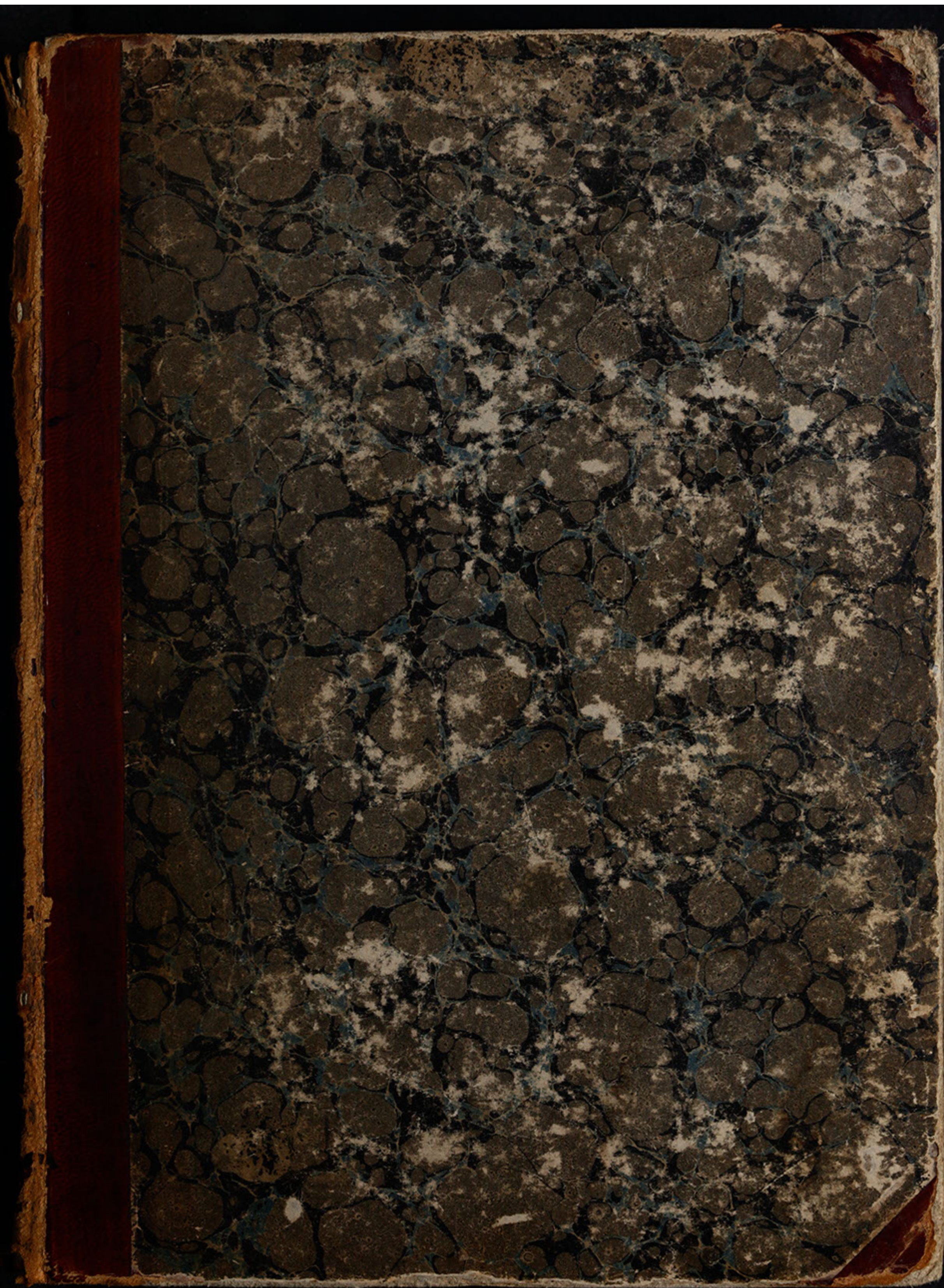
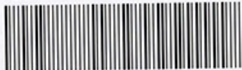

D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313355

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udsatte for tre Stemmer

af

A. P. Berggreen.

Koster heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn, 1834.
Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,
Østergade Nr. 53.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Bestyrerne af det v. Westenske Institut

Dhrr. V. A. Borgen og K. C. Nielsen

tilegnes denne Samling

venskabeligst

af

A. P. Berggreen.

Forerindring.

Som Syngelærer i flere Skoler har jeg allerede længe følt Savnet af en trykt Samling passende Skolesange; thi Afskrivningen af Sange er for Eleverne forbunden med store Vanskeligheder. Saaledes f. Ex. have mange af de Børn, der deeltage i Sangunderviisningen, endnu ingen Færdighed i at skrive, og selv for de Ældre fordrer det uvante Arbeide, at skrive Noder, mere Tid, end Forberedelsen paa deres øvrige Skoledisciplinert kan levne dem. Som en Følge heraf skrive de i en Skynding nogle Noder op i deres Bøger, som ere aldeles ulæselige, og hvorved altsaa Hensigten, at lære Børnene at synge efter Noder, ikke kan opnaaes. Skulle nu, hvilket dog bør skee, alle Versene til Sangene tillige afskrives, bliver Arbeidet saa meget vidtløftigere og vanskeligere.*

Heraf er det indlysende, hvor meget Fremgangen i denne Deel af Skoleunderviisningen maa standses af Mangel paa en hensigtsmæssig Skolesangbog; hensigtsmæssig saavel ved Valget af Texterne, som Melodierne; thi det er ikke nok, at man vælger Melodier, der passe sig for Børnenes Stemmer; men Texterne til disse Melodier bør have et Indhold, der enten fremkalder en religiøs Stemning hos Børnene, indgyder dem Kjærlighed til Fædrenelandet, eller overhovedet vækker og nærer høie, ædle Følelser hos dem. Hvor dybt Indtryk slige Sange gjøre paa de unge Hjerter, kunne vi slutte os til af den Glæde, hvormed vi i ældre Dage høre Sange fra vor Ungdom, og man maa derfor erkjende den i Skolerne indførte Sangunderviisning for et kraftigt Middel til at virke paa Børnenes Gemyt.** Men er dette saa, desto vigtigere bliver ogsaa

---

* Deels har Pladsen, deels denne Samlings særegne Bestemmelse, nødt mig til at udelade nogle Vers af enkelte Sange, hvilken Frihed jeg haaber man efter nøiere Undersøgelse vil billige. De Sange, hvori saadan Udeladelse finder Sted, staae under Nr. 3, 4, 6, 12, 25, 33.

** Den, for et Par Aar siden afdøde, værdige Olding, Professor Zink, har gjort sig meget fortjent ved at arbeide for Skolesangens Fremme. For mere end 30 Aar siden begyndte han at bringe denne Gjenstands Vigtighed paa Bane, og maa ansees for Den, der i Forening med Capelmester Schulz, gav den første Anledning til at Regjeringens Opmærksomhed hendroges herpaa, og at Sangunderviisningen blev indført i Skolerne.

Valget af de Sange, man lærer dem; og vil man indrømme Rigtigheden af de ovenfor gjorte Fordringer til Sangenes Indhold, desto mere indskrænket bliver Læreren i Valget, og desto vanskeligere bliver det for ham at tilveiebringe de fornødne Sange. Jeg troer derfor — tildeels veed jeg det — at være kommen flere Skolebestyreres og Syngelæreres Ønske imøde ved Udgivelsen af denne Samling.

Dette Hefte er udsat for Sopran, Alt og Bas*, i den Forudsætning, at Sangene, saaledes arrangerede, vare brugeligst i de fleste Skoler. Skulde den 3die Stemme ikke findes mellem Eleverne, da kunne vel de fleste Lærere selv udføre den. I følgende Hefter skulle komme to- og fiirstemmige Sange. Desuden agter jeg at udgive en Haandbog til Brug ved Sangunderviisningen i Skoler, og er da dette, saavel som de følgende Hefter Sange, der maatte udkomme, at ansee som den practiske Deel af denne Haandbog.

Hvad Prisen paa et saadant Hefte angaaer, da er den, for at lette Anskaffelsen, og befordre den tilsigtede Nytte, sat saa lav, at man kan have disse Sange omtrent for det samme som Papiret vilde koste til at afskrive dem paa, uden at regne den Tid der i flere Henseender er vunden, og den Fordeel, der er forbunden med at enhver Elev saaledes kan have sine Sange i Orden, hvorpaa man ellers ikke, som ovenfor er bemærket, kan gjøre Regning.

Marts 1834.

---

* Jeg har ikke taget i Betænkning at skrive den 3die Stemme i Bas-Nøglen; thi det kan ikke være meget vanskeligt for de ældre Disciple — og kun disse synge jo denne Stemme — at lære en halv Snees Noder at kjende efter denne Nøgle. Derimod har det, med Hensyn til Nodernes Trykning, sin store Fordeel at bruge Basnøglen, da man derved undgaaer en Mængde Bilinier, der vilde fordre meget mere Plads, og gjøre det umuligt at levere saa mange Sange, som her, paa det samme Arketal. Endelig har jeg tænkt mig det som en Behagelighed for mange Elever, at disse Sange tillige kunde spilles paa Pianoforte.

Rettelser.

Pag. 1, 4de System, 1ste Node skal være *g*.
— 5, 2det Vers, 3die Linie: vandred forandres til ilte.
— 6. Det sidste Ord i 1ste Vers læs: fiin.
— 8, 5te Takt fra Enden: det sidste *f* i 2den Stemme skal være en Sextendedeel.
— 29, 2det Vers, 4de Linie, læs: Jordelinet.
— 37, 13de Takt, 2den Stemme: det første *fis* skal være en Fjerdedeel med Punkt.

№ 1.

Hymne.

Largo maestoso. **J. A. P. Schulz.**

Soprano ed Alto.

Basso.

Gud Je = ho = vah, vi pri = se dig! Til dig vort

Hjer = te hæ = ver sig. O du, som er, som var, som bli=

ver! Lyk = sa = lig = hedens run=de Gi = ver! Hvo er som

du, o Je = ho = vah! Du er vor Gud! Hal=le = lu = ja!

Th. Thaarup.

№ 2.

Til Naturen.

Andantino. **A. P. Berggreen.**

semp. p.

1. Hel-li-ge Na-tur! vei-led sted-se mig i di-ne Fjed;
du mig fø-re ved din Haand, som et Barn i Le-de-baand.

2.

Naar jeg træt da synker ned,
Ved din Barm jeg finder Fred,
Og indaander Himmellyst
Ved dit ømme Moderbryst.

3.

Renest Fryd du skjænker mig,
Fremfor Alt jeg elsker dig.
Lad mig vandre paa din Vei,
O Natur! forlad mig ei!

Efter F. L. Stolberg.

№ 3.

Efter Davids 65de Psalme.

Choral. **A. P. Berggreen.**

1. Du, o Gud, vort Haab skal væ = re, dig vor Stemme pri = se skal;
skyl=dig Tak vi dig frem = bæ = re i din høi = e Tem=pel = hal.

Al = le, al = le tye til dig, du er jo mi = skun = de = lig, du vor
svare Synd til = gi = ver, naar for tung vor Byrde bli = ver.

2.

Du grundfæsted' høie Fjelde
Ved din stærke Guddomsarm,
Du betvinger Bølgens Vælde,
Og de vilde Kjæmpers Larm.
Fjerne Zoner studse ved
Dine Unders Herlighed;
Og ved Dag og Aftenrøde
Jubler mig din Priis imøde.

C. J. Bøye.
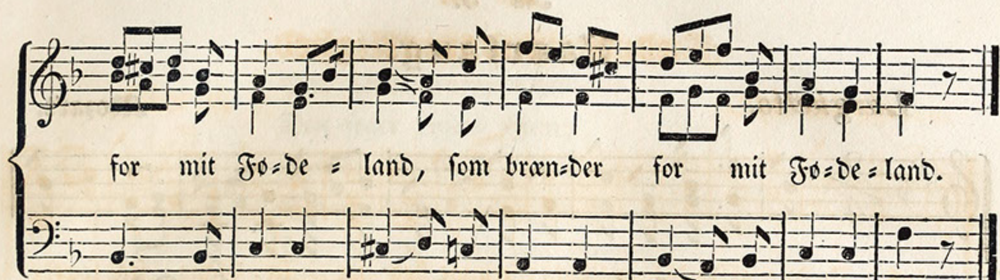
№ 4.

Fædrenelandskjærlighed.

Andantino.

1. Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme steg før=ste Gang fra spæ=de Bryst,
hvor Himlen gav mig at for=nem=me det før=ste Glimt af Li=vets Lyst,
der, hvor jeg lær=te Mo=der stamme, og før=ste Fjed ved hen=des Haand; der tændtes Gnisten til den Flamme, som brænder

f *mf* *p* *semp. cresc.*

2.

Og naar i Barndoms blide Dage
Til fremmed Egn vi vandred' hen,
Med Længsel vandred' vi tilbage
Til moderlige Hjem igjen.
Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
Den blev vort Minde dyrebar,
Og henrykt Manden seer de Steder,
Hvor han som Barn lyksalig var.

3.

Fra Øst, fra Vest, mod Polers Ende,
Hvor en fornuftig Stemme lød,
De samme Luer varig brænde,
Som Himlen, som Fornuften bød.
Ei Grønlands arme Søn vil bytte
Sit golde Fjeld med kornrigt Land,
Et Marmorslot er ham hans Hytte,
Og Fjeldet er hans Canaan.

4.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
Du Fødelandets Kjærlighed!
Gjør Manden kjæk i Slagets Torden,
Og nyttig i den gyldne Fred!
Vor Attraa Viisdoms Børn skal ære,
Alfader give Bifalds Smiil!
Den gode Borgers Navn at bære,
Er Maalet, som vi sigte til.

Th. Thaarup.

№ 4.

Fædrenelandskjærlighed.

Andantino.

1. Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme steg før = ste Gang fra spæ=de
hvor Himlen gav mig at for=nem=me det før = ste Glimt af Li = vets
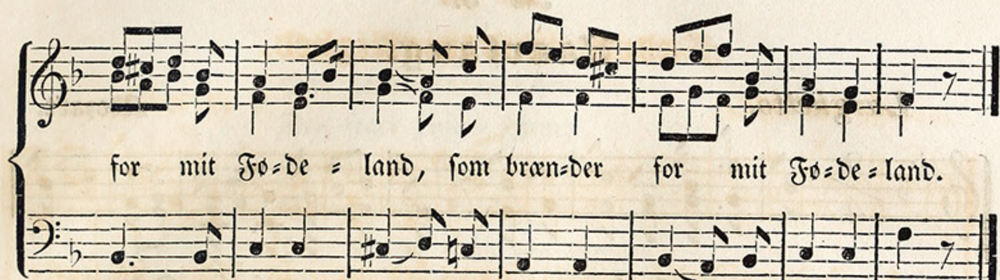
f *mf*

Bryst, der, hvor jeg lær = te Mo=der stamme, og før=ste Fjed ved
Lyst,

p

hen=des Haand; der tændtes Gnisten til den Flamme, som brænder

semp. cresc.

2.

Og naar i Barndoms blide Dage
Til fremmed Egn vi vandred' hen,
Med Længsel vandred' vi tilbage
Til moderlige Hjem igjen.
Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
Den blev vort Minde dyrebar,
Og henrykt Manden seer de Steder,
Hvor han som Barn lyksalig var.

3.

Fra Øst, fra Vest, mod Polers Ende,
Hvor en fornuftig Stemme lød,
De samme Luer varig brænde,
Som Himlen, som Fornuften bød.
Ei Grønlands arme Søn vil bytte
Sit golde Fjeld med kornrigt Land,
Et Marmorslot er ham hans Hytte,
Og Fjeldet er hans Canaan.

4.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
Du Fødelandets Kjærlighed!
Gjør Manden kjæk i Slagets Torden,
Og nyttig i den gyldne Fred!
Vor Attraa Viisdoms Børn skal ære,
Alfader give Bifalds Smiil!
Den gode Borgers Navn at bære,
Er Maalet, som vi sigte til.

Th. Thaarup.

№ 5.

Vaarsang.

Larghetto. **Mozart.**

1. Na = tu=ren sig for = yn=ger, den vaag=ner af sin Død, og

f p f

Fug=len Psal=mer syn = ger i Lun=dens grøn = ne Skjød. Hvor

p

Sne=ens hvi = de Klæ = de laae som et Dødning=liin, der

f

spi = rer frem med Glæ=de Smaa = blom = sten, faur og fiin.

p

2.

Paa Træet Knoppen svulmer,
Den søger Lysets Hjem;
Og hvor en Gnist kun ulmer,
Slaaer Luen snarlig frem.
Hvor som et Kors paa Graven,
Den nøgne Stamme stod,
Bekrandset staaer i Haven
Den nu fra Top til Fod.

3.

Lovsyng Naturens Fader,
Lovsyng ham, glade Sjæl!
Alverden fro sig bader
I Foraarsluftens Væld.
Alverden sig forynger
Kun ved hans Godheds Bud;
Min Sjæl ham henrykt synger,
Ham, min og Vaarens Gud.

C. H. Visby.

№ 6.

Marſk Stigs Döttre.

(Efter Viſen hos Peter Syv.)

Andante. **P. E. Krosſing.**

1. Marſk Stig havde blo=di=ge Daad fuldbragt, ſom aldrig vil gange af Minde, han havde ſin Herre og Kon=ning undſagt, og dræbt ſin Lyk=ſa=ligheds Fjende. Nu var han vandret til Fæ=dres Hjem, for Gud at læg=ge ſit Regnſkab frem. To Døttre ble=ve til=bage; de maatte af Dannemark drage.

2.

Som Maager* flye over vildene Strand,
Og hvile paa skaldede Stene,
Saa gik de Piger til Klippernes Land,
Den Normannakonning at tjene.
Og Kongen seer paa de Piger smaae:
„To vænere Piger jeg aldrig saae.
I kan dog ei brygge og bage,
Med Hænder, saa hvide, saa svage?"

3.

"Nei væve vi kunne i Rør og i Lad,
Og spinde dig Guldet hin røde;
Men aldrig bliver vort Hjerte glad,
Siden Fader og Moder døde:
I Dannemark er vi baaren og fød,
Marsk Stig, vor Fader, er bleg i Død,
Men vi fælde Taarer stride
Og gaae udi Verden den vide."

4.

Taus sad de Piger ved Væverlist,
Og vov med Guldet hint røde,
Først Jomfrue Maria og Jesum Christ,
Og Fader og Moder, som døde;
Saa vov de Hjort, saa vov de Hind,
Saa vov de dem selv med hviden Kind,
Saa vov de med Fingre snare
Guds hellige Engleskare.

5.

Og der de havde det Værk fuldbragt,
Da var deres Sorrig forvunden;
Men Øiet tindred' saa blegt, saa svagt,
Som Lampen mod Morgenstunden.
Den Ældste trykte den Yngste i Haand,
Og ginge de til hint bedre Land,
Hvor Uskylds Taarer, de stride,
Aftørres af Engle blide.

B. S. Ingemann.

* Det er oftere Tilfældet i denne Sang, at to Noder maae trækkes sammen til een, eller een Node deles i to.

№ 7.

Vaarsang.

Allegretto. **A. P. Berggreen.**

1. Op, syng og glæd dig, Dan=marks Søn! vor Sø er blank, vor Skov er grøn, og blom=ster=rig vor Dal! Med Mai=løv=krand=sen i sit Haar, hun kommen er, den un=ge Vaar, hun pyntet har sin Sal.

2.

Den Sal er høi og lys og stor;
Ei paa den hele vide Jord
Er Mark og Eng saa grøn;
Ei paa den hele Verdens Ø
Er Dal og Høi og Skov og Sø,
Og Luft og Sky saa skjøn.

3.

See, Himlens Fugle det forstaae:
De Sydens Herlighed forsmaae,
Og reise glad mod Nord;
Her hæver sig det frie Bryst,
Her søge de med freidig Lyst
De gamle Glæders Spor.

4.

Her lufter det fra dybe Hav,
Her toner det fra Oldtids Grav
Om store Kjæmpers Id;
Her sjunger end den danske Mand
Om Skjolds og Frodes Fødeland,
Og om den gamle Tid.

5.

Her sjunger end den mindste Dreng
Om Danmark, deiligst Vang og Eng,
Om Skjoldungætten bold;
Her sjunger end den mindste Mø
Om Ærens Vei paa stolte Sø,
Om Juul og Tordenskjold.

6.

Her bruser Verdens store Væld;
I Skyen flyver Bjerg og Fjeld,
Og Sjælen over Jord.
Op, sjung og glæd dig Danmarks Søn!
Din Vugge og din Grav er skjøn,
Din Himmel høi og stor.

B. S. Ingemann.

№ 8.

Thyre Dannebods Vise.

Andante maestoso. (Gammel dansk Melodie.)

1. Danmark, dei=lig Vang og Væn=ge, lukt med Bøl=gen blaa,

semp. f.

hvor de vox=ne dan=ske Dren=ge kan i Le=ding gaae mod de

Sax=er, Sla=ver, Vender, hvor man dem paa Tog hen=sen=der;

een Ting mangler for den Ha=ve: Le=det er af La=ve.

2.

At dissnarer færdes kunde
Værket med Behov,
Dronning Thyre lod fra Grunde
Reise, hvor man kjør
Gjennem Volden, sig en Bure,
Paa det Værk at holde Kure.
Slet sig noget kun vil føie
Under fremmed Øie.

3.

Efter Ønske voxte Volden,
Dannevirke kaldt,
Som har mangen Torning holden
For den slet forfaldt.
Ledet, sagde Dronning Thyre,
Har vi hængt; Gud Vangen hyre,
At den ingen Fremmed bryder,
Eller Hofbud byder!

4.

Dannemark vi nu kan ligne
Med en frugtbar Vang,
Hegnet trindt omkring; Gud signe
Det i Nød og Trang!
Lad som Korn opvoxe Knægte,
Der kan frisk mod Fjenden fægte,
Og om Dannebod end tale
Naar hun er i Dvale.

Efter C. O. Kok
af Oehlenschläger.

№ 9.

Folkesang.

Tempo di Marcia. **Joh. Hartmann.**
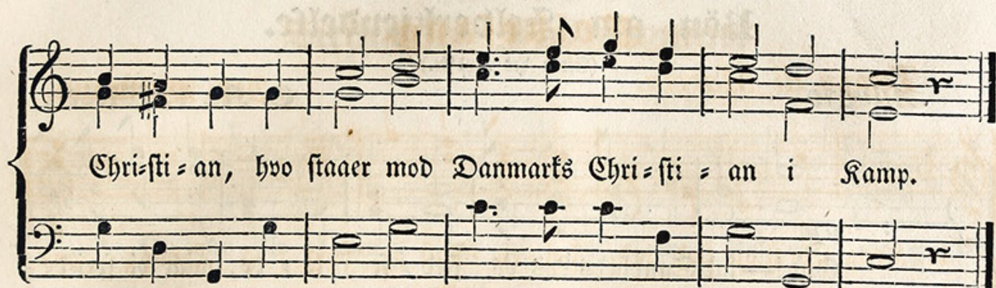
1. Kong Christian stod ved høi=en Mast i Røg og Damp; hans

semp. f.

Vær=ge ham=re = de saa fast, at Go=thens Hjelm og

Hjer=ne brast; da sank hver fjendtlig Speil og Mast i Røg og

Damp. Fly, skreg de, hver som flyg=te kan, hvo staaer mod Danmarks

2.

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag,
Nu er det Tid!
Han heisede det røde Flag,
Og slog paa Fjenden Slag i Slag;
Da skreg de høit blandt Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Fly, skreg de, hver som veed et Skjul,
Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel
i Strid?

3.

O Nordhav! Glimt af Vessel brød
Din tykke Sky;
Da tyede Kjæmper til dit Skjød,
Thi med ham lynte Skræk og Død,
Fra Valen hørtes Vraal, som brød
Den tykke Sky.
Fra Danmark lyner Tordenskjold,
Hver give sig i Himlens Vold
Og fly!

4.

Du Danskes Vei til Roes og Magt,
Sortladne Hav!
Modtag din Ven, som uforsagt
Tør møde Faren med Foragt,
Og kjæk som du mod Stormens Magt
Sortladne Hav!
Og rask igjennem Sang og Spil
Og Kamp og Seier før mig til
Min Grav!

Joh. Ewald.

№ 10.

Bön om Selverkjendelse.

(Efter det Tydske.)

Adagio. C. M. v. Weber.

pp

Gud! — lad Sandheds Lys os sted = se le = de, naar vi spei=de

f

1ste St. lad det da=ges, lad det

Hjer = tets dun=kle Vraa; 2den St. lad det da=ges, lad det da = ges

dolce.

3die St. lad det

da = ges for vort

for vort Blik her = ne=de, at vor Skyld vi klart er=

f p

da = ges for vort

kjen = de maae, at vor Skyld vi klart er = kjen = de maae.

p

№ 11.

Siciliansk Folkehymne.

Andante.

* O sanc - tis - si - ma, o pi - is - si - ma, dul - cis vir - go Ma - ri - a. Ma - ter a - ma - ta, in - te - me - ra - ta, o - ra, o - ra pro no - bis!

p *poco cresc.* *p* *Pf* *dolce.*

* Til Forstaaelse af Texten, og ikke, som let sees, til Brug ved Udførelsen af Sangen, tilføies denne Oversættelse:

„O du helligste, o du frommeste, søde Jomfru Maria. Elskede, rene Moder, beed, beed for os."

№ 12.

Den frie Mand.

Allegro moderato. C. E. F. Weyse.

1. Hvo er den fri=e Mand? Den Mand, hvis e=get Tyk=ke, og ei Ty=rannens Nykke, hans Daad bestemme kan; han er den fri=e Mand.

han er den fri = e Mand.

2.
Hvo er den frie Mand?
Hvo Loven gjerne lyder,
Ei gjør hvad den forbyder,
Og vil kun hvad han kan;
Han er den frie Mand.

3.
Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis Tro kan prøves,
Af Spotter ham ei røves,
Af Præst ei dadles kan;
Han er den frie Mand.

4.
Hvo er den frie Mand?
Hvo selv ved Hednings Dyder,
Som Menneske sig fryder,
Og høit dem skatte kan;
Han er den frie Mand.

5.
Hvo er den frie Mand?
Den, som trods Byrd og Titel,
I Fløiels Dragt og Kittel
Sin Broder finde kan;
Han er den frie Mand.

6.
Hvo er den frie Mand?
Hvo Borgerdyd udøver,
Saa ingen kronet Røver
Ham Hæder skjænke kan;
Han er den frie Mand!

7.
Hvo er den frie Mand?
Hvo til sit Levnets Dage,
Paa Gravens Bred tilbage
Med Kjækhed skue kan;
Han er den frie Mand!

Efter Pfeffel af Riber.

№ 13.

Höstsang.

Allegro. C. E. F. Weyse.

1. Vip=per springe o=ver Klinge un=der Le=ers Lyd.
Bru=ne Pi=ger dandse, spø=ge, flet=te Krandse, o=ver=alt er Fryd.

2.

Alt sig glæder,
Munter qvæder
Hver saa godt han kan;
Tæt om Fiskedammen
Spise Davren sammen
Dreng og Bondemand.

3.

Froe i Klynge
Piger synge
Under Leers Klang.
Ja, til Dagen viger,
Og til Maanen stiger,
Lyder munter Sang.

4.

Hans og Tyge
Leen stryge,
Meie Skaar paa Skaar.
Pigerne begynde
Sæden op at binde,
Alt saa lystig gaaer.

5.

Hver nu spøger,
Hjertet søger
Den, som gav det Haab;
Og naar Maanen smiler,
Parviis hjem man iler
Under Jubelraab.

Efter Hølty af Frankenau.

№ 14.

Julevise.

Allegretto. **A. P. Berggreen.**

1. Vel-kommen igjen, Guds Engle smaae, fra høi-e Him-mel-sa-le, med dei-li-ge Sol-skins-klæder paa, i Jordens Skygge-da-le: trods klingren-de Frost, godt Aar I spaae for Fugl og Sæd i Dva-le!

2.

Vel mødt, under Sky, paa Kirkesti,
Paa Snee, ved Midnatstide,
Udbære vor Juul ei nænder I,
Derpaa tør vi vel lide;
O, ganger dog ei vor Dør forbi,
Os volder ei den Qvide.

3.

Vor Hytte er lav, og saa vor Dør,
Kun Armod er derinde,
Men gjæstet I har en Hytte før,
Det drages vi til Minde;
Er Kruset af Leer, og Kagen tør,
Deri sig Engle finde!

4.

Med venlige Øine himmelblaae,
I Vugger og i Senge
Vi Puslinger har i hver en Vraa,
Som Blomster groe i Enge;
O synger for dem som Lærker slaae,
Som hørt de har ei længe!

5.

Saa drømme de sødt om Bethlehem,
Og er det end forblummet,
De drømme dog sandt om Barnets Hjem,
Som laae i Krybberummet;
De drømme: de lege Juul med dem,
Hvis Sang de har fornummet!

6.

Da vaagne de mildt i Morgengry,
Og tælle meer ei Timer,
Da høre vi Psalmer, som paany
Sig ret med Hjertet rimer,
Da klinger det sødt i høien Sky,
Naar Jule-Klokken kimer!

7.

Da vandre Guds Engle op og ned,
Paa Psalmers Tonestige;
Da byder vor Herre selv Guds Fred
Til dem den efterhige;
Da aabner sig Himlens Borgeled,
Da kommer ret Guds Rige!

8.

O, maatte vi kun den Glæde see,
Før vore Øine lukkes,
Da skal som en Barnemoders Vee,
Vor Smerte sødt bortvugges!
Vor Fader i Himlen! lad det skee!
Lad Jule-Sorgen slukkes!

N. F. S. Grundtvig.

№ 15.

Sang paa Nytaars = Aften.

Andante con moto. J. A. P. Schulz.

1. Op, Brødre! Timen ly = der, — den ly=der sid=ste Gang! Et
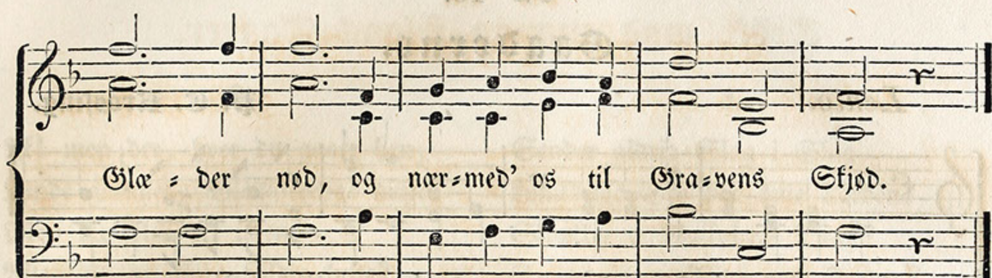
Aar forsvandt, ud = bry = der i fest = lig Afskedssang! Blandt fjerne Oldtids

Da=ge det svandt; vi staae til = ba=ge: Vi Smerter leed, vi Glæ=der nød, og

nær=med' os til Gra = vens Skjød.

Chor.

Vi Smer=ter leed, vi

2.

Bevinget Tiden iler;
Hvo har den Grændse sat?
Den blomstrer, ældes, hviler
I evig Glemsels Nat. —
Knap stamme dunkle Skrifter
Om Fædrenes Bedrifter.
Og Skjønhed, Rigdom, Magt med den
I Mulm og Taushed synke hen.
Chor: Ja Skjønhed o. s. v.

3.

Her hilste vi med Glæde
Det Aar, som nys forsvandt;
Ak! løsnet er den Kjæde,
Som da os sammenbandt!
Vi Venner saae bortile,
De gik — de gik til Hvile,
De var blandt os — de er ei meer:
Fred hvile over deres Leer!
Chor: De var blandt os o. s. v.

4.

Maaskee vi og forlade
Vor Bane dette Aar;
Tit visne Træets Blade
Endog i favre Vaar;
Tit Døden os bortkalder
I fyrig Ungdoms Alder;
Og den, som vandrer her igjen,
Med Taarer tænker paa sin Ven.
Chor: Og den, som o. s. v.

5.

Kun ædel Daad betrygger
Mod Dødens Bitterhed;
I Gravens tause Skygger
Algodhed vinker Fred.
Vi nyde, frie for Kummer
En let og salig Slummer;
Snart vækkes vi ved Almagts Bud
Til evig Salighed hos Gud.
Chor: Snart vækkes vi o. s. v.

6.

Lad Afskedstaaren rinde!
Er vi kun Dyden troe,
I Livet Fryd vi finde,
Og end i Døden Ro.
Her maae vi adskilt vandre:
Hist møde vi hverandre.
Aftør din Graad, min Ven! vær glad!
For evig vi ei skilles ad.
Chor: Aftør din Graad o. s. v.

Efter J. H. Voss af Pavels.

№ 16.

Gaaderne.

Lento. P. C. Krossing.

1. Naar engang min Ti=me slaaer, naar det brustne Blik ei Vennen kjender:
naar ved Lei=et Eng=len staaer, og til Jorden ned sin Fakkel vender:
da skal jo mit Støv afmægtigt seg=ne mod det Støv, hvoraf det rei = ste sig,
og, min Aand! du vandre til de Eg=ne, ingen Haand har skildret dig.

2.

Ak! mon der, hvor du gaaer hen,
Lunde grønnes, Blomsterenge dufte?
Mon du føler der igjen
Aftenvind om klare Kilder lufte?
Lyde Chore der af Nattergale?
Hilser Lærken Morgenrødens Bud?
Spredes over Bølge, Skove, Dale
Der og Maanens Sølvglands ud?

3.

Sender aldrig Slag i Slag
Lynildrige Sky den hule Torden?
Skrækker ei Vulkaners Brag?
Styrter ingen Iling over Jorden?
Buldrer ingen Vinter, og forhøier
Vaarens Gjenkomst, Vaarens fage Tid?
Raser ingen Storm, og Træet bøier,
At det rettes kan af Flid?

4.

Hvor er Stedet du skal boe?
Er det hist en klar, en venlig Stjerne?
Skimtes det i Nattens Ro?
Er det skjult i det usete Fjerne?
Vorder Stedet dig et evigt Fængsel?
Naaer du strax dit fordumkjære Hjem?
Mon du martres meer af hellig Længsel?
Mon du stunder længer frem?

5.

Lukket er det tætte Slør:
Ingen løser mig de mørke Gaader.
Dog med roligt Haab jeg døer,
Fader er den Gud, som ene raader.
Han, min Fader, hvor han vil mig kalde,
Det min faste Tro, min Tryghed er:
Hist jeg savner ingen af dem alle,
Som han saae mig elske her!

F. H. Guldberg.

№ 17.

Tröst mod mange Slags Taarer.

Andante. J. A. P. Schulz.

1. Brø-dre! hvor-for fly - de Taa-rer u-den Tal? Mange Suk frem-

bry - de, som ei hø - res skal. Bort med Klynk og Kla - ge!

hvor er E-ders Mod? Ef-ter bit-tre Da - ge bli-ver En-den god.

2.

Mindes Eders Fader,
Og hvor god han er:
Aldrig han forlader
Sine Skabninger.

Han i Nød os sender
Tidt uventet Trøst;
Tidt han kjærligt vender
Smerten om til Lyst.

3.

Ak! vi Blinde, Svage
Kjende ei vort Vel:
Det, hvorfor vi klage,
Ofte er vort Held.
Meget her i Live
Ei vort Sind anstaaer:
Lad os bedre blive,
Alt da bedre gaaer.

4.

Hvem vor Gud har givet
Sand Fortrøst til sig,
Gjennemvandrer Livet
Tryg og lykkelig.
Jorden og dens Vrimmel
Agter han ei meer,
Naar til Herrens Himmel
Han med Tillid seer.

5.

Er en evig Slummer
Da os falden paa?
Livet og dets Kummer
Som en Drøm forgaae.
Natten snart hensvinder,
Drømmen flyer med den,
Og en Dag oprinder
Skjøn som Himmelen.

6.

Hvo kun denne Morgen
Vente vil med Taal,
Agte ei paa Sorgen,
Snart han naaer sit Maal.
Der al Sorg vi glemme,
Held os, Held os da!
Der vi froe istemme
Et Halleluja!

Efter Overbeck af Rahbek.

№ 18.

Tröst ved Graven.

Largo.

P. C. Krossing.

1. Vi sam - les til det Be - dre. Græd ei for den tab - te Ven! han gik til si - ne Fæ - dre, der vi sees i - gjen. Klag ei for den tab - te Ven! Græd ei! han slum-rer i Fred.

p *p* *f* *mf* *pp*

2.

Gud gav os Morgenrøde.
Liv* han har af Intet kaldt.
Men selve Livet døde,
Jordelivet faldt.
Klag ei, Øiet alt lukt!
Græd ei! Hans Villie skee.

3.

Vor Aftensol maa vige,
Nedgangstimen skal jo slaae;
Vor Morgensol skal stige,
Dag af Nat fremstaae.
Klag ei, Solen kom og gik!
Græd ei! Han styrer sit Alt.

4.

Paa Vinter Vaar skal følge.
Frugtbarhed af Skyen randt.
Paa Graven Græsstraae bølge,
Liv, hvor Livet svandt.
Klag ei, for han gav og tog!
Græd ei! I Graven er Fred.

5.

Hendøe skal Alt, der fødes.
Grandskes kan ei Herrens Raad.
Hist over Sky vi mødes:
Broder! stands din Graad.
Klag ei! for den tabte Ven!
Græd ei! Han vandred' til Gud.

N. Krossing.

* Ligesom i Nr. 6 maa ogsaa paa flere Steder i denne Sang een Node deles i to, eller to trækkes sammen til een.

№ 19.

Festsang.

(Ved Kongens Ankomst.)

Poco vivace. **J. A. P. Schulz.**

1. Hil væ=re dig, du Kon=ge god! med Høi=tids=færd vi dig mod=ta=ge; og Gud, som gav dig Kraft og Mod, han læg=ge Aar til di=ne Da=ge. Thi du est fred=sæl Da=na=drot, og hvad du vil er stort og godt!

2.

Det er for Folkets Øie skjult,
Hvad Kongens høire Haand maa stride;
Var Kronens Guld end nok saa guult,
Det lønner svagt, hvad han maa lide;
Men Kjærlighed er meer end Guld,
Og Danmarks Søn er Kongen huld.

3.

Rigsæblets Saft er ikke sød,
Og blødt ei Thronens Purpurklæde;
Thi Kongen deler Folkets Nød,
Men deler sjelden Folkets Glæde;
Thi deel med Naade og Behag,
Dit Danmarks Glædesfest i Dag!

4.

Vær hilset Skjolds og Frodes Søn!
Vær hilset ved din Thyras Side!
Vor Kjærlighed er al din Løn,
Den gjøre dine Dage blide!
Saa beder Danmark for sin Drot!
Thi hvad han vil er stort og godt!
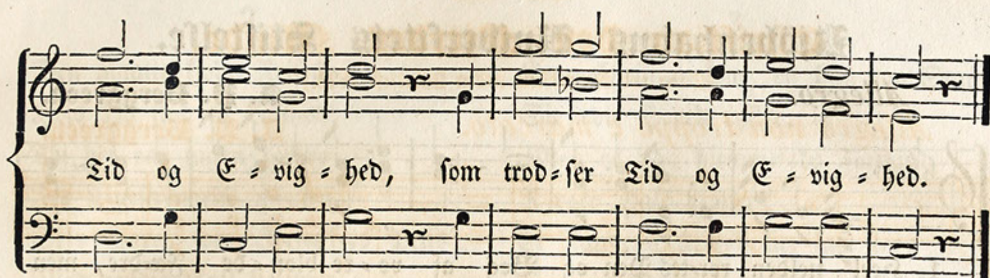
J. Thiele.

№ 20.

Christian den Fjerdes Minde.

(Sang ved Regentsens anden Jubelfest 1823.)

Allegro non troppo e marcato. **A. P. Berggreen.**

2.

Hæng Lauren paa mit Rosenborg
Ved Siden af mit Blod paa Klædet;
Thi ogsaa den med Blod er vædet,
Den vandt jeg gjennem Hjertesorg.
En Krands af Egen vil jeg flætte,
Den kan man paa mit Hoved sætte,
Naar Sceptret lægges paa min Grav.

3.

Den Yngling, som sin Foraarstid
Til Høst paa Aandens Ager over,
Som stadig grunder, kløgtig prøver,
Og gier os Frugten af sin Flid; —
Skal kummerligt om Ly han lede?
Nei! jeg vil bygge ham en Rede,
Vil lette Aandens raske Flugt.

4.

Saa reiste sig den kjære Gaard,
Som gier os Ly i Ungdomstiden,
Og som vi aldrig glemme siden,
Mens vi i Danmarks Have saaer.
Der Musen kjærlig os besøger,
Og aabner for vort Blik de Bøger,
Der gjemme Seclers Sandhedskorn.

5.

Og kraftig Marv i Muren groer:
Som Christian selv den stod i Kampen,
Og ingen Bombe slukte Lampen,
Der skinner paa Studentens Bord.
Mens meget Nyt i Gruus er svundet,
Staaer fast, hvad Christians Kraft har grundet,
Hans Børs, hans Taarn, hans Rosenborg.

6.

Derfor i Aftnens Høitidsstund
Vi end Kong Christians Gravøl feire;
Begeistret mindes vi hans Seire,
Hans Kamp, og Daad i Fredens Lund.
To Hundred' Aar hans Navn beundred';
Men svandt end Millioner Hundred,
Sang Danmark dog sin Christian!

Sophus Zahle.

№ 21.

Kjöbenhavns Universitets Stiftelse.

Allegro. **A. P. Berggreen.**

semp. f.

1. Heel sjelden rørtes Pen og Bog af vore blonde Fædre, men freidig de til Sværdet tog, for Odins Land at hædre. Mens Franken læste Nat og Dag med Platos Bog i Hænder, de Danske sloge djærve Slag iblandt de grimme Vender.

2.

Den maatte kjøbe Reisesko,
Hvis Hu stod til Latinen;
Thi her var ingen Læsero
For Buestrengens Hvinen.
Selv Saxo, som Bersærkers Priis
Med vældig Røst basuner,
Har lært af Munken i Paris
At skrive velske Runer.

3.

Kong Christian kom, og han paa Stand
Sit ædle Hoved ryster:
„Mon os paa hjemmefødt Forstand
I vore Dale brøster?
Er Aandens Armod her saa stor?
Ei mine Børn med Kummer
Skal snige sig til fremmed Bord
Og trygle franske Krummer.“

4.

Nu ved den brave Konges Skjænk
I stolte Høresale,
Studenten paa den danske Bænk
Gav Agt paa Landsmænds Tale.
Nu løde Hjemmets Alvorsord
Fra danske Talerstole,
Og aldrig mere Mænd af Nord
Skal gaae i fremmed Skole.

5.

Da klang de svundne Tiders Lov
Fra djærve danske Lunger,
Og hver en Blomst i Mark og Skov
Blev døbt af danske Tunger.
Ja hver en Flugt af Himlens Hær
Fra Christians Taarn blev regnet,
Og for al Verdens Folkefærd
Med klare Træk betegnet.

6.

Saalænge derfor Gnist af Aand
I Christians Skole findes,
Den danske Lærdoms Skaberhaand
Med Jubelsang skal mindes.
Mens een Student ved Axels Havn
Et Bogstav veed at skrive,
Saalænge skal Kong Christians Navn
Med Hurra hilset blive.

Poul Møller.

№ 22.

Morgensang.

(Efter det Tydske.)

Allegro moderato. **F. X. Eisenhofer.**

1. Den skjønne Morgen-rø-de sig hæ-ver i sin Glands; de

p

mun-tre Smaalam sprin-ge, og Fug-le-ne sig svin-ge med

pf

1ste St. lus-tig Dands, med Sang i lus-tig

Sang i lus-tig Dands, i lus-tig Dands, med Sang, med Sang i lus-tig

Dands. Og henrykt Hyrden gri-ber det Rør med lif-lig Klang, og

p

un=der Træ=ets Skyg = ge han tol = ker nu sin Lyk = ke i

Pf

1ste St. Sang, i fry = de = ful=de

fry = de=ful = de Sang, han tol=ker nu sin Lyk=ke i fry = de = ful = de-

Sang. Skal jeg da e = ne ti = e? Ei hæ = ve glad min Røst? Maa=

p cresc. p

skee alt den=ne Mor = gen til Fryd for=vandler Sor = gen, der tryk=ker

Pf

1ste St. Bryst! der tryk = ker det=te Bryst.

det = te Bryst! til Fryd for=vandler Sorgen, der tryk=ker det=te Bryst.

№ 23.

Reisesang.

Andante con moto. **P. C. Krossing.**

1. Op! So=lens Straaler vin=ke dig ud i Guds fri=e Hal! Gaae gjen=nem Lan=det ly=ste=lig! Stig o=ver Bjerg og Dal.

2.
See Strømmen jo ei stille staaer,
Den bruser lystig fort,
Hør! Vinden muntre Vinger slaaer
Og suser, flygter bort.

3.
Og Maanen reiser hist og her,
Og trættes ei derved,
Og Solen over Bjerget seer
Og gaaer i Havet ned.

4.
Der sidder du, o Menneske!
Og længes i dit Hjem;
Frisk op! see glad det Fremmede,
Og vandre munter frem!

5.
Hvo veed, hvor Lykken blomstrer dig?
Saa gaae og søg den kun!
Iil fort! thi Morgnen skjuler sig,
Snart kommer Aftenstund.

6.
Lad fare Sorg og Ængstlighed!
Er Himlen dog jo blaa?
Fryd vexler med Sorgmodighed,
Fæst kun til Lykken Tro!

7.
Din Kjærlighed bær Frugt saa vidt
En Himmel favner dig,
Og hvert et Hjerte faaer vist Sit,
Søg kun utrættelig!

Efter **Tieck** af **Ingemann.**

№ 24.

Skovveien.

Larghetto. **P. C. Krossing.**

2.
Paa Bautastenen i Natten staaer
Kjæmpens herlige Aand,
Stormen suser i Heltens Haar,
Sværdet er i hans Haand.

3.
Og han stirrer paa Veien hen,
Seer paa Menneskets Gang,
Mindes sin Levetid igjen,
Sjunger en underlig Sang:

4.
„Jeg har vandret hvor du nu gaaer,
Jeg har fuldendt min Strid,
Reist mig en Bautasteen, som staaer
Fast i rullende Tid.

5.
See! jeg tumled saa rastløs der
Henad den vildene Sti,
Søgte min Glæde fjern og nær,
Nu er det Alt forbi.

6.
Nu har jeg slumret i Hundred Aar
Under den store Steen,
Andre Menneskeslægter gaaer
Over de Gamles Been.

7.
Endnu stander den gamle Skov,
Kjæmpen ligger i Muld,
Hører hverken Gangerens Hov,
Eller det rumlende Hjul.

8.
Dig kun eensomme Vandringsmand
Seer jeg ved Midnatstid,
Hilser dig fra et fremmed Land,
Gak! og fuldend din Strid!

9.
Hvorfor mon du saa sorgfuld gaaer
Over den vildene Sti?
Gak! og tænk: om Hundrede Aar
Er alt dette forbi."

B. S. Ingemann.

* I flere Vers mangler Optakten.

№ 25.

Psalme.

Georg Neumark.
(Aar 1660.)

1. Hvo ik - kun la - der Her - ren raa - de, han
han seer Guds hjel - pe - ri - ge Naa - de i

byg - ger fast paa Klip - pe - grund; Men hvo sin Lid til
Sor - rigs og i Ræd - sels - stund.

Ver - den slaaer, paa tro - løs Sand hans Byg - ning staaer.

2.

Min Gud! saa vil jeg troe og bede,
Og ærlig røgte Pligt og Kald;
Og lide paa, at du er rede,
At hjelpe, naar jeg hjelpes skal.
Da er mit Sind, mit Hjerte trygt,
Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

№ 26.

Choral af Storms Hymne.

J. A. P. Schulz.

Det Folk, som sig paa dig for=la=der, est du en

huld og kjær=lig Fa=der; Gud! vi for=la=de os paa dig. Din

bli=de Tro=fast=hed vi kjen=de, den er for=u=den

Maal og En=de; den va=rer ved e=vin=de=lig.

№ 27.

Psalme paa St. Stephans-Dag.

A. P. Berggreen.

1. I Glands for Her-rens Thro-ne staaer Guds sto-re Vid-ners Ska-re!
Hvo for sin Gud i Dø-den gaaer, skal her-lig-gjort hen-fa-re!
Til hel-lig Mar-tyr-kro-ne ei jeg løf-te tør mit Øi-e; mit skjul-te Kors paa stil-le Vei seer Gud dog i det Høi-e!

2.

O Herre! om i Liv og Død
Jeg vidner om dit Rige,
Det skal min Tro i Sorg og Nød,
Min Kjærlighed dig sige.
Du veier mine Sorger smaae,
Du seer om from jeg lider;
Du seer den Kamp, som ingen saae,
Og om jeg ærlig strider.

3.

O Herre! er mig Kampen svar,
Og er min Sorg ei liden;
Om her slet ingen Ven jeg har, —
Vær du mig nær i Striden!
Seer ingen Sjæl min bittre Vee,
Men brænder Hadets Lue —
Din Himmel lad mig aaben see!
Din Herlighed jeg skue!

B. S. Ingemann.

№ 28.

Romance.

Andantino. **F. Kuhlau.**

1. Kong Lud=vig dra=ger med sin Hær, alt ly = ne tu=sind christ=ne Sværd; men Mun=ken flyer for Kampens Vre = de; og la = der sig til Skyggen le = de, hvor Pal=men bre=der ud sit Blad, og hvor den hul=de Frelser sad, og hvor den hul = de Frel = ser sad.

2.

Og hvor velsignet var de Smaae,
Der Gubben seer om Træet staae,
Ranunklerne med røde Kinder;
Men paa den Bleges Taaren rinder.
Tre Planter tager han med sig,
Og bragte dem til Frankerig.

3.

Og nu i alle Blomsterbed
De smile barnlig Kjærlighed
Med Fromheds og med Uskylds Blikke.
Men blinde Ridder seer dem ikke;
Han iler vild til Jordans Flod,
Og troer at glæde Gud med Blod.

Oehlenschläger.

№ 29.

Morgen-Psalme.

Heinrich Scheidemann.
(Aar 1604.)

1. Den mør-ke Nat svandt ro-lig hen; alt Her-rens Sol for
I Magt og God-hed li-ge stor, al-vi-se Gud! du

mig i-gjen paa høi-en Him-mel straa-ler.
ved dit Ord os Tid og Stund til-maa-ler.

Priis dig! Tak dig! Fa-der, Her-re! dig til Æ-re vil jeg le-ve, vil jeg hver min Dag hen-le-ve.

2.

Der laae jeg nys i Søvn og Nat,
Af Sands, af Tanken selv forladt;
Ei Farerne jeg kjendte.
Mod Alting, hvad mig truet har,
Du Herre! min Beskjærmer var;
Din Haand det fra mig vendte.
Ny Kraft!
Nyt Mod
Mig opliver!
Det du giver,
Gode Fader!
Jeg mig trygt paa dig forlader.

3.

Nu jeg i Jesu Christi Navn
Begynder Dagen, og til Gavn
Skal ogsaa den mig vorde.
Det er Guds Værk, hvad om mig skeer;
Det er Guds Værk, hvad med mig skeer;
Han, Herren, Gud det gjorde.
Amen!
Amen!
Herren raade!
Herrens Naade
Med os være.
Ham for Alt skee Priis og Ære!

№ 30.

Maisang.

Allegro.

C. E. F. Weyse.

1. Dandser Mai=en skjøn i Mø=de! Fulgt af Glæ=der u=den Tal,

p

hæ=ver sig dens Mor=gen=rø=de at=ter o=ver Bjerg og Dal.

pf

El=skovs kjæ=re Re=de byg=ger Alt, hvad nys ud=sprungen Lund,

p

hvad det spæ=de Straa be=skyg=ger, hvert et Kryb paa Ha=vets Bund.

pf

2.

Dands, o Yngling! dands, o Pige!
Medens Vaaren straaler blid,
Før dens hulde Smiil bortvige,
Mens det end er Glædens Tid.
Bland din Sang med Løvets Hvislen,
Og med Nattergalens Slag;
Med den klare Kildes Rislen
Syng den skjønne Foraarsdag!

3.

Pryder nu med blaae Syringer
Eders Hat og Eders Barm;
Tumles, og hverandre svinger,
Hopper glade, Arm i Arm!
Bien Blomst med Bien skifter,
Vestenvinden aander mat;
Lufter atter op, og vifter
Mangen Blomst paa Eders Hat.

Efter Hølty af Frankenau.

№ 31.

Sang for Danske.

Moderato. C. E. F. Weyse.

1. Der er et Land, dets Sted er høit mod Nor=den, og Po=lens

Pf

Bjer=ge svøm=me nær dets Havn; men skjøn, som det, er

in=gen Plet af Jor=den, og Danmark næv=ner man dets fav=re

Navn! I sølvblaae Ve=ster=hav en dei=lig Ha=ve, med Bø=ge=

f

hegn, hvor Nat-ter-ga-le boe! Og hver en Deel gav Him-me-len sin

Pf

Ga-ve; paa hver en Plet Vel-sig-nel-ser-ne groe!

f

2.

Fra Eid'rens Strøm til Skagens hvide Banker
Den jydske Halvø krummer sig mod Nord.
Et herligt Land! dets Folk sig Velstand sanker;
Paa fremmed Strand det henter Guld ombord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker;
Og Stimer myldre i den dybe Fjord;
Til Stavn og Roer har Skoven Egeplanker,
Dets Sønner Kraft, og Snildhed deres Ord!

3.

Mod Øst for denne tvende Have stride
Med Sjølunds Bred og Odins gamle Ø;
Nær Lolland, Falster, staaer i Klæder hvide,
Med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
Thi Agren bølger her sig som en Sø;
Om favre Blomstereng staae Lunde blide;
Her er det smukt at leve, tungt at døe!

4.

Og dybt mod Syd, hvor Elbens Bølge gynger
Vel Tusind Snekker langs den grønne Kyst;
I fede Marsk, imellem gyldne Dynger,
De røde Hjorde hvile sig med Lyst.
I østlig Sø, hvor vrede Storfugl synger,
Bornholm staaer, kraftig, med sit Klippebryst;
Og dybt i Stenen er Karfunkelklynger;
Og det har Mænd, som lee ad Kampens Dyst!

5.

Saa skille Strøm og Sunde — Mark og Stæder;
Men eet er Danmark, trofast er dets Magt;
En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
Fra Bred til Bred; og Ærlighed staaer Vagt.
Vort Held er eet, og fælleds er vor Hæder;
(Den vogter Sværdet med sin Varetægt!)
Og een den danske Bøn, hvert Hjerte beder:
„Gud skjærme Kongen og hans hele Slægt!"

C. J. Bøye.

№ 32.

Af Thaarups Hymne.

Lento. **J. A. P. Schulz.**

Soli.

Knæl, Folkets Fyr-ste, yd-mygt ned for Herrens Aaſyn, og til-bed! Gud

dolce. *p* *f*

Je-ho-vah vel-ſigner Kroner; Gud Je-ho-vah hen-aander Throner. O

f *p*

Jordens Gud, kom det i-hu: at Han er Her-ren, Støv er Du.

f *p*

Tutti.

Knæl, Folk, med E-ders Fyr-ſte ned i til-lids-fuld Ær-

f

bo = dig = hed! Gud Je = ho = vah, du er vor Fa = der;

p *cresc.*

selv naar du rev = ser, er du Fa = der; men hvo som

f *p* *p*

ly = der di = ne Bud, den, Fa = der! løn = ner du som Gud.

f

№ 33.

Maisang.

Allegretto. F. Kuhlau.

1. O den skjøn - ne, skjøn - ne Mai! O den skjøn - ne,
skjøn - ne Mai! Rundt paa Mark og Høi - e staae med aab-net
Øi - e Blomster smaae paa hver en Vei. O den skjønne, skjønne Mai!
O den skjønne, skjønne Mai! Her-lig, her-lig er den skjøn - ne Mai!

p f p p f p mf f p

2.

O Natur! hvor skjøn er du!
Træets Knopper svulmer,
Livet stille ulmer
I hvert lille Frøkorn nu.
O Natur! hvor skjøn er du!
Herlig, o Natur, er du!

3.

O den friske Morgenluft!
Blomster, Græs og Blade
Duggens Perler bade,
Rundt sig spreder søde Duft.
O den friske Morgenluft!
Herlig qvæger Morgenluft!

4.

Overalt er Jubelklang!
Fuglen munter triller,
Og mens Hyrden spiller
Lyder Pigens glade Sang!
Overalt er Jubelklang!
Herlig toner Glædens Sang!

Efter J. H. Voss.

№ 34.

Moderato. C. E. F. Weyse.

1. Som Flo = ra med sin Blom = ster = kjæ = de Na = tu = ren væk = ker

dolce.

huldt til Sang, og bre = der frisk med Mo = der = glæ = de sit grøn = ne Tæp = pe

o = ver Vang: saa spreder og paa mil = de Vinger Vel = sig = nel = sen sin

p

Fyl = de ud, hvor Barnets Tanke fromt sig svin = ger med Tak = ke = sang til

Pf *p*

Chor.

Gud; saa spre-der og paa mil-de Vinger Vel-sig-nel-sen sin

Fyl-de ud, hvor Barnets Tanke fromt sig svinger med Tak-ke-sang til Gud.

pf f

2.

Et barnligt Sind har du forjættet,
O Gud! din dyrebare Fred;
Paa Krandsen, Uskylds Haand har flættet,
Du skuer ned med Kjærlighed.
O maatte vi da stedse ligne
Hiin Markens Blomst i simple Dragt;
Da vil vor Gud os naadigt signe,
Og skjærme med sin Magt.

B. Borgen.

№ 35.

B ö n.

(Af Operaen: Røverborgen.)

Andante. **Fr. Kuhlau.**

Himlens høi=e Ska = re! Skjærm os i vor Fa = re

med en Eng = le = hær, skjærm os med en Eng=le = hær.

Svær=det du ind = vi = e, hel = li = ge Ma = ri = e,

til Che=ru=bens Sværd, til Che = ru = bens Sværd.

Oehlenschläger.

№ 36.

Til de Döde.

Adagio. **A. P. Berggreen.**

1. Sover sødt i hel=lig Fred! — Blomsten sig om Gra=ven slyn=ger; li=den Fugl i Træ=et syn=ger, Maanen seer saa ven=lig ned. So=ver sødt i hel=lig Fred! (Efter det sidste Vers.) Sover sødt i hel=lig Fred!

PP f PP f Pf p p PP

2.

Sover sødt i hellig Fred!
Blomsten visner, Støvet falder,
Høstens Storm Naturen kalder
Til den dybe Hvile ned.
Sover sødt i hellig Fred!

3.

Sover sødt i hellig Fred!
Alt hvad over Eder bølger
Tidlig eller sildig følger
Til den dybe Hvile ned!
Sover sødt i hellig Fred!

Schack Staffeldt.

№ 37.

Död — Grav — Salighed.

Poco Adagio. **A. P. Berggreen.**

1. Hul - de Død! Du, som en - der Kum - mer, Nød — blødt du re - der Al - les Lei - e; naar vi van - dred' Her-rens Vei - e, ræk - ker os en Haand saa blød hul - de Død! —

2.

Stille Grav!
Du modta'er hvad Jorden gav —
Linet, som vor Aand maa bære,
I din Arm skal henlagt være;
Thi du fordrer kun dit Krav
Stille Grav! —

3.

Salighed!
Ord, som giver Hjertet Fred —
Naar vi med et barnligt Øie
Skue til den Evig - Høie,
Staaer for os alt længst bered:
Salighed! —

J. R. Esbensen.

№ 38.

Amen!

Largo. **P. C. Krossing.**

p

A = = men, A = = men! A=men,

p

A = men, A = men, A = men! A=men,

p

A = men, A = men, A = men! A=men,

A = men, A = men! A = men, A = men, A =

A = men, A = men! A = men, A = =

A = men! A = men! A = men! A=

= men, A = = men, A = = men!

men, A = = men, A = men, A = men!

= = men, A = men, A = men, A = men!

Indhold.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Andet Hefte,

for Sopran, Alt, Tenor og Bas.

Koster heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjöbenhavn, 1836.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,

Østergade Nr. 53.

BIBLIOTHECA REGIA

Til

F. P. J. Dahl,

Overlærer ved Frederiksborgs lærde Skole.

Dig, som allerede i min tidligste Ungdom hædrede mig med dit Venskab, og med hvem Musikens skjønne Kunst først forenede mig, helliger jeg denne Samling, erindrende mig hiin Tid, da vi saa ofte glædede os med hinanden ved Udøvelsen af denne Kunst, og da min Tilbøielighed for den, næret ved din Opmuntring, først begyndte at udvikle sig.

A. P. Berggreen.

Forerindring.

Dersom den hurtige Afsætning paa en Bog er et Beviis for dens Brugbarhed, da tør jeg gjøre en for mig meget smigrende Slutning med Hensyn til det første Hefte af disse Skolesange. Jeg haaber derfor, at en Fortsættelse ikke vil være uvelkommen, og har udarbeidet baade et Hefte fiirstemmige, og et Hefte tostemmige Sange, for ved disse, og den allerede udkomne trestemmige Samling, at give de forskjellige Skoler Leilighed til at vælge i Overeensstemmelse med deres Kræfter. I de Skoler, hvor man kan udføre de fiirstemmige Sange, kunne iøvrigt ogsaa begge de andre Hefter anvendes; thi i den trestemmige Samling kan som oftest Tenoren synge med Bassen, eller Alten*), og i den tostemmige Samling kan Tenoren synge med Sopranen, og Alten med Bassen, eller man kan dele Choret, og lade Sopranen og Alten paa den ene Side, Tenoren og Bassen paa den anden, vexelviis synge et Vers. Ligeledes kan den tostemmige Samling bruges i de Skoler, hvor man kan synge de trestemmige Sange**); thi i de allerfleste af de tostemmige Sange gaaer den første Stemme ikke høiere, end at Alten og Sopranen kunne synge sammen, og Bassen synger da den anden Stemme; gaaer derimod den første Stemme for høit for Alten, maa man enten lade denne, eller Bassen pausere, eller lade dem synge sammen, hvilken sidste Forbindelse af Stemmerne rigtignok ikke er den bedste, i det Alten og Bassen komme til at gaae i Octaver med hinanden; men i Skoler, hvor det kommer an paa at beskjæftige alle Eleverne, saa meget som muligt, paa eengang, og at vedligeholde deres Interesse for denne Sag ved Tilveiebringelsen af nye Sange, som Læreren just ikke altid kan faae i det for hans Elever meest passende Arrangement, — og hvor desuden Sammensyngningen saa ofte forstyrres, deels ved Stemme-Mutationen, deels ved Disciples Udgang af Skolen, — der maa man læmpe sig efter Omstændighederne saa godt, som muligt, og jeg har derfor troet, at ovenstaaende Anviisning ikke vilde være overflødig.

Jeg vil tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger endnu med Hensyn til Brugen af disse Samlinger:

A. Det er undertiden vanskeligt for Disciplene at intonere en Sang med Bestemthed, især naar den begynder med en meget kort Node, og dertil i Optakten; de første Toner overspringes da, som oftest. Man maa derfor enten holde den Accord, som angives, for at sætte de Syngende ind i Tonearten, taktmæssig, eller anslaae den taktmæssig flere Gange efter hinanden***), og ikke udholde den paa en saadan taktløs

*) Dersom de i dette Tilfælde nødvendige Forandringer indskrænke sig f. Ex. til, at en enkelt Tone i Bassen forhøies en Octav, kan jo en saadan Forandring bemærkes med Blyant i Sangbogen; maae derimod Tonerne for den medsyngende Tenor snart hentes fra Bassen, snart fra Alten, er det bedst, at Læreren udskriver Stemmen, hvilken da naturligviis ikke er at betragte som en fjerde, tilsat Stemme, men blot som en Forstærknings-Stemme, snart for Bassen, snart for Alten.

**) Ligesom jeg ovenfor har anmærket, hvorledes man kunde beskjæftige fire Stemmer ved de trestemmige Sange, saaledes kan man ogsaa udføre mange af de fiirstemmige Sange med tre Stemmer, nemlig ved Udeladelse af Tenoren, og paa enkelte Steder maaskee en Forandring i Alten, ofte kun en Ombytning af Altens og Tenorens, eller Tenorens og Bassens Toner. Men uden Kundskab til Harmoniens Love, vil man ved denne Fremgangsmaade dog kun tilveiebringe et meget utilfredsstillende Resultat. Naar derfor Læreren kan supplere den manglende Stemme, da undgaaes derved bedst alle Vanskeligheder; og paa denne Maade kunne ogsaa, hvilket allerede er bemærket i det første Hefte, de trestemmige Sange bruges i Skoler, hvor blot de to høie Stemmer findes imellem Eleverne. — Forresten skal det være mig en Fornøielse at veilede Enhver, der vil henvende sig til mig i Anledning af de her omtalte Forandringer.

***) See Exemplerne til Nr. 17, 20 og 21, Pag. VII.

Maade, give den en saadan vilkaarlig Varighed, som Fermaten 𝄐 antyder, men iforveien aftale med Eleverne, hvorledes de skulle tælle, førend de falde ind efter den anslaaede Accord. Har nu Stykket en livlig Bevægelse, maa Accorden anslaaes med Raskhed, eller Lethed, og ikke holdes for længe; har det en mere langsom Gang, anslaaer man Accorden sværere, og holder den længere, vel endogsaa fermatmæssig, især naar Sangen begynder med Nedtakten, da det saa er lettest for Disciplene at falde rigtigt ind. Endnu denne lille Regel: begynder Stykket piano, bør Accorden ogsaa anslaaes piano; begynder det forte, anslaaes ogsaa Accorden forte. Det Modsatte gjør ingen god Virkning.

Men — bedre, end blot at anslaae en Accord, vil det være, naar Læreren kan give et lille Forspil foran Sangen, hvilket er mere oplivende og antydende for Disciplene. Da Ideen til et saadant Forspil let kan tages af Sangen, og ikke forudsætter noget Compositionstalent, troer jeg, at følgende Bemærkninger, oplyste ved Exempler, ville være en tilstrækkelig Veiledning i de fleste Tilfælde.

I Almindelighed kan man til Forspil benytte de første Takter, den første Periode af en Melodie, enten:

a. aldeles uforandret (undertiden maaskee blot omsat i en anden Octav), som f. Ex. de første fire Takter af Nr. 4 i denne Samling; ligeledes af Nr. 5, og de første otte Takter af Nr. 10; eller

b. ved at give den en anden Vending mod Slutningen, deels for at man ikke skal faae ganske det Samme at høre to, maaskee tre Gange efter hinanden (naar nemlig den første Periode allerede i Sangen selv er repeteret), deels ogsaa for at afrunde Forspillet, eller give det en Slutningsform; f. Ex. saaledes som i efterfølgende, ved Numere betegnede Sange i dette Hefte:*)

Nr. 1. Nr. 14. Nr. 15. Nr. 18. Nr. 25. Nr. 30.

7de Takt 4de Takt 4de Takt 3die Takt 7de Takt 3die Takt

c. Man kan undertiden forbinde den hele første og den hele sidste Periode, eller ogsaa det Halve af Begge, med hinanden, uden at gjøre nogen videre Forandring i Satsen. Det Første kan skee i Nr. 9, 19, 26, 28 og 29, ved at forbinde de første og sidste to Takter; i Nr. 3 — de første og sidste fem Takter; i Nr. 27 — de første og sidste fire Takter. Det Sidste kan skee i Nr. 6, ved at springe fra den første Fjerdedeel i femte Takt til den anden Fjerdedeel i femte sidste Takt; i Nr. 12 — fra den femte Ottendedeel i anden Takt til den sjette i tredie sidste Takt; i Nr. 13 — fra tredie Fjerdedeel i anden Takt til fjerde Fjerdedeel i tredie sidste Takt; i Nr. 16 — fra tredie Fjerdedeel i tredie Takt til fjerde Fjerdedeel i næstsidste Takt; i Nr. 22 — fra den syvende Ottendedeel i anden Takt til den sidste Ottendedeel i tredie sidste Takt; i Nr. 24 — fra sidste Fjerdedeel i anden Takt til første Fjerdedeel i næstsidste Takt.
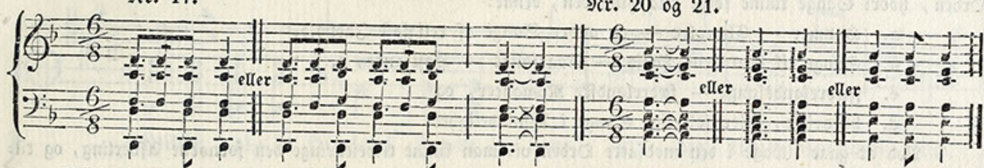
d. Undertiden maa ved denne Forbindelse gjøres en eller anden lille Forandring, f. Ex. til Forspil for Nr. 2 og Nr. 11 kunne Begyndelsen og Slutningen af disse Sange sammensættes saaledes:

Nr. 2. Nr. 11.

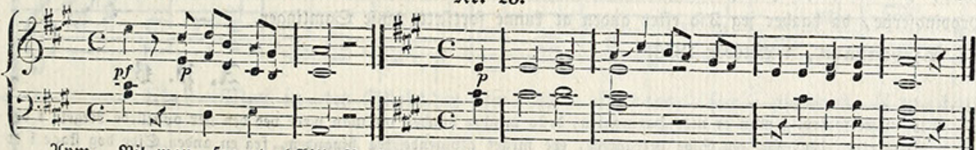
*) Det er ved hvert Exempel anført, hvilken Takt Forandringen finder Sted.

I Nr. 2 ere Fjerdedelene i næstsidste Takt gjorte til Ottendedele. I Nr. 11 maatte man, ved at forbinde den første Halvdeel af fjerde Takt med den anden Halvdeel af femte sidste Takt, give Alten paa det sidste Sted a istedetfor fis, for at undgaae forbudne Octaver. Vel forudsætte Forandringer af den Natur, som i Nr. 11, mere Kjendskab til de harmoniske Regler, end man kan fordre af Alle, der bruge disse Hefter; men saadanne Forandringer ere jo ogsaa kun nødvendige for de mere Indviede.

Hvor man nu ikke kan komme ud af det paa de ovenanførte Maader, og hvor der altsaa gjøres virkelig Opfindelsesevne nødig, som atter gjør foranstaaende Bemærkninger unødvendige, der maa man lade sig nøie med at anslaae en Accord. Dette kan i og for sig ofte være fuldkommen tilstrækkeligt, f. Ex. til Nr. 8, og i det Hele taget ved Choraler; undertiden vel endogsaa det naturligste, f. Ex. ved Sange af den Characteer, som Nr. 17, 20, 21. Man kan da, som allerede tidligere er bemærket, anslaae Accorden een eller flere Gange efter hinanden; til ovennævnte Sange f. Ex. saaledes:

Istedetfor andet Forspil kunde man ogsaa spille en saa kort Melodie, som Nr. 20, eengang heelt igjennem. Efterat have anvendt de givne Regler paa alle Sangene i dette Hefte, med Undtagelse af Nr. 7 og 23, vil jeg endnu tilføie Forspil til disse to Sange, for at vise, paa hvor simpel en Maade man kan hjelpe sig, omendskjøndt Satsen just ikke ligefrem tillader Anvendelsen af de givne Forskrifter, og jeg vil derpaa overlade til Læseren selv, at undersøge disse Reglers Anvendelighed paa andre Sange.

Anm. Vil man, for at adskille Verserne mere fra hinanden — ifald der nemlig ikke findes tilstrækkelige Pauser ved Slutningen af Melodien*) — anbringe et **Efterspil**, kan man repetere de sidste Takter, enten uforandrede, som et Echo af Sangen, eller, for at undgaae Monotonie, med en noget forandret Slutningsform. Reglerne for at danne et Forspil lade sig let her anvende. Undertiden egner ogsaa Forspillet sig til at bruges igjen som Efterspil. Iøvrigt ligger det i Sagens Natur, at denne Sammensætning, saavel af Forspil, som Efterspil, let kan blive manieret — hvorfor man, ved snart at bruge den ene, snart den anden af de anførte Fremgangsmaader, maa søge at tilveiebringe saamegen Mangfoldighed, som muligt —; men jeg haaber, man vil indsee, at den forangaaende Veiledning ikke gjør Fordring paa at ansees for andet, end et Slags Huusmiddel, og at den saaledes ikke er skreven for dem, der raade over bedre Midler.

B. I Henseende til den Orden, hvori man, ved en uafbrudt Syngen (f. Ex. til en Examen), lader Sangene følge paa hinanden, maa man saavel tage deres **Tonearter**, som deres **Characteer** i Betragtning; i det man ligesaalidet bør lade Sange følge paa hinanden, hvis **Tonearter ere meget afvigende, ikke beslægtede**, som Sange, der have en **aldeles forskjellig Characteer**, udtrykke **aldeles modsatte Følelser**. Den første af disse Fordringer grunder sig paa den Egenskab ved Øret, at det ikke saa pludselig lader sig omstemme i en Toneart, hvis Scala kun har faa eller ingen Toner tilfælleds med den foregaaende Tonearts, saa at det ligesom ikke kan fatte sig, eller orientere sig i disse fremmede Toner, der

*) Man kan da ogsaa tilføie saadanne Pauser, saaledes som det f. Ex. er skeet ved Slutningen af Nr. 6.

undertiden kunne klinge ganske falske for det af en anden Toneart forudindtagne, endnu beherskede Øre*). Hvad den anden Fordring angaaer, da er det besynderligt nok, at den søger sin Grund i en lignende Egenskab ved Hjertet, der, ligesaalidet som Øret, uden tilstrækkelig Aarsag vil lade sig bringe ud af sin Stemning. En saadan tilstrækkelig Aarsag er — man kunde gjerne sige baade for Øret og Hjertet — en naturlig Modulation; for Øret nemlig en naturlig, vor musikalske Sands tilfredsstillende, Overgang fra een Toneart til en anden; for Hjertet, en naturlig, vor, man kunde sige, ethiske Sands tilfredsstillende, Overgang fra een Følelse til en anden. Man maa altsaa i denne sidste Henseende søge at ordne Sangene saaledes, at den Følelse, som en følgende Sang udtrykker, kun er en Modification af den Følelse, som den foregaaende Sang har vakt. Overspringes dette psychologiske Hensyn, da modarbeide Indtrykkene af de forskjellige Sange hinanden, og ingen af dem vil frembringe nogen reen Stemning hos Tilhørerne**).

For ved et ganske almindeligt Exempel at oplyse det Foregaaende, vil jeg anføre som en passende Orden, hvori Sange kunne følge paa hinanden, denne:

a. Hymner — Choraler — og andre Sange af religiøst Indhold.
b. Sange til Naturens Priis — Vaarsange — Høstsange, o. s. v.
c. Fædrelandssange — fædrelandske Romancer, og
d. historiske, eller folkelige Sange i Almindelighed.

Ved at gaae tilbage i den modsatte Orden vil man kunne tilveiebringe den fornødne Afvexling, og tillige ende i samme Stemning, som den, hvori man begyndte.

Anm. Man bør ogsaa ved Sangenes Ordning sørge for, at Sange i forskjelligt **Tempo** vexle med hinanden. Især maa man undgaae flere meget langsomme Sange efter hinanden***).

Maatte nu dette og det snart følgende tredie, tostemmige Hefte blive modtagne med den samme Velvillie, som det første Hefte, der er indført i mange større og mindre Skoler, saavel her i Byen, som i Provindserne, da haaber jeg Tid efter anden at kunne fortsætte disse Samlinger.

Kjöbenhavn, i October 1835.

A. P. B.

---

*) Jo mere fortrolig man er med Harmonien, desto mindre bunden vil man være ved den her opstillede Regel; i det Tonearter, der, fra een Side betragtede, ere meget afvigende fra hinanden, fra en anden Side dog staae i et saadant harmonisk Forhold, at de med særdeles god Virkning kunne følge paa hinanden; f. Ex. C- og E-Dur, A- og F-dur, D-dur og A-moll, o. s. v.

**) Disse Betragtninger føre til meget vigtige Resultater for den musikalske Composition overhovedet; men her er naturligviis ikke Stedet at forfølge dem.

***) Her i Bogen følge Sangene saaledes paa hinanden, som det var beqvemmest med Hensyn til Trykningen.

Trykfeil

(der bedes rettede, før Bogen bruges).

Pag. 6, 10de Takt — er Punkten glemt efter *e* i Tenoren.
— 7, 7de Takt — skal i Bassen staae *gis* istedetfor *fis*.
— 12, Tempo-Betegningen skal være *Andante con moto*.
— 12, 3die Textlinie — laae, læs: laa.
— 17, 7de System — den sidste Node i Alten skal være *a* istedetfor *gis*.
— 17, sidste System, 1ste Takt — det andet *cis* i 4de Stemme forandres til *a*.
— 18. Det første Ord, var, imellem 5te og 6te System udslettes; ligeledes Commaet efter „Jubelsang" i samme Textlinie.
— 19. Et Qvadrat sættes foran den første Node i Alten.
— 24. Det under sidste System staaende *poco ritenuto* flyttes hen under den tredie sidste Takt.
— 26, 5te System, 1ste Takt — den første Node i Alten skal være *as*.
— 30, 6te System, 5te Takt — sættes *g* i Bassen istedetfor *f*.
— 33, 4de System, 1ste Takt — sættes ♭ foran den første Node i Tenoren.
— 39, 2det Vers, 1ste Linie — sættes et Comma efter „Fanger"
— 58, i Anmærkningen, udslettes „i Almindelighed".

№ 1.

Hymne.

Maestoso. (Af E. Storm.) **J. A. P. Schulz.**

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

Gud! du est stor, du est stor, din Magt og Æ = re for=

f

kyn=de al = le Himlens Hæ=re. Hvo er dig, Gud, blandt Gu = der

mf

liig? Men in = tet Skabt dit Væ = sen fat = ter, for = gjæ=ves Tan = ken

dolce *f*

*)

sig ud = mat=ter, naar den vil stræ = be op til dig!

f Din

*) Undertiden gjøres en Takt dobbelt saa kort, eller dobbelt saa lang, som den i Følge Taktarten skulde være. Det første skeer, for ikke at standse Melodiens Flugt ved altfor lange Noder, eller Pauser; det sidste, for, ved en stærk Betoning, at udhæve betydningsfulde Steder i Sangen, eller ogsaa, hvilket oftest er Tilfældet, anvendes det ved Slutningsformen, for, ved en høiere Grad af Rolighed at antyde Sangens fuldkomne Slutning.

som ei Se = raphens Øi = e taa = ler, som

Thro = ne skju = ler sig i Straa = = = = = = ler, som

Soli

ei Se = raphens Øi = e taa = ler; hvad kan da Men=ne=skets For=

ei Se = ra=phens Øi = e taa = ler;

p

Tutti

stand? Be = un = dre, knæ = le, og til = be = de, og ta = be sig i

dolce

hel = lig Glæ=de, er alt, o Ska=ber, hvad den kan!

Con piu moto.

Je = ho = va er dit Navn, o Her = re! Du var, du est, og

f

Du var, du est,

1ste St. du skal være fra E-vig-hed til E-vig-
2den St. du skal være fra E-vig-hed til

3die St. du skal være fra E-vig-hed til E-vig-
4de St. og du skal være fra E-vig-hed til E-vig-

hed, fra E-vig-hed til E-vig-hed;
E-vig-hed, fra Evig-hed til E-vig-hed;

hed, fra E-vighed til E-vig-hed;
hed, fra E-vig-hed til E-vig-hed; al-

al-mæg-tig, al-viis, stor og her-lig, vel-gjø-ren-

mæg-tig, al-viis, stor og her-lig,

dolce

de, og from og kjær-lig, from og kjær-lig, fra

1ste St. fra E = vig = hed til E = vig=
2den St. E = vig = hed til E = vig = hed, fra

3die St. fra E = vig = hed til E = vig=
4de St. E = vig = hed til E = vig = hed, fra

hed, fra E=vig=hed til E = = = vig = hed!
E = vig = hed til E = = = = vig = hed!

hed, fra E=vig=hed til E = = vig = hed!
E = vig = hed til E = = vig = hed!

Allegretto.
(To Stemmer.)

Du bødst, og Him=me=len og Jor=den blev til, Him=me=len og

Jor=den blev til, og Skjønhed, Skjønhed, Pragt og Or=den blev til ved sam=me

Al = magts Bud, og Skjønhed, Pragt og Or = den blev til ved sam = me

Al = magts Bud. Du bødst, og Støvet fik den Ev = ne at tæn = ke,

skjøn-ne, fø-le, næv-ne og pri-se Ska-be-ren, sin

Gud. Du bødst, og Støvet fik den Ev-ne at tæn-ke, skjøn-ne,

fø-le, næv-ne og pri-se Ska-be-ren, sin Gud.

Choral.

Det Folk, som sig paa Dig for-la-der, *) est du en

huld og kjær-lig Fa-der; Gud! vi for-la-de os paa dig. Din

bli-de Tro-fast-hed vi kjen-de, den er for-u-den Maal og En-de;

*) Slige Pauser efter Fermaterne i en Choral holdes ikke; de staae kun for at udfylde Takten, og deres Varighed lægges til den foregaaende Node; saa at man maa forestille sig, som om der ovenfor stod saaledes:

-la-der, est

Denne Skrivemaade vilde vistnok ogsaa være den retteste, dersom den ikke kunde forlede, til at holde Tonen altfor længe.

den va - rer ved e - vin - de - lig.

Maestoso.

f

Gud! du est stor, du est stor, din Magt og Ære re for-

kyn - de al - le Him-lens Hæ - re,

1ste St. Se-ra-phers Chor lov-
2den St. Se-ra-phers Chor lov-

3die St. Se - ra-phers Chor lov-
4de St. Se - ra-phers

syn - - - - - - - - - - - - - - - -
syn - - - - - - - - - ger dig, Se - -

syn - - - - ger dig, lov - syn - ger, lov-
Chor lov - syn - - ger dig, lov - syn - ger, lov-

ger dig, Se - ra - phers Chor lov - syn - ger
ra - phers Chor, Se-ra-phers Chor lov-syn-ger, lov - syn - ger

syn - ger dig, Se - ra-phers Chor lov-syn-ger, lov - syn - ger
syn - - - ger dig, Se - ra-phers Chor lov · syn - ger

dig.
dig. Men Stø - vets Sang du og · an - nam-mer, naar det sin

dolce *f* *dolce*

dig.
dig.

Fryd og Tak ud - stam - mer; hvo er dig, Gud, blandt Gu - der

f *f*

liig? blandt Gu - der liig?

liig? hvo er dig, Gud, blandt Gu - der liig?

liig? blandt Gu - der liig?

№ 2.

Aftenbön.

(Af P. Foersom.)

Andante. **P. C. Krossing.**

Nu luk = ker sig mit Øi = e; o Fa=der i det Høi=e! i

semp. p.

1ste St. Fra Synd, fra Sorg og Fa = re

Va = re = tægt mig tag! Fra Synd og Fa = re din

En = gel mig be = va = re, som le = det har min Fod i Dag!

№ 3.

Bön om Forsonlighed.

Choral. **Joh. A. Hiller.**

Je - su! i din bit - tre Qvi - de du for di - ne Fjen - der bad:
„Hvad de gjø - re, de ei vi - de; hul - de Fa - der dem for - lad!“

Giv, at jeg min Fjen - de saa kjær - li - gen til - gi - ve maa;

at jeg dæmpe kan min Vre - de, og for ham af Hjer - tet be - de!

№ 4.

Morgensang.

Andante. C. E. F. Weyse.

*) De dobbelte Noder, der hist og her findes for en Stemme, ere saaledes at forstaae, at Den, der ikke kan synge de store Noder, maa synge de smaae.

Tig - ger - vraa; og hvad laa skjult i Mør - kets

cresc.

a) b)

Gjem, det klart for Dag den brin - ger frem. brin - ger frem.

2.

Priis være dig, o Herre! bragt,
Som holdt i Nattens Øde Vagt
Med dine Engleskarer,
Mod Nød, mod Ild og Farer.
Ak! mangt et Øie er vel lukt,
Som saae i Aftes Lyset slukt;
Thi fryd dig, du, hvis Øine maae
See op end i Guds Himle blaae!

Efter **Fr. Schiller** af **P. Foersom.**

a) Skulde Alten her gaae for dybt, kan Satsen forandres som ved b.

№ 5.

Det Evige.

(Efter den persiske Digter Said.)

Andante. **A. P. Berggreen.**

1. Før Men=ne=sket til jor=disk Liv blev kaldt, før Him=len o=ver

pf *pf*

Jord og Hav blev hvalt, var Sjæl og Kjær=lig=hed og Gud=dom til; var

poco cresc. *f* *mf* *f* *p*

Sjæl og Kjær=lig=hed og Gud=dom til. Og Sjæ=len laae i

pf *pp*

Kjær=lig=he=dens Skjød, og pri=ste Gud! og pri=ste Gud! —

f *ff*

det gjennem

det gjen=nem Cha=os lød! det gjen=nem Cha=os lød! U=

Cha=os lød! det gjen=nem Cha=os lød!

føde=te Verd=ner lyt=te=de=der=til.

mf *cresc.* *ff*

2.

Og medens Mennesket i Støvdragt gaaer,
Og Himmelbuen over Jorden staaer,
:|: Er Sjæl og Kjærlighed og Guddom til; :|:
Og Sjælen skal i Kjærlighedens Favn
:|: Lovsynge høit :|: den store Guddoms Navn, :|:
Og Sphærerne hans Priis istemme vil.

3.

Og smuldrer, Menneske! din Støvdragt hen,
Og synker Jorden, brister Himmelen,
:|: Skal Sjæl og Kjærlighed og Gud bestaae; :|:
Og Sjælen skal i Kjærlighedens Skjød
:|: Lovprise Gud, :|: at hvad der ei blev fød, :|:
Kan heller ei i Evighed forgaae.

B. S. Ingemann.

№ 6.

Fortröstning til Gud.

Andante con moto.

J. A. P. Schulz.

1. Guds Raad er skjult, o Men-ne-ske, for Dø-de-li-ges Di-e: han sty-rer Alt, hvad der skal skee; din Sorg kan ham ei bøi-e. Dog gaaer du hen, og æng-ste-lig med tu-sind Tan-ker pla-ger dig, hvor-dan du bedst skal væb-ne dig mod en u-kjendt Skjæb-ne!

semp. dolce

f *p*

2.

Kast dine Sorger hen paa Gud,
Som hidindtil regjerte,
Og hvad der saae umuligt ud,
Tidt viisdomsfuldt udførte,
O! giv dit Liv og giv din Stand,
Giv al din Vandel i Guds Haand,
Han skal, den evig Fromme,
Vist al din Tarv hukomme.

3.

End før din Moder fødte dig,
Mens under hendes Hjerte
Som Spire du udvikled dig,
Hvo skjærmed dig mod Smerte?
Hvo har alt da dit Vel betænkt?
Hvo har Tilværelse dig skjænkt?
Hvo har dig Sjælen, Livet,
Af lutter Naade givet?

4.

Hvis var den Haand, som, strax du kom
Til Verden, dig tilmaalte
Dit Nok, mens Tungen end var stum,
Og du ved Graad kun talte?
Hvo havde ved din Moders Bryst
Den sunde Næring, stille Lyst,
Alt forud dig beredet?
Hvo har dig hidtil ledet?

5.

Løft op dit Øie, sku omkring
Paa Himlen og paa Jorden;
Forkynde alle skabte Ting
Ei Godhed, Viisdom, Orden?
Sku, hvad han mod dig selv har gjort
Af Naadigt, Underligt og Stort;
Meer, end du torde vente,
Ak! meer, end du fortjente.

6.

Og slig en Ven vil du ei troe!
Hvad skal dig saa betrygge?
Du, som ei tør dit Livets Ro
Paa denne Klippe bygge.
O! stol paa ham, ved ham hold fast!
Og skjælv ei, om end Himlen brast,
Om Dommens Lynild knittred,
Og al Naturen sittred.

7.

Kast, fuld af sønlig Tillid, dig
Udi din Faders Arme,
Og beed ham ydmyg, at han sig
Vil over dig forbarme.
Da skal du hans Forjættelse
Om herlig Frelse opfyldt see;
Og du med opladt Øie
Beundre skal hans Veie.

Efter **J. P. Uz** af **E. Storm.**

№ 7.
Joseph Haydns Svanesang.

Molto adagio.

pf p

Hen er svun=den al min Kraft! Ak! saa svag jeg

pf p

Hen er svun=den al min Kraft!

1ste St. nu mig qvæger ik = kemeer, nu mig qvæger ik = kemeer

p

er; nu mig qvæger ik = kemeer, nu mig qvæger

p

Ak! saa svag jeg er; semp. cresc.

Spøg og Dru = ens Saft;

p

ik = ke meer Spøg og Druens Saft; 1ste St. nu mig qvæ=ger

2den St. nu mig qvæger ik = ke meer,

p p

3die St. nu mig qvæ=ger

semp. cresc.

p

1ste St. ik = ke meer, nu mig qvæ=ger ik = ke Spøg og Druens Saft.

2den St. nu mig qvæ=ger ik = ke meer Spøg og Dru = ens Saft.

3die St. ik = ke meer, nu mig qvæger ik = ke Spøg og Dru=ens Saft.

4de St. nu mig qvæ=ger ik = ke meer Spøg og Dru = ens Saft.

f p

Hen er svun=den al min Kraft, Kin=dens Ro=sen=glød sluk = ket er for=

f

Hen, pf hen er svun=den al min Kraft, Kindens Ro=sen=glø=den

cresc.

længst; og Dø = den ban = ker paa min Dør,

sluk = ket er for = længst; p

Dø = den ban = ker paa min Dør; u = for = fær = det aab = ner jeg.

mezza voce

Him=mel! Him=mel! Himmel! hør min Tak! En har = mo = nisk Ju = bel = sang,

f mezza voce

en har=mo=nisk Ju=bel=sang var min Li=vets Gang. En har=

mo=nisk Ju=bel=sang, en har=mo=nisk Ju=bel=sang var

1ste St. Himmel, hør min Tak! Himmel, hør min

var min Li=vets Gang; 2 St. 3 St. } en har=mo=nisk Ju=bel=sang,

Tak!

var min Li=vets Gang; har=mo=nisk Sang, en har=mo=nisk Ju=bel=

4de St. en har=mo=nisk Ju=bel=sang, en har=mo=nisk Ju=bel=

sang var min Li = vets Gang.
sang var min Li = = = vets Gang.
sang var min Gang, var min Li = vets Gang.
sang var min Gang, var min Li = = = vets Gang.

№ 8.

Choral.

(Af Operaen: Ludlams Hule.)

C. E. F. Weyse.

Jor=de vi de træt=te Been i den stil=le Nat=te = skyg = ge!

Bag den mør=ke Bø=ge=green, hist hvor Nat = ter = ga = le byg = ge.

Hvi=dre skal de Dø=des Ben ven=ligt om Op=stan=del=sen.

Oehlenschläger.

№ 9.

Evigheds-Blomsten.

Larghetto. F. Kuhlau.

(Enkelte Stemmer.)

1. Mel-lem Grave-nes Høi - e grøn-nes en Blomst saa skjøn, meer for Tan-ke end Øi - e, duf-ten-de helst i Løn. Hvo den fin-der, om Alt du bød, hans blev Blom-sten i Liv og Død. (Chor) Hvo den fin-der, om

p e sostenuto

3die St. Blom-sten i Liv og Død.

Alt du bød, hans blev Blom=sten i Liv og Død.

3die St. hans blev Blom = sten i Liv og Død.

2.

Først, tilbage i Tiden,
Stod den paa Christi Grav.
Mangen Vandrende siden
Bandt den om lagte Stav.
:|: Hvo sig pryder til Natten saa,
Dysses ind af de Stjerner smaae. :|:

3.

Naar de Lidende blegne,
Dufter den tifold sødt.
Hvor de Mødige segne,
Reder den Leiet blødt.
:|: Fredsælt slumre de Blomsten nær;
Aldrig drømmes saa blidt som der. :|:

4.

Lad af Luer os blindes,
Jorden i Flammer staae;
Frit, kun Blomsten vi mindes,
See vi til Himlens Blaa.
:|: Hvo saa vandrer, er Vei end trang,
Hører vogtende Engles Sang. :|:

5.

Os velsignet da være
Evighedsblomstens Navn!
Al vor Kummer vi bære
Hen i dens Vennefavn!
:|: Blomst, der spired paa Christi Grav!
Styrk hver Vandrer! bekrands vor Stav! :|:

F. Høgh=Guldberg.

№ 10.

Livets Lykke — Lys og Skygge.

Andante. **A. P. Berggreen.**

1. Stolt i Ø - sten So - len sti - ger, far - ver Ha - vet med sin Glød; at - ter den mod Ve - sten hi - ger, ma - ler Sky - en pur - pur - rød. — *Allegro.* Ha! see den Kjærlig-hed aan-den-de Kjer - te, bort - fræmmer Mørket, og dul-mer min Smer - te! -

p pf p pf poco cresc.

*) Naar denne Sang udføres af enkelte Stemmer, synges de smaae Noder med; udføres den i Chor, er det raadeligst at udelade disse, og man holder da den første Node i Takten som en Fjerdedeel. Den tager sig vistnok bedst ud paa den første Maade.

Maa=ne! du i = ler! - Maane! du i = ler! - So=len i Ø = sten alt smi = ler! —

poc. cresc. ed accelerando *f* *ritenuto* V. S.

2.

Langsomt Grenen Knopper skyder,
Græsset pipper sagte frem;
Blomsten stille Dækket bryder,
Fuglen søger nordisk Hjem. —
Da kommer Høsten, den muntre, den glade,
Leerne kjæmpe med klingende Blade;
:|: Arene segne, :|:
Roserne dufte og blegne! —
Begge verle, Lys og Skygge!
:|: Saa er Livets Lykke! — :|:

3.

Sorgen sidder mørk i Krogen,
Spinder paa sit Sørgespind;
Ønsker ei engang at Nogen
Tørrer Taaren af dens Kind. —
Saa ei den lette, den flygtige Glæde,
Neppe den Jorden med Foden vil træde;
:|: Høit den sig svinger, :|:
Høit paa de spraglede Vinger! —
Begge verle, Lys og Skygge!
:|: Saa er Livets Lykke! — :|:

4.

Intet Varigt her paa Jorden,
Glæden mindst er varig her!
Skal vi undres da i Norden,
Om den ikke dvæler der? —
Lad os da hurtigt den verlende fange,
Lad os den møde med lystige Sange!
:|: Alting omskifter, :|:
Tiden med Vingerne vifter! —
Begge verle, Lys og Skygge!
:|: Saa er Livets Lykke! — :|:

J. W. T.

a Tempo

Beg - ge ver - le, Lys og Skyg - ge!

sf *sf*

pf cresc. *psf*

Saa er Li - vets Lyk - ke!

4de St. Saa er Li - vets Lyk - - - ke!

pf cresc. *sf*

Saa er Li - vets Lyk - ke!

poco ritenuto

4de St. Saa er Li - vets Lyk - - - ke!

№ 11.

Morgenpsalme.

C. E. F. Weyse.

1. Den sig = ne = de Dag med Fryd vi seer, af Ha = vet til
os op = kom = me; den ly = se paa Him = len meer og meer, os
al = le til Lyst og From = me! Det kjen = des paa os, som
Ly = sets Børn, at Nat = ten hun er nu om = me!

2.

Som Guld er den aarle Morgenstund,
Naar Dagen opstaaer af Døde,
Dog kysser os og, med Guld i Mund,
Den liflige Aftenrøde,
Saa tindre end maa det matte Blik,
De blegnende Kinder gløde!

3.

Saa reise vi til vort Fædreland,
Der ligger ei Dag i Dvale,
Der stander en Borg, saa prud og grand,
Med Gammen i gyldne Sale,
Saa frydelig der, til evig Tid,
Med Venner i Lys vi tale!

N. F. S. Grundtvig.

№ 12.
Sangerens Priis.

(Til F. Kuhlau.)

Moderato. — C. E. F. Weyse.

1. Naar, svøbt i sor = te, tyk = ke Tor = den = sky = er, en fiendt = lig

dolce

Skjæb = ne tru = en = de fremgaaer, naar Glædens Sol fra Li = vets Himmel

f *dim.*

fly = er, og tvivl = om = lei = ret Mandens Hjer = te slaaer; naar Mis = mod

mf *f* *dolce*

El = skovs Stir = rer = blik om = taa = ger, naar Haabet døer og An = gest

mf *p*

e = ne vaa = ger, da har du, Sang, i di = ne To = ners
mf *cresc.* *f*

Røst, end for det ar = me sy = ge Hjer = te Trøst.
dim. *mf*

2.

Den Iis, som barsk med evig Vinter truer,
Optaarnet om Ufølsomhedens Bryst,
Den smelter du, som Middagsolens Luer,
Med dine Toners rene Himmellyst;
Og hver en Følelse, som ømt sig rører,
Du til Bevidsthed, Liv og Klarhed fører,
Du aabner Livets Indgang, Lysets Port,
For hvad paa Jord er godt og skjønt og stort.

3.

Naar salig Fryd i Moderøiet tindrer,
Da laaner Hjertet du dit Himmelord,
Og atter du dets Sorg og Kummer lindrer,
Naar Taareblikket stirrer ned paa Jord;
Vil Elskovs Held sit Paradiis afmale,
Da maa for den, o høie Sang! du tale,
Og hvert et Glimt af Himlens Salighed,
I dine Lyn til Jorden daler ned.

4.

Det Haarde mildt at bøie og at bryde,
Det Vilde blidt at tæmme, er dit Værk,
Men ogsaa Svaghed kan du Kraft indgyde,
Og gjøre den Forsagte modig, stærk.
Er Fædres Hjem og Frihed stædt i Nøden,
Da toner du, og Manden gaaer i Døden;
Og falder han i blodig Heltedands,
Da er det dig, som fletter Ærens Krands.

5.

O du, som Jorden Sangens Toner lærer,
Som tolker Sorg og Glæde, Qval og Lyst;
Hvis Melodier os til Himlen bærer
I Hilsener fra Evighedens Kyst;
Som til Naturen fører os tilbage,
Naar Livets vilde Larm os ned vil drage, —
Dig priser værdigt paa din Jordegang,
Kun hvad du Jorden lærer, Toners Sang.

C. G. N. David.

№ 13.

Aftenandagt.

Tranquillamente. J. A. P. Schulz.

1. Din Vil=lie skee, o Her=re! til Ro mit Le=gem

gaaer. Maa=skee jeg al=drig me=re til So=lens Lys op=

staaer. See mi=ne Taa=rer be=de, for=lad, hvad jeg i

Dag, i vil=de Ly=sters He=de har brudt mod dit Be=hag.

2.

Lad Sjælen ei omjages
I Phantasiens Land,
Af noget Syn ei plages,
Som den vanære kan!
Giv, Gud! at mørke Tanker
Min Søvn ei qvæle maae,
Men at jeg Kræfter sanker,
Og qvæget kan opstaae.

3.

Skal Dødens tunge Slummer
Mig overfalde brat,
Og Livets Lyst og Kummer
Ophøre denne Nat;
Saa styrk mig, at jeg skrækkes
Ei for den sidste Stund!
Jeg veed, jeg skal opvækkes,
Min Død er kun et Blund.

4.

Din Frelse saae din Tjener,
Og farer hen i Fred.
Med Jesu du forener
Min Sjæl i Evighed.
Vel den, som Livet ender,
Frigjort fra Syndens Baand!
Min Gud! i dine Hænder
Befaler jeg min Aand.

Efter J. F. Cronegk af E. Storm.

№ 14.

Aftensang.

Maestoso. (Melodie til 1. 2. 3. 4. 6. 7. Vers.) **A. P. Berggreen.**

1. Hvor sødt i Sommer = af = ten = stun=den, naar So = len

pf *f*

mat til Hvi = le gaaer, i = me = dens dybt i Bø = ge=

p *pf*

lun = den de from = me Nat = ter = ga = le slaaer, at hø = re

p *p*

Har=pens dum=pe Klang til en liv = sa = lig Af = ten = sang.

cresc.

2.

O grib nu i de stemte Strænge!
Bryd, kjække Sjæl! din snævre Muur.
Indspær dog Fuglen ei saa længe
I det beklemte Fangebuur!
Lad den i Aftenrødens Guld
Mod Himlen flagre andagtsfuld.

3.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
Nedsvinder under Skovens Krands,
Da minder den vor Sjæl om Døden,
Og Evighedens skjønne Glands.
Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
Som Bølgen mod sit Rosenskjær.

4.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
Høit bæve lad dens rene Klang;
Og syng, mens disse Straaler vige,
Den sidste, store Aftensang,
Som rørt vi sang for mangen Ven,
Som sjunges skal for os igjen: *)

6.

Ja dette Purpur, denne Lue,
Ja denne Yndighedens Glød,
Som blusser dybt i Vestens Bue,
Som minder Støvet om sin Død,
Og Sjælen om sin Evighed,
Det er dit Blod, din Kjærlighed.

7.

O bad mig da i dine Flammer!
Nedgangne Sol! husval min Barm,
Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
Mig venligt i din Kraftens Arm!
Og i min Afskedstime god
Styrk Hjertet med dit Purpurblod!

Oehlenschläger.

*) See det 5te Vers paa den følgende Side.

(Melodie til 5te Vers.)

Piu lento.

Anm. Vil man forkorte denne temmelig lange Sang, da lider maaskee Sammenhængen mindst ved Udeladelsen af 2det og 3die Vers. Til Tid og Sted, under Omgivelserne af en smuk Natur, og i den rette Stemning, vil man ikke føle sig tilbøielig, til at udelade noget af dette skjønne Digt.

№ 15.

Sancta Maria.

Adagio. **Joh. Maria Montu.**

*) Sanc - ta, sanc - ta, sanc - ta Ma - ri - a! Sanc - ta de - i ge - ni - trix! Sanc - ta vir - go, vir - go vir - gi-num! O - ra, o - ra pro - no - bis!

*) „Hellige Maria! Hellige Guds Moder! Hellige Jomfru! Beed for os!"

№ 16.

Lovsang.

Allegro moderato. C. Ph. E. Bach.
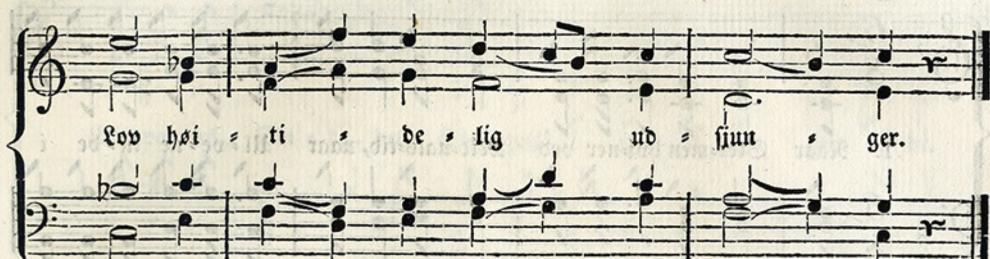
Vor Gud er e - vig, viis og stor,

1. Vor Gud er e - vig viis, og stor, og mæg - tig u - den Li - ge!

Saa vid - ner Him-mel, Hav og Jord,

Saa vid - ner Him - mel, Hav og Jord, og al Na - tu - rens Ri - ge!

Ja! hver en Røst i Mark og Skov, i Hav og Luft, hans Stor - heds

2.

Hist Dagens Sol saa varm og blid
Fra Øst til Vest sig skynder;
Den ordner stadig Aarets Tid,
Og Frugtbarhed forkynder;
Den klæder skjønt vor nøgne Jord,
Og fryder hver, som paa den boer.
O! stor er Solens Skaber!

3.

Ja Natten selv, den stille Nat,
Om Herrens Almagt minder;
Da Maanen, paa sin Bane sat,
Blandt Stjerners Hær oprinder.
Hvo saae din Pragt, o Gud! hvo saae
Det stjernefulde Himmelblaa,
Og følte ei din Storhed?

4.

Til hvilket majestætisk Syn
Fremkalder os din Torden,
Naar rædsomskjønne Lyn paa Lyn
Forkynde dig for Jorden?
Da tænker Støvets ædle Søn:
Din Røst, o store Gud! er skjøn,
Selv naar den Skræk udbreder!

5.
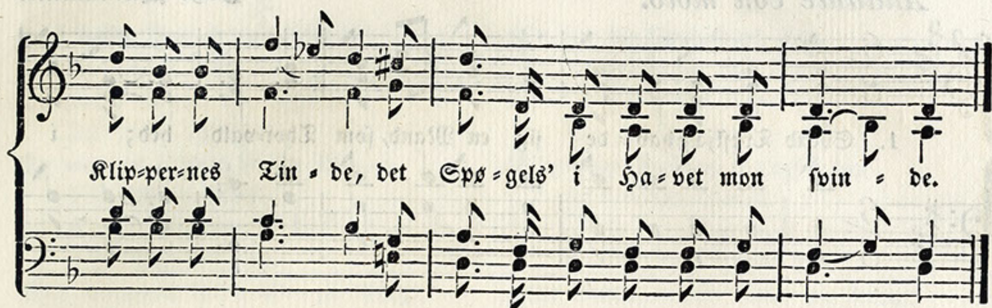
Dig, Herre! priser Ildens Magt,
Og Stormens høie Susen,
Og Jordens yndefulde Pragt,
Og Bølgens hule Brusen.
Ja, hele Verden stemmer i
Den samme Høitidssang, som vi:
»Stor er Naturens Herre!«

№ 17.

Næssegreven.

Agitato. (Efter et møensk Sagn.) **P. C. Krossing.**

1. Naar Stor=men hvi=ner ved Mid=nats=tid, naar Ul=ve=ne tu=de i Sko=ven, naar Bølgen slaaer sort mod Klip=pens Krid, og Skibbrud=ne jam=re fra Vo=ven; da ri=der et Spø=gels' paa Fjel=dets Rand, og hy=ler og slyn=ger en gni=stren=de Brand; naar Sol far=ver

2.

Engang opdrev der et Vrag paa Strand,
Slet Ingen af Bølgen var sparet;
Paa Klippen sad kun en eenlig Mand,
Af Morgensolen opklaret.
En Pilgrim var det, saa from i Hu,
Fra Jorsal maatte han stande nu,
Og Herren, som for os døde,
Han bar paa Guldkorset det røde.

3.

Han trykte den Frelsermand til sit Bryst,
Mod Himlen stirred hans Øie;
Paa Jorden søgte han ingen Trøst,
Men kun hos Gud i det Høie.
Det saae den Røver fra høie Land,
Han loe, og stødte sin Baad fra Strand:
Han skued kun Guldet det røde,
Ei Herren, som for os døde.

4.

Med venlig Mine, med blodigt Sind,
Næsgreven mod Klippen henglider;
Om Morderen suser en Nordenvind,
Saa rolig den Pillegrim sidder.
I Haanden glindser det røde Guld,
Og om hans Tinding sig underfuld
En straalende Glorie tegner:
Det Næsgreven skuer, og blegner.

5.

Og som han hæved den Haand, saa fræk,
At gribe det hellige Billed,
Da isned hans Hjerte af Helvedes Skræk,
Og blodige Sveddraaber trilled.
Han hyled, og styrted mod Klippen død,
Og Hjernen rundtom paa Havet flød.
Den Pilgrim sig korsed og sukked,
Og Baaden til Stranden ham vugged.

6.

Naar Stormen hviner ved Midnatstid,
Naar Ulvene tude i Skoven,
Naar Havet slaaer sort mod Klippens Krid,
Og Skibbrudne jamre fra Voven:
Da rider det Spøgels paa Fjeldets Rand,
Og hyler og slynger en gnistrende Brand,
Naar Sol farver Klippernes Tinde,
Næsgreven i Havet mon svinde.

B. S. Ingemann.

№ 18.

Thorvald Vidförle.

Andante con moto. **Joh. Hartmann.**

1. Svend Tveskjæg hav = de sig en Mand, som Thor=vald hed; i

Le=ding rask og bold var han, men blid i Fred! Hans Snek=ker sei=led

vi = den om fra Havn til Havn, og gjor = de, hvor=som = helst de

kom, be = rømt hans Navn. Men Thorvald har red=det sin Kon=ge.

2.

Han kjøbte Fanger gav dem fri,
Og klædte dem,
Og sendte Mænd fra Slaveri
Til Huus og Hjem.
Og mangen Olding fik sin Søn,
Sin Alders Trøst,
Og mangen Mø sin Beiler skjøn,
Sin Ungdoms Lyst.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

3.

En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd,
Høit var hans Mod,
Men aldrig dypped han sit Spyd
I Svages Blod.
Han fulgte Svend paa mangt et Tog
Med Herreskjold,
Og hans Nærværelse forjog
Al grusom Vold.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

4.

De hissed Seil i høien Raa,
Det var Kong Svend,
Han færdtes over Bølgen blaa
Med sine Mænd,
At gjæste Bretland var hans Agt,
I Land han steeg,
Og alting for hans Overmagt
Tilbageveeg.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

5.

Men Bretlands Hertug ikke sov,
Han samlede
En talrig Hær i mørken Skov
Af Ryttere.
Den danske Trop kom ilde an
Ved denne List,
De bleve fangne Mand for Mand,
Og Svend tilsidst.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

6.

"Og hør du Fangefoged fiin,
Og mærk mit Bud,
Du skynde dig i Taarnet ind,
Før Thorvald ud,
Ei sømmer Bolt og Fængsel den,
Hvis tappre Haand
Har løst saa mangen fager Svend
Af Trældoms Baand."
Men Thorvald har reddet sin Konge.

7.

Strax kom til Taarnets Dør en Mand
Med dette Bud.
Men Thorvald svor en Eed paa Stand:
Jeg gaaer ei ud!
Jeg fri, og Kongen blive her
I fremmed Vold!
Nei da var Thorvald aldrig værd
At løfte Skjold.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

8.

Saa stor er ædle Sjæles Magt!
Enhver blev fri
Paa Thorvalds Bøn, og for den Agt,
Han var udi.
Og aldrig glemte siden Svend
At vise sig
Imod sin Ungdoms brave Ven
Taknemmelig.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

9.

Svend Tveskjæg sad hos Øl og Mjød
Med Konger fleer,
Og klappede paa Hynde blød:
Sid Thorvald her!
Din Fader styred aldrig Land
Som een af os,
Men den er Jarl og Ædelmand,
Der naaer din Roes!
Thi Thorvald har reddet sin Konge.

E. Storm.

№ 19.

Ballade.

Allegretto. C. E. F. Weyse.

1. Svend Aa-ge og In-ge-borg drog o-ver Sø, de drog o-ver fraa-den-de Bøl-ge; den harmful-de Fa-der han sty-red fra Ø, de flyg-ten-de To at for-føl-ge. Som Ør-nen han foer u-den Ro el-ler Rast, med bug-nen-de Seil paa den krum-men-de Mast.

2.

Paa Bagstavnen Begge fortvivlede stod,
Thi nær var den truende Fare.
Rød dalede Solen bag Skyernes Blod,
Og Maanen steg frem paa det Klare;
Da nærmed sig Ørnen med grusomme Klo,
At skille de bange, de elskende To.

3.

Høit lyder i Stormen Forbandelsens Røst,
De Bølger saa vildelig larme;
Og da Faderen saae dem med Bryst imod Bryst,
Da svulmede dobbelt hans Harme;
Da foer han med Rasen, da foer han med Støi
Over gabende Dyb, over Bølgen saa høi.

4.

Og alt som den Grumme sig nærmer med Hast,
Gjennem vilde og skummende Bølger,
Med bugnende Seil paa den krummende Mast,
De flygtende To at forfølge;
Da hæver sig Bølgen, og aabner sin Favn —
De styrte sig ned fra den sprudlende Stavn.

5.

Han gyser, og seer det med stirrende Blik,
Og vil standse sin hurtige Snekke,
Men over dem Begge den fraadende gik;
Da styrtede han sig paa Dække.
Han græd og forbandte, han græd og han bad,
Og Bølgerne skilte de Elskende ad.

J. Thiele.

№ 20.

Zinklars Vise.

Allegretto. F. L. Ä. Kunzen.

1. Herr Zink - lar drog o - ver sal - ten Hav, til Nor - rig hans Cours mon - ne stan - de; blandt Guld - brands Klip - per han fandt sin Grav, der van - ked saa blo - dig en Pan - de.

2.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa,
For svenske Penge at stride:
Hjelpe dig Gud! du visselig maa
I Græsset for Nordmanden bide.

3.

Maanen skinner om Natten bleg,
De Vover saa sagtelig trille:
En Havfrue op af Vandet steg,
Hun spaaede Herr Zinklar ilde.

4.

Vend om, vend om, du skotske Mand!
Det gjelder dit Liv saa fage.
Kommer du til Norrig, jeg siger for sand:
Ret aldrig du kommer tilbage.

5.

Led er din Sang, du giftige Trold!
Altidens du spaaer om Ulykker;
Fanger jeg dig engang i Vold,
Jeg lader dig hugge i Stykker.

6.

Han seiled i Dage, han seiled i tre
Med alt sit hyrede Følge;
Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
Jeg vil det ikke fordølge.

7.

Ved Romsdals Kyster han styred til Land,
Erklærende sig for en Fiende;
Ham fulgte fjorten Hundrede Mand,
Som alle havde Ondt i Sinde.

8.

De skjendte og brændte, hvor de drog frem,
Al Folkeret monne de krænke;
Oldingens Afmagt rørte ei dem,
De spotted den grædende Enke.

9.

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
Saa mildelig det end smiled;
Men Rygtet om denne Jammer og Nød
Til Kjernen af Landet iled.

10.

Baunen lyste, og Budstikken løb
Fra Grande til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ei krøb,
Det maatte Herr Zinklar sande.

11.

Soldaten er ude paa Kongens Tog,
Vi maae selv Landet forsvare;
Forbandet være det Niddings=Drog,
Som nu sit Blod vil spare!

12.

De Bønder af Vaage, Lesøe og Lom,
Med skarpe Øxer paa Nakke,
I Bredebøigd tilsammen kom,
Med Skotten vilde de snakke.

13.

Tæt under Lide der løber en Sti,
Som man monne Kringen kalde;
Lougen*) skynder sig der forbi:
I den skal Fienderne falde.

14.

Riflen hænger ei meer paa Væg,
Hist sigter graahærdede Skytte!
Nøkken**) opløfter sit vaade Skjæg,
Og venter med Længsel sit Bytte.

15.

Det første Skud Herr Zinklar gjaldt,
Han brøled og opgav sin Aande.
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
Gud fri os af denne Vaande!

16.

Frem Bønder! frem i norske Mænd!
Slaaer ned, slaaer ned for Fode!
Da ønsked sig Skotten hjem igjen,
Han var ei ret lystig til Mode.

17.

Med døde Kroppe blev Kringen strød,
De Ravne fik nok at æde;
Det Ungdoms Blod, som her udflød,
De skotske Piger begræde.

18.

Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle,
Hvor farligt det er at besøge dem,
Der boe blandt Norriges Fjelde.

19.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
Som Norges Uvenner mon true.
Vee hver en Nordmand, som ej bliver heed,
Saa tidt hans Øine den skue!

*) En Elv i Guldbrandsdalen. **) Flodguden.

E. Storm.

№ 21.

Bjarkemaal.

Allegretto.

2.

Hans Vaaben gunge;
Den blanke Tunge
Han hæver stærk.
Til Odin rider,
Naar Sværdet bider
I Pandserſærk,
De raske Kæmper,
Hvis Mandemod
Ei Skrækken dæmper,
Blandt Liig og Blod.

3.

Paa Markens Flade
I hærdet Plade,
Med Kobberhjelm;
Som Blodgudinden
Flur gjennem Vinden
Han stærken Elm,
Med Staal paa Spidse,
Henkaster let,
For frem at ridse
Den røde Tvæt.

4.

Odin med Flammer,
Og Thor med Hammer,
Med Kølle Tyr,
Og Kampens Piger
Til Jorden stiger,
Naar Vaabnet gnyer.
Naar Luren tuder
Som hungrig Bjørn,
Da lokkes Guder
Til Kampens Børn.

5.

Hvad er vel Livet?
Et Pust i Sivet,
Som synker ned;
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter
En Evighed.
Til Evigheden,
Saa morgenrød,
Gaaer Vei herneden
Kun gjennem Død.

6.

Fra Mjød og Piger,
Du danske Kriger!
Blandt Blod og Liig
Du rask dig svinge,
Til Nornens Vinge
Bortvifter dig!
Med Sværd fra Belte,
Med Egekrands,
Sig sømmer Helte
Den sidste Dands.

Digtet og componeret af Oehlenschläger.

№ 22.

Dannmarks Priis.

Allegretto. **A. P. Berggreen.**

1. Langt høi-e-re Bjer-ge saa vi-de paa Jord man har, end hvor

pf

Bjerg kun er Bak-ke; men gjer-ne med Slet-te og Grøn-høi i Nord vi

Dan-ne-mænd ta-ge til Tak-ke: vi er ik-ke skab-te til

Høi-hed og Blæst, ved Jor-den at bli-ve, det tje-ner os bedst!

p < *pf* >

2.

Langt kjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
Kan Fremmede udenlands finde,
Men Dansken har hjemme, hvor Bøgene groe
Ved Strand med den fagre Kjærminde;
Og deiligst vi finde, ved Vugge og Grav,
Den blommede Mark i det bølgende Hav!

3.

Langt større Bedrifter, for Ære og Sold,
Maaskee saae man Udlænding øve,
Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
Med Hjerterne, Løve ved Løve;
Lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold!
Vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold!

4.

Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
End her mellem Belte og Sunde,
Til Huusbehov vi dog har Vid og Forstand,
Vi vil os til Guder ei grunde;
Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
Skal Tiden nok vise: vi tænkte ei slet!

5.

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa Fremmedes Tunge;
Om Høihed og Deilighed Dannemænd dog
Med Sandhed kan tale og sjunge;
Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
Det smelter dog mere, end Fremmedes slaaer!

6.

Langt Mere af Malmen, saa hvid og saa rød,
Fik Andre i Bjerg og i Bytte,
Hos Danske dog findes det daglige Brød
Ei mindre i Fattigmands Hytte;
Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
Naar Faae har for Meget, og Færre for Lidt.

7.

Langt ædlere Konger med Landsfader-Navn
Maaskee kan engang man opdage,
Men Ætten i Leire og i Kjøbenhavn
Dog spørger endnu om sin Mage;
Thi prise vi Stammen af Skjold og af Dan!
Gid immer den blomstre i Fædrenes Land!

8.

Langt høiere Roes over herskende Drot
Man hørte fra Fremmedes Tunger;
Men Spørgsmaal: om altid det meentes saa godt,
Som her, naar hver Dannemand sjunger:
Vor Frederik! han vorde som Duen saa hvid!
Hans Alder høiloves som Fredegods Tid!

N. F. S. Grundtvig.

№ 23.

Farvel!

Andante. **G. J. Vogler.**

p f

1ste St. Far = vel! Far = vel! — hvor tungt et Ord, naar
2den St. Far = vel! Far = vel! — hvor tungt et Ord, naar Timen

3die St. Far = vel! Far = vel! Farvel! Far = vel! - hvor tungt et Ord, naar Timen
4de St. Far = vel! Far = vel! Far = vel! - hvor tungt et Ord,

Ti=men slaaer og Ven=nen bort fra Ven = nen gaaer! — End
slaaer og Ven=nen bort fra Ven = nen gaaer! — End

p

slaaer, naar Ti = men slaaer, og Vennen bort fra Ven = nen
naar Ti = men slaaer, og Vennen bort fra Ven = nen

cresc.

eet, end eet Farvel hans Ø = re naaer! — Nu staae med
eet Far = vel hans Ø = re naaer! — Nu staae med

gaaer! — End eet Far=vel hans Ø=re naaer! — Nu staae med
gaaer! — End eet Far = vel hans Ø = re naaer! — Vi

Vee - mod vi i - gjen, vi staae i - gjen, med
Vee - mod vi i - gjen, med stil - le Øn-ske for vor

Vee - mod vi i - gjen, med stil - le Øn - ske for vor
staae i - gjen, med stil - le Øn - ske for vor

stil - le Øn - ske for vor Ven: Far - vel!
Ven: Far - vel! Far - vel! Farvel! Far - vel!

Ven: Far - vel! Far - vel! Farvel! Far - vel!
Ven: Far - vel! Farvel! Far - vel!

Farvel! Farvel! —
Hvor tungt et Ord, naar Timen slaaer,
Og Vennen bort fra Vennen gaaer!
— End eet Farvel hans Øre naaer! —
Nu staae med Veemod vi igjen,
Med stille Ønske for vor Ven:
Farvel! Farvel!

*) Skulde Tenoren her gaae for høit, kunne Alten og Tenoren, i de sidste to Fjerdebele af denne Takt, ombyttes med hinanden.

Anm. Denne Melodie er første Gang trykt i det musikalske Tidsskrift „Cæcilia" 1832, 14de Bind, og componeret til Göthes Digt:
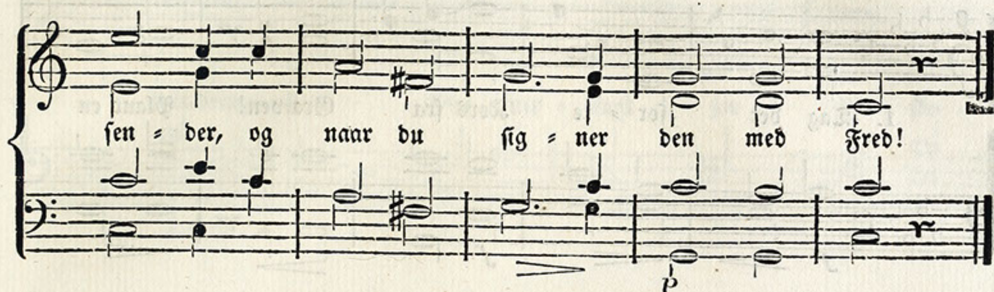
„Ich denke dein, wenn mir der Sonne Schimmer
Vom Meere strahlt;
Ich denke dein, wenn sich des Mondes Flimmer
In Quellen malt."

№ 24.

Bön for Fædrelandet.

Allegro maestoso. **P. C. Krossing.**

1. Fra dig, fra dig, du E = vig = høi = e! er Lys og Kraft og Sa = lig = hed; din Væl = des Arm, din Viis = doms Øi = e, bød So = les Kreds, og Stø = vets Fred. Kun du a = le = ne Maa = let kjen = der, naar Kri = gen du til Jor = den

2.

Du veier Livets Sorger, Glæder
I Retfærds Skaal med Viisdoms Magt;
Og Folkeheld, og Thronehæder
Opholdes ved din Varetægt.
Kun du er god, kun du retfærdig;
Gjør du vort Land sin Lykke værdig,
Den staae til Nordens sidste Slægt!

3.

Befæst vor Kongeæt, og Throne,
Bøi du til Dyder Alles Sjæl!
Da vorder Fyrsten værd sin Krone,
Da vorder Folket værd sit Held!
Byd rolig Lyset her at brænde,
O Fader! at vi maae erkjende:
Alt, hvad du gjør, er vel!

Th. Thaarup.

№ 25.

Ved Graven.

Andante con moto. **A. P. Berggreen.**

1. Tag det sor = te Kors fra Gra=ven! Plant en
Lil = lie, hvor det stod! Ved hvert Skridt i
Død=ning = ha=ven Blom=ster spi = re for vor Fod!
Eng = le = vin = ger paa vor Grav, for den brud = te

Van-drings-stav! Phø-nix-fugl for A-ske-

dolce

kruk-ke! Fry-de-sang for hu-le Suk-ke!

pf ff p pf

2.

Jord, som af din Vinterdvale
Vaagner i den milde Vaar!
Moder-Støv, som skal afmale
Aarlig dine Frænders Kaar!
I din Kjortel lysegrøn,
Virket, som vort Haab, i Løn,
Som vor Længsels Toner klinge,
Bred du ud din Blomstervinge!

N. F. S. Grundtvig.

№ 26.

Bön under Slaget.

Andante. F. H. Himmel.

1. Fa=der! jeg kal=der dig! Rundt om mig brø=ler Kar=to=ver=nes Torden, omspændt af Ild=ræd=sler gjen=ry=ster Jor=den; Krigens Be=her=sker, jeg kal=der dig! Fa=der! du fø=re mig!

p *f* *mf* *cresc.* *f* *f* *cresc.* *ff* *p* *cresc.* *f* *p*

2.

Fader! du føre mig!
Før mig til Seier, før mig til Døden!
Herre! jeg følger dit Bud ufortrøden;
Herre! som du vil, saa føre du mig!
Gud! jeg tilbeder dig!

3.

Gud! jeg tilbeder dig!
Som i de høstlige Trætoppers Susen,
Saa i Hærskarernes voldsomme Brusen,
Algodheds Udspring, tilbeder jeg dig!
Fader! du signe mig!

4.

Fader! du signe mig!
I dine Hænder lægger jeg Livet,
Du kan det tage, thi du har det givet;
Lever jeg, døer jeg, du signe mig!
Fader! jeg priser dig!

5.

Fader! jeg priser dig!
Ei har til Kamp os det Jordiske hærdet,
Kun for det Helligste drage vi Sværdet;
I Fald og i Seier priser jeg dig!
Gud! dig jeg offrer mig!

6.

Gud! dig jeg offrer mig!
Naar end mig Dødens Engel bortkalder,
Naar end jeg blodløs blandt Liigdynger falder,
Dig, o min Gud, dig jeg offrer mig!
Fader! jeg kalder dig!

Efter Th. Körner af G. H. Olsen.

№ 27.

Guds Raad.

Andante. (Af Joh. Ewald.) P. Winter.

Ak! brækker Storm de ran - ke Pi - le, og skaa - ner et u - nyt - tigt Rør? Hvi neg - tes Gra - vens El - sker Hvi - le, naar Haa - bets mun - tre Ynd - ling døer? Hvad

p cresc. f p cresc. f p f

vil jeg da? seer ei Al = fa = der, hvad ei vort

p

sva = ge Syn kan see? Og hvad han by = der

p cresc.

og til = la = der, bør det ei u = paa = an = ket skee?
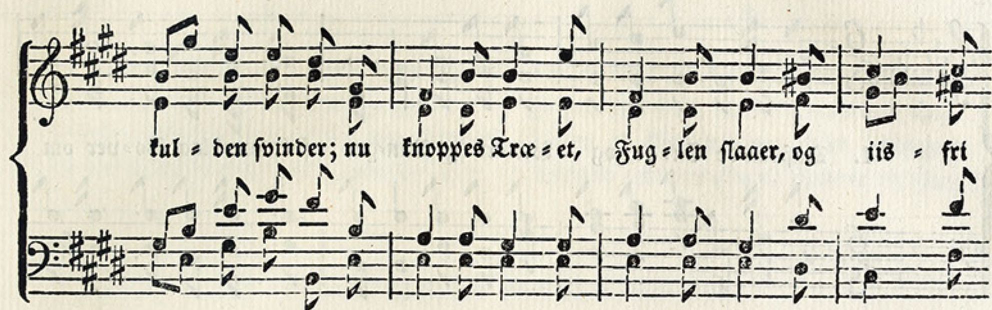
f p
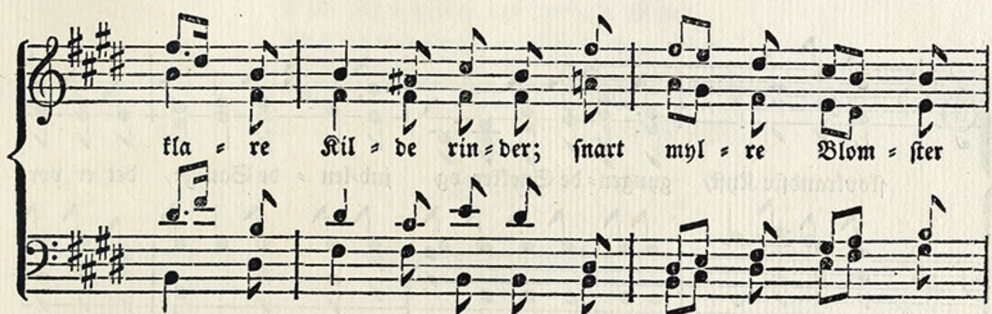
№ 28.
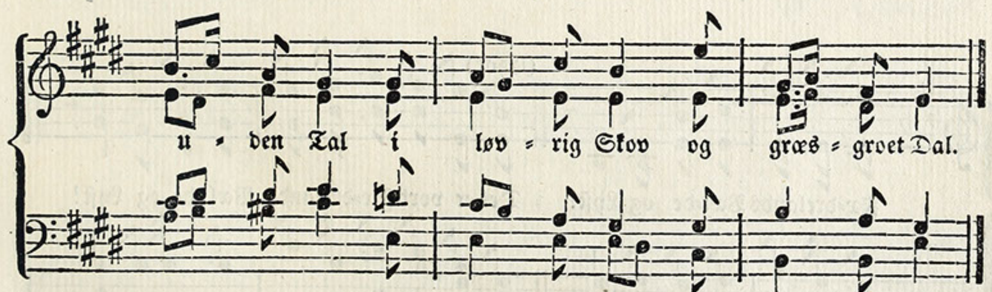
Vaaren.

Andantino. **P. C. Krossing.**

1. Du straa = ler ven = ligt, bli = de Vaar! du aan = der, — Vin = ter=

2.

Velkommen, Vaar! fra Himlen ned,
Du Moder til Naturens Glæde;
Til Fryd du kalder hvert et Led
Af Skabningens umaalte Kjæde.
O! det er Glimt af Himlens Lyst,
At føle dig i skyldfrit Bryst!

Th. Thaarup.

№ 29.

Fædrelandssang.

Allegretto).* C. E. F. Weyse.

1. Duf-ten-de En-ge og korn-ri-ge Van-ge, sølv-verblaae Vo-ver om skovkrandste Kyst, gyngen-de Snekker og jub-len-de San-ge, det er vort Fæ-drelands Væl-de og Lyst! (Chor) Det er vort Fæ-drelands Væl-de og Lyst!

2.

Dansken tidt pløier de fierneste Bølger,
Stundom han færdes i fremmede Land;
Stedse dog Mindet om Danmark ham følger,
:|: Tryller ham født til dets elskede Strand. :|:

3.

Her var det, Kjæmper, paa Vang og i Lunde,
Værned' om Uskyld, og knusede Vold:
Kneisende Høie, hvor Fædrene blunde,
:|: Vidne om Kraftens og Frihedens Old! :|:

*) Denne Sang synges ofte i *Andante-Tempo,* hvorved den taber meget af sin freidige Characteer. Langsomhed er overhovedet en Brøst, hvoraf vor Selskabssang i Almindelighed lider meget.

4.

Høit have Konger, ved store Bedrifter,
Helte, ved kjæk og berømmelig Færd,
Skjalde, ved Sange, og Vise, ved Skrifter,
:|: Hævdet vort Danriges ældgamle Værd. :|:

5.

Kraften end throner i Egenes Skygger,
Frihed end boer under Nordboens Tag,
Ætten af Kjæmper vor Arne betrygger,
:|: Retfærd omsvæver vort Banner og Flag. :|:

6.

Retfærd og Frihed vort Løsen mon være:
Dem ikkun hylder den nordiske Mand.
Fred om vor Hytte, og Skjold om vor Ære!
:|: Himlen velsigne vor Drot og vort Land! :|:

J. Jetsmark.

№ 30.

Äre være Gud!

(Chor af Oratoriet: Messias.)

Allegro moderato. G. F. Händel.

Æ-re væ-re Gud i det Høi-e!

p

Og Fred paa Jor-den!

Fred og Bro-der-

p. e semp. cresc.

Fred og Bro-der-sind!

Fred og Bro-der-sind!

Fred og Bro-der-sind! Al-le Fred!

sind! Al-le Fred! Fred og Bro-der-sind!

Al-le Fred!

Fred! Fred og Bro-der-

Fred! Al-le Fred og Bro-der-sind! Æ-re væ-re

Al-le! Al-le Fred og Bro-der-sind!

f

Al-le Fred! Fred og Bro-der-sind!

sind! Fred! Fred og Bro-der-sind!

f

Gud! Æ=re væ=re Gud i det Høi=e! *p* Og Fred paa

p

Jor=den! Fred og Broder=sind! Fred og Broder=

semp. cresc.

Fred! Al=le Fred og Broder=

Al=le! Al=le! Al=le Fred! Al=le

f

sind! Al=le! Al=le! Al=le! Al=le

sind! *f* Al=le! Al=le! Al=le

Al=le! Al=le! Al=le! Fred!

Fred! Al=le Fred og Bro=der=sind.

Fred! Al=le Fred og Bro = = der=sind.

Fred! Al = le Fred og Bro=der=sind.

Al=le Fred! Fred og Bro=der=sind.

Indhold.

☞ I Nr. 1 findes en Choral, der allerede er trykt i det første Hefte; men da den her hjelper til at danne og afrunde et lille Heelt, haaber jeg, man ikke vil finde det upassende, at den igjen er optagen. Med Hensyn til Forkortningen af Texten til enkelte af disse Sange, henviser jeg til, hvad jeg herom har yttret i Forerindringen til første Hefte, tilføiende, at jeg desuden har troet en og anden Forandring nødvendig, deels for den bedre Overeensstemmelses Skyld imellem Text og Melodie, deels for at udslette Sporet af den ganske specielle Anledning, hvori et Par af disse Sange ere skrevne.

A. P. B.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Tredie Hefte,

for to Stemmer.

Koster heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn, 1836.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,

Østergade Nr. 53.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Min kjære Ven

Fr. Chr. Olsen,

Overlærer ved Helsingørs lærde Skole,

tilegnes denne Samling

af

A. P. Berggreen.

Forerindring.

Langtfra at troe, at jeg skulde kunne gjøre Fordring paa et Slags Monopol paa at udgive Skolesange, fordi jeg er den Første, der her har foranstaltet Udgivelsen af saadanne Sange! — vilde jeg endogsaa ikke ønske, at man skulde vente den hidtilværende store Mangel paa passende Skolesange afhjulpen ved mig alene, i det der da vilde paaligge mig en Forpligtelse, som det torde være meget vanskelig at opfylde; thi efter nogen Tids Forløb gjøres altid nye Skolesange nødvendige igjen, og det er ikke saa let, naar man vil anvende den behørige Strenghed ved Valget, at skaffe saadanne tilveie. Noget haaber jeg dog ved mine udgivne Hefter at have bidraget til at afhjælpe det længe følte Savn. Det er derfor kun forsaavidt, at jeg med et Par Ord vil berøre nogle i senere Tid udstædte Subscriptions-Indbydelser paa lignende Samlinger af andre Forfattere, som man, efter de deri brugte Udtryk, virkelig skulde troe, at mine Sange aldeles ikke existerede, eller at de ikke opfyldte deres Bestemmelse, i det de ikke vare, hvad jeg har udgivet dem for at være, nemlig Skolesange*); thi ere de ikke „Børnesange", eller „Sange for Børnestemmer", ere de heller ikke Skolesange, eftersom det kun er Børn, der gaae i Skole. Den Omstændighed, at der til det første, trestemmige Hefte af mine Sange udfordres en Basstemme, og til det andet, fiirstemmige Hefte baade en Tenor- og en Bas-Stemme, gjør dem ikke mindre til Skolesange; thi man maa erindre, at der i mange Skoler, navnlig de lærde, gaae saa store Børn, at man mellem Eleverne ogsaa kan finde disse Stemmer. Derimod blive hine to- og trestemmige Sange ikke anvendelige i de Skoler, hvor man kun har de to høie Stemmer, og Læreren ikke kan supplere den manglende Bas i de trestemmige Sange, eller ikke forstaaer at sammentrække de fire Stemmer i den anden Samling til tre**); men derfor har jeg heller ikke holdt Arbeidet for endt med de foregaaende to Hefter, og lader her et — allerede i Fortalen til andet Hefte som færdigt anmeldt — tredie, tostemmigt Hefte følge, hvorved jeg især har havt Almueskoler og Pigeskoler for Øie***). Det bliver da saaledes, naar man vil sammenholde det

---

*) I en „foreløbig Bebudelse" i Kjøbenhavnsposten Nr. 230 f. d. A. læses f. Ex. den Efterretning, at „der i Boghandlen ikke findes andre fleerstemmige Sange for Børnestemmer, end de 25 af Hr. Borchorst for et Par Aar siden udgivne". Den her omtalte Samling udkom omtrent et halvt Aar efter det første Hefte af „Sange til Skolebrug".

**) See Forerindringen til andet Hefte af „Sange til Skolebrug".

***) Et fjerde Hefte, bestaaende af trestemmige Sange, er under Arbeide; og ved en forbedret Udgave af det første Hefte, hvoraf et Oplag paa 1000 Expl. næsten er udsolgt, haaber jeg at kunne bevise, at jeg ikke er blind for mit Arbeides Mangler. Som forhen anmeldt, fortsættes alle disse Hefter Tid efter anden.

her Anførte med hine, sikkert Enhver, der interesserer sig for denne Sag, bekjendte Subscriptions-Indbydelser, et ikke vanskeligt Spørgsmaal at besvare, om de i dette Fag senere optrædende Forfattere med Rette, og i saa omfattende Udtryk, som det er skeet, kunne urgere Mangelen paa passende Skolesange, hvad enten disse nu ere bebudede under Navn af „Børnesange", „Sange for Børnestemmer", eller „Sange til Brug ved Skoleunderviisningen"; — det skulde da være, at mine Sange ikke svarede til Hensigten, hvilket jeg imidlertid tillader mig at troe, indtil man oplyser mig om det Modsatte.

Efterat have fremsat disse Bemærkninger, som jeg troede at skylde baade min Forlægger og mig selv, har jeg endnu kun, med Hensyn til Brugen og Anvendeligheden af nærværende Hefte, at henvise til hvad derom er sagt i Forerindringen til den foregaaende Samling.

Kjöbenhavn, i November 1836.

A. P. B.
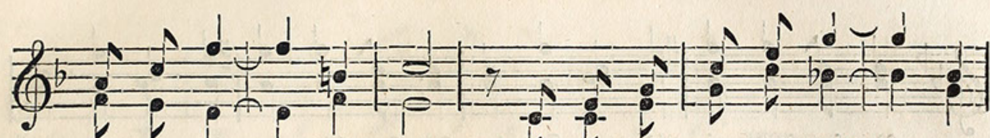
№ 1.

Takkesang.
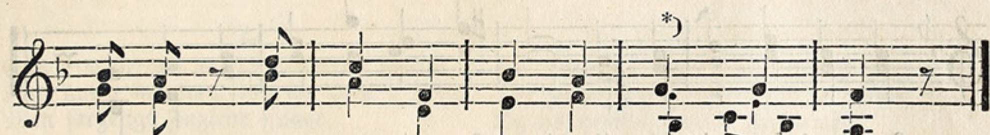
Allegro maestoso. **J. A. P. Schulz.**

1. Vor Gud er god! I Him - - le hø - rer, og sva - rer

lydt: Ja han er god! I - gjen - nem Sorg til Fryd han

fø - rer, og gi - ver den Be - træng - te Mod.

2.

Med mig er Gud! Hvad kan mig skade?
Nei! jeg for Støvets Magt ei flyer!
Og om mig Alle grumt forlade,
Jeg under Herrens Vinger tyer!

3.

Jeg priser dig, min Styrkes Klippe!
Dig, Gud! min Tilflugt, Sol og Skjold!
Af Haanden vil Du aldrig slippe
Den, som sig giver i din Vold.
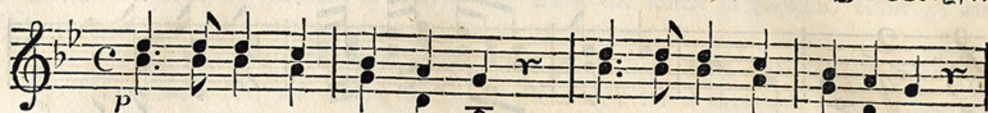
Efter J. P. Uz.

*) Skulde Slutningen af denne Sang gaae for dybt for Secundoen, kan denne Stemme synge de smaa Noder, og ende med *f*, ligesom Primoen.
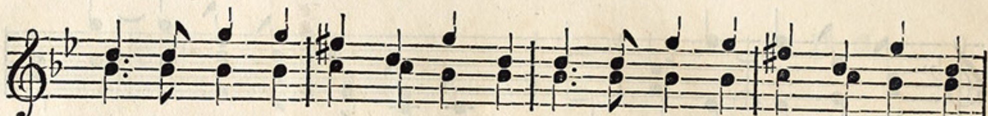
№ 2.

Gravsang.
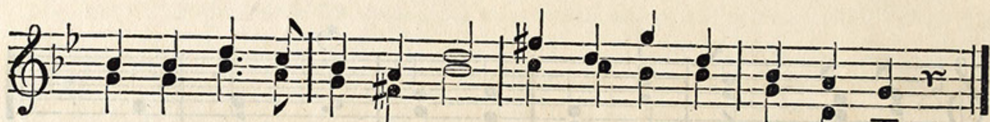
Lento. **C. E. F. Weyse.**

1. Alt for=vand=les skal til Støv, Da=lens Lil=lie Skovens Løv,

Ro=sen snart vi vis=net fin=de: Alt kun blom=strer, for at svin=de.

Jor=dens Her=re! selv til dig Lo=vens Døds=bud stræk=ker sig.

2.

O! men intet Skabt forgaaer:
Liv igjen af Død opstaaer.
Lillien faldt — en Ny fremtræder,
Yngre Løv snart Lunden klæder;
Og den Grav, der lukker sig,
Kun som Vugge gjemmer dig.

3.

Morgnen straaler — Barnet fro
Vaagner efter natlig Ro.
Evighedens Morgen smiler —
Graven aabnes, hvor du hviler:
Dødningklædet synker ned,
Nyskabt hæves du til Fred.

4.

Ti da, Klage! Stands da, Graad!
Viist og godt er Herrens Raad.
Snart for Evighed vi møde
Alle vore kjære Døde.
Held os! Held, at Alt forgaaer!
Held, at Liv af Død opstaaer!
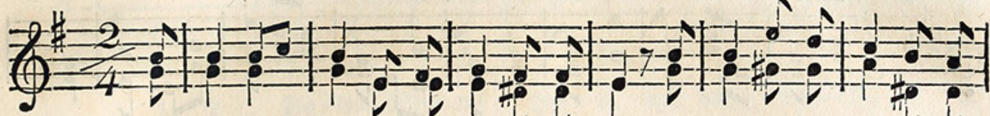
F. H. Guldberg.
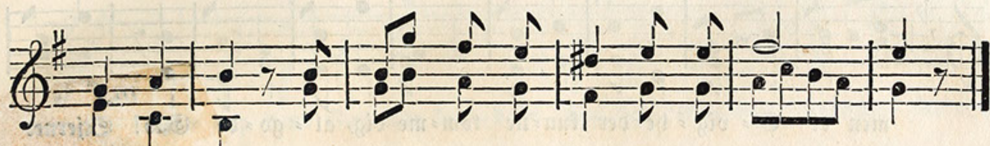

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

№ 3.

Viborgs Skjoldmærke.

Moderato. P. E. Krossing.

2.
Saa vidt berømt er Hr. Esberns Navn,
Han sidder saa tryg med sin Pige i Favn,
Men sørgeligt Fuglene sjunge.

3.
Kong Viglet treen for Hr. Esbern hen:
„Du drage nu flux udi Leding igjen
Alt med mine Kæmper tilsammen!

4.
Og naar du kommer igjen saa tro,
Da skal jeg lade dit Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen.“

5.
Hr. Esbern hører det Herrebud;
„Jeg maa dig forlade, min unge Brud!
Alt for min Konning at kæmpe.“

6.
Han spænder i Beltet sit gode Sværd,
Og drager han flux udi Ledingsfærd,
De Fjender til stor Ulempe.

7.
Og der gik Uger, der gik vel fem,
Hr. Esbern seired i alle dem
Med Kongens Svende tilsammen.

8.
Hr. Esbern er kommen fra Ledingsfærd,
Vel haver han hævdet sit gode Sværd,
De Fjender til stor Ulempe.

9.
Hr. Esbern ganger i Lunden saa prud,
Der sidder Kong Viglet alt hos hans Brud,
Og vil hendes Sorrig neddæmpe.

10.
Hr. Esbern blegner og tier qvær,
Da drager han ud sit brede Sværd;
Saa sørgeligt Fuglene sjunge.

11.
Det første Stød hans Elskede gjaldt,
Og derpaa han selv udi Sværdet faldt;
Saa sørgeligt Fuglene sjunge.

12.
Kong Viglet staaer der og isner brat,
Mellem Brudgom og Brud i den mørke Nat
Han stirrer henud saa vide.

13.
En Støtte han stander saa stiv, saa fast,
Og der hans Øie og Hjerte brast,
Goel Hanen ved Midnatstide.

14.
End stander i Viborgs gamle Skjold
En Marmorstøtte, saa bleg, saa kold,
Alt mellem en Mand og Qvinde.
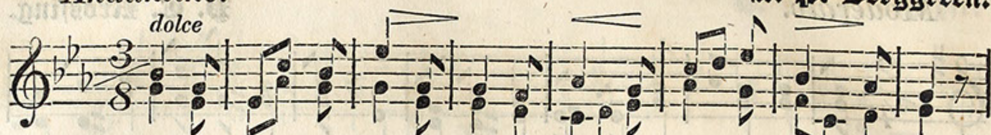
15.
Det er Kong Viglet i Lunden prud,
En Støtte han staaer mellem Brudgom og Brud,
Ret aldrig det ganger af Minde.

B. S. Ingemann.
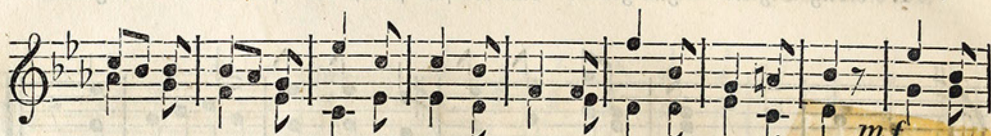
№ 4.

Guds Priis.
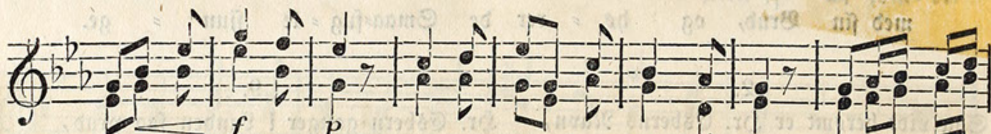
Andantino. **A. P. Berggreen.**
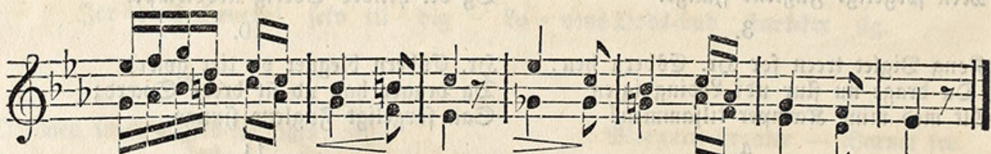

1. Tid kan blot - te Floders Grunde, Ha-vets Svælg kan ø - ses ud;

men ei E - vig - he-der kun-ne tøm-me dig, al - go-de Gud! Stjerner

tal - tes, men dit Alt, God-hed! bli - ver al - drig talt; Stjer - ner

tal - tes, men dit Alt, God-hed! bli - ver al - drig talt.

2.

Solen hjælper spæde Poder
Med en Faders Omhu frem.
Jorden, Blomsters hulde Moder,
Deler Liv og Kraft med dem.
:|: Men Guds Godhed og hans Ord
Skabte Blomster, Sol og Jord. :|:

3.

Da mit Intet blev, og tænkte,
Var jeg henrykt ved mit Bliv;
Men den Gud, som Livet skjænkte,
Gav mig og et saligt Liv.
:|: Til vort Intet har han lagt
Viisdom, Hellighed og Magt. :|:

4.
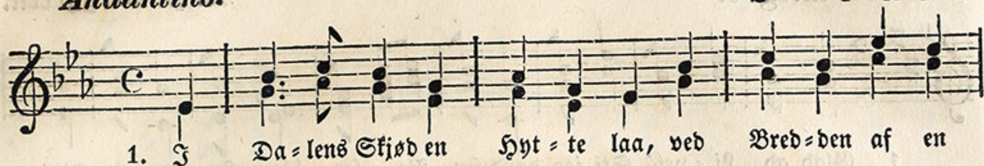
Urandsagelige Skaber!
O, bundløse Godheds Hav!
Sjæl, og Sands, og Vid sig taber
I det Gode, som du gav.
:|: God i Gaver, god i Bud!
Evig, evig gode Gud! :|:
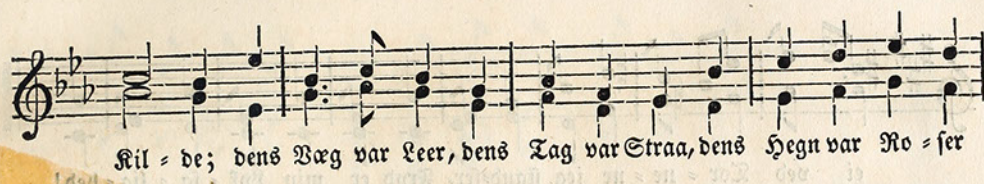
J. Ewald.
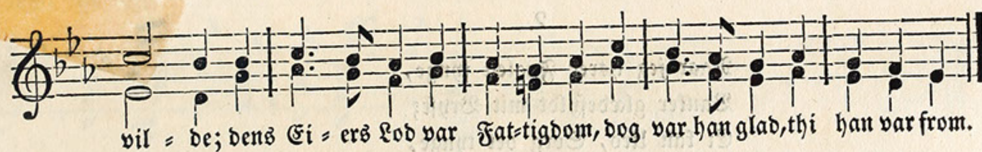
№ 5.

Godgjörenhed.

Andantino. J. A. P. Schulz.

2.

Kun ringe var hans Hjord og Land,
Hans Brud ei aatte*) Frænde,
Hun var saa arm, saa god som han,
Og derfor tog han hende.
Kun Tak til Gud, ei Klage lød
Ved Kildevand og sparsomt Brød.

3.

En Foraasaften Hyrden sad
Ved Hytten med sin Qvinde;
Nu, Kone! sagde han saa glad,
Nu veed jeg Raad at finde;
Og vi kan lindre Brødres Nød,
Endskjøndt Gud gav os sparsomt Brød.

4.

See hist den Vei i øde Sand,
Og trindtom nøgen Hede,
Der maa den trætte Vandringsmand
Om Ly forgjæves lede.
Om vi kun plante der hvert Aar
Et gavnligt Træ hver Høst og Vaar?

5.

Knap gryer den næste Morgenstund,
De froe til Arbeid ile.
Nu staaer en sval og løvrig Lund
Til trætte Vandrers Hvile.
Der lagde man og deres Been,
Men der er ingen Mindesteen.
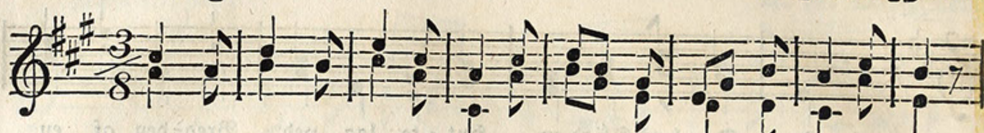
Th. Thaarup.

*) „aatte“ et gammelt dansk Ord, der betyder „eiede“.
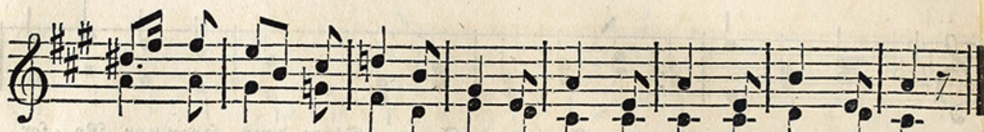
№ 6.

Opmuntring til Glæde.

Poco allegro. **A. P. Berggreen.**

1. Glad ad Li = vets Sti jeg dand=ser, Ro = ser blom = stre for mit Fjed;

ei ved Tor = ne = ne jeg stand=ser, Fryd er min Lyk = sa = lig = hed!

2.

Naar jeg hører Fuglen synge,
Banker glædefyldt mit Bryst;
Ei kan Uro, Sorg det tynge,
Intet mørkne kan min Lyst.

3.

Over Støvets Myriader
Almagts Finger strækker sig;
Glædens, Uskylds milde Fader,
Han vil og beskjærme mig!

4.

O, hvi vilde du da klage
I din skjønne Rosenvaar?
Nyd, hvad ei du faaer tilbage,
Nyd din feire Ungdoms Aar!

5.
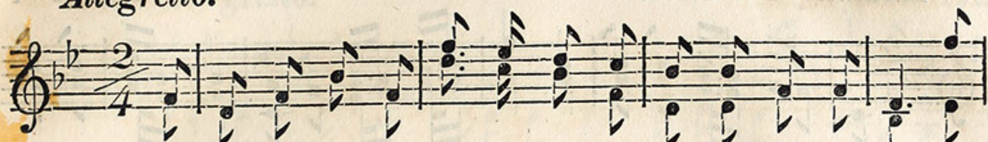
Intet Nag dit Hjerte saare!
Sorg ei til det finde Vei!
Dæmp hver bitter Mismods Taare!
Hyld den skyldfri Fryd, som jeg!
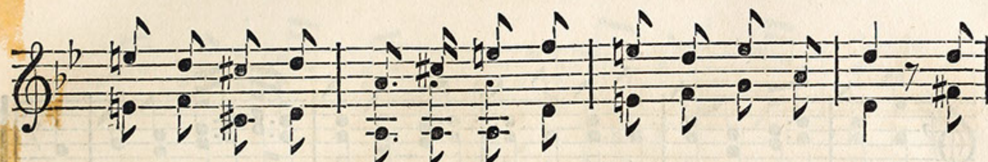
A. P. Liunge.
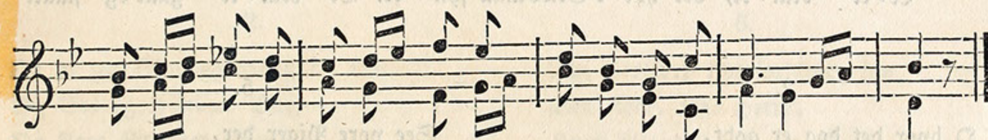
№ 7.

Goliath.

Allegretto. **J. A. P. Schulz.**

2.

Hans Knebelsbart var alt istand
At kyse mangen En,
Han vilde æde alle Mand
Med Hud og Haar og Been;
Hans Dyrendal den var saa lang,
Saa lang, som nogen Væverstang.

3.

Og selv var han saa svær og stor
Og ret en Grobrian,
Var altid riig paa store Ord,
Og fattig paa Forstand;
Løb Smaafolk idelig paa Arm,
Og gjorde skammelig Allarm.

4.

Hver Dag kom han i fuld Gevær
Og Israel bød trods,
Og raabte: er der Ingen her,
Som der har Lyst at slaaes?
Hvis En har Lyst, han sige til,
Og han skal see et artigt Spil.

5.

En Hyrde gik med ædel Aand
Da ud mod Praleren,
En Stav han havde i sin Haand,
En Slynge og en Steen;
Han sagde: du har Spyd og Sværd,
I Herrens Navn jeg kommer her.

6.

I Slyngen lagde han en Steen,
Og slog til Goliath,
Og traf ham paa hans Pandebeen,
Saa lange Pralhans drat;
Og David nu i Mag og Fred
Afhug den Pralers Hoved med.

7.
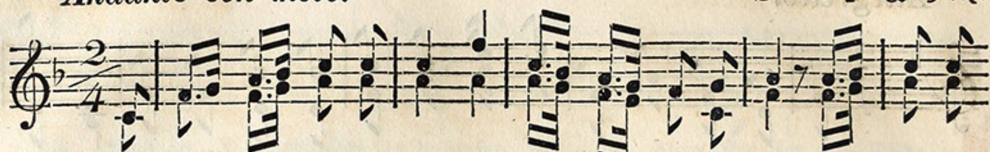
O lærer, lærer smukt heraf,
At skye den Langes Spor;
Plumasen gjør ei Sagen af,
Ei heller store Ord.
Men lærer heller af den Smaa,
Hvordan man skal med Ære slaae.

Efter Claudius af Rahbek.
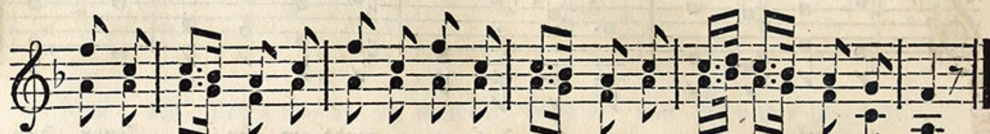
№ 8.

Hösletsvise.

Andante con moto. J. A. P. Schulz.

1. I ba-re Ær-mer gaae vi Kar-le her og slaae; hvor vo-re

Le-er blin-ke, det høi-e Græs maa syn-ke. Vi Kar-le gaae og slaae.

2.

O hvor det dog er godt,
At Veiret er lidt graat!
Naar Solen os ei brænder,
Det gaaer saa godt fra Hænder;
Da slaae vi Hø med Lyst.

3.

Men ingen Regn i Dag,
Før Alt er under Tag!
Lad Pigerne, som rive,
Ei heller vaade blive!
O see! hvor flink det gaaer!

4.

Nu Karle, raske Drag!
Frisk fremad! lige Slag! —
See, du ei Leen taber,
Du der, som staaer og gaber
I Veiret efter Steg! —

5.

See vore Piger der,
Hvor raske de ei er!
See kun med hvilken Iver
Det tørre Hø de river,
Og sætter det i Stak!

6.

Nu kun det Hjørne her!
Og saa vi færdig er,
Og ligge ved vor Stakke,
Og synge, lee og snakke,
Og faae et godt Glas Øl.

7.
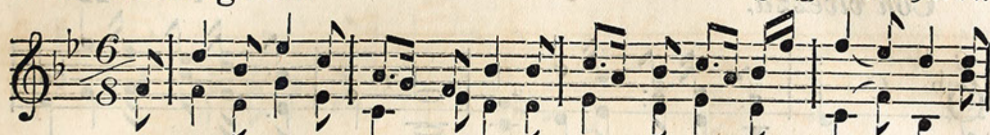
Hvor mangen stakkels Rig
Maa ei misunde mig!
Den Arme veed det ikke,
Hvor sødt det er at ligge,
Naar man har slæbt sig træt!
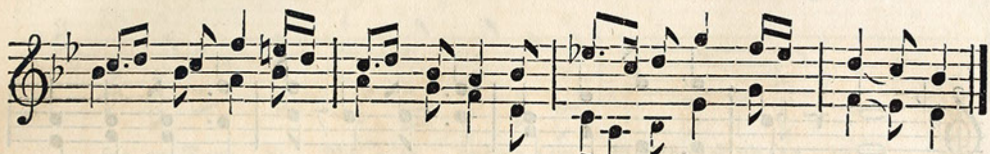
Efter Voß af Rahbek.

№ 9.

En daglig Sang.

Poco Allegretto. J. F. Reichardt.

2.

Og at jeg Skov og Bjerg og Dal,
Og Sol og Himlens Bue,
Og klare Stjerner uden Tal,
Og Maanens Lys kan skue.

3.

Og at jeg da tilmode er,
Som naar vi Børn kom sammen,
Og saae, hvad Hellig=Christ gav hver
Til Julegave. Amen!

4.

Jeg priser Gud, fordi han ei
Gav mig et Kongerige.
Jeg smigret blev; maaskee og jeg
Fordærvet blev tillige.

5.

Og Intet kan saa hjertelig
Min Sjæl til Fryd oplive,
Som at jeg ei er stor og riig,
Og kan det neppe blive.

6.

Thi Stolthed tidt forblinde kan
Den store, rige Herre;
Hvor Mangen blev en mægtig Mand,
Men ogsaa ond desværre!

7.

Og smukke Ting til Overflod
Kan man vel faae for Penge;
Men Helbred, Søvn og freidigt Mod,
Det kjøbes ei for Penge.

8.

Og disse tre Ting ere jo
Vor Løn, vor Fryd i Livet;
Jeg derfor nyde vil i Ro
Det Lidt, som mig er givet.

9.

Opfyld, o Gud! min Trang i Dag!
Giv Klæder, Mad og Drikke!
Du føder Spurven paa mit Tag!
Du glemmer mig vist ikke!

Efter Claudius af Riber.

№ 10.

Den unge Alpehyrdes Sang.

A. P. Berggreen.

Con vivezza.

1. Jeg er en Søn af Fjel-dets Drot; en Hyr-de-hyt-te er mit Slot! Mit Scep-ter er en Hyr-de-stav, og Ge-der Fol-ket Gud mig gav! Jeg er en Søn af Klip-pen!

2.

Her straaler Solen først hver Dag,
Forlader sidst min Hyttes Tag!
Af Luftens Væld jeg drikker først,
Ved Bækkens Kilde lædskes først!
Jeg er en Søn af Klippen!

3.

Mit Land er Bjergets stolte Ryg;
Naar Stormen bruser, staaer det tryg;
Og rased den fra Syd til Nord,
Den styrted ei min Borg til Jord!
Jeg er en Søn af Klippen!

4.

Naar Lyn og Torden bryde sig
Mod Bjergets Sider under mig,
Staaer jeg foroven i det Blaa,
Og seer med Gammen ned derpaa.
Jeg er en Søn af Klippen!

5.
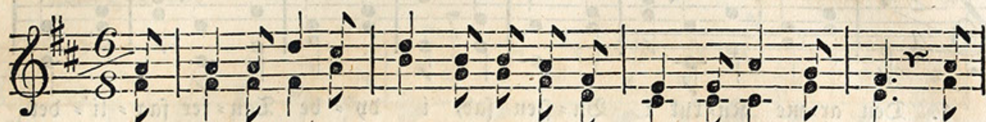
Men brænder Baunen blodigrød,
Da stiger jeg fra Bjergets Skjød;
Jeg stiller mig i Landsmænds Rad,
Og svinger Sværd, og synger glad:
Jeg er en Søn af Klippen!
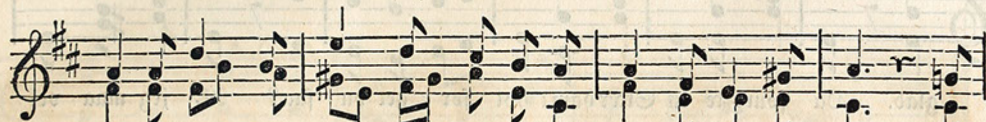
Efter **L. Uhland** af **C. H. Visby.**
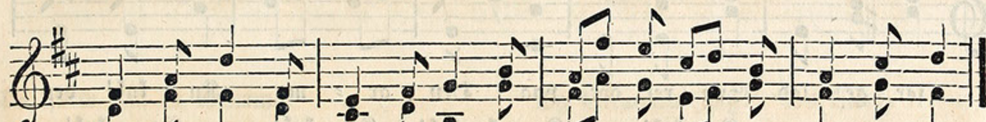
№ 11.

Berthas Rose.

Andantino. **A. P. Berggreen.**

2.

De skyldfrie Læber Rosen kysde:
"Min Omhus kjære Løn,
Du længe Bertha skal forlyste,
Staa længe frisk og skjøn!
Og hvor er Bertha lykkelig,
At hendes Haand opelsked dig."

3.

Da lød blandt Haslers tætte Grene
En kjærlig Moders Raab:
"Din Fader længes, svag og ene,
At favne dig, sit Haab."
Og Bertha løb, af Glæden varm,
Og sank til matte Faderbarm.

4.

Men neppe Solens Purpurlue
I Østen atter steg,
Før hun, sin kjære Blomst at skue,
Sig ud i Lunden sneg;
Alt hendes Fod er Stedet nær,
Alt skimter hun det blide Skjær!

5.

Nu stod hun der, men ak! med Smerte
Sin Blomst hun falmet saae;
Thi dybt i Rosens spæde Hjerte
En Orm forborgen laa,
Og Bertha brast i Graad; ei meer
Sin Rosentorn hun blomstre seer.

6.

Som Berthas Rose, favre Piger!
Er Skjønheds Purpurkrands;
O! troer den ei! thi ofte sviger
Dens lyse Trylleglands.
Kun Dyden vorder evig tro;
Thi evig Dydens Roser groe!
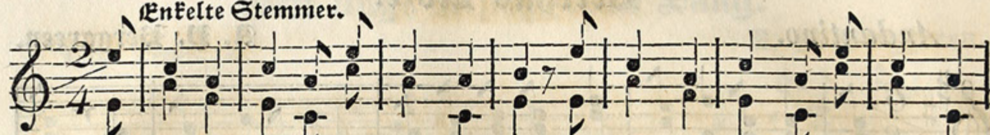
Frankenau.
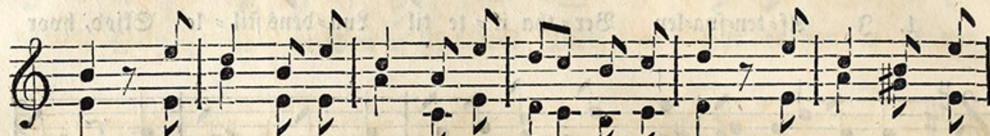
№ 12.

Den arme Kukuk.
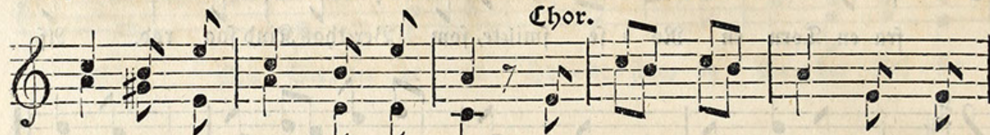
Poco Allegretto. J. A. P. Schulz.
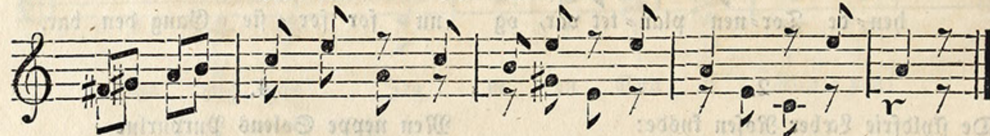
Enkelte Stemmer.

Chor.

2.

Hos Zeus er Ørnen Statssecretair,
En Paafugl Junos Hofmarschal er;
De skjønneste mellem Olympens Fruer
Til Kammerjunkre har snehvide Duer.
Chor.
Den arme Kukuk!

3.

Den Lærke flyver saa høit i Sky,
Og slaaer sin Trille ved Morgengry;
Og Guder og Mennesker daane i Lyst,
Saasnart Philomele opløfter sin Røst.
Chor.
Den arme Kukuk!

4.

Mig Stakkel ene har Ingen kjær,
Mig haane Guder og Mennesker!
Og dersom jeg lader mig høre engang,
Da leer hele Verden jo kun af min Sang. —
Chor.
Den arme Kukuk!

5.

Og Stæren smilte saa smaat ved sig:
Din arme Stakkel! jeg ynker Dig.
Men finder man dig og din Stemme ei smuk,
Saa gjør af dig selv, og raab du kun Kukuk!
Chor.
Den arme Kukuk!

6.
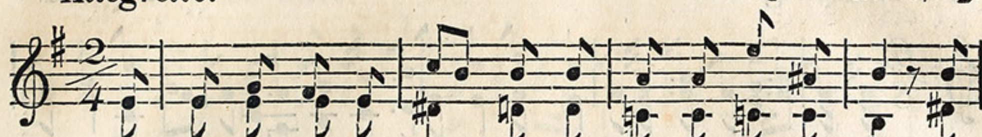
Den arme Kukuk det Raad stod an,
Og seent og tidlig saa sukker han;
Men aldrig saasnart vil han vove sig frem,
Før strax ham et Chor jager spottende hjem.
Chor.
Den arme Kukuk!
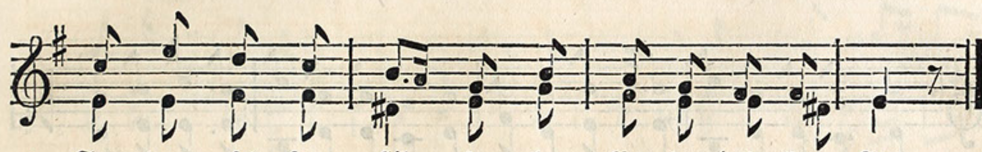
Efter Stolberg af Rahbek.

№ 13.

Havfruen.

Allegretto. **P. E. Krossing.**

2.

Da hørte han en Stemme:
"Kom hid, kom hid, du Smaa!
Her har jeg i mit Gjemme
Smaastjerner, gyldne, blaae.

3.

Og dem jeg dig vil give,
Naar du vil gaae til mig,
Og stedse hos mig blive
Her i mit Himmerig."

4.

Hør Fader! hvad der synger,
Seer du den Pigelil?
— Ti stille! — Baaden gynger,
Lad sjunge hvo der vil:

5.

Og Stemmen sang: "Du kjære,
Du lille Dreng! kom hid,
Her er saa godt at være,
Her skinner Maanen blid.

6.

Med Maanen skal du trille,
Og de Smaastjerner med,
Kom, leeg med mig, du Lille!
Kom, ellers bli'er jeg vred."

7.

Hør Fader! hvad hun siger,
Nu vil hun tage mig.
— Sid stille — Bølgen stiger —
Barn! hold dig fast til mig!

8.
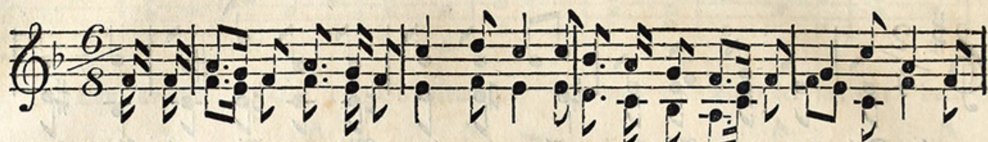
Det var ved Midnatstide,
Da Maanen skinned klar,
Den Smaadreng monne glide
Af Baaden fra sin Faer.

B. S. Ingemann.
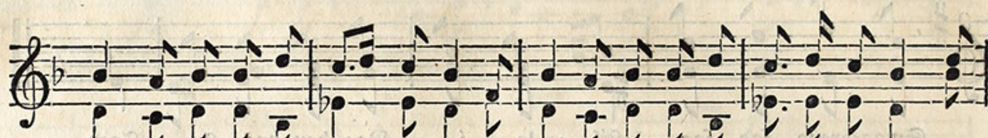
№ 14.

Tommeliden.
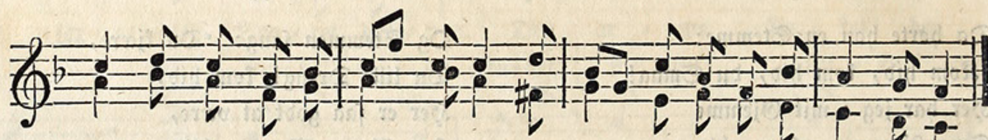
Poco Allegretto. **C. E. F. Weyſe.**

1. Tomme-li-den var ſig en Mand ſaa ſpæd, i Fingerbøls Har-niſk var han klæd, hans

Hjelm var hvælvet og hvid og reen, det var en ud-hu-let Kir-ſe-bærſteen. En

Knappe-naal var hans Land-ſe-ſtang, ſelv var han ik-kun en Tom-me lang.

2.

Tommeliden ſidder i Tommeltot,
Der morer han ſig ſaa jevnt og godt.
Tommeliden drager paa Eventyr,
Han vog en Flue det frygtelig Dyr!
Tommeliden drager i fremmede Land,
Han ſvømmed ſig over en Melkeſpand.

3.

Der var ſtor Frygt over al den Gaard,
Af Tandværk leed den kongelig Maard.
Svanhvide ſig havde ſaa liden en Mund,
Den var et Kirſebær, rød og rund;
De Læger komme med ſkarpen Tang,
Den Kirſebærmund var dem altfor trang.

4.

O, hvo ſom uddrager den hule Tand
Skal vorde Drot i det halve Land!
Tommeliden ſprang ind med Hjelm og Stang.
Hun mærked i Munden det knap engang;
Af Sadlen han kaſted den frække Gjæſt,
Hun mærkede neppe det Landſefæſt.

5.
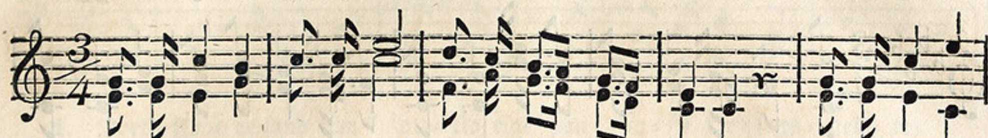
Der var ſtor Fryd over al den Gaard,
Tommeliden ægted den væne Maard.
Prindſeſſen ham pynted med Sindalsbaand,
Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.
Foragte ſkal man juſt ei de Smaa,
Tidt naae de, hvor ikke de Store naae.
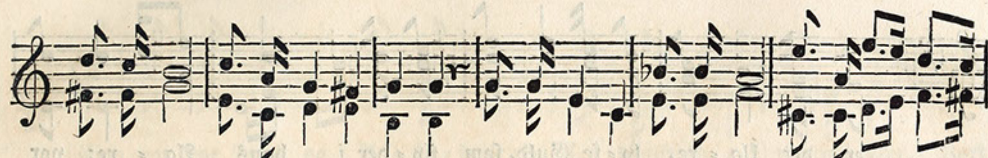
Oehlenſchläger.
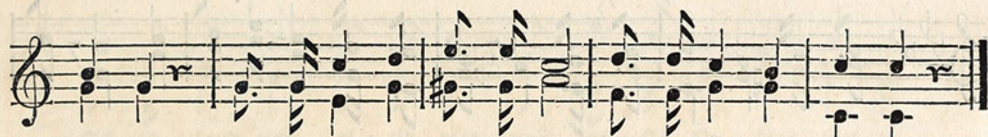
№ 15.

Til Danmark.

Andante con moto. C. E. F. Weyse.

2.

Dannevang, din Blomsterarm
Fædrene omslynged;
Kjærligt gløder Sønnens Barm,
Hvor hans Vugge gynged.
I de danske Fædres Spor,
Under Egeskygger,
Der hvor Troskabsfuglen boer,
Enigheden bygger.

3.

Een er Fader for os her,
Vi har fælleds Moder:
Danmark er vor Moder kjær,
Danmarks Søn vor Broder.
Som eet Hjerte, Favn i Favn,
Broderfolket flamme!
Juble høit dit Fadernavn,
Gamle Skjoldungstamme.

4.

Hil dig Drot! og hil dig Land
Ved den blanke Vove!
Blomsterøer, grønne Strand!
Lyse Bøgeskove!
Her er Troskabsfuglen graa,
Fædres Høie grønne,
Vennen trofast, Himlen blaa,
Slettens Møer skjønne.

5.
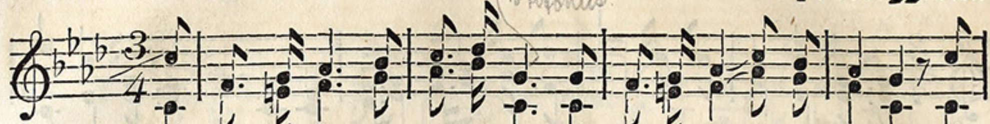
Her er Sang og Harpeklang,
Her er Fryd og Gammen,
Her vi slumre skal engang
Broderligt tilsammen.
Her vi leve skal og døe,
Som de Fædre gjæve:
Leve Konge, Ven og Mø!
Gamle Danmark leve!

B. S. Ingemann.
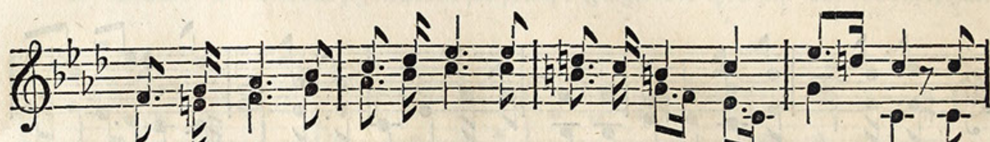
№ 16.

Bjergmandssang.
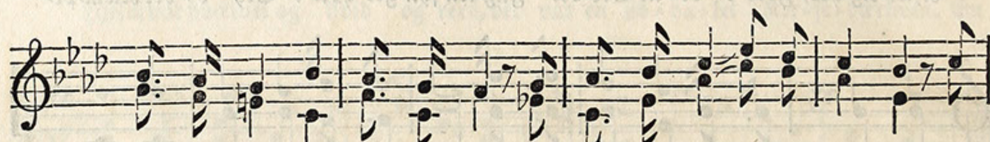
Andantino. **A. P. Berggreen.**
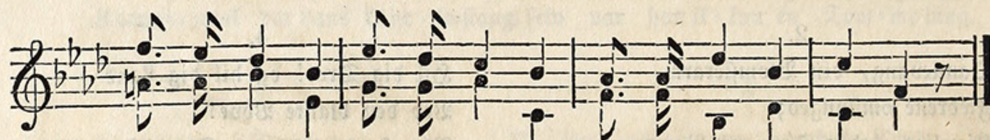

1. Vi gra-ve dybt i for-ten Muld, vi Jordens Hjer-te saa-re; det

er det kla-re, ly-se Guld, som fly-der i hans Aa-re; vor

Jord den er en gam-mel Mand, og me-get maa han træl-le, skjøndt

stum, dog man-gen Hug-ger han mon sæ-re Sagn for-tæl-le.

2.

Saa dybt, hvor Klippens Fødder staaer,
Man hører Vandet trille,
Der vander nu den mørke Gaard
Den evigt kolde Kilde;
Den klinger som et Orgelspil,
Og aldrig Stemme stifter, —
Naar Piberne man lytter til,
Da er det Klippens Rifter.

3.

Vel ingen munter Sol vi har
I vores travle Kube,
Fra Schachten straaler Faklen klar
Ned i den dunkle Grube;
Der skuer man det frosne Glar
I Mulmet ud sig strække,
Hvor ingen Fisk sig svunget har,
Hvor inger Frøer qvække.

4.

Langt inde i den graa Granit
Der boer den gamle Drage,
Vi Bjergmænd høre hende tidt,
At klynke huult og klage;
Vel tusind Aar hun ruge maa
Paa Flintens skarpe Kanter;
Thi udaf Flinten kan hun faae
De klare Diamanter.

5.
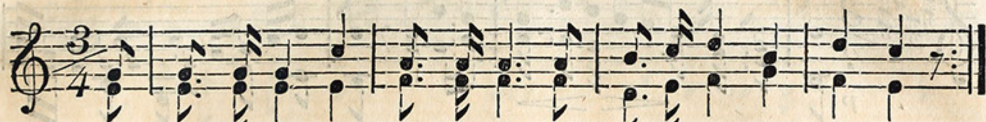
Vi kjende Herrens høie Magt
Udi vor travle Hule,
For ham, hvem Alt er underlagt,
Man kan sig aldrig skjule;
Ham see vi her saa godt, som I,
Der hist har lyse Dage,
Kun ham alene frygte vi,
Og see os ei tilbage!
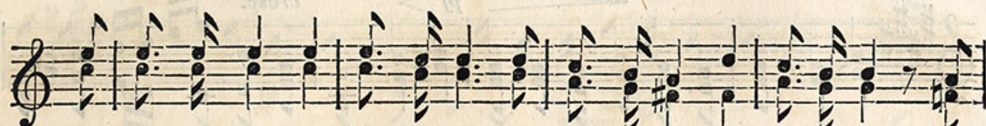
Chr. Winther.
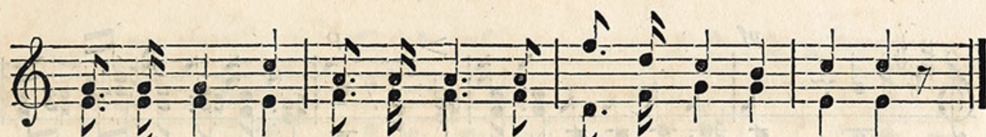
№ 17.

Hvitfeld.

Con moto. Gretry (?)

2.
Men fremfor Alle Hvitfeld kan
Den Uforsagte hedde.
Hvo saae sin Død saa vis, som han,
Og gik i den med Glæde?
Og aldrig han forglemmes skal,
Thi Danmark frelstes ved hans Fald.
Vort Fødeland o. s. v.

3.
Han under Gyldenløve stred
Imod en talrig Fjende;
I Striden havde han et Sted,
Hvor der var Roes at vinde.
Det Heltens Roes og Glæde er,
I Kamp at være Fjenden nær.
Vort Fødeland o. s. v.

4.
Nu luktes mangt et Øie til,
Han Lag paa Lag dem sendte,
Da pludselig hans stærke Ild
Hans eget Skib antændte.
"Kap Anker, Hvitfeld! fly til Land!
Ved Flugt du Livet frelse kan!"
Men Dannemark var altid rigt
Paa raske Orlogs=Helte.

5.
"Nei!" svarte han, "flye vi derhen,
Staaer Danmarks Flaade Fare;
Og skulde Danske vove den,
For eget Liv at spare?
Døe skal vi, men vi hevnes maae!
Til sidste Aandedræt vi slaae!"
Vort Fødeland o. s. v.

6.
"Til sidste Aandedræt vi slaae!"
Hans Sømænd rask gjentoge:
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge;
Til Ilden ind i Krudtet brød,
Og Alle døde Heltedød.
Vort Fødeland o. s. v.

7.
Og aldrig uddøer Hvitfelds Roes,
Hans kjække Sømænds Minde;
Bør de ei i hver dansk Matros
En værdig Landsmand finde?
Naar Danmarks Ære kalder os,
Som de, vi byde Døden Trods.
Vort Fødeland o. s. v.

K. L. Rahbek.

№ 18.

Andante sostenuto. C. E. F. Weyse.

p

Naar Mørket sluk = ker Af=ten = rø = den, og syn = ker o = ver Dal og

pf cresc.

Krat, da staaer som Bil=le = de paa Dø=den den høi=e, stjer = ne = kla = re

pf p

Nat. En A = nel=se vi dybt for = nem=me, der le = der Sjælen vidt om=
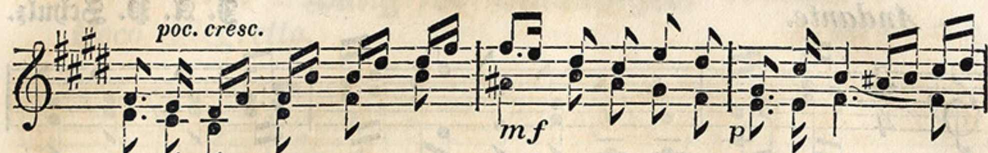
cresc. pf p

kring, og Stor=men var = sler med sin Stemme, der aa = ben=
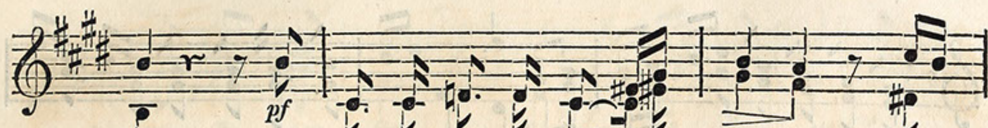
p

ba = rer skjul = te Ting. Men nep = pe flyg = ter Gra=nens
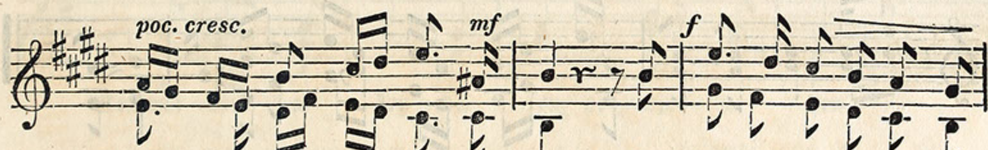
Ug = le for Ø = stens un = ge Pur = pur = fryd, før

lif = ligt al = le Him = lens Fug = le til=qvid=dre Hjertet: haab og
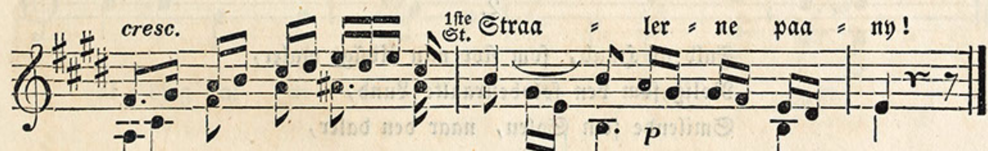

nyd! O Nat! du Bil = le = de paa Sor=gen, hvi

skal jeg da din Ræd = sel skye? Med Ro = sen aab=ner sig i

1ste St. Straa = ler = ne paa = ny!
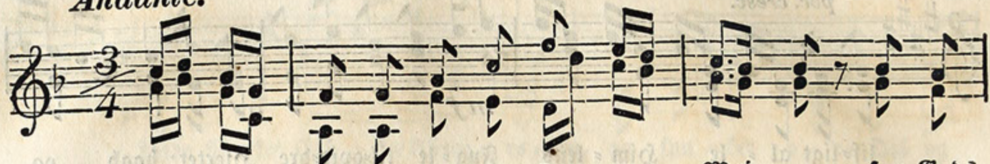

Mor = gen mit Haab for 2den St. Straaler = ne paa = ny!
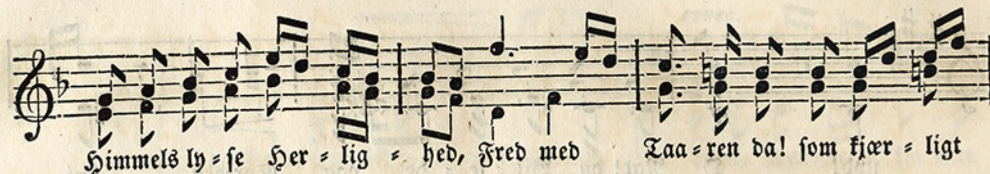
Oehlenschläger.
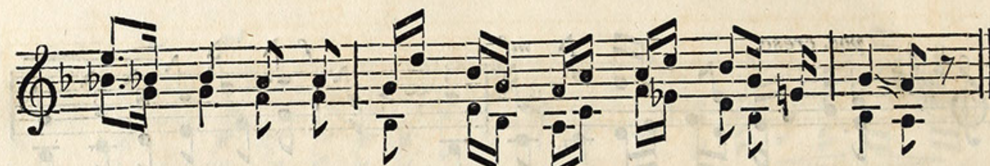
№ 19.

Afskedstimen.

Andante. J. A. P. Schulz.

2.

Fuld af Haab, som stor min Udsigt maler,
Rolig som den sølvbestraalte Lund,
Smilende som Solen, naar den daler,
Venter jeg dit Kald, min Afskedsstund!

3.

Iil, o iil! did op min Aand at hæve,
Hvor jeg skuer Verdner rulle hen,
Hvor ved Livets Kilde Palmer bæve,
Og hvor Elskende skal sees igjen!

4.
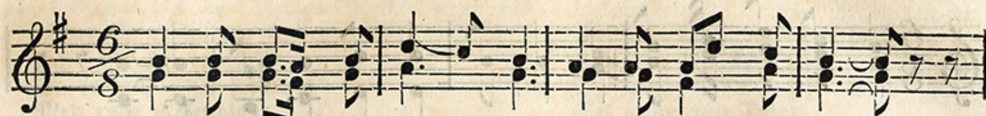
Jordens Qvaler ere Slavekjæder,
Ak! som brydes kun af Dødens Magt;
Blomsterkrandse ligne vore Glæder,
Dem en Zephyr tidt har ødelagt.

Efter Matthison af P. H. Haste.
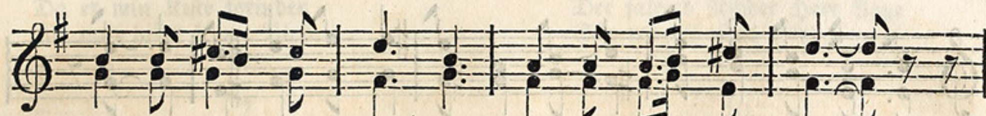
№ 20.

Sang for Smaapiger.
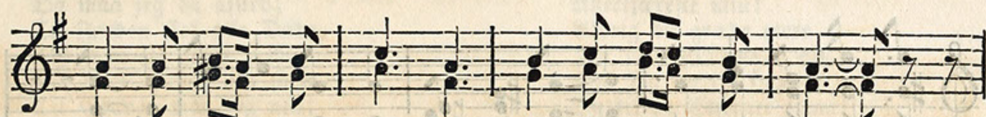
Poco allegretto. **J. W. Lorentz.**
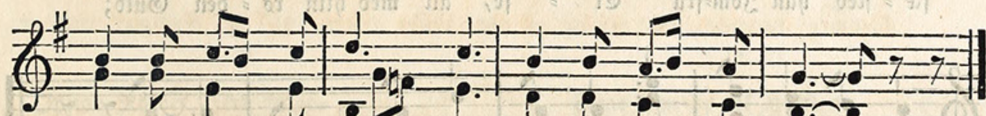

1. Lad os Krand = se bin = de for vor Leg og Spil,

vi paa En = gen fin = de Blomster nok der = til.

Kommer dem at bry = de, før de vis = ne hen,

al = drig skal vi ny = de de = res Duft i = gjen.

2.

Yndefulde Enge
Aabnes for vor Fod;
Favre Blomstersenge
Smiler os imod.
Alt omkring os blinker,
Svøbt i Morgenglands;
Al Naturen vinker:
Op til Dands, til Dands!

3.
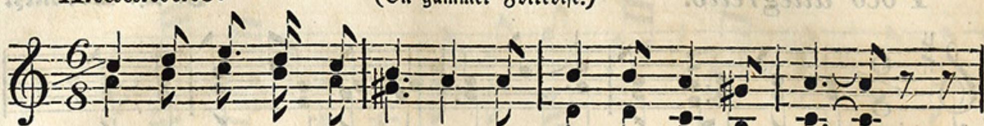
Iler! Blomst og Glæde
Svinde hurtigt bort,
Og den Vei, vi træde,
Er saa saare kort.
Fro i Barndoms Alder
Vi da være vil,
Snart jo Dækket falder
For vor Leg og Spil.
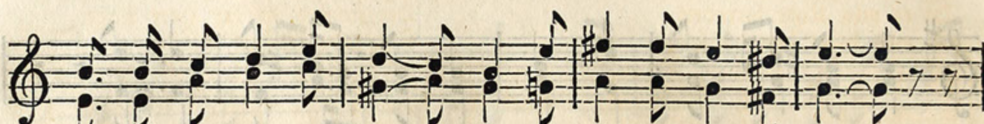
Frankenau.
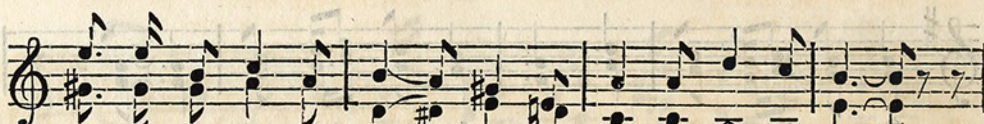
№ 21.
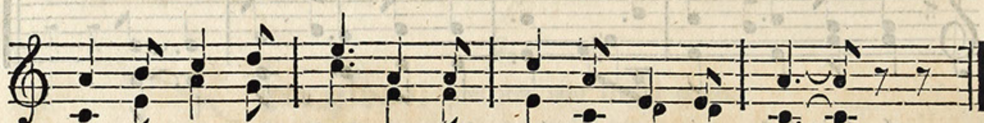
Ridder Aage og Jomfru Elses Vise.

Andantino. (En gammel Folkevise.)

2.

Det var Jomfru Else,
Hun var saa sorrigfuld;
Det hørte Ridder Herr Aage
Dybt under sorten Muld.
Opstod Ridder Herr Aage,
Tog Kisten paa sin Bag;
Lakked saa til hendes Bure,
Sig selv til megen Umag.

3.

Han klapped paa Døren med Kiste,
Fordi han havde ei Skind:
"Hør du, Jomfru Else!
Og luk din Fæstemand ind."
Gjensvared Jomfru Else:
"Jeg lukker ei op min Dør,
Før du kanst Jesu Navn nævne
Alt som du kunde før."

4.

"Hør du, Jomfru Else!
Og luk du op din Dør,
Jeg kan Jesu Navn nævne
Alt som jeg kunde før."
Opstaaer stolten Elselil
Med Taarer paa sin Kind,
Saa lukker hun den døde Mand
Til sig i Buret ind.

5.

Saa tog hun den Guldkam,
Saa kjæmte hun hans Haar,
For hvert et Haar, hun redte,
Hun fældte modig' Taar'.
"Hør I Ridder Herr Aage!
Allerkjæreste min!
Hvordan er det i sorten Jord
Vel udi Graven din?"

6.

„Hver Gang du dig fryder
Og i din Hu er glad,
Da er min Kiste forinden
Med røde Rosenblad;
Hver Gang du er sorrigfuld
Og i din Hu er mod,
Da er min Kiste forinden
Alt med hiint levret Blod.

7.

Nu galer Hanen den røde,
Og maa jeg da afsted;
Til Jorden skal alle Døde,
Thi maa jeg følge med.
Nu galer Hanen den sorte,
Til Graven maa jeg ned;
Nu aabnes Himmerigs Porte,
Jeg maa da flux afsted."

8.

Opstod Ridder Herr Aage,
Tog Kisten paa sin Bag;
Lakked' han hen til Kirkegaard
Alt med saa megen Umag.
Det gjorde Jomfru Elselil,
For hendes Hu var mod,
Hun fulgte med sin Fæstemand
Igjennem mørken Skov.

9.

Der hun kom gjennem Skoven
Ind paa den Kirkegaard,
Da falmed Ridder Herr Aage
Sit favre gule Haar.
Der han kom af Kirkegaard
Og udi Kirken ind,
Der falmed Ridder Herr Aage
Sin røde Rosens Kind.

10.

„Hør Du, Jomfru Else!
Allerkjæreste min!
Aldrig du græde mere
For den Fæstemand din.
See Du op til Himlen
Og til de Stjerner smaa!
Da skalst du see, hvor sagtelig
At Natten den mon gaae."
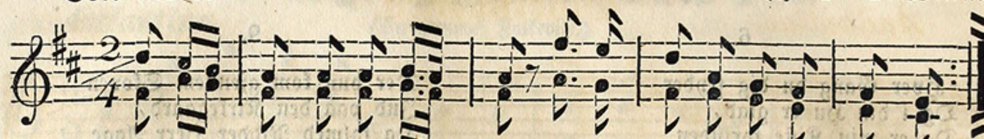
11.
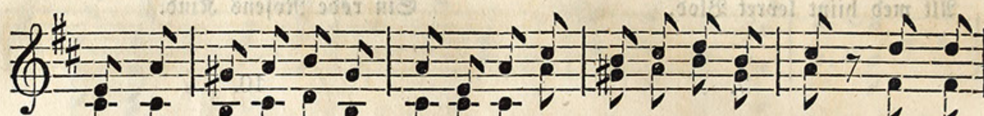
Saae hun op til Himlen
Op til de Stjerner smaa,
I Graven sank den Døde,
Hun ham ei mere saae.
Hjem gik Jomfru Else,
Hun var saa sorrigfuld,
Maanedsdag derefter
Laa hun i sorten Muld.
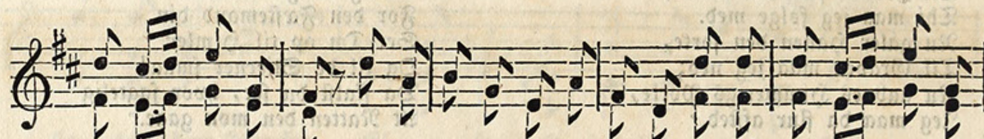
Anmærk. I den Nyerupske Samling af „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen" staaer vel Melodien til denne Vise mellem de andre der meddelte gamle Folkemelodier; men den er componeret af Skjalden Oehlenschläger, og er det saaledes intet Under, at den ægte nordiske Aand, der gaaer igjennem denne Melodie, har forledet Mange til at henføre den til hine romantiske, længst forsvundne Tider, hvortil den ogsaa i Eet og Alt hører, med Undtagelse af den tilfældige, i historisk Henseende mærkværdige Omstændighed, at den er — nogle Aarhundreder yngre. — Ved denne Leilighed bemærkes, at den smukke Melodie til „Danmark, deiligst Vang og Vænge", der ogsaa findes i den ovennævnte Nyerupske Samling, er componeret af Hr. Auditeur P. E. Rasmussen i Farum, der har gjort sig fortjent ved Meddelelsen af flere Sange til hiin Samling. Han er en Pleiesøn af Digteren Storm. (See Storms Digte, udgivne ved A. E. Boye, Pag. 89).
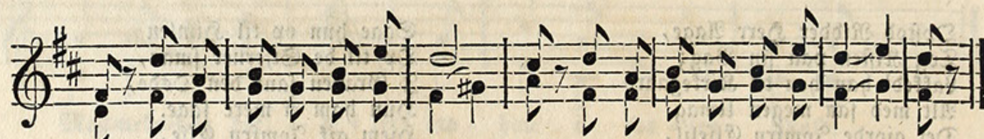
№ 22.

Con moto. **H. O. C. Zink.**

2.

Trindt om lave Hyttes Tag
Du ved Plov og Lee henrykker,
Sødt i Philomeles Slag
Du Naturens Fryd udtrykker.
Mellem Skovens Løv du bæver,
Natten er ei stummel meer,
:|: Frygten viger, Haabet leer,
:|: Og til Gud vor Aand du hæver. :|:

3.
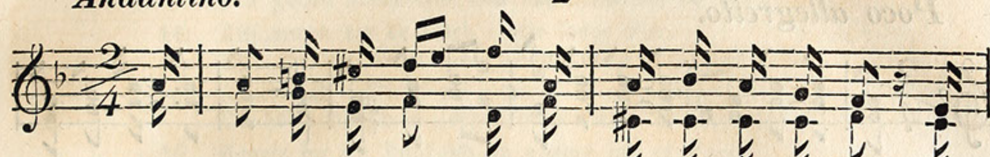
Ton da Sang mod Veemods Harm,
Du vor Glædes Udbrud være!
Aand din Himmel i vor Barm,
Mens vi Livets Kjæder bære!
Og naar Gud os Held bereder
Efter Møiens korte Stund,
:|: Væk os blidt af Dødens Blund!
:|: Væk os op til Saligheder! :|:
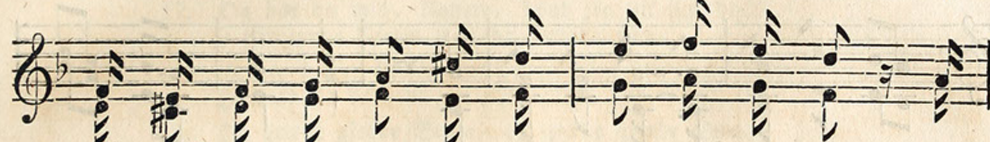
P. H. Haste.
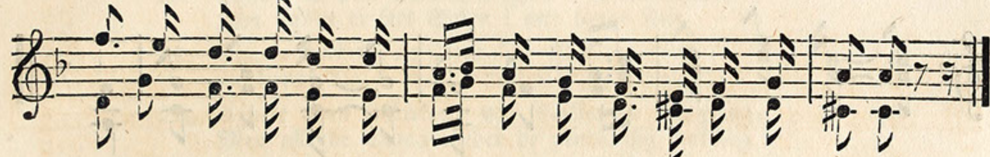
№ 23.

Elverkongen.

Andantino.

2.
Den brusende Bølge sprang ud fra grønne Høi;
Med eet saa blev det stille, den flød uden Støi.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

3.
Da tonede Luften af Sang og Strængespil,
Tre hvide Møer dandsed' i Duggen dertil.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

4.
Som Dunst over Engen, saa flygtig til at see,
De Trende blev til Een og den Ene til Tre.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

5.
Han selv stod i Midten af Hines lette Sving;
Da drog han af sin Finger en kostelig Ring.
Ja vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

6.
Jeg greb efter Ringen, men han greb om min Haand,
De hvide Møer slynged omkring os et Baand.
Ja vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!
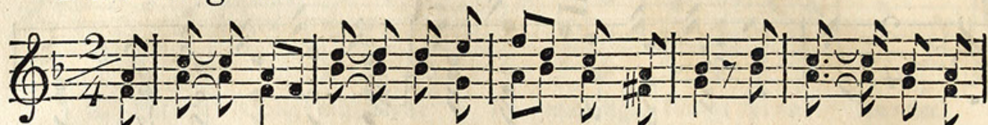
7.
Nu boer jeg i Høien som Elverkongens Brud,
Og kun naar Duggen falder, jeg vover mig ud.
Thi vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Efter en gammel Folkevise af J. L. Heiberg.
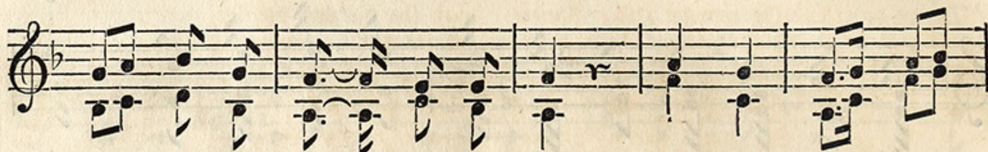
№ 24.

Agnete.
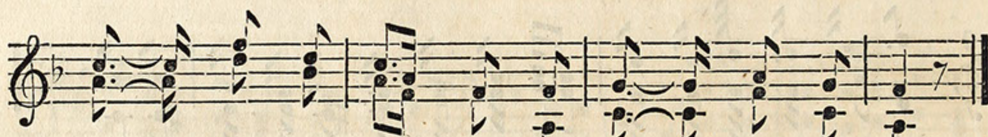
Poco allegretto.

1. Ag - ne - te sid-der paa den een - som - me Strand, saa sag - te - lig de

Bøl - ger slaaer op paa hvi - den Sand. Ha! ha! ha!*) saa

sag - te - lig de Bøl - ger slaaer op paa hvi - den Sand.

2. De Vandvover svulme med skummende Top,
En Havmand sig skyder fra Havbunden op.

3. Hans Pandser var om Livet af sølvblanke Skjæl,
Derpaa skinte Solen udi Rosenqvæl.

4. Hans Spyd var en Baadstang, dens Krog var en Koral,
Hans Skjold var en bruunhvælvet Skilpaddeskal.

5. Hans Hjelm var et Sølvsneglehuus, hans Haar af Tang,
Som Strandmaagens Stemme var Havmandens Sang.

6. Og siig du mig, skjøn Havmand, alt fra din vaade Bo!
Naar kommer der en Beiler og fæster min Tro?

7. Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
Alt til din kjære Fæstemand saa skal du kaare mig.

8. Jeg eier under Havet saa lystelig en Hal,
Du Væggen finder sleben af klareste Krystal.

9. Syvhundred unge Piger opvarte ved min Disk,
Foroven som en Qvinde, forneden som en Fisk.

10. En Slæde jeg dig skjænker, som Perlemoer at see,
Den drager dig den Sælhund, som Renen paa Snee.

11. Og i min grønne Have saa høit de Blomster staae,
De hæve sig i Vandet, som udi Luften blaa.

12. Og er det som du siger, skjøn Havmand, for sand,
Da vil jeg dig udkaare nu til min Fæstemand.

*) Disse Udraab gjentages i hvert Vers foran Repetitionen af den sidste Linie.

13. Agnete sprang i Havet, den hulde Vennevív,
Ved Foden hende trak han bag Havgræs og Siv.

14. Tilsammen der de leved i otte lange Aar,
Syv Sønner under Havet hun med Havmanden faaer.

15. Agnete sad i Buret alt under Siv og Tang,
Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.

16. Agnete for sin Husbond da ganger ind at staae:
O lad mig dog endnu engang til Gudsbord gaae!

17. Og hør du mig, Agnete, hvad jeg vil sige dig:
I firogtyve Timer maa du forlade mig.

18. Agnete kysser kjærlig de Sønner syv saa brat,
Hun ønskte dennem alle vel tusinde god Nat.

19. Og græde gjorde Store, og græde gjorde Smaa,
Og græde gjorde Barnet, som udi Vuggen laa.

20. Agnete nu paa Stranden igjen i Luften staaer,
Hun havde ei seet Solen i otte lange Aar.

21. Agnete træder høvisk for sine Frænder ind.
Vi kjende dig ei mere, du fæle Troldeqvind!

22. Agnete treen i Kirken, ved Klokkernes Dingding,
Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

23. Agnete sætter Kalken med Vinen for sin Mund,
Da var det som hun stirred i Havets sorte Grund.

24. Da skjælved hun saa saare, hun mæled ei et Ord.
Af Bægret spildte Vinen hun skjælvende paa Jord.

25. I Aftenqvæl, da Røgen og Mørket faldt paa,
Agnete monne atter til Stranden udgaae.

26. Hun folded sine Hænder, den uselige Viv:
Gud naade mig, og tage saa brat mit unge Liv!

27. Agnete sank i Græsset, i blaa Violer ned,
Det siger jeg, de Roser de blegnede derved.

28. Bogfinkerne da qvidred saa høit fra grønnen Qvist:
Nu døer du Agnete, det vide vi forvist.

29. I Tusmørkets Time, som Straalerne nedgik,
Da skjælved hendes Hjerte, da sank hendes Blik.

30. De salte Bølger stige saa susende med Ak,
Saa sagtelig de Liget til Havbunden trak.

31. Tre Dage var paa Bunden hun efter sin Død,
Da atter hende Bølgerne til Havfladen skjød.

32. Den liden Dreng paa Fælleden saa aarle vogter Gjæs,
Da fandt han Agnete henskyllet hist paa Næs.

33. I Sandet blev hun jordet, bag tangklædte Steen,
Den skjærmer nu for Bølgerne de mødige Been.
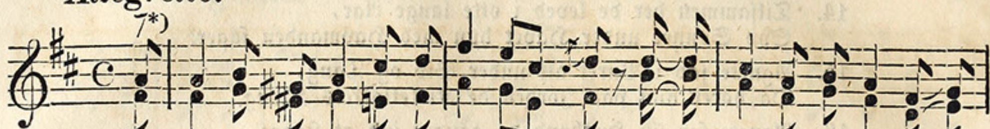
34. Hver Morgen og hver Aften er Stenen salt og vaad;
Det, sige Byens Piger, er Havmandens Graad.

Oehlenschläger.

№ 25.
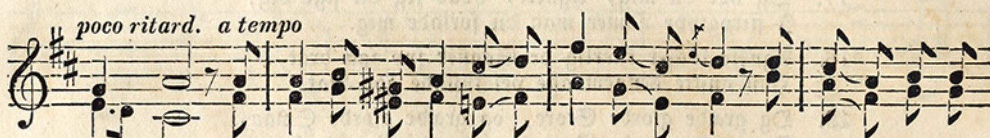
Elverhöien.

Allegretto.
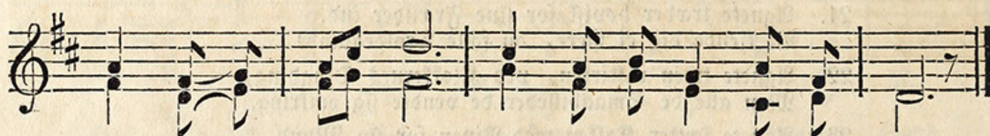

1. Jeg lag=de mit Ho=ved til El=ver=høi, mi=ne Øi=ne de fin=ge en

poco ritard. *a tempo*

Dva=le; da kom mig i=mø=de Jomfru=er to, og lok=ked mig med

Sang og med Ta=le. Ei=a! hvor sel=som en Dands!

2.

Striden Strøm den stiltes derved,
Som førre var vant at rinde.
Alle smaa Fiske i Floden svam,
De legte med deres Finde.
Eia! hvor selsom en Dands!

3.

De vinked mig først, og saa trued de mig;
Jeg stod som med Lænker bunden.
Da galede Hanen i fjerne By,
Og Troldommen var forsvunden.
Eia! hvor selsom en Dands!

4.

Thi raader jeg hver dannis Svend,
Som ride vil i Skove,
Han ride sig ikke til Elverhøi,
Og lægge sig der at sove.
Eia! hvor selsom en Dands!
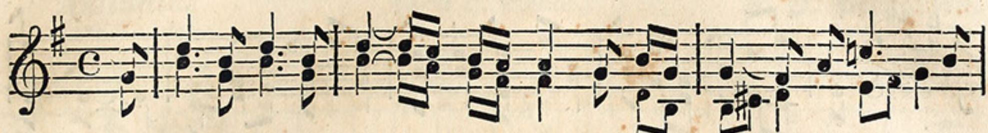
Efter en gammel Folkevise af **J. L. Heiberg.**

*) Optakten mangler i andet Vers.
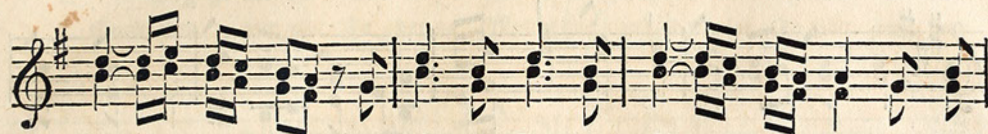
№ 26.

Vaarsang.
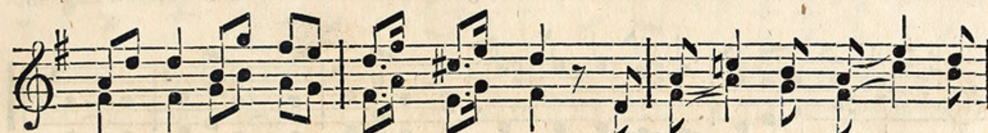
Moderato. J. A. P. Schulz.
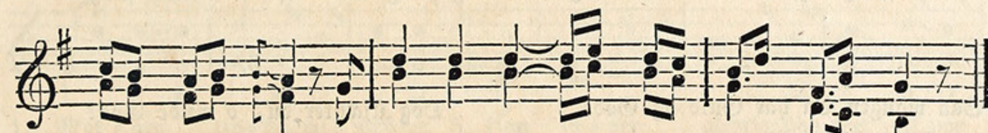

1. Fra Himlen Vaa=ren skjøn ned = sti = ger, see Kuld og Taa = ge

svin = de hen; hør, Skov og Eng og A = ger si = ger: Held

os! o det er Vaar i = gjen! Fi = ol og Lil = lie

bøi = e sig, al = mæg = tig Vaar! de hyl = de dig.

2.

Du Livets trange Fængsel bryder,
Din Aande lokker Roser frem,
Sølvklare Kilde sagte flyder,
Den vander, den husvaler dem,
Dens Lyd, lig Harpens eensom Klang,
Samtoner blødt med Lærkens Sang.

3.

Med Skyer Himlen du bedækker,
En lunken Regn nedlader sig;
De grønne Arme Træet strækker,
Med sagte Susen signer dig.
I Regnens Perler Agren staaer,
Den signer dig, almægtig Vaar!

4.
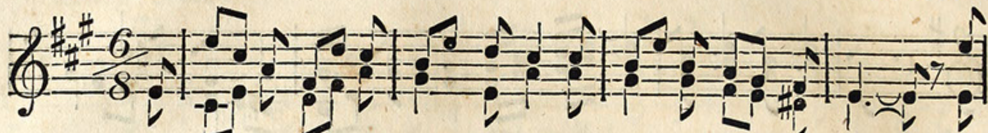
Al Livets Jubelrøst udbryder,
Utalte Skarer prise dig,
Alt blomstrer, elsker, Alt sig fryder!
Med Himlen Jorden parrer sig;
Med Haab du signer dette Aar,
Hil dig! Hil dig, almægtig Vaar!

Th. Thaarup.
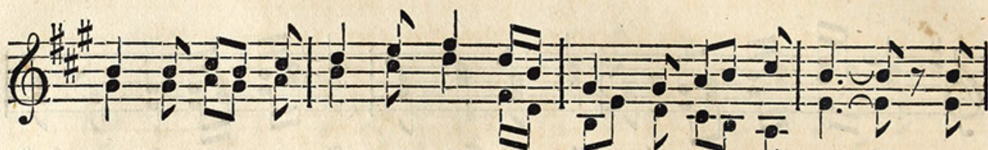
№ 27.

Tilfredshed.
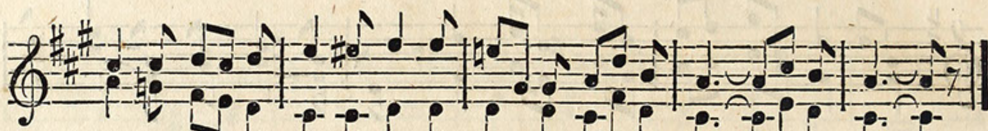
Moderato. **Mozart.**

1. Hvad spør=ger jeg om Gods og Guld, naar jeg er vel til = freds? Lad

An = dre ha = ve La = den fuld, jeg nøi = es i min Kreds, og

syn=ger glad ved Le=ens Klang min Morgen= og min Af = ten = sang.

2.

Saa mangen En har Guld og Gods
Og Snese Retter Mad,
Men Kjedsomheden sidder hos,
Og han er sjelden glad.
Hvo Meget har, han Meer attraaer,
Og Ønsket aldrig stille staaer.

3.

Dog skjænker du, o milde Gud!
Os Glæder uden Tal;
Nu grønnes Skove ved dit Bud,
Nu blomstre Mark og Dal;
Hver Morgen synger Lærken fro,
Og Nattergal ved Aftens Ro.

4.

Og jeg er glad, tilfreds og riig,
Ved uforfærdet Mod;
Thi Verdners Fader elsker mig,
Naar jeg er from og god.
Hans Almagts Haand min Hytte naaer,
Og Haabet smiler hvor jeg gaaer.
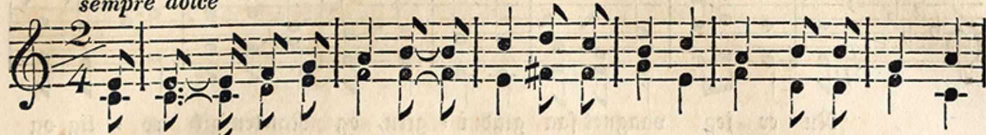
Efter det Tydske af Falsen.

№ 28.
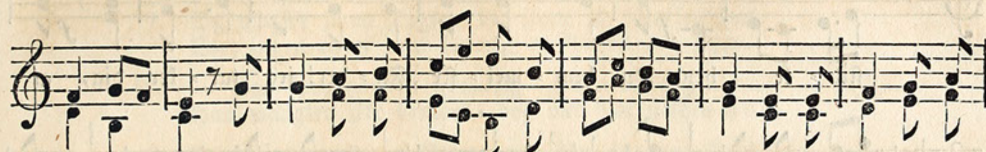
Om Aftenen.

Andante. (Efter O. Speckter.) **A. P. Berggreen.**
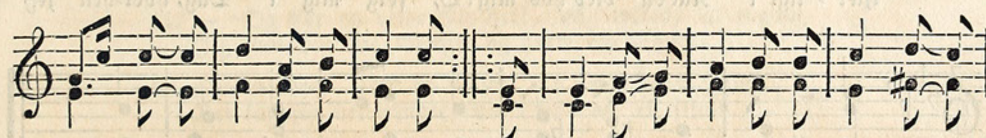
sempre dolce
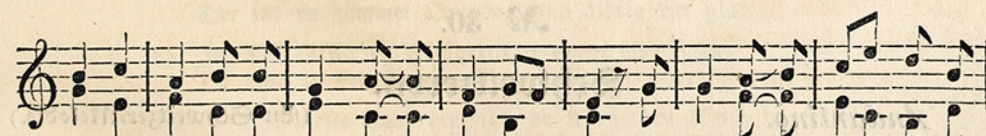

1. — Beg⸗ge mi⸗ne Øi⸗ne bli⸗ve saa smaa; nu vil til min lil⸗le
2. Snart kom⸗mer min Fa⸗der og Moder her⸗ind, da see de paa mig med
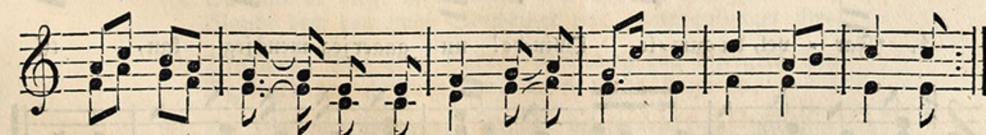

1. Seng jeg gaae. Min Mo⸗der mig al⸗tid saa ven⸗ligt dæk⸗ker; hun at⸗ter i
2. kjær⸗ligt Sind. Saa luk⸗ke de og de⸗res Øi⸗en⸗laa⸗ge, men Fa⸗de⸗ren

1. Mor⸗gen tid⸗lig mig væk⸗ker. 3. Han so⸗ver al⸗drig: han seer til vor
2. op⸗pe i Himlen vil vaa⸗ge. 4. Gud Fa⸗der i Himlen! jeg be⸗der

3. Jord, og sør⸗ger for Hver, som her⸗ne⸗de boer. Han skjen⸗ker Al⸗le den
4. dig, vil og⸗saa i Nat du see til mig? Min Fa⸗der og Mo⸗der du

3. sø⸗de Slummer, baa⸗de Sto⸗re og Smaa, som Jor⸗den rum⸗mer.
4. huldt be⸗skjær⸗me: Lad in⸗gen Sorg til dem sig nær⸗me!

№ 29.

Om Morgenen.

Poco allegretto. (Efter O. Specter.) A. P. Berggreen.

№ 30.

Schweitzeren.

Andantino. (En Schweitzer=Melodie.)

2. Hans Hofmænd drikke Vinen af blinkende Pokal,
Den drikker og de Vægtere, der stande ved hans Hal.

3. Han eier Guldklenodier, dertil de Perler hvide,
Dem skjænker han de Krigsmænd, der hjælpe ham at stride."

4. — "Ak, Hugi! hvis du reiser og vinder noget Guld,
Det er ei værdt saameget, som det sorteste Muld.

5. Som det sorteste Muld under sommergrønne Lind,
Og som den vilde Vipstjert, der i Gaarden flyver ind."

6. — "Ak, Moder! den vilde Vipstjert den flyver ind og ud,
Den elsker sine Vinger, og hader Vinterslud.

7. Og alle de smaa Fugle, der flyve ad Marken hen,
Slet ingen lærer dem Veien, de komme dog igjen."

8. — Saa drog han til Frankrig og tjente Kongen tro,
Han mangled ikke Guldet, dog var han sjelden fro.

9. Om Vinteren han sukked, naar Isen laa paa Vand,
Da ønsked han sig Vinger, at flyve til sit Land.

10. Om Sommeren han sidder med Haanden under Kind,
Saa tankefuld betragter han den sommergrønne Lind.

11. — "Og hør du vilde Vipstjert, mig tykkes, at engang
Jeg saae dig bag Bjerget og hørte din Sang.

12. Du qviddred, som du pleier, og vendte din Hals,
Det kan jeg vel erindre, dit Qvad var ei tilfals.

13. Du vendte dig hvert Øieblik og kom i Gaarden ned,
Flyver du did ad Aare, saa tag min Hilsen med.

14. — "Jeg fløi derfra og fløi dertil, og sang bag Lindeblad,
Der sad en gammel Qvinde, hun aldrig var glad.

15. Jeg fløi derfra og fløi dertil et andet Aar igjen,
Da bare de den Gamle til Kirkegaarden hen."

16. — Den næste Vaar begyndte de Konger en Kiv,
Det maatte mangen Ungersvend betale med sit Liv.

17. De stærke Skarer mødtes ved Alpernes Fod,
De stridvante Landser vilde lædske sig i Blod.

18. Da sank de blege Krigsmænd som Løvet i Høst,
Blandt dem den unge Schweitzer med gjennemstunget Bryst.

19. Den næste Dag drev Hyrden sit Qvæg bag Bjergets Top,
Og leged paa sit Alpehorn, da vaagned Hugi op.

20. Og Hyrden leged anden Gang, da smiled Hugi blidt,
"Nu hørte jeg de Toner, jeg tænkte paa saa tidt."
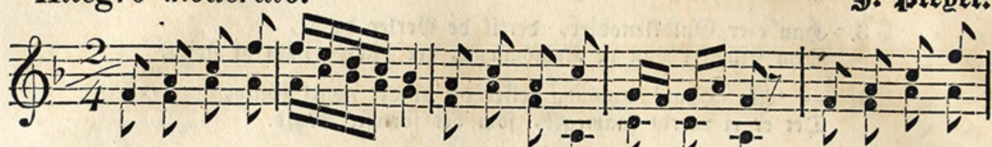
21. Og Hyrden leged tredie Gang, da Hugis Øie brast:
"Nu føler jeg tilvisse, jeg kommer hjem i Hast."

C. Hauch.
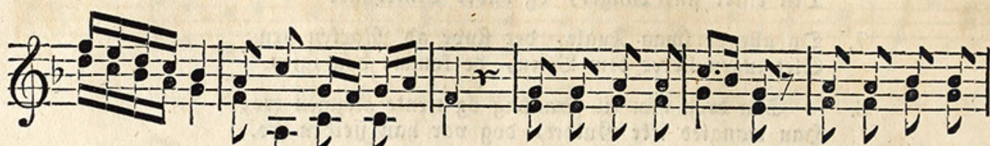
№ 31.

Tidens Flygtighed.
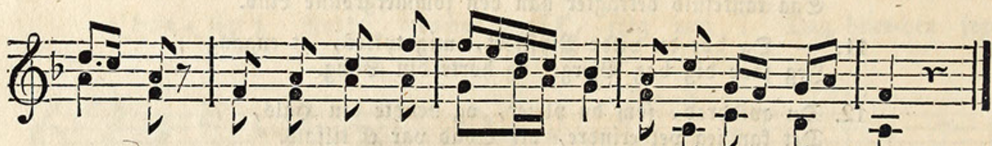
Allegro moderato. **J. Pleyel.**

1. Faa er vo = re Da = ge, lad os bru=ge dem med Lyst, og hver Fryd mod=

ta = ge med et aa = bent Bryst; snart den kol=de Al = der grum os o = ver=

fal = der, og fra Glæ = den kal = der med en Tor = den = røst.

2.

O! naar Vintren kommer,
Være det vor Trøst i den,
Vi ei lod vor Sommer
Unydt svinde hen;
Ved hvert saadant Minde
Glade vi da finde,
Glimt af Vaar oprinde
I vort Bryst igjen.
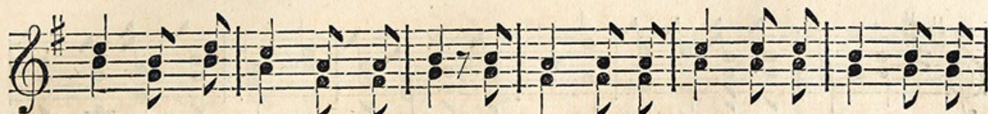
K. L. Rahbek.
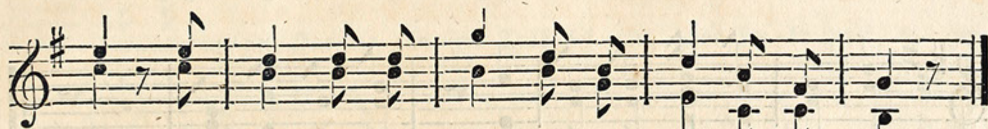
№ 32.

Vaarmorgenen.

Allegro non troppo. J. A. P. Schulz.

2.

O, jeg vil forglemme
Hver kunstlede Trang,
Og blande min Stemme
Med Fuglenes Sang.
Snart enkelt de qvæde
Med sorgløse Slag,
Og hilse med Glæde
Den vorende Dag.

3.
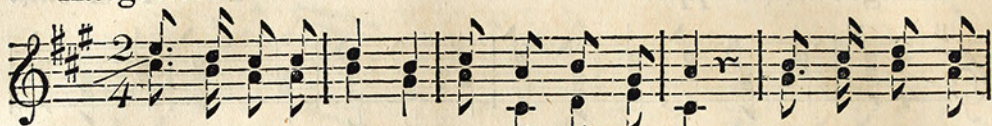
Nu Solen fremstiger
Saa prægtig og klar,
Og Riimfrosten viger,
Som Græsstraaet bar.
Rundtom Millioner
Forenes i Chor:
Høit hvirvle de Toner:
„Vor Skaber er stor!"
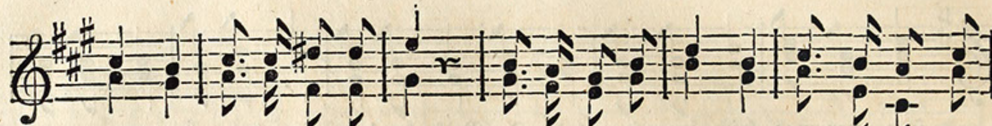
P. H. Haste.

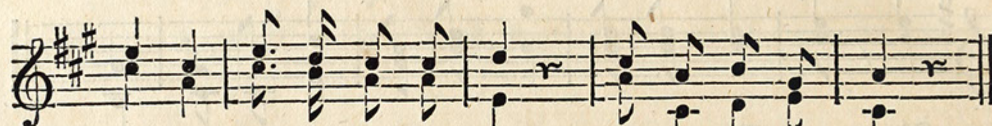
№ 33.

Et Barns Sang.

Allegretto. J. A. P. Schulz.

2.

Ikke jeg mod Riger
Bytter Faders Gaard;
Katte jeg bekriger
Og let Seier faaer.
Ænder og Kalkuner,
Kyllinger, Kapuner
Strax forsamle sig,
Naar jeg viser mig.

3.

Naar min Gud jeg lover,
Før jeg slumrer ind,
Rolig jeg hensover
Ved min Moders Kind.
Om en Drøm mig skrækker,
Strax en Arm udstrækker
Sig omhyggelig,
For at favne mig.
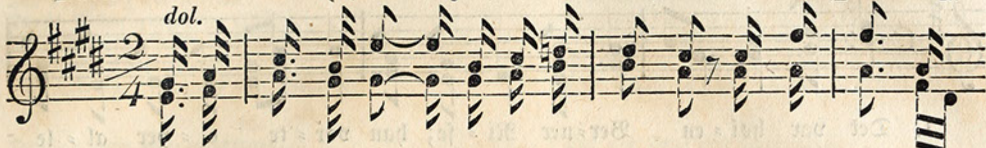
4.
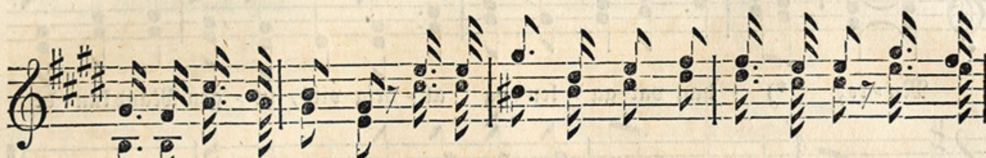
Gode Gud! min Tunge
Endnu uvant er
Dig den Lov at sjunge,
Jeg dig skylder her.
Gjør mig altid lydig,
Artig, from og dydig;
O! hvor lykkelig
Gjør du da ei mig.
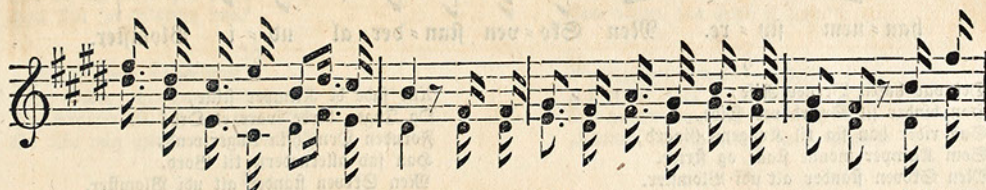
№ 34.
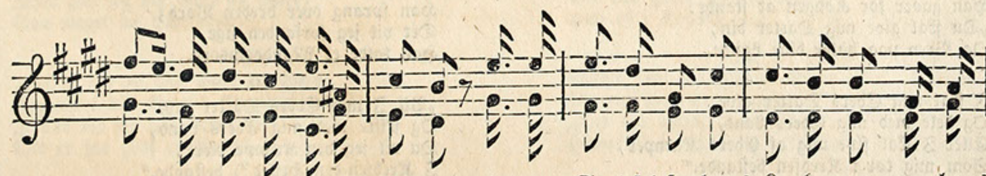
Forsoneren.
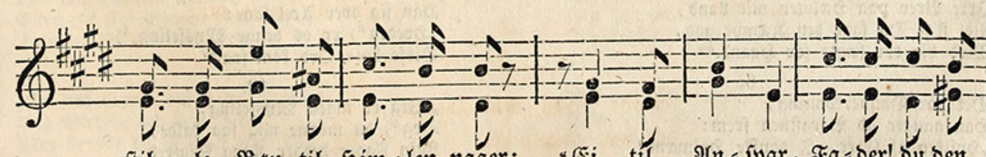
Andante. (Af Liebenbergs Passions=Cantate.) **C. E. F. Weyse.**
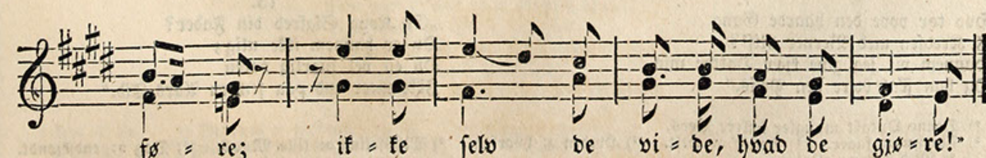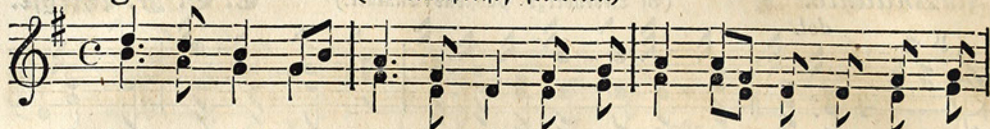

№ 35.
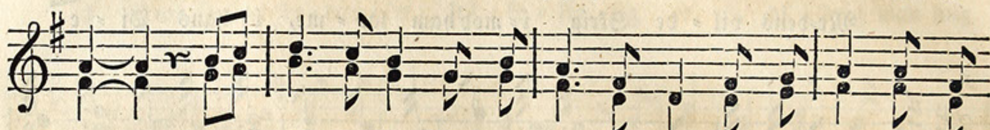
Berner Rise og Orm Ungersvend.

(En Kæmpevise, forkortet.)
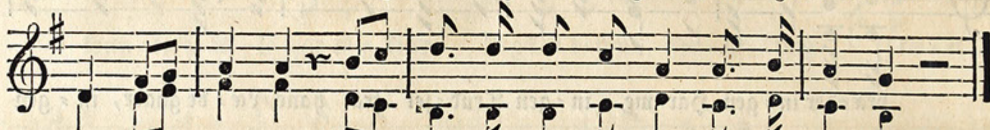
Allegretto.

1. Det var høi = en Ber = ner Ri = se; han vox = te o = ver al = le

Mu = re; *) han var ga = len og al = drig viis, in = gen Mand kun = de

han = nem sty = re. Men Sko = ven stan = der al ud = i Blomster.

2.

Det var høien Berner Rise,
Han binder sit Sværd ved Side,
Saa rider han sig til Kongens Gaard,
Som Kæmper monne slaae og stride.
Men Skoven stander alt udi Blomster.

3.

Det var høien Berner Rise,
Han gaaer for Kongen at stande:
„Du skal give mig Datter din,
Og Brev paa halve dine Lande.

4.

I skal mig Eders Datter give
Og dele med mig Eders Land,
Eller I skal flye mig af Eders Kæmper,
Som mig tør i Kredsen bestande.“

5.

„„Ikke fanger[1]) du Datter min,
Ikke Brev paa Hælvten mit Land,
Vel skal Du faae den Kæmpe god,
Mod dig tør fægte for Haand.““

6.

Det var Dannerkonning,
Han ganger ad Borgstuen frem:
„Hvilken af Eder, I danske Hofmænd!
Vil vinde den Jomfru saa væn.

7.

Hvo tør vove den haarde Gang
I Kredsen med Berner Ris'?
Hannem vil jeg give kjær Datter min,
Og han skal bære den Priis.“

8.

Alle sade de Kæmper stille,
Og Ingen torde svare et Ord,
Foruden Orm hiin Ungersvend,
Han sad allernederst til Bord.
Men Skoven stander alt udi Blomster.

9.

Foruden Orm hiin Ungersvend,
Han sprang over breden Bord;
Det vil jeg forsanden sige,
Han talde et Manddomsord.

10.

„Vil I mig Eders Datter give
Og skifte med mig Eders Land,
Da vil jeg den Kæmpe være,
I Kredsen den Helled[2]) bestande.“

11.

Det var høien Berner Rise,
Han sig over Axel saae:
„Hveden[3]) er os denne Mysseling,[4])
Disse bøse Ord kom fra?“

12.

„„Jeg er ingen Mysseling,
Dog[5]) du monne mig saa kalde,
Min Fader hedder Kong Sigfred,
Han boer i Bjerget med alle.““[6])

13.

„Er Kong Sigfred din Fader?
Du er hannem ikke ulig;
Du est vel snarlig voxen
Ikke meer end paa femten Aars Tid.“

*) Denne Optakt mangler i flere Vers.
[1]) Fanger ɔ: faaer. [2]) Helled ɔ: Helt. [3]) Hveden ɔ: hvorfra. [4]) Mysseling ɔ: lille Muus. [5]) Dog ɔ: endskjøndt.
[6]) Med alle ɔ: aldeles.

14.
Det var sildig om Aftenen,
Der[1]) Solen ganger til Hvile,
Da lysted hannem Orm Ungersvend
Alt til sin Fader at ride.
Men Skoven stander alt udi Blomster.

15.
Det var Orm hiin Ungersvend,
Han klapper paa Bjerget saa haardt;
Det var meget stort Under,
At Bjerget ikke faldt med Fart.

16.
Det meldte Orm Ungersvends Fader
I Bjerget, som han laa!
„Maa jeg ikke med Freden være
Udi den mørke Braa?

17.
Hvo djærves[2]) paa mit Bjerg at bryde,
Og hvo gjør mig denne Møde?[3])
Det vil jeg forsanden sige;
Han skal for Birting døe."

18.
„„Jeg er Orm Ungersvend,
Kjær Fader, din yngste Søn,
Jeg kommer til dig udi min Nød,
Du vide mig gjerne min Bøn!""[4])

19.
„Est du Orm Ungersvend,
En Kæmpe rask og snild?
Ifjor gav jeg dig Guld og Sølv,
Saa meget du have vilde."

20.
„„Ifjor gav du mig Guld og Sølv,
Jeg agter det ikke ved Pennings Værd;
I Aar vil jeg have Birting,
Det er saa godt et Sværd.

21.
Du skyd mig Sværdet Birting op,
Bed mig hannem fuld vel nyde,
Eller jeg skal Bjerget over dig
I tusind Stykker bryde.""

22.
„Da ræk herned din høire Haand
Tag Birting ved min Side;
Men bryder du Bjerget over mig,
Du fanger baade Angest og Qvide.

23.
Han rakte hannem Birting af Bjerget ud,
Han bød hannem Hjaltet imod:
„Bliv Du holdig[5]) og haandstærk,
At Kæmper falde for din Fod!"
Men Skoven stander alt udi Blomster.

24.
Det var Orm hiin Ungersvend,
Tog Birting paa sin Bag,
Saa listed han ad Kongens Gaard
Udi saa fuld god Mag.

25.
Det var høien Berner Rise
Han blev derved saa harm:
„Det sømmer ikke nogen Kæmpe
At fægtes med et Barn."

26.
„„Endog at jeg er liden,
Dog er jeg alligevel fast.
Det skeer saa tidt, en liden Tue
Den vælter saa stort et Læs.""

27.
De fægted i Dage, de fægted i to,
Og tredie Dag til Ende.
Det meldte høien Berner Rise:
„Monne Krigen aldrig faaer Ende?"

28.
Det var Orm Ungersvend,
Og han sit Sværd uddrog,
Det var høien Berner Rise
Han af i Knæene hug.

29.
Raabte høit saa Berner Rise,
Og han tog til at gjælde:[6])
„Det var aldrig Kæmpesæd,[7])
Hinanden saa nederlig at fælde!"

30.
„„Jeg var lav og du var høi,
Vi vare baade[8]) Kæmper stærke;
Jeg hug dig af udi Knæene,
Jeg kunde ikke længer række.""

31.
Det var Orm Ungersvend,
Kom ind i Kongens Gaard;
De toge mod hannem med Hæder og Ære,
Baade Kongen og alt hans Raad.
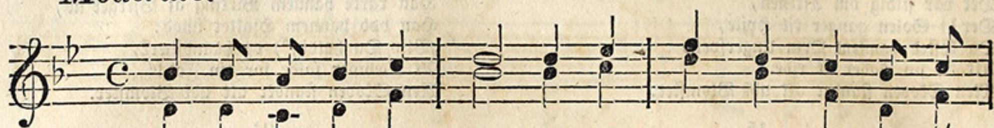
32.
Der var Glæde over al den Gaard,
Saa favrt at lyde[9]) derpaa;
Dannerkonning gav sin Datter bort,
Orm Ungersvend hende tog.
Men Skoven stander alt udi Blomster.
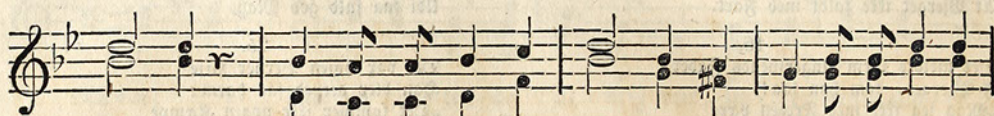
[1]) Der ɔ: da. [2]) Djærves ɔ: fordrister sig til. [3]) Møde ɔ: Fortræd. [4]) Vide En sin Bøn ɔ: opfylde hans Begjæring. [5]) Holdig ɔ: som holder godt fast. [6]) Gjælde ɔ: skrige. [7]) Kæmpesæd ɔ: Kæmpers Sædvane. [8]) Baade ɔ: begge. [9]) Lyde ɔ: lytte, høre.
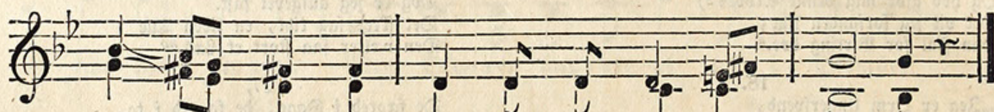
№ 36.

Christian den Fjerdes Minde.

Moderato.

2.

Stille ved eensom Lampe
Tro Saga Fortiden maler:
Lauren fra djærve Kampe
Og Fredsdaadens Eeg end taler
Til Christian den Fjerdes Minde.

3.

Møen i Lunden vanker
Ad Bøgens hvælvede Gange,
Sjunken i dybe Tanker,
Hun nynner de gamle Sange
Til Christian den Fjerdes Minde.

4.

Meget mon Tiden evne: —
I Sky dog Taarnet end kneiser;
Dankonger did end stævne,
Hvor Borgen af Sø sig reiser
Til Christian den Fjerdes Minde.

5.

Storm over Havet bruser,
Om Kjølen Voverne skumme:
Dannebrog høit end suser
Paa Strømme, hvis Bølger brumme
Til Christian den Fjerdes Minde.

6.
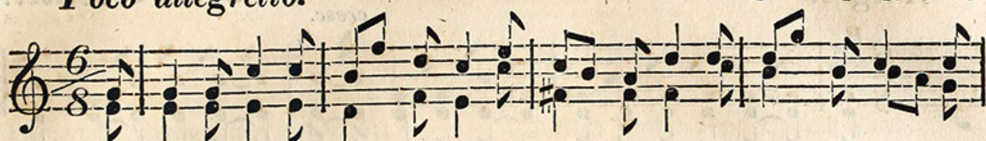
Tid over Jord mon gange:
De Slægter stige og dale; —
Døe skal ei Skjaldens Sange,
Forstumme ei Sagas Tale
Til "Kongernes Faders" Minde.
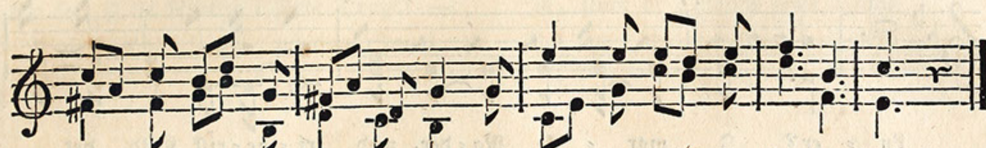
F. P. J. Dahl.

№ 37.

Sang ved Pindsefesten.

Poco allegretto. J. A. P. Schulz.

2.

Kom, Fredens, Kjærlighedens Aand,
Kom kraftig, som Guds høire Haand!
Og gjør til Eet os fjern og nær,
Som have Liv og Sandhed kjær!

3.

Med=Vidne i Guds Fader=Raad,
Du har begyndt den store Daad!
Fuldend du den med Velbehag,
Med Kraft i os til Christi Dag!

4.

Lad Daners Mark, som blomstred' bold,
Og bærer Frugter mangefold,
Saa pindselig vor Fugleskov
Gjenlyde maa af Herrens Lov!

N. F. S. Grundtvig.

№ 38.

Lützows vilde Jagt.

Allegro. C. M. v. Weber.

2.

Hvad drager vel hist gjennem mørke Skov,
Og streifer paa Bjergenes Tinde?
Nu styrter det frem som Fossens Fald,
Under Hurraraab og Bøssernes Knald, —
Og Frankerne Døden finde.
Ha! seer I de Jæg're i sorte Dragt? —
Det er Lützows vilde, forvovne Jagt!

3.

Hvor Druerne gløde ved brusende Rhin,
Tyrannen sig troede at redde;
Men frem det farer med Stormens Brag,
I Floden sig styrter, med stærke Tag
Det svømmer til fiendtlige Bredde.
Og seer I de Svømmeres sorte Dragt? —
Det er Lützows vilde, forvovne Jagt!

4.

Hist bruser i Dalen det vilde Slag;
Hvo slaaer vel Sværdene sammen?
Behjertede Ryttere slaae det Slag;
Alt dæmrer Frihedens herlige Dag,
Der tændtes ved Helteflammen.
Og seer I de Rytt're i sorte Dragt? —
Det er Lützows vilde, forvovne Jagt!

5.

Hvo segner hisset i Strømme af Blod,
Mens Fiender sig krympe i Støvet?
I blege Ansigt staae Dødens Træk,
De modige Hjerter dog føle ei Skræk,
Som seirende Værket udøved'.
Ja, skuer de Faldnes sorte Dragt —
Det var Lützows vilde, forvovne Jagt!

6.

Den vilde Jagt, og den tydske Jagt
Mod Tyranner og Bøddelknægte!
Thi græder ei, I, som har os kjær,
Vi skued' dog Frihedens Morgenskjær,
Om end med bristende Blikke;
Og fra Slægt til Slægt skal det vorde sagt:
"Det var Lützows vilde, forvovne Jagt!"
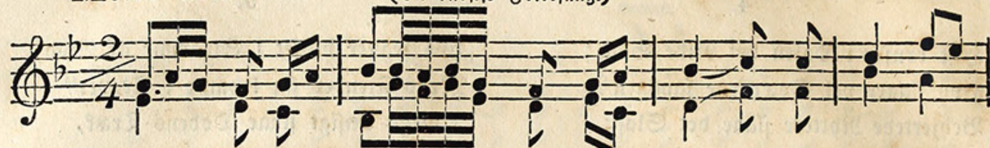
Efter **Th. Körner.**

Anmærk. I den tydske Frihedskrig 1813 samlede sig under Oberst Lützows Anførsel en Skare af Tydsklands kjækkeste Ynglinger. Mellem disse Frivillige var ogsaa Digteren af ovenstaaende Sang. Han var sin Tids Tyrtæus, i det han ved sine af glødende Begeistring for Frihed og Fædreland udsprungne Krigssange opflammede sine Kampfællers Mod. Han faldt, kun 22 Aar gammel, i en Træfning den 26de August 1813 paa Veien mellem Gadebusch og Schwerin, og blev med krigerisk Pomp begravet i Nærheden af Landsbyen Wöbbelin under er gammel Eeg, der nu kaldes „die Körnerseiche." Et smukt Monument, hvorpaa en Lyra og et Sværd, betegner Stedet.
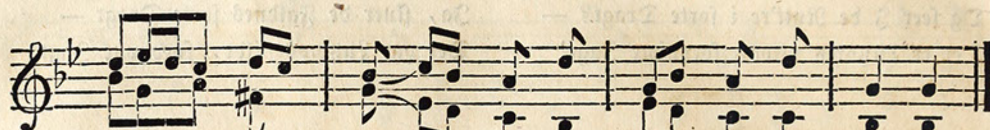
№ 39.

Soldatens Affked.

Molto andante. (En russisk Folkesang.)

1. Hvor = for de Taa = rer, min kjæ = re Søn? O

Barn! be = tro din Mo = der, hvor = for du sør = ger.

2.

„Ak, kjære Moder! for stor en Qval
Vil det dig volde, ak!
Jeg maa i Krigen.

3.

Maa fra vor Hytte i Morgen bort,
Maa fra dig skilles, ak!
Maa fra dig skilles."
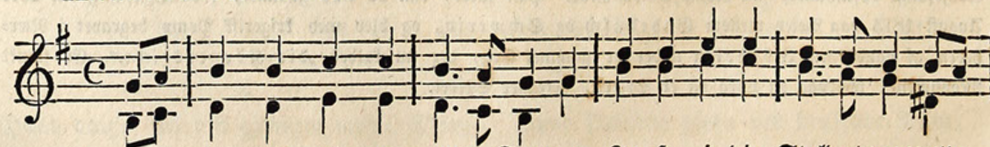
4.

Mister jeg ogsaa min sidste Trøst,
Du følge tro dit Kald
For Fædrenelandet.
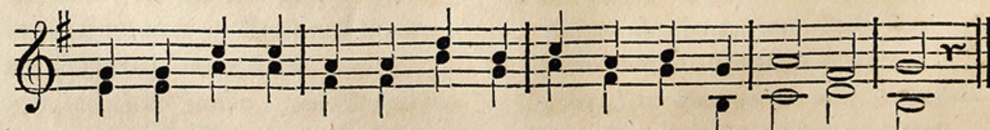
№ 40.

Julevise.

Andante con moto. **J. A. P. Schulz.**

1. Her kom = me di = ne ar = me Smaa, o Je = su, i din Stald at gaae; op =

lys En = hver i Sjæl og Sind, at fin = de Vei = en til dig ind.

2.

Vi løbe dig med Sang imod,
Og kysse Støvet for din Fod,
O salig' Stund, o klare Nat,
Da du blev født, vor Sjæleskat!

3.

Velkommen fra din Himmelsal
Til denne Verdens Grædedal,
Hvor man dig intet Andet bød,
End Stald og Krybbe, Kors og Død!

4.

Ak! Jesus, ak! hvor gaaer det til,
At dog saa Faa betænke vil
Den synderlige Kjærlighed,
Der drog dig til vor Jammer ned!

5.

O, drag os Smaa dog til dig hen,
Vor søde, fromme Sjæleven!
At hver af os saa inderlig
I Troen maa omfavne dig.

6.

Lad Verden ei med al sin Magt
Os rokke fra vor Daabes Pagt,
Men giv, at al vor Længsel maa
Til dig, til dig alene staae!

7.

Saa skal det skee, at vi engang
Med Helgensind og Frydesang,
I Himlens søde Paradiis,
Skal prise dig paa Engleviis!

8.
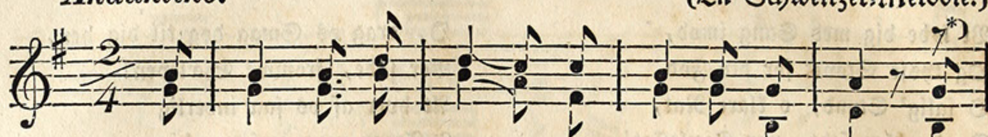
Her staae vi nu i Flok og Rad,
Som Blomster smaa med Knop og Blad,
O hjælp at Kreds og Ring vi maae
I Himlen om din Throne slaae! —
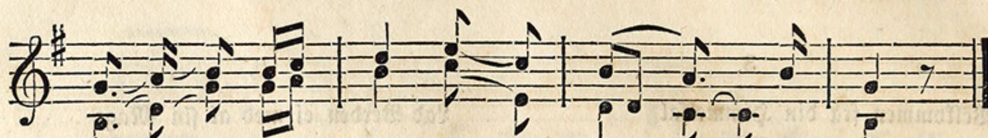
H. A. Brorson.

№ 41.

Gamle Winkelried og Dragen.

Andantino. (En Schweitzer-Melodie.)

2.

I flammende Svælg, paa blodige Tand
Den spidded saa tidt baade Qvinde og Mand.

3.

Som Fjeldblus luer dens Blik hver Nat,
I Bjerget den vogter en kostelig Skat.

4.

Hvo fælder, hvo fælder den Drage saa stor?
Hvo mægter at hæve den Skat fra Jord?

5.

Uhyret kan sluge den dygtigste Mand;
Men Skatten kan frelse det ganske Land.

6.

Saa mangen stolt Ridder med lysteligt Mod
Har farvet den Hule alt med sit Blod.

7.

Men Dragen sig strækker saa tryg, saa fast,
Hvor Ridderens Pandser og Brystbeen brast.

8.

Endnu sig opreiser en Kæmpe stærk,
Ham lyster at øve det Manddomsværk.

9.

Hans Lokker er hvide som Grimselens Snee
Men Ingen skal det paa hans Gjerning see.

10.

I Staalet stander han stor og stærk,
Som Gletscheren glindser hans Pandserserk.

11.

Tolv Sønner sad hos den Riddersmand,
De Elleve blødte paa Dragens Tand.

12.

Hver var sig en Ridder, saa stærk, saa bold,
Den Tolvte leger paa Gulv med Skjold.

13.

Og Gubben sig reiser fra Granebord:
Gaaer Helvedslangen igjen paa Jord?

14.

Dog har han den halve Verden nu slugt,
Med gamle Winkelried faaer han ei Bugt.

15.

Den liden Dreng hører sin Faders Ord:
Lad ligge den Drage, til jeg bliver stor!

16.

Saa skal jeg nok knuge ham Bugen saa,
At alle de Brødre han slippe os maa.

17.

Den Gamle smiler i vildene Harm,
Og trykker Sønnen til Kæmpebarm:

*) I 22de og 23de Vers mangler denne Optakt.

18.
De Brødre seer du ret aldrig meer,
Og Helved haver end Drager fleer.

19.
Naar du engang bliver stærk og stor,
Du kæmpe skal med de største paa Jord.

20.
Ved Röslosch dundrer Gangerens Hov,
Det gungrer i Fjeld, det gungrer i Skov.

21.
I Hulen sig reiser Dragen til Strid;
Derude staaer gamle Herr Winkelried.

22.
Saa har nu du iisgraa Kæmpe ei Ro,
Vil i Dragebug hos de Sønner boe?

23.
Vil Skatten hæve, som Ingen saae,
Som i hundred Aar under Fjeldet laa?

24.
Den Gamle svarer med breden Sværd;
I Hulen begynder en drabelig Færd.

25.
I Meelbach ruller det Drageblod;
Sort ryger i Flammen den giftige Flod.

26.
Gak, Kæmpe! og gjør mig ei længer Meen,
Saa giver jeg dig dine Sønners Been.

27.
Og lader du nu mig bløde i Fred,
Jeg giver dig Skatten fra Bjerget med.

28.
Uhyret mæler det sidste Ord;
I flammende Giftsvælg Sværdet nedfoer.

29.
I Afgrunden vælter sig Dragen brat,
Og Kæmpen hæver den gamle Skat.

30.
Det er ei Sølv og det er ei Guld,
En Jernlandse er det, saa underfuld.

31.
Med Landsen ganger den Kæmpe stærk;
Fuldendt saa har han det Manddomsværk.

32.
Og lovet være den Riddersmand!
Nu har han befriet det ganske Land.

33.
Hvor Landsen slynges med frie Haand,
Der knuses Lænke, der brister Baand.

34.
I Arv den ganger fra Søn til Søn,
Og tidt den runger i Ledingsdrøn.

35.
Den runget har gjennem fjerne Tid,
Ved Sempach svang den en Winkelried.

36.
Og der han favned i blodig Dyst
De hundred Spyd i sit Heltebryst —

37.
I Broderhaanden end Landsen klang,
Og Friheden over hans Lig sig svang.

38.
— I Kampen styrter den største Mand;
Men Landsen frelser det Schweitzerland.
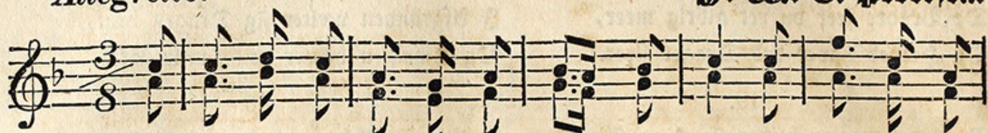
39.
Net aldrig den brister og synker i Jord,
Mens Kraft og Frihed paa Klippen boer.
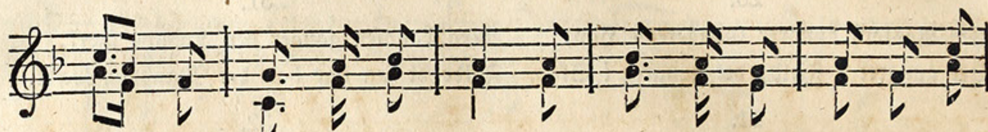
B. S. Ingemann.
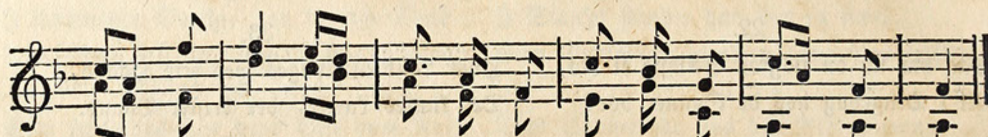
№ 42.

Pigen.

Allegretto. F. W. C. Pedersen.

2.

Der dandser en Pige, saa elskelig,
For Konge, for Bonde, for Arm, for Riig;
Og Konge og Bonde og Riig og Arm
Vil gjerne trykke den Mø til sin Barm.

3.

Der sjunger en Pige for hver Mands Dør,
Hun sjunger og dandser i flagrende Slør;
Hun sjunger ved Vugge, hun sjunger ved Grav,
Hun dandser paa Jord og hun dandser paa Hav.

4.

Hun dandser og sjunger saa elskelig
For Konge, for Bonde, for Arm, for Riig,
Og Alle vil favne den Mø saa væn;
Men naar hun er nærmest, hun flygter igjen.

5.

Om Morgenen sjunger hun blidt for dig,
Og vinker og dandser saa sagtelig;
Alt meer hun mon vinke, og sjunge og gaae,
Som Solen mon stige paa Himmelens Blaa.

6.

Ved Middag hun sagtner den flygtige Dands,
Og peger alvorlig paa grønnen Krands;
Men naar man vil favne den Mø saa væn,
Hun smiler og sjunger og flygter igjen.

7.

Saa himmelsk hun nynner ved Aftenstund;
Men fjernere, lettere, svæver da hun;
Alt høiere Pigen mon stige og flye,
Og svinder mod Natten bag sorten Sky.

8.
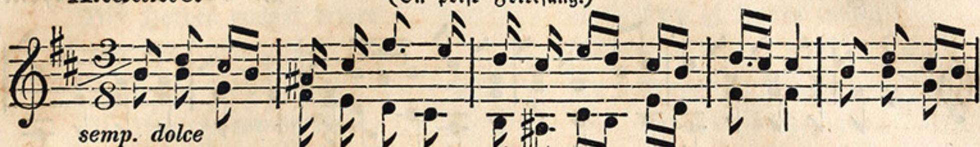
Hvo er vel den Pige i flagrende Slør,
Som dandser og sjunger for hver Mands Dør,
Som vinker forgjæves og aabner sin Favn —
Mon Haab ikke være den Pigelils Navn?
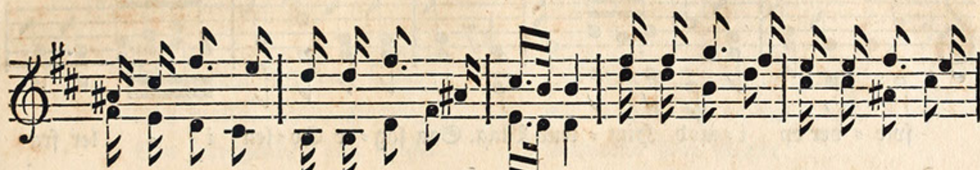
B. S. Ingemann.
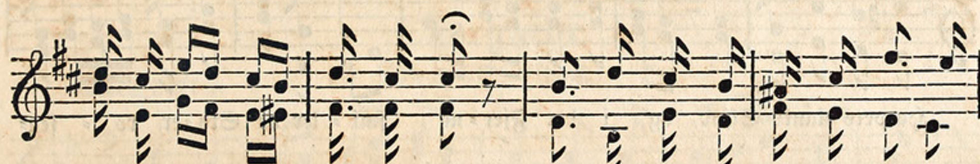
№ 43.
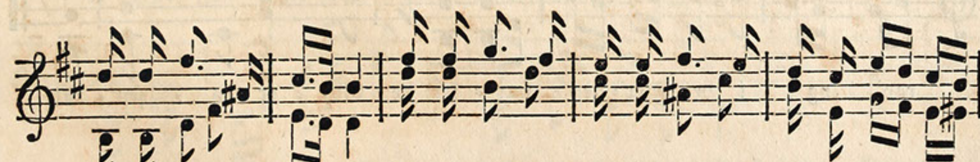
Lærken.
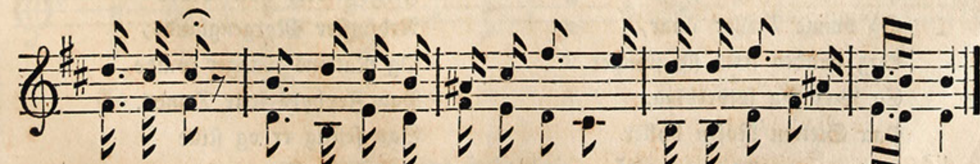
Andante. (En polsk Folkesang.)
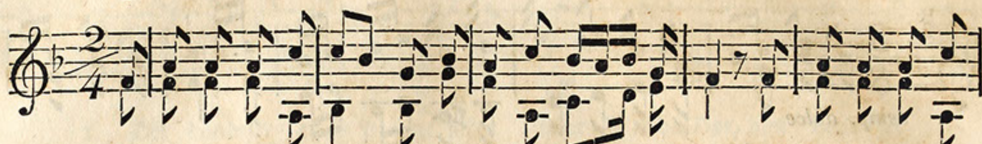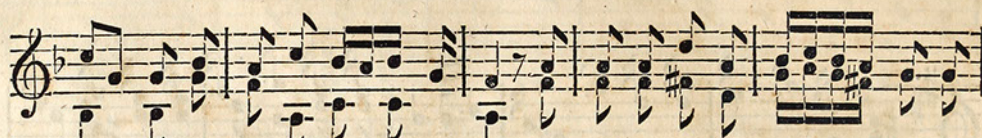

№ 44.

Morgensyner.
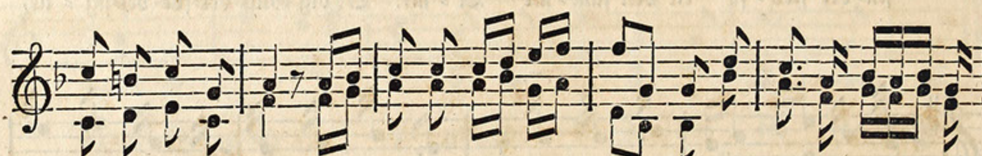
Allegretto. **F. W. C. Pedersen.**
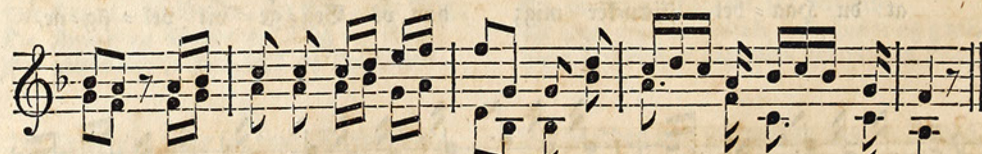

1. I Per=ler Duggen bæ = ver paa Markens Blom=ster smaa, og frydfuld Fuglen

svæ = ver op i = mod Him = lens Blaa. Saa sag = te So = len i = ler fra

Ha=vets blanke Skjød, og i det Fjer = ne smi = ler de Sky = er ro = sen=

rød', og i det Fjer = ne smi = ler de Sky = er ro = sen = rød'.

2.

Hvor Nattergalen synger
Og ømme Triller slaae,
Bag Lunden frem sig slynger
En Bæk saa sølverblaa.
Paa Sletten Rosen hyller
Sig ud, og Lilien, hvid'
:|: Som Snee, mit Øie tryller;
Den er saa skjøn og blid. :|:

3.

Fra Fjeldets høie Tinde
Nedsmiler Morgenglands,
Og Nattens Taager svinde
Paa Zephyrs lette Dands.
Saa festlig er og stille
Den blide Morgenstund,
:|: Kun Zephyretter spille
I nysudsprungne Lund. :|:

4.

Hist Hyrden munter driver
Sin Hjord paa grønne Vang,
Og Dalen Gjenlyd giver
Af Hyrdens fromme Sang.
Til vante Syssel iler
Den glade Landmand ud;
:|: Saa tillidsfuld han smiler
Og takker fro sin Gud. :|:

5.

See, frem af Hytten træder
En Olding ved sin Stav,
Og takker for de Glæder,
Som Gud ham naadig gav.
Saa skjælvende han blotter
Sin Isse sølverhvid;
:|: Thi Morgensolen gotter
Og varmer ham saa blid. :|:

6.

Og andagtsfuld han folder
Den matte, hvide Haand,
Sin Morgenbøn han holder
Og styrkes i sin Aand.
Hist synger Fugle spæde,
Alt vaagner op til Lyst;
:|: Naturens høie Glæde
Omt tolkes af hvert Bryst. :|:
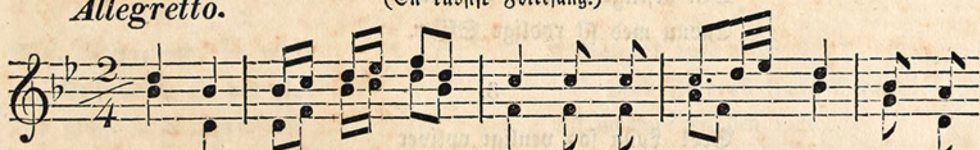
N. Fürst.
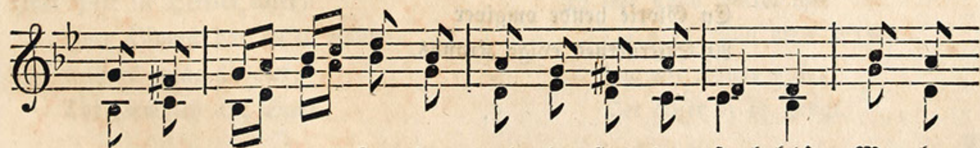
№ 45.
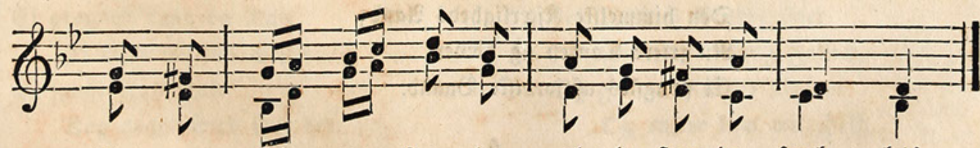
Vaarglæde.

(En russisk Folkesang.)

Allegretto.
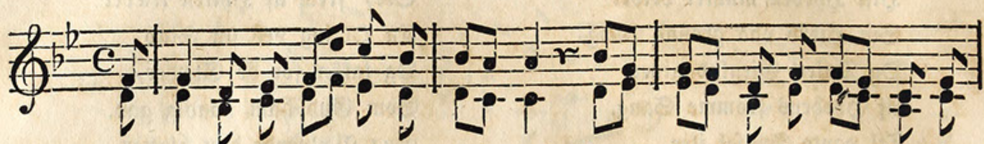

2.
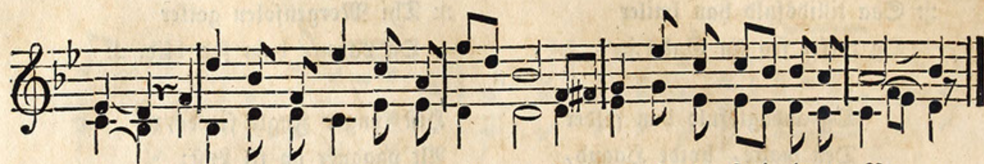
Op! den friske Luft
Indaander glade;
Mænd og Qvinder, Unge, Gamle,
Hver nu er som nyfødt.

№ 46.

Aftenen.

Andante. **F. H. Himmel.**

2.

Hist Solen bag Høiene daler,
Liig falmende Rose den er;
Den vestlige Himmel den maler
Endnu med sit rødlige Skjær.

3.

See! Luna saa venligt opliver
Vort Syn med sin blegere Glands;
En Glorie hende omgiver
Af Stjernernes evige Krands.

4.

I Skumringen huldt os omsvæver
Den himmelske Kjærligheds Aand;
Nu friere Tanken sig hæver,
Ei fængsles af jordiske Baand.

5.
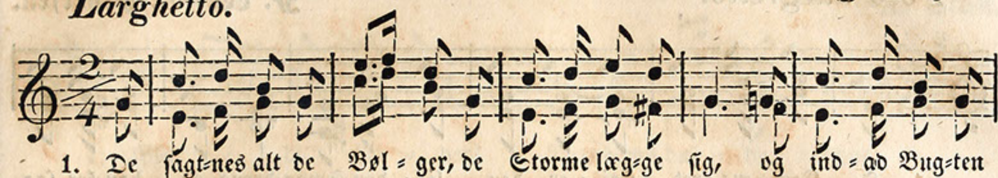
Vi Haanden hinanden som Venner
Nu række saa trofaste hen;
Til Mistillids Qval vi ei kjender,
Og Vennen omarmer sin Ven.
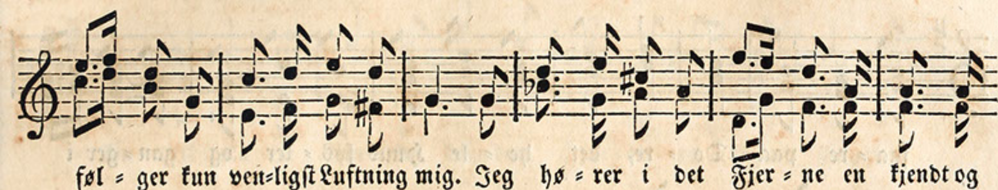
№ 47.
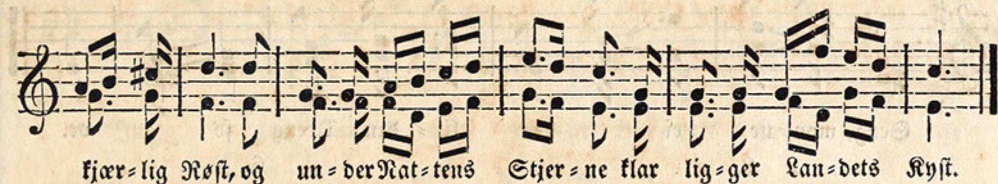
Den Döende.

F. Kuhlau.

Larghetto.

2.

Saa, Fædreland, da være
Velkommen nu din Ro!
Did ginge mine Kjære
Og der forеente boe.
Hver Plet til Hjertet taler,
Hver Blomst har elsket Navn;
Thi mildnes mine Qvaler,
Thi glemmes alle Savn.

3.

Ei grønnes Lund og Dale,
Ei lyser Luftens Skjær,
Ei synge Nattergale
Dog noget Sted som der.
Og Dage uden Længsel,
Og Hjerter uden List,
Og Love uden Fængsel,
De findes ene hist.

4.

I Bølger! lette trille
Mod Fredens kjære Strand!
Alt nærmer sig den Lille,
Der fører mig til Land.
Jeg seer hans Fakkel lyse
Og veed, han leder trygt;
Lad kun mit Hjerte gyse,
Det gyser ei af Frygt.

5.
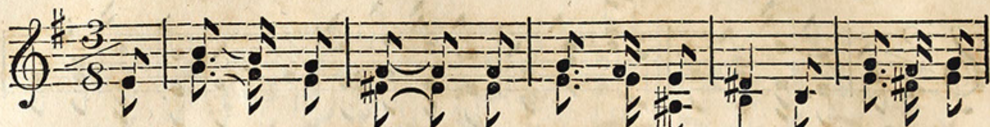
Jeg Reisens Brødre siger
For sidste Gang Farvel,
Og glad i Baaden stiger,
Og ønsker dem mit Held.
Din Fakkel, Barn, du slukke,
Jeg blendes ved dens Skjær;
Jeg vil mit Øie lukke
Og aabne det først der!
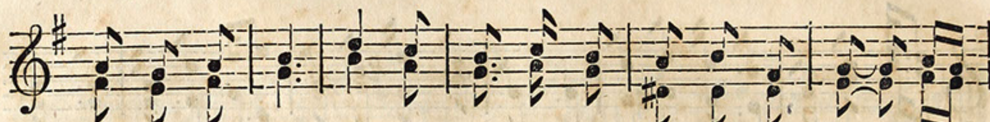
F. Høegh=Guldberg.
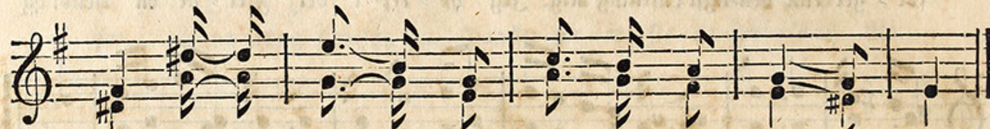
№ 48.

De trende Börn.

Poco allegretto. F. W. C. Pedersen.

2.

Han banker ved Dag, og han banker ved Nat,
Har aldrig Rast eller Hvile;
En skrøbelig Skodde for Døren er sat,
Den sprænge saa gjerne han vilde.

3.

Paa Høienloft sidde to Piger smaa,
Saa livlige og saa blide,
Taalmodige stille de sidde maae,
Og see gjennem Ruden saa vide.

4.

Naar liden Smaadreng i sit Kammer er fro,
De Smaapiger smile saa saare;
Men naar han banker saa ængstelig paa,
Da fælde de mangen en Taare.

5.

Og Pigerne græde ved Nat og ved Dag,
Naar liden Smaadreng monne sukke;
Han banker, og bløder ved hvert et Slag;
Men Ingen vil hannem oplukke.

6.

Og dette vil jeg sige for sand:
Han længe kan sukke og bløde;
Men naar han paa Døren ei banke kan,
Da haver han blødt sig til Døde.

7.

Og dette vil jeg end sige for sand:
De Smaapiger længe kan sidde,
Og smile og græde saa længe de kan,
Og see gjennem Ruden saa vide.

8.

Men liden Smaadreng de have saa kjær,
— Thi Sødskende monne de være, —
Og naar han i Kammeret lever ei meer,
Ei heller de Søstre er mere.

9.

Og dette kan jeg end sige for sand:
Naar livløs de Trende er vorden,
Da styrter det hele Huus sammen paa Stand,
Og synker saa dybt under Jorden.

10.
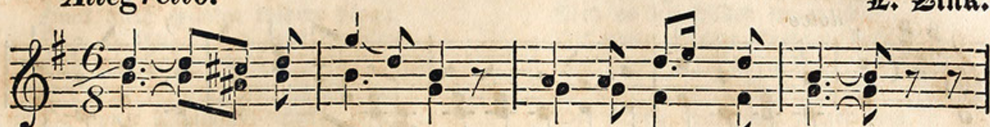
O! veedst du ikke den liden Drengs Navn,
Og hvad de to Smaapiger hedde,
Saa følte du aldrig Sorg eller Savn,
Og aldrig monne du græde.
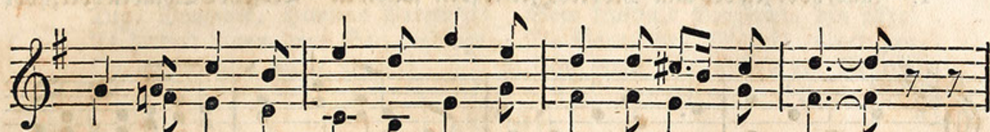
B. S. Ingemann.
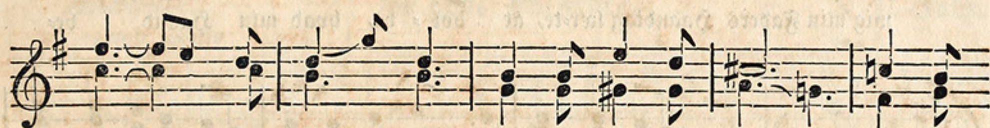
№ 49.
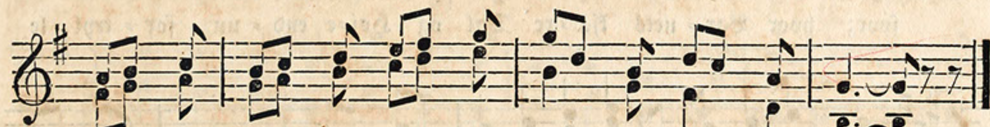
Barndommen.

Allegretto. L. Zink.

2.

Kun fra Øiet
Bryder Taaren frem;
Sjælen, sorgfri og fornøiet,
Er hver Glædes Hjem.
Himmelfreden
Fylder barnlig Barm;
Rolig er Samvittigheden,
Uden Nag og Harm.

3.
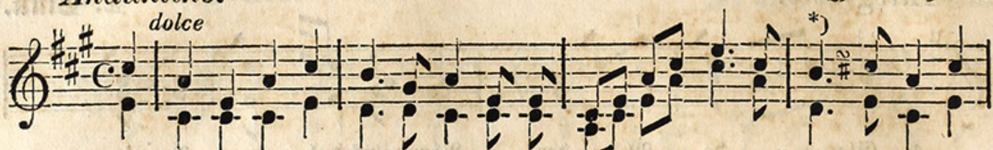
Skjønne Alder!
Ak, du er saa kort!
Tidens Dække for dig falder,
Og du svinder bort.
Derfor Glæden
Smile til din Vaar!
Hvor du kan, flyng Rosenkjæden
I dit lyse Haar!

№ 50.
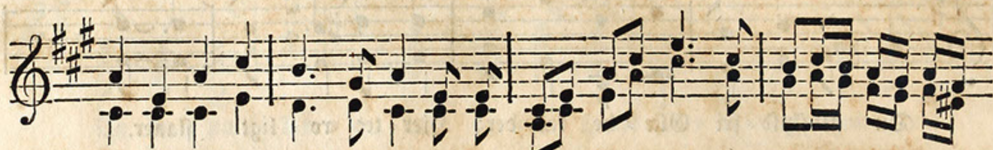
Til Danmark.

Andantino. F. Kuhlau.
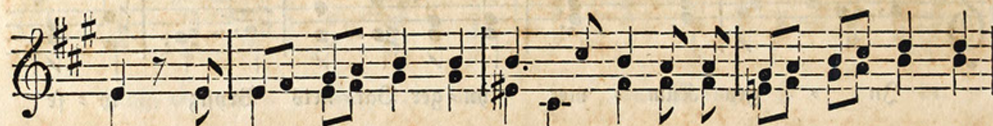
dolce
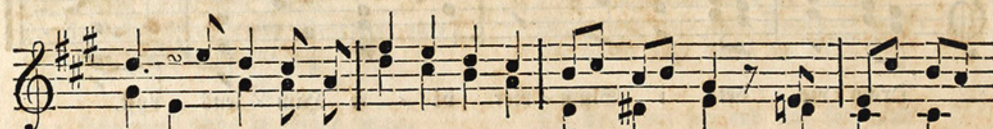

1. Land, hvor jeg ved min Moders Hjer=te først fandt, at Trøst hos Qvinden boer; hvor
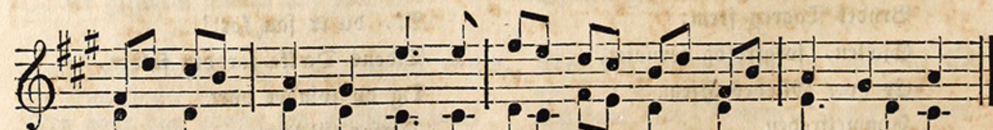

mig min Faders Haandtag lær=te, at hol = de, hvad min Haand be=

svor; hvor Bar = nets kjæ = re Dal og Høi=e end = nu for = tryl = le

Mandens Øi = e, og Ro=sen, Yngling Plei = e gav, en = gang vil

smyk = ke Ol=dings Grav, en = gang vil smyk = ke Ol = dings Grav!

2.

Mit Danmark, skjønne Plet i Norden,
Om og kun Plet, dog lige skjøn!
Din Vinters Dvale hærder Jorden,
Og Vaaren vaagner dobbelt grøn;
Din Sommer ei med Brand fortærer,
Det Liv, den gav, den ogsaa nærer;
Og Alting blomstrer fjern og nær,
:|: Hist Træet, Pigens Kinder her. :|:

3.

Lyksalig, hvo som Søn betræder
Sin Arv, din minderige Kyst!
Ved helligt Sagn om Fædres Hæder
Dig han indvier Daad og Røst.
Og fro, naar Morgenrøden luer,
Han Bondens Gang langs Agren skuer;
Saa fro, naar Dag ei lyser meer,
:|: Den Vise han ved Lampen seer. :|:

*) De i denne Sang forekommende *Dobbeltslag* udelades, naar den synges i Chor.

4.

Lad ublid Skjæbne bort ham kalde
Selv did, hvor Edens Have laa,
Hvor aldrig Træets Blade falde,
Hvor altid Himlen tindrer blaa;
Han eie Alt, hvad Blik forlyster; —
Dog savnes Alt hvad Hjertet trøster.
Ved Nat i Drøm han synker hen,
:|: Og hører Danmarks Sprog igjen. :|:

5.

Dig, Land, hvor først til Gud vi bade —
End bede vi: Dig signe Gud!
Skal tvungne vi din Bred forlade,
Med os dit Billed drage ud!
Det være muntre Kredses Tale,
Og Alle det i Løn husvale,
At naar de atter stunde hjem,
:|: Det danske Sind end følger dem. :|:

6.

Til Jordens sidste Dag ledsage
Dig, Danmark, Himlens Varetægt!
Et hædret Navn hver Søn modtage
Og hædret give næste Slægt!
Gid altid fromme Fyrster være,
Som kraftfuld Borgeræt, din Ære!
De Børn, du, Moder! Livet gav,
:|: Dem samle i dit Skjød een Grav! :|:

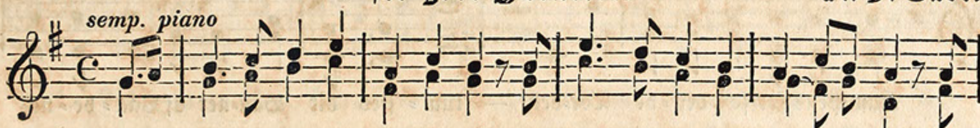
F. H. Guldberg.

№ 51.
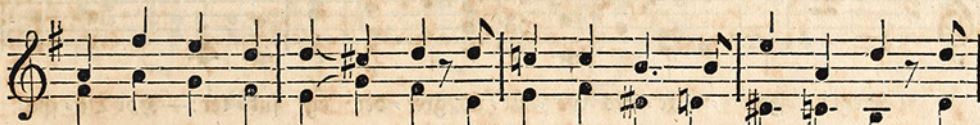
Börns Tak
for gode Forældre.

Andante. N. V. Gade.
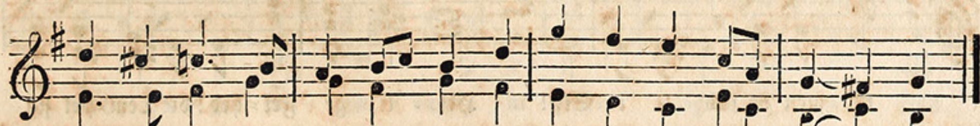
semp. piano

1. O go-de Gud, jeg tak-ker dig! en kjær-lig Mo-der gav du mig, en

god, en tro-fast Fa-der. Jeg kjen-der ik-ke Li-vets Vei; men

de-res Raad og Lær-dom ei paa Vei-en mig for-la-der.

2.

O Gud! lad mig betænke ret,
Hvad fra mit første Aandedræt
Jeg deres Omhu skylder;
Da røres jeg saa inderlig,
Og Kjærlighed til dem og dig
Min hele Sjæl opfylder.

3.

Mit rørte Hjerte bryder ud
I Bøn til dig, algode Gud!
— Den Svage kan du styrke: —
Giv, jeg dem lyder redelig!
De lære mig at kjende dig,
Og trofast dig at dyrke.

4.

Løn du dem selv med Miskundhed,
Og din Velsignelse udbred
Til hvad de foretage!
Og lad dem finde Trøst hos dig,
Naar Alderdommen nærmer sig
Med skrøbelige Dage!

5.
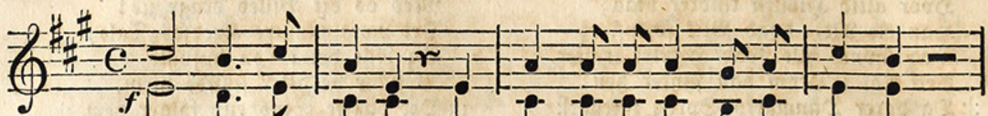
Lad Dydens Glæde, Haab og Ro
I deres Hjerter altid boe!
Du stedse hos dem være!
Og naar fra mig du kalder dem
Til gode Sjæles rette Hjem,
Løn dem med evig Ære!

Hjort.
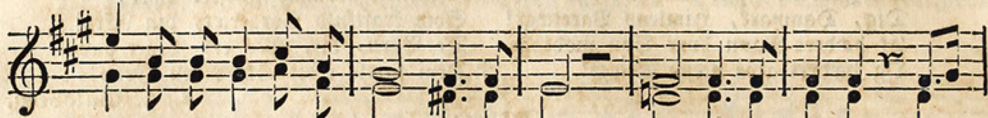
№ 52.

Frihedens Hjem.
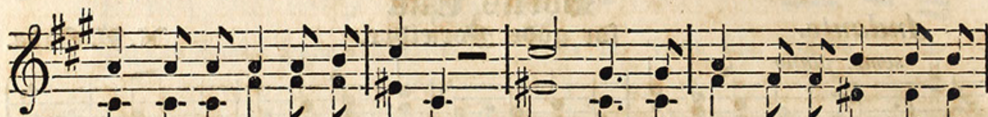
Con energia. F. Kuhlau.
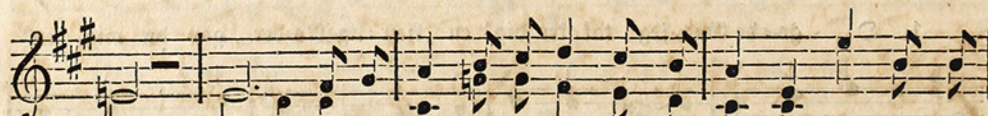

1. Hel = li = ge Fri = hed! for = svin = der dit Aa = syn fra Jor = den?

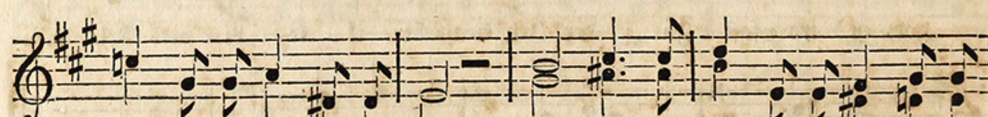
Flyg=ter du fra den for = dær = ve = de Slægt? End det gjen = ly = der af
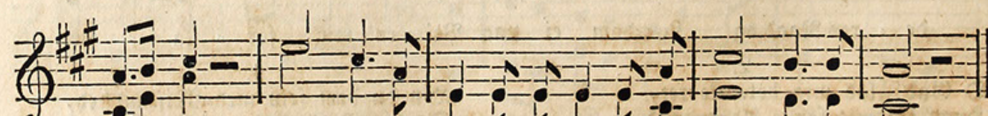

Kam=pens for=fær=den=de Tor=den, — knu = stes dit Ban=ner af Vaa = be = nes

Vægt? Fol = ke = nes Ge = ni = us græ = der og suk = ker: — Hør De = spo=

tis = men at jub = le i Sky! Hel = li = ge Fri = hed! dit Tem = pel sig

luk = ker; fjernt maa du sø = ge bag fraaden=de Bøl = ger et Ly!

2.

Der du opreiser i nyfødte Verden dit Sæde,
Hæder og Lykke omstraale dets Glands,
Og i dets Skygge boe Borgersind, Troskab og Glæde,
Flette sig til en uvisnelig Krands.
De, som forblindede slukke din Lue, —
Snart vil de føle, at du dem forlod:
Krandsen, de dybtsjunkne Slægter skal skue,
Flettes af Skjændsel og Overmod, Trældom og Blod.

3.
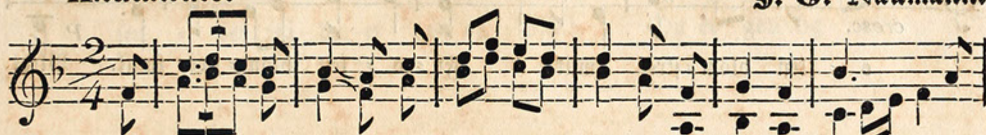
Dog — er landflygtig du end, hvor man søgte dig, vorden —
Eet Sted dog er, hvor du throner endnu:
Scandiens Riger, de Brødre i malmfaste Norden,
Hylde dig end med urokkelig Hu.
Her har du boet blandt Fædrene gjæve,
Kjærlig, som Moder, du fostrede dem;
End mellem os dine Altre sig hæve:
Hellige Frihed! forlad ei dit ældgamle Hjem!

H. A. Bjerregaard.
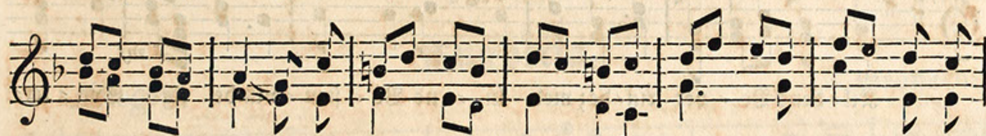
№ 53.

Landlivets Skjönhed.
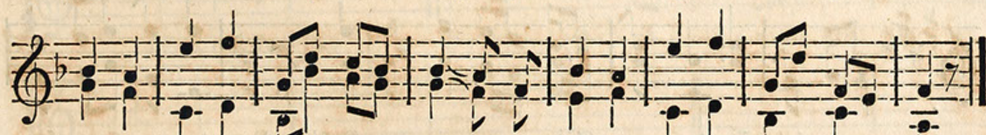
Andantino. J. G. Naumann.

1. Lyk = sa = lig Den, som til det Bed=re fra Stadens Tum = mel

i = le kan, for ro = lig, som de gam = le Fæ = dre, at

pløi=e e = get A = ger = land, at pløi=e e = get A = ger = land.

2.

Ham skrækker ikke Havets Fraade,
Ei Krigsbasunens vilde Larm,
De Riges Pragt, de Stores Naade
:|: Foragter han i Floras Arm. :|:

3.

Det høie Viintræ bugner ene,
Han binder det til Poplen hen,
Og skjærer bort de vilde Grene,
:|: Og poder bedre der igjen. :|:

4.

De rige Hjordes Bøgen lyder,
Mens i den krumme Dal de gaaer;
I rene Kar han Honning gyder,
:|: Og klipper sine tamme Faar. :|:

5.

Naar Aaret tungt i rige Bugter
Henbølger ad den gyldne Flod,
Da plukker han de modne Frugter,
:|: Og perser Druens Purpurblod. :|:

6.
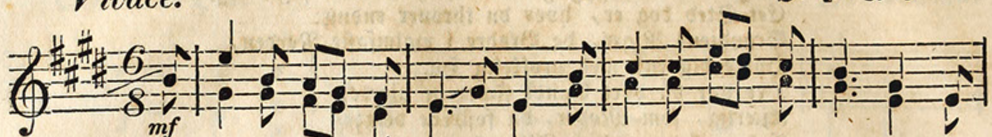
Og takker Gud, som Glæder sender,
Og skuer blid mod Himlens Sky,
Og folder sine fromme Hænder
:|: I Græsset under Egens Ly. :|:
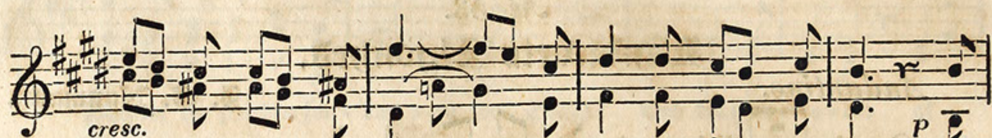
Oehlenschläger.
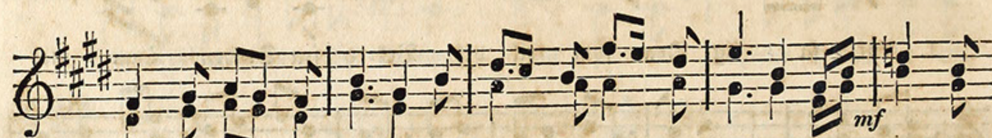
№ 54.
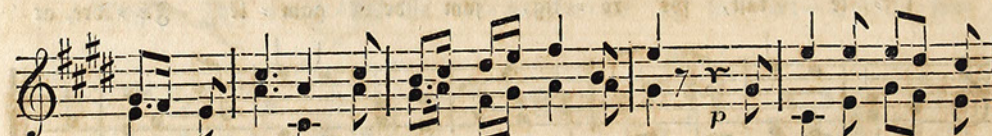
Hymne til Vaaren.
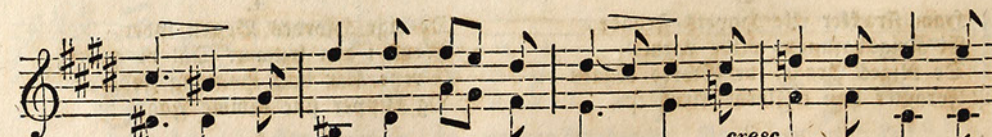
Vivace. **J. P. Schmidt.**
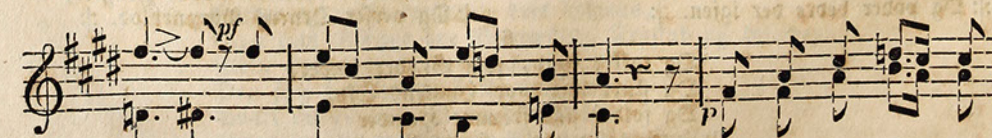

mf *cresc.*

ven = der, Al=magt! jeg dig er = kjen = der, og Tak til dig op=

f *p* *f*

sen = der, thi du er god og viis! Du er god og viis!

№ 55.

Fughetta.

Allegro. Gebhardi.

Gud, dig ſkee Lov fra E = vig = hed til E = vig = hed! A=

men, A = men, A = men, A = = = = = = = = men, A=

Gud, dig ſkee Lov fra E = vig = hed til E = vig = hed!

= = = = = men, A = = = = = = men, A =

A = = men, A = = = = men! A=

= = men! Gud, dig ſkee Lov, Gud, dig ſkee Lov! A=

= = = = = men! Gud, dig ſkee Lov, Gud, dig ſkee Lov!

= = men, A = men! Gud, dig ſkee Lov, Gud, dig ſkee Lov

A = men, A = men, A = = = = = = = = men

Meno allegro.

mf *cresc.*

fra E = vig=hed til E = vig=hed! A = = men, A = men!
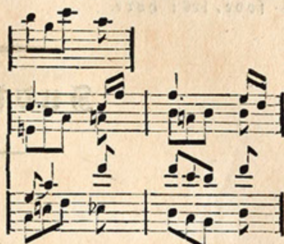
mf *cresc.*

fra E = vig=hed til E = vig=hed! A = men, A = = men!
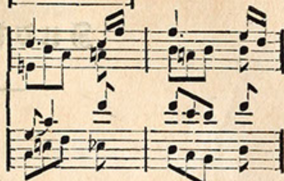
Rettelser og Trykfeil i andet Hefte.

Pag. 1, 5te Takt.
— 1, 17de —
— 6, 10de —
— 7, 10de — } forandres *fis* i Tenoren til *h* over femte Linie.

— 10, 4de Nodelinie — forandres Tenoren saaledes:
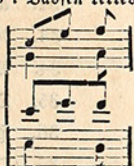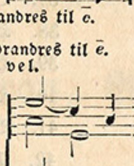

— 11, 4de og 5te Takt — forandres Satsen saaledes:

— 14, 4de og 12te Takt — skal Alten have *d̄*.
— 14, 16de og 22de Takt — skal Alten have *ā*.
— 26, sidste Nodelinie, 1ste Takt — den sidste Node i Tenoren skal være *des̄*.
— 30, sidste Nodelinie, 6te Takt — det lille *g* i Bassen udslettes.
— 36, sidste Nodelinie, 2den Takt — det sidste *Gis* i Bassen rettes til *A*.

— 38, 14de Takt — forandres Satsen saaledes:
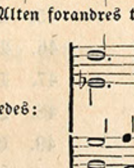

— 40, 3die Nodelinie — det andet *fis* i Alten forandres til *c̄*.
— 42, 2den Takt — sættes ♮ foran *f* i Alten.
— 44, 2den Takt — den første Node i Tenoren forandres til *ē*.
— 51, 3die Vers, sidste Linie — læs: er stedse vel.
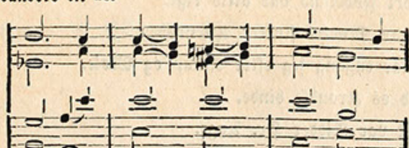
— 52, 6te Takt — forandres Satsen saaledes:
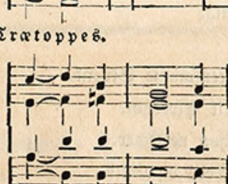

— 52, 7de Nodelinie, 5te Takt — det andet *es* i Alten forandres til *as̄*.

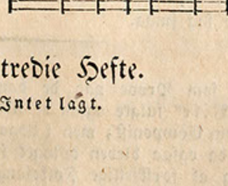
— 53, 3die til 5te Takt — forandres Satsen saaledes:

— 54, 3die Vers, 2den Linie — Trætoppers, læs: Trætoppes.

— 56, 13de og 14de Takt — forandres Satsen saaledes:

Trykfeil i tredie Hefte.

Pag. 4, 2det Vers, 5te Linie, læs: Han har til vort Intet lagt.
— 7, 6te Vers, 1ste Linie — en, læs: den.
— 9, 3die Vers, 3die Linie — hver, læs: Hver.
— 10, 3die Takt sættes *b* foran *a* i anden Stemme.
— 13, 3die Takt — det første ♮ forandres til ♯.
— 16, 3die Vers, sidste Linie — inger, læs: ingen.
— 18, 13de Takt — sættes ♯ foran *d* i anden Stemme.
— 28, 2den Takt — den fjerde Node i begge Stemmer skal være en Fjerdedeel.
— 31, 16de Takt — den første Node i anden Stemme skal være en Fjerdedeel.

Pag. 36, 5te Takt — efter *gis* i anden Stemme sættes en Punkt.
— 57, næstsidste Textlinie — den, læs: dem.
— 37, sidste Nodelinie, 4de Takt — efter det første *gis* i anden Stemme sættes en Punkt.
— 38, 3die Textlinie — al, læs: alt.
— 44, 2den Takt — sættes en Bue mellem de to første Noder i første Stemme.
— 50, 2det Vers, 1ste Linie — Nattergalen, læs: Nattergale.
— 54, 3die Textlinie -- sove, læs: høre.

Indhold.

☞ Tilligemed den, som Prøve paa de danske Folkeviser, af Nyerup, Rahbek og Abrahamson udgivne „Aage og Elses Vise" fulgte ogsaa et Aftryk af den her under Nr. 21 meddelte Melodie, hvortil Oehlenschläger var anført som Componist; men i Udgaven af de samlede Folkeviser er ikke hans Navn anført. Saaledes er denne Melodie da ogsaa bleven optaget i det 11te Hefte af „Braga", en i Tydskland af O. L. B. Wolff udgiven Samling af forskjellige Folkesange med deres „oprindelige" Melodier. — Nr. 23, 24, 25, 35 og 36 ere gamle danske Folkemelodier.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Fjerde Hefte:

for Sopran, Alt og Bas.

Koster stivt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn, 1839.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,

Østergade Nr. 53.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENS

Borgerdydsskolens høiagtede Bestyrer,

Hr. Professor, Ridder M. Nielsen,

tilegnet.

Forerindring.

Ikke sjelden har jeg maattet beklage en Miskjendelse af Hensigten med Sangunderviisningen i Skolerne; thi istedetfor at Aandens Uddannelse og Hjertets Forædling skulde være Maalet for denne Underviisning, næres Forfængeligheden og vildledes Phantasien ofte ved et aldeles upassende Valg af Sange. Hyppigst maa dette Onde vistnok tilskrives Syngelærerens Mangel paa Smag og Omhu; men undertiden komme ogsaa særdeles Hensyn til en forestaaende Examen i Strid med Lærerens bedre Overbeviisning og forlede ham til at indøve Sange af Operaer og Vaudeviller, helst de nyeste, hvorved Eleverne, som man troer, kunne vække høiere Tanker om den musikalske Dannelse, de modtage i Skolen, end ved at synge saadanne „gammeldags" Sange, som f. Ex. indeholdes i nærværende Hefte. Hvad Dette fører til, er let at indsee. Der tages nu intet Hensyn til Sangenes egentlige Værd eller Passelighed, blot at de ere af nye Stykker, „der have gjort Lykke"; fra denne Side opfattes ogsaa Sagen af Eleverne, hos hvem vækkes et forfængeligt Haab om derved at indhøste særdeles Bifald ved Examen. Er Texten nu blot tom eller uforstaaelig, hvilket den saa let bliver i Sange, der ere udrevne af deres Sammenhæng, er endda ikke det værste Tilfælde indtraadt; men tit fører Indholdet den barnlige Phantasie ad Veie, hvilke helst maatte blive ubesøgte i den unge Alder. En saadan Fremgangsmaade stemmer sikkert ikke med Pædagogikens Forskrifter. Disse troer jeg at mine „Sange til Skolebrug" forsaavidt følge, som jeg deri ikke har tilladt mig at optage andre Sange, end saadanne, hvis Indhold Børnene med Gavn for deres Dannelse kunne tilegne sig og som en Skat føre med sig fra Skolen over i Livet. Af denne Grund har jeg heller ikke (maaskee paa et Par enkelte Undtagelser nær) optaget Sange, hvis Indhold udelukkende angaae Børneverdenen, da disse kun kort vilde vedligeholde Interessen, hvorimod jeg har søgt, i Følge Børnenes store Modtagelighed for Indtrykket af det Fædrelandske og Religiøse, ved dibhørende Sange at hæve deres Sind og Tanke. Alt af erotisk Characteer er undgaaet, som Noget, der ikke behøver at cultiveres i Skolen. Gud, Naturen, Fædrenelandet — er saaledes den Ideekreds, indenfor hvilken Sangene fornemmelig bevæge sig. Hertil komme nogle Sange, der have historisk Mærkværdighed, f. Ex. Marseillianer-, Pyrenæer- og Pariser-Marschen, idet jeg holder for, at den Patriotisme, der udtaler sig i fremmede Folkesange, vækker Kjærligheden til eget Fædreland, da Fædrelandskjærlighedens Idee er den samme hos alle Nationer og begeistrer os hvor den end kraftig maatte fremtræde. Ja selv Nationalhadet

formaaer saalidet at lukke Hjertet og Øret for den fjendtlige Nations patriotiske Sange, at Marseillianer-Hymnen ofte lod i de tydske Hære, medens disse laae i blodig Kamp med Frankrig. Tilfældig, og vel uden at vide det, have de Franske viist samme Upartiskhed ved Benyttelsen af en tydsk Folkemelodie til Pariser-Marschen (s. Pag. 55, Anm.). Danske, svenske og tydske Fædrelandssange ere blevne skrevne til Melodien af God save the King. O. s. v., o. s. v. Det Eiendommelige, det Særegne ved de forskjellige Nationers Folkesange har overalt noget Følelsen saa Berigende og Udvidende, at Humaniteten fremmes, idet Nationerne vinde vort Hjerte ved deres Sange.

Alle Sangene i disse Hefter tilfredsstille vistnok ikke i lige Grad mine egne Fordringer; thi sagtens kan en mindre god Text være bleven optagen for Melodiens Skyld, vel ogsaa en mindre god Melodie for en særdeles smuk Texts Skyld; imidlertid haaber jeg, at ingen af de optagne Sange skulde føre fra det Maal, hvortil der ved Sangunderviisningen bør arbeides. Til dette Haab føier jeg det Ønske, at disse Samlinger maae fortrænge slettere og atter fortrænges af bedre Skolesange.

Kjøbenhavn, i Juni 1839.

A. P. B.

Anmærk. til Nr. 14. Svithiod ɔ: Sverrig. — Jökler ɔ: Iisbjerge. — Sikiløen ɔ: Sicilien. — Disar ɔ: Gudinder. — Norner ɔ: Skjæbnens Gudinder.

№ 1.
Hymne.

Maestoso. **J. A. P. Schulz.**

Soprano ed Alto.

Basso.

1. Stor Her=ren er! og Him=le u=den Tal er Sa=le i hans Borg; og Tor=den=sky=en, Stormen er hans Vogn, og Lyn hans Forspænd er.

2.

Og Morgen=, Aftenrøden Gjenskin er
Kun af hans Kjortels Søm;
Imod hans Glands er alle Soles Lys
En Dæmring kun, saa svag.

3.

Seer han med naadigt Blik fra Himlen ned,
Da spire Glæder frem;
Men vredes han, da smuldre Bjerge hen
Ved Lyden af hans Røst.

4.

I Stjernehære, I, hans Boligs Lys,
Lovsynger Herrens Magt!
I Sole, flammer til hans Lov og Priis!
I Verdner, priser ham!

5.

I Have, bruser til den Herres Lov!
I Floder, stemmer i!
Og Cedrens stolte Hoved bøie sig,
Og hver en Skov med den!

6.

I Ørknens Løver, brøler ud hans Priis!
I Fugle, synger ham!
Hvert Bjerg et Alter være! Blomsters Duft
Som Virak stige op!

7.

Høit Echo Sangen skal gjentage af
Det store Verdens=Chor;
Men, Jordens Herre, du, o Menneske,
Synk stille for hans Fod!

Efter E. C. v. Kleist.

№ 2.

Kong Svends Forræderi imod Valdemar.

Maestoso. **J. Weigl.**

Enkelte Stemmer.

1. I Dan - ne-mark en Drot der var, han hed den go - de Val - de-mar; ham el-sked' Folk og Hær. Sin Kon-ge-pligt han ø-ved tro; dog sjel - den byg-ger va - rig Ro hos Den, som Kro-nen bær. Med A-vind saae Kong Svend hans Roes og Væl-de sti - ge. Saa tidt maa Dy-den vi - ge, naar Svig be - lu - rer

piu mosso

Tempo 1mo

Chor.

den. Saa tidt maa Dy-den vi - ge, naar Svig be - lu - rer den.

2.

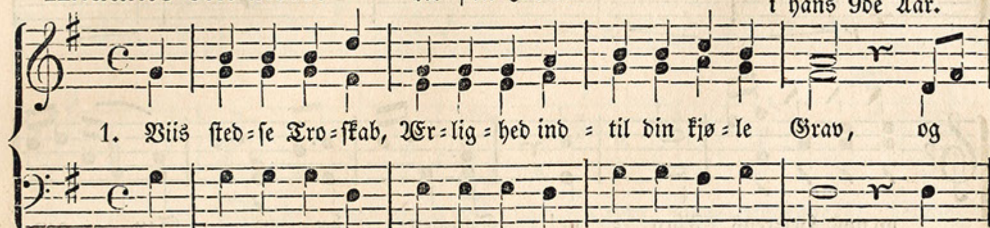
Til Fest man indbød Valdemar; —
For List hans Hjerte fremmed var,
Thi gik han did med Lyst.
Men under Gjæstebudets Fryd
Gjenlød forrædersk Sværdelyd;
Det gjaldt hans ædle Bryst.
Dog heldig undveg han
Sin Fjendes lumske Snarer.
:|: Guds stærke Haand bevarer
Saa tidt den skyldfrie Mand. :|:
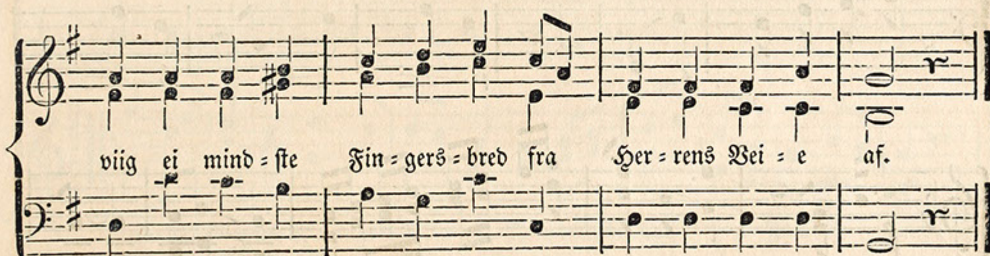
№ 3.

Den gamle Landmand til sin Søn.

Andante con moto.

Comp. af **Theodor Stein** i hans 9de Aar.

2.

Som over Enge blomstersmykt'
Du glad da vandre skal;
Da kan foruden Gru og Frygt
Du vente Dødens Kald.

3.

Da bliver Leen i din Haand
Og Ploven dig saa let; —
Ved Nøisomhed og munter Aand
Kun trives Sorgen slet.

4.

Men Niddingen er Byrden svær,
Hos ham kun Qvaler boe;
Han færdes rastløs fjern og nær,
Men finder aldrig Ro.

5.

Ham smiler ingen Foraarsdag,
Ei Sædemarkens Guld;
Thi kun af List, kun af Bedrag
Hans hele Sjæl er fuld.

6.

Viis derfor stedse Ærlighed
Indtil din kjøle Grav,
Og viig ei mindste Fingersbred
Fra Herrens Veie af!

7.

Da skulle Taarer, elskte Søn,
Bedugge tidt din Grav,
Og Blomster, med en Duft saa skjøn,
Fremspire skal deraf.

Efter Hølty.

№ 4.

Aftenbøn.

Adagio. **C. M. v. Weber.**

2.

Jeg opvender
Mine Hænder,
Gud! til dig, som Hjertet kjender.
Mig fra Fare
Du bevare,
Send til Trøst din Engleskare!

Efter F. Kind af Oehlenschläger.

№ 5*).

Fædrelandssang.

Andante. J. Haydn.

1. Gud be - skjærme Danmarks Ri - ge, Danmarks Kon - ge, Folk og Land!
Lad i Væl - de Dan - mark sti - ge, styrk til Stor - daad hver dets Mand,
at dets Fjen - der rædd' maae vi - ge fra dets blom - ster - krand - ste Strand!
Gud be - skjærme Danmarks Ri - ge, Danmarks Kon - ge, Folk og Land!

2.

Freden boe i Danmarks Have,
Retfærd gaae i Flidens Spor,
Møie krydre hver en Gave,
Ploven lokker frem af Jord,
Medens Kjølen over Have
Henter Velstand til vort Nord!
:|: Gud beskjærme Danmarks Rige,
Danmarks Konge, Folk og Land! :|:

3.

Gudsfrygt boe i Kongens Hjerte,
Retfærd sidde ved hans Haand,
Viisdom sprede med sin Kjerte
Sandhedsdag omkring hans Aand,
Og til Folkets Fryd og Smerte
Lænke ham et Demantbaand!
:|: Gud beskjærme Danmarks Rige,
Danmarks Konge, Folk og Land! :|:

4.

Høit paa Kraftens Egestamme
Vaie Danmarks elskte Flag,
Lyst i Kampens Nat det bramme,
Seierrig som Ærens Dag!
Dannebrogets Troskabs-Flamme,
Brænd til Jordens sidste Dag!
:|: Gud beskjærme Danmarks Rige,
Danmarks Konge, Folk og Land! :|:

N. David.

*) Melodien til den østerrigske Nationalsang: „Gott erhalte Franz, den Kaiser".

№ 6.

Vaarandagt.

Larghetto. A. P. Berggreen.

Ramt af So=lens blanke Pi=le, hver en Knop som Blad maa smi=le, og for=yn=get Sko=ven staaer. Stil=le, Sjæl, be=gei=stret stil=le, tab dig fromt i Fug=lens Tril=le, sik=kert den til Him=len naaer!

mf *p* *mf*

Kch.

№ 7.

Bøn for Danmark.

Adagio. G. J. Vogler.

1. E=vi=ge Magt! hvem Ver=de=ner ly=de! Hør fra vort lu=en=de

f *p* *cresc.*

Hjer = te ud = bry = de Tak for din Naa = de mod Da = ni = ens Land!

ff p pp

Hist rul = ler Kri = gens knu = sen = de Tor = den; her groer Fredspal=men fro i vort

f

Nor = den. Gud! til dig hæ = ver sig vor fryd = ful = de Røst.

p ff pp

2.

Evige Magt! hvis Godhed omsvæver
Funken af dig, der i Støvet sig hæver
Hoit med sin Tanke mod Evigheds Væld.
Hør du vor Bøn for Fædrenerige!
Hør vor Bøn for dets Drot at opstige!
Lad din Fred
Lyse ned
Paa Fader og Børn!

F. P. J. Dahl.

№ 8.

Aftensang.

Adagio non tanto. **N. W. Gade.**

1. Fred hvi-ler o-ver Land og By, ei Ver-den lar-mer meer. Fro smi-ler Maa-nen til sin Sky, til Stjer-ne Stjer-ne seer.

2.
Og Søen blank og rolig staaer
Med Himlen i sin Favn;
Paa Dammen fierne Vægter gaaer
Og lover Herrens Navn.

3.
Det er saa fredeligt, saa tyst
I Himmel og paa Jord;
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
Du Flygtning, som der boer!

4.
Slut Fred, o Hjerte, med hver Sjæl,
Som her dig ei forstaaer!
See, over By og Dal i Qvel
Nu Fredens Engel gaaer.

5.
Som du han er en Fremmed her,
Til Himlen staaer hans Hu;
Dog i det stille Stjerneskjær
Han dvæler her som du.

6.
O, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaaer vor Gang,
Adskilles end vort Spor.

7.
Fred med hvert Hjerte, fjern og nær,
Som uden Ro mon slaae!
Fred med de Faa, som mig har kjær,
Og dem, jeg aldrig saae.

8.
Fred med hver Aand, som hader mig;
Den skal mig elske vist,
Naar, samled' i Guds Himmerig,
Vi ham lovprise hist!

B. S. Ingemann.

№ 9.

Den udødelige Sjæl.

Andante. J. F. Reichardt.

1. Hvor er du? at jeg kan er-kjen-de og sku-e grant mit san-de Jeg!
Hvorhen skal Tanken sig vel ven-de? Hvor skal til dig den fin-de Vei?
Er du et Pust — liig Luf-tens Bøl-ge? Er du en Ild med stil-le Glands? O,
hvis du kan, du ei dig døl-ge, men frem du træ-de for min Sands!

2.

Det er dog underligt at vide,
At Sjælen i vort Indre boer,
At kun ved den vi tænke, lide, —
Og kan ei finde dog dens Spor.
Vi see, at Fod og Haand sig bøie,
Vi styre, som vi vil, vort Blik;
Men skjult er Væsnet for vort Øie,
Af hvem vor Villie Kraften fik.

3.

Men det jeg veed, at Sjælens Lue
Forjætter mig et evigt Liv,
At jeg engang ved den skal skue
Ham, som mig skabte ved sit: Bliv!
Thi Dødens Magt den ei betvinger,
Den skjules ei i sorten Jord;
Den frigjort op til Gud sig svinger
Og blander sig i Engles Chor.

Efter Overbeck.

№ 10.

Til de danske Stænder.

Allegro maestoso. A. P. Berggreen.

semp. f

1. I gam = le Nord en Skik det var, naar Dansken gik til Tin = ge, han i sin Haand sit Gla = vind bar, om Skul=dren Bryn = je = rin = ge. Og som hans Klinge, blank og klar, saa var hans Ta = le skarp og snar, og frit og mo = digt var hans Svar, saa mo = digt som hans Klin = ge.

2.

Da hørtes mange stolte Ord:
Det ei var Brug at blune;
Man sloges i det gamle Nord
Udi det bedste Lune.
Imens man leved, var man fri,
Og døde man, var det forbi;
Man fik en Høi at ligge i
Med Bautasteen og Rune.

3.

Men Tiden lærte Dansken snart
Det frie Mod at glemme,
Og han blev vant til Slaveart
Med altfor let et Næmme.
I sløve Trældoms usle Kaar
Bag fremmed Plovstjert Bonden gaaer,
Af Ridefogden Pidsk han faaer,
Og skjælver for hans Stemme.

4.

Den Ridder kommer høi tilhest,
Den Borger ydmygt bukker;
Han veed, det er en farlig Gjæst,
For hvem ei Laasen lukker.
Forknyt bag sine Ruder smaa,
Med Bly i Vindvet, Taget Straa,
Og Armods Tegn i hver en Vraa,
Han skjuler sig og sukker.

5.

I vore Tider nærmes vi
Paany de gamle Vaner;
Vor Tanke, modig, stolt og fri,
Forsøger nye Baner.
Vi ruste os med Aandens Sværd,
Vi kjende grant vort Borgerværd,
Vi rede staae til kraftig Færd
Bag Rets og Sandheds Faner.

6.

Og Fredrik skjønner Tidens Tegn:
Han veed, det er en Ære
I frie Tankers Fødeegn
En elsket Drot at være.
Og derfor lød hans Kongebud:
Drag nu, mit Folk, til Tinge ud,
Til frie Raad, og give Gud,
Mit Ord maa Frugter bære!

7.

Da saaes en udvalgt Hob afsted
Til Danneting at drage;
Men bedre Vaaben tog den med
End Skjold og Landsestage.
Thi klar Forstand og sikre Meed,
Og Kraft, til Maadehold bered,
Og trofast Hu i Kjerlighed,
Naae did, hvor Sværd er svage.

8.

Men gamle Dan med styrket Mod
De Braves Røst fornemmer.
Forynget rullede hans Blod
Ved deres djærve Stemmer.
Thi Held hver god og retviis Mand,
Som fri og blid og med Forstand
Staaer fast paa Tinge for sit Land,
Ham aldrig Danmark glemmer.

F. C. Olsen.

№ 11.

Ved de danske Kæmpers Begravelse,

der faldt den 2den April 1801.

Andante maestoso. **H. O. C. Zink.**

1. Være Fred med Eder Alle, som vi saae i Kampen falde; Hver, som uforsagt og glad stred for Konge, Land og Stad! I det rædselsfulde Møde kjækt I strede, faldt og døde.

2.
Østerhavets Bølger bare
Overmægtig Fjendeskare.
Myndig os vor Uven bød
Vælge mellem Haan og Død.
Da, da gik I ham imøde,
Stode, strede, faldt og døde.

3.
Tusinde Kartover brølte,
Ikke Skræk og Frygt I følte,
Men kun hørte Ærens Bud,
Rask ham svarte Skud for Skud.
Hver stod fast og ufortrøden,
Stod og stred og favnte Døden.

4.
Kampens Ild blev ved at brænde,
Rundt omkring faldt Ven og Frænde;
Skarer styrtede for Fod,
Strømme flød af Helteblod.
Hver saae sig og Broder bløde,
Men stod fast og stred og døde.

5.
Være Fred med Eder Alle!
Vi Jer ei tilbagekalde,
Græde ei ved Eders Grav,
Hvor den er i Jord og Hav;
Men med Tak og Priis og Hæder
Broderligt vi mindes Eder.

6.
Ja, med Takkesang vi møde;
Thi det var for os I døde.
Tak for Eders Heltemod!
Tak for hver en Draabe Blod!
Tak, I dyrebare Sjæle!
Evigt er Jert Eftermæle!

H. F. W. Abrahamson.

№ 12.

Höstmorgenen.

Con moto. **J. A. P. Schulz.**

1. O Mor-gen-sol! vi hil-se dig ved kjæ-re Dont saa gla-de-lig, be-

un-dren-de din Glands. Hver Skabning om os fry-der sig: hvor Hø-sten er paa

Glæ-der rig! O flet-ter den en Krands! O flet-ter den en Krands!

2.

Sku græsklædt Dal, sku kornrig Vang;
O Brødre, offrer den en Sang,
Den offrer os langt meer.
Som Lærkens, stige høit vor Priis;
Thi Jorden er et Paradiis
:|: For Hver, som Glæden seer. :|:

3.

Vi see, vi føle, nyde den;
I rige Maal Velsignelsen
Udstrøede Himlens Gud!
Han skabte Sommer, Høst og Vaar,
Ham takke vi for frugtbart Aar;
:|: Thi bryder Lovsang ud. :|:

4.

Ham prise vi, ham — evig, stor;
Hans Navn forkynder viden Jord;
Hvert Straa hans Vidne er.
Han signe os, vor Jord, vor Høst,
Hver Skabning fylde han med Lyst,
:|: Som er hans Godhed værd! :|:

J. Møller.

№ 13.

De græske Pigers Sang

til Harald Haarderaade*). F. Flemming.

Andantino.

1. E = vig Na = tu = ren skjæn = ker si = ne Ga = ver; Jis ø = de = læg = ger ei de græ = ske Ha = ver; Vaa = ren med Sang = fugl, Ze = phyr og Au = ro = ra kom = mer med Flo = ra.

p *mf* *fp*

2.

Laurbærret grønnes deiligt end tilvisse:
Ak! men det pryder meer ei Heltens Isse.
Fjernt nu fra Thule, fra det kolde Belte
Drage kun Helte.

3.

Jorden er venlig alle Skabtes Moder,
Skjønhed er Søster, Tapperhed er Broder;
Ei da forsmaa, du Helt fra fjerne Kyster!
Tak af din Søster.

4.

Fjenden, som fræk sig Grændsen havde nærmet,
Veg for dit Glavind; du har os beskjærmet.
Modtag da Krandsen! Haabet har den bundet;
Du har den vundet.

Oehlenschläger.

*) Af Tragoedien „Væringerne i Miklagard" det er: Krigerne i den store (prægtige) Gaard, eller Stad ɔ: Constantinopel. I Middelalderen droge mange nordiske Helte til denne Stad, for i Tjeneste hos de græske Keisere, hvis Livvagt de udgjorde, at indlægge sig Berømmelse ved Krigsbedrifter.

№ 14.

Væringernes Drapa*).

Allegro moderato e marcato. **E. Krøier.**

1. Stær = ke vi stan = de, stri = den = de gan = ge, gjer = ne det gni = stren = de Gla = vind svin = = ge. Brø = dre fra Bel = tet, Bret = lands Hird = mænd, Drenge fra Dof = res Da = le vor = ne!

2.
Svithiods Sønner
Fra Skaanes Marker,
Helte fra Heklas
Hal og Jøkler,
Hylde vi Harald
Haarderaade:
Rædsel for rædde
Riser alle.

3.
Sværdet du svang paa
Sikiløen,
Kæmped med Kraft for
Krist hin hvide.
Liig da i Lynget
Laae for Høgen;
Blødhjertet Barm sit
Banner svigter.

4.
Før os i Faren,
Favre Konge!
Det er som Viin med
Ven at drikke,
Det er som Kvinders
Kys at smage.
Leende lader
Livet Helten.

5.
Daner ei daare
Disar falske!
Nattens Norner ei
Normænd blinde.
Kristne for Korset
Knæle vi lydigt.
Olafs Ære
Øv du os Modet.

Oehlenschläger.

*) Af samme Tragoedie. — Drapa ɔ: Heltesang, Sang til en Helts Priis.

№ 15.

Nordbo-Sang.

Andante con moto. **H. O. C. Zink.**

1. Bed=re at le=ve blandt iis=klæd=te Bjer=ge, hær=det ved Ar=beid og Kuld,
end at hen=smægte med Vel=ly=sters Dværge, midt i=blandt Ro=ser og Guld!
Styr=ke og Kjækhed, hiin Fæ=dre=nes Lyk=ke, tyer til den hær=de=de Barm;
Styrke og Kjækhed, hiint Fæ=dre=nes Smyk=ke, flyer fra den mat=te=de Arm.

2.

Siger, I Vise! som grandske og dømme
Tiders og Menneskers Tarv,
Var det ved Daad, eller var det ved Drømme
Slægter fik Riger til Arv?
Var det Sirener, der kaldte til Hæder?
Sylpher, der værgede den?
Nei det var rene og mandige Sæder,
Stærke og hærdede Mænd.

3.

Tiberens Dronning blev Dronning paa Jorden,
Mens hun opelskede Mod.
Selv de tykskjæggede Helte fra Norden
Stands'de da ved hendes Fod. —
Vellyst indsneg sig, og Kjækhed og Orden
Tabtes i Ladhed og Pragt.
Nu kunde mindre end Helte fra Norden
Spotte med Dronningens Magt.

4.

Saa skal og daane hvert Folk, som indbyder
Blødhedens Fryd til sin Barm!
Saa skal og spottes hvert Land, som adlyder
Vellystens smykkede Arm.
Smigrende lokker hun Sværmen, der stræber
Hen til de glimrende Baand.
Fik hun den fangen, hun martrer, hun dræber
Alle med skuffende Haand.

5.

Viger da bort, I forkjælede Skikke!
Langt fra vort Tempel, vort Land.
Flagre som Sylpher, det ville vi ikke:
Hædres vil Hver i sin Stand.
Bedre at boe iblandt iisklædte Bjerge,
Hærdet ved Arbeid og Kuld,
End at hensmægte med Vellysters Dværge,
Midt iblandt Roser og Guld.

O. Malling.

№ 16.

Hellig, hellig, hellig!

(Af Oratoriet: "Die letzten Dinge").

Adagio. L. Spohr.

pp

Hel = lig, hel = lig, hel = lig er du vor Gud! Du Al=

mæg=ti = ge, du, som er, som bli = ver, som e = vig var! Hel = lig,

cresc. *dimin.* *pp*

hel = lig er du, vor Gud, du Al = mæg = ti = ge!

№ 17.

Livsnydelse.

Moderato. H. G. Nägeli.

Chor.

Fryd dig ved Li = vet; — hvo veed, naar Ti = men slaaer! Ro = sen du
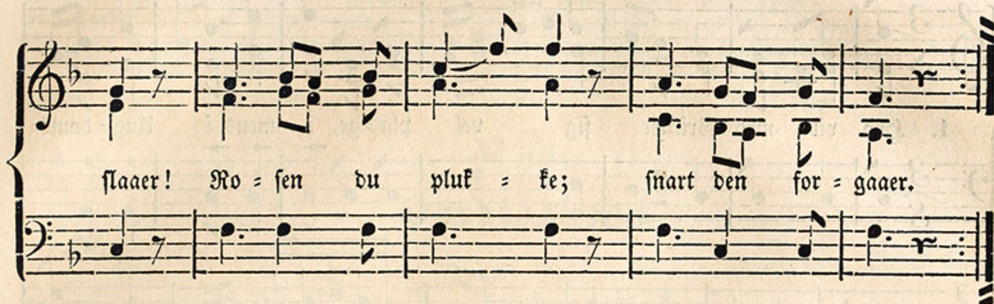
Enkelte Stemmer.

pluk = ke; snart den for = gaaer. 1. Man ska = ber sig saa gjer = ne Qval, og

seer kun Tor = ne u = den Tal, men la'er Vi = o = len u = bemærkt, der blom = strer

Chor.

paa vor Vei. Fryd dig ved Li = vet; — hvo veed, naar Ti = men

2.

Om Skyer mørkne Haabets Dag,
Og Tordnen ruller med ſit Brag,
Snart ſtraaler atter Solen ſkjøn
Dog gjennem brudte Sky.
Fryd dig ved Livet o. ſ. v.

3.

Hvo Nid og Had med Afſky flyer,
Og fro til nøiſom Bolig tyer,
Ham ſkjænker moderlige Jord
Sin gyldne, ſunde Frugt.
Fryd dig ved Livet o. ſ. v.

4.

Et trofaſt, kjærligt Sindelag
Med arme Broder deler glad,
Og ſtrax Tilfredsched flytter ind,
Hvor Hjertet aabent ſtaaer.
Fryd dig ved Livet; —
Hvo veed, naar Timen ſlaaer!
Roſen du plukke;
Snart den forgaaer.

5.

Og bliver Veien ogſaa trang,
Og Uheld ſtandſe vil vor Gang,
Saa rækker Venſkab broderlig
Den Lidende ſin Haand.
Fryd dig ved Livet o. ſ. v.

6.

Og Venſkab tørrer Taaren af,
Strøer kjærlig Blomſter paa vor Grav,
Og ſpreder venlig Sorgens Nat
Med Trøſtens milde Ord.
Fryd dig ved Livet o. ſ. v.

7.

Ja, Venſkab er det ſkjønne Baand,
Der faſt forener Haand i Haand;
Ved det vi vandre let og fro
Til bedre Fædreland.
Fryd dig ved Livet; —
Hvo veed, naar Timen ſlaaer!
Roſen du plukke;
Snart den forgaaer.

Efter Martin Uſteri.

№ 18.

Opmuntring til Glæde.

Con moto. J. F. Reichardt.

1. Hvo vil med Gril=ler sig vel pla=ge, i = mens i Ung = doms=

vaar vi staae? Hvo vil i si = ne Blom = ster = da = ge i

mør=ke Fol = der Pan = den slaae? See Glæ = den vin = ker al le=

veg=ne, hvor = hen vi ven = de vo = re Fjed; den smi = ler selv i=

mens vi bleg=ne, og syn = ger blidt om Gra = vens Fred.

2.
End risler Bækkens klare Kilde;
End Lunden grøn og kjølig er;
End skinne Maanens Straaler milde,
Som fordum gjennem Adams Træ'r;
End styrker Saft af Purpurdruer
Vor syge Sjæl, og gjør den sund;
Og Aftenrødens skjønne Luer
Endnu forgylde tause Lund.

3.
End Nattergalens Sang jo lyder
Fra Busken i den stille Qvæld,
Og Ynglingshjertet Trøst indgyder,
Og læger sønderrevne Sjæl.
Ja! værd det er at boe og bygge
Her paa Guds Jord, saa yndelig;
Thi vil jeg nyde Livets Lykke
Til Dødens Engel vinker mig.

Efter Hølty.

№ 19.

Sorglöshed.

Allegretto. J. A. P. Schulz.

1. Der-som du vil fri og let gjen-nem-van-dre Li-vet,
Fug-le-ne dig læ-re det, dem det Lod er gi-vet.
Ti-den dem ei bli-ver lang, Sor-gen de ei kjen-de,
Da-gen hil-se de med Sang og med Sang den en-de.

2.
Hver en Dag for Fuglene
Har sin egen Plage;
Ingentid man dem skal see
For i Morgen klage.
Saa i Gammen svinde hen
Vaar og Høst og Sommer;
Hver forglemmer Vinteren
Lige til den kommer.

3.
Dersom du vil fri og let
Gjennemvandre Livet,
Fuglene dig lære det,
Dem det Lod er givet.
Og med Fuglene vi har
Hist en kjærlig Fader;
Han i Varetægt os ta'er,
Aldrig os forlader.

Efter Jacobi.

№ 20.

Fædrelandssang.

Andante con moto. **A. P. Berggreen.**

1. Hvor Barndommens Maiblomst om=slyn=ged vort Haar, hvor Ungdommens Ro=ser vi
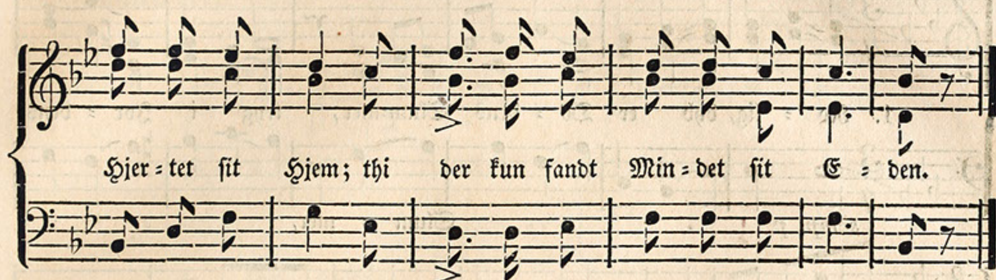
brø = de, hvor Manddommens Eeg mel=lem Stor=me=ne staaer, hvor Glemmig=ei

blomstrer for Dø = de: kun der, ik=kun der fin=der Hjer=tet sit Hjem, thi

der kun fandt Min=det sit E = den.

Chor.

Kun der, ik = kun der fin = der

2.

I Danmark paa Blomster vor Vugge den stod,
Der først vi bandt Kjærlighed Krandse,
Der Kjæmpehøi=Egen qvad Fædrenes Mod,
Kjærminder paa Grav der os standse:
:|: Kun der, ikkun der fandt vort Hjerte sit Hjem,
Thi der kun fandt Mindet sit Eden. :|:

3.

Sødttonende Danamaals yndige Land,
Du Skovvang bag himmelblaa Bølge!
Held signe i Freden din blomstrende Strand!
I Orlog Held Dannebrog følge! —
:|: I Dan, kun i Dan fandt vort Hjerte sit Hjem,
Thi der fandt vort Minde sit Eden. :|:

4.

Paa Sjølund han throner vor Konning saa prud,
Dog mild som den rolige Vove;
Han styrer sit Danmark med faderligt Bud,
Han lyder, skjøndt Hersker, dets Love.
:|: I Dan, kun i Dan fandt hans Hjerte sit Hjem;
Held Kongen! Held Skjoldungens Rige! :|:

Blok Tøxen.

№ 21.

Længsel efter Graven.

Adagio. C. G. Tag.

1. Ro = lig, dyb er Dø = dens Slum=mer, tryg i Jor = dens

semp. p Slum = mer,

Mo = der = skjød; der sig stil = ler al vor Kum = mer,

Kum = mer,

sluk = kes Li = den = ska = bers Glød. Vo = re

Sor = ger, sto = re, smaa, der med os til Hvi = le gaae.

2.

Der de stride Taarestrømme
Standse i det døde Leer;
Vore Ønsker, vore Drømme
Ængste os da ikke meer.
Hjertet, før foruden Trøst,
Finder Ro i kolde Bryst.

3.

Snart man vil den Høi forglemme,
Hvor vi sank ved brudte Stav;
Ogsaa Dadlesygens Stemme
Vil da tie ved vor Grav.
Hvad vi virked', — Skade, Gavn, —
Alt vil glemmes med vort Navn.

4.

Laa mit sorrigfulde Hjerte
Snart dog skjult i Jordens Skjød;
For de Saar, som nu mig smerte,
Døden Lægedom da bød.
Kjøle Grav! naar vil din Favn
Aabne mig den trygge Havn!

Efter Ae. v. Berlepsch.

№ 22.

Morgenlovsang.

Andante. J. H. Rolle.

1. Lo = ver Gud! Lo = ver Gud! See

p *semp. cresc.* *f* *p*

Mor = gen = so = len hæ = = = ver sig af

hæ = ver sig af

Ha = vets Skjød; og den he = le Skab=ning

Ha = vets Skjød;

p

syn = ker hen i An=dagt for dens Glød.

f

hen i An = dagt for dens Glød.

2.

:|: Lover Gud! :|: Med friske Duft ham
Priser Blomsters skjønne Flor;
Dybt i Skoven, høit i Luften
Ham lovsynger Fugles Chor.

3.

:|: Lover Gud! :|: Nu fra sin Hule
Vildtet springer frem med Lyst;
Hæv, min Sjæl! med Tak din Vinge!
Stig, min Sang! fra fulde Bryst!

Efter Patzke.

№ 23.

Den norske Hyrdedrengs Sang.

Allegretto. En svensk Folkemelodie.

1. Hør mig, Skov og Mark og Fjeld! mig, som her sid - der een - lig og
end - nu, Lam! I trip - pe maae, end - nu lidt maae I Kid - lin - ger

f p
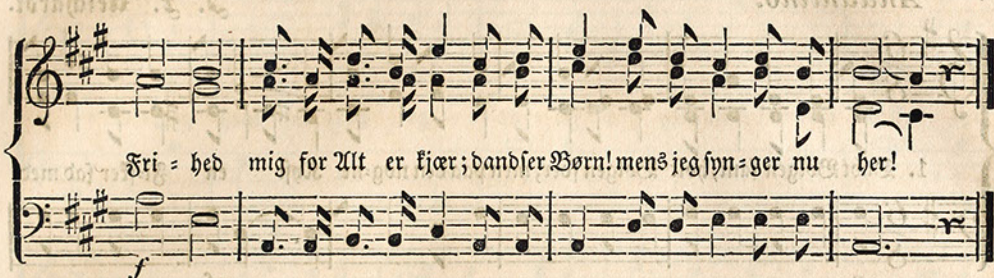
syn - ger paa Tu - en; end - nu er det ik - ke Qvæld, end - nu
dand - se og sprin - ge; ind i mør - ke, mu - ret Vraa var det

f p

varm skin - ner So - len som Lu - en; Tving - sel gjør jo
Synd E - der tid - lig at tvin - ge.

f p

u - glad og tung; jeg, som selv end - nu kun er ung,

2.

Du, som hist af mørken Uur[1])
Kiger frem, skuer ned fra de høieste Bjerge,
Lig der længe nok paa Luur,
Vaagen her seer du Den, som skal værge;
List kun, kom kun, om du tør!
Jeg skal skrige, saa Folket skal høre mig hjemme;
Riflen hænger over Dør,
Den og Trommen dig, Bamse![2]) skal skræmme.
Jaget over Bjerg, over Dal,
Mødig Tungen hænge du skal,
Ingen Bøigd dig give Ly,
Hen ad Hekkenfjeld til skal du flye.

3.

Du, som under Skyen vidt
Flyver om for at finde til Ungerne Føde,
For din sorte Klo saa tidt
Maatte Lammene meenløse bløde;
Hid du stirrer kun omsonst,
Her kun Harm maa du høre, hvor Bjelderne klinge.
Her forgjæves er din Kunst,
Sæt kun andensteds hen med din Vinge!
Rævens Unger — hold dig til dem!
Den har mange — fire til fem —
Lad dem døe, det lumske Pak!
Og med dem til din Fjeld = Rede gak!

4.

Saa skal jeg og mine Faar
Kunne vandre omkring her i Dalene trygge;
Naar i Middag Solen staaer,
Under Buskene finde vi Skygge.
Græsset voxer som en Skov
Der i Skyggen, hvor Draaben af Løvet det feder;
Markens Skaber være Lov,
Over Alt han sin Godhed udbreder!
Brænder Tørsten, Elven er der,
Hisset voxe saftige Bær,
Myren[3]) staaer af Multer[4]) rød,
Tuen sortner med Blaabær bestrøet.

Claus Frimann.

[1]) Uur ɔ: Steenhob; her: Klippehule. [2]) Bamse ɔ: Bjørn. [3]) Myren ɔ: Mosen. [4]) Multer ɔ: Multebær.

№ 24.

Fiskeren.

Andantino. **J. F. Reichardt.**

1. Dybt Bølgen sank, høit Bølgen foer; men paa den nøg=ne Kyst en Fi=sker sad med
Me=de=snor, saa kold, med blot=tet Bryst. Og som han stir=red, som han saae, da
svul=med Vo=vens Top; en Hav=fru gjennem Bølgen blaa sig skjød paa Stranden op.

p *pf* *p* *cresc.*

2.

Hun saae paa ham, hun til ham sang:
Du haarde Fisker, tael!
Hvi lokker du fra dybe Tang
Min Æt til Dødens Qval?
Ak vidste du, hvor vever hist
Min Fisk er i sin Flod,
Da fulgte du mig strax forvist,
At dele Skjæbnen god.

3.

Gaaer ikke Sols og Maanes Vei
Dybt under salten Hav?
Forfrisker deres Skjønhed ei
Kjøltaandende deraf?
Seer du ei Himlen i min Bæk?
Den blaaligklare Strand?
Dit eget Ansigts lige Træk
Fra Fladen af mit Vand?

4.

Dybt Bølgen sused, Bølgen gik,
Ham vædes nøgne Fod.
Saa sært som ved den Elsktes Blik
Det svulmed i hans Blod.
Hun saae paa ham, hun til ham sang;
Bag Havet Døden leer!
Halv trak hun ham, halv selv han sprang —
Man saae ham aldrig meer!

Efter Göthe af Oehlenschläger.

№ 25.

Mit Haab, min Trøst.

Moderato. C. E. F. Weyse.

1. Jeg gaaer saa tryg og ro = lig i = gjen=nem Li = vets Dal; thi
fra min snæv = re Bo = lig jeg seer en be = dre Sal. De
kla = re Stjer=ner tin = dre saa mildt paa Him = lens Blaa, de
ef = ter Li = vets Vin = tre et e = vigt For = aar spaae.

2.
Paa deres blanke Side
Har Tiden Rust ei sat,
Med herlig Glands de glide
Paa Hvælvingen hver Nat.
For Solens Ild de vige
Med taus Beskedenhed;
Men smilende de stige,
Naar Solen daler ned.

3.
O store, lyse Billed
Paa Haabet i mit Bryst!
Du tidt min Kummer stilled,
Gav tidt mig salig Trøst.
Naar Livets Sol maa dale,
Og jeg i Graven gaae,
Skal hine lyse Sale
For Sjælen aabne staae.

4.
Ja, vist der er en Stjerne,
Som vil modtage mig;
O Jord! jeg gaaer da gjerne,
Naar du forskyder mig.
Med Himmelen fortrolig,
Jeg gaaer i Jordens Dal;
Jeg veed, en bedre Bolig,
Min Aand modtage skal.

Sophus Zahle.

№ 26.

Jægersang.

Presto.

A. P. Berggreen.

1. Tra = rah! Tra = rah! Tra = rah! Tra=rah! Tra = rah! 1. Kraf=tig Jæ = ger=

hor = net klin=ger gjennem Sko=ven til vor Sang. Hør hvor Fjel = dets E = cho

brin = ger os de svundne To=ners Klang: Tra=rah! Tra=rah! Tra = rah! Tra=

rah! Tra = rah! Al = le Fug = le frygt=somt hvi=ske, Hunden i = ler frem paa

Rov i den fri=ske, den fri=ske, i den fri=ske, grøn=ne Skov. Tra=rah! Tra=rah! Tra=rah! Tra=rah! Tra=rah! Tra=rah! Tra=rah!

ff pp f pp

2.

Vil du vinde Mod og Ære,
Fra det flade Land du fly;
Skal Diana huld dig være,
Søg i Skovens Tempel Ly.
Trarah! Trarah! Trarah!
Der, mens Lunas Straaler funkle,
Synger Alt Gudindens Lov,
I den dunkle —
I den dunkle, grønne Skov.
Trarah! Trarah! Trarah!

3.

Kald din Hund og grib dit Værge!
Dagens sidste Straaler flye,
Fremad mod de høie Bjerge,
Krandsed' af den røde Sky.
Trarah! Trarah! Trarah!
Op til Klipperne, de skjønne!
Op hvor Ørnen har sit Rov
Fra den grønne —
Fra den grønne, friske Skov.
Trarah! Tarah! Trarah!

4.

Dagens Glands er nu forsvunden,
Solens Pile flyve hjem,
Mens fra dunkle Træer i Lunden
Lange Skygger skride frem.
Trarah! Trarah! Trarah!
Snart dog Maanen atter fylde
Skal med Straaler Skov og Krat
I den stille —
I den stille, kjøle Nat.
Trarah! Trarah! Trarah!

Fr. Paludan=Müller.

№ 27.

Vaarsang.

Allegretto vivace. C. E. F. Weyse.

mf

1. En = de = lig rev = ned de hæn = gen = de Skyer, de for = svandt i en Kant,
Kul = den med Taa = ger = ne flyer. Him = me = len skin = ner saa klar og saa puur,
som en De = mant, som en sle = ben A = zur, Var = men op = li = ver den
død = kol = de Jord; ei = a see, Her = re = je! Alt staaer Vi = o = len i Flor.

2.
Finken er kommen, den var ikke seen:
  Tirrelit, Qvirrelit!
Qviddrer paa gyngende Green.
Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,
Isen og Sneen paa Bjerget maa tøe;
Løvene flette det maigrønne Tag,
  Vifter hid, vifter did,
Høit i den venlige Dag.

3.
Hvad er saa herligt som Rosen i Vaar?
  Hvad saa rødt, hvad saa sødt?
End den ei blomstrende staaer;
Endnu den slutter paa tornede Stub
Grønt i sit Løv den tilsluttede Knop;
Men kun en Dag i den varmende Luft —
  Giver Agt, hvilken Pragt!
Mærker i Purpurets Duft?

4.
Blusser alt Rosen, da kommer og snart
  Trilleree, Filomee
Hurtig paa Vingernes Fart.
Liflige Nattergal bygger i Træ
Hurtig sin Rede bag Grenenes Læ,
Holder sit Bryllup og synger sin Sang:
  „Søde Lyst i mit Bryst!"
O, du livsalige Klang. Oehlenschläger.

№ 28.

Sommeren.

Allegretto. J. A. P. Schulz.

1. See den sol = kla = re Him = mel og den tal = lø = se Vrim=mel
Blom=ster, gu = le og blaae. Alt i = gjen = to = ner Glæ = de, og paa
Qvi = ste = ne spæ = de hop = pe qvid = dren = de Fug = le smaa.

2.
Mellem Marker og Vænge,
Gjennem blomstrende Enge
Risler Kildens Krystal.
Nattergalene synge,
Blomsterbuskene gynge,
Ned gaaer Solen i grønne Dal.

3.
Ar alt Agrene klæde,
Alting dandser af Glæde
Rundt paa Høi og i Dal;
Lammet springer paa Marken,
Fisken leger i Parken,
Myg hist surre i Tusindtal.

4.
Kommer, Piger! og krandser
Jer med Roser, og dandser
Rask til Strængenes Lyd!
Op og ned vi først træde,
Siden Rundkreds og Kjæde;
Barnlig munter er vores Fryd.

Efter Voß af O. D. Lütken.

№ 29.

Julehymne.

Allegro. J. A. P. Schulz.

1. I den=ne sø=de Ju=le=tid tør man sig ret for=

f mf

nøi=e, og bru=ge al sin Kunst og Flid, Guds Naa=de at op=

f mf

høi=e; ved ham, som er i Kryb=ben lagt, vi hjer=te=

lig af al vor Magt os glæ=de vil og fry=de: Din Lov skal hø=res,

f

Frel = ser = mand, saa vidt og bredt i Ver = dens Land, at Bjerg og Dal gjen=

ly = de, at Bjerg og Dal gjen = ly = de!

mf

2.

Gud er nu ikke længer vred,
Det kan vi deraf vide,
At han har sendt sin Søn herned,
For Verdens Synd at lide;
Det vorde vidt og bredt bekjendt,
At Gud for os sin Søn har sendt
Til Jammer, Vee og Vaade;
Hvo vilde nu ei være fro,
Og lade al sin Sorg beroe
:|: Paa Jesu søde Naade! :|:

3.

Som Natten aldrig er saa sort,
Den jo for Solen svinder,
Saa farer al min Kummer bort,
Naar jeg mig ret besinder,
At Gud saa hjertens = inderlig
Af Evighed har elsket mig,
Og er min Broder vorden;
Jeg aldrig glemmer disse Ord,
Som klingede i Englechor:
:|: Nu er der Fred paa Jorden! :|:

4.

Halleluja, vor Strid er endt,
Hvo vilde mere klage!
Hvo vilde mere gaae bespændt
I disse Frydedage!
Syng høit i Sky, Guds Kirkeflok:
Halleluja, nu har jeg nok,
Den Lyst er uden Lige!
Halleluja! Halleluja!
Guds Søn er min; jeg gaaer herfra
:|: Med ham til Himmerige! :|:

H. A. Brorson.

№ 30.

Hjemmet.

Andante. (Efter den engelske Sang: Home! sweet home!) **H. R. Bishop.**

1. Om Glæ = der end be = teg = ned' hvert Fjed, vi van = dred' frem, dog Længsel Sjæ = len
fyl = der ved Tan = ken om vort Hjem. Og al = drig du i Ver = den vil fin = de no = get
Sted, hvor, som i Barndoms = Eg = ne, dit Hjer = te fø = ler Fred. Hjem! Hjem! mit
kjæ = re Hjem! Nei! in = gen, in = gen Plet er skjøn som du mit Hjem.

2.

Landflygtig jeg mod Hjemmet
Igjennem Taarer seer:
Ak! skal min elskte Hytte
Jeg aldrig skue meer?
Sødt Fuglene der synge
Med den mig kjendte Røst;

Der atter Fred neddaled'
I sorgopfyldte Bryst!
Hjem! Hjem! mit kjære Hjem!
Nei ingen, ingen Plet
Er skjøn som du, mit Hjem!

№ 31.

Lovsang.

(Af: Athalia.)

Allegro maestoso. J. A. P. Schulz.

Lydt gjennem Verdners Rum Je = ho = vas Navn gjen = to = ner; i = gjennem Verdners

f

Rum Je = ho = vahs sto = re Navn gjen = to = ner! 1ste St. Han lov=

mf *f* *p*

3die St. Je = ho = = = vahs sto = re Navn gjen = to = ner! Han lov=

1ste St. pri = ses af Stø = vet, af Eng = le = nes Chor!

f

2den St. Han lov = pri = ses af Stø = vet; og af Eng = le = nes Chor! Før = end

3die St. pri = ses af Stø = vet; af Eng = le = nes Chor! Før = end

Jorden blev dan = net og Him = len blev hvæl=vet, var Gud! var Gud! Bringer

Jor = den blev dan=net og Him=len blev hvæl=vet, var Gud! var Gud! Bringer

Tak ham og Priis! Vor Gud! Vor Gud! Bringer Tak ham og Priis!

Tak ham og Priis! Vor Gud! Vor Gud! Bringer Tak ham og Priis!

№ 32.

Bjergmanden i Dovre.

Andante. (Gammel nordisk Melodie.)

1. Dybt in = de ud = i Dov = re = fjeld, — Vei = en den er trang — der boer en Bjergmand slem og fæl. Den Sorg gjør Ti = den lang.

2.
Han var heel underlig at see,
— Veien den er trang —
Hans Ryg den gik i Bugter tre.
Den Sorg gjør Tiden lang*).

3.
Hans Haar var rødt, hans Dine graae,
Hans Mund var skjæv, hans Tænder blaae.

4.
Guul var hans Hud og tør hans Haand,
Snart spored' man hans fule Aand'.

5.
Han røved mangen Pige skjøn,
Og siden dræbte dem i Løn.

6.
Ei skaaned' han den Vandringsmand,
Han overfaldt og plyndred' ham.

7.
Og hver den Aften tænkte man,
I Nat han sætter vort Huus i Brand.

8.
Skjøn Anna hun var paa Rosensvold.
— Veien den er trang —
Gud frels hende fra den lede Trold.
Den Sorg gjør Tiden lang.

9.
Hendes Hjerte var saa reent som Guld;
Hun var Hr. Haagen tro og huld.

10.
Og naar hun vanked i Urtebed,
Da havde hun sin Terne med.

11.
Den Lumske listed' sig paa Taa,
Med eet han monne for dem staae.

12.
Skjøn Anna tabte alt sit Mod,
Hun faldt i Afmagt for hans Fod.

13.
„Hør, Terne! hvis du ei tier qvær,
Saa veed min Kniv, hvor dit Hjerte er.

*) Anden og fjerde Linie gjentages til hvert Vers som Omqvæd.

14.

Haha! skjøn Anna, nu er du min!"
Saa hvined den Trold i vilden Vind.

15.

Nu slæbte han hende bort med sig;
Hun vaagned og skreg saa jammerlig.

16.

Den Terne sig skyndte ad Døren ind:
„Den Bjergmand har ranet skjøn Jomfru min."

17.

Nu fik Hr. Haagen det Sørgebud;
„Christ hjælpe mig! jeg har mistet min Brud.

18.

Frem Kæmper! frem I raske Mænd,
I skaffe mig skjøn Anna igjen!"

19.

De søgte i Dage, de søgte i tre,
Ei kunde de Troldens Indgang see.

20.

Den fjerde Aften fandt man den,
Nu skynder sig skjøn Annas Ven.

21.

Alt havde den Bjergmand Kniv i Arm
Og søgte efter den Jomfru-Barm.

22.

De Kæmper toge Trolden fat:
Og hør! det bliver din sidste Nat.

23.

Nu bandte han, rasede, græd og loe,
Indtil de hans Hoved fra Kroppen slog.

24.

I Stykker hug de hans lede Krop,
Og Ravne og Krager aade den op.

25.

Tak skee dig derfor Hr. Haagen saa bold!
Du frelste din Brud fra Bjergmandens Vold.

Anmærk. I Nyerups „Hertha" (1817) findes denne Sang meddeelt af den nu afdøde Professor Steenbloch i Christiania, og kaldes der: „En Folkesang med sin gamle Melodie". Grunder denne Betegning, i Følge hvilken baade Text og Melodie maatte være gamle, sig ikke paa en meget undskyldelig Vildfarelse hos Herthas Udgiver, men paa en Angivelse af Indsenderen, da maa den blot betragtes som en Maske; thi Digtet er forfattet af den samme Dame, som under Mærket B. M. nævnes af Steenbloch i hans i Fortalen til femte Tome af „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen" meddeelte Brev. Melodien hører, efter hvad Steenbloch selv har fortalt mig (og jeg troer ikke heri at huske feil), til en Vise om Harald Haarfager, som jeg forresten ikke kjender.

№ 33.

Sang for Danske.

Moderato. C. E. F. Weyse.

mf

1. Hvor Böl = gen lar = mer höit fra Sö om Dan=marks gam = le Ri = ge, hvor Bö = gen krand = ser Land og Ö, som U = skyld Slet=tens Pi= ge, der er min elsk = te Fö = de = stavn, der jub = ler jeg mit Dan=marks Navn; thi der er godt at væ = re! thi der er godt at væ = re!

p *mf* *f*

2.

I Danmark kneiser intet Fjeld,
Ei gjemme stolte Bjerge
Det røde Guld til Ladheds Træl,
Ei Jern til vældigt Værge;
Men Guldet rigt paa Marken groer,
Og Jernets Kraft i Armen boer,
Uvæbnet har den Værge.

3.

O straal fra Øiet uforsagt,
Du Præg af Nordens Stempel!
Et Ord, et Haandslag være Pagt,
Og Barmen Troskabs Tempel!
Ja, Troskab! du est Danmarks Værn,
Du est et Skjold af hærdet Jern,
Du est vort Dannevirke!

4.

O Dannebrog! vort Himmelflag!
Tilaand os Mod og Styrke!
Vift høit mod Sky i blodigt Slag,
Spred Lys i Kampens Mørke!
Fraoven har en Stemme talt,
Du ned til os fra Himlen faldt,
Og skal til Himlen hæves.

5.

Og ret som i dit Purpurflag
Det hvide Kors staaer tegnet,
At tyde christent Sindelag,
Af Kjærlighed omhegnet:
Saa styrke Retsind Krigens Aand,
Og knytte Fredens Broderbaand,
Og skjærme Land og Konge!

Chr. Wilster.

№ 34—36. Morgensange.

Andante. № 34. C. E. F. Weyse.

1. Ly=sets En=gel gaaer med Glands gjennem Himmel=por=te. For Guds En=gels Straa=le=krands flygter al=le Nat=tens Skygger for=te.

2.

Sol gaaer over Verden ud
Med Guds Lys i Øie:
See! Vor Herres Sendebud
Gaaer paa gyldne Skyer i det Høie.

3.

Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Kaabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Vrimmel.

4.

Sol seer ind i Slot og Vraa,
Seer paa Drot og Tigger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysser Barnet, som i Vuggen ligger.

5.

Os han ogsaa favne vil
Englen i det Høie;
Os han ogsaa smiler til
Englen med Guds Himmelglands i Øie.

6.

Os har og Vor Herre kjær:
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Morgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

№ 35.

Andante. C. E. F. Weyse.

1. I Ø = sten sti = ger So = len op: den spre = der Guld paa Sky, gaaer o = ver Hav og Bjer = ge = top, gaaer o = ver Land og By.

2.
Den kommer fra den favre Kyst,
Hvor Paradiset laa;
Den bringer Lys og Liv og Lyst
Til Store og til Smaa.

3.
Den hilser os endnu saa smukt
Fra Edens Morgenrød,
Hvor Træet stod med evig Frugt,
Hvor Livets Væld udflød.

4.
Den hilser os fra Livets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernen over Bethlehem,
Som Østens Vise fandt.

5.
Og med Guds Sol udgaaer fra Øst
En himmelsk Glands paa Jord,
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hvor Livets Abild groer.

6.
Og alle Stjerner neie sig,
Hvor Østens Sol gaaer frem:
Den synes dem hiin Stjerne liig,
Der stod ved Bethlehem.

7.
Du Soles Sol fra Bethlehem!
Hav Tak og Lov og Priis
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Og fra dit Paradiis!

B. S. Ingemann.

№ 36.

Moderato. **C. E. F. Weyse.**

1. Morgenstund har Guld i Mund: Mor=gen = sol Guds Rigdoms=Væld op=luk = ker;

glad i gyld = ne Mor = genstund fat=tigst Fugl i Straale = ha = vet duk = ker.

2.

Morgenglød gjør Kinden rød;
Morgenluft Guds Sundhedsbrønd omsuser:
Livets Væld i Morgenglød
Strømmer ud igjennem Himmelsluser.

3.

Op i friske Morgenstund!
Fryd dig, Sjæl, som Fuglen i det Høie!
Fattigst Sjæl er riig og sund
Med Guds rige Herlighed for Die.

B. S. Ingemann.

№ 37—39. Tre Aftensange.

№ 37.

Andantino qvasi Allegretto. C. E. F. Weyse.

1. Der staaer et Slot i Ve = ster = led, tæk = ket med gyld = ne Skjol = de; did

dolce

gaaer hver Af = ten So = len ned bag Ro = sen = sky = er = nes Vol = de. Det

Slot blev ei med Hæn = der gjort: ma = ge = løst staaer det smyk = ket; fra

Jord til Him = mel naaer dets Port; vor Her = re selv det har byg = get.

2.
Fra tusind Taarne funkler Guld;
Porten skinner som Ravet;
Med Straalestøtter underfuld
Sig Borgen speiler i Havet.
Guds Sol gaaer i sit Guldslot ind,
Skinner i Purpurklæder.
I Rosensky paa Borgens Tind
Staaer Lysets Banner med Hæder.

3.
Solenglen svinger Lysets Flag,
Vandrer til fjerne Lande;
Ham følger Liv og Lys og Dag
Bag Nattens brusende Vande.
Liig Solen farer Livet hen,
Gaaer til Forklaringskysten:
Med Glands opdukker Sol igjen
Fra Paradiset i Østen.

B. S. Ingemann.

№ 38.

Andante. **C. E. F. Weyse.**

1. Da = gen gaaer med ra = ske Fjed: Da = gens Børn maae i = le.

dolce Da = gens

Af = ten = rø = den brin = ger Fred, Nat = tens Stjer = ner Hvi = le.

2.

Lykken gjækker Store, Smaa,
Leger med Guldtærning.
Lykkeligst at hvile paa
Er fuldendte Gjerning.

3.

Lidt dog Store, Mindre Smaa
Kan tilgavns fuldbringe;
Villien seer vor Herre paa,
Giver Kraften Vinge.

4.

Lykkens lunefulde Spil
Leger ei med Sjæle:
Alting føies som Gud vil —
Her er trygt at dvæle.

5.

Blomst skal bære Frugt engang,
Høst skal følge Sommer.
Dag er ei saa travl og lang,
Aftenstund dog kommer.

6.

Lad ved Dag kun op og ned
Lykkens Tærning rulle!
Fandt ved Qvæld kun Sjælen Fred,
Gik det som det skulde.

B. S. Ingemann.

№ 39.

„Bliv hos os! thi det er mod Aften og Dagen helder"*).

Andante. C. E. F. Weyse.

dolce

1. Bliv hos os, naar Da = gen hel = der, du kjæ = re Fa = der og Gud! Bliv hos os, naar Mør = ket væl = der af Nat = tens Slu = ser ud!

2.

Henspred over Dal og Høie
Dit Stjerneklædebons Flig!
Saa lukke vi trygt vort Öie
Og slumre sødt hos dig.

3.

Bliv hos os, og vi vil drømme
Om Englebørnenes Fred;
Din Aand gjennem Himmelstrømme
Vil suse til os ned.

4.

Og Kongen i Livets Rige
Vil favne alle de Smaa;
Paa Englenes Himmelstige
Skal Barnesjæle gaae.

5.

Bliv hos os, naar Dagen helder,
Du kjære Fader og Gud!
Og Paradiislyset vælder
Af Nattens Sluser ud.

B. S. Ingemann.

*) Evang. Luc. 24 C. 29 V.

№ 40.

Ungdomstiden.

Moderato. E. Dupuy.

1. Hvor Blomster=ne groe i ro=li=ge Da=le, i Lun=de=nes Sa=le, saa fri=ske og froe,—Smaavover=ne rul=le mod Stranden og lul=le hver Tummel til Ro.

2.

Fra hjemlige Favn
En Snekke sig skyder
Og Voverne bryder
Med skummende Stavn.
Hvor Bølgerne stige,
Did ud den mon hige
Mod vinkende Havn.

3.

Om vaiende Mast
I frydfulde Skarer
Mod lokkende Farer
Vi klynge os fast.
Hvor Bølgerne gynge,
Mod Stormen vi synge
I jublende Hast.

4.

Et dæmrende Skjær
I Kimingen*) glimter,
Og Øiet alt skimter
Sit Maal sig saa nær.
See! hist fra det Fjerne
Nedfunkler den Stjerne,
Som leder os her.

5.

Den Kraften os gav,
At taale og lide,
At kæmpe og stride
Paa fraadende Hav.
Hist Arnen os favne!
Og Mindet ei savne
Sin Blomst paa vor Grav!

F. P. J. Dahl.

*) Kimingen ɔ: Synskredsen; Horizonten.

№ 41.

Nytaarssang.

Andantino. **H. O. C. Zink.**

1. Den go=de Gud os kjær=lig skjænkte det ny=e Aar, som nu op=randt; paa si=ne Menne=sker han tænk=te i man=ge Hundred' Aar, som svandt. Hans Om=hu al=drig træt=tet bli=ver: fra Li=vets før=ste Mor=gen=stund han dag=lig os saa=me=get gi=ver, og styr=ker os ved natligt Blund.

p *pf* *p* *cresc.* *p*

2.
I Dag han seer fra Himlen atter
Til mig og alle andre Smaa,
Enhver, som nu det Forsæt fatter
At blive god, hans Hjælp vil faae.
Du, kjære Gud! kan Alting gjøre,
O, gjør mig from og god og trø!
Din Haand i Aar mig kjærligt føre,
At intet Ondt i mig skal boe.

Efter O. Speckter.

(Af Molbechs „Julegave for Børn," 1835.)

№ 42.

Marseillianer-Marschen.

Maestoso. **J. Rouget de Lisle.**

f

1. Op, I bra=ve Marseil=li = a = ner! op at kæm=pe hver Gal=li=ens
Mand! Ty=ran=ni=ets det blo=di=ge Ban=ner vai=er o=ver vort

ff *mf*

Fæ=dre=ne = land, vai=er o = ver vort Fæ = dre = ne = land. Hø = rer I

p

Ly=den af Fiendens Ka = no=ner? Hø=rer I ei, hvor han brø=ler Harm; snart
myr = der han i E = ders Arm E = ders Børn, E = ders Fæ = dre og

Ko - ner. Til Vaa - ben! I Ge - vær! Til Vaa - ben, Een og

Hver! Af - sted! Af - sted! De Volds - mænds Blod maa strøm - me for Jer

Chor.

Fod. Af - sted! Af - sted! De Voldsmænds Blod skal strøm - me for vor Fod!

2.

Hvad vil disse Horder af Slaver?
Disse Bander af kronede Mænd?
Siig, for hvem man vel Lænken tillaver,
:|: Til hvis Hænder man smedede den? :|:
Franske! høimodige Franske! for Eder;
Atter I skal udi Aaget gaae!
Os, Franske! tør man tænke paa,
At paaliste de forrige Kjæder!
Til Vaaben! I Gevær! o. s. v.

3.

Skal da disse fremmede Harer
Skrive Love i Løvernes Hjem?
Skulle vel hine leiede Skarer
:|: Gaae med Seier i Gallien frem? :|:
Skulle vi bære paa taalige Nakke
Lænker, paalagte af Slavehaand?
Og tvinges, for de tunge Baand
Endnu hine Despoter at takke?
Til Vaaben! I Gevær! o. s. v.

4.

Skjælver, I, vort Fødelands Fjender!
Skjælv og frygt nu, hver fremmed Tyran!
Vores Mod I dog ei overvinder;
:|: Snart skal strande Jer djævelske Plan! :|:
Hver er Soldat, naar det Friheden gjælder;
Falder endog vores unge Mænd, —
Af Jorden voxe nye igjen,
Som med Kjækhed Tyrannerne fælder.
Til Vaaben! I Gevær! o. s. v.

5.

Saa til Feldts mod Aristokrater!
Franske Helte! nu gjælder det paa!
Skaaner dog hine usle Soldater,
:|: Som man prygler til mod Jer at slaae! :|:
Men mod de blodige, grumme Neroner,
Mod de Uhyrer som en Bouillé,
Der kold sit Fødeland kan see
Tændt i Brand af Despoters Kononer, —
Til Vaaben! I Gevær! o. s. v.

6.

Fødelandets Kjærlighed lære
Vore Krigere Kjækhed i Krig!
Frihed! elskede Frihed! du være
:|: Deres Hjælper, som fægte for dig! :|:
Frihed! din mandige Stemme fremkalde
Seierens Sværd over Fjenderne!
Og gid de rasende maae see
Din Triumph og vor Ære, og falde!
Til Vaaben! I Gevær!
Til Vaaben! Een og Hver!
Afsted! Afsted! De Voldsmænds Blod
Maa strømme for Jer Fod!

Chor.

Afsted! Afsted! De Voldsmænds Blod
Skal strømme for vor Fod!

Efter J. Rouget de Lisle af P. A. Heiberg.

№ 43.

Pyrenæer-Marschen.

Maestoso.

1. Hvi so = ve Frankrigs Hel = te hen? Vil de ei fle = re Laurbær pluk = ke? Saa e = re
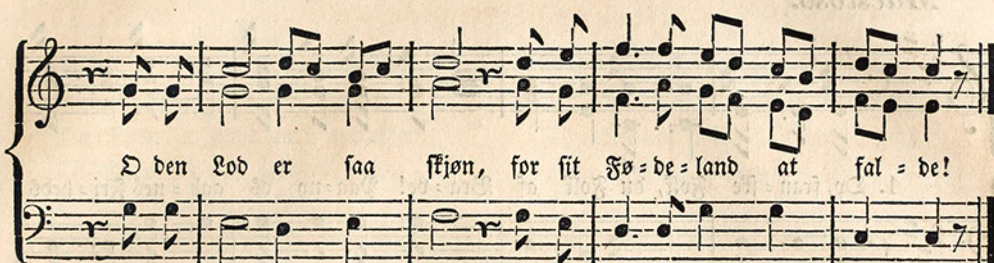
f

vi ei læn = ger Mænd? Saa vandt vi os kun Baand i = gjen, kun Her = rer,

kun den Ret at suk = ke? Før skal vi døe! langt hel = le = re døe! O

mf

Død, vi dig paa = kal = de! O Død, vi dig paa = kal = de!

2.

Skal denne Horde da saa fræk,
De feige Slaver af Barbarer,
Os fra vor Hæder drive væk?
Indgyde Friheds Helte Skræk?
Og jage Løverne som Harer?
Før skal vi døe! Langt hellere døe!
:|: O Død, vi dig paakalde! :|:
O den Lod er saa skjøn, for sit Fødeland at falde!

3.

Forsamles Alle som een Mand!
Vi sværge høit at Seier vinde,
At rense vores frie Land
Fra Despotismens Mord og Brand,
Og os ei meer at lade binde!
Før skal vi døe! Langt hellere døe!
:|: O Død, vi dig paakalde! :|:
O den Lod er saa skjøn for sit Fødeland at falde!

4.

Hør Helten hisset seierrig,
Hvis sidste Blod for Frihed flyder:
„O kjære Land! græd ei for mig!
Jeg svoret har at hævne dig;
Og før den dyre Eed jeg bryder,
Før skal jeg døe! Langt hellere døe!
:|: O Død, jeg dig paakalder! :|:
O min Lod er saa skjøn! for mit Fødeland jeg falder!"

5.

Og høit opflamme du vort Mod,
Du ædle Frihed! Frankrigs Ære!
Dig offre vi hver Draabe Blod!
Og før vi ved Tyranners Fod
Paany skal Slavelænker bære,
Før skal vi døe! Langt hellere døe!
:|: O Død, vi dig paakalde! :|:
O den Lod er saa skjøn, for sit Fødeland at falde!

6.

Jeg seer den skjønne Dag imod,
Da, Liighed! du skal triumphere!
Da Den er ædel, som er god,
Da Ende blier paa Mord og Blod,
Og Despotismen er ei mere!
Da skal vor Fryd til Skyerne naae!
:|: Da Lyst det blier at leve! :|:
O den Lod er saa skjøn, for sit Fødeland at leve!

Oversat af P. A. Heiberg.

№ 44.

Pariser-Marschen.

Maestoso.

1. Op, fran=ske Folk, du Folk af Bra=ve! Paa=ny os aab=nes Fri=heds

Favn. Man Frankrig bød at væ=re Sla=ve; men Fran=krig glem=te ei sit

Navn. Pa=ris blandt For=tids skjøn=ne Min=der sit gam=le Hæ=ders=raab gjen=

fin=der: Frem med modigt Bryst, frem til Hæ=dersdyst! Gjennem Ild og Staal til

Æ=rens skjøn=ne Maal os Sei=ers=pal=men vin=ker, os Sei=ers=pal=men vin=ker!

2.

Med faste Skridt, i tætte Rækker
Fremad, hver Borger i Paris!
Dit Navn, o Fødeland! opvækker
Til Kappelyst paa Fædres Viis.
O evig mindesværde Dage!
Hiint Hædersraab er vendt tilbage!
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

3.

Omsonst hør Fjendens Torden lyde:
Den avler Helte, hvor den slaaer;
Af Kugleregnen rask fremskyde
Hærførere paa tyve Aar.
O evig mindesværde Dage!
Hiint Hædersraab er vendt tilbage!
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

4.

Hvo vil sig i vor Spidse sætte
I Kampens Stund, naar Frankrig slaaer?
To Verdners Frihed, Lafayette,
Med hæderkronte Sølverhaar.
O evig mindesværde Dage!
Hiint Hædersraab er vendt tibage!
Frem med modigt Bryst,
Frem til Hædersdyst!
Gjennem Ild og Staal
Til Ærens skjønne Maal
:|: Os Seierspalmen vinker! :|:

5.

De trende Farver atter fryder
Paa Hædrens Dag hver Frankrigs Søn,
Og gjennem Skyens Mørke bryder
Hiin Friheds Himmelbue skjøn.
O evig mindesværde Dage!
Hiint Hædersraab er vendt tilbage!
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

6.

De trende Farvers tro Forsvarer,
Du, Orleans! som selv dem bar,
Dit Blod for dem blandt vore Skarer
Du end at offre villig var.
Paa Fædrelandets skjønne Dage
Du vilde end vort Raab gjentage:
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

7.

Hvirvl, Trommer, til de Faldnes Ære,
Den sidste, sørgelige Lyd;
Mens Laurbærkrandsen vi frembære,
Som Frankrig skylder deres Dyd.
Du Sorgens, men og Ærens Bolig,
Vort Pantheon, gjem Mindet trolig!
Lad os bære dem
Til det sidste Hjem:
Evig Hæders Glands
Og Frankrigs Sørgekrands
:|: Skal Eders Minde smykke! :|:

Efter Casimir Delavigne
af H. A. Bjerregaard.

Anmærk. Ovenstaaende Sang blev forfattet til Minde om de Faldne i den sidste franske Revolution (Juli, 1830). Melodien hører oprindelig til en tydsk Soldatervise, og findes i A. Kretzschmers „Deutsche Volkslieder mit ihren Original-Weisen". Berlin, 1838. (Pag. 144.)

№ 45.

Fædrelands-Hymne.

Larghetto. J. B. Lully.

2.
Lad over Bølgen blaa
Snekker med Rigdom gaae
Trygt til vor Kyst!
Hver i sit Hverv, sin Stand
Virke som Hædersmand,
At vi i Fædres Land
Leve med Lyst!

3.
Løn Bondens Sved og Flid,
Laden i Høstens Tid
Bugne af Korn!
Lad fattig Fiskers Net
Bringe ham rige Dræt,
At Landet vorder et
Overflodshorn!

4.
Borgersind, Enighed,
Trofasthed, Flid og Fred
Værne vort Land.
Længe vi stemme i:
Konge! dig signe vi!
Styr Landet, at vi frie
Prise dig kan!

Th. Overskou.

Anmærk. Englænderen Henry Carey er længe bleven anseet som Digter og Componist til den bekjendte engelske Nationalsang: **God save great George our King**, hvis Melodie her er aftrykt; men efter Marquise de Crequy's Memoirer (udkomne i Paris 1834—35, og omfattende Tidsrummet fra 1710 til 1800) skal denne Sang være af fransk Oprindelse, componeret af den berømte Lully til et Digt af Mad. de Brinon, og bestemt for Eleverne i Opdragelsesinstitutet i St. Cyr, der sang den for Ludvig den 14de saa ofte han kom dertil. Det Hele skete rimeligviis paa Mad. de Maintenons Foranstaltning, efter hvis Tilskyndelse Kongen havde ladet hiint Institut oprette. Efter Mad. de Crequy's Fortælling skulde nu „en Tydsker, ved Navn Händel (!), der under sit Ophold i Paris havde bemægtiget sig denne Melodie", have overrakt Georg d. 1ste den som en Composition af sig(!). I en Anmærkning af hine Memoirers Udgiver bekræftes dette „Sagn i St. Cyr" ved en Henviisning til nogle engelske og franske Tidsskrifter, hvor ogsaa „denne Frækhed (insigne effronterie) af den tydske Componist" omtales, men hvor dog Händel siges, smukt „at have bedet om og erholdt Tilladelse til at afskrive Melodien og Ordene" til denne Sang. Det Usandsynlige i hiint „Sagn", der, først kommet tillive, lettelig ved at gaae fra Mund til Mund mere og mere har fjernet sig fra den Sandhed, som muligviis ligger til Grund derfor, og saaledes er langtfra at have vundet i Troværdighed ved den paaberaabte Gjentagelse, maa være paafaldende for Enhver, der har det mindste Kjendskab til Händel. Ikke at tale om, at hans rige Genie maa have gjort det unødvendigt for ham at prale med laante Fjedre, maae hans Høimodighed og Stolthed have gjort det umuligt for ham at begaae et saadant Bedragerie. Men hertil kommer endnu den mærkelige Omstændighed, at Händel rimeligviis aldrig har været i Paris; i det mindste vække de forskjellige Biographier af ham ingen Formodning herom. Den i sidste Bind af Mad. de Crequy's Memoirer vedføiede, af tre gamle Kloster-Damer fra St. Cyr udstædte Attest, hvis Rigtighed lovformelig er bekræftet af Mairen i Versailles under 22de September 1819, nævner heller ikke Händel eller hans Ophold i Paris, men bevidner kun at den omhandlede Melodie er componeret af Lully til ovennævnte Text af Mad. de Brinon, der var Priorinde i St. Cyr; og hverken Mad. de Crequy eller de andre Referenter i hine engelske og franske Blade have, hvad man vel kan tænke sig, godtgjort, at Händel nogensinde har udgivet denne Melodie for sit Arbeide. Man maa derfor billigviis forundre sig over den „insigne effronterie", hvormed Beskyldningen imod ham er fremført. I 1ste Aargang af „Allgemeine musikalische Zeitung" (Leipzig 1798—99), dengang redigeret af den for sine grundige musikalske Undersøgelser bekjendte Fr. Rochlitz, findes en Notice om **God save the King**, hvorved bringes noget Lys i dette Mørke. Her meddeles nemlig nogle Efterretninger, „for hvis Rigtighed den ærværdige Hr. John Smith (en engelsk Componist), der nu (1798) lever i Bath, og i mange Aar var Händels Ven og Medhjælper, indestaaer. Dette Vidne fortæller, at Carey engang var kommen til ham med Texten og Musiken til den ovennævnte Folkesang, og havde bedet ham om at forbedre Basstemmen, som efter Smiths Dom ikke var passende. Smith nedskrev nu en mere correct Harmonie. Det var Careys Plan at benytte denne Sang som en Fødselsdags-Ode." Dette Sidste stemmer overeens med den Yttring af Andre (s. Schillings „Universal-Lexicon der Tonkunst", Art. Carey), at Sangen var bestemt til en Høitideligholdelse af Georg d. 2dens Fødselsdag. Maaskee kunde nu Knuden løses saaledes: Melodien er af Lully, og fra Aar 1686 eller fra Begyndelsen af 1687; thi 1686 stiftedes Institutet i St. Cyr, og d. 22de Marts 1687 døde Lully. Da Melodien, saavel efter Mad. de Crequy's Fortælling, som efter de tre omtalte Damers Attest, i St. Cyr blev sjungen eenstemmig („à l'unisson"), henvendte Carey, der havde (hvordan, vides ikke) erholdt den i denne Form, og ikke var nogen stor Contrapunktist, sig til Smith for at faae den forsynet med Harmonier. At Händels Navn er bleven nævnet i Forbindelse med denne Composition, kan være foraarsaget derved, at hans nære Forhold til Smith har givet Anledning til en Forvexling, hvorved den Hjælp, som Smith har ydet Carey, af Nogle er bleven tillagt Händel; ligesom det, at have udsat Melodien, omsider i Folkemunde kan være blevet til: at have componeret den, en Vildfarelse, hvori Händel maa ansees aldeles uskyldig, og som desuden neppe kan have været meget almindelig, da ellers Smith, der levede 40 Aar efter sin Ven Händel, vist tidligere vilde have følt sig opfordret til hiin Meddelelse. Hvad Carey angaaer, da skildres han (s. Sch.'s Lex.) som en ædel Mand, og det kan da heller ikke have været hans Hensigt at tilvende sig Æren for denne Composition; men da han i Almindelighed skrev sine „originale, behagelige og ofte dybt gribende Melodier" til egne Digtninger, har man ogsaa i dette Tilfælde troet at maatte see Digter og Componist i een Person. Saaledes er han ogsaa af Nogle bleven betragtet som Componist til Operaerne „Amalia" og „Teraminta", endskjøndt han kun har leveret Texterne dertil, og den første er sat i Musik af J. Fr. Campe, den sidste af den ovennævnte J. Chr. Smith (s. Sch.'s Lex.). Det første Vers af **God save the King** er saa temmelig en Oversættelse af Mad. de Brinons Text, der kun synes at have bestaaet af eet Vers; men de andre Vers ere af Carey, hvem denne Melodie dog tilsidst skylder en saa stor Berømthed, at den nu kan betragtes som en europæisk Folkemelodie. Til Sammenligning følge her den franske og det første Vers af den engelske Text. Det lader til, efter den baade af Mad. de Crequy og hine tre Damer meddeelte Text, at Sangen i det Franske har endt med en Gjentagelse af de første 6 Takter.

Grand Dieu, sauvez le Roi!
Grand Dieu, vengez le Roi!
Vive le Roi!
Que toujours glorieux
Louis victorieux
Voye ses ennemis
Toujours soumis.
Grand Dieu, sauvez le Roi!
Grand Dieu, vengez le Roi!
Vive le Roi!

God save great George our King!
Long live our noble King!
God save the King!
Send him victorious
Happy and glorious,
Long to reign over us!
God save the King!

№ 46.

Børnepsalme.

Moderato. **A. P. Gade.**

1. Lo = ver Gud! — I Barndoms stil = le Ur = te = gaard han ført os har, le = det til sin Kundskabs=kil = de, hvor den strøm = mer reen og klar.

2.
Lover Gud! — Hvorhen vi træde,
Hver en Blomst, hver Fuglerøst,
Gav han Magt til os at glæde,
Saa vi aldrig savne Lyst.

3.
Lover Gud! — Han har givet
Nøisomhedens ædle Skat;
Hvo som gjemmer den i Livet,
Lykken aldrig har forladt.

4.
Lover Gud! — Naar Marken blegner,
Naar Naturen har sin Høst,
Naar alt Løv fra Træet segner,
Dræber Vaaren i vort Bryst.

5.
Lover Gud! — Vi vanke roligt
Ved hans Haand i Verden ud;
Alt omkring os er fortroligt,
Alt er skjønt — vi gaae med Gud!

E. Aarestrup.

№ 47.

Halleluja!

Allegro. **A. P. Berggreen.**

ff

Hal - le - lu - ja! Hal - le - lu - ja! Vor Gud er

stor! Ham pri - ser Him - mel, Hav og Jord, ham pri - ser

Him - mel, Hav og Jord! Hal - le - lu - ja! Hal-

p

le - lu - ja! Hal - le - lu - ja! Vor Gud er stor! Ham pri - ser

mf

1ste St. Hal - le - lu - ja! Vor Gud er stor! Ham

2den St. Him - mel, Hav og Jord! Hal - le - lu - ja! Hal-le-lu-

pri = ser Him = mel, Hav og Jord! Hal = le = lu = ja! Hal=

ja, Hal = le = lu = ja! vor Gud er stor! Ham pri = ser Him=mel

le = lu = ja! Vor Gud er stor! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu=

Hav og Jord! Hal = le = lu = ja, Hal=le=lu = ja, Hal = le=lu = ja, Hal=

Hal = le = lu = ja! Vor Gud er

ja! Hal = le=lu = ja! Hal = le = lu = ja! Hal=le=lu=ja! Vor Gud er

le = lu = ja! Hal = le = lu = ja, Hal = le = lu = ja! Vor Gud er

stor! Ham pri = ser Him = = mel, Hav og

stor! Hal = le=lu = ja! Hal = le = lu=

stor! Hal = le=lu = ja! Hal = le = lu=

Jord! Hal = le = lu = ja! Ham pri = ser Him = mel, Hav og Jord! Hal=le = lu=

ja!

ja! Ham pri = ser Him = mel, Hav og Jord! Ham pri = ser

ja!

Him = mel, Hav og Jord! Hal = le = lu = ja! Hal=

Hal= Hal=

le = lu = ja!

le = lu = = = = ja! Hal = le = lu = ja!

le = lu = ja!

Anmærk. til Nr. 42. Joseph Rouget de Lisle, Digteren og Componisten til „Marseillianer=Marschen", blev født d. 10de Mai 1760 i Lons=le=Saulnier i Juradepartementet, og døde i Aaret 1836. Ved Udbruddet af den franske Revolution var han Ingenieurofficier i Straßborg. Her, greben af Begeistring for Friheden, skal han i een Nat have skrevet Text og Musik til denne verdensberømte Sang, der fik Navn af Marseillianer=Marschen eller Hymnen, da den blev bekjendt i Paris ved de Føderérede fra Marseille (1792). Dens Magt til at opflamme Krigernes Mod var saa stor, at Klopstock, da han traf sammen med Forfatteren i Hamborg, sagde til ham: „Ved Deres Sang ere flere end 50,000 brave Tydskere faldne". Imidlertid undgik R. de L. kun ved Robespierres Fald at blive et Offer for hine Uhyrers Blodtørst. I Slaget ved Quiberon (1795) blev han saaret. Efter den Tid levede han indgetogen og — forglemt; digtede og componerede dog forskjellige Sange. Paa Titelen af en „Hymne til Fornuften", hvor han har nævnet sig som „Forfatter og Componist til Marseillianer=Sangen", har han anført som Motto de første Ord af Virgils Æneide: „Ille ego qvi qvondam ..." ɔ: „Jeg er Den, der fordum" opflammede Eders Mod ved min Sang. Julirevolutionen 1830 bragte ham atter i Erindring, i det man greb til de Vaaben, han havde smedet. De Deputeredes Kammer udsatte en Pension for ham; men han modtog den ikke.

Anmærk. til Nr. 43. Det har hidtil ikke villet lykkes for mig at opdage Forfatteren og Componisten til „Pyrenæer=Marschen". Den er noget yngre end Marseilliaise, omtrent fra Aaret 1794 eller 95. Original=Texten findes i den af National=Conventet i Paris 1795 udgivne „Calendrier republicain"; men uden Angivelse af Forfatteren. Sit Navn har den formodentlig faaet ved at være brugt af den saakaldte Pyrenæer=Armee, der i Republikens Tid stred mod Spanierne.

Forbedringer i tredie Hefte.

I Forerindringen, 16de Lin., læs: tre= og fiirstemmige istedetfor to= og trestemmige.

Pag. 4, 23de Takt: d̄ i 2den St. forandres til f̄.

— —, 29de —: det andet ges̄ forandres til es̄.

— 6, 7de —: ā i 2den Stemme forandres til a.

— 7, næstsidste Takt: istedetfor det første ā faaer 1ste St. f̄, ligesom 2den St.

— 10, næstsidste —: fis̄ i 2den St. forandres til d̄.

— 12, 2den og 6te Takt: den sidste Node i 2den St. skal være ē.

— 16, 7de Takt: de to første Noder i 2den St. forandres til as̄.

— —, 10de —: c̄ i 2den St. forandres til ē.

— 18, 8de og 12te Takt: den første Node i begge Stemmer gjøres til en halv Node, og den følgende Fjerdedeelspause udslettes.

— —, 16de Takt: Ottendedeelspausen skal staae efter Fjerdedeelspausen.

— 19, 4de og 8de Takt: den første Node i begge Stemmer gjøres til en halv Node, og den følgende Fjerdedeelspause udslettes.

— 22, 2den og 9de —: paa den sidste Ottendedeel skal 2den St. have c̄ istedetfor ā.

— —, 6te Takt: den første Node i 2den St. forandres til h̄.

— 24, 6te —: paa den tredie Ottendedeel skal 2den St. falde sammen med 1ste St. i ā.

— 25, 1ste —: den sidste Node i 2den St. skal være d̄.

— —, næstsidste Takt: cis̄ i 2den St. forandres til d̄.

— 34, 4de Takt: rettes til

— 38, 2den og 6te Takt: den første Node i 2den St. forandres til d̄.

— —, 3die og 7de —: den anden Node i 2den St. forandres til d̄.

— 46: Texten staaer urigtigt under den første Nodelinie, og en Stavelse er glemt. Ordene maae fordeles saaledes i Takterne:

Ved | Røsloch sig | hvælver den | Hule saa | stor, for= |

— 50, 2den Takt: den anden Node i 1ste St. skal være ḡ ligesom i 6te Takt.

— 51, 9de —: 2den St. rettes efter 5te Takt.
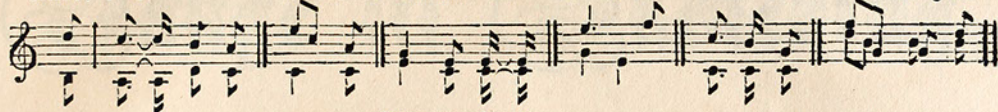
— 54, 12te —: de sidste to Noder i 2den St. forandres til fis̄.

— 58, 3die —: de sidste tre Noder i 2den St. forandres til fis̄.

(I det Følgende henvises ved det romerske Tal til Sangens Nummer, ved det arabiske Tal til Takten, hvori Rettelserne skulle foretages.)
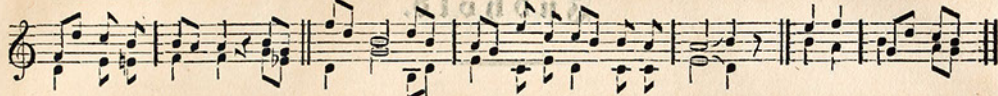
I. 11. VI. 1—4. XIX. 1—2. XIX. 5—6.

XXIV. 4—5. XXVII. 1. IIXXX. 28. IXXX. 14. XLII. 14. VIL. 14 og 18.

Slum=mer baa=de

IVL. 1—2. IVL. 6—8. LIII. 14—15.

Trykfeil i fjerde Hefte.

Pag. 3, 2det Vers: foran den 9de og efter den 10de Linie er glemt Gjentagelsestegnet :|:
— 7, 3die Textlinie: efter Gud sættes et Udraabstegn.
— 9, 8de Takt: foran den 5te Node i Alten er glemt ♮.
— 10: den første Node i Bassen har en Stilk formeget.
— 13, 3die Vers: frugtbar l. frugtbart.
— 16, 11te Takt: foran den 5te Node i Alten er glemt ♮.
— 32, 8de Takt: det 3die *ais* i Alten rettes til *h*.
— —, 9de —: den 2den og 3die Node i Bassen rettes til *d*.
— 35, 4de Vers: foran og efter den sidste Linie er glemt Gjentagelsestegnet :|:
— 37, 2den Takt: Punkten efter den 1ste Node i Bassen udslettes.
— —, 12te —: Takten udfyldes med en halv Taktspause.
— —, 9de og 10de Textlinie: Var overalt: Vor.
— 42, næstsidste Takt: Buen over Basnoderne udslettes.
— 50, sidste Takt: det første *d* i Bassen rettes til *es*.
— 53, 2den Nodelinie: den 4de Node i Bassen skal være *e* istedetfor *d*.
— 55, 2det Vers: modigst l. modigt.

Indhold.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

5te Hefte.

Kjøbenhavn, 1844.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos J. D. Qvist.

☞ Disse Sange ere vel nærmest bestemte for
to Sopran- og een eller to Alt-Stemmer;

men kunne ogsaa udføres af:

1) to Tenor- og een eller to Basstemmer,
2) een eller to Sopranstemmer, een Alt- og een Basstemme,
3) Sopran, Alt, Tenor og Bas.

See herom det Nærmere i Forerindringen.

Hr. B. Borgen,

Rector ved Metropolitanskolen,

med Høiagtelse og Hengivenhed

tilegnet.

Forerindring.

Da den første **Række** af mine Skolesange ved Udgivelsen af dette Hefte er afsluttet, maa det være mig tilladt, her at henlede Opmærksomheden paa den hele Samlings Indhold:

1ste Hefte, hvoraf den første Udgave er fra 1834, udkom 1841 i en „anden, forøget og forbedret Udgave“ og indeholder 50 Sange for **Sopran, Alt** og **Bas**.

2det Hefte (1836) indeholder 30 Sange for **Sopran, Alt, Tenor** og **Bas**;

3die Hefte (1836) — 55 Sange for **to Stemmer**;

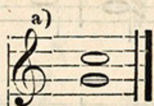
4de Hefte (1839) — 47 Sange for **Sopran, Alt** og **Bas**, er altsaa „2den Samling“ af Sange for disse Stemmer, og danner saaledes Begyndelsen til en ny Række.

Det nærværende **5te Hefte**, der indeholder 47 **tre- og firstemmige** Sange for **eensartede (lige) Stemmer** (d. e. for Qvindestemmer alene eller for Mandstemmer alene) kan ogsaa benyttes for **blandede Stemmer** — de **trestemmige** Sange nemlig for **Sopran, Alt** og **Bas**, de **firstemmige** for **to Sopraner, Alt** og **Bas***. De firstemmige Sange kunne ogsaa med god Virkning udføres af **Sopran, Alt, Tenor** og **Bas**, hvorved Alten synger den **tredie** Stemme, Tenoren den **anden**. Med nogle af dem (f. Ex. Nr. 1, 10, 20 og 29) kan dette skee uden videre Forandringer i Satsen; i de øvrige er een og anden Forandring i Mellemstemmerne nødvendig, der, med lidt Kundskab i Harmonien, er let at foretage**. Ved efterfølgende, almindelige, Bemærkninger og de dertil knyttede Exempler, hentede fra denne Samling, har jeg søgt at vise Fremgangsmaaden hermed:

1) **Tenorens** og **Bassens** Noder, skrevne i **G-Nøglen**, synges og spilles **een Octav dybere**, saa at nedenstaaende Accord ved a), sat for fire **eensartede** Stemmer, vil, sjungen af **Sopran, Alt, Tenor** og **Bas** — idet Alten overtager **tredie** Stemme, og Tenoren **anden** — klinge som ved b):

a)

1ste Stemme.
2den —
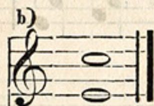

3die Stemme.
4de —

b)

Sopran.
Alt.

Tenor.
Bas.

2) De **Qvarter**, som Mellemstemmerne danne i en Sats for 4 **eensartede** Stemmer, blive — ved den Omvending, der opstaaer, idet Alten synger den **tredie**, og Tenoren den **anden** Stemme — til **Qvinter**, der i de fleste Tilfælde maae søges undgaaede ved en Forandring i Satsen. Paa nogle Steder kunne Anstød imod Velklangen forebygges derved, at Alten tildeles den **anden** og Tenoren den **tredie** Stemmes Noder, saa at Mellemstemmernes Forhold til hinanden bliver det samme, som før; saaledes er det skeet nedenunder i: Nr. 3, 1ste—2den og 12te—14de Takt***; Nr. 5, 8de—10de Takt; Nr. 12, 5te—8de og 18de—20de Takt. Paa andre Steder maae andre Midler anvendes, der for det Meste ligge temmelig nær for Haanden; s. nedf. Nr. 4, 5te—6te Takt, og Nr. 30, 4de Takt.

3) I Compositioner for **eensartede** Stemmer lader man ofte, paa Grund af det lidet Toneomfang, hvori disse bevæge sig, to Stemmer gaae i **Unisono** med hinanden, hvorved der ved Omsætningen for **blandede** Stemmer opstaae forbudne **Octaver** (eller i alt Fald en Tomhed i Satsen), som undgaaes ved Tilsætningen af en Tone, der for det Meste vil blive den af Accorden udeladte; s. nedenfor: Nr. 3, 2den og 6te Takt; Nr. 4, 3die—5te Takt (Tomheden undgaaet); Nr. 12, 16de—17de Takt og 28de—30te Takt; Nr. 13, 7de—9de Takt; Nr. 30, 7de—8de Takt.

4) Undertiden kan denne Omsætning ogsaa medføre, at Stemmerne komme til at ligge for vidt fra hinanden, hvorved Samvirkningen hindres. Dette er i Almindelighed det Letteste at raade Bod paa; see nedf. Nr. 14, 3die—4de Takt.

---

*) De tidligere Hefters Benyttelse paa en fra den nærmest bestemte afvigende Maade har jeg omtalt i Forerindringen til 2det Hefte.

**) Det vilde være bedst at udskrive de forandrede Alt- og Tenor-Stemmer. Gjøres Rettelserne i Bogen, bør det skee med Blyant, for at de igjen kunne udslettes.

***) Med Hensyn til Satsens Form i dette Hefte, ere Sopran og Tenor satte i den øverste Nodelinie, Alt og Bas i den underste. Disse Exempler maae nu sammenholdes med de tilsvarende Steder i Sangene, og ved at prøve dem paa Claveret, maa man, som ovenfor bemærket, spille Tenorens og Bassens Noder een Octav dybere. De tilsyneladende Qvinter mellem Tenoren og Alten i flere af de anførte Exempler blive da i Virkeligheden til Qvarter.

Nr. 3.

Sopran.
Tenor.

1ste til 2den Takt.

5te til 6te Takt.

Alt.
Bas.

Nr. 4.

12te—14de Takt.

3die—7de Takt.

Nr. 5.
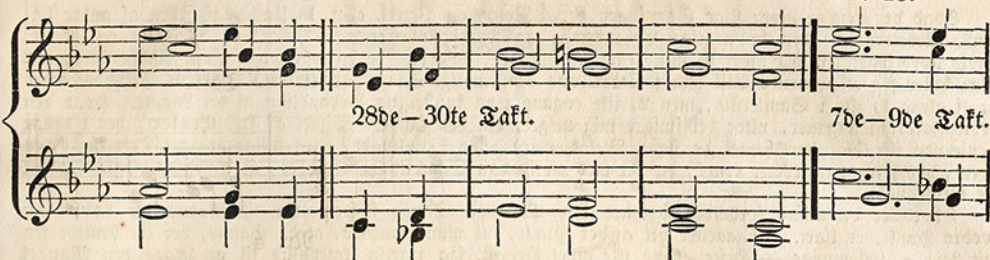
8de—10de Takt.

Nr. 12.
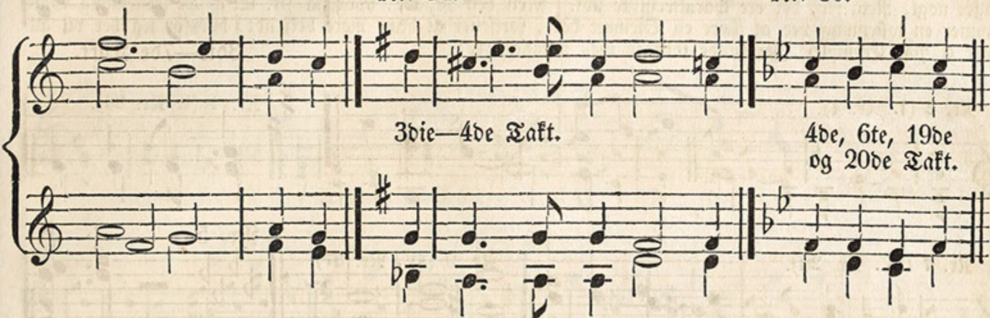
5te—8de Takt.
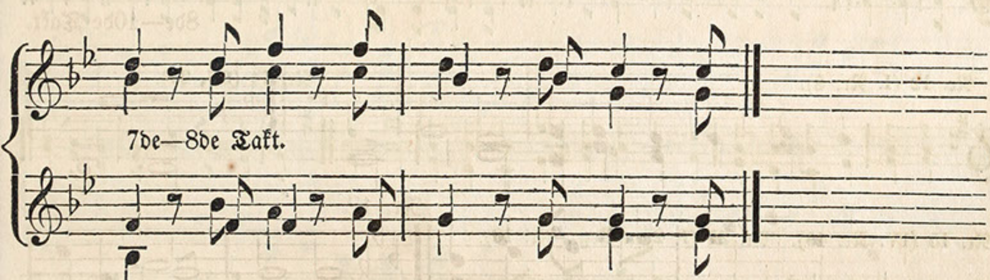
16de—20de Takt.

Nr. 13.

Nr. 14. Nr. 30.

Det er ikke sjeldent, at en Sang for **eensartede** Stemmer, omsat for **blandede**, vinder i harmonisk Fylde og Skjønhed*; men undertiden medfører Omsætningen ogsaa Ufuldkommenheder, der ikke kunne hæves uden ved en mere gjennemgribende Omarbeidelse, og som derfor maae finde deres Undskyldning i de i Fortalen til 2det Hefte udhævede Omstændigheder ved Sangunderviisningen i Skoler.
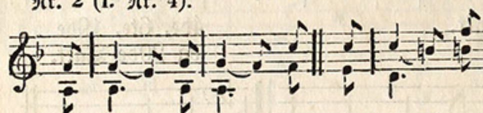
Af den Veiledning, jeg her, ligesom i tidligere Hefter, har givet til Anvendelsen af mine Skolesange, vil det være tydeligt, hvor meget jeg ønsker at gjøre disse Arbeider saa nyttige, som muligt, og hvor kjært det altsaa maa være mig at see dem benyttede. Men — man kan dog gaae for vidt i sin Iver for at anvende dem. Saaledes har Hr. Skolelærer **Erslev** i Frederiksborg besørget en Deel af mine Skolesange udgivne i to Hefter „tostemmige Sange til Skolebrug“, der bestaae af 24 Sange, af hvilke i det Mindste **to Trediedele** ere tagne af mine Samlinger! I et Par „Forord“ — af hvilke jeg herved vil tillade mig at besørge en ny Udgave — siger Forfatteren: „Det har været min Hensigt ved Udgivelsen af disse Sange at bidrage til Sangens Fremme i Borger- og Almueskoler (!). Skal denne lykkes i Skoler, hvor der i Reglen kun kan anvendes faa Timer til Sangunderviisningen, for at ikke vigtigere Gjenstande derved skulle tabe, da maae Børnene efter min (!) Formening tilstrækkelig forsynes med Sangbøger. Af denne Grund sælges disse Sange til en saa billig Priis, at selv mindre Formuende maae kunne anskaffe dem. — Seer jeg mig skadesløs (!), ville nogle flere Hefter tostemmige Sange følge.“ Hvor aldeles enige Hr. E. og jeg ere om **Hensigten** med Skolesanges Udgivelse, vil man kunne overbevise sig om ved at eftersee Forerindringen til 1ste og 3die Hefte af mine Skolesange; men med Hensyn til Stoffets Tilveiebringelse og dets Behandling hylde vi ikke de samme Grundsætninger.

*) Jeg vil dog ikke lade ubemærket, at det stemmer bedst med Charakteren i Nr. 33—37 og 40—42, at disse Sange udføres af Qvindestemmer alene. — Nr. 43 og 45—47 ere kun at bruge for eensartede Stemmer.

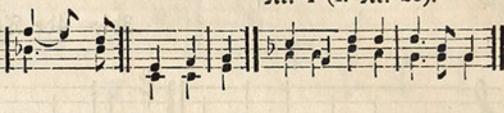
Hvad der nemlig giver slige Samlinger deres Nyhed og Værd, er: 1) Uafhængigheden af andre lignende Arbeider; 2) den kunstrigtige Behandling, og 3) det Passende i Valget af Melodier og Texter. Disse Fordringer har jeg gjort til mine egne Samlinger; hvorvidt de ere opfyldte, maae Andre bedømme. Men kaster jeg et prøvende Blik paa Hr. **Erslevs** „tostemmige Sange", da viser Udgiverens Selvvirksomhed sig ei alene 1) ikke i Samlerflid, men 2) ikke engang i en kunstrigtig Behandling af det Laante. Hvad den tredie Fordring angaaer, vilde det smigre mig meget, om den fandtes opfyldt af Hr. **Erslev**, der i denne Henseende ikke blot har hentet de fleste Melodier fra mine Samlinger, men tillige optaget Texterne i den Form, hvori jeg har leveret dem*), og det med en saadan Samvittighedsfuldhed, at endogsaa nogle Trykfeil ere medtagne!

Hvorledes det altsaa forholder sig med Hr. **Erslevs** Sange i Henseende til ovennævnte **første** og **tredie** Punkt, er klart. Angaaende det **andet** Punkt, vil man bemærke, at de Sange, der ere hentede fra mit 3die — tostemmige — Hefte, have ikke givet Hr. E. saa rigelig Anledning til at lægge den Mangel paa harmonisk Kundskab for Dagen, som forraader sig i Omsætningen af de fra 1ste og 4de Hefte tagne **trestemmige** Sange til **tostemmige**; endskjøndt Hr. E. ogsaa i de af mig **tostemmigt** udsatte har foretaget nogle Rettelser, der ere charakteristiske nok. Men den Maade, hvorpaa Hr. E. af en trestemmig Sats danner en tostemmig ved at skære en Stemme bort, fortjener at blive mere bekjendt, hvorfor jeg her vil anføre et Par Exempler, der kunde forøges med mange flere:**)

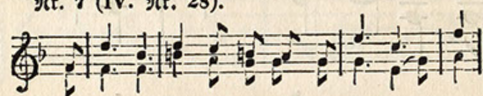
Nr. 2 (I. Nr. 4).
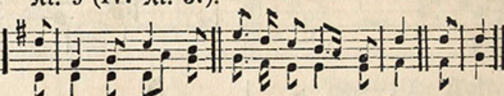

Nr. 4 (I. Nr. 23).

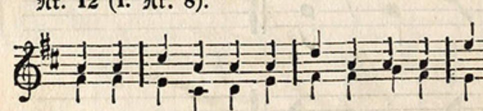
Nr. 7 (IV. Nr. 28).

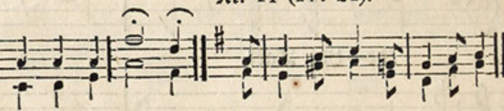
Nr. 9 (IV. Nr. 37).

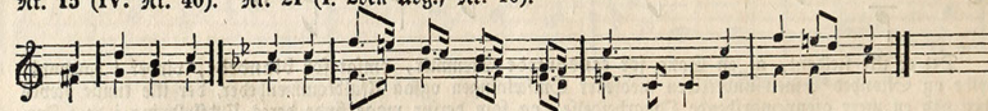
Nr. 12 (I. Nr. 8).

Nr. 14 (IV. 24).

Nr. 15 (IV. Nr. 40). Nr. 21 (I. 2den Udg., Nr. 10).

For Musikkyndige og for Enhver, der er begavet med Sands for Harmonie, er al videre Commenteren over de anførte Exempler unødvendig; og for Andre vilde det være for vidtløftigt her at udvikle de overtraadte Regeler. At Hr. E. let maa kunne see sig „skadesløs" for den paa det omtalte Arbeide anvendte Tid og Flid, er ikke at betvivle; men at saadanne Arbeider, der ikke bringe andet Nyt, end hvad der ikke er Godt, ikke kunne bidrage til Skolesangens „Fremme", er endnu vissere.

Kjøbenhavn, i April 1844.

A. P. B.

☞ **De bag i Bogen anførte Rettelser bedes bemærkede, førend den bruges.**

*) — nemlig med de af mig foretagne Udeladelser, Sammentrækninger, Omsætninger af Vers, Ordforandringer o. s. v., som Sangenes Bestemmelse og andre Hensyn have foranlediget. Undertiden har jeg til ældre Melodier benyttet nyere Texter, f. Ex. Zahles „Jeg gaaer saa tryg og rolig" til en Melodie af Weyse; hvilket ogsaa har fundet Hr. E.'s Bifald.

**) Det første Tal svarer til Hr E.'s Hefter, der have fortløbende Nummere; i Parenthesen er henviist til mine Samlinger. At Nr. 2 er taget fra 1ste Udg. af mit 1ste Hefte, kan blandt Andet sees af Trykfeilene i 2det Vers.

№ 1.
Guddommens Priis.

Allegro maestoso. J. A. P. Schulz.

1. Tu=sind Stjerne=hæ=res Chor min Skabers Pragt og Styr=ke pri = se, al=le Himmel=kred=se lo=ve ham, den Go=de, ham, den Vi = se; Ha=ve, Bjer=ge, Sko=ve, Kløfter har hans blotte Vink frembragt, om hans Kjærlighed de vidne, som de vidne om hans Magt.

semp. f

2.
Skulde jeg kun da forstumme? og ham ingen Lovsang bringe?
Nei! paa Aandens Vinger vil jeg mig op til hans Throne svinge;
Og om end min Tunge stammer, meer, end al dybsindig Kløgt,
Skal mit Øies milde Bække vidne om min Ærefrygt.

3.
Ja, den stammer; men, o Skaber! du mit Hjertes Offer skuer!
Kunde jeg min Pensel dyppe selv i Morgensolens Luer,
Ei et Billed af dit Væsen bragte derved jeg istand;
Selv de rene Aanders Hymner ikkun svagt dig prise kan.

4.
Alting er ved dig: uhyre Klobers aldrig talte Skarer
Ved det Ord, som fra din Mund gik ud, igjennem Rummet farer.
Du med Skabninger opfyldte Havets Dyb og Jord og Luft;
I dit Billed Mennesket du danned' og gav det Fornuft.

5.
Bjerge reiste du til Værn mod Stormens Magt og Havets Bølger,
Og med deres kjøle Kilder Sundhed ned til Dalen følger.
Du forfrisker tørre Jord med Regnens Flod og Duggens Bad,
Naar for Solens Brand hensygner Træets Krone, Blomstens Blad.

6.
Du gav Mennesket den Evne at udforske Stjerners Bane,
Ved forsvundne Tids Betragtning Fremtids skjulte Lod at ane;
Dog — hvo nævne kan hvert Under, som fremkaldtes ved dit: Bliv!
Men jeg til din Priis, Algodheds Gud! vil hellige mit Liv.

7.
Naar jeg efter fuldendt Strid har vundet Evighedens Palmer,
Da jeg for din Throne skal lovsynge dig med bedre Psalmer.
O, I Tider, skynder Eder! rinder hastig mig forbi!
At min Aand sig did kan svinge, sig af Støvets Baand befrie!

Efter E. Ch. v. Kleist.

№ 2.
Kjærlighedens Væsen.
(Af C. H. Visby.)

Andantino. **Fr. Kuhlau.**

dolce — cresc.

Li = vets Aand fra Gud ud = sen = des; — Kjærlig=

3die St. Kjær = lig=

hed er Aan = dens Navn. So = le ved dens Kraft an=

dim.

hed er Aan = dens Navn.

tæn = des, Stjer = ner hol = des i dens Favn. Lydt den

mf

jub = ler, taus den bæ = ver, fyl = der hver en Skab = nings Bryst;

f

op mod Him = len Sjæ = len bæ = ver, ad = ler Sor = gen

dolce

selv til Lyst, ad - ler Sor - gen selv til Lyst.

f *dim.*

Lydt den jub - ler, taus den bæ - ver, fyl - der hver en Skab - nings

mf *f*

Bryst, op mod Him - len Sjæ - len hæ - ver, ad - ler

dolce

Sor - gen selv til Lyst, ad - ler Sor - gen selv til

f *dim.*

Lyst, selv Sorg til Lyst, selv Sorg til Lyst.

f

№ 3.

Tillid til Forsynet.

Andante con moto. J. A. P. Schulz.

2.
Som Gud mig fører, gaaer jeg glad,
Om Veien end besværer;
Om jeg og Sorg skal følges ad,
Hans Villie dog jeg ærer.
Slet Intet kan mig skille ved
Min Guds og Faders Kjærlighed;
Den Trøst mig Christus lærer!

3.
Som Gud mig fører, gaaer jeg trygt
De underlige Veie;
Mit faste Haab paa ham er bygt,
Som Magten har i Eie.
Om Verden staaer mig haardt imod,
Han styrker nok det svage Mod,
Min Kraft han veed at veie.

4.
Som Gud mig fører, gaaer jeg ud,
Mod Fristeren at stride;
Jeg veed, han er en trofast Gud,
Som hjælper mig itide.
Jeg veed, at Christus er min Ven,
Som kjærligt reiser mig igjen,
Naar Foden kunde glide!

5.
Som Gud mig fører, vil jeg gaae
Min Gang til Livets Ende!
Om Meget kan jeg ei forstaae,
Hvorfor det skulde hænde;
Til Himlen fører hver min Sti;
Naar Vandringstiden er forbi,
Jeg hvert hans Raad skal kjende.

Efter L. Gedicke af C. J. Boye.

№ 4.

Takkesang efter Maaltidet.

Andante maestoso. J. A. P. Schulz.

f mf

1. Med Sundhed vel = til = mo = de vi nø = de her det Go = de, vi

cresc. f semp. f

af den sto = re Fa = der fik. O, pri = ser, Al = le, pri = ser den

Gud, som os be = spi = ser og gi = ver os vor Læd = ske = drik!

2.

Hans Kraft velsigner Jorden,
Og efter Viisdoms Orden
Fremspirer Alting ved hans Bud.
Og Alt er Liv paa Landet,
I Luften og i Vandet,
Og Melk og Honning strømmer ud.

3.

Og Gud fra høien Himmel
Seer denne glade Vrimmel
Fra Øst til Vest, fra Syd til Nord.
Hans Godhed Alle fryder,
Og ham til Ære lyder
I tusind Sprog et Jubelchor.

4.

Lad os hans Navn velsigne
Og stræbe ham at ligne,
Hvis Godhed vi ei maale kan;
Hvis Sol opliver, glæder,
Hvis Regn saa qvægsom væder
Den Godes og den Ondes Land!

5.

Vort Hjerte sig forbarme!
Vi hjælpe fro den Arme,
Hvordan hans Folk, hans Tro end er.
Guds Børn vi Alle ere;
Lad det vor Idræt være,
At vi som Brødre frydes her.

Efter Voss.

(s. Psalmebogen Nr. 518).

№ 5.

Lovsang.

Andante con moto. A. P. Berggreen.

1ste og 3die St. I din Her - lig - hed, du E - vig - høi - e! al - drig seet af Dø - de - li - ges Di - e, der din Thro - ne e - vig staaer, der din Thro - ne e - vig staaer.

2den og 4de St. I din Her - lig - hed, du E - vig - høi - e! al - drig seet af Dø - de - li - ges Di - e, der din Thro - ne e - vig staaer, der din Thro - ne e - vig staaer.

p pf sf cresc. f

Ti = dens Børn, u = tal = te Stjer=ners Hæ = re ly = se,

pp

vid = ne om din Magt, din Æ = re; he = le Ti = dens Un = derværk for=

ff

ten.

pp poco cresc. p

gaaer, he = le Ti = dens Un = der = værk for = gaaer.

2.

Her paa denne urofulde Klode,
Hvor du satte os, du Eviggode!
Skimte vi din Viisdoms Spor.
Jordens Magter sig til Vold forbinde;
De, som Duggen, for din Aande svinde.
Du er ene viis og god og stor.

Th. Thaarup.

№ 6—8. Morgensange.

№ 6.

Andantino. C. E. F. Weyse.

1. Nu vaag-ne al-le Guds Fug-le smaa, de fly-ve fra Re-den og sjun-ge; de pri-se Vor Her-re saa godt de for-maae: de tak-ke for Li-vet og Ly-set med fløi-ten-de Tun-ge.

2.

Nu qviddrer Svalen paa Kirketag
Og Spurven ved Menneskers Huse;
De synge: Godmorgen! de synge: Goddag!
De synge: Gudsfred! Gud skee Lov! og i Luften hensuse.

3.

Smaafuglens Sang Vor Herre forstaaer;
Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
Han seer, hvad de maalløse Skabninger alle vil sige.

4.

Os seer du ogsaa, du kjære Gud!
Du hører vor Røst i din Himmel;
Naar Fuglene flagre af Rederne ud,
Du hører Smaabørnenes Priis i din jublende Vrimmel.

B. S. Ingemann.

№ 7*).

Andante. C. E. F. Weyse.

1. Gud ſkee Tak og Lov! Vi ſaa dei=ligt ſov: Bar=net laa med var=me Kind paa Pu = = den. Nu ſom Fug = len friſk! Raſk ſom Ha=vets Fiſk! Morgen = ſo = len tit = ter gjen=nem Ru = den.

2.
Med hiin Glands fra Sky
Kom der Lys i By,
Kom der Glimt af Sol i alle Sjæle.
Alle Haner goel,
Hilſed glad Guds Sol,
Alle vævre Tunger ſmaa fik Mæle.

3.
Fattig Mand fuldſtærk
Gaaer nu til ſit Værk;
Raſk hver Haand ſig rører nu med Glæde.
Fattig Kone maa
Til ſin Dont udgaae,
At de Smaa ſkal ei for Brødet græde.

4.
Fader gik ſin Vei;
Moder ſee vi ei;
Dog i Nød vi ſidde ei tilbage.
Arnens Ild er ſlukt;
Hjemmets Dør er lukt;
Gud dog ſørger for os alle Dage.

5.
Ei den mindſte Muus
Savner Tag og Huus;
Fattigſt Spurveunge har ſin Rede.
Ei den mindſte Fugl
Savner Ly og Skjul;
Vi ſkal heller ei om Friſted lede.

6.
Lyſtig Hanen goel,
Hilſed glad Guds Sol;
For hver Sjæl er Lys og Lyſt oprundet.
Nu ſom Fuglen friſk!
Raſk ſom Havets Fiſk!
Vi har Kjærligheds=Aſylet fundet.

B. S. Ingemann.

*) Med ſæreget Henſyn til Børnene i Aſylerne.

№ 8.

Moderato. C. E. F. Weyse.

1. Nu tit-te til hin-an-den de fav-re Blomster smaa; de mun-tre Fug-le kal-de paa hver-an-dre; nu al-le Jor-dens Børn de-res Di-ne op-slaae; nu Sneg-len med Huus paa Ryg vil van-dre.

2.

Den kjære Gud og Skaber den mindste Orm er nær:
Han føder Fugl og Markens Lillie klæder;
Dog Menneskenes Børn har han allermeest kjær:
Gud aander paa Diet, naar det græder.

3.

Guds Søn var selv et Barn, og paa Krybbestraa han laa;
Hans Vugge stod paa Jord foruden Gjænge.
Guds Himmeriges Fryd har han lovet de Smaa
Og Blomster fra Paradisets Enge.

4.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen stor;
Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
Men Børnene leged ham ved Barmen.

5.

O du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
En Morgen see vi dig i Paradiset!
Du lærte os til Gud vore Dine opslaae —
Evindelig være du lovpriset!

B. S. Ingemann.

№ 9—11. Aftensange.

№ 9.

Andantino. C. E. F. Weyse.

1. Til vor lil - le Gjer - ning ud gik vi Smaa fuld - gla - de;

dolce

Vil - lien saae den kjæ - re Gud, hjalp os som vi ba - de.

Nu er Da - gens Lys ud - slukt, lukt er snart vort Di - e;

giv vor lil - le Gjerning Frugt, Fa - der i det Høi - e!

2.

Du, som viser Dag og Nat
  Sol og Stjerner Veie!
Livets underfulde Skat
  Gav du os i Eie.
I hver Barnesjæl paa Jord
  Har du lagt en Kjærne
Til en Blomst med himmelsk Flor,
  Herlig som en Stjerne.

3.

Lad den Kjærne underfuld
  Voxe i vort Indre,
Naar der skinner Sol paa Muld,
  Og naar Stjerner tindre!
Lad det Frø opvoxe smukt
  Med din Børnevrimmel,
Til at bære evig Frugt
  I din høie Himmel!

B. S. Ingemann.

№ 10.

Andantino. C. E. F. Weyse.

p

1. I fjer-ne Kir-ke-taar-ne hist nu Af-ten-klok-ker-ne
2den, 3die og 4de St. de Af-ten-klok-ker

rin-ge. Snart so-ver li-den Fugl paa Qvist med Ho-ve-det un-der sin
rin-ge. med Hov'det un-der

poc. cresc.

Vin-ge. Nu sam-les Frænder kjønt i-gjen, som Fug-le-un-ger paa
Vin-ge. som Fug-le smaa paa

p

Gre-ne; men Den, som har slet in-gen Ven, han sid-der ved Qvæld al-e-ne.
Gre-ne; han sidder saa al-e-ne.

poc. cresc.

p

2.

Snart ruller ud den stille Nat
{Sit Skyggeflor over Himlen,
{Sit Flor hen over Himlen,*)
Og Den, som sidder meest forladt,
{Seer op imod Stjernevrimlen.
{Seer op mod Stjernevrimlen.
Og gjennem Himmelsløret ud
{Der skinne Øine fuldklare:
{Der skinne Øine klare:
Mildt seer den kjære, store Gud
{Herned med sin Stjerneskare.
{Ned med sin Stjerneskare.

3.

Han seer til sine Børn da vist,
{Han seer til Høie og Ringe,
{Han seer til Høie, Ringe,
Selv til den lille Fugl paa Qvist
{Med Hovedet under sin Vinge.
{Med Hov'det under Vinge.
Til dem, som sove, seer han hen;
{Han vugger Fuglenes Grene;
{Han vugger Fugl paa Grene;
Og Den, som har slet ingen Ven
{Han lader ei sidde ene.
{Han la'er ei sidde ene.

4.

Det Barn, der synes meest forladt,
{Gud Fader selv vil bevare:
{Gud Fader vil bevare:
Han sender i den stille Nat
{Til Jorden sin Engleskare.
{Til Jord sin Engleskare.
De sprede deres Vinger ud,
{Naar alle Øine sig lukke.
{Naar vi vort Øie lukke.
Selv vaager hele Verdens Gud
{Ved Skabningens store Vugge.
{Ved Allnaturens Vugge.

B. S. Ingemann.

*) De med smaa Bogstaver trykte Linier synges af de tre dybeste Stemmer.

№ 11.

Andante. **Fr. Kuhlau.**

1. Sødt to = ner Nat = ter = ga = lens Slag i Lun=den, og

dolce e sostenuto

1ste St. Hver Blom = ster=

o = ver En = gen svæ = ver hvi = de Taa = ge = slør. Hver Blomster=

cresc. *f* *dim.*

kalk

kalk er lukt til Mor=gen=stun=den, og Svanen blun=der mel=lem Sø = ens

f *dim.*

høi = e Rør. Myg = gen sur = rer, Du = en kur = rer,

mf

sig i Flug = ten Sva = ler kryd = se, ned fra Lin = den Blom = ster

f *dolce*

*) drys = se, ned fra Lin = den Blom = ster drys = se.
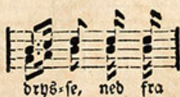
f

2.

Alt meer og meer nu Vestens Rødme svinder;
Thi dybere mod Midnat synker Solen ned.
I Østen Maanens blege Lys oprinder,
Og Stjerners store Hær indtager taus sit Sted.
I det Dunkle
Mildt de funkle,
Og i deres klare Øie
|: Straaler Haabet i det Høie. :|

C. H. Visby.

*) Naar Sangen udføres i Chor, udelades Dobbeltslaget og synges blot:

№ 12.

Andante. **Ved en Ynglings Grav.** **A. P. Berggreen.**

1. Før Gra=ven Ven=nens Støv skal gjem = me, end=nu en = gang et tungt Far=vel! Men ak! han hø = rer ei vor Stemme; vor Sjæl ei nær = mer sig hans Sjæl. Han hvi = ler stil = le ef = ter Kam=pen; hans Hjer = te stand=set har sit Slag, og koldt er Le = ret, slukt er Lam=pen: nu straa = ler ham en e = vig Dag.

p *f* *p* *f* *p* *pf* *dol.* *pf* *ff* *p*

2.

Du var saa god. Et ærligt Hjerte
I Sandhed boede i dit Bryst.
Du følte varmt ved Andres Smerte
Og deelte venligt deres Lyst.
Saa var du Ven, saa var du Broder;
Men, hvem du skjænkte Omheds Løn,
Det var din Fader og din Moder,
Thi du var dem den gode Søn.

3.

Og derfor ei for dig vi græde,
Du drog jo bort til Salighed;
Men naar vi skue dem, hvis Glæde
Her jordes, da vi græde med.
Dal, Tro og Haab, som Fredens Due,
Mildt trøstende i Kummers Sjæl,
Og lær os Naadens Himmel skue,
Idet vi sukke vort Farvel!

J. Fabricius.

№ 13.
Fred! Fred!

Andante. A. P. Berggreen.

№ 13.

Gjenfødelsen.

Andante maestoso. J. A. P. Schulz.

1. Den Sæ = de = mand ud = saa = er Sæ = den; af Jor = dens Skjød, ef = ter stak = ket Tid, af Støv = Dæk = ket Blomsten staaer frem.

2.
Hvi rinder din Taare ved Graven?
Hvi fæster Blikket du kun med Gru
Paa Døds og Forgængligheds Lod?

3.
Som Græsset paa Marken henvisner,
Som Blade falme og falde, saa brat
Vort Jordeliv smuldrer til Støv.

4.
Og Ørnen besøger vel Jorden,
Men snart af Vingerne ryster den Støvet,
Stiger mod Solen igjen.

Efter Claudius.

№ 14.

Hiinsides Graven.

Poco allegretto. A. P. Berggreen.

„For = stum = met, for = stum = met er suk = ken = de Kla = ge! Hvert Savn blev paa

Jor=den til = ba = ge; hvad der vi leed, er en Drøm. Her Li = vet hen=
cresc.
f p
gli=der—en an=dagts=fuld Sku=en—i u=maal=te Ti = der, sa=
cresc.
ligt, stil = le, blandt e = vi = ge Ro = ser en rin = den=de Strøm. Her
mf
p
Li = vet hen = gli= der—en an = dagts = fuld Sku = en—i u=maal=te Ti=
1ste St. blandt e = = = = = = vi = ge
mf
cresc.
der, 2den St. blandt e = = = vi = ge Ro = ser en rin=den=de Strøm."
3die og 4de St. blandt e = vi = ge Ro = ser en rin=den=de Strøm."
f

№ 16.

Længsel efter Foraaret.

Allegretto. **W. A. Mozart.**

1. Kom, Mai, du sø - de, mil - de! gjør Skoven at - ter grøn, og lad ved Bæk og
Kil - de Vi - o - len blom - stre skjøn. Hvor vil - de jeg dog gjer - ne, at
jeg i-gjen den saae! Ak, kjæ - re Mai! hvor gjer - ne i - gjen i Mar-ken gaae!

p

2.

Om Vintren kan man have
Vel mangt et Tidsfordriv;
Man kan i Sneen trave —
Aa ja, et lystigt Liv;
Har Leeg af mange Arter,
Især ved Juletid;
Vel ogsaa Kanefarter
Paa Landet hid og did.

3.

Dog naar sig Lærker svinge
Mod Sky med lifligt Slag,
Paa Engen om at springe —
Det er en anden Sag!
Men nu min Kjæphest rolig
I Krogen hist maa staae;
Thi udenfor vor Bolig
Man kan for Søl ei gaae.

4.

Du derfor smukt dig skynde;
Kom, kjære Mai, o kom!
At snart vi kan begynde
Paa Marken vor Springom.
Men fremfor Alt du mange
Violer tage med,
Og Nattergalesange,
Og Kukkeren tag med.

Efter det Tydske.

№ 17.

Foraarssang.

Andantino. C. E. F. Weyse.

1. Stor-ken sid-der paa Bon-dens Tag; han seer o-ver Mark og En-ge. Det bli-ver saa dei-lig en For-aars-dag; nu kom-mer den fav-re Tid, jeg ven-ted saa læn-ge.

2.

Storken klapprer paa Bondens Tag,
Og Gjøgen kukker i Skoven.
Med Mailøv nu kommer skjøn Valborgs Dag;*)
Nu stiger der Pindseglands med Sol over Voven.

3.

Storken flyver fra Bondens Tag,
Han spanker i grønne Enge.
Han kommer som Gjæst til skjøn Valborgs Dag;
Han bringer den favre Tid, jeg vented saa længe.

4.

Storken flyver til Høsten bort;
Han kommer igjen ad Aare.
Du Sommerens Gjæst! dvæl ikke for kort!
Velkommen, du favre Tid, jeg elsker saa saare!

B. S. Ingemann.

*) den 1ste Mai.

№ 18.

Poco andante. **Den 28de Mai.** Mel. Den gl. danske Folkevise om Hr. Asbjørn Snare.

1. Hjer-ter og Lø-ver i sit Skjold — Skoven staaer dei-lig og grøn — Dan-mark har ført fra He-den-old. Den Som-mer og den Eng saa godt kun-ne sam-men.

2.
Hjertelighed er det danske Guld,
— Skoven staaer deilig og grøn —
Moder af det har Favnen fuld.
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.*)

3.
Guldhjerter ni for hver en Lyst,
Ædel og dyb i Danmarks Bryst.

4.
Kiærlighed til vort Fædreland:
Yndigheds Ø i Mildheds Strand.

5.
Kiærlighed til vort Modersmaal:
Æblet af Guld i Sølverskaal.

6.
Kiærlighed til vor Arvedrot:
Faderlighed for Stort og Smaat.

7.
Kiærlighed til det Liv saa frit,
Som lader Hver beholde Sit.

8.
Kiærlighed til den søde Fred,
Levende Folk kan frydes ved.

9.
Kiærlighed til det Ærens Træ,
Som giver Børn og Qvinder Læ.

10.
Kiærlighed til hver Glædens Urt,
Som ei gjør Andre Livet suurt.

11.
Kiærlighed til hvad ret er smukt,
Ægte som Guld og Gjemmefrugt.

*) 2den og 4de Linie gjentages i hvert Vers.

12.
Kiærlighed til den klare Dag,
— Skoven staaer deilig og grøn —
Fuglene see med Velbehag.
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.

13.
Løverne tre er Lykkens Tegn.
Tregange stor i Hjertets Egn.

14.
Fredegod og Kong Valdemar,
Det var et ægte Løvepar.

15.
Nu er den tredie Løve-Stund,
Lykken hun smiler til Øresund.

16.
Fredegods Søn af Mødre ni,
Folkeraad! staae nu Danmark bi!

17.
Stød du som Heimdal i din Luur!
Staae du for Gladhjem som en Muur!

18.
Lyde som Brøl fra Løvebryst
Alle de ni Guldhjerters Røst!

19.
Høre det nu hvert Folk paa Jord,
Hvad der i Danmarks Hjerte boer!

20.
Skingrende Lyd fra Himmelbjerg
Gjøre til Steen hver Trold og Dværg!

21.
Kiærligheds Sol i Lysets Old
Kaste nu Glands paa Danmarks Skjold!

N. F. S. Grundtvig.

№ 19.
Sommerdagen*).

Andantino. Gl. dansk Folkemelodie.

1. Jeg gik mig ud en Som=mer=dag at hø = re Fug = le = sang, som Hjer = tet kun = de rø = re, i de dy = be Da = le, mel = lem Nat = ter= ga = le og de an = dre Fug = le smaa, som ta = le.

2.
Der sad paa Qvist en lille Fugl i Lunden,
Sødt den sang i Sommer=Morgenstunden
I de grønne Sale,
Mellem Nattergale,
Sang saa klart som Nogen kunde tale.

3.
Paa Straale=Krandsen og paa Engle=Røsten
Kjendte jeg den sære Fugl fra Østen,
Paradisets Svale,
Som af Vinter=Dvale
Vaagned op til Sang i grønne Sale.

4.
I Graadens Dal var Glædens Røst begravet,
Sangens Sol gik ned i Tone=Havet,
Løst var Styrkens Belte,
Blege alle Helte,
Hjertet maatte i et Suk hensmelte.

5.
Dog leved op Høisangen efter Døden,
Tone=Havet fødte Morgenrøden,
Og i Sole=Glandsen,
Under Straale=Krandsen,
Let gik over Bølge Havfru=Dandsen.

6.
Et Gyldenaar oprandt i Dannevangen!
Daglig her nu voxer Phønix=Sangen,
Fugl og Sang tillige;
Og alt som de stige,
Blomstrer op som Rosen Danmarks Rige.

7.
Omton da nu det danske Konge=Sæde,
Fuglesang, som røre kan og glæde:
Phønix=Sang, oprunden
Sært i Bøge=Lunden,
Morgenrøde=Sang med Guld i Munden.

N. F. S. Grundtvig.

*) Sang i Anledning af Kroningsfesten den 28de Juni 1840.

№ 20.
Dronning Amalias Vise.

Allegretto. Mel. Den gl. danske Folkevise om Tove Lille.

1. Skjøn Ro=se mellem Blomster i Ur=te=gaard, hun sid=der som en Dronning, mens Ver=den staaer. O=ver Dannemænds Hjer=te fø=rer Dron=nin=gen Spi=ret!

2.
Og Bøgen med sin Krone i grønne Lund,
Hun stander som en Dronning ved Belte og Sund.
Over Dannemænds Hjerte fører Dronningen Spiret!

3.
Den lille Ager=Lærke med Kaabe graa,
Hun stiger som en Dronning til Himmelens Blaa.

4.
Og Solen i det Høie, naar hun faaer Magt,
Hun skrider som en Dronning i Kronings=Dragt.

5.
Men Solen i det Dybe er Kjærlighed,
Hun daled som en Dronning herovenned.

6.
Og i sit lille Kammer i Danskens Barm
Hun sidder som en Dronning saa sommervarm.

7.
Imellem Dannequinder, alt som en Sol,
Amalia hun sidder paa Dronninge=Stol.

8.
Og over alle Roser, med Duften sød,
Er yndig Majestæten i Kaabe rød.

9.
Hun bærer og sin Krone, vor Dronning skjøn,
Saa blidelig som Bøgen i Livkjortel grøn.

10.
Og høiere end Lærken med Kaabe graa,
Hun stiger under Sangen til Himmelens Blaa.
Over Dannemænds Hjerte fører Dronningen Spiret!

11.
Den ømme Folkemoder med Kjærlighed,
Hun daler ogsaa gjerne til Smaafolk ned.

12.
Det Danske, som er Mange for lavt og smaat,
Det kalder hun dog kjønt og det kjender hun godt.

13.
Hun beder for de Ringe, hun kjæler for de Smaa,
Hun lærer dem at smile som Himmelen blaa.

14.
Der findes ingen Dronning paa noget Slot,
Som Børn af de Fattigste kjender saa godt.

15.
Saa qvægende hun styrker som Dug i Dal,
Og straalende hun throner i Høielofts=Sal.

16.
Velsignet være derfor den Sommerdag,
Hun fødtes til at skinne i Dronninge=Lag!

17.
Velsignet være Dagen i Gylden=Aar,
Som kronet Caroline i Christians Gaard!

18.
Velsignet være Dronningen moderlig!
Ved danske Hjerters Hylding forynge hun sig!
Over Dannemænds Hjerte fører Dronningen Spiret!

N. F. S. Grundtvig.

№ 21.

De Danske og deres Konge*.)

Andantino. A. P. Berggreen.

1. Alt rei = ser Vintren sit hvi = de Telt; alt rei = ser Vintren sit hvi = de Telt; med Iis lig = ger lil = le og sto = re Belt. Men Danmark sto = ler paa Her = ren.

2.
|: See, Svensken ligger for Kjøbenhavn, :|
Han stoler saa trygt paa sin Magt, sit Navn.
Men Danmark stoler paa Herren.

3.
|: I Byen hersker den bittre Nød; :|
Saa haardt den alt trues med Hungersnød.
Men Danmark stoler paa Herren.

4.
|: Den hele Forstad er lagt i Gruus, :|
Høit Flammerne hvirvle fra Herrens Huus.
Men Danmark stoler paa Herren.

5.
|: Den danske Konge paa Volden staaer, :|
De gloende Kugler omkring ham slaaer.
Men Danmark stoler paa Herren.

6.
|: Alt eier Fjenden den hele Ø; :|
Men Frederik svor, i sin Rede at døe.
Og Danmark stoler paa Herren.

7.
|: Enhver vil stride, trods Kjøn og Stand; :|
Hver Mand er en Helt, hver Qvinde en Mand.
Og Danmark stoler paa Herren.

8.
|: Sin Liigskjorte drager nu Svensken paa, :|
Som Dødningeskarer i Sneen de gaae.
Men Danmark stoler paa Herren.

9.
|: De levende Sneemænd storme paa Stand, :|
Men Qvinden dem smelter med sydende Vand.
Trygt Danmark stoler paa Herren.

10.
|: De Svenske storme med Larm og Skrig, :|
Men synke i Sneen som blodige Liig.
Thi Danmark stoler paa Herren.

11.
|: Snart toner Te Deum som Hjertets Tolk, :|
Og Kongen knæler med alt sit Folk.
For Seiren takke de Herren.

H. C. Andersen.

*) — under Kjøbenhavns Beleiring af Carl Gustav, 1658—59.

№ 22—25. Sange i Anledning af den 2. April 1801*).

№ 22.

Opraab.

Tempo di Marcia. F. L. Æ. Kunzen.

1. Til Vaaben! see Fjen=der=ne kom = me, til Vaa=ben, I nor=di=ske Mænd!
Alt rø=res den lar=men=de Trom = me, til Kam=pen Hver føi=e sig hen!

Hist fraa=der co=da=ni=ske Bøl=ge af Harm mod Ty=ran=ner=nes Føl=ge; op, Dan=nemænd! kæmper i Fæ=dre=nes Spor for Kon=ge, for Ar=ne, for Fri=hed i Nord! for Kon=ge, for Ar=ne, for Fri=hed i Nord!

*) See 1ste Hefte (2den Udgave) Nr. 36: „Vi Alle dig elske, livsalige Fred,“ og 4de Hefte Nr 11: „Være Fred med Eder Alle“.

2.

Selv Oldingen seer jeg fremtræde,
Han glatter det snehvide Haar;
Med Tak for hver fredelig Glæde,
Han modig mod Fjenderne gaaer.
Hist blussende Ynglinger ile,
De Britterne skue og smile,
Og djærvelig kæmpe i Mændenes Spor
|: For Konge, for Mødre, for Frihed i Nord! :|

3.

I Aag af Brittaniens Love
Skal Cimbrernes Sønner ei gaae;
Dem Tordenskjold lærte at vove,
Af Juuler de lærte at slaae.
Pløi Bølgen med ildsvangre Taarne;
Vi ere som Havet fribaarne,
Og døe eller seire i Juulernes Spor
|: For Dannebrogs Ære, for Frihed i Nord! :|

4.

De seieromstraalede Navne
Opflamme hver Dannemands Bryst;
Dans Helte fra Gernerske Stavne
Med Nelson skal vove en Dyst.
Alt raver paa slibrige Bane
Hans hidindtil seirende Fane;
Thi Dannebrog værner fra Daniens Strand
|: Om arvede Hæder og Fædreneland. :|

5.

Svæv hædret fra kneisende Master,
Du Danmarks uplettede Flag!
Mens Landværn til Baunerne haster,
At møde i standende Slag.
Almægtige Hærenes Herre,
Giv Danien Seier og Ære!
For Freden at vinde, i Kampen vi gaae,
|: For Konge og Arne vi stride og slaae! :|

E. Falsen.

Anm. Da Melodien til et andet bekjendt, i samme Anledning forfattet, Digt findes i denne Samling under Nr. 1, benytter jeg den mig her levnede Plads til at meddele nogle Vers af denne Sang:

Skjærtorsdags-Slaget.

1.

Sving dig, glade Sang, fra Jorden
Høit mod Himlens hvalte Buer!
Tolk den Fryd, som hæver Norden,
Som hvert Hjerte gjennemluer!
Lad vor Glædes Samklang ligne,
Fulgt af tusind Harpers Lyd,
Seraph-Chorene, som signe
Himlens Salighed og Fryd!

2.

Unge Piger, unge Qvinder,
Iler til de Dødes Have!
Plukker Glemmigei, og vinder
Krandse om de store Grave!
Taber Løvet, Egeskove!
Spred det, Storm, paa Danmarks Hav!
Pryd, Natur, den stolte Vove,
Som blev Danner-Heltes Grav!

3.

Oldtids Kjæmpehøie sjunke;
Danmarks Daad blev glemt paa Jorden;
Dag, som en electrisk Funke,
Rystede du atter Norden! —
Oldtids Kraft og Oldtids Ære
Skjænktes atter os ved dig;
Derfor, store Dag! du være
Evig uforglemmelig.

Oehlenschläger.

№ 23.

Til de hjemkomne Krigere.

Andante. F. L. Æ. Kunzen.

1. Velkommen Æt af dan=ske Hel=te! O Jer det var, som stred for os; I stred for Danmark, da det gjæld=ste, og vandt selv Hel=tens stol=te Roes; den Laur=bærkrands en Fjen=de gav, den vis=ner ei paa Hel=tens Grav.

2.

„Nu lader Dødens Tordner skralde!"
Bød Fredrik, Folkets første Ven.
Med Taarer saae han Helte falde,
Med Glæde saae han Jer igjen.
|: Den Laurbærkrands, vor Fredrik gav,
Den visner ei paa Heltens Grav. :|

3.

Vi saae — og skjalv og bad for Eder
Paa Kongestadens trygge Vold.
Nu Eders Frelse Fryd udbreder,
Som Eders Mod var Landets Skjold.
|: Den Laurbærkrands, som Folket gav,
Den visner ei paa Heltens Grav. :|

4.

En evig Laurbærkrands I vinde
Ved Hædersdagens Evighed;
Thi Kongedybet er et Minde
Til Efterslægtens sidste Led.
|: Til Efterslægtens sidste Mand
Vær evig hædret, Fædreland! :|

L. C. Sander.

№ 24.

De Faldnes Minde.

Con moto. F. L. Æ. Kunzen.

1. Saa kæmped de Hel=te af an=den A=pril for Fæ=dreland, Fri=hed og Æ=re, ud=kaar=ne ved Kug=ler=nes ræd=som=me Spil Aarhun=dre=dets Mønster at væ=re.

2.

De svore: „Vort Fædreland ville vi frie
Fra Havets blodstænkte Tyranner,
Og Jordklodens Slægter skal lære, som vi
At heise Selvstændigheds Banner."

3.

End svore de: „Bølgernes Frihed vi skal
Med Fostbrødres Kjækhed gjenkræve!
Gud raader for Seier, Gud raader for Fald,
Dog skulle de Voldsmænd vel bæve!

4.

Saa skjøn er den Kamp for sit Fædreneland,
Det Haab er saa frydfuldt vi nære!"
De svore — det gjengjaldt fra Nor og til Dan —:
„Vi værge, vi døe for vor Ære!"

5.

Alt vaiede Kampens det festlige Flag,
Alt tordned de trofaste Blokke;
De Helte, de sloge med Indfødtes Slag,
Og trodsed de fjendtlige Flokke.

6.

Saa hvinede Død og unævnelig Gru
Af tusind ildsprudende Munde;
Hver Døende styrked Stridsbroderens Hu,
Hver Blødende signed sin Vunde.

7.

Vel Tusinde døde nu Heltenes Død
For Fædreland, Frihed og Ære;
Dog end fra hver „Prøvesteens" blodige Skjød
Forbaused de Fjendernes Hære.

8.

O hellige Skygger! modtager Jert Krav,
En Borgerdaads Krands, som ei falmer;
Thi Frihed skal groe, som en Eeg, paa Jer Grav,
Og Freden skal flætte Jer Palmer.

G. H. Olsen.

№ 25.

Medborgeres Taknemmelighed.

Larghetto. H. O. C. Zink.

1. En Hel = te = flok mod Brit = ten stod, — de Bøl = ger blev saa
gru=somt rø = de, — dyrt solg = te den sit kjæk = ke Blod, og tu = sind
stol = te Fjen = der dø = = = = de. Da hei = sed Brit = ten hvi=
de Flag, og bad om Ro paa Kam = pens Dag.

2.

Den danske Helt gav Britten Ro,
— De Bølger var saa grusomt røde —;
Thi Gud og Land og Konge tro,
Saa mangen ædel Kriger døde.
Af Fjenden æret Dansken stod,
Men, ak! den Ære kosted Blod.

3.

Til Landet flød de Heltes Liig,
— De Bølger var saa grusomt røde, —
Og Faderløses Jammerskrig
Blandt Enkers høie Veeraab løde:
„O Gud! min Mand, min Fader faldt,
O Gud! o Gud! jeg misted' Alt."

4.

„O Gud! min Søn, min Støtte faldt,"
— De Bølger var saa grusomt røde —
„Han offred Blod og Liv og Alt,
Jeg Arme hungrer nu tildøde!"
Saa klager Olding, hvid af Haar,
Og vrider matte Haand og gaaer.

5.

Frem treen da en Velgjørerflok,
Og Dansken værdig var dens Tale:
„Hvad Gud har skjænket meer end Nok,
Dermed jeg Armod skal husvale;"
Med kjærlig Haand den standsed Graad,
Og Gud gjengjælde vil dens Daad!

P. H. Haste.

№ 26.
Ved en landlig Fest.

Vivace. F. L. Æ. Kunzen.

Chor.

Svæver hen i let-te Dandse, tum-ler ly-stig Par med Par! Flætter

mf

Glæ-dens fri-ske Krandse, syn-ger Hver, som Stem-me har! Enkelte. Held os!

p

thi en kjær-lig Fa-der vær-ner om vor Fryd og Fred; han os

in-gen Tid for-la-der, han, hvis Navn er Kjær-lig-hed! Held os! han os

thi en kjær = lig Fa = der vær = ner om vor Fryd og Fred;
in = gen = tid for = la = der, han, hvis Navn er Kjær = lig = hed. Forfra til 𝄐

Enkelte.

Dig, Al = god=heds Gud! vi pri = se her med gla = de Hjer = ters Sang! Gjer = ne

p

hø = rer du vor Vi = se sti = ge fra den grøn=ne Vang. Dig, Al = god=heds Gud! vi

pri = se her med gla = de Hier=ters Sang! Gjer=ne hø = rer du vor Vi = se sti = ge

Chor.

fra den grøn = ne Vang. Svæ = ver hen i let = te Dand=se, tum = ler

mf

ly = stig Par med Par! Flæt = ter Glædens fri = ske Krand = se, syn = ger, Hver, som

Stem = me har, syn = ger, Hver, somStemme har, syn=ger, Hver, somStemme har!

№ 27.

Guds Fred.

Andantino. A. P. Berggreen.

1. Lyk = sa=lig, lyk = sa = lig hver Sjæl, som har Fred! dog Ingen kjender Dagen, før So = len gaaer ned.

2.
Godmorgen! Godmorgen! sang Fuglen paa Qvist;
Tidt saae den Aftensolen bag Fængselets Rist.

3.
Tidt dufted, tidt nikked Smaablomsten ved Gry;
Før Aften laa den knuust under Haglveirets Sky.

4.
Tidt leged Smaabarnet i Morgensol rød;
Ved Qvæld det laa paa Leiet saa stille og død.

5.
Paa Jorden ei lever saa salig en Sjæl,
Jo Lykken kan omskiftes fra Morgen til Qvæld.

6.
Lyksalig dog Sjælen, som kjender Guds Fred,
Skjøndt Ingen kjender Dagen, før Solen gaaer ned!

7.
Godmorgen! vi sjunge med Fuglen heelt fro,
Skal selv i mørke Fængsel til Natten vi boe.

8.
Guds Børn kan sig glæde som Blomster ved Gry,
Skal selv de ligge knuust under Aftenens Sky.

9.
Som Barn kan jeg frydes i Morgensol rød,
Om ogsaa jeg før Aften er stille og død.

10.
Gudsfred og Godaften! vi sjunge ved Qvæld:
Vorherre selv bevarer hver flygtende Sjæl.

11.
Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaaer ned.

B. S. Ingemann.

№ 28.

De hellige tre Kongers Sang.

Allegretto.

1. O Stjer-ne, hav Tak, vor le-den-de Ven i-mel-lem de vild-som-me Vei-e!
Alt Hyt-ten vi see, nu kjen-de vi den, Lyk-sa-lig-hed mon-ne vi ei-e!
Med Glæ-de vi træ-de her ind i det fat-ti-ge Huus! Med Glæ-de vi træ-de her ind i det fat-ti-ge Huus!

2.

Vi komme saa fjernt, vi Konger tre,
 Alt fra de østlige Lande.
Men aldrig saasnart vi Stjernen fik see
 Paa Nattens Himmel at stande,
  Vi glade
  Forlade
 Vor skinnende Kongeborg.

3.

Thi Perler og Guld har Østerland,
 Klenodier have vi hjemme.
Men Perler og Guld ei lignes kan
 Ved det, som Hytten mon gjemme.
  Af alle
  Vi kalde
Dog denne den herligste Skat.

4.

Og denne Skat, som I vel forstaaer,
 Det er Barn Jesus den lille.
Han fødes endnu hvert evige Aar
 For dem, som elske ham ville,
  Som trolig
  Sin Bolig
 Indvie den hellige Juul.

5.

Saa er det da ei den første Gang
 Vi komme hid fra det Fjerne.
Vi komme, som før, med Spil og Sang,
 Og ved den ledende Stjerne.
  Vi prise
  Den Vise,
 Vor Frelser vi prise, som før.

6.

Han er, som vi, en herskende Drot,
Og Seiren hans monne være;
En Hytte er hans prægtige Slot,
Og Fuglene sjunge hans Ære.
Det lyder,
Det bryder
Saa høit gjennem Skyernes Mulm.

7.

Ei ære vi dig, som en Konge paa Jord,
Med Guld og kostbare Ringe,
Men Myrrha vi strøe i dit hellige Spor,
Og duftende Virak vi bringe.
Du have
Vor Gave,
Som Givernes Ydmyghed, kjær.

8.

Saa sige vi Eder nu Farvel.
Vor Frelser ville vi prise.
See, Stjernen skinner saa klart i Qvæld,
Og Veien vil den os vise.
Hil være
I Ære
Den Konge for Himmel og Jord!

J. L. Heiberg.

№ 29.

Jagtlyst.

(Af C. J. Boye.)

Allegro. **Fr. Kuhlau.**

Naar Pandse=ret hæn=ger i fre=de=lig Hal, og Skjol=de=nes Klang ei væl=di=gen to=ner paa blo=di=ge Val til Kri=gerens Sang, (1ste St.) da gri=ber den strids=van=te Rid=der sit Spyd, mens strids=van=te Rid=der sit Spyd, mens Gan=ge=ren

(2. St.) da griber den

(3die og 4de St.) da gri=ber den strids=van=te Rid=der sit Spyd,

p cresc. *f* *p* *cresc* *f*

Gan=ge=ren fny=ser ved Jagt = hor = nets Lyd,

fny = = = = = = = = = ser ved Jagthor=nets Lyd, ved Jagthor=nets Lyd, ved

mens Gan=ge=ren fny=ser ved Jagthor=nets Lyd,

p

Jagt=hornets Lyd, og brat i Sko=ve=nes Nat, og brat i Sko=ve=nes

f

3die St. og brat i Sko=ve=nes

4de St. og brat i Sko=ve=nes Nat, og brat i Sko=ve=nes

Nat han styr=ter af = sted o = ver

mf *cresc.*

3. og 4. St. Nat han styr=ter af = sted o = ver Flod, o = ver Krat,

Flod, o = ver Krat, han styr=ter af = sted o = ver Flod, o = ver Krat. Da

ff *p*

mø = der ham Bjørnen, der sø = ger om Rov, der sø = ger om Rov; høit

cresc

f

ban = ker hans Bryst i blo = di = ge Dyst, høit ban=ker hans Bryst i

blo = di = ge Dyst; og Vald=hor=net to = ner i lyt = ten = de Skov om

p

Jæ = ge = rens Lyst, om Jæ = ge = rens Lyst, og Valdhor=net to = ner i lyt = ten=de Skov om

f

Jæ = gerens Lyst, om Jæ = ge=rens Lyst, om Jæ=ge = rens Lyst, om Jæ = ge = rens Lyst!

№ 30.

Til Kamp!

(Af C. J. Boye.)

Allegro. **Fr. Kuhlau.**

f

Til Kamp! til Kamp! til Kamp! til Kamp! Mod Skjoldet to = ne væl=digt

Spær, og væk = ke Kæmpers ra = ske Hær. Til Kamp, til Kamp, til Kamp, til Kamp!

ff

Den Kri = ger føl = ger Lyk = ken blid,

Den Kri=ger føl=ger Lyk = ken blid, der dra=ger i ret=

der dra=ger i ret = fær = dig Strid! Af=sted, af = sted, af = sted, af=

fær = dig Strid! Af=sted, af = sted, af = sted, af = sted,

sted, af=sted, af=sted! Den Kri=ger føl=ger Lyk=ken blid, der dra=ger

af=sted, af=sted, af=sted, af=sted!

i ret=fær=dig Strid! Til Kamp! af=sted, af=sted!

Til Kamp! Til Kamp!

Til Kamp! af=sted, af=sted! Af=sted! til Kamp!

№ 31.

Søren Kanne.

Con moto.

Mel. Den gl. danske Folkevise om Svend Felding.

1. Det blæ = ste en Storm udi Kat = te = gat, de Bøl = ger de gin = ge saa høi = e. Saa mangen stolt Sømand den sam = me Nat for sid = ste Gang luk = ked sit Øi = e.

2.

En liden Skude var og deriblandt,
Fra Hornbek monne den komme.
Ret aldrig mere til Havnen den vandt,
Fordi at dens Tid var omme.

3.

Den Skude blev ført af en Sømand god,
Af dem, der ei pleie at ryste —
Thi først sig beviser det danske Mod,
Naar Døden begynder at kryste.

4.

Han kæmped, indtil han omsider drev,
For Stormen et værgeløst Bytte.
Mod Dagningen stødte han paa et Rev
Med dets faldefærdige Hytte.

5.

Han haver kun med sig en liden Dreng;
I stærken Arm han ham griber:
„Her bliver nok redt os saa kold en Seng;
Det hjælper slet inte, du piber."

6.

De Bølger de bryde med stor Allarm,
Og Skibet det krænger og knager:
Dog holder han Drengen med venstre Arm;
Med høire i Vantet han tager.

7.

Han seer sig saa langlig ind mod Land —
Imellem var dybe Rende —
„Vi kan ikke naae den velsignede Strand,
Hvis Hjælp os ei Himlen vil sende."

8.

Da kom en Bonde til samme Sted —
Han hedde saamænd Søren Kanne —
Han siger til Fa'eren, som og var med:
„Det Skib er nok nær ved at strande."

9.

Saa springer han til sine Heste to —
De stode just tøired' paa Brinken -
Han giver sig ikke ret længe Ro,
Før han bliver færdig med Rinken.

10.
Den Gamle ham huer det ikke ret vel;
Han hvøvter med Haanden: „Hei Søren!
Du drukner jo Ogene og dig selv;
Det Skib er desuden forloren.“

11.
Men Søren sprang op paa den nærmer Hest,
Og kaster et Oie til Fa'eren:
„Ifald jeg derude skal faae min Rest,
Lad see, at I sørger for Karen!“

12.
Saa hug han sit Hors med sin Træskohæl,
Og lod hende springe i Vandet.
Den anden han dasked med Tøirepæl:
Saa maatte de begge fra Landet.

13.
Men da han sig havde i Dybet sænkt,
Alt udi de fraadende Strømme,
Ei skulde da noget Menneske tænkt,
Han kunde til Vraget svømme.

14.
Jo, jo! — See! der sidder han nok saa rank,
Han synes paa Bølgen at ride —
Men der kommer Oren — og Hoved — og Mank —
Og nu er han ved Seilerens Side.

15.
„Hei Landsmand! sid op nu, hvis du vil med,
Og hold saa din Dreng ved hans Trøie!“
Han sidder der alt — og igjen nu afsted —
Det var noget andet end pløie.

16.
De Bølger de brusede over dem brat;
De tvende holdt fast ved hinanden —
Men see kun! nu har de jo Landet fat,
Og frelste de springe paa Stranden.

17.
Da kaste sig alle Trende paa Knæ
Og takke vor Herre for Livet.
„Men kom!“ siger Søren, „med mig nu i Læ —
See hisset, nu splintres jo Skibet!“

18.
Men Drengen han skjalv, som i Blæsten et Siv;
Og Skipperen slang sine Arme:
„Hvad skal vi nu give dig for vort Liv?“
— „Følg med mig og faae lidt Varme.“

19.
Han pleied den Sømand med samt hans Pog;
Det baade af Potte og Pande!
Og det var al den Betaling, han tog,
Den fattige Mand, Søren Kanne.

20.
Saa skulle dog alle I danske Mænd
Af Hjertet elske hinanden!
I Faren og Døden sig give hen
Den Ene med Lyst for den Anden!

21.
Saa skulle I fast staae hverandre bi —
I pløie nu Jord eller Bølge —
Men mindst dog paa Kampens den blodige Sti
Skal Een bag en Anden sig dølge!

22.
Og Fynbo og Jyde og Sjællandsfar —
Til eet Huus vi Alle jo høre.
Gud Fader os Alle i Troskab bevar!
Og alle til Enighed føre!

St. St. Blicher.

№ 32.

Den lille Kulsvierdreng.

Poco allegretto.

1. „I Sko = ven ved Mi = len sid = der Faer, Moer sid = der hjem = me og spin = der. Vi! jeg blir og Karl, mig en Fæ = ste = mø taer, naar En, som mig hu = er, jeg fin = der. Det er saa mørkt langt bort, langt bort i Sko = ven, det er saa mørkt langt, langt bort i Sko = ven.

2.

Tidlig med Solen jeg hjemmefra gik;
Friskt Mod dens Straaler indgyde.
Til Faer skal jeg bære Mad og Drik.
Nu Qvældens Timer frembryde.
|: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

3.

Liden Sti gjennem Skoven slynger sig,
Jeg ene den gaaer, er ei bange.
Men Fyrrene see saa mørkt paa mig,
Og Bjerget kaster Skygger saa lange.
|: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

4.

Tra la la! — Munter som Fuglen i Sky!
Nu vil jeg springe og sjunge — —
Hu! flygt fra Bjerget det svarer med Gny,
Og Ordene komme saa tunge.
|: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

5.

Ak! var jeg blot vel hos min gamle Faer!
Jeg Bjørnen hør brumme og sjunge,
Og Bjørnen han tolv Mænds Styrke har
Og skaaner hverken Gamle eller Unge.
|: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

6.

Alt mere sig nærmer den sorte Nat,
Med et Slør den Alting beklæder.
Det pusler og rasler i Busk og Krat,
Frem af Skjulet nu Troldene træder.
|: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

7.

Ak Gud! der er een! der er to! — Om i Garn
De mig taer — see hvor nær de sig svinge!
De vinke! — Gud trøste mig fattige Barn!
Her det gjælder for Livet at springe."
|: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

8.

Og Natten den nedsteg, og Timen blev seen,
Sig Stierne slynge saa vilde;
Det knager og brager over Stok og Steen —
Paa Heden springer den Lille.
|: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

9.

Han Milen naaer — med angestfuldt Sind
Han synker ved Faderens Side.
„„Velkommen, velkommen, kjær Sønnen min!""
„Jeg saae Trolden, om ei meer — Gud maa vide!
|: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven!" :|

10.

„„Min Søn! jeg sad her i saa mangt et Aar
Og er end med Guds Hjælp vel beholden;
Hvo ret kan læse sit Fader-Vor,
Han frygter hverken Fanden eller Trolden,
|: Skjøndt det er mørkt langt, langt bort i Skoven."" :|

Digtet og componeret af **E. G. Geijer.**

№ 33—37. Scener af Alfelivet.

№ 33.

Alferne ved Kilden.

Allegretto grazioso. C. E. F. Weyse.

Enkelte.

1. Ris = ler, al = le Bøl = ger smaa, de = mant = kla = re, per = le = graae!

Si = der af den for = te Jord, som et gjen=nem = sig = tigt Flor. Som et

gjen = nem = sig = tigt Slør, strøm = mer af det bre = de Rør! Reg = ner

gjen = nem Blom = ster = hæk = ken i det re = ne Mar = mor = bæk = ken!

Chor.

Pladsker med me - lo - diskt Fald, som et fly - den - de Chry - stal! Bob - le,

mf

bob - le, Kil - den gaaer; Bob - le, bob - le, Lær - ken slaaer.

2.

Lille Draabe, træng dig kun,
Demantklar og perlerund,
Gjennem Høiens hvide Sand
Hen til Kildens Blomsterrand.
Intet mørkne skal din Pragt,
Skovens Alfer holde Vagt.
Ingen Qviste, ingen Blade
Tør sig i dit Bækken bade,
Intet Mos og ingen Myg;
Lille Bølge, flyd kun tryg!
|: Boble, boble, Kilden gaaer,
Boble, boble, Lærken slaaer. :|

Oehlenschläger.

№ 34—36.

Vaabensmedningen.

(Af C. J. Boye.)

№ 34. Alferne ile til Arbeide.

Allegretto vivace. C. E. F. Weyse.

Chor.

1. Til Vær=ket af=sted med vin=ge=de Fjed, ei snoer Jer om=kring paa
En=gen i Ring. U=skyl=dig=hed haa=ber, og Hæv=nen os raa=ber. Den
kog=len=de Maa=ne sit Lys skal os laa=ne. Af=sted, af=sted! Af=
sted, af=sted, af=sted, nu af=sted med vin=ge=de Fjed, af=sted med

4de St. afsted, afsted, afsted, af=sted

p *mf* *p* *f* *mf* *semp. cresc.* a)

b)

2.

Hist Valmuens Flor
Bag Hækkerne groer,
Dens døsige Duft
Vi sprede i Luft.

Til Slummer den bøie
Det trodsige Øie!
Uskyldigheds Blikke
Betvinge den ikke!

|: Afsted, afsted! :|
Afsted, nu |: afsted
Til brogede Bed! :|

№ 35. Alferne smede Vaaben.

Allegretto. C. E. F. Weyse.

kla = re Væld i hu = le Fjeld bring Kjø = le = vand hid! Ei dvæ=ler, ei hvi = ler! med

mf

Andre.

Bæk=ke = ne i = ler den rin=den=de Tid! Op! pu=ster rød den matte Glød, lok

f

Vin=den hid! Ei dvæ=ler, ei hvi = ler! med Storme=ne i = ler den vin=ge = de Tid!

Chor.

Knittrer, Flammer, høit med Brag! Løft dig, Hammer, Slag i Slag! Knittrer, Flammer,

f

Nogle.

høit med Brag! Løft dig, Hammer, Slag i Slag! Hæv dig, Skjold, i gyl=den Bu=e,

p

let, men fast! Mægtig skal din Hvælving tru = e Niddingsvold og Ræn = ke = hast!

Andre.

Deel din Hær=je=kraft med Sværdet, Lu = e = baal! Syvfold kjø = let, syv = fold hær=det,

Chor.

spal=te dybt det skar = pe Staal! Knittrer, Flammer, høit med Brag! Løft dig, Hammer,

Slag i Slag! Knittrer, Flammer, høit med Brag! Løft dig, Hammer, Slag i Slag!

Nogle.

Blodru=binen dun=kel=rød ty = der Død! Straal i Fjendens Hjer=te ind! bleg hans Kind!

Andre.

Foraarsgrøn Smaragden bær Haabets Skjær! smiil fra Hel=tens Sværde=skaft! styrk hans Kraft!

Flere.

De=mant med din Ætherglands, flæt du her din Straa=le=krands; reen af Hjer=te,

u=den Svig væ=re Den, som bæ=rer Dig!

Chor.

Dæm=per, Flam=mer, E=ders Brag! Træt=te Hammer, stands dit Slag! Sølv=blank o=ver Skjol=dets Grund vo=rer Maanens Bu=e rund; dybt mod Skjol=dets krum=me Rand ble=ge

mf

Stjerner flye paa Stand! Saa skal Hel = te = kraf = ten sti = ge, saa skal

cresc *f* *mf*

Hel = te = kraf = ten sti = ge, saa skal ræd = de Ska = re vi = ge for den kraf = tig = from = me

f

Mand, saa skal ræd = de Ska = re vi = ge for den kraf = tig = from = me

f

Mand! Hil vor Kon = ge, hil hans Brud! vi har ad = lydt E = ders Bud!

Alfe = Kongen og Dronningen.

p *f*

Alt er ham = ret, Alt er færdigt. Hvil = ket Værk! Staalets Ild er Skjoldet vær = dig,

Hjel=men let og stærk! Skul=de Mag=ten nu dem fælde? Lumskhed saa=re dæk = ket

Bryst? Staalet styr = ke Ar = mens Væl = de! Sei=er kro = ne man = dig Dyst!

Chor.

Alf. Kg. og Dr.

Staa = let styr = ke Ar=mens Væl=de! Sei=er kro = ne man=dig Dyst! Nu

hur = ti = gen løf = ter de su = sen = de Vinger, fly = ver høit, fly = ver op o = ver

Chor.

Bjer=ge = nes Kløf=ter og Fjel=de = nes Top! O = ver Bjer = ge = nes Kløf=ter og

Fjel=de = nes Top, o = ver Bjer = ge = nes Kløf = ter og Fjel = de = nes Top!

Alf. Kg. og Dr.

mf

Dræ-ben-de Gla-vind, Skjold i-mod A-vind brin-ge vi med til Hjælp; af-sted!

Chor.

Dræ-ben-de Gla-vind, Skjold i-mod A-vind brin-ge vi med til

p *cresc.* *mf* *cresc.*

Hjælp; af-sted! Af-sted! Af-sted! Af-sted! Af-sted!

f

№ 36. Alferne bringe deres Gaver.

Andante. C. E. F. Weyse.

Chor.

Til Uskylds Værn, til Kamp mod Vold vi brin = ge Skjold, som in = tet Hug kan

kløve! Vær Al = fens høi = e Ga = ve værd; i ær = lig Færd det

skal be=staae sin Prø = ve! Med kunstig Haand ved Lu = ers Baal vi hamred Staal, som

Trol=dom ei skal dø = ve; men blin=ker det til Lastens Værn, liig slø=vet Jern sin

Ei = er det be = drø = ve! Med ſpi = let Gab og rø = den Tand fra Hjelmens

mf

Rand ſig krummer gu = le Lø = ve. Vær kjæk, ſom den, med Æ = del=mod, og

f *p* *f*

Hjelmen god ſkal fjendt=ligt Gla = vind ſlø = ve. Til Kamp! Til Kamp! Til

ff

Kam = pen ſtævn for U = ſkylds Fred, for man = dig Hævn!

Anmærk. I Mangel af tilſtrækkelig dybe Stemmer ſynges paa de betegnede Steder ſom nedenfor.

*) **) ***)

vi ham = red Staal, ſom Trol=dom ei ſkal dø = ve; liig ſlø = vet Jern ſin rø = den Tand fra

№ 37. Alfernes Sang
medens de jorde den hellige Fatime*).

Adagio. A. P. Berggreen.

**)

Sov sødt, vor Mo=der! un=der Træ=ets Rod. Hist løn=ner Her=ren dig, at

du var god! 1.og2.St. Sov sødt, vor Mo = der! Sov sødt, vor Mo=der! un = der

3die St. Sov sødt, vor Mo = der! sov sødt un=der

4de St. Sov sødt, vor Mo=der! un=der

Træ = ets Rod. Hist løn=ner Her = ren dig, at du var god! Sov sødt, sov

cresc

sødt! Sov sødt, sov sødt! un = der Træ = ets Rod. Sov sødt, sov sødt!

*) Af Oehlenschlägers „Aladdin".

№ 38.

Cort Adeler.

Andante con moto. A. P. Berggreen.

1. Cort A=de=ler var sig en Helt saa stærk, hans Ry foer saa vi=de om Lande; han ø=ved saa man=gent et Manddomsværk alt ved de frem=me=de Stran=de.

2.
I Myklegaard hørtes hans Navn med Skræk,
De Tyrker kun lidet ham hued,
Han slog saamange med Sværdet kjæk,
Fem Tusind med Lænker han kued.

3.
Ved Tenedos toned hans Seierssang,
Mens eenlige Snekke han bøded;
Da kom Herr Ibrahim, stærk og lang,
Af Harme den Muselmand gløded.

4.
Med tusinde Mand han mod Helten foer,
Ham tyktes Seiren alt vunden;
Paa søndrede Snekke de sprang ombord,
Og raabte paa Christenhunden.

5.
Paa Dækket der øves saa haard en Færd,
Saamangen Christenhelt bløder.
Cort Adeler slynger sit gode Sværd,
Han flux den Muselmand møder.

6.
Herr Ibrahim efter hans Hoved slog;
Men det vilde Helten ei slippe:
Med høire Arm han det Hug modtog,
Men nu vilde Styrken ham glippe.

7.
Med venstre Haand tog han Sværdet fat,
Og nu foer han ikke med Lempe:
Paa Dækket der faldt et Hoved saa brat,
Det tabte den tyrkiske Kæmpe.

8.
Nu faldt hver Muselmands Sværd og Mod
Som Dyr de lode sig binde;
Fra Tenedos seiled den Kæmpe god
Med Seier for flyvende Vinde.

9.
Cort Adeler frem for sin Konge stod,
Ei Heltens Hæder var ringe;
Et Banner han lagde for Kongens Fod
Og Ibrahims vældige Klinge.

10.
Nu ligger Helten i sorten Muld,
Han kløver ei flere Pander;
Men Dannemark gjemmer end, tro som Guld,
Hans Navn, hans Sværd og hans Banner.

B. S. Ingemann.

№ 39.

Strandveien.

Vivace. **N. W. Gade.**

1. Fra qvalmful=de Mu=re! Til Mar=ken saa huld! Der pløi=e=de Fu=re har y=det sit Guld. Saa fri=ske, saa sun=de de Bøn=der vi see, ved kjø=li=ge Lun=de de hvæs=se den blin=ken=de Lee.

2.
See Blomsterne virke
Et Tæppe, som gaaer
Om gothiske Kirke,
Hvor Korsene staaer.
Saa bruun den sig reiser
I lysgrønne Dag.
See hvor Storken kneiser
Paa det gamle, mosgroede Tag.

3.
Huulveien mod Havet
Nedluder saa brat,
Med Skygge begavet,
Med Træer besat.
Her risle saa milde
De Bølger fra Land,
Fra venlige Kilde
Langt ud i den himmelblaa Strand.

4.
Saa langsomt i Sandet
Vi glide afsted;
Imens ruller Vandet
Ved Hestenes Fjed.
Den flagrende Maage
Flyer hen over Sø.
Hist see vi i Taage
Thycho Brahes kneisende Ø.

5.
Her Bøgenes Kroner
Sig om os har hvalt.
De spøgende Toner
Vi høre jo alt.
See Teltene hvide!
See hvirvlende Røg!
Vi kjøre, vi ride,
Vi ile til Latter og Spøg.

Oehlenschläger.

№ 40–42. Livs-Betragtninger.

(Af C. H. Visby.)

№ 40.

Livets Kamp.

Larghetto. W. A. Mozart.

Chor.

Den Vei, som Støvets Søn skal gaae, har selv be-stemt den E - vig - høi - e; og

dolce *f*

In-gen Sei-rens Maal kan naae, u - prø - vet, daad-løs, u - den Møi-e.

Enkelte.

p

Thi veed du, Yngling! hvor paa Jord vel Lyk-kens Pal-me skjønnest groer? —

Chor.

Den vox - er ei som kraftløst Siv paa En - gen, smi-dig, let at bøi - e; dens

cresc. *f* *p*

stol = te Løv, Pryd for dit Liv, fin = der du kun paa stei = le

f

3die og 4de St. fin = der du kun paa stei = le

Høi = e! fin = der du kun paa stei = le Høi = e!

Høi = e! fin = der du kun paa stei = le Høi = e!

№ 41.

Forgængeligheden.

Allegretto. **W. A. Mozart.**

Ak, kjæ = re Brø = dre! Alt flyer bort, For = aa = ret va = rer kun saa kort.

semp. p

Ak, kjæ = re Sø = stre! In = tet be = staaer, Li = li = en vis = ner, Ro = sen for = gaaer.

Svun-den er Prag-ten, Vaaren os gav, Blomster-nes Ska-re sjun-ken i Grav;

Alt er et Rov for Vin-tren ble-vet, Stormen har Sko-vens

Løv af-re-vet. Dog—ef-ter Nat-ten Da-gen skal grye, For-aa-ret

blom-stre her-ligt paa-ny! Her bli-ver Bla-det at-ter til

Støv; hist sky-der Stam-men e-vig-grønt Løv; her, her

Bla = det blir Støv, hist, hist — e = vig = grønt Løv.

№ 42.

Evighedens Morgen.

Andante. W. A. Mozart.

1. Nat syn=ker So=len dybt bag Sky=er i Ve = stens dunk = le Hav; snart sid = ste sva = ge Skjær bortfly=er, Nat dæk = ker Ly = sets Grav. Dog, mens for os den er for = svun = den, for an = den Ver = densdeel den er op = run = den; og

p mf p *poco cresc.* p

Af=ten=rø=dens Straale her — hist næv=nes lif=ligt Mor=gen=skjær, hist næv=nes lif=ligt Morgen=skjær. hist næv=nes lif=ligt Mor=gen=skjær,

2.

Hvi sørge for den tabte Glæde?
Kan Solen slukkes ud?
See giennem Nattens dunkle Klæde
En evig Glands hos Gud!
Mens her om Død og Tab vi tale,
Er Liv og Vinding hist i lyse Sale.
Og Bortgang her for prøvet Dyd
|: Er Indgang hist til evig Fryd! :|

№ 43.

Canon.

Allegretto. J. Haydn.

Jeg dig mis=un=de? Nei, o nei, o nei, o nei! En Daare, som du, der ru=ger o=ver gyldne Skat; men dog, men dog, men dog fik

Jeg dig mis=un=de? Nei, o nei, o nei, o nei! En

1 al = drig Lyk = ken fat, fik al = drig Lyk = ken fat, fik

2 Daa = re, som du, der ru = ger o = ver gyld = ne Skat;

3 Jeg dig mis = un = de? Nei, o,

3 Slutning.

al = drig Lyk = ken fat, fik al = drig Lyk = ken fat. Nei!

men dog, men dog, men dog fik al = drig Lyk = ken fat. 1

nei, o nei, o nei! En Daa = re, som du! 2

№ 44.

Paa St. Johannes Evangelistens Dag.

(Joh. Ev. 1, 1—5.) A. P. Berggreen.

Andante con moto.

1. Før No = get blev i Ver = den til, før Stjernens Glands, før So = lens

p *cresc.*

Ild, før Jor = den bred = te ud sig grøn, før Liv ind = blæ = stes Stø = vets Søn, før

p *cresc* *mf* *p* *cresc.*

Chor.

Or = det lød med Ska=ber=Bud, var Or = det selv, og var hos Gud. Var

Or = det selv, og var hos Gud. var hos Gud. var hos Gud.

2.

I Ordet var det sande Liv;
Det lød med et almægtigt Bliv;
Da tændtes Lyset i dets Glands,
Da flætted Ageren sin Krands,
Da opslog Mennesket sit Blik
|: Og frem til Liv og Tanke gik. :|

3.

Det skinnede i Mørket ud;
Det bragte Vidnesbyrd om Gud;
Det som en mægtig Straale foer
Igjennem Himmel, Hav og Jord.
Men Mørket fattede det ei,
|: Og Taager skjulte Lysets Vei. :|

4.

Da kom et Menneske fra Gud;
— Af Herren selv han sendtes ud. —
Ei selv Johannes Lyset var,
Men Vidnesbyrd han om det bar.
Han forud kom, som Solens Bud,
|: En Morgenstjerne, sendt af Gud. :|

5.

Da Morgenstjernen sluktes ud,
En ny Johannes kom fra Gud.
Han hviled ved sin Mesters Bryst,
Han stod ved Korset til hans Trøst,
Og da bag Skyer Solen veeg,
|: Som Aftenstjerne frem han steeg. :|

6.

Til Trøst udover Tid og Grav
Et Evangelium han gav.
Det Guddomsord, som flygted hen,
Hans Tale bragte os igjen.
Vær lovet her af Brødres Chor,
|: O St. Johannes! for dit Ord! :|

C. H. Visby.

№ 45.

Canon.

Allegro. J. Haydn.

Gri = ber, gri = ber, gri = ber Glæ = den, før den flyer; hur = tig, hur = tig, ja

hur = tig er dens Vin = ge! Gri = ber, gri = ber, gri = ber Glæden, før den

Gri = ber, gri = ber, gri = ber Glæden, før den flyer;

flyer, hur = tig, ja hur = tig, hur = tig er dens Vin = ge; thi

hur = tig, hur = tig, ja hur = tig er dens Vin = ge. Gri = ber,

Gri = ber,

gri = ber, thi gri = ber, gri = ber da Glæ = den, hur = tig er dens

gri = ber, gri = ber Glæ = den, før den

gri = ber, gri = ber Glæ = den, før den flyer,

Slutning.

Vin = ge; gri = ber Glæden, hur = tig er dens Vin = ge.
Vin = = ge.

flyer; hur = tig, ja hur = tig, hur = tig er dens Vin = ge.

hur = tig, hur = tig, ja hur = tig er dens Vin = ge.
Vin = = ge.

№ 46.

Canon.

Andante. J. Haydn.

Tidt Gud den Sorg, som han os sen = der, til Glæ = de naa = de = riig om =

Tidt Gud den Sorg, som han os

ven = der, til Glæ = = de ven = der, til

sen = der, til Glæ = de naa = de = riig om = ven = der, til

Tidt Gud den Sorg, som han os sen = der, til

Tidt Gud den

№ 47.

Canon.

Adagio. J. Haydn.

1 … 4 Slutning.

Nød, den lin = drer Li = = vets Nød.
ja Søv = nen lin = = drer Li = = vets Nød.

2 … 1

Død; hiin stand = ser e = vig, den = ne lin = drer Li = vets Nød.

3 … 2

Søvn, Søvn er den kor = te, kor = te Død.

4 … 3
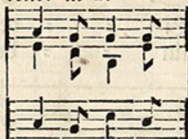
Død er den lan = = = = . = = ge Søvn.

Anm. I Nr. 43, 45, 46 og 47 viser det over Gjentagelsestegnet staaende Tal enhver Stemmes Gang. Naar f. Ex. i Nr. 43 den 1ste Stemme er kommen til $\overset{3}{\wr}$, gaaer den tilbage til det tilsvarende Tegn i tredie Nodelinie paa samme Side, synger indtil $\overset{2}{\wr}$, gaaer derfra til samme Tegn i anden Nodelinie, synger til $\overset{1}{\wr}$ og stiger derfra op til det tilsvarende Tegn i 1ste Nodelinie. Saaledes vedblives, indtil den sidst tiltraadte Stemme har gjennemsjunget Melodien, hvorefter Canonen — hvis ikke en længere Fortsættelse iforveien er aftalt — endes, idet den vedkommende Stemme synger den underste Textlinie, der i Nr. 45, 46 og 47 er tilsat, for ikke at afbryde paa en meningsløs Maade; og alle Stemmer standse da med den Takt, hvorover staaer „Slutning“.

Rettelser i første Hefte (2den Udg.).

Pag. 13, 8de Takt: over den første Node sættes 𝄐
— 26, 2den Anm.: det andet *e* i Bassen (ikke, som feilagtig er angivet, det første) rettes til *g*.
— 45, 10de Takt: $\bar{a}$ i første Stemme rettes til $\bar{d}$.
— 58: 6te Takt forandres saaledes:

— 61, 6te Vers, 2den Lin.: her indtil l. herind til.
— 64, 3die Takt: det andet *fis* i Alten rettes til $\bar{a}$.

Rettelse i 4de Hefte.
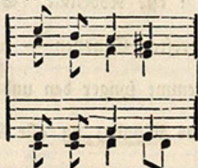
Pag. 44, 6te Takt: det sidste $\bar{a}$ i Alten rettes til $\bar{e}$.

Rettelser i 5te Hefte.

Pag. 4, 10de Takt: tredie og fjerde Stemme synge [node] istedetfor [node]
— 4, 13de Takt: Alten forandres saaledes:

— 7, 2det Vers: foran og efter 3die og 6te Linie sættes Gjentagelsestegnet.
— 15, 2det — : i l. fra.
— 17. Forfatterens Fornavn rettes til F.
— 18, 3die Vers: Jordeliv l. Jordelin.
— 23: 2den Takt forandres saaledes:

— 21, 17de Vers: kronet l. kroned.
— 28, 1ste — : „O! Jer det var, som stred for os" rettes til den rigtigere Læsemaade „I stod som Mænd og stred for os"; — og „Heltens" til „Nelsons".
— 40, 9de — : efter 2den Lin. sættes en Tankestreg.
— 58, 4de — : Thycho l. Tycho.
— 68, 3die Nodelinie: den sidste Node i 2den Takt rettes til $\bar{\bar{d}}$.

Indhold.

Berggreen

Sange til Skolebrug

6 Hefter.

D-201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313347

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

6te Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Trykt hos J. D. Qvist & Comp.

1857.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

2den Samling

for Sopran, Alt, Tenor og Bas.

Koster stivt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Trykt hos J. D. Qvist & Comp.

1857.

Hr. Professor H. H. Blache,

Rector ved Aarhuus Cathedralskole,

Ridder af Dannebrog,

med Høiagtelse og Hengivenhed

tilegnet.

№ 1.

Morgen-Lovsang.

Moderato. J. A. P. Schulz.

Sopran og Alt.

Tenor og Bas.

1. Du Verdens Kon=ge, stol = te Sol, Som har op=reist din gyld=ne Stol I Lys og Her=lig=hed! Du Un=der af en e=vig Magt, Som al=le Him=le har udstrakt Med Stjer=ners Tal=løs=hed.

2.
Endnu i Dag jeg seer din Glands;
Naturen med sin Blomsterkrands
End venlig til mig leer;
Hvo veed? — maaskee for sidste Gang;
Maaskee jeg hører Fuglens Sang
I Dag og aldrig meer!

3.
Men Gud han har betænkt min Tarv
Og lovet mig til evig Arv
Sit lyse Himmerig!
Mit Liv heniler som en Strøm;
Den længste Lykke er en Drøm;
Men jeg — udødelig!

4.
Udødlighed! o hvilket Ord!
Ved denne Tanke Tid og Jord
For Sjælen taber sig.
Reis dig med Vælde i mit Bryst,
Naar Fristeren med Lokkerøst
Vil lumsk fordærve mig!

Efter J. P. Uz.

№ 2.

Hymne til Glæden.

Allegro ma non troppo.

Enkelte Stemmer.

C. E. F. Weyse.

1. Glæ = de, Straa = le fra den Høi = e! En = gel, som fra Him = len kom! Kraft op = flam = mer Stø=vets Øi = e, Sa = ligt i din Hel = lig=dom. Din Samdræg = tig = hed for = bin = der Alt, hvad Fordom søn=der=sled; Hyr=den Ven i Fyr=sten fin = der, Naar fra Gud du smi = ler

f *p*

Chor.

ned. Favn mod Favn, I Mil = li = o = ner! Bro=der=ligt hvert Hjer=te

slaae! O=ver Stjerners Himmel = blaa Vist en kjær=lig Fa=der thro = ner.

2.

Glæden er den Fjær, som spænder
Evigliflige Natur;
Glæde, Glæde Hjulet vender
I det store Verdensuhr.
Blomstret den af Knoppen hyller;
Sole paa det hvalte Blaa,
Kloder den i Rummet tryller,
Som ei Støvets Øie saae.

Chor.

Fro, som Almagts Sole vandre
Gjennem Himlens Hvælving feir,
Liig en freidig Helt til Seir,
Iler Banen med hverandre!

3.

Støv kan Guder ei gjengjælde;
Stort at ligne dem i Dyd!
Armod, Kummer, Smerters Vælde
Svækkes mellem Glades Fryd.
Evig Nag og Hævn forsvinde
Fra vor Broderkreds med Skam;
Fred selv med vor værste Fjende,
Ingen Anger martre ham!

Chor.

Ja, vort Regnebræt det blive
Evig, evig slettet ud.
Hisset jo tilgiver Gud,
Brødre, som vi her tilgive.

4.

Mod naar Kummer overvælder,
Evighed for hvad du svor,
Hjælp, hvor Uskyld Taaren fælder,
Sandhed mod den hele Jord!
Mandig Stolthed, selv for Throner,
Lad den ogsaa fælde dig!
Dyd, Forædling sine Kroner,
Undergang for Last og Svig!

Chor.

Taaler modigt, Støvets Sønner!
For et Liv af bedre Værd;
Hisset, over Stjerners Hær,
En retfærdig Gud belønner.

Efter **Schiller** af **Oehlenschläger.**

№ 4.

Maisang.

Allegro. (Efter Hölty.) F. Mendelsohn-Bartholdy.

Hen Sne - en fløð For So - lens Gløð. Nu fyl - des Luf - ten Af

f p

Blom - ster - duf - ten, Af Fug - le - sang I Dan - ne - vang, *1ste St.* Af

cresc.

Fug - le - sang I Dan - ne - vang. Nu to - ner Sang I Dan - ne-

Blom - ster - duft og Sang!

p f

vang. Nu to - ner Sang I

f p

Nu to - ner Sang I Dan - ne - vang! Nu

f

Dan - ne - vang, Nu to - ner Sang I Dan - ne-

f

to - ner Sang, nu to - ner Sang I Dan - ne-

f

to - ner Sang I Dan - ne-

vang,

ritard.

f

p

i Dan - ne - vang, i Dan - ne - vang! Bind dig en

vang,

p

vang,

f *ritard.* *f*

p

Krands Og iil til Dands! Os vin - ker Lun - den I Af - ten-

p *cresc.*

1ste St. Dens grøn - ne Sal er

stun - den; Dens grønne Sal Er lif - lig - sval, sval er

sf

lif = lig = ſval! Bind dig en Krands Og iil til Dands

f

f

grøn = ne Sal! Bind dig en

f

J Lun = dens Sal, ſaa lif = lig = ſval, J Lun = dens

p f

Krands Og iil til Dands J Lun = dens Sal, i Lun = dens

J Lun = dens Sal,

Sal, Saa lif = lig = ſval,

ritard.

f

p

Sal, Saa lif = lig = ſval, ſaa lif = lig = ſval; ſaa lif = lig = ſval!

p

Saa lif = lig = ſval,

p

f ritard.

Hvo veed dog, naar Vor Ti = me ſlaaer!

pp

pp

Hvo veed dog, naar Vor Ti = me ſlaaer! Os

pp

Hvo veed dog, naar Vor Ti = me slaaer!

Mai ad Aa = re Kan see paa Baa = re! Hvo veed dog

4de St. Hvo veed dog naar,

p.

1ste St. Hvo veed, hvo veed, naar Timen slaaer,

naar Vor Ti = me slaaer! Hvo veed, hvo veed, naar Ti=men

Hvo veed, hvo veed,

naar Ti=men slaaer!

slaaer! Thi væ = rer froe! Gud vil det

pp

naar Ti=men slaaer!

f

jo; Han har os Li = vet Til Glæ = de gi = vet; Thi væ = rer

p

cresc.

sf 1ste St. Thi væ = rer froe! Gud vil det jo. O

p f

froe! Gud vil det jo! Gud han vil det jo.

sf p

mil = de Bud Af God = heds Gud!

f

O mil = de Bud Af God = heds

f

1ste St. O mil = de Bud Af God = heds Gud! O mil = de

p f

Gud! O mil = de Bud, o mil = de

4de St. O mil = de Bud

Bud Af God = heds Gud! ritard.

p f

Bud Af God=heds Gud; O mil = de Bud Af God = heds Gud!

p

Af Godheds Gud, f ritard.

№ 4.

Lovsang.

Andante. **Fr. Foersom.**

1. Vaagn og bryd i Lov = sang ud, Vaagn, hver Sjæl paa Jord, som so = ver!

p

Himlens Eng = le! tak = ker, lo = ver, Pri = ser med os Li = vets Gud! Tak for

mf cresc. f

Da = gen, som op = rin = der! Tak for Him = mel = ly = set hist! Tak for Gra = vens

p mf p

Sei = er = vin = der! Tak, o Gud, for Je = sum Christ!

2.
Tak for Aanden, du os gav,
Som ei Nat, ei Død udslukker!
Tak for Aanden, som op=lukker —
Sprænger mægtig Sjælens Grav!
Tak for Livet, som henfarer!
Tak for det, som varer ved!
Livets Herre og Forklarer
Tak og Priis i Evighed!

B. S. Ingemann.

№ 5.

Ynglingens Udvandring*).

Con moto. — A. P. Berggreen.

1. Med sti = gen = de Kraft i det svul = men = de Bryst, Med læng = sel = fuldt Blik i det Fjer = ne, Staaer vox = en = de Ørn; til en hem=me=lig Røst Den lyt = ted' saa tidt og saa gjer = ne: Og nu fol = der mo = dig sin Vin = ge den ud Til Flugt o = ver Bjer = ge og Da = le.

mf *p* *mf*

2den Gang forte.

p

*) Skrevet for Frederiksborg Skole.

2.

End hvælver sig dristigt for Menneskets Aand
Et Himmeldyb, Skranker berøvet;
Dens Buer grundfæsted' den høiere Haand,
Der plantede Liv udi Støvet:
|: Det vinker, det kalder til Viden og Lys,
Og Aanden det fylder med Flamme. :|

3.

Og Ynglingen drager fra Lærlingehal,
Ei længer hans Higen den fylder:
Nye Baner ham tegner det høiere Kald,
Og modig dets Vinken han hylder.
|: Ham skrække ei Storme, han frygter ei Kamp,
Thi Kraft udi Barmen ham luer. :|

4.

Og gaaer han sin Bane med Reenhed i Sjæl,
Med Ild for det Sande og Skjønne,
Da skjænker ham Livet sit høieste Held,
Og herlig hans Id det skal lønne:
|: Ham følge paa Vandringen signende Blik,
Og Hjerter skal slaae ham imøde. :|

F. P. J. Dahl.

№ 6.

Aftensang.

C. E. F. Weyse.

Maestoso.

f *p* *f* *dim.*

1. Den skjøn-ne Jordens Sol gik ned; Men Stjerne-ska-rer-ne funk-le. En stør-re Ver-dens Her-lig-hed Ned-glim-ter nu i det Dunk-le.

2.

Alverden som en Kirke stor
Bag Sky sig hvælver foroven;
I Templets Krog Guds grønne Jord
Er skjult som et Blad fra Skoven.

3.

Paa mindste Blad i største Skov
Har glade Skabninger hjemme;
Hvor Liv sig rører til Guds Lov,
Det Mindste han ei vil glemme.

4.

Gud! i din Haand alt Stort er Smaat,
Men kjært det Mindste tillige.
Den Barnesjæl er bjerget godt,
Som skjuler sig i dit Rige.

B. S. Ingemann.

№ 7.

Det sidste Farvel til Frederik den 6te *).

Larghetto. C. E. F. Weyse.

*) Afsjunget fra Volden, da Kongens Liig førtes gjennem Vesterport.

Bryst — For di = ne Børn, som du for = la = der! Hvorfor da stand = se Taa=rens

mf

Væld! Far = vel, far = vel! Vi brin = ge, Fa = der, Med Taa = rer dig et ømt Far=

dolce

vel! Far = vel! Vi brin=ge, Fa = der, Med Taa = rer dig et ømt Far=

vel! O Fa = der, far = vel! O Fa = der, far = vel!

H. P. Holst.

mf p

№ 8.

Fædrelandssang.

Maestoso.

H. E. Krøyer.

1. Der er et yn=digt Land, Det staaer med bre=de Bø=ge Nær sal=ten Ø=ster=strand, Nær sal=ten Ø=ster=strand; Det bug=ter sig i Bak=ke, Dal, Det hed=der gam=le Dan=mark, Og det er Frei=as Sal, Og det er Frei=as Sal.

mf *f* *p*

2. Et venligt Syd i Nord
Er, grønne Danarige,
|: Din agerklædte Jord. :|
Og Snekken gaaer sin stolte Vei.
Hvor Plov og Kjølen furer,
|: Der svigter Haabet ei. :|

3. Jeg bytter Danmark ei
For Ruslands Vinterørkner,
|: For Sydens Blomstermai. :|
Ei Pest og Slanger kjende vi,
Ei Vesterlandets Tungsind,
|: Ei Østens Raseri. :|

4. Hil Drot og Fædreland!
Hil hver en Danneborger,
|: Som virker hvor han kan! :|
Vort gamle Danmark skal bestaae,
Saalænge Bøgen speiler
|: Sin Top i Bølgen blaa! :|

Oehlenschläger.

№ 9.

Den Forviste.

Poco adagio. Italiensk Folkesang.

№ 10.

Guds Naade.

(Mel. af „Elisa".)

Andante. — **Fr. Kuhlau.**

1. Du glem=mer ei, o hul=de Sol! Paa Vandrin=gen fra Pol til Pol Den

semp. p.

mind=ste Vraa, Den mind = ste Vraa. Du rin=der li=ge ven=ligt

4de St. Du rin=der li = ge ven=ligt

1ste St. For Kon=ge=

op For Kon=ge=e=gens høi=e Top Og la = ve Straa, For

e = gens Top Og la = = ve Straa.

Kon=ge=e=gens Top Og la=ve Straa, og la = ve Straa. 2. Du

for E = gens Top Og la = ve Straa.

piu f

seer, o Gud! med Kjærlig=hed Til al=le Jor=dens Slægter ned Og sig=ner

dem, Og sig=ner dem. Du gi=ver Riig=mand Glæ=dens

mf

Du gi=ver Riig=mand Glæ=dens

Du skjæn=ker

Lyst, Og skjæn=ker Haa=bets mil=de Trøst Til Ar=mods Hjem, Du

dimin. *p*

1.og 2. St. til Ar=mods Hjem.

Haa=bets Trøst

skjæn=ker Haa=bets Trøst til Ar=mods Hjem, til Ar=mods Hjem.

f

Du skjæn=ker Trøst *f* til Ar=mods Hjem.

C. H. Visby.

№ 11.

Skovsang.

Allegro moderato. **N. W. Gade.**

1. Vi van = dre sam = men, Arm i Arm, Kun Ven = skab boer i Sind og Tan = ke; Vi dra = ge bort fra Sta = dens Larm, For i Guds frie Na = tur at van = ke; Os kal = der Fug = lens mun = tre Sang, Vi lei = re os ved Kil = dens Bo = ve, Vi

mf e semp. legato *f* *mf* *p*

2.

Vi hilse dig, o Bøgeskov,
Som krandser smukt de danske Enge,
Vor Sang udbrede skal din Lov
Med Toner dybt fra Hjertets Strænge;
Thi naar vi see dit lyse Blad,
Dit Farveskjær, de ranke Stammer,
Da føler hver sig fro og glad,
En ukjendt Fryd vort Hjerte rammer.

3.

Din Løvsal vinker os jo ud
Fra Larmen til den Ro, du freder;
Vi komme derfor paa dit Bud
Og nyde Glæden, du bereder.
Vi leged' alt i Barndomsaar
I Løvet under dine Kroner;
Til Gjengjæld nu vor Tak du faaer
Ved Lov og Priis i Sangens Toner.

Emil.

№ 12.

Zigeunerchor af „Preciosa".

(Efter det Tydske af C. J. Boye.)

C. M. v. Weber.

Moderato.

№ 13.

Hymne.

Andante. Fr. Kuhlau.

1. Vor Hym = ne sti = ger, Gud, til dig, Dig vor = de Priis og

p cresc. f sf dimin.

1ste og 2den St. Al = mæg = ti = ge, hvo er dig liig! Dig

Æ = re! Al=mæg=ti = ge, hvo er dig liig!

p cresc. f dim.

lo = ve Him=lens Hæ = re, Dig lo = ve Him=lens

Dig lo = ve Him=lens Hæ = re, Dig lo = ve Him=lens

ff p f f dim.

cresc. f

Hæ = re! Ei fat=ter Støv din Her=lig=hed;

Ei fat = ter Støv din Her = lighed; Dit Lys, din

p cresc.

f dim.

Dit Lys, din Kraft, din Kjær=lig=hed Ei kjen=de Maal, ei

Kraft, din Kjær = lig = hed Ei kjen=de Maal, ei

dim.

Grænd = se, Ei kjen=de Maal, ei Grænd = se!

cresc.

p

Grænd = se, Ei kjen = de Maal, ei Grænd = se!

2.

Et Lys gaaer fra din Throne ud,
Der dig for os indhyller;
Ei rumme Verdner dig, o Gud!
|: Skjøndt du Alverden fylder. :|
Du bliver evig, som du var,
Usynlig, og kun aabenbar
|: I Naaden, du nedsender! :|

Efter det Tydske af **Rahbek.**

№ 14.

Til Fædrelandet.

Moderato. — C. Kreutzer.

f > p

Dig vil jeg of = fre mi = ne San=ge, O, du mit elsk = te Fæ=dre=land!

f > p

Til dig, som Bar=nets Leg har sku = et, Min Kraft jeg vi = er nu som

3die St. Min Kraft jeg

f

4de St. Min Kraft jeg

Mand, Min Kraft jeg vi = er nu som Mand, vi = er al min Kraft som

vi = er nu som Mand, al min Kraft,

vi = er nu som Mand, jeg vi=er al min Kraft,

ff

Mand! Dog, Hel = te = blod, Hel = te = blod for dig er run = det! Ak!

ff

1. St. Ung - doms - blod af kjæk - ke,

2. St. Ung - doms-blod, ak, Ung - doms-blod af kjæk - ke Bryst, af

3die St. Ak! Ung - doms-blod

4de St. Ak! Ung - doms-blod af kjæk - ke Bryst, af

kjæk - ke Bryst! Mod saa - dant Of - fer, stort og hel - ligt, Hvad gjæl-der

ff *pp*

vel min San - ger - røst! Mod saa-dant Of - fer, stort og hel - ligt, Hvad

f

gjæl - der vel min San-ger - røst! Hvad gjæl-der vel min San-ger-røst!

Hvad gjæl = der vel min San=ger=røst! Mod saa = dant Of = fer, stort og

p pp

pp

hel = ligt, mod saa = dant Of = fer — ak! min San = ger = røst!

calando

pp

№ 15.

Fædrelandssang.

Andante maestoso. **A. P. Berggreen.**

1. Vel=sig=net er af Himlens Gud Min elsk=te Fø = de = stavn; Af Ha = vet

f mf f

kry=stes den som Brud I stærk og kjær=lig Favn; Og Bru = den klyn=ger

mf f

sig, Saa stolt og lyk-ke-lig, Med Til-lid i sin kjæk-ke Brudgoms

p f

Ar - me, Med Til-lid i sin kjæk-ke Brud-goms Ar - me.

p f

2.

„Men Sydens rige Blomsterflor,
Orangen rød og fuld,
Dem skjænker ei dit kolde Nord,
Saalidt som Druens Guld:
En raa og taaget Luft
Har ingen Balsamduft,
|: Din Sol er uden Lys og uden Varme.“ :|

3.

Ja, lad kun Syden bryste sig
Af Frugt og Blomsterpragt;
Er ei Naturen evig rig,
Og underfuld dens Magt?
Vor Ager og vor Eng
Er ingen Blomsterseng,
|: Blandt Kornets gule Ax dog Rosen smiler. :|

4.

„Men Orientens kjælne Drot,
Som purpurklædt kan boe
Uvirksom i sit Perleslot
I vellystfulde Ro;
I Lykkens rige Favn
Han kjender intet Savn,
|: Og ynker kun dit Trælleliv, din Armod.“ :|

5.

O spar din Ynk, du rige Mand,
Behold din Yppighed;
Vi skabe selv vort kjære Land
Dets Rigdom i vor Sved;
Thi ei i Trælleaand,
Men med den frie Haand
|: Vor Flid, vort Arbeid kalder den tillive. :|

6.

„Kun ringe, uanseeligt er
Og uden Kraft dit Land;
Lad Fjenden komme med sin Hær
Og hærje paa dets Strand —
For fremmed Herskers Vold
Det bliver da en Bold,
|: Og Danmark snart sin Undergang vil skue!“ :|

7.

Nei, for vort Danmark Liv og Blod
Vi sætte vil paa Spil;
Os giver Kjærligheden Mod —
Lad komme hvo, som vil:
Da lyder Kongens Bud,
Og kjækt, med Haab til Gud,
|: Vil hver en ærlig Dansk for Danmark stride! :|

A. K. Bang.

№ 16.

Paa en Lærers Fødselsdag.

Poco andante.

A. P. Berggreen.

p pf

1. Du, som Sjæ = le = ne be = re = der Vei = en til Fuld = kom = men = he = der, Dø = de = li = ges stær = ke Ven!

p cresc. p

Dig, o Tid, vi Al = le skyl = de Li = vets Lyst og Li = vets Fyl = de; Gav = mild skjæn = ker du os den.

p

2.
Nær sin Fødsel, uvant, hildet,
Skuer Lærlingen forvildet
Verdens vide Herlighed.
Ikke moden for din Lære,
Maa den unge Sjæl sig nære
Ved de Ældres Kjærlighed.

3.
Men den alderstegne Mester
Fød i Sandhedstemplet fæster,
Fört af dig den lange Sti.
Hvad den Unge blot kan ane,
Seer han fra sin høie Bane
Og indvier ham deri.

4.
Kjærligt af hans Haand os gives
Tidens Frugt, hvorved vi trives,
Alders Frugt i Ungdoms Vaar.
Derfor hilse vi med Glæde
Dagen, som til Lustrers*) Kjæde
Knytter ham et nyfødt Aar.

C. F. Olsen.

*) Lustrum kaldte Romerne et Tidsrum af 5 Aar.

№ 17.

Chor af „Peters Bryllup".

J. A. P. Schulz.

dolce

Sted = ſe du væ = re her i vort Nor = den Yng=lin=gens Smyk = ke og

sf cresc. 4de St. Yng = lin=gens

og Ol = din = gens Trøſt!

Ol = din = gens Trøſt, Ol = din = gens Trøſt! E = nig = hed!

p

Smyk = ke og Ol = din = gens Trøſt! E = nig=hed!

p

E = nig = hed! Him = me=lens Bil=led paa Jor = den!

f

E = nig=hed! Him = me = lens Bil = led paa Jor = den!

O hvor liv = ſa = ligt du fyl = der vort Bryſt! du fyl = der vort Bryſt!

p

*) I Mangel af saa dybe Alter kan Tenoren i disse tre Takter overtage Altens Toner og nogle af Basserne synge Tenoren.

Tutti.

kan, Sorg ei da bøi = e ham kan. *p* E = nig=

Sorg ei da bøi = e ham kan, E =

hed! E = nig = hed! *f* Him=me=lens Bil = led paa Jor=

nig=hed! E = nig=hed! Him = me = lens Bil=led paa

den! Sign du hver Al = der og Stand! Styrk du, styrk du vort

Jor = den! *f*

Fæ = dre = ne = land! Styrk du, styrk du vort Fæ = dre = ne = land!

mf *ff*

№ 18.

Til de Døde.

Adagio. A. P. Berggreen.

1. So = ver sødt i hel = lig Fred! Blom = sten sig om Gra = ven slyn = ger; Li = den Fugl i Træ = et syn = ger, Maanen seer saa ven = lig ned. So = ver sødt i hel = lig Fred!

pp pf pp pf pf p p

Efter sidste Vers. ten.

So = ver sødt i hel = lig Fred!

pp ten.

2. Sover sødt i hellig Fred!
Blomsten visner, Støvet falder,
Høstens Storm Naturen kalder
Til den dybe Hvile ned.
Sover sødt i hellig Fred!

3. Sover sødt i hellig Fred!
Alt hvad over Eder bølger
Tidlig eller sildig følger
Til den dybe Hvile ned.
Sover sødt i hellig Fred!

Schack Staffeldt.

№ 19.

Mindets Time.

Andante. *sempre dolce* — Irsk Folkemelodie.

1. Hvor kjær er mig den Tid, naar Sol gaaer ned Og far=ver Ha=vet
2. Og mens mit Øi = e o = ver stil = le Sø Ad gyld=ne Straalers

med sin Ro = sen = glød; Da hvi = ler jeg mig træt i
Vei da gli = der hen, Jeg snart i Tan = ken selv be=

Min = dets Skjød Og drøm=mer sødt om svund = ne Da = ges Fred! Da
træ = der den, At sø = ge hist Lyk = sa = lig = he = dens Ø! Jeg

hvi = ler jeg mig træt i Min = dets Skjød Og drømmer
snart i Tan = ken selv be = træ = der den, At sø = ge

født om svund = ne Da = ges Fred!
hist Lyk = sa = lig = he = dens O!

Efter Th. Moore.

№ 20.

Russisk Nationalsang.

Maestoso

Alexis Lvoft.

Skjærm du vor Zar, o Gud! Lan = det han raa = de Viis og med kraf = tig, med kraf = tig Arm. Fryg = te = lig er hans Harm, Her = lig hans Naa = de. Skjærm du, skjærm vor Zar, o Gud!

f mf f f

№ 21.

Ungdoms=Haabet.

Andantino. **A. P. Berggreen.**

smuk, Thi her os Kjærlig=hed kun mø = der, Vor lil = le Ver=den er saa

cresc.

smuk, Thi her os Kjær = lig = hed kun mø = der.

2.

Vort Liv er Haab — ja Haabets Skat
Vi holde freidig vil ilive,
Vor Ungdoms Dag har ingen Nat,
Nei, som den er, saa skal den blive.
Hvor end vi vende Diet hen
Vi see en Fremtid, rig paa Glæde;
Thi Haabet er den Unges Ven,
Det i hans Bryst har plantet Sæde.

3.

Os skal ei svigte Haab og Mod,
Den Gamles Ord os ei mistrøste;
Det varme, friske Ungdomsblod
Kan Himlens Solskin end forlyste.
En lille Sky — nu vel, vi veed
Den snart for Solens Glands maa vige;
Thi god er Gud, hans Kjærlighed
Os fører her og til hans Rige!

A. K. Bang.

№ 22.

Fædrelandssang.

Andantino. A. P. Berggreen.

dolce

1. El = ske = de Land med de blaa = nen = de Stran = de, Snek = ker, som

vi = den om = bæ = re dit Ry, Sko = ven af Bø = ge, som hæ = ver sin

f p f

Pan = de Stolt i = mod Him = me = lens flag = ren = de Sky, Guld = gu = le

pf

Ag = re og duft = ri = ge En = ge, Dei = li = ge Blom = ster ved

Sø = er = nes Rand, Haar = fag = re Mø = er og kraft = ful = de Dren = ge, —

Dan = mark! jeg hil = ser dig, Fæ = dre = ne = land!

2.

Herlige Land med de ædleste Minder,
Minder om Stordaad af Høi og af Lav,
Fredelig Idræt af Mænd og af Kvinder,
Vældige Kampe paa Land og paa Hav!
Trofast er Dansken — det Saga skal lære —
Trofast i Kjærlighed, glemsom i Had;
Troskab mod Danmark mit Løsen skal være,
Da tør dets Borger jeg kalde mig glad.

3.

Venlige Land! naar din Søn maa bortdrage,
Beile til Lykken ved fremmede Havn,
O der er Eet, som ham kalder tilbage,
Mindet om dig og dit elskede Navn.
Her har han hvilet som Barn i sin Vugge,
Her har han virket og kæmpet sig frem,
Her vil som Olding sit Øie han lukke,
Herfra gaae bort til et høiere Hjem

K. A. Bang.

№ 23.

Chor af Passionscantaten „Jesu Opoffrelse".

(Af M. F. Liebenberg.)

Larghetto. C. E. F. Weyse.

Hel=ligt er dit Raad, vor Gud! In=gen Skab=ning det ud=grun=der; In=gen Tan=ke maa=ler ud Dy=bet af din Viisdoms Un=der, In=gen Tan=ke maa=ler ud Dy=bet af din Viisdoms Un=der! Han, din Søn, den El=ske=li=ge! Han, der kom fra Ly=sets Ri=ge Og til

f *p* *mf* *pf* *cresc.* *mf* *f*

dit Be = hag fuld = end = te Vær = ket, hvor = til du ham send = te — Han skal

Of = fer = lam = met væ = re, Han skal Of = fer = lam = met væ = re, Der

al Ver = dens Synd maa bæ = re, Der al Verdens Synd maa bæ = re!

Hel = ligt er dit Raad, vor Gud! Hel=ligt er dit Raad, vor Gud!

№ 24.

I Skoven.

Lento e dolce. F. Mendelssohn-Bartholdy.

2. I kjære Smaa af fulde Bryst
Kan tolke Eders søde Lyst
|: Og høit om Frihed kvæde. :|
Jeg bliver glad ved Eders Røst,
|: Men ak, dog maa jeg græde. :|

3. Mig trykker Støvets tunge Baand,
Mig fængsler en usynlig Haand,
|: Og Lyset selv mig blænder; :|
Kun svag og ufri er min Aand,
|: Ei Livets Lyst jeg kjender. :|

4. Din friske Sang i Skoven sval
Kan bedst mig dulme Livets Kval,
|: Laan mig, o Fugl! din Vinge, :|
Og lær min Sjæl til Himlens Sal
|: Med Fryd sig høit at svinge! :|

A. K. Bang.

№ 25.

Ave verum corpus*).

Adagio. **Mozart.**

*) Til Forstaaelse af Texten gives her en ordret Oversættelse: „Hil dig, Christi sande Legeme, født af Jomfru Maria, som i Sandhed har lidt og blev offret paa Korset for Mennesket;

Cu - jus la - tus per - fo - ra - tum Un - da flux-

p *poco cresc.*

it et sang - vi - ne, E - sto no - bis præ - gu-

decresc. *f*

sta - tum In mor - - - tis ex - a - mi - ne, In

f *dimin.*

mor - - - - - - - - tis ex - a - mi - ne!

f

2. 3. 4. St. In mor - - - - - tis ex - a - mi - ne!

---

du, hvis gjennemborede Side fløb med Vand og Blod, vær os i Dødskampen en Forsmag (paa Saligheden)!

№ 26.

Island.

Con moto. Gl. norsk Folkemelodie.

1. Y=derst mod Norden ly = ser en Ø Klart gjennem Is=slag og Taa = ge,

sempre f

Der ved en Bjergild, som al = drig kan døe, Old = ti = dens Bil=le = der vaa = ge;

rall.

Der=fra gaaer Sagnet vidt o = ver Sø Som en Maa = ge.

ff

2.

Op til det sælsomme Eiland drog
Først vore herlige Fædre;
Med sig fra Norge de Høisædet tog,
For at opreise det bedre.
Norræna=Maal de i eensomme Krog
Skulde hædre.

3.

Medens det synkende Nordens Magt
Deeltes og maatte forsage,
Blev der paa Island bevaret og lagt
Livssæd for kommende Dage;
Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt
Staaer tilbage.

A. Munch.

№ 27.

Finsk Nationalsang.

Andante maestoso. *F. Pacius.*

2.

Vort Land ei fattigt finde vi,
Guld er ei vort Begjær;
En Fremmed gaaer os stolt forbi,
Men dette Land det elske vi,
For os med Moser, Fjeld og Skjær
Et Guldland dog det er.

3.

Vi elske vore Strømmes Bruus
Og vore Bækkes Klang,
De mørke Skoves triste Suus,
Vor Stjernenat, vort Sommerblus,
Alt, Alt, hvad her som Syn, som Sang
Har Hjertet rørt engang.

4.

Her vore Fædres Kampe stod,
Med Aand og Sværd de stred;
Var Tiden ond, var Tiden god,
Var Lykken med, var Lykken mod,
Her Finnens Hjerte slog derved,
Her bar han, hvad han led.

5.

Hvem talte vel de Kampes Tal,
Som dette Folk bestod,
Da Krigen rased i hver Dal,
Da Frosten kom med Hungerskval,
Hvem maalte alt dets spilte Blod
Og alt dets Heltemod?

6.

Og det var her, hvor Blodet flød,
Ja her for os det var,
Og det var her det Glæden nød,
Og det var her dets Sukke lød,
Det Folk, som vore Byrder bar,
Alt før vi fødte var.

7.

Her fik vi Alt ved denne Strand,
Her er saa godt, saa kjært;
Hvad Skjæbnen end os bringe kan,
Her har vi faaet et Fosterland;
Hvad er paa Jorden mere værd
At holde dyrt og kjært?

8.

Og her, og her er dette Land,
Vort Øie seer det her;
Vi Haanden her udstrække kan
Og pege glad paa Sø og Strand
Og sige: See, det Land, det der,
Vort Fosterland det er!

9.

Og førtes vi i Glands at boe
Bag Guldsky i det Blaa, —
Et Liv, som Stjerners Dands saa fro,
Ei Graad og Suk, men Fred og Ro, —
Til dette arme Land at naae
Vor Længsel vilde staae.

10.

O Land, du tusind Søers Land,
Hvor Sang og Troskab boe,
Hvor Livets Hav os gav en Strand,
Vor Fortids Land, vor Fremtids Land,
Din Fattigdom kun skæmmer lidt,
Vær trygt, vær glad, vær frit!

11.

I Knop din Blomstring sluttet staaer,
Skal udfries af sin Tvang;
See, af vor Kjærlighed opgaaer
Dit Lys, dit Haab, din Glædes Vaar,
Og høi're klinge skal engang
Vor fædrelandske Sang.

Efter **J. L. Runeberg** af **F. F.**

Anmærkn. 4de Stemme overspringer i 1ste, 4de, 8de, 9de og 11te Vers de to sidste Stavelser af 5te Linie; i de andre Vers forkortes den sidste Linie saaledes: 5te V. „Dets Heltemod“, 6te V. „Alt før vi var“, 7de V. „At holde kjært“, 10de V. „Vær trygt, vær frit“.

№ 28.

Kæmperne paa Dovrefjeld.

Andantino.

Enkelte Stemmer. Gl. dansk Folkevise.

mf

1. Paa Dov = re = fjeld i Nor = rig laa Kæm=pe=flok=ken bold, Dronning

Chor.

In = ge=borgs Brø = dre al = le Tolv. Men hvo skal fø = re vo = re

ff

Ru=ner, naar vi det ik = ke selv maae?

2.

Den Første kunde vende flux Veiret med sin Haand,
Den Anden kunde stille det rindende Vand.

3.

Den Tredie under Vandet foer vever som en Fisk,
Den Fjerde fattes aldrig Mad paa Disk.

4.

Den Femte han Guldharpen saa underlig mon slaae,
At Alle maatte dandse, som hørte derpaa.

5.

Den Sjette kunde blæse udi forgyldte Luur,
At Alle, som det hørte, derved maatte gru'.

6.

Den Syvende han kunde sig under Jorden gaae;
Den Ottende kund' dandse paa Bølgen blaa.

7.

Den Niende han bandt alle vilde Dyr i Skov;
Den Tiende slet aldrig Søvnen sov.

8.

Den Ell'vte bandt den Lindorm, i Græsset som den laa,
Ja, alt det, han vild' have, det kunde han faae.

9.

Den Tolvte han var sig saa viiser en Mand,
Han vidste hvad der skete i fremmede Land.

10.

Det vil jeg Eder sige forvist og forsand:
Deres Lige findes ikke i Norriges Land.

11.

Ja, jeg vil Eder sige alt med et Ord,
Deres Lige findes ikke paa denne Jord.

№ 29.

Hafbur og Signe.

Andantino. Gl. dansk Folkevise.

Enkelte Stemmer.

1. Kong Haf=bur og Her=re Kong Si=vard De yp=pe=de den=nem en Kiv Alt om hiin stol=ten Sig=ne=lil, Hun var saa væn en Viv.

Chor.

Hvad hel=ler I vin=de mig el=ler end saa væn en Viv.

2. De toge Hafbur, Kongens Søn,
Satte hannem i Bolter ny';
Han vred dem sønder i letten Mag,
Som de havde været af Bly.

3. Det meldte den gamle Terne,
Hun gav dem det onde Raad:
„I binde ham med Signelils Haar,
Han rører ei Haand eller Fod."

4. De toge en Lok af Signelils Haar,
Og bunde med dem hans Hænder;
Men hun var ham i Hjertet saa kjær,
Han rykked dem ei isønder.

5. Og der de komme ud til den Plan,
Hvor Hafbur sit Liv skulde miste,
Han bad dem holde en liden Stund;
Han vilde der Elskoven friste*) ....

6. Kong Sivard ud af Vinduet saae,
Han var saa bange i Hu;
Der seer han Hafbur hænge i Eg,
I Lue staaer Signelils Buur.

7. „Og havde jeg det før vidst eller hørt,
At Elskoven var saa stærk,
Jeg skulde ei disse Ædlinge skilt
For hele Dannemark."

*) friste o: prøve.

№ 30.

Den Nøisomme.

Moderato. Mozart.

1. Mig lok=ker ik=ke Ver=dens Æ=re, Dens Glimmer kan ei blæn=de mig; Og kun=de jeg end for=nem væ=re, Hvad Lyk=ke brag=te det med sig? Paa Klip=pens Top, vel me=ne I, Meer end i Da=len er man fri?

mf

2.

Men først skal Klippen man bestige,
Med Møie, Nød bestige den;
Og har man naaet Skyers Rige,
Man ønsker sig vist ned igjen;
|: Thi blomsterløs staaer Klippens Tind,
Omsuust af kolde, barske Vind. :|

3.

Den hele Fryd i Ærens Himmel
Er den, at kunne skue ned;
Men jeg, som af Natur er svimmel,
Jeg bygger helst i Dalens Fred.
|: Derfra min Tanke stiger op
Og gaaer høit over Klippens Top. :|

Tildeels efter det Tydske.

№ 31.

Romersk Folkesang.

Andantino.

dolce.

I Tro=en=de, syn=ger De sø = de=ste San=ge, Ma = ri = a til

Æ = re Og Her=ren til Priis. End laa hun i Vug = gen,

p

4de St. End laa hun i Vug=gen, Da

mf

Da Gud saae til hen = de, Og hel = lig han gjor = de Det

p

Gud saae til hen = de,

Liv, som fød = te ham, Og hel=lig han gjor=de Det Liv, som fød=te ham.

№ 32.

Steiersk Folkevise.

Andantino.

Een Stemme.

Høit fra Dachsteins Top, Der, hvor Or=nen boer, Ned til Venders Land, Hvor Sau sig snoer, Der, hvor Al=pe=pi=gens gla=de Sang Hil=ser dri=stig Jæ=ger paa hans Gang; — Det=te skjøn=ne Land, det er

Nogle Stemmer.

Høit fra Dachsteins Top, Der, hvor Or=nen boer, Ned til Venders Land, Hvor Sau sig snoer, Der, hvor Al=pe=pi=gens gla=de Sang Hil=ser dri=stig Jæ=ger paa hans Gang; — Dette skjøn=ne Land, det er

Stei=er=land, Er mit kjæ = re Hjem, mit Fø = de = land! Det = te skjøn = ne

Stei=er=land, Er mit kjæ = re Hjem, mit Fø = de=land! Det=te skjøn=ne

p pp f

poc. riten.

Land, det er Stei = er = land, Er mit kjæ = re Hjem, mit Fø = de = land.

ff p

mit kjæ = re Fø = de = land.

Land, det er Stei = er = land, Er mit kjæ = re Hjem mit Fø = de = land!

ff poc. riten. pp

mit kjæ = re Fø = de=land.

№ 33.

Turneringen.

Con moto.

Enkelte Stemmer.

Gl. dansk Folkevise.
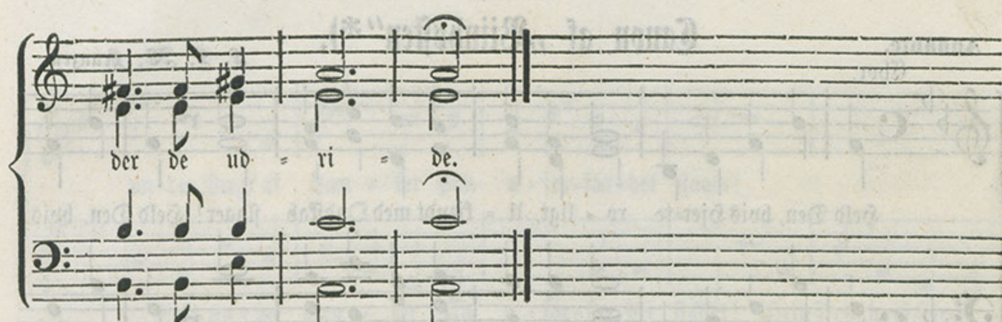
sempre f

1. De va = re syv og syv = sinds = ty = ve, Der de drog ud fra Hald, Og da de kom = me til Brat = tings = borg, Der slo = ge de de = res Tjald[1]).

Chor.

Det don = ner un = der Ros, de dan = ske Hof = mænd

[1]) Tjald ɔ: Telt.

2.

Kong Nilaus stander paa høien Tind,
Og seer han ud saa vide:
„Hvi have de Kæmper deres Liv saa fal,[1])
At dem lyster her at stride?
Det donner o. s. v.

3.

Og hør du Sivard Snarensvend!
Du haver vanket saa vide,
Du friste[2]) skal disse Kæmpers Vaaben,
Til dem under Tjalden ride."
Det donner o. s. v.

4.

Og det var Sivard Snarensvend,
Han ind under Tjalden treen:
„I ere min Herre velkommen her,
I Dannerkongens Mænd!
Det donner o. s. v.

5.

Er Nogen af Dannerkongens Mænd,
Som Dysten lyster at ride,
Han tøve ikke saalænge da,
Han møde mig paa den Hede."
Det donner o. s. v.

6.

De kasted Tærning paa Tavelbord,
Den Tærning randt saa vide;
Og det faldt ungen Hr. Humble til,
Han skulde med Sivard stride.
Det donner o. s. v.

7.

Det første Rid de sammen red
— De Hellede[3]) baade[4]) var stærke —
Da sønder gik Humbles Sadelring,
Hans Skjold fløi saa langt i Marke.
Det donner o. s. v.

8.

Det andet Rid, de sammen red
— De vare to Kæmper baade —
Da brast begge deres Sadler i to,
Og Humble fra Sadelbue.
Det donner under Ros, de danske Hofmænd
der de udride.

[1]) fal o: tilfals. [2]) friste o: prøve. [3]) Hellede o: Helte. [4]) baade o: begge.

№ 34.

Canon af „Viinhøsten“*).

Andante. F. L. Æ. Kunzen.

Chor.

Held Den, hvis Hjer=te ro = ligt, U = kjendt med Ondskab slaaer! Held Den, hvis Hjer=te ro = ligt, U=kjendt med Ondskab slaaer! Selv un=der Vægt af Læn=ker, Han u = for=fær=det staaer.

ff

Soli. *p*

1ste St. Held Den, hvis Hjer=te ro = ligt, U=kjendt med Ond=skab slaaer! Held Den, hvis Hjer=te ro = ligt, U=kjendt med Ondskab slaaer! Selv

2den St. Held Den, hvis Hjer=te ro = ligt slaaer! Held Den, hvis Hjer=te ro = ligt slaaer!

*) De første 12 Takter er en simpel, fiirstemmig Udsætning af Melodien, hvorved jeg har villet gjøre den udførelig for dem, som den følgende canoniske Behandling — Compositionens oprindelige Form — maatte være for vanskelig. Synges det Hele, bør 9de til 12te Takt ikke gjentages. Ligesom i mine tidligere Hefter har jeg ogsaa ved dette Slutnings=Nummer givet de med mere Sangtalent begavede Disciple en Prøvesteen for deres Dygtighed. — For nogle Forandringer i Satsen maa jeg staae til Ansvar.

un=der Vægt af Læn = ker Han u = for=fær=det staaer!

Selv un = der Læn = ker Han u = for=fær=det staaer! Held Den, hvis Hjerte

Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt slaaer! Held Den, Held Den, hvis Hjerte

ro = ligt, U = kjendt med Ond=skab slaaer! Held Den, hvis Hjerte

3die St. Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt slaaer!

ro = ligt, U=kjendt med Ondskab slaaer! Selv un=der Vægt af

ro = ligt, U = kjendt med Ond = skab slaaer! Selv un = der Vægt af

Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt slaaer! Selv un=der

Læn - ker ! Han u - for - fær - det staaer.

Læn - ker Han u - for - fær - det staaer.

Læn - ker Han u - for - fær - det staaer. *mf* Held Den, hvis Hjer - te

mf Held Den, hvis Hjer - te ro - ligt slaaer!

Held Den, hvis Hjer - te ro - ligt slaaer! Held Den, Held

ro - ligt, U - kjendt med Ond - skab slaaer! Held

4de St. *mf* Held Den, hvis Hjer - te ro - ligt, slaaer!

U=kjendt med Ondskab ro = ligt

Den, hvis Hjer = te ro = ligt, U = kjendt med Ond = skab

Den, hvis Hjer = te ro = ligt, U = kjendt med Ond = skab

Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt

slaaer! Selv un = der Vægt af Læn = = = = = ker Han

slaaer! Selv under Vægt af Læn = ker Han

slaaer! Selv un = der Vægt af Læn = = ker Han

slaaer! Selv un = der Læn = = ker Han

u = for = fær = det staaer. Held Den, hvis

u = for = fær = det staaer. Held

u = for = fær = det staaer. Held Den, hvis Hjer =

u = for = fær = det staaer. Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt, U =

Hjer = te ro = ligt slaaer! Held

Den, hvis Hjer = te ro = ligt slaaer!

= te ro = ligt slaaer! Held Den, Held Den, hvis Hjer = te ro=

kjendt med Ond = skab slaaer! Held Den, hvis Hjer = te ro=

Den, hvis Hjer = te ro = ligt slaaer! Selv un = der

U=kjendt med Ondskab ro = ligt slaaer! Selv un=der Vægt af

ligt, U=kjendt med Ondskab slaaer! Selv un = der Vægt af

ligt, U = kjendt med Ond = skab slaaer! Selv un = der Vægt af

Læn = ker Han u = for = fær=det staaer.

Læn = = = = = = = ker Han u = for=fær=det staaer.

Læn = ker Han u = for = fær = det staaer.

Læn = ker Han u = for = fær = det staaer.

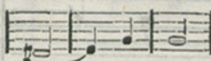
Forfra indtil 𝄐

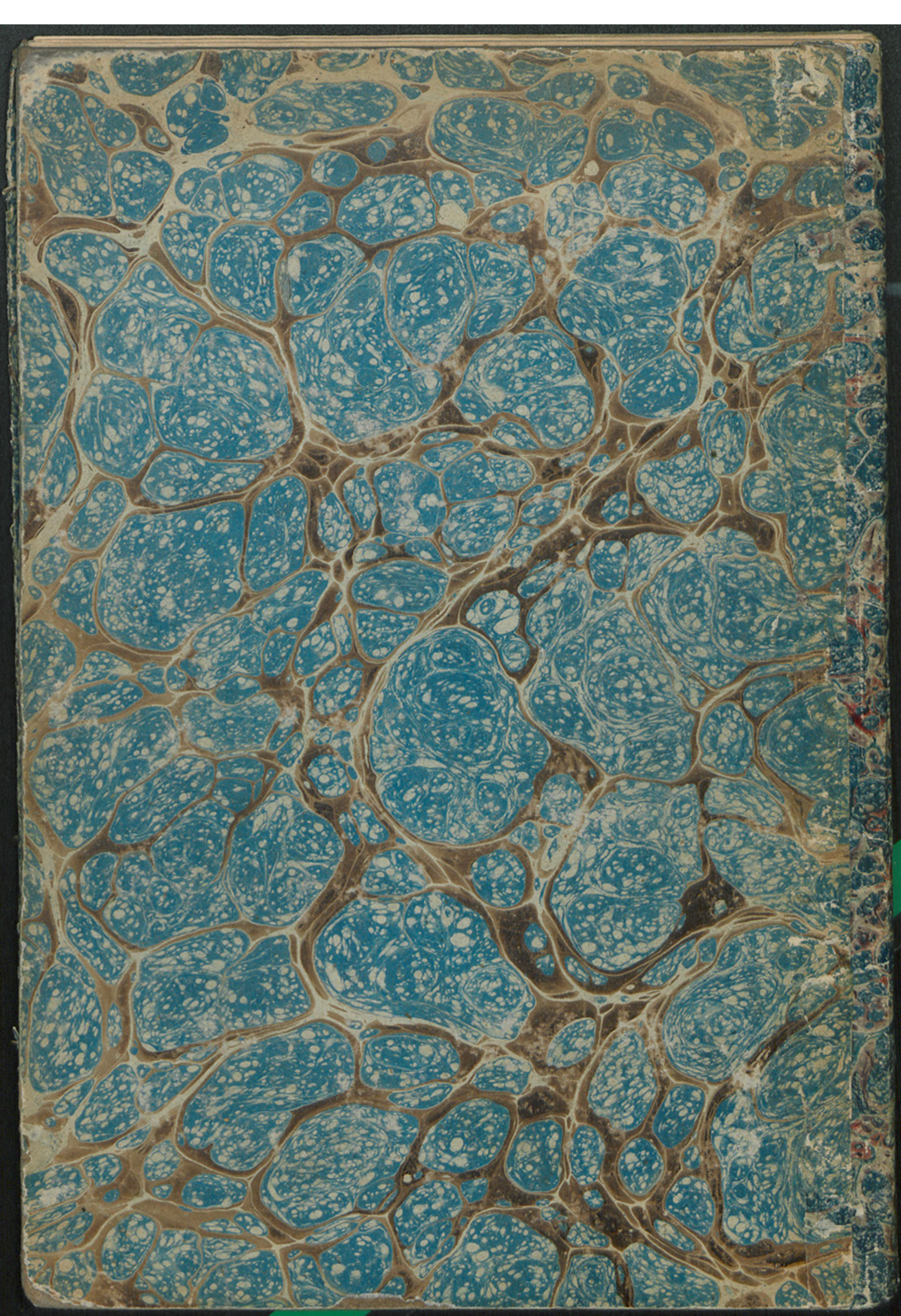

Indhold.

Rettelser.

№ 1. 8de Takt: *dis* i Bassen l. *e*.
Pag. 4: № 4 l. № 3.
— — Punktet efter den 8de Node i Tenoren udslettes.
№ 24. 17de—19de Takt: i 2den Stemme sammentrækkes Noderne og underlægges Texten saaledes:

Berggreen.
Sange til
Skolebrug.
7de Hefte.

D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313339

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

[illegible]

[illegible] Hefte.

Kjøbenhavn, [illegible]

[illegible]

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

7de Hefte.

Kjøbenhavn, 1849.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos J. D. Qvist.

☞ Disse Sange ere vel nærmest bestemte for
to Sopran= og een eller to Alt=Stemmer;
men kunne ogsaa udføres af:

1) to Tenor= og een eller to Bas=Stemmer,
2) een eller to Sopranstemmer, een Alt= og een Bas=Stemme,
3) Sopran, Alt, Tenor og Bas.

See herom det Nærmere i Forerindringen til dette og det tilsvarende 5te Hefte.

Indhold.

Rettelser.

Pag. 3, 1ste Takt i Discanten. Buen sættes mellem de to første Noder.
— 3, 2det Vers. Den femte Linie forandres saaledes: **Fredens Palme skygge Land og By.**
— 4, sidste Takt. En Punkt sættes efter det første e i 2den Stemme.
— 5, Folkesang, l. **Folkemelodie.**
— 5, under Texten tilføies: **Efter en gl. latinsk Julehymne af N. F. S. Grundtvig.**
— 15, 7de Vers, vilde l. **ville.**
— 29, Anm., men l. **men i.**
— 43, Nr. 34. Under Overskriften tilføies: **(Efter det Tydske.)**
— 49, 5te Nodelinie, d i Discanten skulde staae mere tilvenstre.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

2den Samling

for tre og fire eensartede Stemmer.

Koster stivt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn, 1849.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos J. D. Qvist.

45

Til

min fjerne — dog altid nære Ven,

med hvem jeg aldrig har talt — men dog verlet saa mangt et Ord,

Folkesangens ivrige Dyrker,

den for mig utrættelige Samler af islandske Folkemelodier,

Herr Organist P. Gudjohnsen i Reikjavik,

med Hilsen og Venskab

fra

A. P. Berggreen.

Forerindring.

Foruden den i 5te Hefte givne Anviisning til at udføre Sange, der ere satte for fire **eensartede** Stemmer, med **blandede** (ↄ: Sopran, Alt, Tenor og Bas), skal jeg her vise en anden Vei, som fører til samme Maal, og som i de fleste Tilfælde er at foretrække, navnlig med Hensyn til de Sange, i hvilke ved den tidligere Omsætningsmaade **Tenoren** kommer til at ligge høit, da egentlige Tenorstemmer saa sjelden forefindes i Skolerne, og man istedetfor disse maa bruge de dybeste Altstemmer. Naar man nemlig transponerer Melodien **en Qvart eller Terts dybere***), saa at f. Ex. den Melodie, der staaer i C, sættes i G eller A, kunne, uden videre Forandring i Satsen, Overstemmerne synges af **Sopran** og **Alt**, Understemmerne af **Tenor****) og **Bas**. Paa et enkelt Sted kan vel Bassen herved blive for høi; men der synges Stemmen blot en Octav dybere. Sammenligner man denne Omsætningsmaade med den tidligere, da har den ikke blot det allerede nævnte Fortrin; men ved den indtræder heller ikke de Vanskeligheder, hvorpaa jeg har gjort opmærksom i Fortalen til 5te Hefte under Nr. 2, 3 og 4. Derimod anbefaler den tidligere Omsætningsmaade sig ved den større Klarhed i Satsen, der ikke blot fremgaaer af Stemmernes høiere Tonelag, men ogsaa af den ved Omvendingen opstaaede Forandring af den „snævre" Harmonie til „spredt". Ligeledes vedblive Noderne ved denne Omsætningsmaade at antyde Tonernes virkelige Høide***), medens de ved den anden give et falsk Billede af Tonerne, idet Noderne maae forekomme Sopranen og Alten for høie for de Toner, der skulle synges, — Tenoren og Bassen for dybe. Dog vil denne Uovereensstemmelse mellem Noder og Toner kun bemærkes af de mere Øvede, der som saadanne ogsaa let ville lære at orientere sig i denne Henseende, da Intervalforholdene jo blive de samme. Læreren vælge nu den Omsætningsmaade, som under de givne Omstændigheder er den fordeelagtigste.

Man maa af det Ovenstaaende ikke slutte, at en Melodie for Sopran, Alt, Tenor og Bas ved den omvendte Fremgangsmaade med samme Lethed kan omsættes for eensartede Stemmer. Dette lader sig kun sjelden gjøre uden Savn af den tidligere harmoniske Fylde; thi den fra først

---

*) Betragter man disse Sange som satte for 4 Mandstemmer, maa Regelen hedde: man transponerer Sangen en Qvint eller Sext høiere; thi Noderne i G-Nøglen læses for Mandstemmer en Octav dybere (s. Forerindr. til 5te Hefte under Nr. 1).

**) I Almindelighed holdes ved denne Fremgangsmaade 3die Stemme i saadanne Mellemtoner, som kunne frembringes enten af de høiere Basser eller de dybeste Alter. Jeg kalder denne Stemme Tenor, fordi den i Satsen indtager Tenorens Plads; men den mangler i den unge Alder ganske Tenorens Klangfarve.

***) Opfattelsen af Tenorens og Bassens Noder som en Octav dybere, end G-Nøglen antyder, gjør saa aldeles ingen Vanskelighed, at man ikke behøver at bringe den i Anslag.

af for fire forskjellige Stemmer anlagte Sats er som oftest for bred til fuldstændig at kunne gjengives i det meget mindre Toneomfang for fire eensartede Stemmer. Det Mindre lader sig naturligviis udføre med større Kræfter; men det Større ikke med mindre *).

Jeg har i disse Samlinger oftere ombyttet de oprindelige, eller dog tidligere brugte Texter med andre **), ligeledes ere flere Sange hentede fra Syngestykker, uden at dette er angivet; jeg skal her indhente det Forsømte ved følgende Oplysninger:

1ste Hefte (2den Udgave).

Nr. 18. Mel. af „Peters Bryllup": Ung Adelsteen paa Thinge stod.
— 30. Psalmemelodien: Af Høiheden oprunden er.
— 31. Venetiansk Folkemelodie: Oh pescator dell' onda.
— 37. Denne ikke tidligere trykte Melodie er componeret til en anden Text af samme Forfatter i Anledning af en Skolefest.
— 38. Tydsk Jægersang: Im Wald und auf der Haide. Angivelsen af Componisten er usikker.
— 47. Mel. af „Høstgildet": Nys fyldte skjøn Sired det attende Aar.
— 49. Chor af „Høstgildet".

2det Hefte.

Nr. 3. Mel. til en Communionspsalme af Elise —: Herr zu deinem Mahl der Liebe (s. Hillers „Religiöse Oden und Lieder", Hamburg 1790).
— 4. Borgvægterens Sang i Tragoedien „Macbeth".
— 16. Originalterten af Gellert: Er ruft der Sonn' und schafft den Mond (s. E. Bachs „Geistliche Oden und Lieder", 4te Aufl. Berlin 1771). Den benyttede Text er af V. Ch. Hjort og staaer i Psalmebogen.
— 18. Mel. af „Gorm den Gamle": Rolf Skattekonge feig og ræd.
— 27. Mel. til en Sang af H. W. F. Ueltzen: Im Arm der Liebe ruht sich's wohl (s. „Orpheus, Samml. auserl. mehrst. Gesänge", 1ster B., Braunschweig).

3die Hefte.

Nr. 5. Sang af „Peters Bryllup".
— 14. Sang af „Ludlams Hule".
— 15. Mel. af „Ludlams Hule": Vil du være stærk og fri.
— 17. Den velbekjendte Mel.: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.
— 18. Duet af „Ludlams Hule".
— 23. Sang af „Elverhøi". Mel. er den danske Kæmpevise: Paa Dovrefjeld i Norrig; — forandret af Kuhlau.
— 24. Den gl. Folkevise: Agnete stander paa Høieloftѕ Bro.

---

*) De i dette og 5te Hefte optagne Canon'er kunne blot bruges for eensartede Stemmer.
**) Hertil regner jeg dog ikke Oversættelserne. Disse ere at bedømme fra et andet Synspunkt.

Nr. 25. Sang af „Elverhøi".
— 33. Sang af **Overbeck**: Blühe, liebes Veilchen (s. Schulz's „Lieder im Volkston").
— 36. Den gl. danske Folkevise: „Grimmer han gaaer paa Gulvet".
— 37. Sang af **Neander**: Dich, Herr und Vater aller Welt (s. Schulz's „Religiöse Oden und Lieder", 2ter Th., Hamburg 1786).
— 40. Sang af **Bürde**: Den süssen Schlaf erbitten wir (sammest.).
— 53. Sang af en mig ubekjendt Forfatter: Wie selig lebt, wer innere Frieden (s. Naumanns „Vierzig Freymäurerlieder", 2ter Aufl., Berlin 1784).

4de Hefte.

Nr. 2. Af „Kong Valdemar eller De danske Fiskere".
— 4. Sang af „Jægerbruden".
— 7. Mel. af „Hermann von Unna".
— 12. Sang af **J. H. Voss**: „Wir bringen mit Gesang und Tanz".
— 13. Mel. til **Horatz's Ode**: Integer vitæ.
— 23. Sang af **J. N. Bruun**: Boer jeg paa det høie Fjeld.
— 25. Sang af **C. F. Schmidt Phiseldeck**: Du, die mit Rosenschimmer, — oversat af **Rahbek**: Du som vor Vei omsvæver (s. Weyses „Blandede Compositioner").
— 29. Hymne af **Eschenburg**: Vollendet bist du nun vor Gott (s. Schulz's „Religiöse Oden und Lieder", 2ter Th.).
— 30. I „Sange for Borger- og Almueskoler", Kbh. 1849, er til denne Sang øget et uægte tredie Vers, der kun hænger lidet sammen med de to første.
— 40. Mel. til den svenske Nationalsang: Carl Johan vår Kung.
— 41. Sang af **Th. Thaarup**: Vil du den sande Lykke finde. — Det første Vers af den optagne Text passer ikke godt til Melodien; i en anden Udgave haaber jeg ved en ny Text at faae denne Feil afhjulpen.

5te Hefte.

Nr. 2. Mel. til det første Chor af Cantaten „Die Feier des Wohlwollens".
— 3. Originaltexten af **Elise** —: Ich hoff' auf Gott mit festem Muth (s. Schulz's „Religiöse Oden und Lieder", 2ter Th.).
— 11. Denne ikke tidligere trykte Mel. er componeret til en i en ganske speciel Anledning forfattet Text.
— 22. Mel. af „Hjemkomsten": Til Værn for de Gamle og Svage.
— 24. Mel. af „Festen i Valhal": Og Odin han sendte Hermoder afsted.
— 26. Chor af „Viinhøsten".
— 29—30. Chor af „Elisa".
— 33. Af „Faruk".
— 34—36. Alfechorene af „Floribella".
— 40—42. Melodierne til Geniernes Sange i „Tryllefløiten".

7de Hefte.

Nr. 5. Mel. til en Sang af Eventyret „Aly og Gulhyndy".

— 6. Mel. af „Et Eventyr i Dyrehaven": Den korte Sommernat. — Melodierne Nr. 5 og 6 ere aftrykte af Weyses „Trestemmige Sange", Kbhvn. 1841, med Forlæggerens Tilladelse.

— 21. Mel. componeret til: Auf, ihr Brüder, laßt uns wallen.

— 25. Mel. af „Lagertha": Saa glade vi drage det lynende Sværd.

— 35. Originaltexten begynder: O, wie schön ist es hier beisammen sitzen.

— 38. Sang af **Klopstock**: Wenn ich einst von jenem Schlummer (s. Schulz's „Religiöse Oden und Lieder", 2ter Th.).

— 48. Originaltexten af **H. W. v. Stamford**: Wenn die Nacht mit süßer Ruh' (s. mine „Folke-Sange og Melodier", 1ste Bind).

— 49. Sang af **Frankenau**: O du, som tryller hver en Sands.

— 50. En ei forhen trykt Musik, componeret for Frimurerlogen til en tydsk Text: Richter freigeschaffner Geister.

Jeg sender nu disse Sange ud med det Ønske, at dersom noget „Samfund til Sangens Fremme", eller nogen enkelt Mand, der søger „at fremme" Sangen, skulde ville udgive lignende Samlinger, at Liigheden da ikke maatte slet saa meget, som undertiden har været Tilfældet, opstaae ved Eftertryk af mine Hefter. Naturligviis kan ved Samlinger af denne Beskaffenhed og dette Formaal ikke være Tale om Gjenoptagelsen af enkelte Sange, ja der kan endogsaa i Benyttelsen af et Par Sange fra en tidligere Samling ligge en for dennes Udgiver behagelig Opmærksomhed; men — naar af 47 Sange de 35 ere tagne fra mine Samlinger, af 38 de 24, af 67 de 24, af 20 de 9, af 16 de 8, af 52 Texter, udgivne som „Sange for Borger- og Almueskoler", omtrent de 30, o. s. v., da troer jeg, at saadanne Udgivere levere betydelige Bidrag til Plagiaternes Historie.

Kjøbenhavn, i October 1849.

A. P. B.

☞ Trykningen af det forlængst færdige 6te Hefte (see Forerindr. til 1ste Hefte, 2den Udg.) er hidtil, efter Overeenskomst mellem Forlæggeren og mig, bleven udsat.

№ 1.

Hymne.

Allegro maestoso. **J. A. P. Schulz.**

1. Lad Ju = bel = to = ner sti = ge Fra an=dagtsfyld = te Bryst! Dit
3. og 4. St. Fra andagtsfyld = te Bryst!

An = sigt du op = kla = re, For = sag = te Fol = ke = Skare! Syng

Psal = mer nu med Lyst! Rundt=om paa Jor=de = ri = ge Lad Ju = bel=
Syng Psal=mer nu med Lyst! Lad

to = ner sti = ge Fra an = dagts=fyld = te Bryst!
Ju = bel = to = ner sti = ge

2. Raab høit af Fryd, du Unge,
Forkynd Guds Miskundhed!
Opløft din Røst, du Spæde,
Som ei kan Ord udrede,
Men blot at stamme veed!
Tak lalle Barnets Tunge!
Raab høit af Fryd, du Unge!
Raab, fromme Olding, med!

3. Stor er den Herre Herre,
Og vældig i sin Daad.
Hist knæle Millioner
Og lægge deres Kroner
Ærbødig for hans Fod.
Ham være Priis og Ære!
Stor er den Herre Herre!
Ufatteligt hans Raad!

Efter C. A. Schmid (1748).

№ 2.

Bøn.

Andante. A. P. Berggreen.

1. Du, som bæ = rer Verd = ner i din Haand! Al = magts, Viis = doms, God = heds sto = re Aand! 1. og 2. St. Alt hvad le = ver du sin Aan = = de 3. og 4. St. Alt hvad le = = ver du sin Aan = de gi = ver, Alt hvad le = ver du sin Aan = de gi = ver; Stjer = ners Ba = ne maal = tes ud af dig, Paa dit

p mf p cresc. f p semp. cresc.

Vink om = væl = = = te Klo = der sig, Stø = vets

decresc. *pp*

4. St. Vink om = væl = te Klo = der sig,

mindste Orm din Kraft op = li = ver! Stø = vets

cresc.

mind = ste Orm din Kraft op = li = ver!

p

2.

Tillidsfuldt vort Hjerte nærmer sig;
Hør den Bøn, der stiger nu til dig:
|: Skjænk vort Fædreland din Naades Fylde! :|
Kongens Throne være Glædens Ly!
Lykken spire i hvert Huus, hver By!
|: Dyd og Retfærd hver dets Borger hylde! :|

Ott.

№ 3.

Julevise.

Andante. Tyrolsk Folkesang.

ten. ten. ten. ten.

1. Stil = le Nat, hel = li = ge Nat! — Taus er nu Li = vets Larm;

p ten. ten. ten. ten.

ten.

Kun de from=me, de hel = li = ge To Vaa=ge kjær = ligt for Bar = nets Ro: —

ten.

Sov i Ma = ri = as Arm! Sov i Ma = ri = as Arm!

p

2.

Stille Nat, hellige Nat! —
Hyrders Flok lytted glad,
Da det lød i Engles Chor:
Eder en Frelser er født paa Jord,
|: Hist i Davids Stad! :|

3.

Stille Nat, hellige Nat! —
Jesu Christ! Kjærlighed
Blidt omsvæver din Barnemund;
Ja med dig slog Frelsens Stund,
|: Kom til Jorden Fred! :|

Anm. Det i „Kortfattet Musiklære" af H. C. Hansen staaende 1ste Vers til denne Vise er en uægte Tilsætning.

№ 4.

Julevise.

Andante. Dansk Folkesang.

1. Et Barn er født i Beth = le = hem, Beth = le = hem; Thi glæ = de sig Je = ru = sa = lem! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja!

poco tard.

2.
En fattig Jomfru |: sad i Løn, :|
Og fødte Himlens Kongesøn!
|: Halleluja! :|

3.
Han lagdes i et |: Krybberum, :|
Guds Engle sang med Fryd derom:
|: Halleluja! :|

4.
Og Østens Vise |: offred der :|
Guld, Røgelse og Myrrha skjær!
|: Halleluja! :|

5.
Forvunden er nu |: al vor Nød; :|
Os er idag en Frelser fød!
|: Halleluja! :|

6.
Guds kjære Børn vi |: blev paany, :|
Skal holde Juul i Himmelby!
|: Halleluja! :|

7.
Paa Stjerne=Tæpper |: lyseblaae :|
Skal glade vi til Kirke gaae!
|: Halleluja! :|

8.
Guds Engle der os |: lære brat :|
At synge, som de sang i Nat:
|: Halleluja! :|

9.
Da vorder Engle |: vi, som de; :|
Guds milde Ansigt skal vi see.
|: Halleluja! :|

10.
Ham være Priis til |: evig Tid :|
For Frelser bold og Broder blid!
|: Halleluja! :|

№ 5.

Andantino. **Takkesang.** **C. E. F. Weyse.**

p

1. O Fa = der, du, som kvæ=ger Blomstens Blad Med Duggens Bad, Og la = der Vel = lugt ud = gaae fra dens Kro = ne; Den lil = = le Fugl, som fly = ver un = der Sky, Du gi = ver Ly — Du sku = er og til Bar = net fra din Thro = ne.

f *p* *poco cresc.*

2.
Vi gaae saa glade til vort Læresteb,
Og du er med;
Dit Øie følger stille til vort Sæde.
Og hver en Dag, til Bøn og Arbeid brugt,
Du giver Frugt,
Vort Legem Vært og vore Sjæle Glæde.

3.
O, lad os ligne dine Blomster smaa,
Og ydmygt staae,
Og som en Duft skal vore Bønner stige.
Den lille Fugl, der synger til din Lov
I grønne Skov —
Som han, din Priis vi vil i Sang udsige.

F. C.

№ 6.

Fortrøstning.

Poco andante. C. E. F. Weyse.

pf

1. I yd=myg, sim=pel Dragt den blaa Vi = ol Ved Kil=den dvæ=ler hist med Smiil paa Kin=den; Dog var = mes den af Her=rens bli = de Sol, Hans Kjær=lig=hed be = skjær=mer den mod Vin = den.

2.
Ved Kundskabskilden man os stilled hen,
Vi tidlig lærte Dyd og Pligt at kjende,
Vi lærte: Gud er og den Armes Ven,
Hans Kjærlighed er uden Maal og Ende.

3.
O styrk os, Fader du! ved barnlig Tro,
At ei paa Livets Vei vor Fod skal glide!
Lad ydmygt Sind i Hjertet stedse boe,
Og Uskyldsenglen vandre ved vor Side!

A. K. Bang.

№ 7—10. Aarstiderne.

№ 7.

Vaaren.

Allegro. A. P. Berggreen.

1. Hvor er dog Vaa-ren saa lys og skjøn, Naar Mar-ken og En-gen er nys ble-ven grøn; Naar Træ-et er hvidt af Blom-ster-klynger, Og Fug-len mun-tert i Træ-et syn-ger.

2.
Naar frit vi kan løbe paa Marken omkring,
Og lege Tagfat, spille Bold og Ring,
Og alle Slags Blomster, de brogede, smukke,
De røde, de gule, de blaae vi kan plukke.

3.
Alt Sligt er for gamle Folk forbi,
De har det ei længer saa godt, som vi.
Ja, dem maae vi ret af Hjertet beklage,
De savne vist nu deres Barndoms Dage.

4.
Hvor vi kan løbe, de langsomt maae gaae,
Hvor vi kan springe, de stille maae staae.
Vi derfor de Gamle vil kjærligt lede,
Og, hvor vi det kan, dem Glæder berede.

5.
Vist Ingen af os bliver altid ung,
Vor Gang bliver ogsaa med Alderen tung.
Hvad Godt vi har øvet i Barndomstiden,
Det bliver os sikkerlig gjengjældt siden.

Jfr. S. Beyer.

№ 8.
Sommeren.

Andantino. A. P. Berggreen.

2.
For Leen allevegne
Det høie Græs maa segne,
Og mangen Blomst maa døe.
Vi kan ei flere søge,
Men nu vi glade spøge
I Engens friske Hø.

3.
Hist Jordbær, store, røde,
Og Kirsebær, de søde,
Saa smukt sig stille frem.
Den vennehulde Sommer
Til Afsked byder Blommer, —
Hvo tog ei gjerne dem?

4.
Hvor meget Godt i Livet
Har Skaberen os givet
Med kjærlig Faderhaand!
Med Tak vi vil det nyde,
Og fromt hans Bud adlyde
Med en erkjendtlig Aand.

Jfr. S. Beyer.

№ 9.

Høsten.

Allegretto. A. P. Berggreen.

2.
Hurtig han kjører,
Hjemad han fører
Jordens Velsignelse, Agerens Guld.
Herren han priser,
Ham, som bespiser
Menneskets Slægt af den frugtbare Muld.

Jfr. S. Beyer.

№ 10.

Vinteren.

Andante con moto. A. P. Berggreen.

1. — Vin = te = ren kom=mer med Regn og Slud, Nu lø = be vi ei paa Mar = ken ud. Be=dre det er i den var = me Stu = e; Her er saa godt ved Ov = nens Lu = e.

2.
Natten er mørk og Dagen er kort;
Jordens Skjønhed er flygtet bort.
Himlen med Skyer er overtrukket,
Og Døren for Solens Straaler lukket.

3.
Frosten begynder; hvor tæt det sneer!
Alting er hvidt, hvorhen man seer.
Men Solen ei længer vil lukkes ude,
Den sender en Storm, som kan frygteligt tude.

4.
Med Skræk flygte Skyerne bort i en Fart;
Da bliver med eet det lyst og klart.
Du deilige Sol, velkommen tilbage!
Nu vil vi ei længer paa Vinteren klage.

5.
Hvor skinner du blank paa den hvide Snee,
Og hvor er dog Træerne smukke at see!
Nu staae de ei længer saa bare og fryse;
Den mindste Kvist har en sneehvid Kyse.

6.
See, Jordens Skjønhed er kommen igjen,
Thi Solen er ogsaa Vinterens Ven.
Hvor straaler den yndigt paa Isens Kanter:
De tindre som tusinde Diamanter.

7.
Endnu er dog ikke det Bedste sagt:
Det Vinteren er, som har Julen bragt.
Fra Morgen til Aften vi skal os fornøie,
Med Tak til den kjærlige Gud i det Høie!

Jfr. S. Beyer.

№ 11.

Juleaftensang.

Andantino. A. P. Berggreen.

p

1. Kom, Glutter smaa! kom I kun hid! I den = ne sø = de Ju = le =
tid Vor gla = de Sang skal ly = de. Kom! lad os, før vi gaae til
Seng, Nu syn = ge om en lil = le Dreng: Den Sang vil Hjer = tet fry = de.

2.

Hvor I saae Solens Morgenglød
Saa deiligt farve Himlen rød,
Langt bort i Østerlide;
Der boede i en gammel By
Et lille Drengebarn, hvis Ry
Er bredt om Verden vide.

3.

En Tømmermand i Nazaret,
Den jevne Joseph, slet og ret,
Sig tog en deilig Qvinde;
Maria var saa hvid og rød;
Hist I paa hendes Moderskjød
Kan Jesusbarnet finde.

4.

Dog Nazaret var ei hans Hjem,
Nei! han var født i Bethlehem;
En Krybbe var hans Vugge.
Der lyste Nattens Stjernedag,
Mens Konger under ringe Tag
Sig dybt for Barnet bukke.

5.

Men Jesus snart blev stærk i Aand,
Han voxed under Herrens Haand.
Det var ved Paaskeftide,
Nys har han fyldt sit tolvte Aar,
Da til Jerusalem han gaaer
Ved Tømmermandens Side.

6.

Did hans Forældre foer hvert Aar
Til Høitid i den blide Vaar,
Naar Lammets Blod var rundet;
I Templets Hvælving der de sad,
Af Sind og Hu saa fromt de bad;
Saa de tilbage stunded.

7.

Da nu de skulde reise hjem,
Blev Barnet i Jerusalem;
Dog — Joseph og hans Moder
En Dag ad Veien fare hen;
Hos Reisefæller ham igjen
At finde de formoder.

8.

Dog, ak! de træffe der ham ei; —
Tilbage gaaer da deres Vei;
De bli'er saa mod i Sinde.
De lede hele Dage tre,
Men intetsteds han er at see;
Hvor skal de dog ham finde?

9.

Tilsidst de vende sig didhen,
Hvor de Skriftkloge, vise Mænd
Udlægge Skriftens Tale.
See, lille Jesus sidder der,
Og høit hans Viisdom agtes her
I Templets Læresale.

10.

Og Ingen nok sig undre kan
Paa hans utrolige Forstand;
Dog bløder Mod'rens Hjerte:
„Hvi vilde du dog handle saa?
Saa langt fra mig og Fader gaae?
Vi søgte dig med Smerte."

11.

Da svared han Maria saa:
„Herhen det burde mig at gaae,
Og hos min Fader være;
Den Gjerning, som ham hører til,
Den stedse jeg udrette vil;
Men ham skee Priis og Ære!"

12.

Forfærded' Alle paa ham saae,
Og Ingen kan det Ord forstaae:
„Hvor mon han vel har hjemme?"
Men dog hans Tale trænger ind
Dybt i Marias Sjæl og Sind;
Der gaaer den ei ad Glemme.

13.

Med Faer og Moer han nu gaaer hjem;
Saa tro, saa from han er mod dem,
Han gjør dem Alt til Baade.
Og som han voxer nu i Aar,
I Viisdom videre han gaaer,
Og fremmes i Guds Naade.

14.

Dog — selv da han var bleven stor,
Han elsked Ingen meer paa Jord
End Børn, saa smaa, saa spæde.
„Kom!" sagde han, „til mig, I Smaa!
Kun Hvo, der blier som Barn, kan naae
Til Himmeriges Glæde". —

15.

Og nu, god Nat! for denne Gang;
Til Ende kom vor Julesang,
Og det er saare silde.
Gaaer derfor, Smaabørn! smukt i Seng,
Og drømmer om den lille Dreng,
De Drømme bli'er saa milde!

H. C. Christensen.

№ 12.

Nytaarssang.

Andante. **A. P. Berggreen.**

2.
Et Aar vi saae hensvinde,
Det kalder os til Minde
De mange gode Gaver,
Som Gud os givet haver.

3.
Som Mødre til de Spæde
Henile, naar de græde,
Og dem i Nød og Fare
Med største Flid bevare:

4.
Saaledes Gud beskjærmer
Sit Folk, naar Angst sig nærmer;
Tidt, før vi Faren kjende,
Hans Hænder den bortvende.

5.
Du, som vort Liv bevarer,
Fra Aar til Aar os sparer,
Ak! lukte du dit Øie,
Forgjæves var vor Møie.

6.
Du paa din Vei os føre,
Velsigne hvad vi gjøre,
Som Naadens Sol du glæde
De Gamle med de Spæde!

7.
Giv os til Nytaarsgave
Hvad vi nu bedet have,
O du vort Liv i Live,
Vi i din Haand os give!

Efter P. Hjorts Psalmebog, Kbh. 1843.

№ 13.

Frederik den 2den i Ditmarsken.

Allegro moderato. Gl. dansk Folkevise.

1. Kong Fred=rik han sid=der paa Kol=ding=huus, Med Ridd're og Sven=de han drik=ker godt Ruus. De dit=mer=ske Her=rer ha=ve de=res Liv for=lo=ret.

2.
Kong Fredrik han lader sig Klæder skjære;
Thi han vilde synes en Kjøbmand at være.
De ditmerske Herrer have deres Liv forloret.

3.
Kong Fredrik la'er skjære sig en Kappe graa;
Han solgte de Øxen baade store og smaa.

4.
Kong Fredrik han rider til Ditmersken ind,
Med frisken Mod og med Rosens=Kind.

5.
Og der var han i Dage ni,
Baade Stæder og Byer besaae han i de.

6.
Brat kom der da Bud fra Borgmester og Raad:
„Det er jo Kong Fredrik af Danemarks Land".

7.
„„Og er det Kong Fredrik af Dannemark,
Da vilde vi hannem forraade i Nat.""
De ditmerske Herrer have deres Liv forloret.

8.
Men sildig om Aft'nen, der Duggen faldt paa,
Den Pigelil ind for Kong Fredrik mon gaae.

9.
„Og er I Kong Fredrik af Dannemark,
Tag Eder vel vare i denne her Nat."

10.
Kong Fredrik han sprang da til Gangeren rød;
Han red vist langt snarer, end Fuglen den fløi.

11.
„Jeg siger de ditmerske Herrer Godnat:
Jeg agter at komme til dennem saa brat."

12.
Og Fredrik han vandt sig det ditmerske Land,
Som siden Gud Herren gav hannem i Hand.
De ditmerske Herrer have deres Liv forloret.

№ 14.

Niels Ebbesen.

Allegro moderato. **A. P. Berggreen.**

mf *cresc.* *f*

1. Om Dan=ne=marks Kvi=de der lød en Sang Saa sør=ge=lig; Der

cresc. *ff*

var in=gen Kon=ning i Dan=ne=vang, Men Bor=ger=krig;

mf

Dan=sken var fred=løs i Skov og paa He=de, Her=rer vi hav=de af

ff

Him=me=lens Vre=de; For Tyd=sker=ne re=ves om Dan=mark!

2.

Grev Geert var en Kæmpe, en Hals fuldhaard,
Som Staal og Jern,
Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard
Fra nær og fjern;
Alting han voved for Lidet at vinde,
Spared, som Nelden, ei Ven eller Fjende,
Og Tydskerne reves om Danmark!

3.

Niels Ebbesen var sig en Riddersmand
Paa Nørreriis,
Og aldrig forstummer i Hedeland
Den Herres Priis;
Han tog af Dage den kullede Greve,
Fri vilde han enten døe eller leve,
Da Tydskerne reves om Danmark!

4.

Den kullede Greve drog op i Nør,
I Herrefærd,
Han rykkede frem, som han pleied før,
Med Ild og Sværd;
Jyderne alle fra Randers til Ribe,
Dandse han bød efter Holsternes Pibe,
Da Tydskerne reves om Danmark!

5.

Niels Ebbesen foer da i Harnisk brat,
For Landefred,
Han gjæstede Greven en Foraarsnat,
Og Sværdet beed;
Fri vilde han enten døe eller leve,
Livet han tog af den kullede Greve,
Da Tydskerne reves om Danmark!

6.

Forgangne er siden femhundred Aar
I Lyst og Nød,
End Dannebrog vaier, og Danmark staaer
I Aften rød;
Kappes nu, alle Smaafugle i Lunden!
Nu er til Sang om Niels Ebbesen Stunden.
Lad Tydskerne græde for Danmark!

N. F. S. Grundtvig.

№ 15.

Slaget ved Slesvig.

Con moto. En færøisk Folkemelodie.

mf *f* *mf*

1. Paa = ske = klok = ken ki = med mildt Fra den dan = ske Kyst, Meld = te o = ver

f *f*

Lan = de Dog om saa haard en Dyst. Slut = ter Kreds, og staaer fast, al = le dan = ske

p *semp. cresc.*

Mænd! Gud han raa = der, naar vi fan = ge Seir i = gjen.

2.

Listet var i Mulm og Nat
Hid den tydske Hær,
Knap de danske Drenge
Fik Tid at spænde Sværd.
Slutter Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

3.

Aabent Bryst var Landeværn,
Mod var Danskens Skjold;
Tydsken maatte bygge
Af egne Lig en Vold.

4.

Kuglen peb og Sværdet sang
Til Kartovers Brag;
Tydsken maatte lære
Det danske Sprog den Dag.

5.

Over Thyras brustne Led
Blod i Strømme randt;
Tydsken maatte kjøbe
Heelt dyrt hvert Fjed, han vandt.
Slutter Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

6.

Vegen er for Overmagt
Liden Flok tilsidst;
Men af Danmarks Ære
Den haver Intet mist'.

7.

Blegnet er nu mangen Kind,
Færre er de Faa;
Men for Danmarks Ære
Vi end er nok at slaae.

C. Ploug.

№ 16.

Nordens Eenhed.

Mel. af B. Crusell: "Sitter i högen".

Tempo di marcia.

2.

|: Atter det Skilte
Bøier sig sammen;
Engang i Tiden
Vorder det Eet; :|
||: Da skal det frie,
Mægtige Norden
|: Føre til Seier
Folkenes Sag. :||

C. Ploug.

№ 17.

Sjællandſk Aftenlandſkab.

Andante con moto.

Mel. af Bellmans: "Hvila vid denna källa".

1. Kom, Brø=dre, lad os van=ke I=mel=lem dis=ſe Stammer ſlan=ke!
Hvor Fug=le=cho=re gyn=ge Sig un=der Loft og Hym=ner ſyn=ge,
Frit ſvær=me ſkal vor Tan=ke Her i Na=tu=rens ri=ge Vaar,
Mens un=ge Hjor=tes Klyn=ge I En=gens Græs til Mi=dien
ſtaaer; Med So=len gaaer, Om Top=pe=ne ſit blan=ke Guld=
net den ſlaaer. Kom, Brø=dre, lad os

f *p* *ten.*

van = ke Her i Na = tu = rens ri = ge Vaar! Corni*).

a tempo

ritard. Her i Na = tu = rens Vaar!

2.

See hist, hvor Skoven slipper,
Der bølge sig de gule Vipper,
Og Faareflokken tripper
Paa en halvt sjunken Kæmpegrav;
Hør, Aftenklokken ringer,
Og Koens Brøl i Luften klinger,
Mens Bondens Datter bringer
Til Hjemmet Melken, som den gav;
Det sølvblaa Hav
Hist fjernt, hvor Synet glipper,
Alt hegnes af.
O see, hvor Skoven slipper,
Hvad Gylfe fordum Gefion gav!
Corni . . . . Hvad Gylfe Gefion gav.

C. Ploug.

*) Klangen af Valdhornet efterlignes.

№ 18.

Nordens Aand.

Andante.

Mel. af Bellmans: "Klang, mina flickor". *)

f

Frisk ku = ler Nordvin=den op o = ver Nor = den, Pu=ster Spindel=væ = vet og

Git = tre = ne ned; Kræf = ter, der slum = re = de, spi = re af Jor = den,

Slæg = ten træk = ker Aan = de, til Gjer=ning be = red: *mf* Hør, gjennem *cresc.* Grave = nes

Fred gaaer der Gny, Bryn = jer og Spyd = sta = ger **) ry = ste de Dø = de,

mf *cresc.*

Hil = se i Drøm det Op = stan=del=sens Gry, Sønner = ne i = le i = mø = de!

C. Ploug.

Anm. Ifald Satsen er for dyb, synges saaledes:

*) **)

og Git = tre = ne ned; ry = ste de Dø = de,

№ 19.

Forsoningen.

Andantino. Mel. af Bellmans: "Blåsen nu alla".

f

Syn = den er slet = tet Og Ha = det for = gjet = tet Ved vor Pagt;

Sei = ren er for = jæt = tet Til Aan = dens Magt:

V. S.

Da = ge = ne svin=de, Og den, der skal for = bin = de Stammens Skud, Den skal nok op=
rin = de Paa Nor = nens Bud: Da skal vort Fæ = dre = land
Trod=se en=hver Ty = ran! Fri = hed og Hæ=der og Lyk = ke ei vi = ge
mf
fra dets Strand! To = ne skal et e = vigt Chor I Nord!
f

C. Ploug.

№ 20.

Fædrenelandet.

Andante con moto maestoso. **J. E. Nordblom.**

1. Her = li = ge Land! Fri = he=dens Hjemstavn paa Jor = den;
4. st. Fri=he = dens Hjem=stavn paa Jor = den,

Hil dig, du Dronning i Nor = den, Fæ = dre = ne=
Hil dig, du Dronning i Nor=den, Fæ = dre = ne=

rall. *a tempo*

land! Fæ = dre = ne = land! Fæ = dre = ne = land!

2.
Skjøn er din Strand!
Held dine Næt, dine Plove,
Held dine Sletter og Skove,
|: Fædreneland! :|

3.
Længe i Syd
Rullede Krigsgudens Torden;
Men i det fredsomme Norden
|: Smilte kun Fryd! :|

4.
Fædreneland!
Tak for den Fred du har givet;
Glade vi offre dig Livet;
|: Tryg er din Strand! :|

5.
Dannemark Held!
Hvidtfeldts og Rantzauers Sønner
Himlen med Seiren lønner;
|: Dannemark Held! :|

6.
Fjeldboen Held!
Annas og Tordenskjolds Minde
Vi mellem Klipperne finde;
|: Fjeldboen Held! :|

7.
Fædreneland!
Vil os da Krigsguden vinke,
Danske for Faren ei blinke,
|: Fædreneland! :|

№ 21.

Skandinavisk Sang.

Con moto e maestoso. J. H. Stunz.

f

1. Un = ge Gjenbyrds=Liv i Nor = den! Røst fra vo = re Fædres Grav! Vil du

f *mf*

styr = re Ver = dens Or = den, Bry = de Aan = dens Ba = ner af? Vil du

cresc. *dol.*

styr = re Ver = dens Or = den, Bry=de Aan=dens Baner af? 2. St. Vil du
3. St. Vil du styr = re Ver=dens Or=den,

dol.

bre = de Old = tids Mør = ke O = ver Nu = tids
1. 3. og 4. St. Vil du bre = de Old = tids Mør = ke O = ver

2.

Nei, du styrrer Tidens Slummer,
For at vogte paa dens Tarv,
|: Og du vrager tydske Krummer,
For at løfte egen Arv. :|
Mens du kalder fromt tilbage,
Frem du higer uden Sky;
|: Mens du mindes gamle Dage,
Herligt varsler du om nye. :|

3.

Og du spænder Styrkebæltet,
For at bane Aandens Gang,
|: For at slaae tilgavns af Feltet
Graanet Uret, rusten Tvang. :|
Og du vil med Aukthors Hammer
Smedde Ringen, Had har delt,
|: Du vil samle Nordens Stammer
Atter til et mægtigt Heelt. :|

4.

Unge Gjenbyrds = Liv i Norden,
Fortids = Røst og Fremtids = Syn!
|: Rul fra Læberne som Torden,
Tænd i Sjælene som Lyn! :|
Trøst de Bange, styrk de Svage,
Flok de Stærke Mand ved Mand!
|: Skab en ny, en evig Sage
Om vort skjønne Fædreland! :|

C. Ploug.

№ 22.

Holger Danskes Morgensang.

Allegro moderato. Mel. "Kung Carl, den unga hjelte."

1. Nu vaagner Hol=ger Dan = ske Med frisk og frei = = = dig
2. St. Med frisk og frei = dig
3. St. Med frisk og frei = dig

Aand; Til Fjen=den Rid=der = hand = ske! Til Ven = nen var = me Haand! Fuld=

karsk jeg kom til Mæ = le, Med Sang jeg kom i = gjen. God=

mor = gen, dan = ske Sjæ = le! God = mor = gen, dan = ske

2. og 3. St. God=mor = gen, dan = ske Sjæ = le! 2. St. God=

3. St. Godmor=gen, dan=ske

2.
Frisk grønnes skal min Sommer,
Trods alle Vintres Snee.
Hvor gammel Holger kommer,
I skal dog ung ham see.
Kun Mismod til mig skotter
Med Tvivl og Klageraab.
|: Afveien, Klynkepotter! :|
|: Dansk Mand har modigt Haab. :|

3.
Mit gamle Folk jeg kjender,
Det er saa ungt som før,
I Holgers unge Venner
Det gamle Liv ei døer.
Jeg Liv og Tro forfægter:
Eet Folk! een Drot! een Gud!
|: Bort, bort, hver kold Fornægter! :|
|: Hiin Tro kun holder ud. :|

4.
Nu rider jeg til Thinge
Og op til Kongens Gaard;
Heel djærvt skal Ordet klinge,
Hvor gamle Holger staaer.
Djærvt Ord, men høvisk Tone!
Kun ærlig Blad fra Mund!
|: Respect for Folk og Throne! :|
|: Ad Maanen tuder Hund. :|

5.
Paa Røsten blev jeg ofte
Af ærlig Bonde kjendt,
Og selv i Bondekofte
Af Krigsmand og Student.
Paa Haandtag, Blik og Mæle
Jeg kjender trofast Ven.
|: Godmorgen, danske Sjæle! :|
|: Jeg er blandt mine Mænd. :|

N. F. S. Grundtvig.

*) Det første Ord i næstsidste Linie af hvert Vers afgiver Texten til dette Sted i 2den Stemme; men 3die og 4de Vers („Bort, bort“ — „Respect“) maa den 2den Node i ovenstaaende Takt udelades.

№ 23.

Moderato. **Fædrelandssang.** **C. E. F. Weyse.**

1. Jeg veed et Land i høi = en Nord, Hvor der er godt at væ = re; Som Stat ei mæg = tig el = ler stor, Men høit dog holdt i Æ = re. Thi E = nig = hed er Fol = kets Skjold, Og Aan = dens Kraft dets Vær = ge; Saa er det trygt mod Løgn og Vold, Naar Jor = den rundt de hær = je.

2.
Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være;
Ei Guldet der i Bjerge groer,
Men Mark og Eng det bære.
Thi Flid er Velstandskilden der,
Som Frugtbarhed beskygger;
Og gyldne Høst betrygget er,
Hvor Loven Landet bygger.

3.
Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være;
Ei Skjønhed der i Templer boer,
Men under Himlens Sphære.
Thi skjøn er tætte Bøgelund,
Og kornbevoxte Høie,
Og Strandens Bred, og Dalens Grund,
Og Pigens lyse Øie.

4.

Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være;
Ei Frihed der er tryglet Ord,
Men Kongens Daad og Ære.
Thi lovlig Friheds bedste Ven
Er han, som bærer Kronen;
Derfor er Kjærlighed igjen
Det bedste Værn om Thronen.

5.

Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være;
Vel rinder Blod meer varmt paa Jord,
Men Troskab der man lære.
Thi der er Ven, og der er Mø,
Hvem ingen andre ligne,
Der er jeg født, der vil jeg døe,
Og Danmarks Navn velsigne!

C. N. David.

№ 24.

Andante con moto. **Krigerens Vise.** **F. L. Æ. Kunzen.**

1. Det var en Fryd i gam=le Da=ge, Da Nor=dens Staal=be=
klæd=te Mænd Ved Hor=net flok=ke=des at dra=ge I Kam=pen
hen. De stred og slog med Mod og Væl=de, Fra Hjelm og Di=e Flammer
foer. Naar Sei=er gjaldt blandt Nor=ges Fjel=de, Da smil=te Thor.

2. Som flygtig Drøm forsvandt de Glæder!
Af Sværd og Brynie dannes Plov,
For Bjarkemaal man Hymner kvæder
Til Fredens Lov.

Men turde nogen Fjende vove,
At æske Dan til blodig Færd,
Skal Jernet af de danske Plove
Snart vorde Sværd!

E. Falsen.

№ 25.

Andantino. **Fædrelandssang.** **Cl. Schall.**

1. Jeg kjen=der et Land, som har Bøl=ger til Vold, Et blomstren=de E=den i Nor=den; Jeg kjen=der et Land, som har Tro=skab til Skjold, Den tryg=ge=ste Hjem=stavn paa Jor=den. Med ju=blen=de Stolt=hed, med in=der=lig Lyst, Den Dan=ske det kal=der sin Fæ=dre=ne=kyst.

2.
Jeg kjender et Land, hvor Retfærdighed boer,
Hvor Borgen ei Hytten kan knuse,
Hvor Frihedens Poppel i Slotsgaarden groer
Og trindt om de laveste Huse.
Glad træder den Danske for Billedet frem
Og kjender sit Danmark, sit Fædrenehjem.

Jeg kjender et Land, hvor den ædleste Drot
Ved Kjærlighed Thronen begrunder,
Hvor Ringhed, som Høihed, til Herskerens Slot
Frimodig og tillidsfuld stunder.

3.
Jeg kjender et Land, hvor i ældgammel Skrift
Man Mindet om Fædrene gjemmer,
Hvor Høienes Bautasteen, Kæmpens Bedrift
Til Manddom og Æresygt stemmer.
Det gamle, ærværdige, hædrede Land,
Det kalder den Danske sit Fædreneland.

4.
Velsignede Danmark! Din Lykke er stor.
Gid længe Kong Fredrik maa styre dit Roer!

Sophus Zahle.

№ 26.

Ole Morske.

Allegro moderato.

En færøisk Folkevise.

1. Nu vil=le vi be=gyn=de en Vi=se paa=ny! Hvor=om? hvor=om? Alt om O=le Mor=ske og hans Ven=ne=viv, og hans Ven=ne=viv, og hans Ven=ne=viv. Paa Sal=ten i Nor=ge faaer Dask O=le Mor=ske*).

f *mf* V.S.

2.
Ole Morske han skulde til Marked age, —
Hvad der? hvad der?
At kjøbe sin gamle |: graa Mær en Mage. :|
Paa Salten o. s. v.

3.
Ole Morske var kommen i saa godt et Lag
At spille Kort;
Atten Daler tabte han |: i det første Slag. :|
Paa Salten o. s. v.

4.
Ole Morskes Kone fik Nys derom; —
Hvad hun? hvad hun?
Hun efter stakkels Ole |: til Marked kom. :|
Paa Salten o. s. v.

5.
Og sidder du her, du forfyldte Hund?
Hvad du? hvad du?
Du skal faae Skam |: paa dit Kallun. :|
Paa Salten o. s. v.
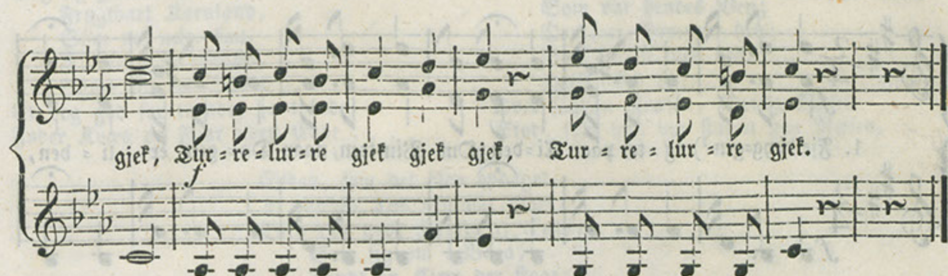
6.
Ole Morskes Kone, den arrige Gast, —
Hvad hun? hvad hun?
Hun slog stakkels Ole, |: han fik Skam og Last. :|
Paa Salten o. s. v.

*) Salten, et Fogderie i Nordlandene. — Maaskee Tilnavnet Morske er en Fordreielse af Moskø, og tyder hen paa denne, ikke langt fra Salten's Fogderie liggende Ø, som Oles Hjemstavn.

№ 27.

Hr. Ole.

Con moto. En færøisk Folkevise.

2.
Saa gammel er ældste Sønnen min,
Han rider til Thinge for Fader sin.

3.
Kongen spurgte Datter sin:
Hvor gammel er ældste Datter din?

4.
Saa gammel er ældste Datter min,
Hun væver Guldvæven for Moder sin.

5.
Kongen spurgte Datter sin;
Hvor gammel er yngste Barnet dit?

6.
Saa gammel er yngste Barnet mit,
Det spiller i Vuggen for Moder sin.

7.
Kongen spurgte Datter sin:
Hvem er Eiermanden din?

8.
Hr. Ole han er min Eiermand;
Og, kjære Fader, I give mig ham.

9.
Og Kongen smilte under Skarlagenskind:
I beder Hr. Ole gaae for mig ind.

10.
Før halvt han havde talt det Ord,
Før var Hr. Ole ind for Bord.

11.
Kongen taler til Svende tolv,
I tager Hr. Ole og lægger i Bolt.

12.
Det gjør ei dine Svende tolv,
At de skulde lægge Hr. Ole i Bolt.

13.
Hr. Ole han drager ud sin Kniv:
Var du ei Konge, det gjaldt dit Liv.

14.
Hr. Ole! Hr. Ole! stik ind din Kniv;
Jeg gi'er dig min Datter, den Venneviv.

15.
Hr. Ole! Hr. Ole! stik ind dit Sværd;
Jeg gi'er dig min Datter, du er hende værd.

16.
Det fik Hr. Ole, for han var ei ræd,
— Matrori, Matrori, —
Derfor kom han i kongelig Æt.
Turrelurre gjek gjek gjek.

№ 28.

Norsk Folkevise.

Andantino.

f

1. Fjeldbyg=gen[1]) ag = ter paa Ti=den; Om Vin=tren, naar Da = gen er li = den,

Ta'er han Ox' paa Nak = ken; I Bak = ken

Piu mosso. *mf*

Gaaer i dy = ben Snee

semp. cresc.

Op til Læn=der=ne, Fin=der sig et Træ, Kro=get til at see;

poco tard. *Tempo 1mo* *f*

Hug=ger der = af

Mei = e[2]), Som plei = e Bru = ges un = der Slæ = der paa Vei = e.

mf

[1]) Fjeldbyggen o: Fjeldboen. [2]) Meier o: Gjænger.

2.

Bonden, som boer ind i Fjorde,
Deels haver herlige Jorde,
Eng og grønne Volde; blandt Knolde
Frugtbart Kornland,
Som vel nære kan
Rundelig sin Mand,
Ligger for eet Spand [1]),
Er dog god for tvende, ja trende,
Føder Kvæg og Faar uden Ende . . . .

3.

Halfri sit Smør skulde kjerne,
Rømmen [2]) bortstjal hendes Terne,
Var den bort til Drengen i Engen,
Som var hendes Ven;
Der foer Rømmen hen;
Saa gik til med den.
Halfri stod igjen,
Over saadan Kræsen, Dreng-Væsen
Stod, som hun var slagen paa Næsen.

4.

Siden, som det blev opdaget,
At hendes Tøs den har taget,
Blev den gode Kvinde ei ti'nde,
Seer sig om i Vraa,
Fandt en Kjæp der staae;
Djævels Huus der laa,
Banket Ryg og blaa
Fik den Tøs at bære, maatt' svære,
Aldrig mere utro at være.

Peder Dass.
(† 1708).

№ 29.

Urtegaarden.

Andantino. — Dansk Folkevise.

dolce

1. Jeg veed mig saa dei-lig en Ur-tegaard, en Ur-tegaard, Paa hver en Si-de i Ro-ser hun staaer Om Somme-ren, Om Somme-ren.

2.

Hun er alt som |: det stolteste Kloster; :|
Derinde voxer saamange smaa Bloster [3])
|: Om Sommeren. :|

3.

Derinde voxer |: saa fager en Lind, :|
Derinde spiller baade Hjort og Hind
|: Om Sommeren. :|

4.

Derinde voxer |: en Rose saa rød; :|
Derinde synger en Nattergal sød
|: Om Sommeren. :|

[1]) Eet Spand o: saameget Land, som pløies med eet Spænd Heste. [2]) Rømmen o: Fløden. [3]) Bloster o: Blomsterne paa Frugttræer.

№ 30.

Ramund.

Allegretto.

Gl. dansk Folkevise.

1. Ra = mund var sig en be = dre Mand, Om han hav = de be = dre
Klæ=der. Dron=nin = gen gav han=nem Klæ=der paa = stand Af Blaar = garn,
Bast og Læ = der. „Saadant vil jeg ik = ke ha'e", sag = de Ra = mund; „Saadant
staaer mig ik = ke bra'", sag = de Ra = mund den Un = ge.

2.
„Bast og Blaargarn er værre end Ny,[1])
Det kan du give Tjenerne dine."
Frøkenen gav hannem Klæderne nye
Af Silke og Sammet[2]) fine.
„Saadant vil jeg heller ha'e", sagde Ramund,
„Saadant staaer mig meget bra'", sagde Ramund den Unge.

3.
Ramund takler Skibene syv
Med udslagne Seil ved Strande;
Saa seiled' han sig over salten Sø
Alt ind paa Jætternes Lande.
„Nu er' vi komne her", sagde Ramund,
„Foruden stor Besvær", sagde Ramund den Unge.

4.
Ramund gik sig ved salten Søstrand,
Der saae han syv Jætter stande.
„Tager jeg Ramund paa min mindste Haand,
Og kaster hannem langt fra Lande."
„Det gjør ikke ene du", sagde Ramund,
„Komme maae I alle syv", sagde Ramund den Unge.

5.
Ramund tog til sit dyre Sværd,
Det han kaldte Dymlingen røde;
Han hug de syv Jætter med en Færd,
At Blodet randt dennem tildøde.
„Der ligg' I alle syv", sagde Ramund,
„Alt staaer jeg her endnu", sagde Ramund den Unge.

6.
Ramund gik sig i Bjerget ind
Til alle de Smaa-Troldes Sæde;
Saa stride randt Taarer de Trolde paa Kind,
De monne for Ramund græde.
„Græder du for mig?" sagde Ramund,
„Jeg græd aldrig for dig", sagde Ramund den Unge.

7.
Ramund ladede Skibene syv
Med Guld og ædele Stene,
Og seiled' saa over den salte Sø
Hen ind paa Keiserens Lande.
„Nu er vi komne her", sagde Ramund,
„Nu har vi bedre lært", sagde Ramund den Unge.

8.
Ramund han gik sig i Borggaarden ind,
Der leg'de de Bold og Guldterning.
Alle forskrækkedes for Ramunds Skind,
Og for hans grumme Gebærder.
„Vakker Leg er det", sagde Ramund,
„Faaer jeg lege med?" sagde Ramund den Unge.

9.
Keiseren udaf Vinduet saae
Med Angest og sorrigfuld Mine:
„Hvo er den Mand i Gaarden mon staae
Og der saa hæsselig grine?" —
„Det er mig; jeg har Lyst" — sagde Ramund,
„Med dig at vov' en Dyst", sagde Ramund den Unge.

10.
Ramund slog paa sit gode Sværd,
At Jorden hun gunged og rysted;
Fuglene daaned og faldt ned til Mark,
Som sjunge tilforn paa Kviste.
„Ret nu bli'r jeg vred", sagde Ramund,
„Kommer du ei ned", sagde Ramund den Unge.

11.
„Kjære Ramund! du lade mig leve!
Jeg saae end aldrig din Lige;
Min yngste Datter vil jeg dig give
Og Halvparten af mit Rige." —
„Det ta'er jeg, naar jeg vil", sagde Ramund,
„Og saa din Datter til", sagde Ramund den Unge.

12.
Ramund tog til sin store Kniv,
Den han kaldte Dymlingen dyre,
Saa skilte han Keiseren ved sit Liv,
At Hov'det fløi femten Mile.
„Jeg mente den ei bed", sagde Ramund,
„Dog rinder Blodet ned", sagde Ramund den Unge.

[1]) Ny ɔ: et Slags grovt, uldent Tøi; Filt. [2]) Sammet ɔ: Fløiel.

№ 31.

Bonden og Kragen.

Con moto. En dansk Folkevise.

2.
Den Bonde han gik og gjorde Omsvøb,
Og Kragen stedse efter ham løb.

3.
Da tænkte den bange Bonde ved sig:
Den Krage en Hex er visselig.

4.
Og Bonden han vendte til Byen igjen:
Jeg troer den Krage vil bide En.

5.
Men Konen hun svarte ham paastand:
Naar hørte du Krager bide en Mand.

6.
Med Bøsse han gik nu til Skoven hen,
Der saae han Kragen hoppe igjen.

7.
Og Bonden satte Bøssen for sit Knæ,
Saa skjød han Kragen ned af det Træ.

8.
Det rygtedes vidt og bredt om Land,
At Bonden var en saa drabelig Mand.

9.
Og strax kom der Bud fra Bispens Gaard:
Hvor blev den Krage, du skjød i Gaar?

10.
Af Hovedet gjorde jeg Kirke=Knap,
Af Næbet saa gjorde jeg Tønde=Tap.

11.
Med Fjædrene tækked' jeg alt mit Huus,
Af Tællen jeg støbte mig tolv Pund Ljus.

12.
Af Skindet jeg syede mig tyve Par Sko,
Foruden to Tøfler, jeg skjænkte min Mo'er.

13.
Af Kjødet jeg salted mig Tønder og Kar,
Foruden en Steg, jeg forærte min Fa'er.

14.
Af Skroget jeg bygte min Husbond et Skib,
Saa stolt som i Kongens Flaade det gik.

15.
Af Tarmene snoede jeg Takkel og Reb;
Af Fødderne gjorde jeg Møge=Greb.

16.
Af Stjerten jeg gjorde de Hatte=Gevær,
Som Fruer nu bære i Solskins=Veir.

17.
Ved denne Krage blev Bonden riig,
Og længe med Kone han gottede sig.

18.
Nu skal den Krage ei bide mig meer.
Der meget Underligt i Verden skeer.

19.
Om Nogen vil sige, at det er Tant,
Saa sværger jeg paa, at det er sandt.

*) Man kan passende forkorte denne Vise ved at udelade Omkvædet „Trallala" og slaae to og to Vers sammen, hvorved dog, da der er et ulige Antal Vers, eet af de sidste 3 Vers, ligegyldigt hvilket, maa overspringes.

Vaaren.

A. P. Berggreen.

Andantino. Nogle Stemmer.

p

1. See Sydens Fugl i Flugt mod Nord Ud - spre-der si - ne Vin - ger, Dig hil - ser den, o Mo - der-jord! Og ven-lig Som - mer brin - ger.

mf

Con piu moto. Alle.

pf

Smukt nu grønnes Dan - marks Sko - ve,

p

Smukt nu grøn-nes Dan - marks Sko - ve,

ff

Smukt nu grøn - nes vort Dan - marks Sko - ve!

2.
Hver Blomst, hvert Skud, som Vintrens Tid
I Mark og Lund har knækket,
Har atter Solen, varm og blid,
Til Liv og Aande vækket.
|: Smukt nu grønnes vort Danmarks Skove. :|

3.
Nu Kilden gaaer sin vante Gang,
I Strømmen Fisken spiller,
Og Droslen blander blidt sin Sang
Med Nattergalens Triller.
|: Smukt nu grønnes vort Danmarks Skove. :|

4.
Af Zephyrs muntre Vingeslag
Sig kruser sagte Voven,
Og af hans lette Aandedrag
Det lufter mildt i Skoven.
|: Smukt nu grønnes vort Danmarks Skove. :|

5.
Kom, Broder, kom! som lette Fugl
Lad i det Frie os ile,
Med den opsøge os et Skjul,
Hvor Vaarens Blomster smile.
|: Thi nu grønnes vort Danmarks Skove. :|

№ 33.

Morgen=Skovsang.

Alla marcia. F. Mendelsohn=Bartholdy.

f

1. Hil dig, dan=ske Bø=ge=lund, Med din hval=te, tæt=te Kro=ne! Til din

f

Priis skal Sangen to=ne I den aar=le Mor=gen=stund — — San=gen

3. og 4. St. Til din Priis skal San=gen

to=ne I den aar=le Mor=gen=stund. 1. og 2. St. Skjøn=ne Lund!

pp

3. St. Hil dig Lund! Hil dig

pp

p *cresc.*

Skjøn=ne Lund! Hil dig, dan=ske Bø=ge=

Lund! Hil dig, dan — — ske Bø=ge=

4. St. Hil dig, dan=ske Bø=ge=

f *dim.* *pp*

lund! Hil dig, Lund! Hil dig, dan = ske Bø = ge = lund!

lund! Hil dig, Lund! Hil dig, dan = ske Bø = ge = lund!

2.
See! med Pragt fra Østresund
Stiger Dagens Drot, den skjønne,
Og forgylder lifligt grønne
Løv i aarle Morgenstund.
Hil dig, Lund, skjønne Lund!
Hil dig, danske Bøgelund!

3.
Dig, du friske Bøgelund,
Priser glad hver Fugletunge;
Og din Lovsang høit vi sjunge
I den aarle Morgenstund.
Hil dig, Lund, skjønne Lund!
Hil dig, danske Bøgelund!

V.

№ 34.

Længsel efter Regn.

J. A. P. Schulz.

Andante.

p

1. St. Reg=nen kom=mer ei; Vo = re A = gre staae og
2. St. Vo = re A = gre

p

3. St. Regnen kom = mer ei; Vo = re A = gre staae og

sør = ge, Al = le Blomster vis = ne.
sør = ge, Al = le Blomster vis = ne. Reg=nen

sør = ge, Al = le Blom = ster vis = ne.

V. S.

Vo = re Træ = er staae og sør=ge, Lø = vet,
kom = mer ei; Vo = re Træ = er sør=ge, Lø = vet,

Reg=nen kom=mer ei; Vo = re Træ = er staae og sør = ge, Lø = vet,

ak, alt fal = mer. Og=saa Mar = kens Kvæg van = smæg = ter,
ak, alt fal = mer. Mar = kens Kvæg van = smæg = ter,

ak, alt fal = mer. Mar = kens Kvæg van = smæg = ter,

Støn=ner mat og seg = ner. Or = men vaan = der sig i
og seg = ner. Or = men vaan = der

Støn = ner mat og seg = ner. Or = men vaan = der

Stø = vet, vaander sig, og vil døe. Lad dog Blom = ster=
sig, vaan = der sig, vil døe. Lad dog

sig i Stø = vet og vil døe. Lad dog

ne ei vis - ne, Ik - ke Lø - vet fal - me,
Blom - ster - ne ei vis - ne, Ik - ke Lø - vet
Blom - ster - ne ei vis - ne, Lad ik - ke Lø - vet

p
O, lad Kvæ-get ik - ke seg - ne, Lad Or - men ei van-
fal - me, O, lad Kvæ-get ik - ke seg - ne, Og Or - men
semp. cresc.
fal-me, Og Kvæ - get ik - ke seg - ne, Or - men

smægte! Himmel giv os Regn! Him-mel, Him - mel,
døe! Him-mel, giv os Regn! Himmel,
p *semp. cresc.*
døe! Himmel, giv os Regn! Himmel, giv os Regn!

giv os Regn! Himmel, Him - mel, giv os Regn!
giv os Regn! Himmel, giv os Regn!
p *p*
giv os Regn! Himmel, Him - mel, giv os Regn!

№ 35.

I Skoven.

Andante. **W. A. Mozart.**

O, hvor langt skjøn = ne = re her i det Grøn = ne, End hist i
p

kval = me By træt = te at støn = ne! Sko = vens Sal
3. St. Sko=vens Sal Er saa
mf

Er saa sval, Her aan = des frit! Bu = ske = ne duf = te
sval, Her aan = des frit!

sødt, ja sødt! Græsset er blødt; Ja Bu=sken duf = ter sødt, ja Bu=sken duf=ter
p *p* *semp. cresc.*
3. St. Græsset er blødt,

sødt, Og Græsset er saa blødt, saa blødt!
Ja Bu=sken duf=ter sødt, Og Græsset er saa blødt!

Græs = set er blødt! Her hvi = le vi lidt.

№ 36.

Vennesang.

Moderato. F. L. Æ. Kunzen.

1. Naar Sorgens mør=ke Sky=er svæ=ve Hen = o = ver Li = vets tran = ge Vei,
Hvad er det som vor Sjæl kan hæ=ve, At den til Mismod syn = ker ei?
O Ven=skab! du os ræk = ker Haand, Du e = ne styr = ker da vor Aand!

2.
Naar høi og ædel Fryd udbreder
Sit Purpur paa den Godes Kind,
Hvad skabte disse rene Glæder,
Som trylle hans henrykte Sind?
O Venskab! du den Himmel er,
Hvori hans Sjæl sin Lykke seer!

3.
Naar Ringheds Søn i stille Hytte
Fro nyder umisundet Held,
Og ei med Fyrsteglands vil bytte —
Hvor fandt han Glædens sande Vel?
O Venskab, Venskab! det er dig,
Som gjør ham riig og lykkelig!

4.
Dig, Venskab, ville vi indvie
Et varigt Sæde i vort Bryst,
Og i din Favn skal Klager tie,
Hvert Held tilsmile dobbelt Lyst.
O Venskab! Livets bedste Held,
Du være hellig for vor Sjæl.

5.
Selv da, naar haarde Skjæbner kalde
Os til et smerteligt Farvel,
De Taarer, som fra Øiet falde,
Skal gyde Trøst i Vennens Sjæl.
O Venskab! Livets bedste Lyst,
Du evig throne i vort Bryst.

M. F. Liebenberg.

№ 37.

Affkedssang.

Poco andante. F. L. Ae. Kunzen.

2.
Vor Tid snoes i Kurrer af Haab og af Frygt,
Og Intet i Livet er varigt og trygt;
Paa Regn følger Solskin, paa Vinteren Vaar,
Og Døden paa Livets de verlende Kaar.

3.
Forspildt er vor Omsorg, vor Iver og Flid,
I Hvirvlen af Rum, og paa Hjulet af Tid;
Vi mattes omsonst paa den slibrige Vei,
Og det, som vi søge, det finde vi ei.

4.
Høit over det lavere Støv er den Lyst,
Som letter og roliger ene vort Bryst;
Og Vinger gav Himlen os naadig og huld,
Til Flugt over Jordens omtaagede Muld.

5.
Hvor Intet forstyrrer den reneste Fryd,
Som utømt fremvælder af Viisdom og Dyd,
Til ægte Lyksaligheds straalende Top,
Did svinge sig Tanken og Følelsen op.

6.
Der sætte vi Stævne hinanden hver Gang,
Os samler til Afsked en sørgelig Sang;
Der mødes vi stedse, trods Afstand og Aar,
Og samles for evig, naar Alting forgaaer.

J. Baggesen.

№ 38.

Trøstesang.

Andantino. J. A. P. Schulz.

1. Aft'-nens Dug i lum-re Som-mer Lavt fra Jor-den sti-ger frem;
Mor-gen-dug fra o-ven kom-mer, Dryp-per ned fra Eng-les Hjem.
Hiin i Mulm og Skyg-ge staaer; Den-ne Glands fra Him-len faaer, Blank den funk-ler og for-svin-der, Me-dens So-len høit op-rin-der.

2.
O Taalmodighedens Taarer —
Det er Morgendug paa Straa!
Christus! naar mig Smerten saarer,
Lad mig dem i Øiet staae!
Jamrer jeg med Ak og Vee,
Faaer jeg ingen Trøst at see!
Ikkun Den, der troer og taaler,
Hilse Haabets Morgenstraaler!

3.
Ham beskinner Herrens Naade,
Medens Sukket bryder ud;
Ydmyg, søger han med Maade,
Derfor har han Roes hos Gud.
Verden selv, med al sin Skam,
Nødes til at love ham.
Taaren stilles, Bønnen lyder,
Trøstens klare Dag frembryder!

C. J. Boye.

№ 39.

Herrens Straffedomme.

Andante. J. A. P. Schulz.

mf

1. — See, Gud er Kjær = lig = hed og skaa=ner Men=ne = sker, Og læn = ge,

ff

læn=ge o = ver=bær; Dog, naar sig Jor=den fræk op = sæt = ter Og sla=vist

tje = ner Last og Skam, Da er han nid=kjær, da ud = slet = ter Han

Hver, som haa=ner ham.

*) Og sla=vist tje=ner Last og Skam,

2.
En Hær af Plager staaer paa første Vink bered
At tjene hans Retfærdighed.
Blodplettet Krig med trodsig Pande
Gaaer væbnet ud til tusind Mord,
Og Pesten øder hele Lande
Ved Herrens mindste Ord.

3.
Naturen skjælver, naar den Høieste er vred;
Og Jorden ryster af sit Sted,
Naar Tordenskrald hans Dom forkynder,
Og Gud paa Stormens Vinger gaaer;
Og hele Folkeslægters Synder
For Herrens Ansigt staaer.

4.
Et Uveir drager op, sort Himlens Hvælving er
Alt over vore Hoveder;
Gud Zebaoth med Hævn vil komme.
Op, Synd're, op! imod ham gaaer
I Sæk og Aske! thi hans Domme
Kun Ruelse modstaaer.

5.
Afbeder flux hans Harm! Hans Bue ligger spændt,
Mod Eder, ak! mod Eder vendt.
Snart flyve svovltændte Pile
I Eders Synders Sodoma;
Da skulle I om Redning hyle;
Men hvo kan redde da?

Efter J. P. Uz af E. Storm.

№ 40.

Canon*).

(For fem Stemmer.)

Allegretto. J. Haydn.

Ef - ter Lyk-ken Al - le gjer - ne Le - de i det vi - de Fjer - ne;
Ef - ter Lyk - ken Al - le gjer - ne

Men den san - de Fryd og Lyst Hvi - ler i vort e - get
Le - de i det vi - de Fjer - ne; Men den san - de Fryd og
Ef - ter Lyk - ken Al - le gjer - ne Le - de i det vi - de Fjer - ne;
Ef - ter Lyk - ken Al - le gjer - ne

*) Om Udførelsen af Nr. 40, 42, 43 og 47, see 5te Hefte Pag. 69, Anm. — Texten til Nr. 40 og 42, ligesom til Nr. 47 i 5te Hefte, af C. H. Visby; til Nr. 47 i dette Hefte efter Chr. Pram.

Slutning.

Bryst, i vort e = get Bryst!

Lyst Hvi = ler i vort e = get Bryst!

Men den san = de Fryd og
hvi = ler i vort Bryst!

Le = de i det vi = de Fjer = ne;
Fjer = ne.

Ef = ter Lyk = ken Al = le gjer = ne
Hvi = ler i vort e = get Bryst!

№ 41.

Allegretto. **Vaarhymne.** J. A. P. Schulz.

1. I straa = le = vir = ket Far = ve = dragt Har du os at = ter

Vaa = ren bragt Og flæt = tet Ro = ser til hans Kro=
3. St. Og flæt = tet Ro = ser til hans Kro=

2.

Han gaaer i Krat, det springer ud,
Og Engen grønnes ved hans Bud,
Og Skoven faaer igjen sin Skygge;
Dug vifter Zephyr ned,
Og alle Fugle bygge
Og kviddre sødt om Kjærlighed.

3.

Med dine Toners muntre Klang,
O Fuglechor! skal og min Sang
Sig til Naturens Fader svinge.
Hvad føler jeg ei her!
Gud, Herren vil jeg synge,
Som gjorde mig til det, jeg er.

4.

See, Jorden som et Alter staaer,
Hvorpaa det blomsterrige Aar,
O Herre! dig sit Offer bringer,
Sin søde Virakduft;
Mens Fugle=Hymnen klinger
Saa lifslig i den varme Luft.

5.

Saa underfuld en Skjønheds=Pragt
Er i Naturens Ansigt lagt
Af dig, al Skjønheds rige Kilde!
Dig selv er Ingen liig.
Min hele Sjæl opfylde
Skal Kjærlighed og Tak til dig!

Efter J. P. Uz af E. Storm.

№ 42.

Canon.

Adagio. J. Haydn.

Den Klip = pe, som af Stor = me al = drig bry = des ned, Er du, o Chri=sten=

tro, og du, o Hjer = te = fred! Den Klip = pe, som af

Den Klip = pe, som af Stor = me

Stor = me al = drig bry = des ned, Er du, o Chri = sten = tro, og

al = drig bry = des ned, Er du, o Chri=sten = tro, og du, o Hjer = te =

du, o Hjer = te = fred! Er du, o Chri = sten=

fred! Den Klip = pe, som af Stor = me al = drig

Den Klip = pe, som af Stor = me al = drig bry = des ned, Er

Slutning.

tro, og du, o Hjer = te = fred! Den
Hjer = te = fred!

bry = des ned, Er du, o Chri = sten=tro, og du, o
og Hjer = tets Fred!

du, o Christen = tro, og du, o Hjer = te = fred! Den
og du, o Hjer = te = fred!

№ 43.

Canon.

(For fem Stemmer.)

Adagio. J. Haydn.

Nu far = vel! for = glem ei mig! Tidt vil Sav = net næv = ne dig, vil næv = ne dig! Nu far = vel! for = glem ei mig, glem ei mig! Nu far = vel!

Nu far = vel! for = glem ei mig! Tidt vil Sav=net næv = ne dig, vil næv = ne dig! Nu far = vel, for = glem ei mig!

Nu far = vel! for = glem ei mig! Tidt vil Sav=net næv = ne dig, vil næv = ne dig!

Nu far = vel! for = glem ei mig! Tidt vil Sav = net næv = ne dig!

Nu far = vel! for = glem ei mig!

Slutning.

№ 44.

Brug Tiden.

Andante. Fred. Foersom.

1. Nyt Li = vets kor = te Di = e = blik = ke! De saa = re ha = stigt svin = de hen; Men Ti = men, som du brug = te ik = ke, Hvor = le = des vil du min = des den? Hvis du vil ny = de Li = vet ret, Til gavn = lig Daad du bru = ge det.

2.

Søg ei din Fryd blandt Sværm af Daarer!
Saasnart hensvinder Letsinds Drøm;
Og vil du spare Veemods Taarer,
Kun langsomt Glædens Bæger tøm.
Behersk dig selv! lyd Viisdoms Bud,
Din Fryd da varer Livet ud.

3.

Brug Livets skjønne Morgenrøde!
Din Manddoms Lod da vorder Fryd,
Og end som Olding skal du møde
Saa mangen Løn for øvet Dyd.
Vor Leeg knap mindes fra igaar;
Men Manddoms Værk til Sekler naaer.

P. W. Lütken.

№ 45.

Forgængelighed.

Andantino. J. A. P. Schulz.

1. Siig, hvor er Vi = o = len blaa, I hvis mil = de Di = e Af = glands af en Himmel laa Og af stil = le Nøi = e? Yngling! ak, med Vaa = ren kort, Svandt Vi = o = len og = saa bort!

2.
Ei jeg Blomsters Dronning seer
I sit Purpur rødme;
Tryller Rosen ikke meer
Med sin Vellugts Sødme?

Pige! Somm'ren svinder hen —
Rosen, ak, forsvandt med den!

3.
Før mig da til Bækken ned,
Som i Dalen flyder,
Paa hvis friske, grønne Bred
Glemmigei fremskyder.

Ak, for Solens stærke Brand
Bækken svandt i tørre Sand!

4.
Hytten med sit Løv, saa sval,
Hvor vi sad fortrolig?
Skovens høitidsfulde Sal,
Nattergales Bolig?

Uveirsenglen stormed frem —
Du forgjæves søger dem!

5.
Siig, hvor er da Skjalden vel,
Der ved Harpens Tone
Hæved andagtsfuld min Sjæl
Op mod Herrens Throne?

Harpens Strænge brustne er —
Skjalden, ak, er ikke meer!

Tildeels efter Jacobi.

№ 46.

Julestjernen*).

Andantino. C. E. F. Weyse.

2.
Det var midt i Jule=Nat,
Hver en Stjerne glimted mat,
Men med Eet der blev at skue
En saa klar paa Himlens Bue,
|: Som en lille Stjerne=Sol. :|

3.
Langt herfra i Østerland
Stod en gammel Stjerne=Mand,
Saae fra Taarnet vist paa Himlen,
Saae det Lys i Stjerne=Vrimlen,
|: Blev i Sind saa barneglad. :|

4.
Naar den Stjerne, lys og blid,
Sig lod see ved Midnats=Tid,
Var det Sagn fra gamle Dage,
At en Konge uden Mage
|: Skulde fødes paa vor Jord. :|

5.
Derfor blev i Østerland
Nu saa glad den gamle Mand;
Thi han vilde dog saa gjerne
See den lyse Konge=Stjerne,
|: Før han lagdes i sin Grav. :|

*) I „Kortfattet Musiklære" af H. C. Hansen, Pag. 36, findes Weyse urigtigt anført som Componist af en anden Melodie til dette Digt.

6.
Han gik til sin Konges Slot,
Kongen kjendte ham saa godt,
Hørte og med Hjertens = Glæde,
At det Lys var nu tilstæde,
|: Hvorom gamle Spaadom lød. :|

7.
Han med Søn og Stjernemand
Flux uddrog af Østerland,
For den Konge at oplede,
For den Konge at tilbede,
|: Som var født i samme Stund. :|

8.
Klare Stjerne hasted frem,
Ledte dem til Bethlehem,
Over Hytten lav og lille
Stod saa pludselig den stille,
|: Straalede saa lyst og mildt. :|

9.
Glade udi Sjæl og Sind
Ginge de i Hytten ind,
Der var ingen Konge = Throne,
Der kun sad en fattig Kone,
|: Vugged Barnet i sit Skjød. :|

10.
Østerlands de vise Mænd
Fandt dog Stjernen der igjen,
Som de skued i det Høie;
Thi i Barnets milde Øie
|: Funklende og klar den sad! :|

11.
Den var dem et Tegn saa vist,
At de saae den sande Christ,
Derfor neied de sig glade,
Offrede paa gyldne Fade
|: Røgelse med søden Lugt! :|

12.
Og det Barn, som var paa Jord,
Blevet er en Konge stor;
Thi han sidder nu deroppe,
Over alle Stjerne = Toppe,
|: Ved Gud = Faders høire Haand! :|

13.
Stjernen ledte vise Mænd
Til nyfødte Konge hen;
I har og en saadan Stjerne,
Og naar I den følge gjerne,
|: Komme I til Jesum vist! :|
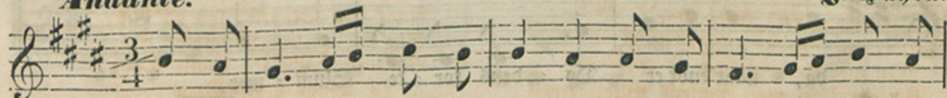
14.
Denne Stjerne, lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er hans Guddoms = Ord, det klare,
Som han lod os aabenbare
|: Til at lyse for vor Fod! :|
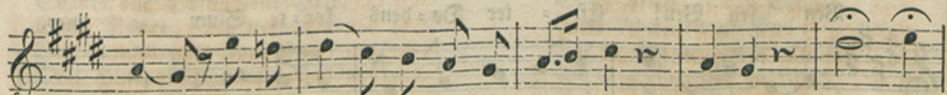
N. F. S. Grundtvig.

№ 47.

Canon.

Andante. J. Haydn.

da vi sees i = gjen! Her, ak! blan = des Fryd med Kummer,

Her, ak! blan = des Fryd med Kum=mer, Her bort=

Her bort = ri = ves Ven fra Ven! Ef = ter Dø = dens

ri = ves Ven fra Ven! Ef = ter Dø = dens kor = te

kor = te Slum = mer, Trøst dig, trøst dig! — da vi sees i = gjen!

Slum = mer, Trøst dig, trøst dig! — da vi sees i = gjen!

1 Trøst dig, trøst dig! da vi sees i = gjen! O

2 Her, ak! blan = des Fryd med Kummer, Her bort = ri = ves

3 Her, ak! blan = des Fryd med Kummer, Her bort = ri = ves Ven fra

da, naar endt er Dø = dens kor = te Slum = mer,

Ven fra Ven! Ef = ter Dø = dens kor = te Slum = mer,

Ven! Ef = ter Dø = dens kor = te Slum = mer,

Trøst dig, trøst dig! — da vi sees i = gjen!

Trøst dig, trøst dig! — da vi sees i = gjen!

Trøst dig, trøst dig! — da vi sees i = gjen!

№ 48.

Aftensang.

Andante. Tydsk Folkemelodie.

1. Stil = le Af = ten! Træ = ets Blad, Af din Luftning mildt be = væ = get,
Sag = te sit = trer; Blomsten glad Fø = ler sig ved Duggen kvæ = get,

dolce

Duf = ter o = ver Mark og Eng, O = ver Lær = kens lil = le Seng.

2.
Solens gyldne Straaleskjær
Svandt bag Horizontens Høie,
Blide Maane, Stjerners Hær
Venligt tindre for vort Øie,
Over Himlens Hvælving blaa
Rolig deres Vei de gaae.

3.
Gjerne Tanken dvæle vil,
Stille Aften! i din Skygge
Efter Livets travle Spil:
Her ei Sorger Hjertet trykke;
Alt er Hvile, Ro og Fred,
Salig, himmelsk Kjærlighed!

A. K. Bang.

№ 49.

Barnets Lyksalighed.

Andante con moto. C. E. F. Weyse.

1. Vor Bar-ne-ver-den er saa skjøn, Med Glædens Solskin al-le-veg-ne, En yn-dig Vaar saa frisk og grøn Kan kun dens Væ-sen ret be-teg-ne. Som Vaa-ren tryl-ler hver en Sands Og kan den he-le Jord for-yn-ge, Saa er vort Liv en e-vig Dands, Og kun til Glædens Priis vi syn-ge.

2.

Paa Banen let vi flyve hen;
Os bære Haabets fagre Vinger;
Vor Næste er os kun en Ven,
Der i sin Haand os Lykken bringer.
Vor Fremtid smiler venlig smukt,
Den har os Drømmen lært at kjende
Som Have, fuld af deilig Frugt,
Og rig paa Glæder uden Ende.

3.

De Store sige rigtignok,
At Livet har sin mørke Side,
At tidt det bringer Sorgers Flok,
At Mange græde her og lide.
Men Haabet, i vort Hjerte tændt,
Det gjør i Ungdomsaar os trygge;
Thi Drømmen har jo Gud os sendt,
Og kun paa den og ham vi bygge!

A. K. Bang.

№ 50.

Lovsang.

Andante. (A. K. Bang.) C. E. F. Weyse.

f

dol.

Ska=ber! Fa=der! i det Høi=e, For din Al=magt vi os bøi=e, Knæ=le

f

f dim. dol.

dybt i Stø=vet ned, Knæ=le dybt i Stø=vet ned.

f 3

f mf

Til vor Gjer=ning giv du Lyk=ke! Lad i Fred os sted=se byg=

2. 3. og 4. St. byg=ge,

f mf

f

ge, Lad i Fred os sted=se byg=ge, See til os i Kjær=lig hed!

f

V. S.

Til vor Gjerning giv du Lyk = ke, Lad i Fred os sted = se byg =

dolce

ge, Lad i Fred os sted = se byg=ge, See til os i Kjær = lig = hed!

Andante con moto.

dolce

I Him=len, hvor hist du thro = ner, Jub = le Eng = le =

ska = rers To = ner Høit din Priis i sa = ligt Chor. Den

f *pf*

dolce

barn=li=ge Lov=sangs Stem=me Og=saa kjær=lig du for=

cresc.

nem=me, Sto=re Fa = = der, fra din

2. 3. og 4. St. Sto=re Fa = = der, fra din

Jord! Hør vor Lov = = = = sang fra din Jord!

V. S.

Larghetto.

dolce — *pf* — *p*

Alt hvad aan-der, Jord og Him-mel, Rin-ge Blomst og

pf — *cresc.* — *f*

Stjer-ners Vrim-mel, Vin-ked' frem din Ska-ber-haand.

pf — *cresc.* — *mf* — *f*

Du for Ret lod Hjer-tet ban-ke, Vak-te Sjæ-lens Gud-doms-tan-ke,

p — *mf* — *p* — *dim.*

Tænd-te Ly-set for vor Aand! Tænd-te Ly-set for vor Aand.

Allegro moderato.

f

Der-for e-vig Tak og Æ-re Vi, o Fa-der! dig frem-

bæ-re, Pri-se dig med sa-lig Tro! Der-for e-vig Tak og

Æ-re Vi, o Fa-der! dig frem-bæ-re, Pri-se dig med

sa - - - - - - lig Tro! *p* Du, vort stærke Skjold, os skjær-me,

V. S.

+) Æ-re Vi, o Fa-der! dig frem-bæ-re, Pri-se dig med sa-lig Tro!

mf *f*

Naar sig Trængsler, Fa=rer nær=me, Du, vort stær=ke Skjold, os skjær=me, Naar sig

mf *f*

p *mf*

Trængsler, Fa = rer nær = me Paa vor Vei til Gra = vens Bo, til

p *mf*

adagio

dim. *p* *pp*

Gra = vens tau = = se Bo, til Gra = vens tau = se Bo!

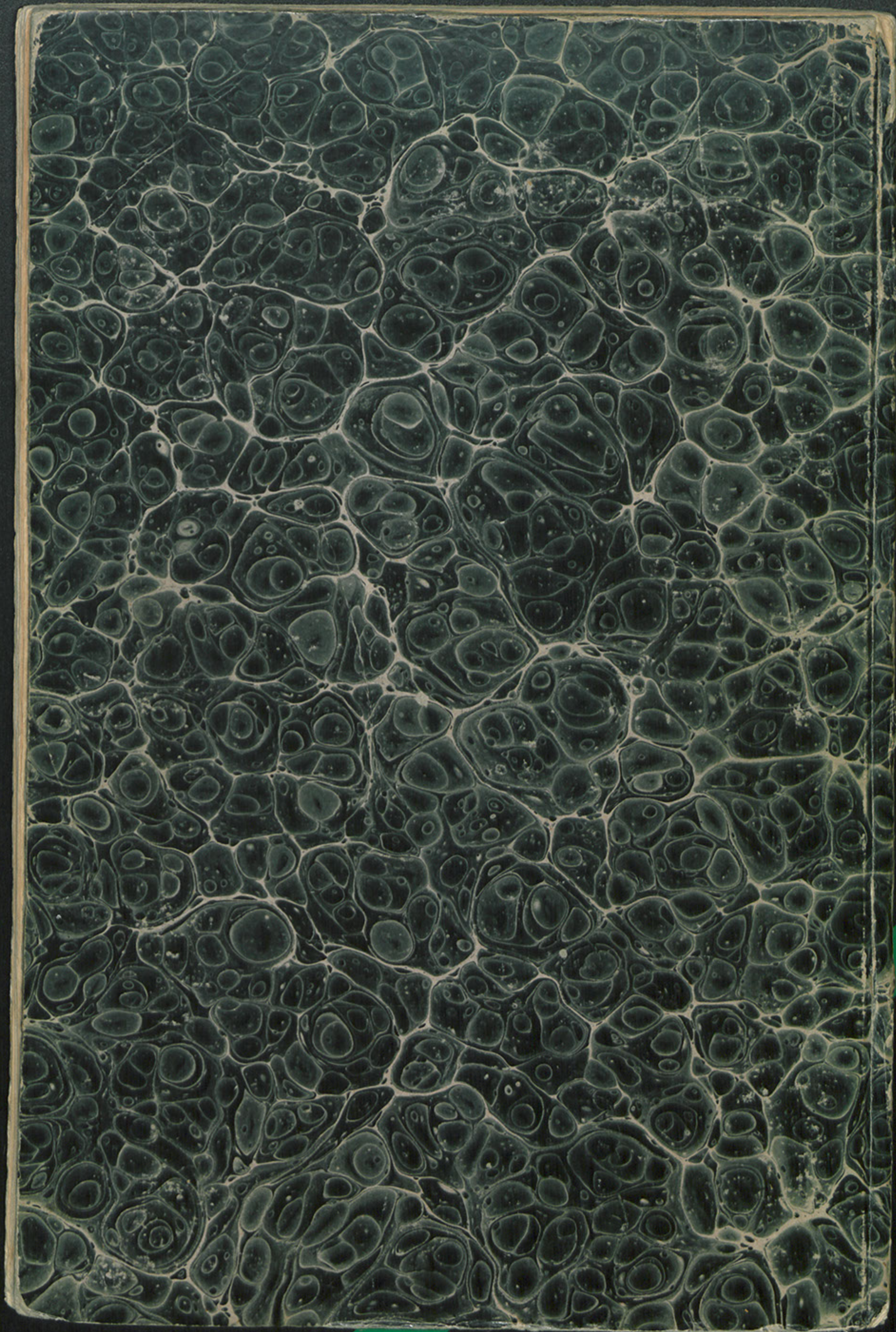
pp

+) ++) **adagio**

Fa = rer nær = me, til Gra = vens tau = = se Bo, til Gra = vens tau = se Bo!

mf *dim.* *p* *pp*

Berggreen

Sange til Skolebrug.
8.de H.

1864.

D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313320

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

D 201

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

3die Samling

for tre og fire eensartede Stemmer,

indeholdende 61 Melodier af Udgiverens Psalmeværk.

Koster stivt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1864.

☞ Disse Sange ere vel nærmest bestemte for

to Sopran- og een eller to Alt-Stemmer;

men kunne ogsaa udføres af:

1) **to Tenor- og een eller to Bas-Stemmer;**
2) **een eller to Sopran-Stemmer, en Alt- og en Bas-Stemme;**
3) **Sopran, Alt, Tenor og Bas.**

Om den sidste Udførelsesmaade see det Nærmere i Forerindringen til 5te Hefte, 2den Udg.

Nr. 1.

Giv mig, Gud, en Psalmetunge.

♪ = 66 ɔ: 31″.

A. P. Berggreen (1863).

1. Giv mig, Gud, en Psal = me = tun = ge, Saa jeg ret for
2. Him = le = ne din Glands for = kyn = de; Lad hver Mor = gen

p

1. dig kan sjun = ge, Høit og ly = de = lig; Saa jeg
2. mig be = gyn = de Da = gen med din Priis; Og naar

1. fø = le kan med Glæ = de, Sødt det er for dig at
2. Af = ten = klok = ken rin = ger, Lad min Sang paa Lær = ke=

1. kvæ = de Og lov = pri = se Dig!
2. vin = ger Sti = ge li = ger = viis!

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 2.

Mel. „Lover den Herre, den mægtige Konge med Ære."

𝅗𝅥 = 50 ɔ: 55." (1660.)

1. Lov = syn = ger Her = ren, den e = vi = ge Kon = ge med Æ = re,
Lov ham, min Sjæl og stem i med de him = mel = ske Hæ = re!
Lad nu din Sang, Baa=ren af Har=per=nes Klang, Jub = len = de Priis ham frem = bæ = re!

2. Lovsynger Herren, som bærer den evige Krone!
Jorderig er kun hans Skammel, men Himlen hans Throne;
Hans er al Magt,
Ære og Priis være bragt
Ham, om hvem Himlene tone!

3. Lovsyng da Herren, min Sjæl, med de himmelske Hære!
Hvad, som har Aande, ophøie hans Navn og hans Ære!
Han er dig god;
Ak, gjør ham aldrig imod!
Amen, hans Aand dig det lære!

Efter Joach. Neander (d. 1680.)

Nr. 3.

Nu takker Alle Gud.

♩ = 66 ɔ: 31″. Joh. Crüger (d. 1662).

1. { Nu tak- ker Al- le Gud, Og pri- ser høit hans Naa- de! }
{ Han sty- rer Alt, hvad skeer, Til Gavn og e- vig Baa- de! }
Han fra vor Fød- sels- stund Har ført os fa- der- lig, Og os vor Tarv og Trang Til- deelt saa vi- se- lig.

mf

2.

Den eviggode Gud,
Han give os herefter,
Til Legem og til Sjæl,
Fred, Sundhed, Held og Kræfter!
Men fremfor dette Alt
Han give, at vi maae
Ved Tro og Christendyd
I Naade hos ham staae!

3.

Dig, Fader, evig skee
Lov, Tak og Priis og Ære!
Din Søn, din Helligaand
Høilovet evig være!
Du Kraftens, Naadens Gud,
Som altid var og er,
Velsign al Jordens Slægt,
Og hver af os især!

Efter det Tydske af H. Kampmann (f. 1750, d. 1828).

Nr. 4.

Christne, synger høit i Chor.

♩ = 72 ○: 26″.

A. P. Berggreen (1852).

f

Christ=ne, syn = ger høit i Chor: Gud, vor Gud er e = vig stor! Hel = lig, mæg = tig, god og viis! Ham til = hø = rer Lov og Priis! Vi med Fryd i = stem = me da: Han er stor, Hal = le = lu = jah! Al = le Him = le sva = re: Ja!

Fru Boye (f. 1742, d. 1824).

Nr. 5.

Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud.

J. P. E. Hartmann (1852).

♪ = 66 ɔ: 31″.

2.

Som Himlenes Favn er din Kjærlighed, Gud,
Som Havenes Dyb dine Domme;
Til Frelsen fører du Sjælene ud,
Vil Skabningens Suk ihukomme.

3.

Hvor dyrebar er dog din Miskundhed, Gud,
Hvor Menneskebørnene bygge!
I Mulm er Kjærlighedsvingen bredt ud,
Vi skjule os under dens Skygge.

4.

Du kvæger i Ørken den tørstende Sjæl,
Du bjerger den bævende Due;
Hos dig er Livets det evige Væld,
Og Lys i dit Lys skal vi skue.

B. S. Ingemann (f. 1789, d. 1862).

Nr. 6.

Ak, som en Drøm er Manges Liv.

♪ = 60 ɔ: 38″.

J. P. E. Hartmann (1852).

H. A. Timm.

Nr. 7.

Op, al den Ting, som Gud har gjort.

♩ = 72 ɔ: 26″.

A. P. Berggreen (1844).

2.

Gik alle Konger frem i Rad,
I deres Magt og Vælde,
De mægted ei det mindste Blad
At sætte paa en Nælde.

3.

Det mindste Græs jeg undrer paa
I Skove og i Dale,
Hvor skulde jeg den Viisdom faae,
Om det kun ret at tale?

4.

Op, stemmer alle Folk paa Jord
Med Frydetoner sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Og Himlen svare: Amen!

H. A. Brorson (f. 1694, d. 1764).

Nr. 8.

Mel. „O, glade Budskab for mit Hjerte.“

H. O. C. Zinck
(f. 1746, d. 1832).

♩ = 72 ɔ: 26″.

2.

Den drak af samme Kildes Floder,
Hvoraf den selv var kommen frem,
Og Viisdom var dens Selskabsbroder,
Og Paradiset var dens Hjem;
Den havde meer end Rigdom funden,
Thi den var ret med Gud forbunden.

3.

Nu er den ganske jordisk bleven,
Og Intet mere ret forstaaer,
Veed ei, hvorhen den er fordreven,
Og vild i denne Verden gaaer;
Den kan sig ei til Gud opsvinge,
Men elsker Det, som er saa ringe.

4.

O store Gud, hvor skal jeg finde
Den Lue, Hjertet ønsker sig?
O lad dig, lad dig overvinde,
Og drag mig selv igjen til dig!
Thi bliver du med mig forbunden,
Jeg da min Sjæl igjen har funden.

Efter det Tydske af H. A. Brorson.

Nr. 9.

Mel. „Hvad kan os komme til for Nød.“

♩ = 66 o: 31″. (1535.)

1. { Giv, jeg, o Her = re, føl = ger dig, Og Haa = bet til dig sæt = ter! }
{ Jeg veed, du vel for = sør = ger mig Og saa min Tarv ind= ret = ter, }

mf

At jeg i mi = ne kor = te Aar Min Deel med Gud og Æ = ren faaer; Det Haab min Byr = de let = ter.

2.

Skal jeg og intet Andet faae
End Levninger, der falde
Fra Andres Bord, og skal jeg gaae
Til dem om Hjælp at kalde,
Dog sidder Herren ved mit Bord,
Han kvæger mig med Livsens Ord
Og sødgjør Armods Galde.

3.

Deel derfor til mig, hvad du seer,
Der mig kan gavnligt være,
Jeg takker og vil Intet meer
I Verden her begjære!
Du rammer selv min bedste Tarv,
Og giver Himmelen til Arv
Med evig Fryd og Ære.

Th. Kingo (f. 1634, d. 1703).

Nr. 10.

Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.

♩ = 50 ɔ: 55″. (1675.)

1. Sor-rig og Glæ-de de van-dre til-ho-be, Lyk-ke, U-lyk-ke de gan-ge paa Rad,
Medgang og Modgang hin-an-den til-raa-be, Sol-skin og Sky-er de føl-ges og ad;
Jor-de-rigs Guld Er præg-tigt Muld, Him-len er e-ne af Sa-lig-hed fuld.

*) Til 2det og 3die Vers: døe, Sa-lig-heds Frø

2.
Alle Ting har sin foranderlig Lykke,
Alle kan finde sin Sorrig i Barm,
Tidt er et Bryst under dyrebart Smykke
Fuldt af Bekymring og hemmelig Harm;
Hvermand har Sit,
Stort eller Lidt,
Himmerig ene for Sorgen er frit.

3.
Lad da min Lod og min Lykke kun falde,
Hvordan min Gud og min Herre han vil,
Lad ikkun Avind udøse sin Galde,
Lad og kun Verden fulddrive sit Spil;
Sorrig skal døe,
Saligheds Frø
Blomstre paa Himmerigs deilige Ø!

Th. Kingo.

Nr. 11.

Mel. „Mig hjertelig nu længes."

♩ = 66 ɔ: 31".

H. L. Haßler (1601).

2.

Paa Herren maa du agte,
Hvis det dig vel skal gaae,
Hans Gjerning du betragte,
Hvis din skal vel bestaae!
Ved Sorg og selvskabt Plage
Du Intet retter ud;
Thi Intet kan du tage,
Alt kan du faae af Gud.

3.

Saa kast da al din Smerte
Paa Herrens stærke Magt;
Og haab, o haab, mit Hjerte,
Vær trøstig, uforsagt!
Du er dog ei den Herre,
Som Alting raade bør,
Gud monne Sceptret bære,
Og Alting vel han gjør.

Efter P. Gerhard (f. 1606, d. 1676)
af St. J. Stenersen (f. 1789, d. 1835).

Nr. 12.

Mel. „Guds Godhed vil vi prise."

♩ = 50 ○: 55".

(1571.)

1. {Fra Gud vil jeg ei vi = ge, Han vi = ger ei fra mig, / Hans Løf = ter al = drig svi = ge, Jeg troer ham sta = de = lig;} Han ræk = ker mig sin Haand Fra Af = ten ind = til Mor = gen, Han fri = er mig fra Sor = gen Og styr = ker selv min Aand.

2.

Som Vind og Strøm sig vender,
Forandrer Verden sig;
Min Gud, i dine Hænder
Jeg overgiver mig;
Thi du forandres ei,
Du altid er vor Fader,
Du aldrig os forlader
Paa Livets trange Vei.

3.

Gud Fader priset være,
Han kjærlig til os saae;
Ved Jesum Christ, vor Herre,
Vi Faldne Naade faae;
Sin Aand han sender ud,
Os trofast at veilede
Til Himmeriges Glæde;
Høilovet være Gud!

Opr. Tydsk; — Rahbek
(f. 1760, d. 1830).

Nr. 13.

Mel. „Jesus er mit Haab, min Trøst."

♩ = 66 o: 31".

Joh. Crüger (1658).

2.

Lynets Sky paa Himlen mørk,
Naar den vildt i Natten svæver,
Stormens Fugl i Luftens Ørk,
Naar den grum sin Vinge hæver,
Bølgen med det stolte Bryst
Skjælver dog for Herrens Røst.

3.

Er din Sjæl af Kummer mat,
Viser Verden dig sin Vrede,
Staaer du eensom og forladt,
Som en Ravn paa vilden Hede:
Hæv dit Blik kun mod det Blaa,
Saa skal al din Sorg forgaae!

4.

Han, som hører Hjortens Skrig,
Naar den langt fra Kilden vanker,
Han skal ogsaa høre dig;
Kast da bort de feige Tanker,
Knæl og bed og dæmp din Graad,
Da har Smerten tabt sin Braad!

Joh. C. Hauch.

Nr. 14.

Hvo ikkun lader Herren raade.

♩ = 66 ɔ: 31″.

Georg Neumark (1657).

1. { Hvo ik - kun la - der Her - ren raa - de, / Han seer Guds hjæl - pe - ri - ge Naa - de } Han I

byg - ger fast paa Klip - pe - grund, / Sor - rigs og i Næd - sels Stund; } Men hvo sin Lid til

Ver - den slaaer, Paa tro - løs Sand hans Byg - ning staaer.

mf

2.

Med Viisdom du, o Gud! afmaaler
Den Tid, naar Hjælpen nyttigst er,
Og naar vort Hjerte det kun taaler,
Da er din Haand til Redning nær;
Ja tidt, før vi det ventede,
Kom ned fra dig Forbarmelse.

3.

Min Gud, saa vil jeg troe og bede,
Og ærlig røgte Pligt og Kald,
Og lide paa, at du er rede
At hjælpe, naar jeg hjælpes skal;
Da er mit Sind, mit Hjerte trygt,
Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

Efter Georg Neumark
(f. 1621, d. 1681).

Nr. 15.

Mel. „Guds Menighed, syng for vor Skaber iløn.“

♩ = 60 ɔ: 38″.

A. P. Berggreen (1852).

2.

Guds=Folket paa Jord! tager Barnet i Favn,
Som den første Juul!
Med Fred kom vor Frelser i Faderens Navn,
Vor Jesus, vor Helt og vor Herre!

3.

Al Æren er Guds over høieste Sky
For den glade Juul,
I Billede sit har han skabt os paany
Med Jesus, vor Helt og vor Herre!

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 16.

Nu kom der Bud fra Englechor.

♩ = 50 o: 55″.

Mel. efter Zincks Chbg. (1801).

2.

Til Nazareth det Budskab gaaer,
Som Gud sin Engel byder;
En Jomfru der en Hilsen faaer,
Vidunderlig den lyder;
Som Lyn indtræder Gabriel
Med et Hilsæl,
Som skrækker, skjøndt det fryder.

3.

O Herre Jesu, lad din Aand
Mig kraftig overskygge,
Bered mit Hjerte ved din Haand,
At du deri kan bygge,
At ogsaa jeg kan aandelig
Undfange Dig
Og aldrig fra dig rygge!

Th. Kingo.

Nr. 17.

Lovet være du, Jesu Christ.

♩ = 72 ɔ: 26″. Mel. fra den forlutherske Tid.

1. Lo = vet væ = re du, Je = su Christ! At du Men = ne = ske
vor = den est, Født af en Jom = fru, reen og skjær,
Gla = de = lig hilst af Him = lens Hær! O, Gud skee Lov!

mf

2.

Fattig kom du til Jorden ned,
Adled' Armod og Usselhed,
Fattig du gjorde dig med Flid,
Rige blev vi til evig Tid.
O, Gud skee Lov!

3.

Konning er du blandt Konger bedst,
Aanders Konge blev Støvets Gjæst,
Fører os op fra Skyggedal,
Hjem til sin lyse Kongesal.
O, Gud skee Lov!

Efter Luther af N. F. S. Grundtvig.

Nr. 18.

Det kimer nu til Julefest.

♩ = 50 ɔ: 55″.

C. Balle (1850).

1. Det ki = mer nu til Ju = le = fest, Det ki = mer
for den høi = e Gjæst, Som steg til la = ve Hyt = ter
ned Med Nyt = aars = Ga = ver: Fryd og Fred.

p

2.

O, kommer med til Davids By,
Hvor Engle sjunge under Sky;
O, ganger med paa Marken ud,
Hvor Hyrder høre Nyt fra Gud!

3.

Og lad os gaae med stille Sind
Som Hyrderne til Barnet ind,
Med Glædestaarer takke Gud
For Miskundhed og Naadebud!

Efter Luther (f. 1483, d. 1546) af N. F. S. Grundtvig.

Nr. 19.
Et Barn er født i Bethlehem.

♩ = 50 ɔ: 55″.

A. P. Berggreen (1857).

1. Et Barn er født i Beth=le=hem, Thi glæ=der sig Je=ru=sa=lem. Hal=le=lu=ja, Hal=le=lu=ja, Hal=le=lu=ja!

p

f

2.
En fattig Jomfru sad i Løn
Og fødte Himlens Kongesøn.
|: Halleluja! :|

3.
Han lagdes i et Krybberum,
Guds Engle sang med Fryd derom.
|: Halleluja! :|

4.
Og Østens Vise offred der
Guld, Røgelse og Myrrha skjær.
|: Halleluja! :|

5.
Forvunden er nu al vor Nød,
Os er idag en Frelser fød.
|: Halleluja! :|

Opr. Latinsk; — N. F. S. Grundtvig.

Nr. 20.

Fra Himlen høit kom Budskab her.

♩ = 72 o: 26″.

(1543.)

2.

I Dag et lidet Barn er fød
Til Bod for Verdens Synd og Nød;
Det er den Herre Jesus Christ,
Som Frelse bringer os forvist.

3.

Paa Hø og Straa du ligger der,
I Klude svøbt, o Herre kjær!
Dog straaler ingen Throne saa,
Som her din Armods ringe Straa.

4.

Var Verden nok saa vid og lang,
Dig var den dog en Vugge trang,
Og dig ei værd, var den end fuld
Af Perler, Ædelsteen og Guld.

5.

Min kjære Herre Jesu Christ!
Gjør dig en Vugge i mit Bryst,
Tag Herberg i mit Hjerte der,
At jeg dig aldrig glemmer meer!

Efter Luther af J. L. A. Kolderup-Rosenvinge
(f. 1792, d. 1850).

Nr. 21.

Glade Juul, deilige Juul.

♩ = 50 ɔ: 55″.

A. P. Berggreen (1857).

1. Gla = de Juul, dei = li = ge Juul, Eng = le da = le ned i
Skjul; Hid de fly = ve med Pa = ra = diis = Grønt, Hvor de see, hvad for
Gud er kjønt, Løn = ligt, løn = ligt i = blandt os de gaae.

2.
Julefryd, evige Fryd,
Hellig Sang med himmelsk Lyd!
Det er Englene, Hyrderne saae,
Dengang Herren i Krybben laa,
|: Evig :| er Englenes Sang.

3.
Fred paa Jord, Fryd paa Jord,
Jesusbarnet blandt os boer!
Engle sjunge om Barnet saa smukt,
Han har Himmerigs Dør oplukt,
|: Salig :| er Englenes Sang.

4.
Salig Fred, himmelsk Fred,
Toner Julenat herned;
Engle bringe til Store og Smaa
Bud om ham, som i Krybben laa;
|: Fryd dig, :| hver Sjæl, han har frelst!

B. S. Ingemann.

Nr. 22.

Mel. „Jeg raaber fast, o Herre."

♩ = 50 ɔ: 55".

Efter Kingos Gradual (1699).

2. Men ak, hvad skal jeg sige,
Naar jeg vil tænke paa,
At Gud af Himmerige
I Stalden ligge maa;
At Himlens Fryd og Ære,
Det levende Guds Ord,
Skal saa foragtet være
Paa denne onde Jord!

3. Han, som med Guddoms Vælde
Al Verden dømme vil,
Ei har det, han kan hælde
Sit arme Hoved til;
Det var og ei hans eget,
Det Hø, hvori han laa,
Han havde ei saameget,
Han kunde ligge paa.

4. En Spurv dog har sin Rede
Og sikkre Hvilebo,
En Svale maa ei lede
Om Nattely og Ro,
En Løve veed sin Hule,
Hvor han sin Ro kan faae;
Skal sig min Frelser skjule
I fremmed Stald, paa Straa?

5. Ak kom, jeg vil oplukke
Mit Hjerte, Sjæl og Sind,
Med tusind Længselssukke,
Kom, Jesu, kom herind!
Det er ei fremmed Bolig,
Du har den dyrekjøbt,
Her skal du blive trolig
I Kjærligheden svøbt!

H. A. Brorson.

Nr. 23.

Deilig er den Himmel blaa.

♪ = 66 ɔ: 31″.

A. P. Berggreen
(1858).

2.

Det var midt i Jule-Nat,
Hver en Stjerne glimted mat,
Men med Eet der blev at skue
En saa klar paa Himlens Bue,
Som en lille Stjerne=Sol.

3.

Stjernen ledte vise Mænd
Til vor Herre Christus hen;
Vi har og en Lede=Stjerne,
Og naar vi den følge gjerne,
Komme vi til Jesus Christ.

4.

Denne Stjerne lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er hans Guddomsord det klare,
Som han os lod aabenbare
Til at lyse for vor Fod.

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 24.

Den yndigste Rose er funden.

♪ = 72 ɔ: 26″. (1542).

2. Alt siden vi tabte den Ære,
Guds Billedes Frugter at bære,
Var Verden forvildet og øde,
Vi Alle i Synden bortdøde.

3. Da lod Gud en Rose opskyde
Og Sæden omsider frembryde,
At rense og ganske forsøde
Vor Slægts den fordærvede Grøde.

4. Al Verden nu burde sig fryde,
Med Psalmer mangfoldig udbryde!
Men Mangen har aldrig fornummen,
At Rosen i Verden er kommen.

5. Ak, søger de ydmyge Steder,
I Støvet for Frelseren græder,
Saa faae I vor Jesum i Tale;
Thi Roserne voxe i Dale!

H. A. Brorson.

Nr. 25.

Julen har Englelyd.

♩ = 60 ɔ: 38″. A. P. Berggreen (1852).

2.

Ret i en salig Tid
Kom han hid;
Til Levende og Døde
Gjenløde
De Ord, der foer saa vide
Til alle Tider hen
Om ham, som tog vor Kvide
Og gav os Fryd igjen;
Gik ned for os i Døden,
Som Sol i Aftenrøden,
Og stod i Morgengry
Op for os paany!

3.

Sorg er til Glæde vendt,
Klagen endt,
Vor Glæde skal hver Tunge
Udsjunge.
Syng med Guds Engleskare
Paa Jesu Fødselsdag
Om Fred i Sjælefare,
Gud Faders Velbehag,
Som vil al Sorgen vende
Til Glæde uden Ende,
Bær os paa Børneviis
Ind i Paradiis!

Dansk=catholsk; — N. F. S. Grundtvig.

Nr. 26.

I Jesu Navn.

♩ = 72 o: 26″.

(Dansk Melodie; rimeligviis ældre end 1632.)

mf

1. I Je = su Navn Bør al vor Gjer = ning skee, Om den skal vor = de os til Held og Gavn Og ei til For = dær = vel = se. Al den I = dræt, Som be= gyn = des i det, Frem til det Go = de gaaer, Ind=

til den Maa=let naaer, At for Le=gem og for Sjæl Der=ved

frem=mes kan vort Vel, Og Gud der=af Æ=re faaer.

2.

I Jesu Navn,
Paa Jesu eget Bud,
Paakalde vi med Tillid Herrens Navn,
Prise vi med Tak vor Gud.
Mægtig han er,
Hvad han byder, det skeer,
Al Godhed er hos Gud,
Al Viisdom er hos Gud;
Stadig vi da haabe maae,
At naar ham vi lide paa,
Alting heldigt falder ud!

3.

I Jesu Navn
Vi leve og vi døe;
I Livet han os holder i sin Favn,
Han os favner, naar vi døe.
Engang han skal,
Ved sit mægtige Kald,
Os vække vældelig
Og føre os til sig.
Jesu, som os har forløst,
Dig vi da med Englerøst
Synge Priis evindelig!

Ubekjendt Forfatter (1645).

Nr. 27.

Mel. „O Gud, du fromme Gud."

♩ = 60 ɔ: 38″.

(1648.)

2.

Med Jesu vaager jeg,
Med Jesu vil jeg sove,
Med Jesu gaaer jeg glad
Og Alting frisk tør vove;
Med Jesu jeg engang
Gaaer til mit Hvilested;
Det er jo ei at døe,
Naar Livet følger med.

3.

Min Jesu, føer mig selv
I alle mine Dage,
Ei uden dig et Trin
Paa denne Jord at tage!
Skal jeg mig føre selv,
Forføres jeg saa let,
Men fører du mig, da
Er al min Vandring ret.

Efter det Tydske af H. A. Brorson.

Nr. 28.

Du, Herre Christ.

♩ = 50 ↄ: 55″.

A. P. Berggreen (1852).

1. Du, Her=re, Christ, Min Frel=ser est, Til dig jeg haa=ber e=ne; Jeg troer paa dig, O bliv hos mig E=vin=de=lig Alt med dit Ord det re=ne!

p

2.
Jeg være vil,
O Jesu mild,
Hvor du mig helst vil have;
Jeg lukker ind
I Sjæl og Sind
Dig, Herre min,
Med al din Naadegave.

3.
Giv os, o Gud,
Vi paa dit Bud
Maae leve saa tilsammen,
At vi hos dig
Evindelig
I Himmerig
Kan faae din Glæde, Amen!

H. Chr. Sthen
(levede i det 16de Aarh.).

Nr. 29.

Med sin Alabasterkrukke.

♩= 60 ɔ: 38″.

A. P. Berggreen (1852).

1. { Med sin A-la-ba-ster-kruk-ke, Fuld af Sal-ve dy-re-bar,
{ Hun, som maat-te skam-fuld suk-ke: Her-re, yn-kes, Her-re, spar!
Kom, med Hjer-tet søn-der-knu-set, Ind i Pha-ri-sæ-er-hu-set, Hvor til-bords den Re-ne sad.

2. Synderinden kom med Rødme,
Krukken brat hun sønderbrød,
Salven dyrebar med Sødme
Over Herren hun udgjød,
Lod og sine Taarestrømme
Herrens Fødder oversvømme,
Tørred med sit Hovedhaar.

3. I min Barm, som denne Kvinde,
Hjertet føler Banghed stor,
Sniger, som den Synderinde
Sig til dig ved Naadens Bord,
Rødmer, blegner, føler Vaanden,
Eftergjør det alt i Aanden,
Sukker: Herre, ynkes, spar!

4. Som min Gud jeg vil dig dyrke,
Som en Sol for mig oprind!
I min Sjæl er Mulm og Mørke,
Midnat uden Maaneskin;
See dog til mig! fra det Høie
Speile sig dit Soleøie
I min stille Taareflod!

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 30.

Jesus græder, Verden leer.

A. P. Berggreen (1852).

♩ = 60 ɔ: 38″.

f

1. Je = sus græ = der; — Ver = den leer, Van = vid sjun = ger mel = lem Gra = ve;
Syn= dens Træl ei Dy = bet seer, Dø = den dand = ser med sin Sla = ve;
Sjæ = len sig i Læn = ker glæ = der; Ver = den leer, men Je = sus græ = der.

2.

Enden kommer; Vee, o Vee,
Fangne Sjæl, afryst din Lænke!
Kan du Jesu Graad ei see?
Kan du paa din Fred ei tænke?
Græd forgjeves, Verdens Dommer,
Vee da, Vee, naar Enden kommer!

3.

Jesus græder; smelt hvert Bryst,
Vaagn hver syndig Sjæl, som sover,
Bæv, o Verden, i din Lyst,
Dig det er, han græder over!
Brister, brister, Mørkets Kjeder,
Smelt hvert Hjerte, Jesus græder!

B. S. Ingemann.

Nr. 31.

Christ stod op af Døde.

♩ = 50 o: 55″. A. P. Berggreen (1852).

1. Christ stod op af Dø = de I Paa = ske = mor = gen = rø = de! Thi syn = ger lydt og sjæ = le = glad Hans Me = nig=hed i al = len Stad: Æ = re væ = re Gud i det Høi = e!

mf f

2.
Christ stod op af Døde,
Afsonet er vor Brøde!
Thi synger lydt og sjæleglad
Hans Menighed i allen Stad:
Ære være Gud i det Høie!

3.
Christ stod op af Døde,
I Himlen vi ham møde!
Thi synger lydt og sjæleglad
Hans Menighed i allen Stad:
Ære være Gud i det Høie!

Oprindelig Latinsk; — N. F. S. Grundtvig.

Nr. 32.

Mel. „Jeg vil din Priis udsjunge."

♩ = 50 ɔ: 55″.

Nic. Herrmann
(† 1561).

1. { I Dø=den Je=sus blun=ded, I Gra=ven lag=des ned, }
   { Har nu dog o=ver=vun=det All Dø=dens Bit=ter=hed; }
Nu rin=der op saa klar Den Sol med Lys og Glæ=de, Som i sit Jor=de=klæ=de Saa plat for=mør=ket var.

p

2.

I Gry ved Englestyrke
Blev Stenen væltet hen,
Af Gravens Sted hiint mørke
Opstod vor Sjæleven;
Du Mørkets frække Magt,
Som Jesum nys ombragte,
Som ham paa Korset strakte,
See ham til Liv opvakt!

3.

O mægtig Seierherre,
Som Fjendens hele Magt,
Dit store Navn til Ære,
Har under Fødder lagt;
Hjælp os at kæmpe saa,
At, naar vor Strid har Ende,
Vi Palmen kan ihænde
Og Seierskronen faae!

Efter Nic. Herrmann; — Ev. chr. Psbg.

Nr. 33.

Mel. „Søde Jesu, vi er her."

♩ = 66 ℈: 31″.

Joh. Rud. Ahle
(f. 1625, d. 1673).

1. {Je - sus le - ver, Gra - ven brast, Han stod op med Gud - doms - væl - de;
Trø - sten staaer som Klip - pen fast, At hans Kors og Død skal gjæl - de.}
Ly - net blin - ker, Jor - den bæ - ver, Gra - ven brast, og Je - sus le - ver!

mf

2.

Jeg har vundet, Jesus vandt,
Døden veg for Livets Seier,
Jesus Mørkets Fyrste bandt,
Fri er den, som Jesus eier;
Aaben har jeg Himlen fundet,
Jesus vandt, og jeg har vundet!

Nordahl Brun (f. 1745, d. 1816).

Nr. 34.

Fryd dig, du Christi Brud.

♩ = 60 o: 38″.

Jacob Regnart
(levede i det 16de Aarh.)

mf

1. Fryd dig, du Chri = sti Brud, Og mød din Her = re Gud! For=
haan = den er hans Naa = de, Som dig Pro = phe = ten spaae = de. Ho=
sian = na! Priis og Æ = re Skal ham, vor Kon = ning, væ = re!

2.

Lad op din Port saa vid!
Nu kommer Naadens Tid,
Nu kommer dig at gjæste
Den Største og den Bedste.
Hosianna! Priis og Ære
Skal ham, vor Konning være!

3.

Strø Grene paa hans Vei,
Spar dine Klæder ei!
Alt Folket bære Palmer
Og sjunge Høitidspsalmer!
Hosianna! Priis og Ære
Skal ham, vor Konning være!

(Allerede 1611 en gl. Psalme.)

Nr. 35.

Vor Gud han er saa fast en Borg.

♩ = 66 ɔ: 31″. Luther (1529).

2.

Vor egen Magt den er kun svag,
Let kan os Fjenden fælde;
Men En antager sig vor Sag,
Omgjordet med Guds Vælde:
Det er den Herre Christ,
Og Seier faaer han vist;
Der er ei anden Gud,
Han drager med os ud,
Han Marken skal beholde.

3.

Og myldred Djævle frem paa Jord
Og os opsluge vilde,
Vi frygte dog ei Fare stor,
De deres Trudsler spilde;
Lad rase Mørkets Drot
Med Løgn og Mord og Spot,
Han har dog faaet sin Dom,
Da Christ til Jorden kom,
Et Ord ham nu kan fælde.

4.

Det Ord de vel skal lade staae,
Og dertil Tak ei have,
Thi Herren selv vil med os gaae
Alt med sin Aand og Gave;
Og tage de vort Liv,
Gods, Ære, Barn og Viv,
Lad fare i Guds Navn!
Dem bringer det ei Gavn,
Guds Rige vi beholde.

Efter Luther; — Ev. chr. Psbg.

Nr. 36.

Vær velkommen, Herrens Aar.

♩ = 66 ɔ: 31″.

A. P. Berggreen (1852).

1. Vær vel=kom=men, Her=rens Aar, Og vel=kom=men her=hid! Ju=le=nat, da vor Her=re blev fød, Da tænd=te sig Ly=set i Mør=kets Skjød! Vel=kom=men, Nyt=aar, og vel=kom=men her!

mf

2.

Vær velkommen, Herrens Aar,
Og velkommen herhid!
Paaskemorgen, da Herren opstod,
Da Livstræet fæsted i Graven Rod!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

3.

Vær velkommen, Herrens Aar,
Og velkommen herhid!
Pintsedag, da Guds Aand kom herned,
Da nedsteg Guds Kraft til vor Skrøbelighed!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

4.

Vær velkommen, Herrens Aar,
Og velkommen herhid!
Herrens Aar, med vor Guds Velbehag,
Nu bringer os Glæde hver Herrens Dag!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

Efter en gl. Ps. af N. F. S. Grundtvig.

Nr. 37.

Mel. „Herre, jeg har handlet ilde."

♩= 60 ɔ: 38".

Joh. Crüger
(f. 1598, d. 1662).

1. {Dy = be, stil = le, Stær = ke, mil = de Gud = doms = ord fra Him = mel = havn,
{Blidt de kal = de Hjer = ter al = le Til den go = de Hyr = des Favn,}

Vid = ne om, hvad os er gi = vet: Je = sus er vor Vei til Li = vet.

mf

2.

Frelser kjære,
Tak dig være
For din Naade mod vor Jord!
Tiden rinder,
Verden svinder,
Evig dog bestaaer dit Ord;
Med dit Ord din Naade varer,
Er vort Værn mod alle Farer.

3.

Drag de mange
Sjæle bange
Til dig ved din Helligaand;
Allevegne
Døden segne
For din stærke Frelserhaand;
Før os an paa Livets Veie,
Før os ind til Livets Eie!

Th. W. Oldenburg
(f. 1805, d. 1842).

Nr. 38.

Aldrig er jeg uden Vaade.

A. P. Berggreen (1852).

♩ = 50 o: 55″.

2.

Altid trykke mine Synder,
Altid Jesus Hjælp forkynder,
Altid er jeg udi Trang,
Altid fuld af Bøn og Sang.

3.

Nu i Sorrig, nu i Glæde,
Nu i Fald og nu i Sæde,
Ofte fuld af stor Uro,
Altid fuld af Jesu Tro!

4.

Saa er Sorg til Glæde lænket,
Saa er Drikken mig iskjænket,
Beesk og sød i Livets Skaal;
Saadant er mit Levnets Maal.

5.

Men, o Jesu, jeg vil græde,
Hjælp du til, at Troens Glæde
Over Synd og Sorrig maa
Altid Overvægten faae!

Th. Kingo.

Nr. 39.

Deilig er Jorden.

♩ = 72 ɔ: 26″. (En tydsk Folkemelodie.)

2.

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
Aldrig forstummer
Tonen fra Himlen
I Sjælens glade Pilgrimssang.

3.

Englene sang den
Først for Markens Hyrder,
Skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
Fred over Jorden,
Menneske, fryd dig,
Os er en evig Frelser fød!

B. S. Ingemann.

Nr. 40.

Her vil ties, her vil bies.

♪ = 66 ɔ: 31″.

A. P. Berggreen (1854).

1. Her vil ti = es, her vil bi = es, Her vil bi = es, mit sva = ge Sind;
Høst = ti = den end = tes, her maa da ven=tes, Her maa da ven = tes paa Foraars=
vind! Her vil ti = es, her vil bi = es, Her vil bi = es, mit sva = ge Sind!

p

2.
Trange Tider langsomt skrider,
Langsomt skrider, det har den Art;
Dagene længes, Vinteren strenges,
Vinteren strenges, og det er svart!
Trange Tider langsomt skrider,
Langsomt skrider, det har den Art!

3.
Kom, min Due, flyv at skue,
Flyv at skue bag Gjærdet hist,
Om du derinde Løvspring kan finde,
Løvspring kan finde, med Blad paa Kvist!
Kom, min Due, flyv at skue,
Flyv at skue bag Gjærdet hist!

4.
Kom, min Due, lad dig skue,
Lad dig skue med Olieblad!
See, nu er Stunden næsten oprunden,
Næsten oprunden, som gjør mig glad!
Kom, min Due, lad dig skue,
Lad dig skue med Olieblad!

Efter H. A. Brorson af N. F. S. Grundtvig.

Nr. 41.
Jo større Kors, des bedre Bønner.

♩ = 60 ɔ: 38″.

A. P. Berggreen (1860).

1. Jo stør-re Kors, des be-dre Bøn-ner, De sti-ge fra den ban-ge Aand; Og Herrens Naa-de rigt be-løn-ner En-hver, der gav sig i hans Haand. I Nø-den Da-vids Har-pe klang, Og lif-ligst to-ned da hans Sang.

mf

2.
Jo større Kors, des mere Længsel;
Paa vilden Sø vi see mod Land,
I Ørknens Eensomhed og Trængsel
Vi længes efter Kanaan;
Naar Duen her ei finder Ly,
Da maa den hjem til Arken tye.

3.
Jo større Kors, des mere blinker
Den Krone, som os smykke skal,
Naar Herren fra sin Throne vinker
Os hen blandt de Udvalgtes Tal;
Klenodiet, som der vi faae,
Gjør alle Verdens Trængsler smaa.

4.
Korsfæstede, lad Korset blive
Alt meer og mere kjært for mig;
Din gode Aand mit Hjerte give
Den Tro, som hviler sig i dig,
Indtil Forløsningstimen slaaer,
Og Kronen over Korset staaer.

Efter det Tydske; — Wexels' Psbg.

Nr. 42.

Mel. „Jeg vil min Herre love.“

♩ = 50 ɔ: 55″. (Danſk Melodie?)

1. { I Gud jeg vil mig glæ - de, Med ham hver Dag er Feſt; }
{ Blandt Gla - de tog han Sæ - de, Den him - mel - ſend - te Gjæſt; }
Hvor Je - ſus Chri - ſtus træ - der I Høi - tids - ſa - len ind, Der in - tet Øi - e græ - der, Der bleg - ner in - gen Kind.

mf

2. Hvor fromme Hjerter glædes,
Gaaer Himmelgjæſten ind,
Ei blot hvor Pſalmer kvædes
Med fromt opløftet Sind;
Selv Jordelivets Toner
Guds Engle glæde kan,
Den himmelſke Forſoner
Bar Fryd til Sorgens Land.

3. Han, ſom forædled Vandet
Til Viin med hellig Haand,
Vort Glædesvæld har blandet
Med Himmellivets Aand;
Forklaret har han Livet,
Dets Sorger og dets Lyſt,
Han har os Glæden givet,
Som boer i Englebryſt.

4. O Jeſu, lad vor Glæde
Indvies dig til Feſt,
Uſynlig vær tilſtede,
Du himmelſendte Gjæſt;
Saa ſkal vor Glæde være,
O Herre, dig til Priis,
Til dine Engle bære
Os til dit Paradis!

B. S. Ingemann.

Nr. 43.

Mel. „Enhver, som troer og bliver døbt."

♩ = 66 o: 31". (1524).

2.

Hvor Gud mig fører, vil jeg gaae,
Om Foden skulde brænde;
Kan jeg det forud ei forstaae,
Tilsidst jeg dog skal kjende,
At det er idel Trofasthed,
Hvor han mig fører op og ned;
Det er min Troes Anker.

Opr. Tydsk; — Monrads Psbg. (1854).

Nr. 44.

Mel. „Paa dig jeg haaber, Herre from."

♩ = 66 o: 31″. (1560).

2.
Rundt om os er Forkrænkelse,
Rundt om os idel Død vi see;
Det er Naturens Orden.
Til Jorden maa
Tilbage gaae
Alt det, som kom af Jorden.

3.
Men, o der kommer Vaar igjen,
Priis være dig, Oplivelsen
See vi med Haab imøde!
Lad Planten døe,
Den af sit Frø
Igjen staaer op af Døde.

4.
Saa kommer og for mig en Vaar,
Da Legemet igjen opstaaer
Af Gravens kolde Gjemme,
Da skal mit Bryst
I salig Lyst
Nyt Liv igjen fornemme.

H. Kampmann.

Nr. 45.

Mel. „Jeg veed et evigt Himmerig."

♩ = 50 ɔ: 55″. (Folkemelodie).

1. Nat, Søvn og Leie, far nu vel, Det dages flux i Øster; Til Bøn, til Bøn, min kjære Sjæl, Suk til den Gud, dig trøster!

2.
O Lysets Fader, Livets Sol,
Med Søn og Aand tillige,
See fra din høie Himmelstol
Ned til vort Jorderige!

3.
Lad Lyset i din Kirke boe,
Lad Ordets Lys og Støtte
Ledsage os i Christi Tro,
Til vi til Himlen flytte.

4.
Oplys Du Kongens Sjæl og Sind,
Hans Sværd som Lynild blive,
Gjør hver hans Fjende synlig blind,
Du stadig Fred os give.

5.
Lys og, o Jesu, for min Fod,
At jeg skal ikke falde,
Men at jeg vogter Kjød og Blod
For Syndens Gift og Galde!

6.
Lad dine Engle mig ved Haand
Igjennem Verden lede,
Og udi Sygdoms haarde Baand
Mig Lægedom berede.

7.
Giv, jeg saaledes leve maa
I hver en Tid og Lykke,
Jeg kan mod Livets Aften faae
Det evig lyse Smykke.

Th. Kingo.

Nr. 46.

Mel. „Af Høiheden oprunden er.“

♩ = 66 ɔ: 31″. (1599).

mf

1. {Den mør=ke Nat ſvandt ro=lig hen, Alt Her=rens Sol for mig i=gjen Paa høi=en Him=mel ſtraa=ler.
{I Magt og God=hed li=ge ſtor, Al=vi=ſe Gud, du ved dit Ord Os Tid og Stund til=maa=ler.}

Priis dig, Tak dig, Fa=der, Her=re! Dig til Æ=re Vil jeg le=ve, Vil jeg hver min Dag hen=le=ve.

2.

Nu jeg i Jesu Christi Navn
Begynder Dagen, og til Gavn
Skal ogsaa den mig vorde.
Det er Guds Værk, hvad om mig skeer,
Det er Guds Værk, hvad med mig skeer,
Han, Herren, Gud, det gjorde.
Amen, Amen,
Herren raade, Herrens Naade
Med os være!
Ham for Alt skee Priis og Ære!

Thyge Rothe,
(f. 1731, † 1795).

Nr. 47.

Morgenstund har Guld i Mund.

♪ = 26 ∘: 72″.

A. P. Berggreen (1855).

1. Mor-gen-stund Har Guld i Mund; For Nat-ten Gud vi lo-ve; Han lær-te os, i Je-su Navn, Som Bar-net i sin Mo-ders Favn, Vi Al-le født kan so-ve.

p

2.

Morgenstund
Har Guld i Mund;
Vi til vort Arbeid ile,
Som Fuglen glad i Skov og Vang
Udflyver med sin Morgensang,
Gjenfødt ved Nattehvile.

3.

Gaa da frit
Enhver til Sit,
Og stole paa Guds Naade!
Da faae vi Lyst og Lykke til
At gjøre Gavn, som Gud det vil,
Paa allerbedste Maade.

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 48.

Nu rinder Solen op.

♩ = 50 ɔ: 55″. (Dansk Melodie, 1654).

1. { Nu rin = der So = len op Af Ø = ster = li = de, } Vær
{ For = gyl = der Klip=pens Top Og Bjer=gets Si = de; }

mf

glad min Sjæl og lad din Stemme klin = ge, Stig op fra Jor=dens

Bo, Du dig med Tak og Tro Til Him=len svin = ge!

2.

Min Sjæl, vær frisk og glad,
Lad Sorgen fare!
Dit Legems Blomsterblad
Vil Gud bevare;
Han vil idag mig give Kraft og Styrke,
Jeg i mit Kald og Stand
Min Gud og Fader kan
Tilbørlig dyrke.

3.

Lad Synden ei idag
Min Sjæl forblinde,
At jeg min Guds Behag
Kan ret befinde.
Velsign mig, Herre Gud, udaf det Høie!
Gid jeg hver Dag og Tid
I Dig og i min Flid
Mig lader nøie!

Th. Kingo.

Nr. 49.

Mel. „Rind nu op i Jesu Navn.“

♩ = 50 o: 55″. (1674).

1. Da=gen har fuld=endt sin Gang, Mark og A = ger saae den
2. In=gen Roes jeg har hos Gud, Skjøndt jeg gav mig den saa
3. Af = ten = stjer = ne blid og skjøn, Morgen = Lys, før Da = gen

glø = de; De har baa = ret de = res Grø = de, Sjunget de = res Af = ten=
gjer = ne. Je = sus, du min Af = ten=stjer = ne, Spred din Straa=le for mig
smi = ler! Fred min Sjæl, i = mens jeg hvi = ler! Væk mig aar = le op til

sang. Har og jeg min Gjer=ning fær = dig, Væ=ret tro, mens Ly = set
ud! Lad dens Glands mit Smyk = ke væ = re! Dæk min Brøst for Her = rens
Bøn! Skygger Sky = en, el = ler tæn = der Du dit Lys paa Him=lens

var? Blev den Morgen=Løf = tet vær=dig, Som jeg frem for Her=ren bar?
Blik! Tro=en er jo al min Æ = re; Alt mit Haab af dig jeg fik.
Blaa, Li = ge = fuldt din Vei jeg kjen=der, Og min Tan=ke kan dig naae!

C. J. Boye (f. 1791, d. 1853).

Nr. 50.

Nu hviler Mark og Enge.

♩ = 66 ɔ: 31″. (1490).

mf

1. Nu hvi=ler Mark og En=ge, Nu Al=le gaae til Sen=ge, Nu slum=rer By og Land; Og I, min Sjæl og Tun=ge, Skal nu til Af=sked sjun=ge, Hvad E=ders Ska=ber tæk=kes kan.

2.

Træt er jeg af at vaage,
Luk Jer, I Dienlaage!
Men over Liv og Sjæl
Vaag du i al din Naade,
Og vogt dem vel fra Vaade,
Du Die over Israel!

3.

O Jesu, du min Glæde,
Du dine Vinger brede
Og sænke om mig ned.
Vil Slangen mig omslynge,
Saa lad din Engel synge:
Det Barn er gjemt i Herrens Fred!

Efter Paul Gerhard af F. Hammerich.

Nr. 51.

Den lyse Dag forgangen er.

♩ = 60 o: 38″. (Dansk Folkemelodie, formodentlig fra 16de Aarh.)

1. Den ly = se Dag for = gan = gen er, Og Nat = ten fal = der paa; O Je = su Chri = ste, Her = re kjær, Du hos os bli = ve maa! Glæ = de os Gud i Him = me = rig.

2.
Mens Dagen er til haarde Strid,
Som Hver med sig jo veed,
Er Natten skabt til Hvilen blid
Og gi'er den Trætte Fred.
Glæde os Gud i Himmerig!

3.
Bevar os Gud i denne Nat,
Den Ondes Raad afvend;
I alskens Fare med os stat,
Din Englevagt os send.
Glæde os Gud i Himmerig!

4.
Vi saa i Morgen love dig
Alt for din Naade mild,
Og engang dig i Himmerig
Vi evig prise vil.
Glæde os Gud i Himmerig!

H. Chr. Sthen (1659); — B.

Nr. 52.

Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

Barth. Crasselius.
(1715).

♩ = 50 o: 55″.

1. Hvo veed, hvor nær mig er min En = de? See Ti = den me = get ha = stigt gaaer;
Hvor let og snart kan det sig hæn = de, At jeg mit Van = dre = bud = skab faaer!
Giv mig, o Gud, ved Je = su Tro I Af = skeds = ti = men Trøst og Ro!*)

*) eller: Trøst og Ro!

2.

I næste Nat maaskee du kalder
Min Sjæl hen i din Evighed,
Maaskee mit Legems Hytte falder,
Forinden Solens Lys gaaer ned;
Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
I Afskedstimen Trøst og Ro!

3.

Lad da mit Endeligt kun komme,
Jeg gaaer tilfreds af Verden ud.
Min Frelser lever mig til Fromme,
Ved ham er du mig Naadens Gud,
Og giver mig ved Jesu Tro
I Afskedstimen Trøst og Ro.

Opr. Tydsk; — Fr. Rostgaard (f. 1671, d. 1745); — Edv. Storm (f. 1749, d. 1794.)

Nr. 53.

Lær mig, o Skov, at visne glad.

♪ = 72 ɔ: 26″.

A. P. Berggreen (1849).

1. Lær mig, o Skov, at vis = ne glad, Som seent i Høst dit gu = le Blad; Et be = dre Foraar kom = mer! Der grønt mit Træ skal her=ligt staae Og fi = ne dy = be Rød = der slaae I E = vig = he = dens Som = mer.

p

2.
Lær mig, o lille Trækfugl, du,
At svinge mig med freidig Hu
Til ubekjendte Strande!
Naar Alt er Vinter her og Iis,
Da skal et evigt Paradiis
Mig hisset aabent stande.

3.
Lær mig, du lette Sommerfugl,
At sønderbryde tunge Skjul,
Som nu min Frihed tvinger!
En Orm jeg kryber end paa Jord,
Snart flyve høit med lette Flor
De gyldne Purpurvinger.

4.
Du, som fra Skyen smiler hist,
Min Herre, Frelser, Jesu Christ,
Lær mig at tvinge Sorgen!
Sving for mig Haabets grønne Flag,
Langfredag var en bitter Dag,
Men skjøn var Paaskemorgen!

Oehlenschläger (f. 1779, d. 1850).

Nr. 54.

At sige Verden ret Farvel.

♩ = 50 ɔ: 55″.

A. P. Berggreen (1863).

2.
O kom du, som engang jeg veed,
Du i din Faders Herlighed
Skal klart dig aabenbare!
Var det i Gry, var det i Kvæld,
Jeg skyndte mig med kort Farvel
I Sky til dig at fare.

3.
Men kommer Døden førend du,
Kom da iløn og kom i Hu,
Hvor mørkt der er i Graven;
Omstraal mig, saa jeg glemmer den,
Salv Øiet paa din syge Ven,
Saa jeg kan see Gudshaven!

4.
Kom i den sidste Nattevagt,
I en af mine Kjæres Dragt,
Og sæt dig ved min Side;
Og tal med mig som Ven med Ven,
Om hvor vi snart skal sees igjen
Og glemme al vor Kvide, —

5.
Før Døden med en iiskold Haand
Gjør Skjel imellem Støv og Aand,
Bortvifter Hjertets Varme;
Indslumre skal jeg da med Lyst,
Som Barnet ved sin Moders Bryst,
I dine Frelserarme!

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 55.

Alt opreist Maanen staaer.

♩ = 50 ɔ: 55″

A. P. Berggreen (1828)

2.

O Nat! snart vil maaskee
Din lyse Maane
Mit blege Ansigt see
I Døden blaane!
Lad den da hvile smuk
Paa mig i Nøden,
Og mød mit sidste Suk
Med Morgenrøden!

3.

O Dødens Engel! kom
Og stil min Længsel,
Bring mig for Herrens Dom
Fra Verdens Fængsel.
Velsignet er hans Navn,
Han huldt forlader.
Knug mig kun i din Favn,
Han er min Fader!

Efter Oehlenschläger.

Nr. 56.

Haabet ogsaa blege Kinder.

A. P. Berggreen (1849).

𝅘𝅥 = 60 ɔ: 38″.

1. Haa = bet og = saa ble = ge Kin = der Far = ve
kan som Ro = sen blad; Trøst der boer i sø = de
Min = der, Selv naar Ven = uer skil = les ad.

2.
Aand, du kan ei Støvet glemme,
Som var her din Barndoms Ven;
Lyt da glad til Haabets Stemme:
I forbindes skal igjen!

3.
Flyver end til fjerne Linde
Fuglen fra sin Rede her,
Dog sit Træ den veed at finde
Mellem alle Skovens Træer!

4.
Find dig derfor i at savne
Vennen din i Jordens Dal;
Thi du skal dog atter favne
Vennen din i Himlens Sal!

Efter Oehlenschläger (s. „Kirke-Psalmer“, 1845).

Nr. 57.

Udrust dig, Helt fra Golgatha.

♩ = 72 ɔ: 26″.

Niels W. Gade (1856).

f

1. Ud = rust dig, Helt fra Gol = ga = tha, Løft høit dit rø = de Skjold; Thi Synd og Død du seer det*) ja, An = gri = be mig med Vold.

*) eller: seer det

2.

Løft høit dit Glavind i din Harm
Mod dem, som trodse dig!
Nedstyrt dem med en vældig Arm
Fra Lyset og fra mig!

3.

Da skal jeg, sikker ved din Haand,
Ei frygte Døden meer,
Og glad seer da min frelste Aand
Paa sit nedbrudte Leer!

Joh. Ewald (f. 1743; d. 1781).

Nr. 58.

Tænk, naar engang den Taage er forsvunden.

A. P. Berggreen (1856).

♩ = 50 ɔ: 55″.

2.
Tænk, naar engang er løst hver jordisk Gaade,
Besvaret hvert „Hvorfor“, jeg grunded' paa,
Men kunde ei med al min Grublen raade;
Tænk, naar jeg Herrens Vei skal klart forstaae!

3.
Tænk, naar engang med utildækket Øie
Jeg ham skal see, hvem her jeg troede paa;
Tænk, naar jeg hist mit Knæ for ham skal bøie,
Naar jeg med Tak skal for hans Throne staae!

4.
Tænk, naar engang i Himlens høie Sale
Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
I Lyset om et evigt Liv skal tale
Og om det Liv, der som en Drøm forsvandt!

5.
Væk, Jesus, denne Tanke i mit Hjerte,
Hvergang mig Veien synes lang og slem!
Den sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte
Og lokke Smilet gjennem Taarer frem!

W. A. Wexels.

Nr. 59.

„Kvinde, o din Tro er stor.“

♩ = 72 ɔ: 26″.

A. P. Berggreen
(1856).

1. „Kvin = de, o din Tro er stor, Skee dig, som du vil = de!“ I det ri = ge Naa = dens Ord Sprud = ler Li = vets Kil = de.

mf

2. Det var Herrens Ord engang
Til den Hedning-Kvinde,
Som, mens Klokkerne har Klang,
Aldrig gaaer af Minde.

3. Det er stadigt Herrens Ord
Til hvert Hjerte lille,
Naar han seer, dets Tro er stor
Til hans Øine milde.

4. Gjerne det ved Hunde smaa
Sig som Kvinden ligner,
Naar kun Smuler det kan faae,
Af hvad Gud velsigner.

5. Smuler af det Livets Brød,
Som fra Himlen kommer;
Det er Lægedom for Død,
Sæd til evig Sommer.

6. Syng da, Hjerte hvert, som troer
Paa Guds Søn, den lille!
Evig Tak for Trøstens Ord:
Skee dig, som du vilde!

7. Naar det skeer, hvad Hjertet vil,
Som er Livets Sæde,
Da er Sorg og Død ei til,
Men kun Liv og Glæde.

8. Det vil og vor Frelsermand,
Sorg og Død han hader,
Liv og Glæde lover han
Evigt hos sin Fader.

6. Selv er han det Livets Brød;
Hvo deraf vil æde,
Skal indgaae, trods Synd og Død,
Til vor Herres Glæde.

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 60.

Den store, hvide Flok, vi see.

♩= 50 o: 55″.

Joh. Chr. Gebauer (1852).

2. Det er den Helteskare, som
Af hiin den store Trængsel kom,
Og frelst opstod
Ved Jesu Blod
Til Himlens Helligdom!

3. Her gik de under stor Foragt;
Men see dem nu i Lysets Pragt,
I Thronens Glands,
Med Livets Krands,
I Himlens Præstedragt!

4. Tidt var de stædt i haarden Nød,
Tidt Taarers Strøm paa Kinden flød;
Men Gud har dem,
Strax de kom hjem,
Aftørret i sit Skjød.

5. Nu holde de, hvor Liv er bedst,
Hos ham en evig Løvsals Fest;
Og Jesus selv
Ved Livets Elv
Hjemfører Himlens Gjæst!

6. Til Lykke, Kæmpe-Samling, ja,
O tusindfold til Lykke da,
At du var her
Saa tro især,
Og drog med Seir herfra!

7. Opløst din Røst, Alt er fuldbragt!
Sving Palmen, sjung af himmelsk Magt:
Priis være dig
Evindelig
Vor Gud og Frelser sagt!

H. A. Brorson.

Nr. 61.

Amen raabe hver en Tunge.

♩ = 50 ɔ: 55″.

A. P. Berggreen (1859).

p

1. A=men raa=be hver en Tun=ge, A=men er min Himmel=sang, A=men skal jeg e=vig sjun=ge, A=men blandt Guds Harpers Klang. A=men! her er Li=vets Flod! A=men! ak, hvor Gud er god!

2.
Amen! Jesus Christus raade,
Amen er hans Aand og Ord,
Amen er hans Kraft og Naade,
Amen er hans Daab og Bord,
Amen er hans Liv og Død,
Amen! han har endt vor Nød!

3.
Amen siger nu tilsammen,
Amen, Herren gjøre saa,
Amen, Jesu, svar nu Amen!
Amen er dit Segl herpaa,
Amen! siig: kom i min Favn,
Amen! ja, i Herrens Navn!

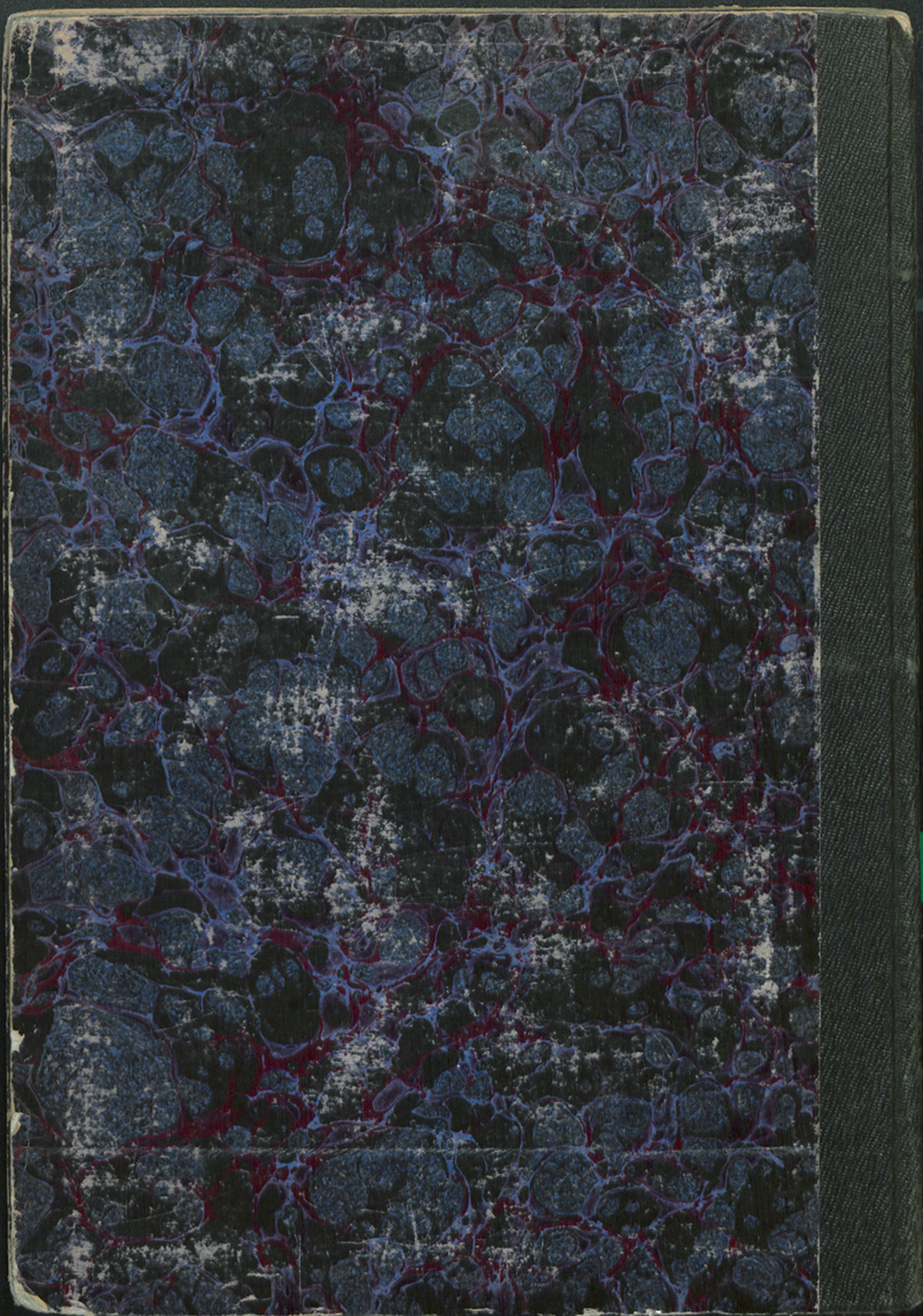
N. Brorson (f. 1690; d. 1757).

Indhold.

Anm. 1. Ved de paa et Par Steder i den trestemmige Sats forekommende fiirstemmige Accorder deles 3die Stemme.

Anm. 2. Om de Tempoet angivende Tal og Udførelsen af Fermaterne eftersees den fiirst. Udsætning af Psalmeværket, 3die Udg. S. XVII-XIX (2den Udg. S. XV-XVII), og den tost. Udsætning, 4de og 5te Udg. S. III-V (3die Udg., S. III-VI).

Berggreen

Sange til Skolebrug

9de H.

1864.

D. 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313312

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

9de Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1864.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

3die Samling

for Sopran, Alt, Tenor og Bas.

Koster stivt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1864.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Nr. 1.

Sjælens Frelse.

Andante. J. A. P. Schulz.

1. Sjæl, som kjen = der Angst og Bæ = ven, Hjertets Gru og Tviv = lens
Svæ = ven Mellem Liv og e = vig Død! Sjæl, som un = der Lo = vens Torden
Vred dig som en Orm paa Jor = den! Priis din Gud! han saae din Nød!

2.
Slaven bæved for sin Dommer;
O, men Tidens Fylde kommer:
Slaven gaaer til Frihed ud!
Aanden seer, hvad Troen haaber,
Aandens Røst i Hjertet raaber:
Fader! kjære Fader, Gud!

3.
Træl er ei Gudsbarnet længer:
Sjælens Blik igjennemtrænger
Kjærlighedens Løndomsraad:
Gjennem Lovens Tavlerifter
Naadens Frelseraand bortvifter
Alle Børnesjæles Graad.

4.
Skaber! Frelser! Helliggjører!
Dig, kun dig vor Sjæl tilhører;
Vi har hørt dit glade Bud:
Gjennem alle Sjæles Rige
Gaaer din store Himmelstige,
Fader! kjære Fader, Gud!

B. S. Ingemann.

Nr. 2.

Chor af Th. Thaarups „Jule-Cantate.“*)

Maestoso. C. E. F. Weyse.

Fryd dig, Zi = on, du er Her = ren kjær! Snart er Nat = tens

f pf Snart er Nat =

dy = be Mulm for = svun = den; Sky = fri er din Mor = gens

= tens dy = be f

Pur = pur skjær, Klar er Sand = heds Stjerne dig op run=

mf Klar er Sandheds

den; Her = rens Aa = syn sku = er til dig ned! Her = rens Aa = syn

p

*) Dette er Cantatens 1ste Nummer; det 2det staaer under Nr. 26 i Skolesangenes 2det Hefte, 2den Udg.

sku - er til dig ned! Du om - straa - les af hans Her - lig-

mf

Du om - straa - les af hans

f

hed, Du om - straa - les af hans Her - lig - hed, hans Her - lig - hed!

f *p*

Her - lig - hed, Du om - straa - les af hans Her - lig - hed! Her-

p *f*

Her - rens Aa - syn sku - er til dig ned, Du om - straa - - -

f *f*

- rens Du om-

- les af hans Her - - - - lig - hed, hans Her - lig - hed.

straa - les af hans

Nr. 3.

Foraars-Glæde.

Andante sostenuto. Mendelssohn-Bartholdy.

piu animato.

O mil = de For = aars = luft! Nyt Liv Alt du skjæn = ker, Nyt Liv Alt du

skjæn = ker, Brød Jor = dens Læn = ker, Snart spre = der sig Blomsters Duft, Snart

spre = der sig Blomsters Duft, Snart, snart spre = des Blomsters

3. St. Duft, — — — — — —

p ritard. *f* *tempo 1mo.*

Duft. O mil = de Foraars = luft! O mil = de Foraars = luft! Nyt Liv Alt du

f pp

Nyt Liv Alt du skjæn = ker, Brød Jor = dens Læn = ker, Snart,

skjæn = ker,

3. St. Snart — —

f pp

p cresc.

snart spre = des Blom = sters Duft, Snart spre = des Blomsters Duft, — —

3. St. Snart, snart spre = des Blomsters

—

p

4. St. snart Snart, snart

cresc. ritard.

decresc.

— — — — — — — Snart spre = des Blomsters Duft. O mil = de

Duft, — — — — — —

spre = des Blomsters Duft,

pp

sf

Foraars = luft! O mil = de For = aars = luft!

pp

Nr. 4.

Paa Züricher-Søen.

(Efter Göthe.) Mendelssohn-Bartholdy.

Allegro molto vivace.

1. St. Hvor er, Na-
Frisk Næ-ring su-ger jeg, nyt Blod Nu strømmer i mit Bryst;
3. St. Hvor er, Na-
f

tur, du huld og god,
2. St. Hvor er, Na-tur, du god, Og skjæn-ker sa-lig Lyst, Og
tur, du huld og god,
4. St. Hvor er, Na-tur, du god,

skjæn-ker sa-lig Lyst! Paa Bøl-ger-ne gaaer Baadens Dands Alt ef-ter Aa-rens
p
2. 3. 4. St. skjæn-ker Lyst! Paa Bøl-ger-ne gaaer Baadens Dands Ef-ter

1. St. Og sky-om-vund-ne Bjerges Krands Er rundt om Sø-en lagt, Og
Takt, 2. St. Og høi-e, sky-om-vundne Bjer-ges Krands, Og
cresc.
3. St. Og sky-
Takt, Og sky-om-vund-ne Bjer-ges Krands, 4. St. Og sky-om-

sky = om = vund = ne Bjer = ges Krands Er rundt

sky = om = vund = ne Bjer = ges Krands — — —

om = vund = ne Bjer = ges Krands, sky = om = vund = ne Bjer = ges Krands

vund = ne, sky = om = vund = ne Bjer = = = = = = ges

— — om Sø = en lagt, Er om Sø = en

— Er rundt om Sø = en lagt, Er

— Er rundt om Sø = en lagt, Er rundt

Krands Er rundt om Sø = en lagt, Er

lagt, Er rundt om Sø = en lagt. —

dim.

rundt om Sø = en lagt, om Sø = en lagt. —

— om Sø = en lagt, om Sø = en lagt. Ak,

dim. *pp*

rundt om Sø = en lagt.

pp

Ak, hvi mon mit Blik sig sæn = ker?

hvi mon mit Blik sig sæn = ker?

p Er det gyld =

sf

1.o.2.St. Er det gyld - ne Drømmes Læn - ker? Gyld-ne Drøm - - - me!
3. St. Er det gyld - ne Drømmes Læn - - - - - - - - ker?

- - - - - - - - - - - ne Drømmes Læn - - - - ker?

Gyld - ne Drøm-me! Gyld - ne

p

2.o.3.St. Ak, hvi mon mit Blik sig sæn - ker? Er det gyld - ne Drøm - mes

p

Gyld - ne Drøm-me! Gyld - ne

Drøm-me! p

Læn-ker? Er det gyld - ne Drøm-mes Læn - ker?

f

3. St. Bort, du Drøm!

f

Drøm-me! p f

p p

1.2.o.4.St. saa skjøn du er! saa skjøn du er!

— — Bort, du Drøm! — Bort, du

f f

p p

f

Bort, du Drøm, saa skjøn du er!

Drøm, saa skjøn du er! Bort, saa skjøn du er!

f

a tempo

f

Frisk Næ=ring su=ger jeg, nyt Blod Nu

f ritard.

Liv og Lyst er og=saa her! Nyt Blod nu strøm=mer

1. St. Hvor er, Na=tur, du huld og god,

strømmer i mit Bryst; 2. St. Hvor er, Na=tur, du god, Og

3. St. Hvor er, Na=tur, du huld og god,

i mit Bryst; Hvor er, Na=tur, du god,

Og skjænker sa=lig Lyst! Paa Bøl=ger=ne gaaer

skjæn=ker sa=lig Lyst, Og skjæn=ker Lyst! Paa Bølger=ne gaaer Baadens

p

Baadens Dands Alt ef = ter Aa=rens Takt, Og sky = om = vund = ne Bjer = ges

Dands Ef = ter Takt, 2. St. Og høi = e, sky = om = vund = ne Bjer=

cresc.

3. 4. St. Og sky = om = vund = ne Bjer = ges Krands,

Krands Er rundt om Sø = en lagt, Og sky = om = vund = ne

= = = = = = ges Krands, Og sky = om = vund = ne

3. St. Og sky = om = vund = ne Bjer = ges Krands,

— — Og sky = om vund = ne, sky = om=

Bjer = ges Krands Er rundt — — — om

Bjer = ges Krands — — Er rundt om

sky = om = vund = ne Bjer = ges Krands Er rundt om

vund = ne Bjer = = = = = = ges Krands Er rundt om

Sø = en lagt, rundt om Sø = en lagt,

Sø = en lagt, Er rundt om

Sø = en lagt, Er rundt — — om

Sø = en lagt, Er rundt

— — Er rundt om Sø = en lagt,

dimin. *p*

Sø = en lagt,

Sø = en lagt, Er rundt om

dimin. *p*

— om Sø = = = = = en lagt,

rundt om lagt, rundt om lagt.

Sø = en lagt, rundt om lagt.

— rundt om lagt.

Nr. 5—7.

Tre Folkeviser.*)

(Efter det Tydske.)

Nr. 5. „Flygt bort med mig."

Andante. Mendelssohn=Bartholdy.

1. Flygt bort med mig og vær min Viv, Og hviil dig ud her ved mit Bryst;
2. Og flyer du ei, saa døer jeg her, Og e = ne er du og for = ladt;

p *p*

*) Disse tre Viser danne et Heelt og skulle derfor følge uden Ophold efter hverandre.

Du i det Fjer=ne skal hos mig For Savn af Hjemmet fin=de Trøst,
Bli=ver du end i Fæ=dre=hjem, Er du dog som en Fremmed der,

f *p*

Du i det Fjer=ne skal hos mig For Savn af Hjem=met fin=de
Bli=ver du end i Fæ=dre=hjem, Er du dog som en Fremmed

f *p*

2. 3. og 4. St. { For Savn af Hjem der
Er du dog som en

Trøst.
der.

Attacca subito Nr. 6.

fin = de Trøst.
Frem = med der.

Un poco allegretto. Nr. 6. „Kold Rimen faldt." Mendelssohn=Bartholdy.

1. Kold Ri=men faldt i den For=aars=nat, Den faldt paa de spæ=de Blom=ster

p

smaa, Og brat de fal = med', de fal = med' og vis = ned'! 2. En

cresc. f 2. og 4. St. og p vis = = = ned'. p

Yng = ling hav = de en Pi = ge kjær, De flyg = ted hemm'ligt fra Hjem = met

bort, Det vid = ste ei Fa = der, ei Fa = der, ei Mo = der. 3. De

cresc. f 2. og 4. St. ei p Mo = = = = = = der. p

van = dred' om snart her, snart der, Men Lyk = ke de fandt ei paa no = get Sted, Og

p ritard.

ſnart de bleg = ned', de bleg=ned' og dø = de. *Attacca subito Nr. 7.*

cresc. f p ritard.

2. og 4. St. og dø = = = = = = de.

Assai sostenuto. Nr. 7. „Paa deres Grav." Mendelsſohn=Bartholdy.

1. Paa de=res Grav et Lin = de=træ ſkyg=ger, Der Fug = le = ne kvid=dre og

dolce

Re = de byg = ger, Der=un=der ſid=der den Møllers Svend Paa græskſædt

cresc. dim.

Bænk alt med ſin Ven, Der=un=der ſid=der den Møl=lers Svend Paa græskſædt

p cresc. dim.

Bænk alt med sin Ven. 2. Saa sel = somt suk = ker Af = ten = vin=den, Og
p
p
Fug = le = ne syn = ge saa sødt i Lin = den; De El = sken=de
cresc.
ta = le nu ei et Ord, De græ=de, men veed ei selv hvor = for, De El = skende
dim.
p
cresc.
ta = le nu ei et Ord, De græ=de, men veed ei selv hvor=for.
p
pp

Nr. 8.

Allegro moderato.

Paa en Skovtuur.

Wald. Schiött.

1. Om du vil væ=re stærk og fri, Skal du dig rig=tig fo = le, Og aar=lig ta = ge Ti=mer i Na = tu=rens grønne Sko=le! Syng op med Skovens Fug=le=hær! Spring ud om=kap med Lø=vet! Og lad saa Fi=le=vær=kets Træer Be = hol = de Sko = le = stø = vet!

2.

Vor Gaard er selv et Fileværk,
 Hvor vi skal slibes blanke,
Hvor boglig Kunst og Stileværk
 Skal skærpe Sands og Tanke;
Hvor Tid og Flid maae Slag paa Slag
 Mod Møllehjulet skylle; —
Men hvor en Skovtuur, som idag,
 Er Vand paa Skolens Mølle.

3.

Nu vil vi hjem og male fort,
 Og bruge vore Dage;
Vor Kunst er lang og Livet kort,
 Og vi har langt tilbage!
Endnu et Blik paa Blomst og Blad,
 Og lad saa Vognen rulle;
Nu kan vi Skoven udenad,
 Og det var det, vi skulde!

Chr. Richardt.

Nr. 9—12.

De fire Aarstider.

Allegretto. Nr. 9. Vaaren. Wald. Schiött.

Græsset har lagt Sit Tæp=pe paa Mar=ker og En = ge. Ei = a, ei = a, ei=
født paa min Gang Vil Sko=ven den for mig gjen = ta = ge. Ei = a, ei = a, ei=

p

a! Vel=kommen, Smaablomster, i Væn = ge!
a! Vel=kommen, Smaa=fug=le til = ba = ge!

ei = a!

riten.

C. H. Visby.

Nr. 10. Sommeren.

Allegro moderato.

Wald. Schiött.

1. So=len brænder, men Sko=ven er sval; Did=hen jeg i Skyg=gen vil

p

sø = ge. Der er saa luf = tig og høi en Sal Mel = lem de

mæg = ti = ge Bø = ge; Ha = vet rul = ler sin Bøl = ge for = bi, Langs med

p *mf*

Skræn = ten gaaer kjø = li = ge Sti, Vin=den su = ser i Gre = ne.

f *p* Vinden

Vin = den su = ser i Gre = ne.

su = = = ser i Gre = ne.

2.

Kilden risler bag Buskene frem,
Sit Eventyr den os fortæller;
Hvad den har seet i sit dybe Hjem,
Sagte dens Mumlen os melder.
Frem den brød mellem Stene og Gruus,
Lang er Veien den har fra sit Huus
I det Indre af Jorden.

3.

Midt i Skoven sig aabner en Plet,
Hvor Kornet i Luftningen bølger,
Haren, som løb mig forbi saa let,
Der mellem Sæden sig dølger.
Bier surre og flyve afsted,
Honning bringe til Kuben de med,
Gjøgen kukker bag Grene.

C. H. Visby.

Nr. 11. Efteraaret.

Allegro moderato. — **Wald. Schiött.**

1. Som = mer = fug = le = ne, gu = le og rø = de, Flag = re i

mf

Flok = ke fra Træ = et ned, Bol = tre sig o = ver Mar = ken den

f *mf* *cresc.*

ø = de, Fø = res paa Høst = vin = dens Vin = ger af = sted; Æb = let

f *mf*

ræk = ker rød = men = de Kin = den, La = der sig kys = se af

f

Ø = sten = vin = den, Rød=mer end = me = re der = ved, Ja, rød=mer end=

ff

me = re der = ved.

2.

Markerne hvile, nøgne og bare,
Stubbene vise de gule Straa,
Svalerne samle sig tætte i Skare,
Drage som Skyer henunder det Blaa.
Huset gjemmer Markernes Grøde,
Spurvene give hinanden Møde,
|: Hoppe ved Laden omkring! :|

C. H. Visby.

Nr. 12. Vinteren.

Allegro. Wald. Schiött.

1. Iis=tap=per hæn=ge fra Ta=get i Rad Og glim=re i So=lens

Straa=le; Pop=pe=len har ei et e=ne=ste Blad, Den smykkes af Ri=mens

Naa=le; Dammen dæk=kes af Spei=let det kla=re,

Fi=ske svømme der=un=der i Ska=re.

2.

Ude paa Veien med lystige Klang
  En Kane forbi mig iler;
Bjælderne klinge; paa lydløse Vang
  Forresten kun Stilhed hviler.
Sneen lægger sig tæt over Furen,
Under Tæppet nu slumrer Naturen.

3.

Frossen er Jorden, saa kold er den Barm,
  Som Blomsterne nys har diet;
Selv ikke Solen er længere varm,
  Til Død synes Alt indviet.
Stormen suser blandt knagende Stammer,
Nordlysskjæret paa Himmelen flammer.

4.

Vinterens lange og eensomme Nat
  Kun Stjernernes Lys opklarer,
Et venligt Tegn, os paa Himmelen sat,
  At Mørket ei evigt varer.
Tiden ruller sin vexlende Bølge;
Vaaren altid paa Vint'ren vil følge.

C. H. Visby.

Nr. 13.

Chor af Oehlenschlägers Tragoedie „Dronning Margareta."

Andante con moto. A. P. Berggreen.

1. Gud sig - ne Dan-ne-brog i Hel - te - vrimlen, Og høit paa Bøl - gen hvid! I Fa-rens Stund den faldt til os fra Him - len, Og skjænk-te Seir i Strid, Og skjænkte Seir, og skjænk - te Seir i Strid.

ff *dol.* *f* *p*

Dens rø = de Dug be = ty = der Kamp og Styr = ke. Flyd, Blod paa Æ = rens Bud; Flyd,

ff *f* *mf* *ff*

Blod, paa Æ = rens Bud! I hvi = den Kors vi dyr = ke Den san = de Fre = dens Gud.

dol. *f*

2. Be = var, o Dan = ne = brog! Vort elsk = te Ri = ge, Stærk ved Kar = to = vers

ff

Lyd. I Fre = dens Da = ge di = ne let = te Fli = ge Kun

dol.

væ = re Snek=kens Pryd, Kun væ = re Snek=kens Pryd, kun Snek=kens Pryd.

f p

Vai ly = stigt, vai ly=stigt til hver Fest paa Kon=ge = bor=gen, Du kors=be=

ff f mf

tegn=te Flag! Du kors=be=tegn=te Flag! Og bort=vift al = tid Sor=gen Saa

ff p

kraf = tig som i Dag!

f

Nr. 14.

Knud den Store.

Andante maestoso. — A. P. Berggreen.

f — mf

1. Kong Knud sad stor og mæg=tig paa sin Thro=ne; En Her=re, dra=be=
2. Men Knud sad taus og tan=ke=fuld i Sind; Ei blus=sed Læ=ben,

f

lig og stærk, som huld. Den dan=ske, bri=ti=ske, den nor=ske
som hans Pur=pur=klæ=de; Sørg=mo=de=lig han støt=ted Haand til

mf

Kro=ne Var sam=men=smel=tet i hans Kro=nes Guld. Høit i hans
Kind, Og in=gen Deel han tog i Hof=fets Glæ=de, De svund=ne

høi=e Sal klang Harpens To=ne; Thi Skjaldens Varm var af hans I=dræt
Da=ges I=dræt faldt ham ind; Da mon=ne bit=tre Taa=rer Øi=et

fuld. I Kir = ken selv lød Hym=ner til hans Æ = re; Thi
væ = de. „Ak," suk = ked han, „min Gud! kan du for = gjet = te Min

f p

kraf = tigt han ud=bred=te Je = su Læ = = = re.
Synd? kan du mit Reg=ne = bræt ud = slet = = = te?"

f

3.
Som Kongen nu saaledes trøstløs sad,
Med blege Kinder og med Graad i Øiet,
Mens henad Bænken i den lange Rad
Guldhornet gik og Hvermand var fornøiet,
Da treen en Skjald for Kongen frem, og kvad:
„Min Herre! hvor er Den, som du ophøiet?
Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande,
Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande."

4.
Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skjalden kvad, det raabtes snarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.
Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
Bragt ned fra Borgen gjennem grønne Dale
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

5.
Der Kongen sad, og talte saa til Havet:
„Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
Med dig, o Sø! min Magt er jo begavet!
Thi lyd din Herre, ei Du nærme dig!
Din Bølge kræver jeg saaledes avet,
At til min Fod den aldrig vover sig.
Thi jeg behersker Nordens stolte Lande;
Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande."

6.
Men som sædvanligt gik den stille Bølge;
Sin vante Vei den end bestandigt tog;
Af sin Natur den Intet vilde dølge;
Det ene Bølgeslag det andet jog.
Med Otte Niende kom brat i Følge,
Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
Ei til hans Fødder kun den op sig trængte,
Hans Scepter og hans Krone den bestænkte.

7.
Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
Brød rørt med Taarer høit saaledes ud:
„I Sandhed, hver en Christen burde vide,
Der Ingen mægtig er foruden Gud!
Han grunded Jorden, han lod Havet glide
Med evigt Røre ved sit stærke Bud.
Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
Mod hans er al min Vælde saare ringe."

8.
Med disse Ord han af sin Krone spændte,
Af Guld og Ædelstene tung og svar;
Derpaa han sine Fjed fra Havet vendte,
Og ydmyg Kronen hen i Kirken bar.
Der knælte han, og hver en Synd bekjendte,
Mens Angerstaaren trilled hed og klar.
Paa den Korsfæstede med Martyrkviden
Han Kronen satte; bar den aldrig siden.

Oehlenschläger.

Nr. 15.

Vilhelm Bisp og Kong Svend.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. At nær ved Kir=ken stan=der Slot, Det kan sig sag=tens føi=e; Men Haand i Haand man Bisp og Drot Kun sjel=dent seer for Øi=e. Dog Dan=mark saae som Ven hos Ven Vil=hel=mus Bisp og Konning Svend: De Ven=ner e=ne lig=nes kan Ved Da=vid og hans Jo=na=than.

p *p* *mf* *f* *p* *pp*

2.

Det ringed' efter hellig Skik,
Det var en Nytaarsmorgen,
Og Bispen ind i Kirken gik,
Han gik derind med Sorgen.
O vee! en Tiende saa ond
Ham bar den aarle Morgenstund.
Og Villum elskede Kong Svend,
Som Jonathan sin Hjertensven.

3.

Der var en Plet paa Chorets Gulv,
Den var saa rød at skue,
Den kom, da Knud lod myrde Ulv*)
Alt i den Kirkestue;
Nu lavet var der rundt omkring
Af Ulvens Søn saa rød en Ring.
Vel sørge maatte Kongens Ven;
Thi Ulvens Søn det var Kong Svend.

4.

Kong Svend han axlede sit Skind,
Han lod sig Sværd omspænde;
Han agted sig i Kirken ind
Med Riddere og Svende.
Derinde lød en Nytaarssang;
Men huult og mat fra Chor det klang.
Om mørken Bisp og røden Flod
De sorte Klerke blege stod.

5.

Sig føie Stunder Kongen gav,
Han vilde brat indgange;
Men der stod Bispen med sin Stav
I Messeklæder lange.
„Nei, gak herfra, du Ildværksmand,
Og viid, du est i Kirkens Ban!"
Men Villum elsked dog Kong Svend,
Som Jonathan sin Hjertensven. —

6.

For Kirkedør Bisp Villum stod
I Messeklæder lange,
Og Kongen laa i Taareflod
Saa angerfuld og bange.
Han skjalv for Gud, som hævner Blod,
Han skrifted for den Herre god,
Og, naar der skriftes saa paa Jord,
Da vorder Fryd i Englechor.

7.

„Du Angerstaarer har udøst,"
Saa monne Bispen tale,
„Af Kirkens Ban er du forløst
Og Gud dit Sind husvale!"
Saa tog han Kongen i sin Favn,
Velsigned ham i Jesu Navn.
Og Villum elskedes af Svend,
Som David af sin Hjertensven.

8.

Nu frygted Svend af Hjertens Grund
Sin Gud, og tog sig vare,
Og, der nu kom hans Tid og Stund
Fra Verden at bortfare,
Et Tegn man paa de Venner saae,
Som Verden aldrig kan forstaae.
At følges ad i Død og Grav,
Det kalder Verden Galenskab.

9.

Og det var Rigets gode Mænd
De ginge med den Døde;
Den Bisp uddrog med Klerk og Svend
Det Kongeliig at møde.
Det blev saa underlig en Færd:
Han mødtes med sin Herre kjær,
Altsom hos Gud man tænke kan,
At David mødte Jonathan.

10.

Han bredte ud sit Klædebon,
Og knælede med Smerte,
Mod Himlen løfted han sin Haand,
Til Himlens Gud sit Hjerte.
Han bad saa inderlig og tyst,
At Engle hørte det med Lyst,
De Sjælen bar saa sagte hen;
Hos Gud den fandt sin Hjertensven.

N. F. S. Grundtvig.

*) Ulv, Ulf Jarl, Kongens Fader.

Nr. 16.

Absalon.

Allegro moderato.

A. P. Berggreen.

1. Herr Bu=gis=lav er saa væl=dig en Mand, Han sam=ler de ven=di=ske Ski=be, Fem Gan=ge hun=dred, jeg si=ger for=sand, At brin=ge Herr Jar=mer i Kni=be. Men vog=ter Jer, Ven=der! det bli=ver Jer Død! Til Dannemarks Frel=se blev Ab=sa=lon fød. Ham Gud ha=ver skjæn=ket en

mf *f* *mf* *f* *mf* *ff* *mf* *cresc.* *ff* *mf*

Bi - spe-stav, Og Dan - ner-kon - gen et Sværd ham gav. De Sø-mænd paa

hur - ti - ge Ski - be ham føl - ge, Og Ny - gens Ky - ster dem døl - ge.

2.

Paa Pindsekvel de gange iland,
De hellige Messer at synge.
Da kommer et Bud fra den hvide Strand:
De Vender paa Bølgerne gynge.
Men Absalon raaber: „Til Skibene ud!
Med Sværdet nu ville vi tjene vor Gud!“
Da hører man Larm og Vaabengny.
Det Absalon er, ha, lad os fly!
Da flye de Feige; men Havet bruser,
Og mod hverandre dem knuser.

3.

Paa Havet flyde femhundred Vrag
Og alle beladte med Bytte.
Da raabe de Danske: „O skjønne Dag!
Vor Seier os komme til Nytte!“
De kaste i Bølgen de blodige Liig;
Men Absalon standser de vilde Skrig.
„Nei, Plyndring er ei for den danske Mand,
Men skjænker nu Viin til Pokalernes Rand!“—
Da tømmer man dem ved de hvinende Master,
Og i skummende Dyb dem kaster.

4.

De gamle Helte fandt deres Grav
Med Oldtidens Aftenrøde.
Dog skummer endnu det danske Hav,
Og minder os om de Døde.
Det synger heel tidt i Stormens Klang
Om gamle Bedrifter en Mindesang,
Og knuser de Feige med stolt Foragt,
Men fører de Kjække til Seier og Magt.
Thi bringe da hver, som Heltene følger,
En Skaal for de oprørte Bølger!

J. L. Heiberg.

Nr. 17.
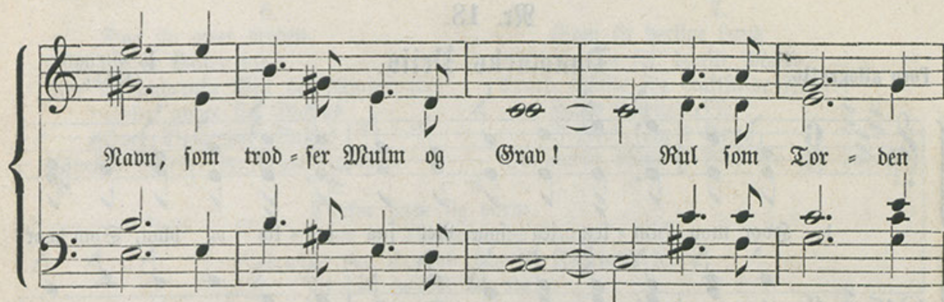
Tordenskjold.
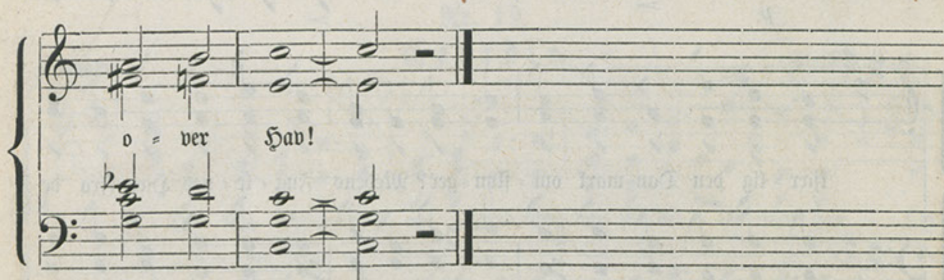
Allegro.

A. P. Berggreen.

ff

1. Rul hen = o = ver Fjeld og Bælt, Kæm = pe = sang om Nor = dens Helt! Sjung med et Aar = hun = dreds Røst Hel = tens Navn fra Kyst til Kyst! Tor = den = skjold! dit Kæm = pe = ry Lys = ner stolt som Lyn i Sky; —

2.

Rask han fløi paa Ørnen hvid,*)
Fjerde Fredrik saae hans Id:
Lystig, naar han Sværdet svang,
Lykken sang hans Seierssang.
Hist med Hæderssværd i Mund
Svømmed han som Hval i Sund;
Her gjenlød i Fjendehavn
Under Flammebrag hans Navn.

3.

Danmark! glem ei stolte Syn!
Over Hav foer Lyn paa Lyn —
Tordner lød om Dannebrog —
Det var Tordenskjold, der slog.
Ton fra Marstrands gamle Vold
Snilde Sagn om Tordenskjold!
Kæmpen sprang som Fisker ind —
Stod som Helt paa Borgens Tind.

4.

Ton fra Dynekilens Havn,
Store seiersstolte Navn!
Her med Ild og Blod han skrev,
Klippeland, dit Frihedsbrev —
Norge! stolt du vidne kan:
Han har frelst sit Fædreland!
Tolvte Carl! du saae med Gru,
Tordenskjold var stor som du.

5.

Norge! priis din Kæmpe bold!
Danmark! priis din Tordenskjold!
Sverrigs stolte Kæmpedrot!
Favn ham høit i Himmelslot.
Ven med Fjende bandt hans Krands:
Trende Riger saae hans Glands —
Navn, som trodser Mulm og Grav!
Rul som Torden over Hav!

B. S. Ingemann.

*) Den hvide Ørn var Navnet paa et af de første Skibe, hvorpaa Tordenskjold befalede.

Nr. 18.

Danmarks Priis.

Poco allegretto.

A. P. Berggreen (1861).

1. Hvor mon Him = len jeg saae Ret saa dei = lig og blaa, Som hvor kjær = lig den Dan=mark om = slyn = ger? Medens Fug = le = nes Hær Fra de løv = ful = de Træer Lan = dets Her = lig=hed gla = de be = syn = ger?

2.

Mon vel Luften jeg nød
Mere duftende sød
Selv i Sydens de høitpriste Lande,
End den Brise, der svag
Paa en Midsommersdag
Vifter mildt over Dannemarks Strande?

3.

Og naar Skoven den staaer
I sin frodigste Vaar,
Blomsterhegnet med Kunst uden Lige,
Da jeg troer forsand,
At selv Feernes Land
For mit Fødeland Pladsen maa vige.

4.

Gjennem blomstrende Vang
Søger Bækken sin Gang,
Speiler Himmelen i sine Vover;
Og hver Vandrer, den bød
En Drik, kjølig og sød,
Høit det ædle Væld priser og lover!

5.

Reiser Havet sin Kam,
Saa vredladent og gram,
Og mod Skyerne trodsigen skummer,
Ved det Syn stille stod
Flux den vildeste Flod,
Mod sit Leie sig ængstelig krummer.

6.
Dog sku atter derhen
Og et Billed igjen
For det undrende Blik det frembringer:
Solen gyder sin Glands
Over Bølgernes Dands,
Snekken spreder de snehvide Vinger.

7.
Som sit herlige Land
Er den fri' danske Mand,
Arved Skatte fra kraftfulde Fædre;
Hans uplettede Id
I Fred som i Strid
Danmarks Navn i Alverden skal hædre.

8.
Derfor hæve sig varm
Hver en Dannemands Barm,
Krands paa Krands han sit Fødeland binde,
At høit hædret det maa
Ubesmittet bestaae
Og Palmen blandt Landene vinde.

T. L.

Nr. 19.

Geordie.

Andantino. (Skotsk Folkevise.)

1. Der stod et Slag høit op i Nord, Der var Re-bel-ler man-ge; Og Man-ge der fik Ba-ne-saar, Og Gor-die han blev fan-gen.

2.
Den Mø gik op til Fængslets Dør,
Der stod saa mangen Krøbling;
Sin Kjole rød hun til dem gav,
At de skuld' be'e for Geordie.

3.
Og da hun kom i Hallen ind,
Af Herrer var der mange;
Og Alle stod med Hatten paa,
Kun Geordie med Hat i Haanden.

4.
Saa talde da en Høilands Lord,
Hans Tale den lød ilde:
„Vent blot en lille Stund endnu,
Vi Geordie hænge ville."

5.
End talde der en Herre bold,
Hans Tale den lød bedre:
„Naar I femhundred Kroner gi'er,
Er fri Jer Hjertenskjære."

6.
Gav Nogle Guld, og Andre Sølv,
Og Andre Penge mange;
Femhundred Kroner gav hun dem;
Nu Geordie var ei Fange.

7.
Op steg hun paa sin ædle Hest,
Og red afsted med Geordie.
Ei Fugl paa Green sang da saa klart,
Som Ridd'ren og hans Lady.

Oversat af Ghelmuyiden.

Nr. 20.

Svend Vonved.

Con moto. (Gl. dansk Folkevise.)

Enkelte.

1. Svend Von = ved sid = der i Bu = re, Han slaaer Guld=har=pen pru = de; Han slaaer Guld=har=pen un = der Skind, Hans Mo=der kom der gangen=des ind.

Chor.

See dig ud, Svend Von=ved!

p cresc. p mf p

2. Ind kom hans Moder Adelin,
Hun var sig vel en Dronning fiin:
„Og du skal dig udride,
Med andre Kæmper stride.“

3. Svend Vonved bandt Sværd ved Side,
Ham lysted nu at stride;
Saa selsom var hans Forde [1])
Ham Ingen møde torde.“

4. Hans Hjelm den var saa blinkend',
Hans Spore den var klingend',
Dertil hans Hest saa springend',
Selv var den Herre saa svingend'.

5. Og han rykked Sværd fra Side,
Ham lysted med Kæmper at stride.
Først vog han da Herr Thule selv,
Og siden alle hans Sønner tolv.

6. Svend Vonved red for høien Tind [2]),
Han bad de Vægt're lade sig ind;
Da Ingen ud til ham ginge,
Han mon over Muren springe.

7. Saa gik han udi Høienloft ind,
Han aad og drak den klare Viin;
Han slog Guldharpen saa længe,
At sønder ginge de Strænge.

8. Saa red han sig da op paa Land,
Og fæsted' sig en Lilievand;
Hendes Fader hed Kong Sigfred,
Og hannem vog den Lindorm led.

[1]) Forde ɔ: Færd, Adfærd. [2]) Tind ɔ: Borgtind, Borg.

Nr. 21.

Agnete og Bjergmanden.

Andantino. (Slesvigsk Folkevise.)

Enkelte Stemmer. Chor.

1. Ag-ne-te gik u-de paa Mar-ken og græd, — Fug-le-ne

sempre p 4. St. de

Enkelte. Chor.

syn-ge, — Da stod den Bjergmand og ly-ded' der-paa. Skjønne Ag-ne-te!

syn-ge —

2.
„Agnete, Agnete! kom ad Bjerget til mig,
Det rødeste Guld det giver jeg dig."

3.
Agnete, hun gik Bjerget da tøise[1]) omkring,
Saa gik hun sig ad Bjerget ind.

4.
Agnete var i Bjerget tre Gange tre Aar;
Hun længes saa saare at see grønne Jord.

5.
Agnete sad ud' og sang Lullernebi[2]);
Da hørte hun Engelands Klokker at ring'.

6.
Agnete gik for sin Fæst'mand at staae:
„Maa jeg ind til Engelands Kirke gaae?"

7.
„„Ja vel maa til Engelands Kirke du gaae;
Det røde Guld maa du ei tage paa.

8.
Og naar du kommer paa Kirkegaard,
Maa du ei slaae ud dit favre Guldhaar.

9.
Og naar du kommer paa Kirkegulv,
Maa du ei gaae med din kjær Moder i Stol.

10.
Og naar du hører den Høiestes Navn,
Saa maa du ei bøie Knæ til Jord.""

11.
Agnete tog alt sit røde Guld paa,
Hun slog og ud sit favre Guldhaar.

12.
Den Tid hun kom paa Kirkegulv,
Saa gik hun med sin kjær Moder i Stol.

13.
Og da hun hørte den Høiestes Navn,
Da bøied Agnete Knæ til Jord.

14.
Den Tid da Messen den var forbi,
Da gik hun med sin kjær Moder hjem.

15.
„Agnete, Agnete! kom ad Bjerget til mig;
Dine smaa syv Sønner græder for dig."

16.
„„Lad græde, lad græde, lad dem græde,
men de vil!
Jeg nu ei mere hører dem til.""

17.
Saa gav han hende en Syge saa krank;
Agnete hun døde i selvsamme Stund.

[1]) tøise ɔ: to Gange. [2]) Lullernebi ɔ: Bisselulle.

Nr. 22.

Elveskud.

Andantino. (Færøisk Folkevise.)

Enkelte.

1. Herr O=luf han ri=der saa vi = de, Alt til sit Bryl=lup at by = de.

mf

Chor.

Men Dand = sen den gaaer saa let i=gjen=nem Lun = den.

sf *p*

2.
Der dandse fire, der dandse fem,
Den Elvekonges Dotter rækker Haanden frem.

3.
„Velkommen, Herr Oluf, lad fare din Fig[1]),
Bi lidt og træd i Dandsen med mig.“

4.
„„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
Imorgen skal mit Bryllup staae.““

5.
„Hør du, Herr Oluf! træd Dandsen med mig,
En Silkeskjorte giver jeg dig.“

6.
„„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
Imorgen skal mit Bryllup staae.““

7.
„Hør du, Herr Oluf, træd Dandsen med mig,
Et Hovedguld[2]) saa giver jeg dig.“

8.
„„Et Hovedguld kan jeg vel faae,
Men dandse med dig tør jeg ikke saa.““

9.
„Og vil du ikke dandse med mig,
Skal Sot og Sygdom følge dig.“

10.
Hun slog ham mellem hans Hærder[3]),
Og aldrig var han slagen værre.

11.
Men der han kom til Borgeled,
Der staaer hans Moder og hviler ved.

12.
„Hør du, Herr Oluf, kjær Sønnen min,
Hvi bær du nu saa bleg en Kind?“

13.
„„Og jeg maa vel bære Kinden bleg,
For jeg haver været i Elvekonens Leg.““

14.
Og aarle om Morgenen, Dag det var,
Da kom den Brud med Brudeskar'.

15.
Hun tog da op det Skarlagen rød,
Der laa Herr Oluf og var død.

16.
Og aarle om Morgenen, Dag det var,
Der kom tre Liig af Herr Olufs Gaard:

17.
Herr Oluf og hans Fæstemø;
Hans Moder blev og af Sorgen død.

[1]) Fig ɔ: Hastværk. [2]) Hovedguld ɔ: Hovedsmykke af Guld. [3]) Hærder ɔ: Skuldre.

Nr. 23.

De to Kongeborn.

Andante. (Danſk Folkeviſe.)

2.
„Hvis ſvømme du forſtaaer, ſaa ſvøm
Henover den ſtride Strand;
For dig i Lygte jeg tænder Lys,
Saa du kan naae til Land."

3.
Men der ſtod hos en arrig Gaſt,
Den Terne ſom hørte de Ord,
Hun Lyſet ſlukked udi Haſt,
Det voldte Ulykke ſtor.

4.
Den Jomfru gaaer med ſorrigfuldt Mod
Hen til den bruſende Strand,
Og der fandt hun den Fiſker god,
Han nylig var kommen til Land.

5.
„Fiſket har jeg den lange Nat,
Men ingen Fiſke faa't,
Men jeg har fundet den Kongeſøn,
Han ligger i min Baad."

6.
Hun tog Guldkjæden af Halſen ſin,
Gav Fiſkeren den til Løn;
Derhos gav hun ham en Fingerring
Af Guld og meget ſkjøn.

7.
Hun bad ham ſige ſin Moder Godnat,
Samt Fader og Søſkende ſmaa.
Saa tog hun Liget i ſin Favn
Og ſank til Havſens Bund.

Nr. 24.

Svend i Rosengaard.

Andantino. (Dansk Folkevise.)

Enkelte.

1. Og hvor har du væ = ret saa læn=ge? Svend i Ro = sen = gaard? „Og jeg har væ = ret i Lun = den, Kjær Mo = der vor! Chor. I ven = te mig seent el = ler al = drig!"

p mf p

2.
Hvorfor er dit Sværd saa blodigt?
Svend i Rosengaard!
„For jeg har dræbt min Broder,
Kjær Moder vor!
I vente mig seent eller aldrig!"

3.
Hvor vil du dig henvende?
„Jeg vil af Landet rende."

4.
Naar vil du komme tilbage?
„Naar vi see hvide Krager."

5.
Naar see vi hvide Krager?
„Naar vi see sorte Svaner."

6.
Naar see vi sorte Svaner?
Svend i Rosengaard!
„Naar vi see Fjedren synke,
Kjær Moder vor!
I vente mig seent eller aldrig!"

7.
Naar see vi Fjedren synke?
„Naar vi see Stenen flyde."

8.
Naar see vi Stenen flyde?
„Naar vi see Havet brænde."

9.
Naar see vi Havet brænde?
„Naar vi see Verdens Ende!"

Nr. 25.

Skön Rosamö.

Andantino. (Svensk Folkevise.)

Soli. Tutti.

1. Det var skön Ro-sa - mö, Ror sig bort till fa-ger ö. Löf, löf och grönan skog. Och när hon kom till ö - na fram, Der fick hon se en svar-ter man. Löf, löf och grö-nan skog.

p f p f

2.
Der fik hon se uppå,
Hur som Svarter bar sig åt.
Han kunde hvarsken [1]) gå hell' stå,
Han låg i sand och åt på strå.

3.
»Tre år och månar fem
Har jag lågat[2]) här med skam;
De bundo mig, de basta mig,
De kasta mig på öna hit.«

4.
Och jungfrun får sit spann [3])
Uti svarta mannens hand.
Så stod han upp en riddare,
Och jungfrun börjar till att le.

5.
Det var den riddaren,
Tager jungfrun i sin famn;
Så bär han henne brådt till strand,
Och seglad' henne till fremmand' land.

[1]) hvarsken (hvarken) hverken. [2]) lågat (legat) ɔ: ligget. [3]) spann, egentlig: saavidt man kan spænde med Fingrene; her: Greb, Tag.

Nr. 26.

Stolts Hilla.

Andante. (Svensk Folkevise.)

Soli. Tutti.

1. Stolts Hil - la sit - ter i kammaren sin, — In-gen vet min sorg u-tan

Soli. Tutti.

Gud — Hon fäl-ler så mån-gen tår up-på kind. Den lef - ver al-drig

till, som jag kan kla - ga mi-na sor-ger.

2.
»Och det var Hertig Hillebrand
Med honom så månde jag fly utaf land.

3.
Och når som vi kommo i rosende lund,
Der lyste Hertig Hillebrand hvila en stund.

4.
Och Hillebrand! Hillebrand! sof inte nu;
Jag hörer min far och mina bröder sju!

5.
Och Hillebrand tog mig allt uti sin famn:
Hilla lilla, Hilla! nämn icke mitt namn.

6.
Så slog han uti den första skar'
Mina bröder sex, och så min far.

7.
Saa mötte han i den andra flock
Min yngsta bror med gullgulan lock.

8.
Och Hillebrand! Hillebrand! stilla dit svärd;
Den döden min yngsta bror är ej värd.

9.
Jag hade ej förr utsagt dessa ord,
Sju sår lade Hillebrand ned til jord.«*)

*) Naar en Ridders Navn blev nævnet under Striden, bragte det ham Døden.

Nr. 27.

Sorgens Magt.*)

Andante. (Svensk Folkevise.)

Soli. *p*

1. Li-ten Ker-stin och hen-nes Mo-der de la-de gull i hår.

Tutti. Soli. *pf*

Hvem bry-ter löf-ven af lil-je-träd? Li-ten Ker-stin hon sör-jer sin

Tutti. *p*

fä-ste-man ur graf. I fröj-den E-der al-la da-gar.

2. Han klappade på dörren med fingrarna små:
»Statt upp, liten Kerstin, tag låsen ifrå!«

3. Och jungfrun hon månde så hastelig uppstå,
Så lätt tager hon den låsen ifrå.

4. Så satte hon honom på rödan gullskrin,
Och tvådde hans fötter i klaraste vin.

5. Och hanarna nu börja att gala;
De döde få ej längre hemma vara.

6. Och jungfrun hon steg upp och tog på sig sina skor;
Så följde hon den ungersven öfver långan skog.

7. Och när som de kommo fram till kyrkogård,
Då började försvinna hans fagergula hår.

8. »Och se, sköna jungfru, hur månan upprann!«
Så hastelig den ungersven från henne försvann.

9. Då satte hon sig ned allt uppå hans graf:
»Och här skall jag sitta, tills Herren Gud mig tar.«

10. Då hördes henne svara den ungersven:
»Och hör du, liten Kerstin, gå hem igen!

11. För hvar och en tår, som du fäller på jord,
Min kista hon blifver så full utaf blod.

12. Men hvar gång du på jorden i hjertat är glad,
Min kista hon blifver så full af rosors blad.«

*) Et Sidestykke til den danske Vise om „Ridder Aage og Jomfru Else"; s. Skolesangenes 3die Hefte, Nr. 21.

Nr. 28.

Suomis sång.*)

Andante con moto. F. Pacius.

ritard. e cresc.

1. Hör, hur herrlig sån-gen skal - lar Mellan Wäi - nös ru - no - hal - ler:

p pp ritard. e cresc.

a tempo ritard. dim. a tempo

Det är Suo - mis sång! Det är Suo - mis sång! Hör, de hö-ga fu-ror

2. 3. 4. St. Det är Suo-mis, är Suo - mis sång!

f ritard. dim. p pp

su - sa, Hör de dju-pa strömmar bru - sa; Det är

3. St. Hör de hö - ga fu - ror su - sa, Hör de dju-pa strömmar

molto riten. e dim.

Suo - mis sång! Det är Suo - mis sång!

bru-sa, Det är Suo - mis, är Suo - mis sång!

ff molto riten. e dim.

*) Finsk Fædrelandssang. — Suomi o: Finland.

2.
Se! bland drifvor högt vid polen
Strålar klar midsommar-solen:
Det är Suomis sång!
Se! på himlens mörka båga
Nattens norrskens flammar låga:
Det är Suomis sång!

3.
Och de väna, blyga dalar,
Der en bäck bland blomstren talar:
Det är Suomis sång!
Och de skogbekrönta fjellar,
Lekande i stjerne-qvällar:
Det är Suomis sång!

4.
Öfver allt en röst oss bjuder,
Öfver allt en stämma ljuder:
Det är Suomis sång!
Broder! eger du ett hjerta,
I dess tjusning, i dess smärta
Hör blott Suomis sång!

E. von Qvanten.

Nr. 29.

Kommer ej våren?

Allegretto. Text og Musik af E. G. Geijer.

I sol-glans än snö-kläd-da fäl-tet står, Ur gran-sko-gen drop-par drif-vor-nas tår; Men jag hör li-ten fo-gel gläd-tigt slå, Han quit-trar så gällt, jag kan det för-stå, Han frå-gar: kom-mer ej vå-ren?

Men fog-len han

p f > p

Nr. 30.

Första aftonen i det nya hemmet.

Andantino.

Text og Musik af E. G. Geijer.

Jag vet en helsning me-ra kär, Än, verld! hvad du kan ge; Den

he-ter frid, Guds frid det är, Och der - om vil jag be. Kom då, o

frid! dröj[1]) i mitt tjäll[2]), Blif bä-sta, bä - sta gä-sten min! Ty da-gen

skri-der, det blir qväll, Och nat-ten bry-ter in, Ty da-gen skrider,

[1]) dvæl. [2]) Bo.

det blir qväll, Och nat-ten bry-ter in.

Nr. 31.

Norrländsk Folkvisa.

Andante.

1. Så ta-ger jag min bös-sa Och så min trog-na hund,
2. Jag är vel in-gen un-ger-sven, Fast jungfrun tyc-ker så;

dolce

riten.

Och gån-gar mig se-dan I ro-sen-de lund, Der fog-lar-ne bland
Jag är vist sjelf-va Nec-ken I böl-jor-na blå, Som haf-ver sin

a tempo

p

lil-jor-na de sjun-ga.
bo-ning un-der i-sen.

pp

Nr. 32.

Den bergtagna.

(Svensk Folkevise.)

Andantino. Soli. Tutti.

1. Och jung-frun hon skul-le sig åt ot-te-sån-gen gå; — Ti-den

Soli.

görs mig lång — Så gick hon den vä-gen, åt hö-ga ber-get

Tutti.

låg. Men jag vet, att sor-gen är tung.

2.
»Farväl, min kära fader! farväl, min hulda mor!
Farväl, min kära syster! farväl, min kära bror!

3.
Farväl, du höga himmel! farväl, du gröna jord!
Nu resar jag till berget, der Bergakungen bor.«

4.
Hon klappade på bergadörrn med fingrarna små:
»Statt upp, du höga Bergakung, drag låsen ifrå!«

5.
Och upp steg Bergakungen, drog låsen ifrå,
Och bjöd så den jungfrun in till sig att gå.

Nr. 33.

Dalkarla-Sång.

Tempo di marcia. Otto Lindblad.

1. Jag vet ett land långt upp i hö-gan nord, Ej varmt och rikt som
2. När tve-drägts-an - den öf-ver jor-den far Och vä - cker hat i

f

söderns län-der, Men hjertan klap-pa der för fo-ster-jord, Och man-dom bor, ja
bröders sin-nen, En Da - la-man sin ro i hemmet har Och lef - ver glad, ja

p *f*

man - dom bor på Sil-jans grö-na strän - der; Och sko-gar su - sa der i
lef - ver glad i si - na sto-ra min - nen; Men blif-ver striden engång

p

dy-ster prakt, Och elf-var bru-sa der från trakt till trakt: Ett herr-ligt land, ett
al - var värd, Då vå-gar han sitt ord och sist sitt svärd. Ett herr-ligt land, ett

f

decresc. pp

herr-ligt land, I go-de Da-la-män, I go-de Da-la-män! Och

f

I go-de Da - - la - män! Och

pp

hvem det lan-det en gång sett, han längtar dit, längtar dit i - gen.

G. Nyblæus.

f

Nr. 34.

Kung Carl d. 12tes bild.

Con moto. (Svensk Folkevise.)

1. Kung Carl den Tolf-te var en lång Och väl-upp-väx-ter hjel-te, Den

semp. f e marcato.

man kund' se ej en-da gång Sitt kar-la-hjer-ta fäll-te. Hans ö-gon

vo - ro o-för-skräckt', Lik-som på un - ga ör-nar; Hans

Hans ö-gon vo-ro oförskräckt',Lik-som på un-ga ör-nar; Hans

styf-ve näf - var knyt-tes käckt, Som rammar up - på björnar.

styf - ve näf-var knyt - teskäckt,Som ram - mar up-på björnar.

2.

Hans korta hår, som kämdes opp,
Afbildade en krona,
Som var åt en så dugtig kropp
En sirlig hufvudbona;
Hans armar, ben vor' full' af merg,
Hans skuldror utaf styrka,
Hans länder voro liksom berg,
Och marmorn i vår kyrka.

3.

Hans drägt det var en Svensker rock
Af blått passabelt kläde,
Han hade elghuds köller ock,
Som aldrig låg i träde,
Och handskar utaf samma slag,
Som långt på armen räckte;
Tror knappt, manchetten satt i lag,
Den styfva kragen täckte.

4.

Ett tjockt gehäng, tre finger bredt,
Var spändt på blåa rocken,
En gruflig pamp, den mången sett
Nedsabla hela flocken,
Satt, dragen till en tredjedel,
I detta gula bälte:
Och ville ut, ge den sin del,
Som trotsat denne hjelte.

5.

Ett dunder hördes, när han gick
Med sina stöflar store,
Som sutto uti krigsmans skick,
Och föga blanke vore;
Han hade sporrar uppå dem,
Så stora, att de passa
Åt sådan fot och karla-lem,
Med sina kringlor hvassa.

Nr. 35.

Vårsång.

Allegretto. Otto Lindblad.

Se, hur de silf - ra-de bäc-kar-na små Vän - lig ar-mar kring

slå, Hur de silf - ra-de

p

tuf - vor-na slå. *p* Vän - li - ga bäc-kar med to - ner-nas kla-ra,

p

mf *p* Klin-gan-de våg vill jag fam-na, som I, Vå-ren den un-ga, och

mf *p*

cresc. *f* fog - lar-nes ska - ra Väc-ka med sån - gen till skön har-mo - ni.

cresc. *f*

Nr. 36.

Zigeunerchor af „Preciosa".

Moderato. C. M. Weber.

1. I Skov, i Skov, i Skov, i Skov, I fri=ske, grøn=ne Skov, I

Skov, i Skov, Hvor E=cho boer, Hvor E=cho boer, I Skov, hvor E=cho boer, I

Skov, hvor E=cho boer. *) 3. St. Der to=ner vor Sang mellem

Valdhorns Klang Saa ly=stig fra Busk o=ver

*) 1ste, 2den og 4de St. kunne alle efterligne Klangen af Valdhorn, eller ogsaa kunne 1ste og 2den St. blot synge „La la", og kun 4de St. efterligne Valdhornet.

tau = se Vang. Tra = rah, Tra=rah, Tra=

rah, Tra=rah, Tra=rah, Tra=rah, Tra=rah! Tra=rah, Tra=rah, Tra=rah!

2.

|: Ved Nat, ved Nat, :|
Ved ravnesorte Nat,
|: Ved Nat :|
|: Vi slumre ei, :|
|: Ved Nat vi slumre ei. :|
De lurende Ulve omsnige os tyst,
Ei Hundenes Bjæffen de høre med Lyst.
Vauvau! Vauvau! Vauvau!

3.

|: Vor Jord, vor Jord, :|
Den store, vide Jord —
|: Vort Hjem! :|
|: Den er vort Hjem, :|
|: Den vide Jord — vort Hjem! :|
Med Sang vi omdrage, saa Luften gjentoner
Og Dale og Kløfter og Skovenes Kroner.
Halloh! Halloh! Halloh!

Efter det Tydske af C. J. Boye.

Nr. 37.

Aftenstemning.

Adagio. F. L. Æ. Kunzen.

p

Snart vil so = ve ind. Savn og Sorg i Hjertets Bo, Ak! kun

mf

Snart vil so = ve ind. Savn og Sorg i Hjertets Bo, Ak! kun

I faae al=drig Ro! Savn og Sorg i Hjer=tets Bo, Ak! kun I faae

I faae al=drig Ro! Savn og Sorg i Hjer = = = tets Bo, Ak! kun I faae

p p p p

al = drig Ro! Al = drig Ro, al = drig Ro, nei, al = drig Ro! Al = drig Ro, al = drig

p p p p

pp ppp

Ro, nei, al = drig Ro! Al = drig Ro, al = drig Ro, al = drig Ro!

P.P.

pp ppp

Nr. 38.

Modersmaalet.

Den danske Folkemelodie „En deilig ung Ridder."

Andantino.

1. Vort Modersmaal er dei = ligt, det har saa mild en Klang; Hvor=med skal jeg lig = ne og pri = se det i Sang? En høi = baa=ren Jom = fru, en æ = del Kon = ge = brud, Og hun er saa ung og saa yn = dig seer hun ud, Og hun er saa ung og saa yn = dig seer hun ud.

p mf p mf poco tard.

2. Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt Ord
Til Elskovs sagte Bønner, til Seirens stolte Chor;
Er Hjertet trangt af Sorgen og svulmer det af Lyst,
|: Hun skjænker os Tonen, som lette kan vort Bryst. :|

3. Og om i Øst og Vest vi har sværmet og søgt
De svundne Tiders Viisdom, de fjerne Landes Kløgt,
Hun lokker og hun drager, vi følge hendes Bud;
|: For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud. :| *)

4. Og alle de Skjalde, hun skjænked' Ordets Magt,
De blev om hendes Sæde en stærk og trofast Vagt;
Hver Sang, som Folket kjender og lytter til med Lyst,
|: Den blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes Bryst. :|

5. Hver kraftig Skjemt, der lokker paa Læben frem et Smiil,
Den blev i hendes Kogger en hvas og sikker Piil,
Hvert Ord, der kom fra Hjertet og som til Hjertet naaer,
|: Det blev en Steen i Muren, der hegner hendes Gaard. :|

6. Og Aarene rulle og skiftes om paa Jord,
Og vore Navne glemmes, som Snee, der faldt ifjor,
Og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens Bud!
|: Men hun er saa ung og saa yndig seer hun ud! :|

E. Lemcke.

*) Det herefter følgende Vers er udeladt; men jeg haaber i en 2den Udgave at kunne optage det!

Nr. 39.

Oehlenschlägers Minde.

Digterens Melodie til „Det var Ridder Herr Aage."

Andante.

p

Hver-gang vi os fry-der Ved di-ne Strænges Kvad,
Da er din Ki-ste for-in-den Med rø-de Ro-sen-blad.

*) See 3die Hefte af Skolesangene, Nr. 21, 6te Vers.

Nr. 40.

Amen.

**) Denne Linies Noder læses en Octav dybere end foreskrevet.

cresc.

= = = men, A = = = men, A = men, A = = = =

cresc.

= = = = men, A = = = = = men, A = = = = = = = men,

pf

A = = = = = = men, A = men, A =

p poco cresc.

A = = = men, A = = men, A = = = = = = = = men, A =

men, A = = = men, A = = = men!

decresc. e ritard.

A = = = = = = = = = = men, A = = men, A = = = men!

decresc. e ritard.

decresc. e ritard.

= = = = = = = = = men, A = = = = = = = men!

decresc. e ritard.

= = = = men, A = = = men, A = = = = = = men!

Nr. 41.

Amen.

Molto andante. A. P. Berggreen.

Sopran.

Alt.

p

A = = = = = men,

Tenor.*)

A = = = men, A = men, A = = = = = = = = = men,

Bas.

pf A = = = = men, A = = men,

A = = = = men, A = = = = = men, A = = men,

A = = = men, A = = = = = men, A = men, A = men,

*) Denne Linies Noder læses en Octav dybere end foreskrevet.

cresc. *p*

A = = A men, A = men, A = = = = = men, A = = = =

cresc. *p*

A = = men, A = men, A = = = = = = men, A = = =

cresc. *p*

A = = = = = = = = = = men, A = = men, A = men, A = = = =

ff *cresc.* *p*

A = = = men, A = = men, A = men, A = men, A = = = =

pp

men, A = = = = = = men, A = = = = = = = = = men!

pp

men, A = men, A = men, A = = = = men!

pp

= men, A = = = = men, A men, A = = = = men!

pp

men, A = = = = men, A = = = = = = = = men!

Indhold.

Rettelse.

Side 44, 7de System: Den 1ste Node i Sopranen skal være f.

Berggreen.

Sange til Skolebrug

10 H.

D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313282

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

10de Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1865.

Forord.

I den Tanke, at disse, af Enkelte blandt Folket i tro Hukommelse gjemte og i Tidernes Løb af dem til Forskjellige meddeelte Viser og Melodier, atter kunde blive Folkets mere almindelige Eiendom, naar Udbredelsen af dem lettedes, har jeg samtidig med nærværende Hefte ladet udgaae et særskilt lille Hefte, hvori kun Texterne indeholdes, nærmest med Hensyn til Landsbyskolerne, og efter derom af Lærere i Landsbyskoler yttret Ønske. I disse Skoler tør man nemlig ikke gjøre Fordring paa Nodekundskab hos Børnene*), og Anskaffelsen af et tilstrækkeligt Antal Sangbøger med dertil hørende Melodier er derfor forbunden med uhensigtsmæssige Udgifter for Skolekassen. Medens nu blot Læreren behøver et Exemplar af nærværende Hefte, kunne Børnene forsynes med den lille særdeles priisbillige Textsamling. At Texterne maatte forkortes, gjorde ikke blot Pladsen nødvendig, men ogsaa Hensyn til dem, for hvem Samlingen er bestemt. Omkvædene, der gjentages til hvert Vers, ere kun satte ved det første og, for at adskille dem fra den øvrige Text, i Parenthes. En forhøiet Interesse giver det Sangen, naar Omkvædene synges i Chor, medens den øvrige Text synges kun af Een eller et Par.

For ikke at gjøre Optegnelsen af Melodierne mere broget, end nødvendigt, har jeg ikke antydet alle de Delinger eller Sammentrækninger af Noderne, som Versenes forskjellige Form medfører; men idet jeg med Varsomhed har læmpet Versene efter den rhythmiske Inddeling, som er den fremherskende i hver Vise, vil Underlægningen af Texten ikke være forbunden med nogen Vanskelighed. I flere Melodier vil man saaledes finde to Stavelser under een Node, hvad altsaa vil sige, at Noden maa deles i to lige Dele eller, hvor man finder det passende, f. Ex. en ♩ i ♪. ♬ istedetfor i ♪ ♪. Dette er Noget, som for Folket falder af sig. Undertiden findes nogle smaa Optakts-Noder, hvorunder ikke staaer nogen Stavelse; herved er antydet, at disse Noder ikke væsentlig høre med til Melodiens Form, men ere nødvendige til enkelte Vers.

Tempo-Betegningen har jeg i dette Hefte angivet paa Dansk. Da de fremmede Kunstord imidlertid have en mere bestemt — om langtfra bestemt — Betydning, har jeg nedenfor sammenstillet disse med de brugte danske Udtryk.

Langsomt = **Andante.**
Temmelig langsomt eller **Noget langsomt** = **Andantino.**
Ikke for langsomt (dog mere langsomt end hurtigt) = **Andante con moto** eller **Con moto.**
Ikke for hurtigt eller **Ikke meget hurtigt** (dog mere hurtigt end langsomt) = **Allegretto.**
Temmelig hurtigt eller **Liveligt** = **Allegro moderato** eller **Poco allegro.**
Muntert = **Allegro.**

D. 2den April 1865.

A. P. B.
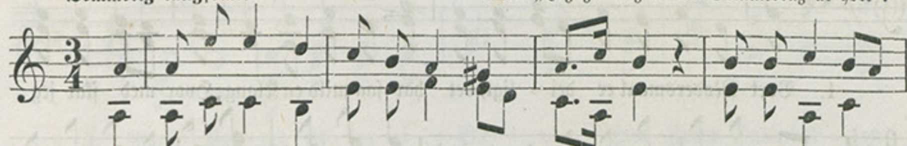
---

*) Imidlertid har jeg været i Landsbyskoler, hvor ivrige Lærere have vidst at finde Tid til at meddele Børnene en efter Omstændighederne ikke ringe Nodekundskab og Øvelse i at synge efter Noder (f. Ex. i Hals ved Aalborg, Hjortshøi ved Aarhuus).

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

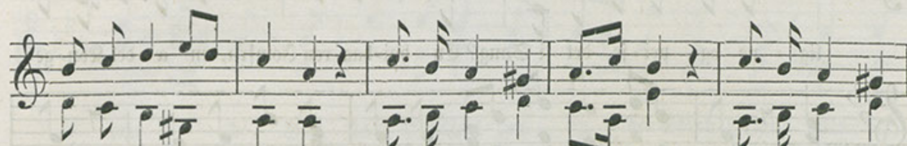
Nr. 1.

Folkevisen.
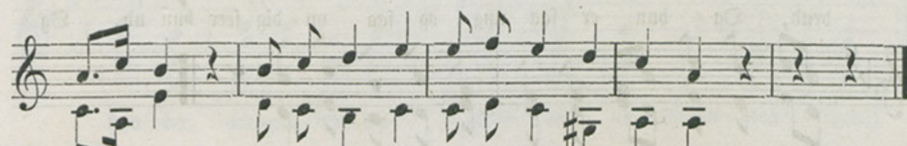
Temmelig langsomt. Mel. „Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre".

1. Jeg gik mig ud en Sommer=dag at hø = re Fug=le=sang, som

Hjer=tet kun=de rø = re, I de dy = be Da = le, Mel=lem Nat = ter=

ga = le Og de an = dre Fug=le smaa, som ta = le.

2.

Der sad en lille Fugl i Bøgelunden,
Sødt den sang i Sommer=Aftenstunden
I de grønne Sale,
Mellem Nattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

3.

Den sang om Alt, hvad det er Lyst at høre,
Allerhelst hvad Hjertet dybt kan røre,
I de grønne Sale,
Mellem Nattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

4.

Den sang, som talt udaf mit eget Hjerte,
Toner gav den al min Fryd og Smerte,
I de grønne Sale,
Mellem Nattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

5.

Da nynned' jeg saa smaat i Aftenstunden:
Flyv, Guldtop! flyv rundt i Bøgelunden,
I de grønne Sale,
Mellem Nattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

6.

Paa Folkets Modersmaal med Danmarks Tunge
Syng, som ingen andre Fugle sjunge,
I de grønne Sale
Mellem Nattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 2.

Modersmaalet.

Ikke for hurtigt. Mel. „En deilig ung Ridder“.

1. Vort Modersmaal er dei = ligt, det har ſaa mild en Klang; Hvor=med ſkal jeg

lig = ne og pri = ſe det i Sang? En høi=baa=ren Jomfru, en æ = del Kon=ge=

brud, Og hun er ſaa ung og ſaa yn = dig ſeer hun ud, Og

hun er ſaa ung og ſaa yn = dig ſeer hun ud.

2. Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt Ord
Til Elſkovs ſagte Bønner, til Seirens ſtolte Chor;
Er Hjertet trangt af Sorgen og ſvulmer det af Lyſt,
|: Hun ſkjænker os Tonen, ſom lette kan vort Bryſt. :|

3. Og om i Øſt og Veſt vi har ſværmet og ſøgt
De ſvundne Tiders Viisdom, de fjerne Landes Kløgt,
Hun lokker og hun drager, vi følge hendes Bud,
|: For hun er ſaa ung og ſaa yndig ſeer hun ud. :|

4. De Fremmede, de tænkte at volde hende Sorg:
De bød hende Trældom i hendes egen Borg;
Men juſt ſom de meente, hun var i Baand og Baſt,
|: Da lo hun ſaa hjertelig, at alle Lænker braſt. :|

5. Og alle de Skjalde, hun ſkjænked' Ordets Magt,
De blev om hendes Sæde en ſtærk og trofaſt Vagt;
Hver Sang, ſom Folket kjender og lytter til med Lyſt,
|: Den blev en Ring i Brynjen, ſom dækker hendes Bryſt. :|

6. Hver kraftig Skjemt, der lokker paa Læben frem et Smiil,
Den blev i hendes Kogger en hvas og ſikker Piil,
Hvert Ord, der kom fra Hjertet, og ſom til Hjertet naaer,
|: Det blev en Steen i Muren, der hegner hendes Gaard. :|
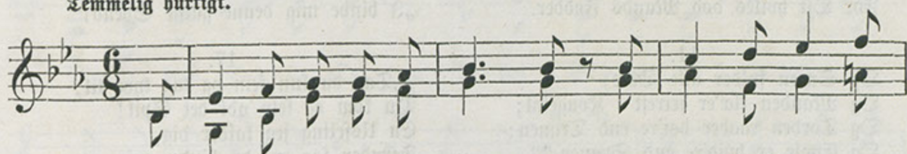
7. Og Aarene rulle og ſkifte om paa Jord,
Og vore Navne glemmes, ſom Sne, der faldt ifjor,
Og Slægt efter Slægt ſegner hen paa Nornens Bud!
|: Men hun er ſaa ung og ſaa yndig ſeer hun ud! :|

E. Lembcke.
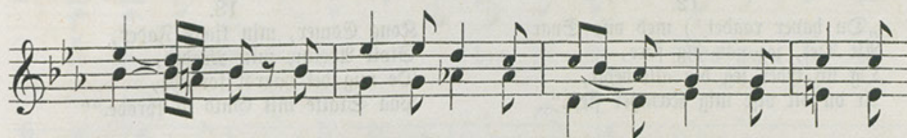
Nr. 3.

Svend Vonved.

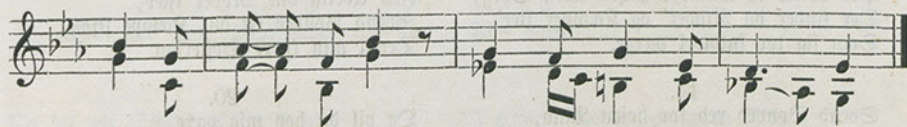
Temmelig hurtigt.

1. Svend Von=ved sid=der i Bu=re, Han slaaer Guld=har=pen

pru=de, Han slaaer Guldhar=pen un=der Skind¹), Hans Mo=der

kom der gan=gen=des ind. (See dig ud, Svend Von=ved!)

2.

Ind kom hans Moder Adelin,
Hun maatte vel være en Dronning fiin:
„Du skal dig, Svend Vonved, udride,
Med andre Kæmper at stride.“

3.

Svend Vonved bandt Sværd ved Side,
Ham lysted med Kæmper at stride;
Saa underlig var hans Forde²),
Ingen Mand ham møde torde.

4.

Han red i Dage, han red i tre,
Men ingen By han kunde see.
„Eia“, da sa'e den unge Mand,
„Er her ingen By i dette Land?“

5.

Han rider sig ad Veien fram!
Der møder ham Herr Thule Vang,
Herr Thule med sine Sønner tolv;
De vare Alle Riddere bold'.

6.

Svend Vonved rykked' Sværd fra Side,
Ham lysted med Kæmper at stride.
Først vog³) han da Herr Thule selv,
Og siden alle hans Sønner tolv.

7.

Saa red han frem for de Høie,
Hvor Hyrden Fæet mon drive.
„Hør, goden Hyrde! med dine Faar:
Du give mig nogle vise Svar.

8.

Hvad er trindere end et Hjul?
Og hvor da drikkes den favreste Juul?
Og hvor gaaer Solen til Sæde?
Og hvor hvile død Mands Fødder?

9.

Hvad opfylder alle Dale?
Hvad klæder feirest i Kongesal?
Hvo raaber høiere end Tranen?
Og hvad er hvid're end Svanen?“

10. „„Solen

¹) skjulte den under sin Klædning. ²) Forde o: Adfærd. ³) vog o: dræbte.

10.
„„Solen er trindere end et Hjul;
I Himlen holdes den favreste Juul;
For Vest gaaer Solen til Sæde;
For Øst hviles død Mands Fødder.

11.
Og Sneen fylder alle Dale;
Og Manden klæ'er feireft i Kongesal;
Og Torden raaber høi're end Tranen;
Og Engle er hvid're end Svanen.""

12.
„Du haver raadet [1]) med vise Svar
Alt Det, jeg gav dig fore,
Og nu troer jeg dig allerbedst,
At du vil vise mig Kæmper flest."

13.
„„Jeg viser dig til Sønderborg,
Der drikke de Kæmper Mjød uden Sorg,
Der finder du Ridder' og Kæmper fler',
Som sig tør fuldtvel værge.""

14.
Svend Vonved red for høien Tind,
Han bad de Vægt're lade sig ind;
Da Ingen ud til ham ginge,
Han mon over Muren springe.

15.
Han bandt sin Hest med Tove [2]),
Og gik i Borgestuen ind;
Han satte sig der øverst til Bords
Og taled' ikke et eneste Ord.

16.
Han drak og aad og fik sig Mad,
Og ikke spurgte han Kongen ad.
Kong Vidrik taler til Kæmper fem:
„I binde mig denne galne Svend!"

17.
„„Tag du kun fem og tag tyve til,
Du kom og selv udi det Spil!
En Usseling jeg kalder dig,
Foruden saa er, du binder mig.

18.
Kong Esmer, min kjære Fader,
Stolt Adelin, min Moder,
De mig det haardt forbøde,
Paa Skalke mit Guld at forøde.""

19.
„Var Esmer Konning din Fader,
Fru Adelin din Moder kjær,
Svend Vonved est du, Kæmpe skjøn,
Dertil min kjære Søsterson.

20.
Og vil du hos mig være,
Dig times skal Hæder og Ære,
Hvor du vil i Landet fare,
Mine Ridd're skulle paa dig vare."

21.
Saa gik han ud i Høieloft ind,
Han aad, og drak den klare Viin.
Saa slog han Guldharpen saa længe,
At sønder ginge alle de Strænge.
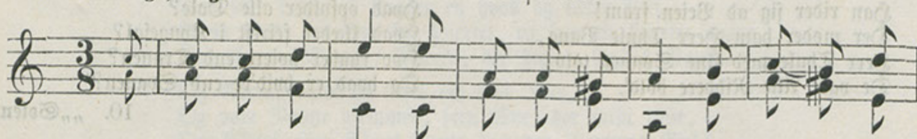
22.
Saa red han sig da op paa Land,
Og fæsted saa skjøn en Lilievand,
Hendes Fader hed Kong Sigfred,
Og hannem vog den Lindorm led.

[1]) raadet ɔ: udtydet. [2]) Tove ɔ: Toug, Reb.

Nr. 4.

Sivard Snarensvend.

Temmelig hurtigt.

Mo = ders Bed = ste; Og nu ly = ster Si = vard til Ho = ve at ri = de, Og Lyk = ken saa vil han fri = ste. (Saa ly = ste = lig ren = der han, Graa=mand, un = der Si = vard.)

2.
Og det var Sivard Snarensvend,
Gaaer for sin Moder at stande:
„Hvad heller skal jeg fra Eder ride,
Eller skal jeg til Hove gange?"

3.
„„Og ikke skal du fra mig gaae,
Om Hesten dig bære kan;
Jeg dig skal give Hesten god,
Som Hofdrenge kalde Graamand.""

4.
De ledte frem den gode Hest.
Han binder op Hjelm hin berte[1]);
Saa binder Sivard Sværd ved Side, —
Det twinger hans Moders Hjerte.

5.
Og hun fulgte hannem saa langt ad Led[2]),
I Hjertet var hende saa vee:
„Du vogte dig vel for Graamand, din Hest,
Han kan saa mange Sned."

6.
„„Og hør I det, min Moder kjær!
Og I tør[3]) ikke saa kvide,
Men[4]) I haver født saa rask en Søn,
Som vel sin Hest kan ride.""

7.
I femten Nætter og femten Dage,
Render han over Bjerge og Dale;
Og han kom for saa høit et Huus,
Men Porten var i Laas med alle.[5])

8.
Dankonning stander i høien Vern[6]),
Og seer han ud saa vide:
„Hisset jeg seer en drukken Hofmand,
Sin Hest kan han vel ride.

9.
Enten er det en drukken Hofmand,
Som kan sin Hest vel ride,
Eller Sivard, min Søstersøn,
Og han haver været i Stride."

10.
Graamand han tog nu Mile for Tand,
Og han sprang over de Tinde[7]);
Det frygted Fruer og Jomfruer for,
Saa mange som der var inde.

11.
Kongen taler til sine Mænd:
„I gjøre Sivard godt;
Thi det vil jeg forsanden sige,
Han taaler ingen Spot."

[1]) bert ɔ: smuk, glimrende. [2]) ad Led ɔ: paa Vei. [3]) tør ɔ: behøver. [4]) men ɔ: medens, thi. [5]) med alle ɔ: aldeles. [6]) Vern ɔ: Vagttaarn. [7]) Tinde ɔ: Borgmuur.

Nr. 5.

Turneringen.

Temmelig hurtigt.

1. De va - re syv og syv - sinds - ty - ve, Der de drog ud fra Hald, Og der de kom - me til Brat - tings - borg, Der slo - ge de de - res Tjald[1]). (Det don - ner un - der Ros[2]), de dan - ske Hof - mænd der de ud - ri - de.)

2.
Kong Nilaus stander paa høien Tind,
Og seer han ud saa vide:
„Hvi haver de Kæmper deres Liv saa fal[3]),
At dem lyster her at stride?

3.
Og hør du, Sivard Snarensvend!
Du haver vanket saa vide,
Du friste[4]) skal disse Kæmpers Vaaben,
Til dem under Tjalden ride."

4.
Og det var Sivard Snarensvend,
Han ind under Tjalden treen:
„I ere min Herre velkommen her,
I Dannerkongens Mænd!

5.
Er Nogen af Dannerkongens Mænd,
Som Dysten lyster at ride,
Han tøve ikke saa længe da,
Han møde mig paa den Hede."

6.
De kasted' Tærning paa Tavelbord,
Den Tærning randt saa vide;
Og det faldt ungen Hr. Humble til,
Han skulde med Sivard stride.

7.
Det første Rid, de sammen red
— De Hellede[5]) baade[6]) var stærke —
Da sønder gik Humbles Sadelring,
Hans Skjold fløi saa langt i Marke.

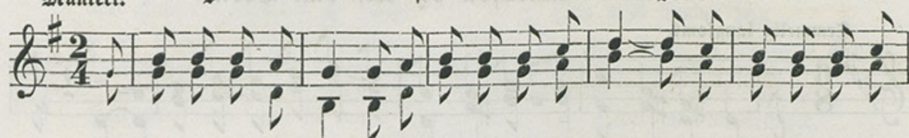
8.
Det andet Rid, de sammen red
— De var to Kæmper baade —
Da brast begge deres Sadler i to,
Og Humble fra Sadelbue.

[1]) Tjald ɔ: Telt. [2]) Ros ɔ: Hest. [3]) fal ɔ: tilfals. [4]) friste ɔ: prøve. [5]) Hellede ɔ: Helte. [6]) baade ɔ: begge.
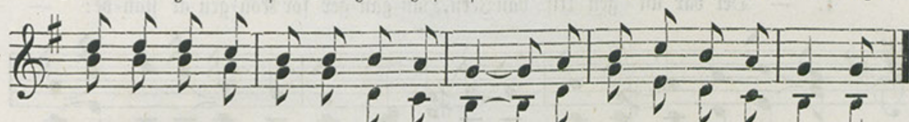
Nr. 6.

Kong Dideriks Kæmpers Færd i Birtings-Land.

Muntert.

1. — Kongen raa'er for Bor=gen Og saa for al = le Land, Og saa for man=gen

ra = ſker Helt Med dra=gen Sværd i Haand. (Men Kon=gen raa'er for Bor = gen.)

2. Kong Didrik ſidder paa Brattingsborg,
Og ſeer han ud ſaa vide:
„Ingen veed jeg i Verden til,
Der være kan min Lige."

3. Ind kom Kong Iſalds Smaadreng,
Og ſtedes han for Bord:
„Nu ſkulle I den Skat udgive,
Som lovet var ifjor."

4. „„Ikke ſkal jeg den Skat udgive,
Som jeg var førre vaan [1]),
Før ſkal jeg drage til Birtingsland,
Og drage mit Sværd af Spaan. [2])

5. Hør du, Hvitting Halfredsſøn!
Du giv mit Ord vel Gjem:
Du ſkal drage til Birtingsland
Og føre os Skatten hjem.

6. Jeg faaer [3]) dig Vidrik Verlandsſøn
Og dertil Didrik af Bern;
Det er de bedſte Orlogsmænd [4]),
Som ſtride vil fuld gjerne.""

7. De ſatte dem paa deres Heſte,
De red ſaa langt af Led,
Det vil jeg forſanden ſige,
De var i Hu ſaa vred.

8. Kuren [5]) ſtaaer paa Verne [6]),
Og han ſeer ud ſaa vide:
„Hisſet ſeer jeg Kæmper tre,
Mig tykkes, de er fuld vrede."

9. De ſatte deres Heſte,
Paa Slottet ginge ind;
Og det vil jeg forſanden ſige,
De vare ſaa vred' i Sind.

10. Meldte det Iſald Konning,
Og taled' han et Ord:
„Hveden ere de tappre Svende,
Som ſtaaer her for vort Bord?"

11. Svared det Kongens Skjænker,
Som ſkjænkte Mjød og Viin:
„Tage vi vore hvasſe Spjud,
Drive dem tilbage igjen!"

12. Det var Hvitting Halfredsſøn,
Han tog den Skjænker i Skjæg,
Han ſlog ham under Øret ſaa,
At Hjernen ſtænked paa Væg.

13. Det var Hvitting Halfredsſøn,
Gjorde ſig deraf en Leg;
Han kaſted det døde Lig paa Bord:
„Her, pluk mig denne Steg."

14. Og frem treen Diderik af Bern,
Tog Sværd ved gyldne Kavle [7]);
Han hug paa Iſald Konning,
At Odden ſtod i hans Navle.

15. Frem treen Vidrik Verlandsſøn,
Og han hug ſig en Ring;
Hug fyrretyve Kæmper ihjel;
Selv løb han uden omkring.

16. Saa red de ud af Birtingsland
Med dragne Sværd i Hænde,
Og efter ligge de Kæmper døde;
Saa fik den Leg en Ende.

[1]) vaan ɔ: vant til. [2]) Spaan ɔ: Træ, Træſkede. [3]) faaer ɔ: ſlyer, giver. [4]) Orlog ɔ: (efter gammel Betydning) Krig, ſaavel tilſøes ſom tillands. [5]) Kuren ɔ: Vægteren. [6]) Verne ɔ: Vagttaarnet. [7]) Kavle ɔ: Kaardefæſte.

Nr. 7.

Vidrik Verlandssøn og Ulf van Jern.

Temmelig langsomt.

1. — Det var un-gen Ulf van Jern, Han gan-ger for Kon-gen at stan-de: — „Vil-le I laa-ne mig af E-ders Mænd, Min Fa-ders Død at hæv-ne?“ (Det kla-ger den Svend, som fan-gen lig-ger paa He-den.)

2. Kongen ganger paa Gulvet frem
Med Sølvkar i hviden Hænde:
„Hvilke af mine gode Hofmænd
Vil følge af Land min Frænde?“

3. Det var Vidrik Verlandssøn,
Han gjorde deraf en Gammen:
„Det var, som drukke vi Mjød af Skaale,
Kunde vi komme sammen.“

4. Det var Vidrik Verlandssøn,
Han tænkte paa Hæder og Ære:
„Skikke vi frem vort Sendebud,
Vi komme ustjaalne dere!“ [1])

5. Det var ungen Hammer Graa,
Han løber Østen af By;
Hvert det Menneske hannem saae,
Da fældte Lød og Lyd. [2])

6. Ind kom ungen Hammer Graa,
Og stedes han for Bord;
Han var snild i Tunge,
Han føied saa vel sine Ord.

7. „Hil sidde I, Konge af Brattens Vendel,
De Andre vil jeg ikke nævne;
Imorgen kommer Ulf van Jern,
Sin Faders Død vil han hævne.“

8. „„Bedre var hannem hjemme at tøve,
Og krybe under Torne saa stinde [3]);
Hans Fader stod mig ei Hug uden to,
Han selv staaer mig halv mindre.““

9. „Hør I, Konge af Brattens Vendel!
I holde Tand for Tunge;
Op saa voxer den unge Rakke [4])
Med hvasse Tænder i Munde.“

10. De rede al [5]) den mørke Nat
Alt over den sorte Hede,
Der skinte Lys, som det var Dag,
Alt ud af Vaaben deres.

11. Paa Birtings Hede de slog deres Fane,
En Løve man saae deri flyve;
Der var saa mangen uskyldig Mand,
Som der maatte miste sit Liv.

12. Det var Kongen af Brattens Vendel,
Gjennem gyldne Hjelm han saae:
„Hvem er fremmest i Hoben i Dag,
Mens mit Folk falder mig saa fra?“

13. Det svared en af Kongens Kæmper,
Thi han vel Vidrik kjendte:
„Det er Vidrik Verlandssøn,
Han rører Mimring [6]) i Hænde.“

[1]) Vi ville ikke liste os paa dem; — dere ɔ: der. [2]) De blegnede og tabte Mælet; — Lød ɔ: Farve, Ansigtsfarve. [3]) stinde ɔ: skarpe. [4]) Rakke ɔ: Hund. [5]) al ɔ: hele. [6]) Mimring, Navnet paa hans Sværd.

14. Dertil svarede Kongen igjen,
Han saae gjennem Hjelmen hin trange:
„Jeg strider ilde imod det Skjold,
Der skinner i Hammer og Tange."

15. Det var Kongen af Brattens Vendel,
Han tog sin Hest med Spore,
Han red til Vidrik Verlandssøn,
Han vilde ham fælde til Jord.

16. Det var Vidrik Verlandssøn,
Og han sit Sværd uddrog;
Og det var Kongen af Brattens Vendel,
Han midt isønder hug.

17. „Hør du, Konge af Brattens Vendel,
Lad det dig ikke fortykke [1]):
Naar du falder af Sadlen ned,
Da falder du i to Stykker."
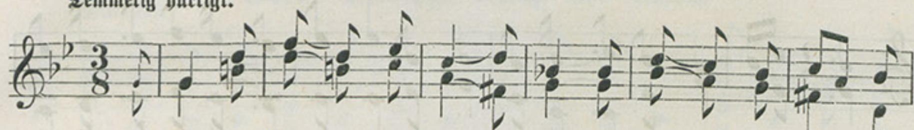
18. Saa glade red alle Kongens Mænd
Med Ulf van Jern fra Stævne;
Takked han Vidrik Verlandssøn,
Hans Faders Død han hævned."

[1]) fortykke ɔ: fortryde paa.
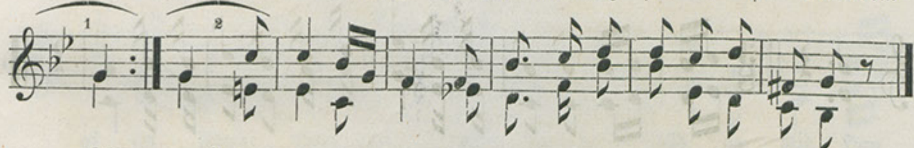
Nr. 8.

Grev Guncelin.

Temmelig hurtigt.

1. { — Det var Gre-ve Herr Gun-ce-lin, Han ta-ler til Mo-der sin:
„Jeg vil ri-de mig op paa Land Og fri-ste Manddom min." }

(Vel op før Dag! Vi kom-me vel o-ver den He-de.)

2. Saa red han sig til Brattensborg;
Han stødte paa Porten med Skaft:
„Er her nogen Kæmpe inde,
Som fægte vil med Magt?"

3. Det var da Herr Iver Blaa,
Han vendte sig i Vest:
„Hjælp nu Ulf og Asmer Grib! [1])
Jeg hører den Kæmpe trøst." [2])

4. Det var Greve Herr Guncelin,
Han vendte sig i Øst:
„Hjælp nu, Jesu, Mariæ Søn!
Jeg hører den Kæmpes Røst."

5. Det første Rid, de sammen red,
— De Hellede baade var stærke —
Stak han saa Herr Iver Blaa,
Han drev saa langt i Mark.

6. „Hør du, Greve Guncelin!
Og vilt du lade mig leve,
Jeg haver mig en Fæstemø,
Og den vil jeg dig give."

7. „„Ikke med din Fæstemø
I Ægteskab vil jeg leve;
Giv mig Salenta, Søster din!
Med hende la'er jeg mig nøie.""

8. Saa redte de til Bryllup,
Som de kunde allerbedst;
De bøde dertil de Kæmper,
Som de kunde allerflest.

9. De bøde Vidrik Verlandssøn,
Stærk Diderik udaf Bern;
De bøde hid Holger Danske,
For han vilde stride saa gjerne.

10. De

[1]) Holdes for et Slags personlige Skytsguder, som Hedningen Iver Blaa paakalder, i Modsætning til den christne Kæmpe Herr Guncelins Henvendelse i det følgende Vers. [2]) trøst ɔ: dristig.

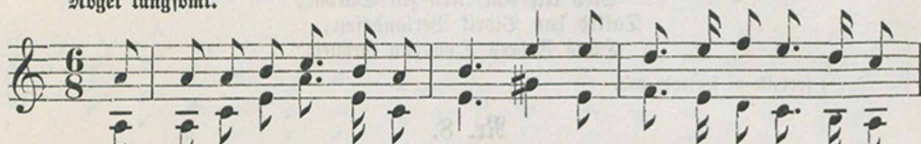
10. De bøde Sivard Snarensvend,
Han skulde for Bruden ride;
Saa kom Langbeen Risker,
Han skulde hos Brudgommen sidde.

11. De bød' end Mester Hildebrand,
Han bar for Bruden Blus;
Og hannem fulgte de Kæmper tolv,
De drukke og gjorde godt Ruus.
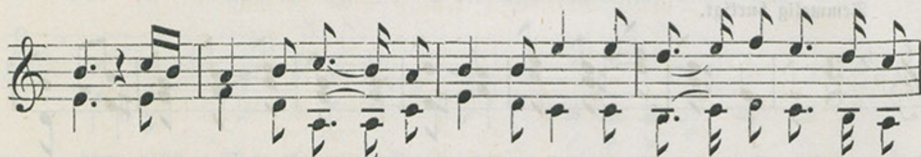
Nr. 9.

Hagbard og Signe.
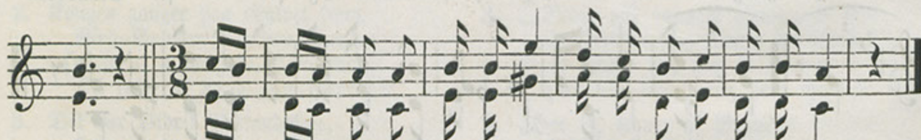
Noget langsomt.

1. Kong Hag=bard og Her=re Kong Sig=vard De yp=pe=de den=nem en

Kiv Alt om hin stol=ten Sig=ne=lil; Der=for lod Hag=bard sit

Liv. (Hvad hel=ler I vin=de mig el=ler end saa væn en Mø.)

2. Det var Hagbard Konge=Søn,
Sig klæder i Skarlagenskind,
Og saa gaaer han i Høieloft
Alt for stolt Signelil ind.

3. Al den Stund de snakkede sammen,
Meente, de var ene To;
Ude da stod den falske Terne,
Hun lyded'[1]) saa vel derpaa.

4. Det var da den falske Terne,
Tog over sig Kaaben blaa;
Og saa gik hun til Høieloft,
Som[2]) Sivard Konning laa.

5. Kong Sivard blev saa vred i Hu,
Han raaber over al sin Gaard:
„Nu vaagner op, alle mine Mænd,
Her er en Kæmpe saa haard."

6. Saa toge de Hagbard Konge=Søn,
Satte hannem i Bolter nye;
Han vred dem sønder i letten Mag,
Som de havde været af Bly.

7. Det meldte da den gamle Terne,
Hun gav det onde Raad:
„I binde ham i Signelils Haar,
Han rører ei Haand eller Fod."

8. De toge en Lok af Signelils Haar
Og bunde dermed hans Hænder;
Men hun var ham i Hjertet saa kjær,
Han rykked' dem ikke isønder.

9. Og der de komme ud til den Plan,
Hvor Hagbard sit Liv skuld' miste,
Han bad dem holde en liden Stund;
Han vilde der Elskoven friste.

[1]) lydede o: lyttede. [2]) som o: hvor.

10. „Hænge I op min Kaabe rød;
I lade mig det først see.
Det maatte Kong Sivard fortryde,
At jeg skulde hænge i Træ."

11. Det var Hagbard Konge-Søn,
Han Øiet over Axel skjød,
Da stod al Signelils Jomfrubuur
Udi en brændende Glød.

12. „I tage nu ned min Kaabe rød,
Lader den paa Jorden ligge.
Og havde jeg ti Liv for eet,
Jeg vilde dem ikke tigge."

13. Kong Sivard ud af Vinduet saae,
Han var saa bange i Hu;
Der seer han Hagbard hænge i Eg,
Og Signelils Buur i Lue.

14. „Og havde jeg det tilforn vidst,
At Kjærlighed var saa stærk,
Jeg vilde de Ædlinge ei adskilt
For hele Dannemark!"

Nr. 10.

Svend Feldings Kamp med Risen.

Muntert.

1. Svend Fel = ding han sid = der paa Hel = sing = borg, Og ro = ser han af sin Færd; Han var sig baa = de mild og blid, Han gjor = der sig med sit Sværd.

2. Svend Felding sig lover en Pilgrimsgang
Alt indtil Rom at gange;
Det lover hver dansk Pillegrim,
At han skulde didhen komme.

3. Han gjæsted sig en Hovedstad,
Den hedder Høvdingsø,
Og gjæsted han sig en stolt Jomfru,
Hun var saa væn en Mø.

4. Og alt da sad den stolte Jomfru,
Og syede hun Silkesøm;
For hver en Søm, alt der hun syede,
Hendes Øine runde i Strøm.

5. „Og hør I det, min stolte Jomfru!
Hvi sørger I saa saare?
I sige mig noget af Eders Vaande,
Jeg løser Ier af den Fare."

6. „„Her er en Rise paa vort Land,
Han vil vort Land forøde.
Han vil ei have anden Kost,
End Jomfruer til Føde.""

7. „Og havde jeg Hest og Harnisk mig,
Min Ryg var ret tilmaade [1]),
Jeg vilde for Eder, min stolte Jomfru,
Med hannem bryde en Stage."

8. Og

[1]) var ret tilmaade o: passede ret.

8. Og trehundred Heste de ledte frem,
Og de vare alle hvide;
Den første Svend Felding la'e Sadel paa,
Den bugned til Jord som en Tige. [1])

9. Kom gangendes da en Møllermand
Saa listelig over den Mark:
„Men jeg har mig en broget Hest,
Er født udi Dannemark."

10. „„Og hør du, goden Møllermand,
Du lad mig Hesten see;
Og ere forvist vi baade Danske,
Vi stride med Trolden led.""

11. Svend Felding gaaer sig til Kirken hen,
Og lod han sig berette;
Saa lod sin Brynje han beslaae,
Vor Herre lod han i sætte.

12. „I tage nu hen det kronede Sværd,
Jeg Intet kan dermed gjøre;
I hente mig hid en Skudemast,
Den mægter jeg vel at føre."

13. Det første Rid, de sammen red,
De Hellede baade var vrede,
Troldens Hals brast sønder i to,
Hans Hoved drev langt i Hede.

14. Hans Hoved i ni, hans Ryg udi fem,
Hans Been i femten Stykker;
Svend Felding nu red til stolten Jomfru,
Hannem lysted da først at drikke.

15. Ud ginge da de Riddere ni,
De toge Svend Felding af Hest:
„Vi Land og Rige Eder antvorde,
Om Jomfruen I vil fæste."

16. „„Jeg haver mig en Jomfru fæst
I Østerlands Kongerige;
For Tønder syv af det røde Guld
Jeg vil hende ikke svige.

17. I lade kun bygge et muret Huus
Foruden ved Høvdingsø,
I spare der aldrig for danske Pill'grim
Enten god Viin eller Brød.""

18. Der spares ikke for danske Hofmænd
Enten Viin eller fuld godt Brød.
De bede godt for Svend Feldings Navn;
Han er for langen [2]) død.

[1]) Tige ɔ: Tævehund. [2]) for langen ɔ: for længesiden.

Nr. 11.

Herr Tonne.

Muntert.

[1]) ryst ɔ: stærk. [2]) trøst ɔ: trøstig, modig.

2. Herr Tønne han rider i Rosenlund,
At bede[1]) den vilde Hind;
Der møder hannem Dværgens Datter,
Hun hviler sig under en Lind.

3. Og saa slog hun de Runeslag,
At Harpen saa vel maatte klinge;
Den vilde Fugl, paa Kviste sad,
Forglemte sin Sang at synge.

4. Der blomstredes Mark, der løvedes Riis,
Det kunde de Runer saa vende.
Herr Tønne sin Ganger med Spore tvang,
Han kunde dog ikke undrende.

5. „Her sidder I, Dværgens Datter,
Og vil I være min Kjære,
Alle de Dage, jeg leve maa,
Jeg vil Eder elske og ære."

6. „„Hør du, Ridder Herr Tønne!
Lad fare det Elskovens Værk;
Jeg haver mig en Fæstemand,
En Konning for alle de Dværge.""

7. Og det var Dværgens Datter,
Hun ganger i Bjerget ind;
Efter gaaer Ridder Herr Tønne,
Alt under Skarlagenskind.

8. Men det var Dværgens Frue,
La'er hente ind Bøger fem;
Hun løste den Herre af Runebaand,
Hendes Datter havde bundet dem.

9. „Nu haver jeg dig af Runen løst,
De kan dig nu aldrig meer binde;
Det haver jeg gjort for Ærens Skyld,
Min Datter skal dig ei vinde.

10. End mere vil jeg for Æren gjøre,
For Elskoven og god Villie:
Jeg flyer dig en Fæstemø,
En Rose over alle de Lillier.

11. Den Jomfru hun sidder i Upsal,
Hun hedder stolt Ermelin;
Staalstang lukker hendes Buredør,
Derfor ligger vilden Grib.

12. Der ligger Grib og der ligger Løve,
Dertil de Bjørne hvide;
Men det er dig til Lykke lagt,
At du skal komme did.

13. Nu vil jeg give dig Sadel og Hest,
Og gyldne Sporer nye;
Du rider aldrig saa vild en Sti,
Du skalt jo finde til By.

14. Og jeg skal give dig Klæder,
Med røde Guld lagt i Sømme;
Skal give dig det røde Skjold,
Er lagt med Ædelstene."

15. Og frem gik Dværgens Datter,
Hun undte den Ridder saa vel:
„Jeg giver dig det gode Sværd,
Og Glavind blank dertil."

16. Det var Ridder Herr Tønne,
Han rider til Upsals By;
Hans Skjold det skinner som røden Guld,
Hans Glavind det glimted i Sky.

17. Han vog[2]) de hvide Bjørne,
Han bryder den store Staalstang,
Og ud han tog den skjønne Jomfru,
Som der havde ligget i Tvang.

18. Der han havde veiet ni Riddere,
Dertil baade Løve og Bjørn,
Saa ganger han i Høieloft
For Ermelin hiin skjønne.

19. „Velkommen, Ridder Herr Tønne!
Til disse fremmede Lande.
Det vil jeg for Sanden sige,
Jeg har efter Eder længet."

20. Det svared Ridder Herr Tønne,
Tog Jomfruen i sin Favn:
„Jeg aldrig vil dig forlade;
Det svær jeg ved Drottens[3]) Navn!"

21. Saa tog han den skjønne Jomfru
Alt med hendes røde Guld;
Saa førte han hende til Danmark,
De bleve hinanden huld.

[1]) bede ɔ: jage. [2]) vog ɔ: dræbte. [3]) Drotten ɔ: Christus.

Nr. 12.

Agnete og Havmanden.

Temmelig langsomt.

2.
„Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
Og vil du nu være Allerkjæresten min?“

3.
„„O ja saamænd, det vil jeg saa,
Naar du ta'er mig med paa Havsens Bund.““

4.
Han stopped hendes Øren, han stopped hendes [Mund,
Saa førte han hende til Havsens Bund.

5.
Der var de tilsammen i otte Aar;
Syv Sønner hun ved den Havmand faaer.

6.
Agnete hun sad ved Vuggen og sang,
Da hørte hun Holmegaards Klokker klang.

7.
Agnete hun ganger for den Havmand at staae:
„Og maa jeg mig udi Kirken gaae?“

8.
„„Ja gjerne maa du til Kirken gaae,
Naar igjen du kommer til Børnene smaa.““

9.
Han stopped hendes Øren, han stopped hendes [Mund,
Saa førte han hende paa Holmegaards Grund.

10.
Agnete hun ind ad Kirkedøren kom;
Der saae hun sin Moder, og vendte sig om.

11.
„Og hør du, Agnete, hvad jeg vil sige dig:
Hvor har du i otte Aar været fra mig?“

12.
„„Og jeg haver været paa Havsens Bund,
Syv Sønner jeg der med Havmanden fik.““

13.
„Hvad fik du vel til Fæstensgave din,
Da han dig fæsted til Bruden sin?“

14.
„„Han gav mig da et prægtigt Guldbaand,
Det bindes ei bedre om Dronningens Haand.““

15.
Den Havmand ind ad Kirkedøren treen,
Og alle de smaa Billeder de vendte sig omkring.

16.
Hans Haar det var som det pureste Guld,
Hans Øine de vare saa taarefuld.

17.
„Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
Og dine smaa Børn de længes efter dig."

18.
„„Og lad dem længes, mens de længes vil,
Slet aldrig kommer jeg mere dertil!""

19.
„O tænk paa de Store, og tænk paa de Smaa,
Og tænk paa det Lille, som i Vuggen laa."
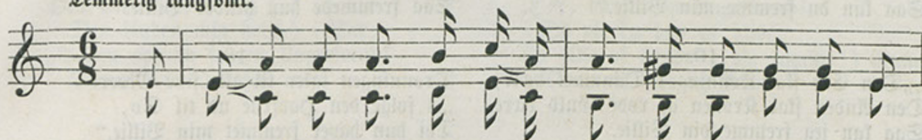
20.
„„Ret aldrig jeg tænker paa de Store eller Smaa,
Langt mindre paa det Lille, som i Vuggen laa.""

21.
Saa gav han hende en Syge saa krank;
Agnete hun døde i selvsamme Stund.
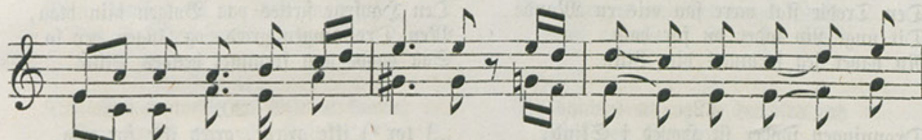
Nr. 13.

Havfruens Spaadom.
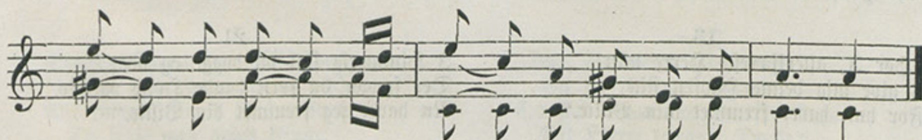
Temmelig langsomt.

1. Dan = kon = ning han la = der en Hav = fru = e gri = be, (Den

Hav = fru dand = ser paa Til = je) Og den la = der han i

Taar = net kni = be, For hun ik = ke frem = med' hans Vil = je.

2.
Dronningen hedder¹) paa Svende to:
„I bede den Havfru for mig indgaae,
For hun skal fremme min Villie."

3.
Ind kom Havfruen og stedes for Bord:
„Hvad ville I, Dronning, hvi send' I mig Ord?
Jeg kan ikke fremme Eders Villie."

4.
Dronningen klapper paa Hyndet blaa,
„Du sidde, Havfru, og hvile derpaa;
Thi du skal fremme min Villie."

5.
„„Ville I saa forraade mit unge Liv?
Her ligger under den hvasse Kniv!
Hure²) skulde jeg fremme Eders Villie?""

6. „Vedst

¹) hedder ɔ: kalder. ²) hure ɔ: hvorledes.

6.
„Og vedst du det, saa vedst du mere,
Du sige mig af min Skjæbne flere;
Saa kan du fremme min Villie."

7.
„„Veed jeg din Skjæbne og siger dig denne,
Du lader mig vist paa Ilden brænde;
Thi fremmer jeg nødig din Villie.

8.
Du føder Sønner saa bolde tre;
Dit unge Liv forspilde de.
Saa fremmer jeg nu din Villie.""

9.
„Skal det mig for dennem ei bedre gaae,
Siig mig, hvad Skjæbne de skulle faae?
Saa kan du fremme min Villie."

10.
„„Den Ene skal Konning i Danmark være,
Den Anden skal Kronen af røde Guld bære.
Saa kan jeg fremme din Villie.

11.
Den Tredie skal være saa viis en Mand;
Dit unge Liv lader du for ham.
Nu haver jeg fremmet din Villie.""

12.
Dronningen svøber sit Hoved i Skind,
Hun gik i Loftet [1]) for Kongen ind;
Thi Havfruen fremmed' hendes Villie.

13.
„Hør I, allerkjæreste Herre min,
I give mig denne Havfru fiin,
For hun haver fremmet min Villie."

14.
„„Jeg giver ikke den Havfru Liv,
Thi hun forraadte mine Snekker syv;
Da fremmed' hun ikke min Villie.""

15.
Dronningen fortuede som en Jord,
Hun daaned' som død for Kongens Bord,
For Havfruen fremmed' hendes Villie.

16.
„Min Kjære, I tage det ikke saa nær!
Følg hende til Strande med dine Møer,
For hun haver fremmet din Villie."

17.
Hun klædte den Havfru i Skarlagen rød;
Skjøndt hun havde spaaet hendes egen Død,
Saa fremmede hun hendes Villie.

18.
Dronningen taler til alle sine Møer:
„I følge den Havfrue ud til Sø,
Thi hun haver fremmet min Villie."

19.
Den Havfrue sættes paa Bølgen hiin blaa,
Men Dronningen græd, og Ingen der lo.
Saa havde hun fremmet hendes Villie.

20.
„I tør [2]) ikke græde, græd ikke for mig,
Og Himmerigs Dør staaer aaben for dig.
Nu haver jeg fremmet din Villie.
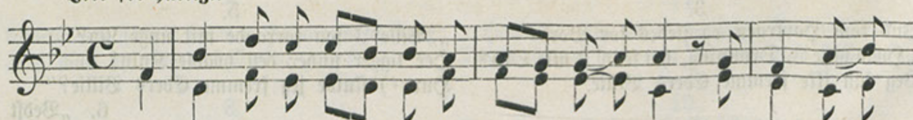
21.
I Himmerig skal du bygge og boe;
Der fanger du først baade Hvile og Ro.
Nu haver jeg fremmet din Villie."
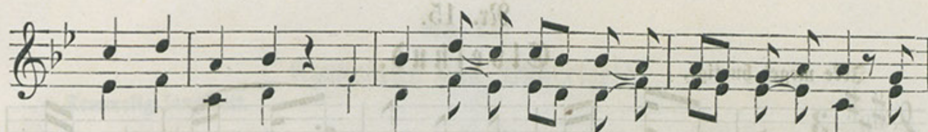
[1]) Loftet ɔ: Høieloft. [2]) tør ɔ: behøver.
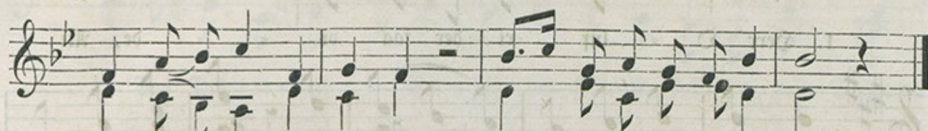
Nr. 14.

Elvehøi.

Ikke for hurtigt.

2.
Den Ene klapped mig ved Kind,
Den Anden mig hvisked i Øre:
„Vaagn op, du favren Ungersvend!
Om du vil Dandsen røre.

3.
Vaagn op, du favren Ungersvend!
Om du vil Dandsen røre;
Min Jomfru vil en Vise kvæde,
Om I lyster hende at høre."

4.
Den Ene begyndte en Vise at kvæde,
Saa favert over alle Kvinder;
Og striden Strøm den stiltes derved,
Som førre var vant at rinde.

5.
Striden Strøm den stiltes derved,
Som førre var vant at rinde;
Alle smaa Fiske, i Floden svam [1])
De legte med deres Finne.

6.
Alle de Fiske, i Floden svam,
De legte med deres Hale,
Alle smaa Fugle, i Skoven var,
Begyndte at kviddre i Dale.

7.
„Hør, du favren Ungersvend!
Og vil du hos os blive,
Da ville vi kjende [2]) dig ramme [3]) Runer,
Dertil at læse og skrive.

8.
Jeg skal kjende dig Bjørnen binde,
Og Bassen [4]) op til Eg,
Og Dragen med det meget Guld
Skal rømme af Land for dig."

9.
De dandsed ud og de dandsed ind
Alt i den Elvefærd;
Alt sad jeg der og saae derpaa
Og støtted mig ved mit Sværd.

10.
„Hør, du favren Ungersvend!
Vil du ikke med os tale,
Da skal Sværd og hvassen Kniv
Dit Hjerte lægge i Dvale."

11.
Havde Gud ikke gjort min Lykke saa god,
At Hanen havde slaget sin Vinge,
Vist var jeg blevet i Elvehøi
Alt hos de Elvekvinder.

12.
Thi raader jeg hver dannis Svend,
Som ride vil i Skove,
Han ride ikke til Elvehøi
Og lægge sig der at sove.

[1]) svam ɔ: svømmede. [2]) kjende ɔ: lære. [3]) ramme ɔ: forstaae. [4]) Basse ɔ: Vildsviin.

Nr. 15.

Elveskud.

Ikke meget hurtigt.

1. Herr O = luf ri = der saa vi = = de, Alt

til sit Bryl = lup at by = = de. (Men Dand = sen den

gaaer saa let gjen = nem Lun = den.)

2.
Der dandse fire, der dandse fem,
Den Elvekonges Dotter rækker Haanden frem.

3.
„Velkommen, Herr Oluf, lad fare din Fig [1]),
Bi lidt og træd i Dandsen med mig."

4.
„„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
Imorgen skal mit Bryllup staae.""

5.
„Hør du, Herr Oluf! træd Dandsen med mig,
En Silkeskjorte giver jeg dig."

6.
„„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
Imorgen skal mit Bryllup staae.""

7.
„Hør du, Herr Oluf! træd Dandsen med mig,
Et Hovedguld [2]) saa giver jeg dig."

8.
„„Et Hovedguld kan jeg vel faae,
Men dandse med dig tør jeg ikke saa.""

9.
„Og vil du ikke dandse med mig,
Skal Sot og Sygdom følge dig."

10.
Hun slog ham mellem hans Hærder [3]),
Og aldrig var han slagen værre.

11.
Men der han kom til Borgeled,
Der staaer hans Moder og hviler ved.

12.
„Hør du, Herr Oluf, kjær Sønnen min,
Hvi bær du nu saa bleg en Kind?"

13.
„„Og jeg maa vel bære Kinden bleg,
For jeg haver været i Elvekonens Leg.""

14.
Og aarle om Morgenen, Dag det var,
Da kom den Brud med Brudeskar'.

15.
Hun tog da op det Skarlagen rød,
Der laa Herr Oluf og var død.

16.
Og aarle om Morgenen, Dag det var,
Der kom tre Lig af Herr Olufs Gaard:

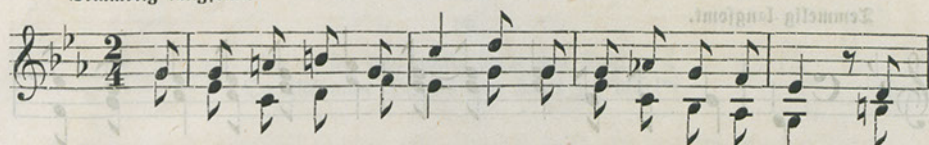
17.
Herr Oluf og hans Fæstemø;
Hans Moder blev og af Sorgen død.

[1]) Fig ɔ: Hastværk. [2]) Hovedguld ɔ: Hovedsmykke af Guld. [3]) Hærder ɔ: Skuldre.

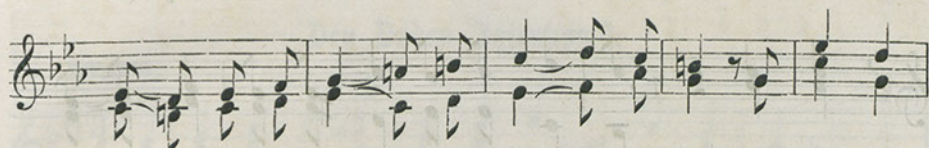
Nr. 16.

Kæmperne paa Dovrefjeld.

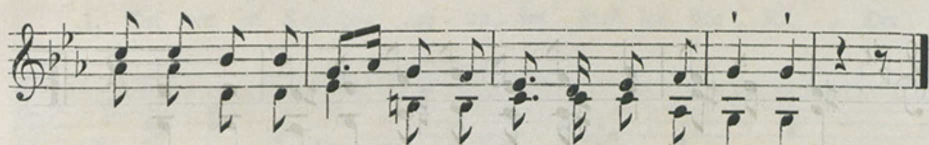
Temmelig langsomt.

1. Paa Dov = re = fjeld i Nor = rig laa Kæm=pe=flok = ken bold, Dronning

In = ge = borgs Brø = dre al = le Tolv. (Men hvo skal

fø = re vo = re Ru = ner, naar vi det ik = ke selv maae?)

2.

Den Første kunde vende flux Veiret med sin Haand,
Den Anden kunde stille det rindende Vand.

3.

Den Tredie under Vandet foer vever som en Fisk,
Den Fjerde fattes aldrig Mad paa Disk.

4.

Den Femte han Guldharpen saa underlig mon slaae,
At Alle maatte dandse, som hørte derpaa.

5.

Den Sjette kunde blæse udi forgyldne Luur,
At Alle, som det hørte, derved maatte gru'.

6.

Den Syvende han kunde sig under Jorden gaae;
Den Ottende kund' dandse paa Bølgen blaa.

7.

Den Niende han bandt alle vilde Dyr i Skov,
Den Tiende slet aldrig Søvnen sov.

8.

Den Ell'vte bandt den Lindorm, i Græsset som den laa,
Alt det, han vilde have, det kunde han faae.

9.

Den Tolvte han var sig saa viiser en Mand,
Han vidste hvad der skete i fremmede Land.

10.

Det vil jeg Eder sige forvist og forsand:
Deres Lige findes ikke i Norriges Land.

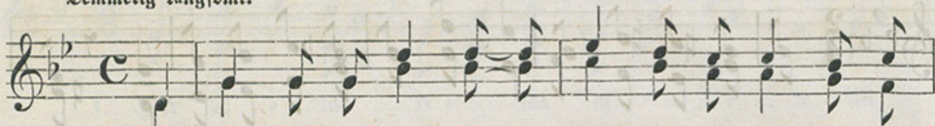
11.

Ja, jeg vil Eder sige alt med et Ord,
Deres Lige findes ikke paa denne Jord.
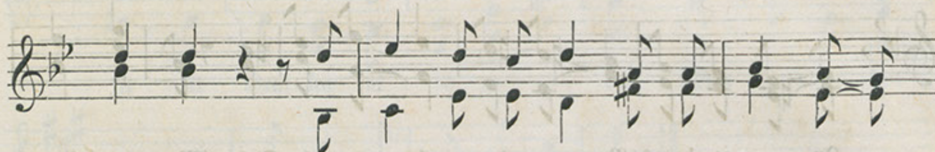
Nr. 17.

Ribold og Guldborg.

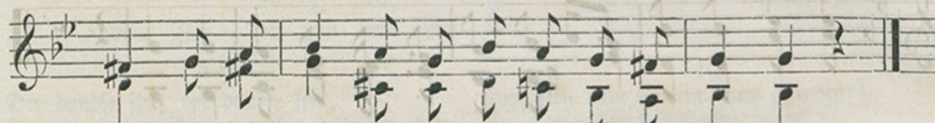
Temmelig langsomt.

1. Skjøn Guld = borg, I dra = ge af Lan = det med mig (Ud = i

Løn = dom.) „Og skul = de jeg dra = ge af Lan = det med

dig?" (Som du mig ha = ver lo = vet i min Ung = dom.)

2.
Der vogte paa mig de gjæveste Mænd;
Paa mig vogter Greven og alle dem.

3.
Der vogte paa mig baade Fa'er og Mo'er,
Der vogte paa mig baade Søster og Bro'er."

4.
Han løftede hende paa Gangeren graa,
Og svøbte hende ind i sin Kappe saa blaa.

5.
Dankongen lader byde over al sin Gaard:
„Mine raske Hovmænd, drager Brynjen paa."

6.
Liden Guldborg sig over Axel saae:
„Hist seer jeg min Fader, ham være det maa!"

7.
Og Ribold satte hende ved Lindens Rod:
„For alt det, du veed, ei du sige et Ord!" [1])

8.
Saa hug han otte, saa hug han ni,
Saa hug han Kongen og alle de.

9.
„O Ribold, o Ribold, du stille dit Sværd!
Jeg taaler ei at see min Faders Ufærd!"

[1]) Naar Ridderens Navn blev nævnet under Striden, bragte det ham Døden.

10.
Da bredte han ud den Kappe saa blaa,
Saa sagtelig han la'e sig og døde derpaa.
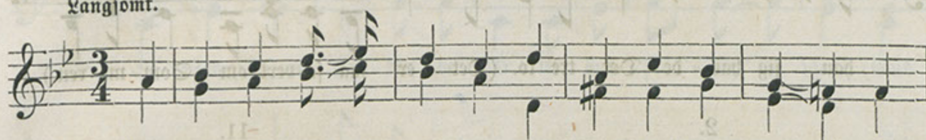
11.
Hun løftede op hans fagre gule Haar;
Hun talte vel femten dødelige Saar.
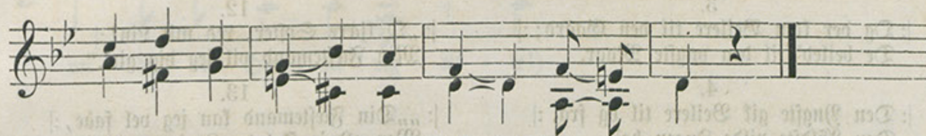
12.
„Nu er jeg som eenlig Fugl paa Kvist,
Og alle mine Venner dem haver jeg mist!"

Nr. 18.

Den Dødes Igjenkomst.

Langsomt.

2.
Den Ene græd Taarer, den Anden græd Blod,
Den Tredje græd sin Moder af sorteste Jord.

3.
„O, hør I, mine Smaaborn! hvad vil I mig [her?
Maa jeg ei faae Lov til at ligge i Ro?"

4.
„„Vel maa du faae Lov til at ligge i Ro;
Men vi har en Stifmo'er, hun er os saa haard."

5.
Maria hun op for Vor Herre mon staae:
„Maa jeg ei hjem med mine Smaabørn nu gaae?"

6.
„„Jo, vel maa du hjem med Smaabørnene [gaae;
Naar Hanen den galer, du for mig skal staae.""

7.
Ind gik nu Maria for Guldborg at staae:
„Hvi handler du vel med Børnene saa?

8.
Og vilst du nu være en Stifmoder god,
I Himmerig skal du da sætte din Stol.

9.
Men vilst du være en Stifmoder slem,
I Helvede skal du oprede din Seng!"
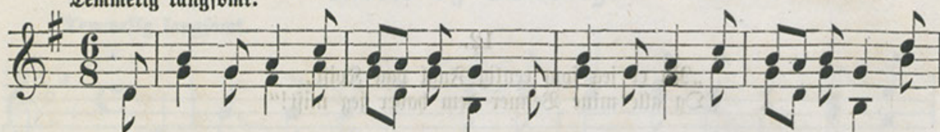
10.
Det svared Fru Guldborg, i Sengen hun laa:
„„Alt skal dine Smaabørn jeg blive god!""
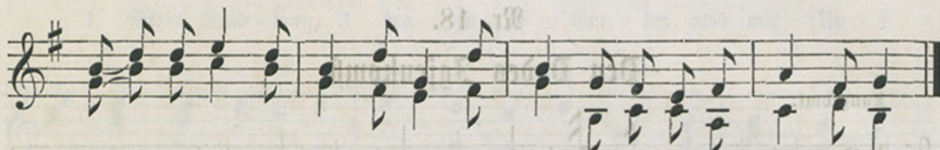
11.
„Nu har jeg ei Tid meer at tale med dig;
Thi Himmerigs Klokker de ringe efter mig."

Nr. 19.

Den talende Strengeleg.

Temmelig langsomt.

2.
|: Den Yngste var saa klar som Sol, :|
Den Ældste var saa sort som Jord.

3.
|: Og der kom Beilere til den Gaard; :|
De beiled' til den yngste Maar.

4.
|: Den Yngste gik Beilere til og fra, :|
Den Ældste vilde Ingen ha'.

5.
|: „O Søsterlil, nu hør mit Raad: :|
Nu ville vi til Stranden gaae."

6.
|: „„Hvad skulle vi ved Stranden gjøre; :|
Vi have jo hverken at vadsk' eller tørre.""

7.
|: „Vi skulle toe os begge hvide, :|
Saa ere vi dog to Søstre lige."

8.
|: Den Yngste gik forud med udslaget Haar, :|
Den Ældste bag efter med falske Raad.

9.
|: Den Yngste satte sig paa breden Steen, :|
Den Ældste skjød hende ud med sit Been.

10.
|: „O kjære Søster, red mit Liv! :|
Mit røde Guldbaand vil jeg dig giv'."

11.
|: „„Dit røde Guldbaand kan jeg vel faae, :|
Men aldrig skal du Landet naae.""

12.
|: „O kjære Søster, red mit Liv! :|
Min Fæstemand vil jeg dig giv'."

13.
|: „„Din Fæstemand kan jeg vel faae, :|
Men aldrig skal du Landet naae.""

14.
|: Der kom to Spillemænd ned til Strand; :|
De saae det Lig, var drevet i Land.

15.
|: Saa skar de af hendes gule Lok, :|
Bandt den til deres Fiolestok [1]).

16.
|: Saa skar de af hendes Fingre smaa;
Der bandt de deres Strænge paa.

17.
|: „Og lad os til den Gildesgaard gaae, :|
Der som det store Bryllup mon staae.

18.
|: Saa spillede den Første: :|
„Bruden hun er min Søster."

19.
|: Saa spillede den Anden: :|
„Brudgommen er min Fæstemand."

20.
|: Om Aft'nen sad hun paa Brudebænk; :|
Om Morg'nen laa hun paa Baal og var brændt.

[1]) Fiolestok o: Fiolinbue.

Nr. 20.

Jomfru Thorelille.

Langsomt.

1. Jom = fru Tho = re = lil = le gaaer sig i A = bild = gaard (Ud = i Je = su Navn), Hun van = der de Ur = ter, hun plan = ter og saaer. (Gud un = de os Him = me = rig Al = le!)

2.
Saa stod der en Guds Engel og lydede der=paa:
„Og vil du med mig ind i Himmerige gaae?"

3.
Jomfru Thorelille faldt for Herren paa Knæ,
Og hun bad godt for Kongen, som Kron' og Scepter bær.

4.
Saa bad hun godt for Bonden, som pløier og saaer:
„Herre Gud! giv, at vi derudaf Føde faaer!"

5.
Saa bad hun godt for Børnene, i Skolen monne gaae:
„Herre Gud du lade dem en god Lærdom faae!"

6.
Saa bad hun godt for Tyendet, som tjener for sit Brød:
„Herre Gud du hjælpe dem af al deres Nød!"

7.
Saa bad hun godt for Enker og faderløse Børn:
„Herre Gud du oplukke for dem Naadsens Dør."

8.
Saa bad hun godt for Skibene, i Sundet monne gaae:
„Herre Gud du lade dem en god Vind faae!"

9.
Saa bad hun godt for Fangerne, som er i ganske Land:
„Herre Gud du afløse dem deres haarde Baand!"

10.
Nu haver vi hørt Jomfru Thorelilles Sang;
Herre Gud han give os en salig Afgang!

Nr. 21.

Engelens Budskab.

Langsomt.

2.
Vor Herre han sidder i Himmerig,
Han taler til Englen saa trøstelig.

3.
„Og du skal ned til Jorderig,
At hente den Jomfru hid til mig."

4.
Den Fugl han satte sig paa Lindekvist,
Han sang saa Meget om den Herre Christ.

5.
„Vor Herre Christ give, den Fugl han var min,
Jeg skulde hannem sætte i forgyldene Skrin.

6.
Vor Herre Christ give, den Fugl han var tam,
Jeg skulde hannem sætte paa forgyldene Stang."

7.
Den Jomfru lukker op de Vinduer fem;
Men ikke vil Fuglen flyve ind af alle dem.

8.
Den Jomfru gik ud saa klar som et Vand,
Hun lokked ad Fuglen med sin høire Haand.

9.
Han hilste hende saa snildelig:
„Imorgen skal du komme til Himmerig."

10.
„„Og skal jeg imorgen til Himmerig komme,
Da faaer jeg at skue min Frelser den fromme.""

11.
Og ud gik den Jomfru saa rask og sund,
Igjen kom hun ind med Helsot i Mund.

12.
„Min kjære Søster, du rede mig Seng!
Min kjære Moder, du følge mig til den!

13.
Min kjære Broder, du hente mig Præst!
Min kjære Fader, du være mig næst!"

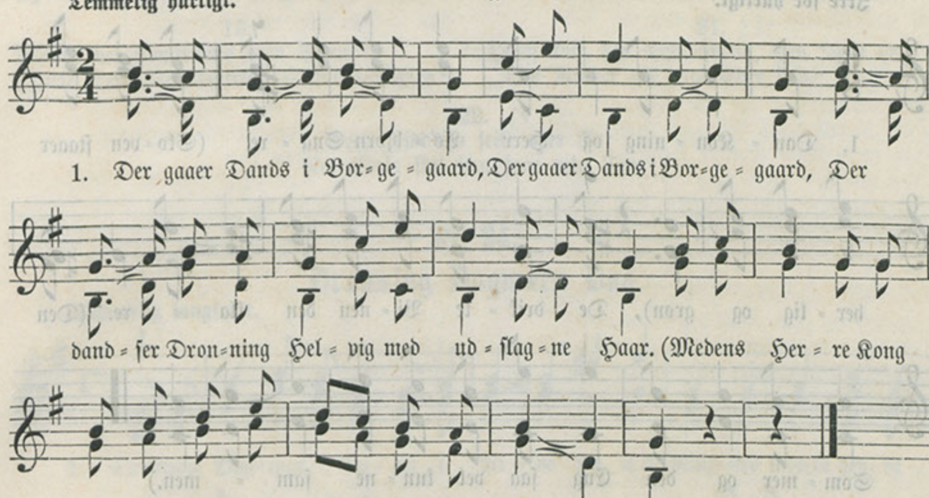
14.
Imellem at Klokken var fire og fem,
De fulgte den Jomfru til hendes Seng.

15.
Imellem at Klokken var otte og ni,
Da døde den Jomfru saa sagtelig.

16.
Marie hun stod og klædte det Lig;
Men Englen førte Sjælen til Himmerig.

Nr. 22.

Valdemar og Tove.

Val=de=mar kan lo=ve dem baa=de!)

2.
Først dandser Dronningen, siden Tovelil,
Og saa derefter mangen stolt Jomfrulil.

3.
Dankongen og Tovelil stander under Svale,
De havde saa meget om Dronningen at tale.

4.
„Christ give, at Dronningen hun var død!
Da skulde du bære Guldkronen rød.“

5.
De tænkte, de var ene to;
Der stod Dan=Dronning og lyded derpaa.

6.
Og Dronningen heder paa Svende to:
„I bede Jomfru Tovelil ind for mig gaae.“

7.
Ind kom Jomfru Tovelil og stedes for Bord:
„Hvad vil I, Dronning, men I sender mig Ord?“

8.
„„Hør du, Tovelil, en Jomfru væn,
Hvad snakked' du med min Herre i Løn?““

9.
„Det var alt om en Ridder, som mig bad,
Jeg spurgte Eders Herre til Raad.“

10.
„„Nei, hør du, Tovelil! du farer med Tant;
Du snakked alt Andet, jeg siger for sandt.““

11.
Kong Valdemar skulde i Leding fare;
Dronning Helvig skulde tage Landet vare.

12.
„I vogte mig Landet, til jeg kommer igjen;
Dertil Jomfru Tovelil, en Jomfru væn.“

13.
„„Saavel skal jeg vogte hende og gjemme,
Alt som, Kong Valdemar, I selv var hjemme.““

14.
Dronning Helvig hun lader en Badstue hede,
Jomfru Tovelil hun skulde der først indtræde.

15.
Tovelille bad, de skulde Døren opslaae;
Men Dronningen bad dem gjøre Ild oppaa.

16.
Det kunde høres saa langt i Stræde,
Hvor Tovelille monne i Badstuen græde.

17.
Det kunde Dronningen høre over Borgegaard,
Hvor Tovelille fik en Død saa haard.

18.
Kong Valdemar kommer af Leding hjem,
Borte var Tovelille, den Jomfru væn.

19.
Det fik Dronning Helvig, for Tovelil var død,
Ret aldrig bar hun Guldkronen rød.

Nr. 23.

Esbern Snares Frieri.

Ikke for hurtigt.

1. Dan = Kon = ning og Herr As = bjørn Sna = re (Sko = ven staaer her = lig og grøn), De drik = ke Vi = nen den kla = re. (Den Som = mer og den Eng saa vel kun = ne sam = men.)

2.
De drikke Mjød og de drikke Viin;
De snakked saa meget om liden Kirstin.

3.
„Dan=Konning! hør, hvad jeg siger Jer,
I give mig Kirstin, Eders Dotter kjær!“

4.
„„Liden Kirstin hun er kun Aarene ti,
Eders Hofklæ'er hun hverken kan skjær' eller sye.““

5.
„Liden Kirstin er ung, hun kan vel lære;
I give mig hende med Ære.“

6.
Herr Asbjørn rider til Ribe By
Der kjøber han Silke og Sindal[1]) ny.

7.
Han kjøber Silke og Sindal rød,
Det sender han alt til den ædle Mø.

8.
Det første liden Kirstin hun Sømmen fik,
Strax ind til sin Fostermo'er hun gik.

9.
„Kjær Fostermo'er! I kjende mig Raad:
Sømmen hun blev mig sendt igaar.“

10.
„„Hør du, liden Kirstin! skik Sømmen fra dig;
Hun er dig sendt til Spot, tro mig!““

11.
Liden Kirstin hun ganger i Lønkammer ind,
Saa skar hun Sømmen alt efter sit Sind.

12.
Hun satte sig paa Sømmestol,
Hun sømte imod den klare Sol.

13.
Hun syede i hans Side=Søm
Fisken, som strider i striden Strøm.

14.
Hun syede over hans Hærde
Femten Ridd're med dragne Sværde.

15.
Hun syede i hans Ærme en Krands
Af femten Jomfruer i en Dands.

16.
„Nu er Sømmen syet og skaaren,
Christ give, den var nu hjembaaren!“

17.
Det svarede Jomfruens egen Svend:
„Saa gjerne bær jeg Sømmen hjem.“

[1]) Sindal, et Slags Silketøi.

18.
Det første Herr Asbjørn Sømmen saae:
„Herre Christ signe de Fingre smaa!“

19.
Meldte det Jomfruens egen Svend:
„Hvad gi'er I den Jomfru til Sømm'løn igjen?“

20.
„„Hvad Andet skuld' hun have til Sømmeløn,
End mig selver, en Ridder saa skjøn!““
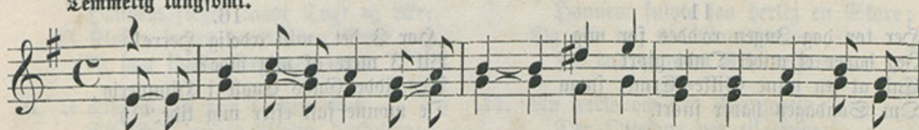
21.
Hjem kom den Smaasvend, han sagde vel:
„Den Ridder vil have Eder selv.“

22.
„„Beed Ridd'ren seile over Aa;
Ret aldrig skal han faae min Tro.““
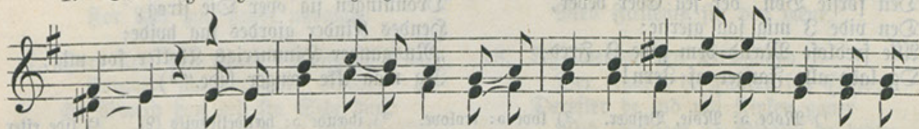
Nr. 24.

Dronning Dagmars Død.
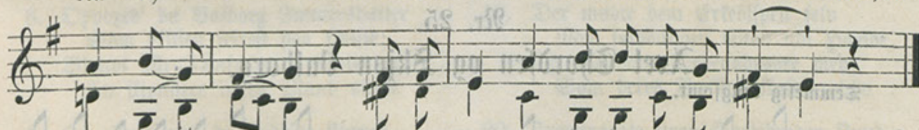
Temmelig langsomt.

1. Dronning Dag=mar lig=ger i Ri=be syg, Til Ring=sted monde hen=de

ven=te; — Al=le de Fru=er, i Dan=mark e=re, Dem la=der hun

til sig hen=te. (Ud=i Ring=sted hvi=les Dronning Dag=mar.)

2.
„Vil Gud det have, det maa saa skee,
Og Døden stander mig fore,
I sende strax Bud til Skanderborg,
I finde min Herre dere.“ [1])

3.
Og det var den liden Smaadreng,
Satte sig paa Gangeren rød;
End red han da langt hastiger' frem,
End snaren Falk han fløi.

4.
Ind kom den liden Smaadreng
Og stedtes for Konningens Bord:
„Dronning Dagmar mig haver til Eder sendt,
Gjerne talte hun med Eder et Ord.“

5.
Dankonning det Tavelbord sammen slog,
At alle de Tærninger sjunge:
„Forbyde det Gud Fader i Himmerig,
At Dagmar skulde døe saa ung!“

6.
Der Kongen drog af Skanderborg,
Da fulgte ham Hundrede Svende;
Og der han kom til Grindsted Bro,
Da red den Herre alene.

7.
Der var stor Ynk i Fruerstue,
Der alle de Fruer græde;
Dronning Dagmar var død i liden Kirstins Arm,
Da Kongen red op ad Stræde.

8. „Jeg

[1]) dere ɔ: der.

8.
„Jeg beder Eder alle, Fruer og Møer,
Jeg beder Eder hver og alle:
I bede en Bøn for Dagmars Sjæl,
At hun maatte med mig tale."

9.
Saa fulde de paa deres Knæ,
Saa mange som der var inde.
Dem hørtes deres Bøn og Kongens Graad,
Han mon hende levende finde.

10.
Dronning Dagmar reiser sig op af Baar,
Hendes Øine var blodige røde:
„O vee, o vee, min ædelig Herre!
Hvi gjorde I mig den Møde?[1])

11.
Her tør dog Ingen ræddes for mig;
Jeg haver ei andet Ondt gjort,
End at jeg mine Silke-Ærmer smaa
Om Søndagen haver snort.

12.
Den første Bøn, der jeg Eder beder,
Den vide I mig saa gjerne:
Alle fredløse Mænd dem give I Fred,
Og lade alle Fanger af Jern!

13.
Den anden Bøn, der jeg Eder beder,
Den kommer Eder selv til Fromme:
I love[2]) ei Bengerd efter mig!
Hun er saa beesk en Blomme.

14.
I tage liden Kirstin til Eders Viv,
Hun er saa stolt en Jomfru;
Men gaaer det anderledes ihænde[3]),
Da kommer I mig ihu."

15.
„„Hver den Bøn, I beder mig,
Jeg vider Eder saa gjerne;
Dog tager jeg aldrig liden Kirstin til Viv
Eller nogen Verdsens Terne.""

16.
„Hør I det, min ædelig Herre!
Vil I mere af mig vide?
Der sidde Guds Engle i Himmerig,
De monne fast efter mig lide."[4])

17.
Dronningen sig over Øie strøg,
Hendes Kinder gjordes saa hvide:
„Nu ganger Himmerigs Klokker for mig,
Jeg maa ikke længer bide."[5])

[1]) Møde ɔ: Møie, Besvær. [2]) love ɔ: trolove. [3]) ihænde ɔ: hændelsesviis (?). [4]) lide efter ɔ: længes efter. [5]) bide ɔ: dvæle.

Nr. 25.

Axel Thordsen og Skjøn Valborg.

Temmelig langsomt.

1. De leg-te Guld-ta-vel ved bre-den Bord, I Glæ-de og Lyst med al-le[1]), De Fru-er tven-de med Æ-ren stor; Saa un-der-lig Le-gen mon fal-de. (Thi Lyk-ken ven-der sig of-te om.)

[1]) med alle ɔ: aldeles, overmaade.

2. Fru Julli og Dronning Malfred
De legte Guldtavel med Ære;
Paa Gulvet ganger det Barn derved,
Det legte med Æble og Pære.

3. Paa Gulvet ganger det Barn saa væn,
Det leger med Æble og Blomme;
Da indkom Herr Axel Thordsen,
Han agter til Rom at komme.

4. „Kom vel ihu, min liden Brud,
I Dag monne jeg dig fæste;
Jeg vil nu reise af Landet ud,
Og fremmede Herrer gjæste."

5. Herr Axel drager af Landet ud,
Hannem følger baade Tugt og Ære.
I Kloster sættes hans liden Brud,
At hun skulde Sømmen lære.

6. I Kloster var hun i elleve Aar,
Til Gud hendes Moder henkaldte;
Da tog hende Dronningen i sin Gaard,
For Alle hun hende udvalgte.

7. Herr Axel han tjener i Keiserens Gaard,
Forgyldt saa var hans Spore;
Et Sværd han ved sin Side bar,
Og ridderlig var hans Fore[1]).

8. Opvoxed' da Valborg Immersdatter
Som Lillien feirest paa Kviste;
Blandt alle Jomfruer, i Landet er,
En skjønnere ingen Mand vidste.

9. Og elleve vare de Ridd're skjønne,
Til Valborg i Ære mon gille[2]);
Den tolvte var Hagen, Kongens Søn,
Han bad hende aarle og silde:

10. „I høre det, skjøn Valborg fiin!
Og vil I være min Kjære,
Da tager jeg Eder til Dronning min,
Og Kronen den skal I bære!"

11. „„I høre det, Hagen, Kongens Søn!
Nei, det kan ikke saa gaae;
Jeg haver lovet Herr Axel i Løn,
Det ganger jeg aldrig fra.""

12. Da vred blev Hagen, Kongens Søn,
Og vred saa gik han ud;
Der mødte hannem hans Skriftefa'er,
Han kaldtes Sortebro'er Knud.

13. „Hvi ganger min Herre saa sørgelig frem,
Hvorhen stander hans Begjære?
Er hannem paakommen en Modgang slem,
Da sige han mig det here."[3])

14. „„En Modgang stor er kommen mig paa,
Som tvinger mig allermest,
Stolt Valborg kan jeg ikke faae,
Herr Axel har hende fæst.""

15. „Og har Herr Axel skjøn Valborg fæst,
Han skal hende ei føre hjem;
I Sortebrødre-Kloster hernæst
Der ligger deres Herkomst igjen."[4])

16. Herr Axel rider af Keiserens Gaard,
Hannem fulgte saa herlig en Skare;
Og alle de, udi Gaarden var,
De bad hannem Alle velfare.....

17. Nu aarle om den Morgentid,
Der Ottesang var til Ende;
Til Kirken skulde Herr Axel ride
Med Fæstemø sin den væne.

18. Og udenfor den Kirkegaard
Der traadte de Herrer fra Heste;
Derefter de ind udi Kirken gaaer
Med Frænder og Ridd're de bedste.

19. Der mødte dem Erkebispen selv
Med sølvbunden Stav udi Hænde,
Og alle hans Ordensbrødre med,
Som deres Venskab skuld' vende.

20. Fremtraadte strax Sortebroder Knud,
Med Slægtebog udi Hænde;
Han læste den Arvetavle[5]) ud,
At Axel var Valborgs Frænde.

21. Saa fulgte de dennem til Alteret hen,
Fik Haandklædet dennem i Hænde;
De løste det Baand og var ei seen,
For Svenden var Jomfruens Frænde.

22. Det Haandklæde mellem dem skaaret blev,
Og hver af dem fik et Stykke.
Saa lever den aldrig i Verden saa gjæv,
Der selver kan raade sin Lykke.
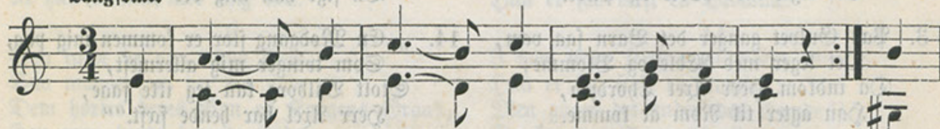
23. Gud dennem forlade, som Aarsag er,
At de ei sammen maae være,
Som have hinanden af Hjertet kjær,
Og elske i Tugt og Ære.

[1]) Fore (Forde) ↄ: Adfærd. [2]) gille ↄ: beile. [3]) here ↄ: her. [4]) slg. 20de Vers. [5]) Arvetavle ↄ: Slægtregister.

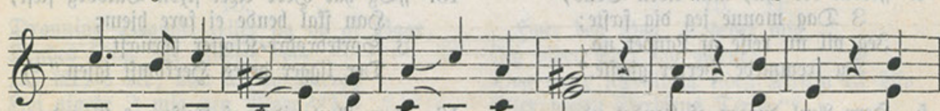
Nr. 26.

Den unge Kong Valdemars Død.
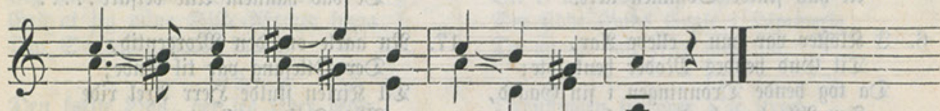
Langsomt.

1. Kong Val = de = mar red ad Refs = næs paa Jagt, At

be = de[1]) de Dyr var i hans Agt, (Ak, ak, ak!) At

be = de de Dyr var i hans Agt.

2.
Fra Griben de klapped og gjente til,
Baade Ræv og Hare kom i det Spil.

3.
Men der de kom til Ryldere Høi,
Sig reiste en Hind saa meget snøg.[2])

4.
Staalbuen spendt' Eskil, lagde paa sin Kolv[3]);
Han meente, den Hind skulde blive hans Maal.

5.
Frem sprang da Hinden for Kongens Been,
Og efter kom Kolven, gjorde Kongen Meen.

6.
Nedfaldt da Kongen af Hesten saa brat,
Han sagde ei længe derefter Godnat.

7.
Al Lunden hørte, der Kongen raabte Av!
Jagtfolket med Graad til Liget sig gav.

8.
Og Fiskene strax paa Dybet løb ud,
De turde ei bie det Sørgebud.

9.
Sorten Steen den sørged endog udi Nør,
Den Farve han havde ret aldrig før.[4])

10.
Det spurgte hans Fader, Kong Valdemar Seir,
Det stak ham i Hjertet som et Spær.

11.
Hans Fingre de knaged, der han dem vred,
Af Sorrig han Tænderne sammen bed.

12.
„End mindes os", sagde han, „Lyø=Jagt[5]);
Men her er faldet al Danmarks Magt.

13.
O Danmark! om du din Skade forstod,
Da maatte du græde det bare Blod.

14.
Herefter skal Refsnæs finde den Vind,
At der sig ei bjerge kan Raa eller Hind.

15.
Hvor Refsnæs før havde tusinde Træer,
Skal det hensvie stærk Kule=Veir.

[1]) bede ɔ: jage. [2]) snøg ɔ: smuk. [3]) Kolv ɔ: Piil. [4]) Sorgen var saa stor, „at selv Stene maatte røres derved". [5]) — da Grev Henrik af Schwerin tog Valdemar Seir og hans Søn til Fange (1223).
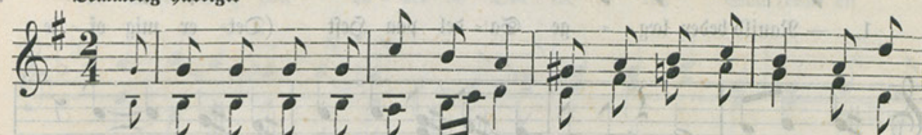
16.
For Lysten, man saae paa Refsnæs tilforn,
Herefter neppe skal findes en Torn."
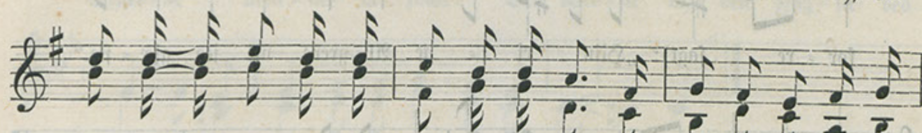
17.
Med Liget den Klage til Ringsted gik,
Sanct Bendtes Kirke det Konge-Lig fik.

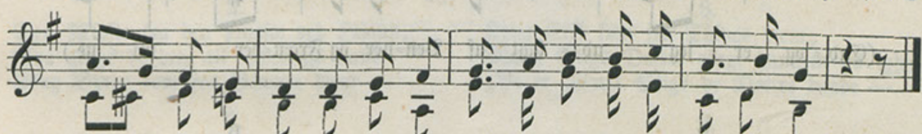
Nr. 27.

Dandsen paa Riber Bro.

Temmelig hurtigt.

2.
Længe da stod han Ranild Lange,
Før han vilde udi Dandsen gange.

3.
„Var det ikke for mit favre Haar,
Saa vist jeg med i Dandsen gaaer.

4.
Var det ikke for min Rosenskind,
Da skulde jeg træde den Dands omkring."

5.
Og Ranild Lange udi Dandsen traad,
Begyndte en Vise, og fore han kvad.

6.
Med Liste han kvad, saa let han sprang;
Og alle de Riddere efter ham sang.

7.
Op da stod hun Spendelsko[1]),
Og hun gav Ranild Lange sin Tro.

8.
Hendes Haar det var udi Silke flæt',
Hun traadte den Dands for Alle saa let.

9.
Og de dandsed dem paa Slottet ind
Med dragne Sværd under Skarlagen-Skind.

10.
Aldrig saae jeg en Ridderdands
Saa vinde Slotte med Rosenkrands.

[1]) Denne Jomfru maa antages at være den Samme, som den i næste Vise omtalte „Liden Kirstin".

Nr. 28.

Ranild og liden Kirstin.

Temmelig langsomt.

1. — Ranild beder læg = ge Sa = del paa Hest (Det er mig of = te
før = re sagt): „Hiin ri = ge Al = greve vil jeg gjæ = ste.“
(End = og er jeg ud = lagt af Ven = ner og Fræn = der mi = ne.)

2.
Ranild kom der ridendes i Gaard;
Og ude stod Algreven, svøbt i Maard.

3.
„Her stander I, Algreve, svøbt udi Skind!
Ville I lade følge mig liden Kirstin?“

4.
Det meldte da hendes Moder kjær:
„Ikke haver du din Fæstemø her.“

5.
„„Og kan jeg ikke min Fæstemø faae,
Jeg brænder op alt det Gods, I aa[1]).““

6.
„Førend du brænder vort Gods til Meen,
Du tage din Fæstemø, ride saa hen.“

7.
De slog over hende den Kaabe blaa,
Løfted hende paa Ranilds Ganger graa.

8.
„Skoven haver Øren og Marken Øine;
Liden Kirstin! vi ere af Landet drevne.“

9.
„„Og havde I ladet Kong Erik leve,
Da vare vi vel i Landet blevne.““

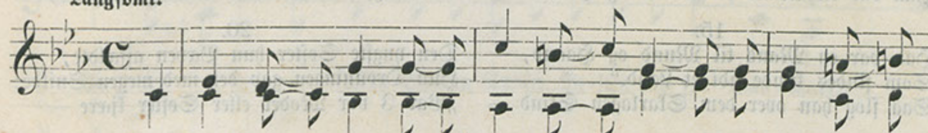
10.
Og han slog hende ved Kinden rød:
„Jeg voldte dog ikke Kong Eriks Død.“
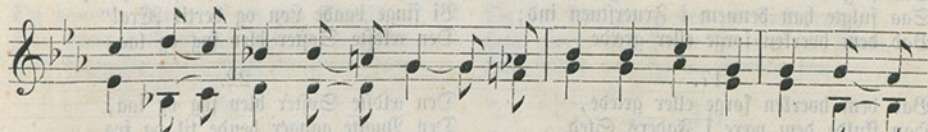
[1]) aa ɔ: eier.
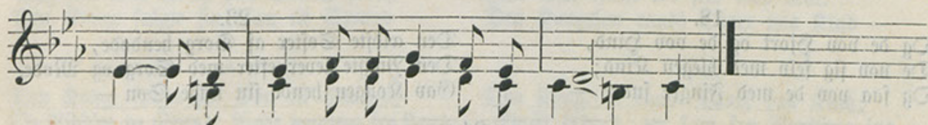
Nr. 29.

Marsk Stigs Døttre.

Langsomt.

2.
Den Ældste tog den Yngste ved Haand,
Saa ginge de dem til Sverrigs Land.
Kong Byrge kom fra Stævne hjem —

3.
Kong Byrge kom fra Stævne hjem;
Marsk Stigs Døttre ginge hannem ud igjen[1]):
„Vi er Marsk Stigs de Døttre baade —

4.
Vi er Marsk Stigs de Døttre baade;
Saa gjerne bede vi om Eders Naade."
„„I skynde Eder snarlig af min Gaard —

5.
I skynde Eder snarlig af min Gaard!
Eders Fader vog min kjære Morbro'er.""
„Ikke maae vi udi[2]) Kong Eriks Død —

6.
Ikke maae vi udi Kong Eriks Død;
Vi fare saa vide alt efter vort Brød."
Den Ældste tog den Yngste om Haand —

7.
Den Ældste tog den Yngste om Haand,
Saa ginge de dem til Norges Land.
Kong Erik kom fra Thinge hjem —

8.
Kong Erik kom fra Thinge hjem;
Marsk Stigs Døttre ginge hannem ud igjen:
„Vi er Marsk Stigs de Døttre baade —

9.
Vi er Marsk Stigs de Døttre baade;
Saa gjerne bede vi om Eders Naade."
„„Og kunne I brygge og kunne I bage?""

10.
„Vi have ei lært at brygge eller bage,
Ei noget sligt Embed' at mage;
Men vi kunne spinde Guldet det røde —

11.
Men vi kunne spinde Guldet det røde,
Det lærte os Moder, førend hun døde;
Vi Guld kunne spinde og væve i Lad —

12.
Vi Guld kunne spinde og væve i Lad;
Men aldrig bliver vort Hjerte glad,
Siden Fader og Moder ginge os fra.

13.
Siden Fader og Moder ginge os fra,
Da er vor Kaabe paltug[3]) og graa."
„Konning Erik meldte et Ord med Skjel —

14. Konning

[1]) igjen ɔ: imøde. [2]) maae udi ɔ: kunne for, være Skyld i. [3]) paltug ɔ: pjaltet, fattig.

14.
Konning Erik meldte et Ord med Skjel:
„Eders Fader jeg kjendte saa gjørligen [1]) vel;
Han var en Mand til Mund og Haand —

15.
Han var en Mand til Mund og Haand,
Som findes kunde udi et Land."
Saa slog han over dem Skarlagen Skind —

16.
Saa slog han over dem Skarlagen Skind,
Saa fulgte han dennem i Fruerstuen ind;
Bad dem hverken sørge eller græde —

17.
Bad dem hverken sørge eller græde,
Han skulde dem være i Faders Sted.
Og de vov Hjort og de vov Hind —

18.
Og de vov Hjort og de vov Hind,
De vov sig selv med blegen Kind;
Og saa vov de med Fingre snare —

19.
Og saa vov de med Fingre snare
Guds hele hellige Engleskare.
Den yngste Søster hun Væven affældte [2]) —

20.
Den yngste Søster hun Væven affældte,
Hun Dronningen gav den med megen Snilde:
„Var I vor Moder eller Søster kjære —

21.
Var I vor Moder eller Søster kjære,
Vi finge baade Løn og dertil Ære!"
Den ældste Søster blev syg og laa —

22.
Den ældste Søster blev syg og laa,
Den Yngste ganger hende til og fra.
Den ældste Søster af Sorg hendøde —

23.
Den ældste Søster af Sorg hendøde,
Den Yngste lever efter med Sorg og Møde.
Gav Kongen hende sin unge Søn —
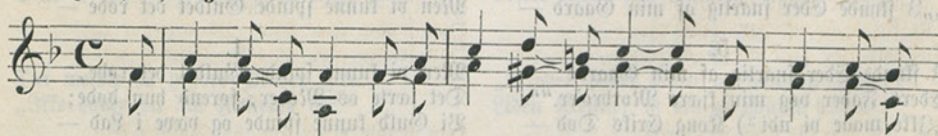
24.
Gav Kongen hende sin unge Søn,
Hun var hannem værd, den Jomfru skjøn;
Saa leved' de da sammen med Æren.

[1]) gjørligen ɔ: tydeligen. [2]) affælde ɔ: tage Tøiet af Væven.
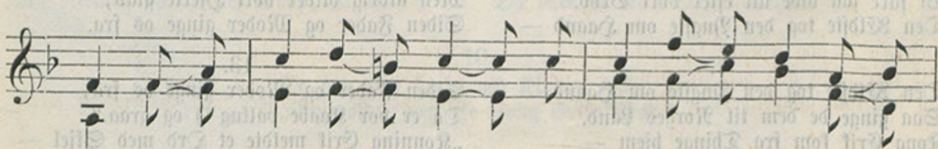
Nr. 30.

Den engelske Prindses Skibbrud.
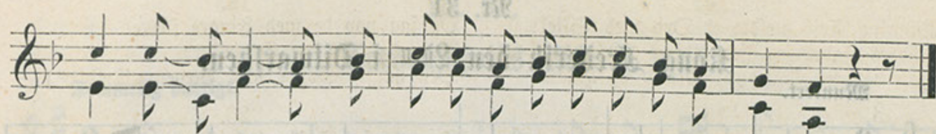
Ikke for hurtigt.

1. Den Kon = ges Søn af En = ge = land Hannem skin = ner

Guld paa hvi = den Hand, Og hannem skin = ner Guld paa

Sa = del = bu = e — (Men Bø=ren blæ=ser Ve=sten ind for Dan=mark.)

2.

Og hannem skinner Guld paa Sadelbue;
Han haver trolovet saa stolt en Jomfrue.
Den Kongesøn lader virke en Knar[1]) —

3.

Den Kongesøn lader virke en Knar,
Slig een kom aldrig paa Vandet førre.
Den Konge fulgte sin Søn til Strand —

4.

Den Konge fulgte sin Søn til Strand,
Og Ridd're og Svende skjøde hannem fra Land.
De var ikke kommet uden lidet fra Land —

5.

De var ikke kommet uden lidet fra Land,
Da blæste saa stort et Uveir paa Strand.
Saa kasted de ud deres Anker huld —

6.

Saa kasted de ud deres Anker huld,
Som tredive Vintre havde ligget i Skjul.
Og det skete langt før Midienat —

7.

Og det skete langt før Midienat,
Det stærke Toug var sønderrakt.
Det var stor Ynk at see derpaa —

8.

Det var stor Ynk at see derpaa,
Det Skib sloges alt i Stykker smaa.
Den Herre dog levende kom til Land —

9.

Den Herre dog levende kom til Land,
Gik sorrigfuld hos den stormende Strand.
Og der kom gangendes en Kokkedreng —

10.

Og der kom gangendes en Kokkedreng,
Han gjorde den Herre saa stor en Meen.
Han havde med sig de Svende fem —

11.

Han havde med sig de Svende fem,
Herr Eske Frost red selv med dem.
Den Kongesøn randt Taare paa Kind —

12.

Den Kongesøn randt Taare paa Kind:
„Christ bedre't, jeg kom for Vovbjerg ind.
Men var jeg kommet i Herr Bugges Læn[2]) —

13.

Men var jeg kommet i Herr Bugges Læn,
Da havde mig røvet hverken Ridder eller Svend.
Vil Gud det, at jeg maa blive ilive —

14.

Vil Gud det, at jeg maa blive ilive,
Jeg skal det Kongen af Danmark tilskrive."
Det Første Herr Bugge de Tidende mon faae —

15.

Det Første Herr Bugge de Tidende mon faae,
Han sendte efter ham sine Sønner to,
Han sendte efter ham de Svende fem —

16.

Han sendte efter ham de Svende fem,
Lod hente ham strax til Hald, sit Hjem.
Herr Bugge undfik[3]) den unge Herre —

17.
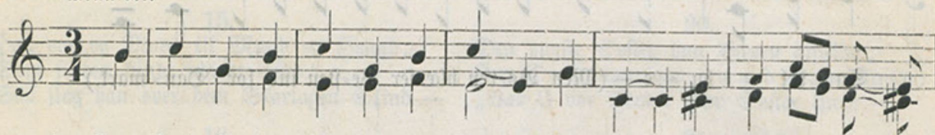
Herr Bugge undfik den unge Herre;
De Danske lod ham til England føre,
Der blev de undfanget med Skjænk og Ære.
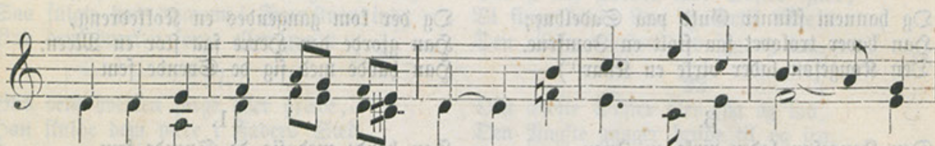
[1]) Knar, et Slags Skibe. [2]) Læn ɔ: Lehn. [3]) undfik ɔ: modtog.
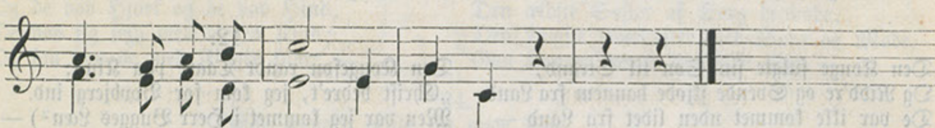
Nr. 31.

Kong Frederik den 2den i Ditmarsken.

Muntert.

2.

Kong Fredrik han lader sig Klæder skjære;
Thi han vilde synes en Kjøbmand at være.

3.

Kong Fredrik la'er skjære sig en Kappe graa;
Han solgte de Øxen baade store og smaa.

4.

Kong Fredrik han rider til Ditmarsken ind
Med frisken Mod og med Rosenskind.

5.

Og der var han saa i de Dage ni,
Baade Stæder og Byer besaae han i de.

6.

Brat kom der da Bud fra Borgmester og Raad:
„Det er jo Kong Fredrik af Dannemarks Land."

7.

„„Og er det Kong Fredrik af Dannemark,
Da ville vi hannem forraade i Nat.""

8.

Men sildig om Aft'nen, der Duggen faldt paa,
Den Pigelil ind for Kong Fredrik mon gaae.

9.

„Og er I Kong Fredrik af Dannemark,
Tag Eder vel vare i denne her Nat."

10.

Kong Fredrik han sprang da til Gangeren rød;
Han red vist langt snarer, end Fuglen den fløi.

11.

„Jeg siger de ditmarske Herrer Godnat;
Jeg agter at komme til dennem saa brat."
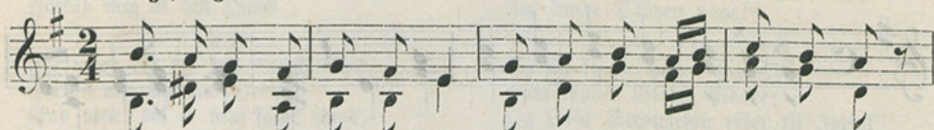
12.
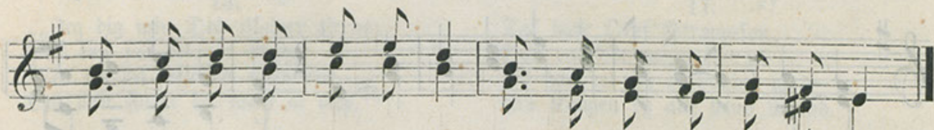
Og Fredrik han vandt sig det ditmarske Land,
Som siden Gud Herren gav hannem i Haand.

Nr. 32.

Tordenskjolds Vise.

Temmelig hurtigt.

2. Han som Torden var i Krig,
Stridede saa tapperlig;
Imod Fjendens Magt og Vold
Var han ret en Tordenskjold.

3. Han var ikke feig og sky,
Han var født i Trondhjems By,
Raadmand Johan Vessel var
Den, som Helten kaldte Fa'er.

4. Da han voxte og var ung,
Var hans Skjæbne meget tung,
Thi han lidt ustyrlig var,
Hvilken Skjæbne Flere har.

5. Bogen han ei lære vil,
Haandværk sættes han da til;
Dette dog anstod ham ei,
Men han tog en anden Vei.

6. Kongen var i Trondhjems By,
Der var Leilighed at flye;
Han da reiser uforsagt,
Kjøbenhavn stod i hans Agt.

7. Første Gang blev han Lakai,
Dette nyttede ham ei;
Han da Sted paa Holmen fik,
For at lære Sømands Skik.

8. Siden til Ostindien
Gjorde han en Reise hen;
Alle ham da Prisen gav,
At han stod sig meget brav.

9. Han til sin Forfremmelse
Kom blandt Søkadetterne;
Styrmandskunsten lærte han,
Dette stod ham herlig an.

10. Han sig i Sørullen skrev
Og Secondløitnant han blev.
Tordenskjold han fik nu Mod,
Thi hans Hu til Krigen stod.

11. Jeg ikort fortælle vil:
Han i to Aars Tid steg til
Saadan høi og myndig Stand,
Saa han blev en Adelsmand.

12. Da i Landet nu var Fred,
Tordenskjold vil gaae afsted;
Udenlands han reiste da,
Men han kom ei langt herfra.
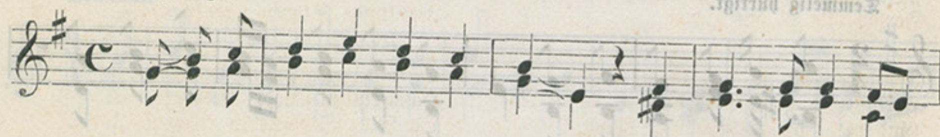
13. Han i Tydskland kom i Strid
I en ulykkalig Tid
Med en Oberst, som hed Stahl,
Der ham Livet lumsk fraskjal.

14. Saa, da Krigen Ende fik,
Hastig han af Verden gik;
Han i Holmens Kirke staaer,
Men hans Ære ei forgaaer.
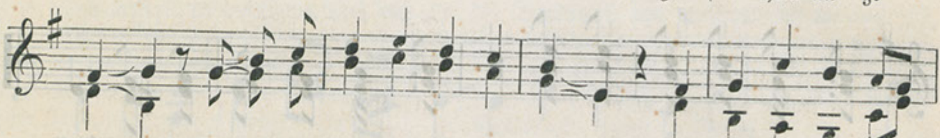
Nr. 33.

Oluf Strangesøn og unge Hafburd.

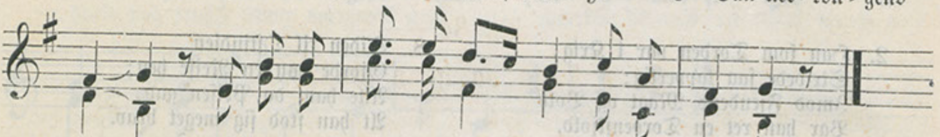
Ikke for hurtigt.

1. Det var O=luf Stran=ge=søn, Og saa hiin un=ge

Haf=burd, Og de tjen=te den=nem saa læn=ge I Dan=ner=kon=gens

Gaard. (Saa brænder de=res Gods in=de paa Ny=land.)

2.
Og de tjente dennem saa længe
Paa Dannerkongens Bedste;
Men saa yppede de dennem en Trætte
Om begge deres gode Heste.

3.
„Og hør du, Oluf Strangesøn!
Alt hvad jeg siger dig;
Og du skal fægte med mig idag
Hvad eller rende[1]) med mig."

4.
„„Og hør mig da, du ungen Hafburd!
Jeg vil ei med dig trætte;
Din Moder var min gode Gudmo'er,
Hun skal ei for os græde.""

5.
„Og er min Moder din gode Gudmo'er,
Og siger du det med Skjel;
Du aldrig blive en Dannemand liig,
Foruden du dyster med mig."

6.
„„Gud veed, det er mig saare imod,
At jeg skal med dig stride;
Men hedder jeg Oluf Strangesøn,
Skal jeg dig imorgen bide.""[2])

7.
Om Morg'nen aarle til god Tid,
Langt førre den Dag gjordes lys,
Saa mange vare de sadlede Heste
Alt for det Dyste=Huus.

8.
Den første Dyst de sammen red,
Deres Heste begyndte at lege;
Og der stod Fruer og stolte Jomfruer,
De bleve i Kinder saa blege.

9.
Den anden Dyst de sammen red,
Da knælede Hafburds Hest:
„Saa mangen Dyst den haver jeg reden,
Jeg frygter, denne bliver mig værst."

10.
Den tredie Dyst de sammen red,
Og da blev Hafburd saar[3]);
Og der stod Fruer og stolte Jomfruer,
De fældte saa modige Taarer.

11.
Den fjerde Dyst de sammen red,
Og da blev Hafburd nær død;
Og der stod Fruer og Dronningen selv,
De daaned under Skarlagen rød.

[1]) — i Dystløb. [2]) bide ɔ: vente. [3]) saar ɔ: saaret.

12.
Det var Oluf Strangesøn,
Han tog ham i sin Arm:
„Du sætte dig nu paa min Hest;
Forlad mig al din Harm.

13.
Jeg beder dig for den øverste Gud,
Forlad mig nu din Død;
Gud veed, det er mig saare imod,
At jeg saa mod dig brød."

14.
„„Jeg dig min Død tilgiver gjerne;
Gud løse saa vel vor Kvide!
Men det vil koste dit unge Liv,
Om min Fader det faaer at vide.""

15.
Og det var Oluf Strangesøn,
Slog op med hviden Haand:
„Det give Gud i Himmerig,
Jeg kunde Skoven naae!"
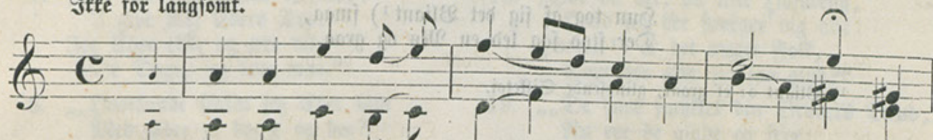
16.
Og nu ligger ungen Hafburd,
Ham rinder Blodet tildøde;
Og Oluf Strangesøn rider til Jorsal,
Han kan vel tjene sin Føde.

17.
Tak have Oluf Strangesøn,
Han var ikke meget seen;
Og han red sig af Landet ud
Fra Kongen og alle hans Mænd.
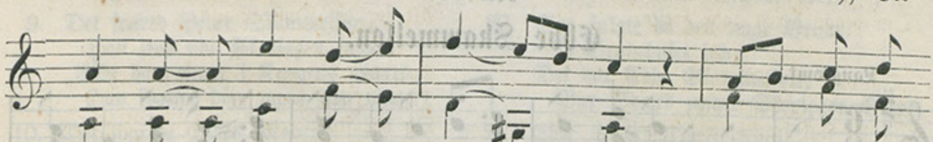
Nr. 34.

Iver Lang og hans Søster.
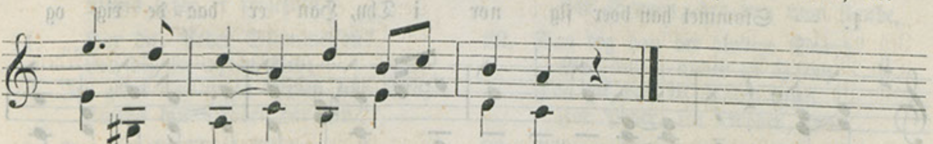
Ikke for langsomt.

1. — Der gaaer Dands paa Tof = = te (Ved Stran = de); Det

hør = te Dan = kon = ning i Lof = = te. (Vel Den, der

al = drig kom = mer i Vaan = de!)

2.
For da dandser Herr Iver Lang,
Den gjæveste Ridder i dette Land.

3.
Kongen la'er sadle sin Ganger graa;
Han vilde see, hvo Dandsen traaer.

4.
„Hør du, Herr Iver, en Svend saa fiin:
Hvad gjør stolt Elselil, Søster din?"

5.
„„Hun sidder i Bure slaaer Guld=Lad,
Har sorrigfuldt Hjerte, er sjelden glad.""

6. Dankongen

6.
Dankongen han taler til liden Smaadreng:
„Hvor faae vi stolt Elselil at see udi Løn?"

7.
„„Imorgen skal vies de Nonner fem,
Stolt Elselil skal følge alle dem.""

8.
Dankongen han stiger til høien Hest,
Han rider til Kirken, som han kunde bedst.

9.
Stolt Elselil vendtes Alteret fra,
Det var det første, hun Kongen saae.

10.
Dankongen han taler til hende saa fro:
„Stolt Elselil! giver mig Eders Tro!"

11.
Stolt Elselil svarer af stor Harm:
„Jeg er en ærlig Ridders Barn."

12.
Stolt Elselil taler til Terne sin:
„Du skifte med mig nu Klæder dine."

13.
Den Terne ganger af Kirken saa prud,
Alles Øine følge hende ud.

14.
Dankongen tog Ternen ved sin Arm,
Løfted hende saa i forgyldene Karm.

15.
Dankongen han red, den Terne hun aag,
Stolt Elselil sig en anden Vei tog.

16.
Og der de kom i Rosens Lund,
Der lysted Dankonning at hvile en Stund.

17.
„Dagen er lang og Veien er trang,
Her ville vi høre paa Fuglesang."
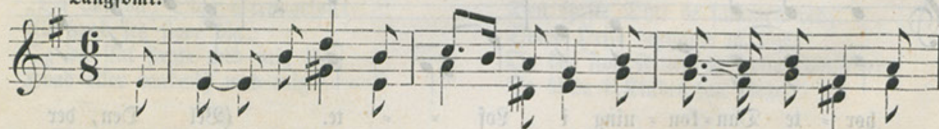
18.
Hun tog af sig det Bliant [1]) smaa,
Der stod saa led en Mø og graa.
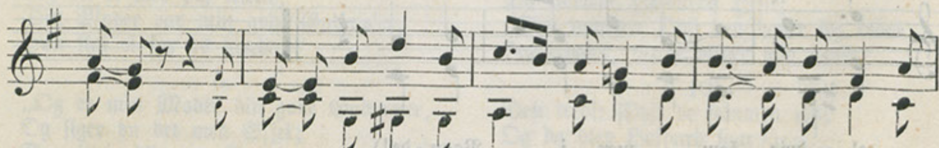
[1]) Bliant ɔ: et graat, glindsende Silketøi.

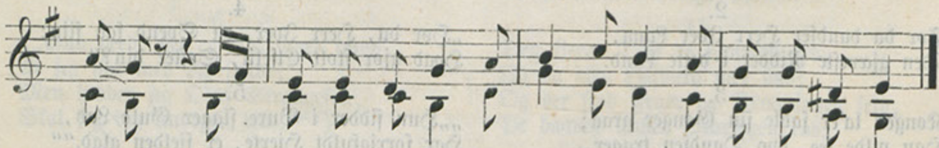
Nr. 35.

Ebbe Skammelsøn.

Langsomt.

2. De Tre de ere for længe døde,
De To de leve igjen.
Det vil jeg for Sanden sige:
De ere saa raske Hofmænd.

3. Den Ene hedder Ebbe Skammelsøn,
Den Anden Peder hiin unge;
Det er stor Ynk at høre derpaa,
Hvor Skjæbnen blev dem tung.

4. Ebbe han sadled sin Ganger graa,
Han red sig under Ø,
Fæsted han stolten Adeluds,
Hun var saa væn en Mø.

5. Fæsted han Jomfru Adeluds,
Hun var en Lillievaand,
Han førte hende til sin Moder hjem,
Og saa drog han af Land.

6. Peder, hans Broder, lader bygge et Skib,
Og seiler den salte Sø;
Seiler han sig til Nørre-Jylland,
Til Ebbe Skammelsøns Mø.

7. „Hil sidde I, stolten Adeluds!
I give mig Eders Tro:
Jeg Eder elske og ære vil
De Dage, jeg leve maa."

8. „„Hvorlunde skulde jeg Eder love
Med Eder at bygge og boe?
Det er Ebbe, Eders Broder,
Jeg haver givet min Tro.""

9. Det svared Peder Skammelsøn,
Han stod udi Skarlagen smaa:
„Ebbe han tjener i Kongens Gaard,
Han spotter dig, mens han maa."

10. Det svarede Ebbes Moder,
Hun var hannem ikke huld:
„Love du Peder Skammelsøn,
Mens Ebbe er svigefuld."

11. „„Hør du, Peder Skammelsøn!
Lov dig en anden Viv;
Jeg giver dog ingen Anden min Tro,
Imens din Broder har Liv.""

12. Det svarede Ebbes Moder,
Hun taled et Ord saa trøst:
„Jeg siger dig Sanden, stolt Adeluds!
At Ebbe han døde i Høst."

13. Opstod stolten Adeluds,
Var smal som en Lillievaand,
Saa gav hun Peder Skammelsøn
Sin Tro med hviden Haand.

14. Og det var Ebbe Skammelsøn,
Han vaagner af Søvne saa brat;
Stærke vare de Drømme for vist,
Han drømte samme Nat.

15. Opstod Ebbe Skammelsøn,
Og bandt sit Sværd ved Side,
Saa bad han om Orlov paastand
Hjem til sin Fader at ride.

16. Det var Ebbe Skammelsøn,
Han kom saa vel til Lag,
At han kom til sin Faders Gaard
Den første Bryllupsdag.

17. Det var Ebbe Skammelsøn,
Han kom til Borgeled;
Ude da stod den lille Smaadreng
Og lænede sig derved.

18. „Hør du det, du lille Hofdreng,
Hvad jeg her spørger dig ad!
Hveden [1]) er det meget Folk,
Som her gjør sig saa glad?"

19. „„De have smykket din Broders Brud,
Nu ere de glade og froe;
Din Broder og stolten Adeluds
De lade deres Bryllup boe."" [2])

20. Saa fulgte de den unge Brud
I Brudehuset ind;
Det var Ebbe Skammelsøn,
Bar Sværd under Skarlagen-Skind.

21. Ebbe ind ad Døren treen,
Med draget Sværd i Haande,
Saa vog [3]) han den unge Brud
For Sengen, der hun mon stande.

22. Saa tog han det blodige Sværd
Saa lønlig under sit Skind;
Saa gik han til Salen igjen
For Peder, sin Broder, ind.

23. Det var Peder Skammelsøn,
Han treen over breden Bord;
Ebbe, hans Broder, hans Hoved kløved,
Saa han faldt død til Jord.
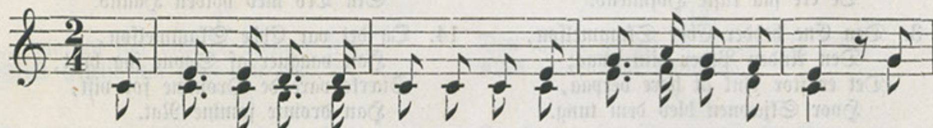
24. Gud naade Unge og Gamle med,
Som saa skulle Bryllup gjøre!
Den Viin er suur, den Mjød er beesk,
Hvor Tidende slig man skal høre.

[1]) hveden ɔ: hvorfra. [2]) boe ɔ: berede. [3]) vog ɔ: dræbte.

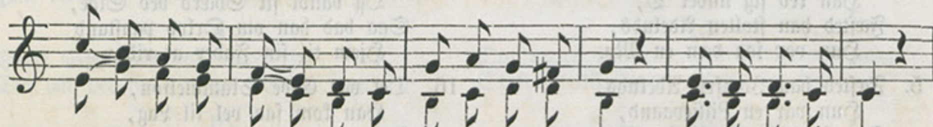
Nr. 36.

Gangerpilten.
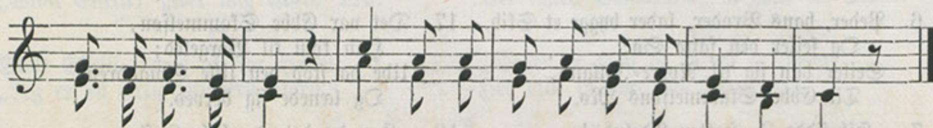
Muntert.

1. „Og hør, du go-den Un-ger-svend! Leg Ta-vel-bord med mig!" „„Jeg

ha-ver in-tet rø-de Guld At sæt-te op mod dig."" (For de spil-le-de,

for de spil-le-de, for, for de spil-le-de Guld-tær-nin-ger.)

2. „Saa sæt du op din gode Hat,
Og fast om den er graa;
Jeg sætter op min Perlesnor,
Tag den, om du kan faae."

3. Den første Gang Guldtærning
Paa Tavelbordet randt,
Den Ungersvend han tabte,
Og Jomfruen hun vandt.

4. „Og hør du, goden Ungersvend,
Leg Tavelbord med mig!"
„„Jeg haver intet røde Guld
At sætte op mod dig.""

5. „Saa sæt du op din Kjortel,
Og fast om den er graa;
Jeg sætter op min Kron' af Guld,
Og saa dertil min Tro."

6. Den anden Gang Guldtærning
Paa Tavelbordet randt,
Den Jomfru hun slet tabte,
Den Ungersvend han vandt.

7. „Og hør, du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
Mine sølvbundne Knive
Dem vil jeg give dig."

8. „„Dine sølvbundne Knive
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtærning vandt.""

9. „Og hør, du goden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
En hvid Hest og en Sadel
Dem vil jeg give dig."

10. „„En hvid Hest og en Sadel
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtærning vandt.""

11. „Og hør, du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
Mit Slot og mine Fæste [1])
Dem vil jeg give dig."

12. „„Dit Slot og dine Fæste
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtærning vandt.""

13. Den Jomfru staaer i Bure,
Og børster hun sit Haar:
„Gud bedre mig fattig Mø
For Giftermaal, jeg faaer!"

[1]) Fæste ɔ: befæstede Borge.
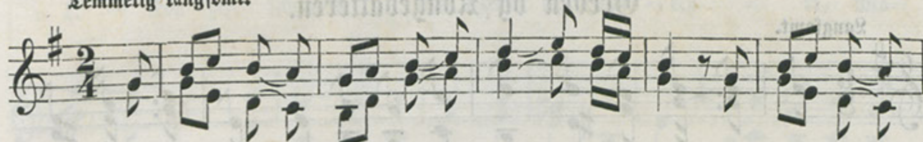
14. „„Men jeg er ingen Gangerpilt,
Endskjøndt det synes saa,
Jeg er den bedste Kongesøn,
I Verden leve maa.““

15. „Er du den bedste Kongesøn,
I Verden leve maa,
Da giver jeg dig her min Haand
Og saa dertil min Tro.“
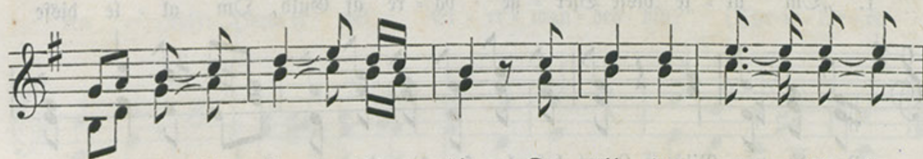
Nr. 37.

Hertug Frydenborg og liden Kirstin.
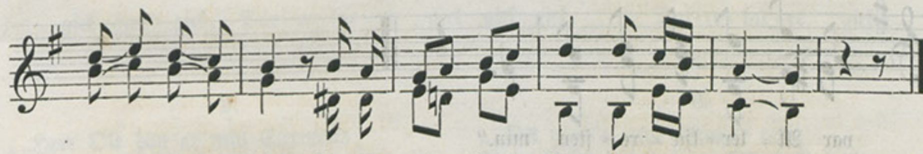
Temmelig langsomt.

1. Hertug Fry = den=borg ta = ler til li = den Kir = stin, Hertug Fry = den=borg

ta = ler til li = den Kir = stin: „Og vil du væ = re Al = ler=

kjæ = re=sten min?“ (Her=re = gud, hvad Sor = gen er tung!)

2.

Og Kongen taler til liden Kirstin:
„Hvad haver Hertug Frydenborg talet med dig?“

3.

„„Han har ei talet Andet med mig,
End han vilde være Allerkjæresten min.““

4.

Og Kongen han taled til Svende fem:
„I tage Hertug Frydenborg og sætter ham i Jern.“

5.

De lagde Hertug Frydenborg paa en Disk,
Saa skar de ham op som en anden Fisk.

6.

De skar hans Hjerte i Stykkerne fem,
Og Jesu Navn stod i alle dem.

7.

De kogte hans Hjerte i Mjød og Viin,
Saa bar de det ind for liden Kirstin.

8.

„Og hvad er det for en underlig Ret?
Jeg synes mit Hjerte er blevet saa let.“

9.

Dertil da svared den Kokkedreng:
„Det er Hertug Frydenborgs Hjerte i fem.“

10. „„Er det

10.
„„Er det Hertug Frydenborgs Hjerte saa skjønt,
Da skal det vist være min sidste Ret.““

11.
Liden Kirstin taled til Ternen sin:
„Og du skal hente mig min Guldkande ind!“

12.
Liden Kirstin ud af Guldkanden drak,
Saa Hjertet det udi Livet sprak.

Nr. 38.

Greven og Kongedatteren.

Langsomt.

1. „Om al = le disse Bjer = ge va = re af Guld, Om al = le disse
Van = de var Viin, Langt hel = ler saa saae jeg, at stol = ten Jomfru Hun
var Al = ler = kjæ = re = sten min.“

2.
„„Haver I, stolte Ridder! saa stor en Attraa,
Saa stor en Begjæring til mig,
Hvi rider I ei til min Faders Gaard,
I Æren at bede om mig?““

3.
„Jeg red hen til Eders Fader igaar,
Eders Fader mig svarede Nei!
Stolten Jomfru! tag Orlov af Eder selv,
Af Landet at drage med mig.“

4.
De satte sig baade [1]) en Kveldstævne for,
En Stævne alt under den Lind;
De taled' saa Mangt den blide Nat,
Til Solen den skinnede paa.

5.
Men nærved stod Jomfruens Fader prud,
Og lytted, og lytted derpaa;
Han drog sit Sværd og med et Slag
Hug Ridderen Hovedet fra.

6.
„Nu maa jeg vel sørge allenstund,
Saa Verden mig ganger imod;
Christ give! jeg var under sorten Muld
Begraven med Ridderen min!“
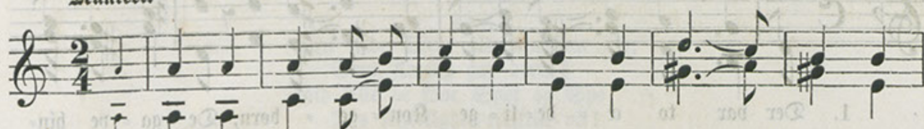
7.
Og Jomfru'n det blodige Hoved tog,
Tre Gange det kyste paa Mund:
„Jeg havde den Ridder af Hjertet kjær!“
Hun døde i selvsamme Stund.

[1]) baade ɔ: begge.
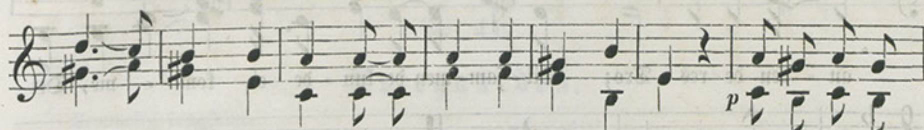
Nr. 39.

Herr Ole.
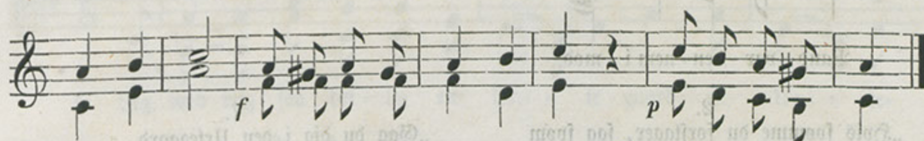
Muntert.

1. — Kon=gen spurg=te Dat=ter sin (Ma=tro=ri, Ma=

tro=ri!): „Hvem er vel Ei=er=man=den din?“ (Tur=re=lur=re

gjek gjek gjek, Tur=re=lur=re gjek gjek gjek, Tur=re=lur=re gjek.)

2.

„„Herr Ole han er min Eiermand;
Og, kjære Fader, I give mig ham.““

3.

Og Kongen smilte under Skarlagenskind:
„I beder Herr Ole gaae for mig ind.“

4.

Før halvt han havde talt det Ord,
Før var Herr Ole ind for Bord.

5.

Kongen taler til Svende tolv:
„I tager Herr Ole og lægger i Bolt!“

6.

„„Det gjør ei dine Svende tolv,
At de skulde lægge Herr Ole i Bolt!““

7.

Herr Ole han drager ud sin Kniv:
„Var du ei Konge, det gjaldt dit Liv.“

8.

„„Herr Ole, Herr Ole! stik ind din Kniv:
Jeg gi'er dig min Datter, den Venneviv.

9.

Herr Ole, Herr Ole! stik ind dit Sværd,
Jeg gi'er dig min Datter, du er hende værd!““

10.

Det fik Herr Ole, for han var ei ræd;
Derfor kom han i kongelig Æt.

Nr. 40.

De to Kongebørn.

Langsomt.

1. Der var to æ-de-li-ge Kon-ge-børn, De ga-ve hin-an-den de-res Tro; Til-sam-men de kun-de ei kom-me, Det Vand var den-nem i-mod.

2.
„Hvis svømme du forstaaer, saa svøm
Henover den stride Strand,
For dig i Lygte jeg tænder Lys,
Saa du kan naae til Land."

3.
Men der stod hos en arrig Gast,
Den Terne, som hørte de Ord,
Hun Lyset slukked ud i Hast;
Det voldte Ulykke stor.

4.
Og ind da kom den liden Smaadreng,
Og stedes han for Bord;
I Talen var han snild og kreng [1]),
Han føied saa vel sine Ord.

5.
„Her sidder I, Fruer og Jomfruer skjønn',
Og sømmer de Sømme smaa;
Men jeg saae ude en Kongesøn,
Som drukned i Bølgen blaa."

6.
Og det var den Kongedatter bold,
Og hende randt Taarer paa Kind.
„Maa jeg nu gaae i den Urtegaard",
Bad hun kjær Moder sin.

7.
„Gaa du dig i den Urtegaard,
Og pluk de Blomster smaa!
Men væk dog først din Søster op,
At hun kan med dig gaae."

8.
„„Ak, kjære Moder! Søster min
Kan ikke med mig gaae;
For liden hun er, veed ei Forskjel
Paa Græs og paa Lilier smaa.""

9.
Den Jomfru gaaer med sorrigfuldt Mod
Hen til den brusende Strand,
Og der fandt hun den Fisker god,
Som nylig var kommen til Land.

10.
„Og hør, du goden Fiskere!
Hvad jeg dig spørge maa:
Siig, saae du ikke en Kongesøn
At synke i Bølgen blaa?"

11.
„„Jeg fisket har den lange Nat,
Men ingen Fiske faa't,
Men jeg har fundet den Kongesøn,
Han ligger i min Baad.""

[1]) kreng ɔ: kløgtig.

12.
Hun tog Guldkjæden af Halsen sin,
Gav Fiskeren den til Løn;
Derhos gav hun ham en Fingerring
Af Guld og meget skjøn.
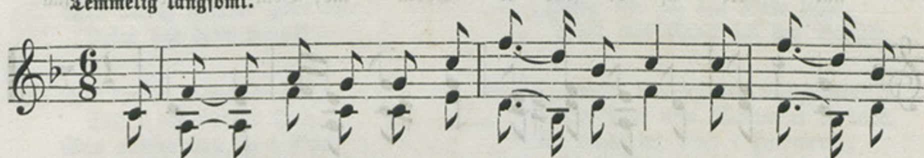
13.
Hun bad ham sige hendes Moder Godnat,
Samt Fader og Søskende smaa.
Saa tog hun Liget i sin Favn
Og sank til Havsens Bund.

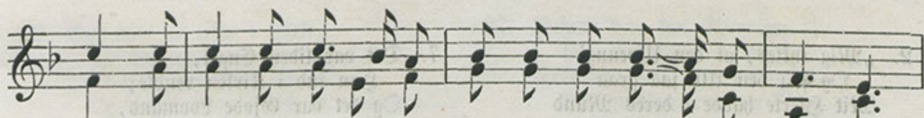
14.
Den onde Terne gid hun faae Ve,
Som Aarsag gav dertil!
Gid Alle de faae Spot og Spe,
Tro Kjærlighed adskille vil!
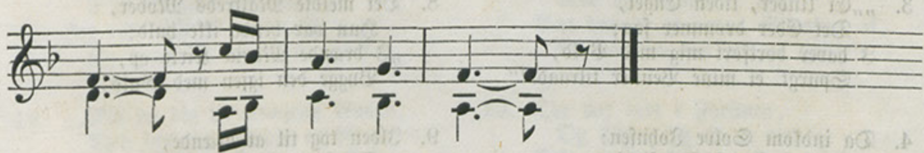
Nr. 41.

Urtegaarden.

Temmelig langsomt.

2.
Hun er alt som |: det stolteste Kloster; :|
Derinde voxer saa mange smaa Bloster [1])
|: Om Sommeren. :|

3.
Derinde voxer |: saa fager en Lind; :|
Derinde spiller baade Hjort og Hind
|: Om Sommeren. :|

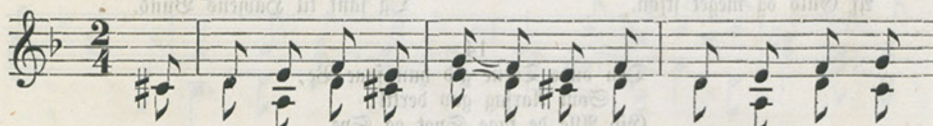
4.
Derinde voxer |: en Rose saa rød; :|
Derinde synger en Nattergal sød
|: Om Sommeren. :|
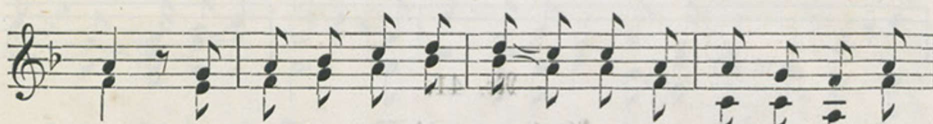
[1]) Bloster ɔ: Blomster paa Frugttræer.
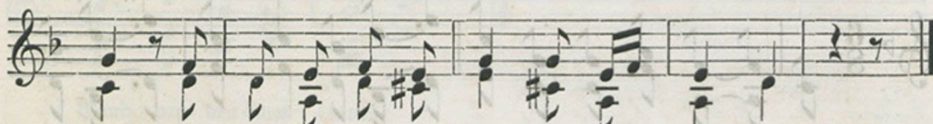
Nr. 42.

Liden Engel.

Temmelig langsomt.

2. „Mig tyktes, at den Ulveung'
Og saa den Ulv saa graa
Mit Hjerte havde i deres Mund
Saa vaagen som jeg laa."

3. „„Ei Under, liden Engel,
Det Eder drømmer saa;
I haver bortført mig med Vold,
Spurgt' ei mine Venner tilraad.""

4. Da indkom Sølve Johnsen:
„Vil I fra Taffel flye!
Her kommer Gjøde Lovmand
Paa fire Veie til By."

5. Det var liden Engel,
Tog Malfred i sin Favn:
„I kjende os nu gode Raad
Udi vor Herres Navn."

6. „„Tager I saa Eders Svende,
Som I har givet Brød;
Saa søge vi til Kirken,
Imens os trænger Nød.""

7. Det var liden Engel,
Han ind i Kirken rendte;
Og det var Gjøde Lovmand,
De Hofmænd efter sendte.

8. Det meldte Malfreds Moder,
Hun var hende ikke huld:
„I brænde Mariæ Kirke op,
Bygge den igjen med Guld!"

9. Ilden tog til at brænde,
Og Luen legte fast ind;
Og det var liden Malfred
Hun blegned om hviden Kind.

10. Det var saa hedt paa Kirkegaard,
Alt som den stod i Brand;
Det var fast hed're i Kirken,
Alt som det Bly nedrandt.

11. Det var liden Engel,
Tog Malfred i Armen sin:
„Den Død den eft du aldrig værd,
Du Allerkjær'ste min!"

12. De satte hende paa Skjolde,
Løfted' under hende med Spyd,
Saa løfted' de hende saa sørgendes
Af Kirkevinduet ud.

13. Det var liden Malfred,
Hun ganger om Kirkegaard,
Og skjændt var hendes Skarlagen,
Og brændt var hendes Haar.

14. Det var liden Malfred,
Faldt ned paa sine Knæ:
„Gid jeg maatte føde den Søn iaar,
Der Hævn herover kunde faae!

15. Idag saa brænder Mariæ Kirke
Og end saa rask en Mand;
Men aldrig kommer hans Lige
Igjen paa dette Land!"

16. Det var ei længer derefter,
End i den samme Høst,
Saa ganger hun sig i Bure
Og føder en Søn saa trøst.

17. Saa bare de ham i Kirke,
De christned' ham om en Nat,
De kaldte ham liden Engel
Og dulgte ham, mens de maatte[1])....

18. „Hør I, kjæreste Moder min,
I er vel svøbt i Maard,
Jeg ride mig vil under Ø
Og tjene i Kongens Gaard."

19. „„Rid du dig til Kongens Gaard,
Tjen der med Hæder og Ære!
Du mindes vel din Faders Død;
Jeg siger dig det aldrig mere!""

20. Han tjente saa længe i Kongens Gaard,
Til Kongen blev ham huld.
Naar andre Ridd're legte og loe,
Var han saa sorrigfuld.

21. Mærked det Dannerkonning,
Han sørged' saa alletide:
„Og hør du, liden Engel!
Hvorfor bær du den Kvide?"

22. „„Hør I, Dannerkonning!
Mig er saa Meget imod:
Min Morbroder slog min Fader ihjel,
Og bød mig aldrig Bod!""

23. „Vilt du dig ride op paa Land
Din Faders Død at hævne,
Jeg skal dig laane af mine Mænd
At følge dig til det Stævne."

24. Det var liden Engel,
Han rider i grønnen Lund,
Der væbner han sine gode Mænd
Udi saa snar en Stund.

25. Det var liden Engel,
Han lader ad Veien stande:
„Hisset seer jeg den Kirke ligge,
Hvor min Fader led den Vaande.

26. Og hisset seer jeg den Borgegaard,
Der hvor min Morbro'er er inde.
Nu raade det Gud i Himmerig,
Hvad Bod her er at vinde!"

27. Besatte han den Steenstue
Paa fire Veie omkring;
Selv var han, liden Engel,
Den fremmeste i den Ring.

28. „Tage vi baade Sølv og Guld,
Lade det tilsammen løbe,
Saa brænde vi denne Steenstue af,
Vi formaae den nok at kjøbe."

29. Der var hedt i Forstuen,
Og Blyet tog til at rinde;
End var der hed're i Stuen selv,
Da Ilden tog til at brænde.

30. Sagde det liden Engel,
Han saae sin Morbro'er brænde:
„Nu er dig timet den samme Nød,
Du lod min Fader kjende.

31. Nu har jeg hævnet min Faders Død,
Brændt er Herr Gjødes Steenstue,
Og selv er han, min Faders Bane,
Fortæret i samme Lue."

[1]) maatte ɔ: kunde.

Nr. 43.

Ramund.

Muntert.

2.

„Bast og Blaargarn er værre end Ny[1]),
Det kan du give Tjenerne dine."
Frøkenen gav hannem Klæderne nye
Af Silke og Sammet[2]) fine.
„Saadant vil jeg heller ha'e", sagde Ramund,
„Saadant staaer mig meget bra'", sagde Ramund den Unge.

3.

Ramund takler Skibene syv
Med udslagne Seil ved Strande;
Saa seiled' han sig over salten Sø
Alt ind paa Jætternes Lande.
„Nu er' vi komne her", sagde Ramund,
„Foruden stor Besvær", sagde Ramund den Unge.

4.

Ramund gik sig ved salten Søstrand,
Der saae han syv Jætter stande.
„Tager jeg Ramund paa min mindste Haand,
Og kaster hannem langt fra Lande."
„Det gjør ikke ene du", sagde Ramund,
„Komme maae I alle syv", sagde Ramund den Unge.

5.

Ramund tog til sit dyre Sværd,
Det han kaldte Dymlingen røde;
Han hug de syv Jætter med en Færd,
At Blodet randt dennem tildøde.
„Der ligg' I alle syv", sagde Ramund,
„Alt staaer jeg her endnu", sagde Ramund den Unge.

6.

Ramund gik sig i Bjerget ind
Til alle de Smaa=Troldes Sæde;
Saa stride randt Taarer de Trolde paa Kind,
De monne for Ramund græde.
„Hvi græder du for mig?" sagde Ramund,
„Jeg græd aldrig for dig", sagde Ramund den Unge.

7.

Ramund ladede Skibene syv
Med Guld og ædele Stene,
Og seiled saa over den salte Sø
Hen ind paa Keiserens Lande.
„Nu er' vi komne her", sagde Ramund,
„Nu har vi bedre lært", sagde Ramund den Unge.

[1]) Ny ɔ: et Slags grovt, uldent Tøi, Filt. [2]) Sammet ɔ: Fløiel.

8.
Ramund han gik sig i Boldhuset ind,
Der leged de Bold og Guldterning.
Alle forskrækkedes for Ramunds Sind
Og for hans grumme Gebærder.
„En vakker Leg er det", sagde Ramund,
„Faaer jeg vel lege med?" sagde Ramund den Unge.

9.
Keiseren udaf Vinduet saae
Med Angest og sorrigfuld Mine:
„Hvo er den Mand, i Gaarden mon staae
Og der saa hæsselig grine?" —
„Det er mig; jeg har Lyst" — sagde Ramund,
„Med dig at vov' en Dyst", sagde Ramund den Unge.

10.
Ramund slog paa sit gode Sværd,
At Jorden hun gunged og rysted;
Fuglene daaned og faldt ned til Mark,
Som sjunge tilforn paa Kviste.
„Ret nu saa bli'r jeg vred", sagde Ramund,
„Om du ei kommer ned", sagde Ramund den Unge.
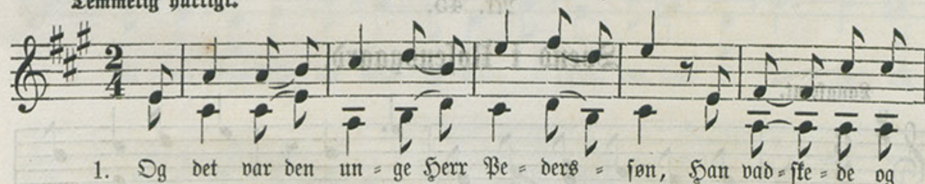
11.
„Kjære Ramund! du lade mig leve!
Jeg saae end aldrig din Lige;
Min yngste Datter vil jeg dig give
Og Halvparten af mit Rige." —
„Det ta'er jeg, naar jeg vil", sagde Ramund,
„Og saa din Datter til", sagde Ramund den Unge.
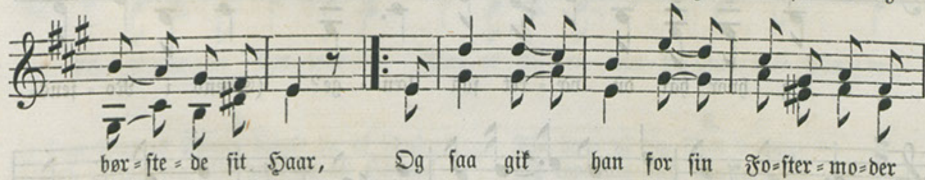
12.
Ramund tog til sin store Kniv,
Den han kaldte Dymlingen dyre,
Saa skilte han Keiseren ved sit Liv,
At Ho'det fløi femten Mile.
„Jeg meente, den ei bed", sagde Ramund,
„Dog rinder Blodet ned", sagde Ramund den Unge.
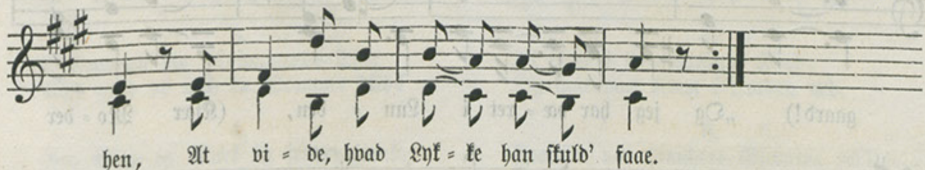
Nr. 44.

Den unge Herr Pedersson.

Temmelig hurtigt.

2.
„Vist ikke saa døer du paa Sotteseng,
Ei heller bli'er du slagen i Krig;
Men vogt dig vel for de Bølger blaae,
For de vil forkorte dit Liv."

3.
Og det var den unge Herr Pedersson,
Han gik sig ved Stranden alt ned;
Der lod han sig bygge saa kosteligt et Skib,
Det skjønneste og bedste, som man veed.

4. Det Skib

4.
Det Skib det var udaf Valdnødtræ,
Og Masterne var ligesaa;
Men Vimpelen var af det rødeste Guld,
Som vaiede ovenpaa.

5.
Og der var baade Styrmand og Skippere,
Som styrede det Skib ud fra Land;
Men tilbage de glemte Gud Fader kjær,
Gud Søn og Gud den Helligaand.

6.
De seiled een Dag, de seiled i to,
De seilede i Dagene fem;
Men da de kom ud paa det vildeste Hav,
Begyndte det Skib at stille staae.

7.
Det var baade Styrmand og Skippere,
Som kastede Guldtærning over Bord;
For de vilde vide, hvem Synderen var,
Siden Synden den var bleven saa stor.

8.
Og det var den unge Herr Pedersson,
Som nede i Kahytten laa:
„Gud naade mig arme, usle Mand!
Min Synd er bleven saa stor. . . .

9.
Om Nogen af Eder skal komme udi Land,
Og min Fostermoder spørger efter mig,
Da siig, jeg tjener i Kongens Gaard,
Saa sørger hun ikke for mig.

10.
Om Nogen af Eder skal komme udi Land,
Og min Kjæreste hun spørger efter mig,
Da siig, jeg ligger paa Havsens Bund,
Beder hende, at hun gifter sig."

Nr. 45.

Svend i Rosensgaard.

Langsomt.

1. Og hvor har du væ-ret saa læn-ge? (Svend i Ro-sens-gaard!) „Og jeg har væ-ret i Lun-den, (Kjær Mo-der vor! I ven-te mig seent el-ler al-drig.)"

2.
Hvorfor er dit Sværd saa blodigt?
Svend i Rosensgaard!
„For jeg har dræbt min Broder,
Kjær Moder vor!
I vente mig seent eller aldrig!"

3.
Hvor vil du dig henvende?
„Jeg vil af Landet rende."

4.
Naar vil du komme tilbage?
„Naar vi see hvide Krager."

5.
Naar see vi hvide Krager?
„Naar vi see sorte Svaner."

6.
Naar see vi sorte Svaner?
Svend i Rosensgaard!
„Naar vi see Fjedren synke,
Kjær Moder vor!
I vente mig seent eller aldrig!"

7.
Naar see vi Fjedren synke?
„Naar vi see Stenen flyde."
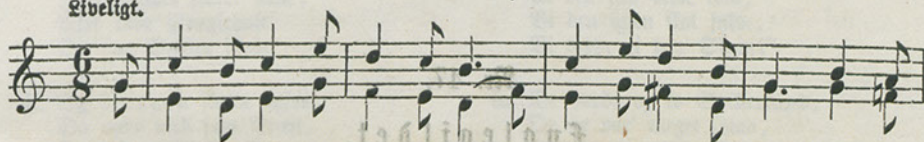
8.
Naar see vi Stenen flyde?
„Naar vi see Havet brænde."

9.
Naar see vi Havet brænde?
„Naar vi see Verdens Ende!"

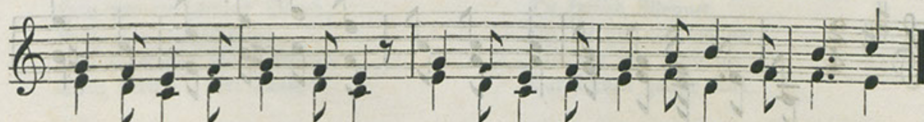
Nr. 46.

Maivise.

Liveligt.

1. Al = ver = dens Ska = ber mild og blid, (Hør det, som vi be = = de!) Vi

pri = se gla = de Aar = sens = tid. (Vær os All' en naa = dig Gud med Glæ = de!)

2.
Den Vinters Tvang drevst du af Land,
Lad Somm'ren blid gaae os til Haand!

3.
Velkommen hid Maimaaneds=Tid;
Gud glæd os med en Sommer blid!

4.
Vor Skov og Mark sig fryder smukt;
Valborg bær Løv og Græs med Frugt.

5.
Den lille Lærkes liflig Klang
Dig lover med Maimaaneds=Sang.

6.
Thi bære vi dig Mai i By,
Og love dig med Psalmer ny.

7.
Vi pløie i vort Ansigts Sved,
Og saae vort Korn i Jorden ned.

8.
Fremfør vor Hænders Gjerning vel!
Velsign os Gud til Liv og Sjæl!

9.
Giv Korn og Kjærn' paa Agrene
Til Brød og Øl i Kjælderne!

10. Giv

10.
Giv Frugt paa Træer i Haverne,
Til søden Most i Tønderne.

11.
Ved Bier giv Vox og Honning sød
Til Lys og Lægedom, Mad og Mjød.

12.
Velsign os og med Livets Frugt,
Med Faar og Fæ paa Marken smukt.

13.
Giv Melk og Smør og Osten sød,
Velsign os med Boghvedegrød.

14.
Velsigne ferst og salten Vand
Med Sild og Fisk for Kvind' og Mand.

15.
Lad Hønen give Æg paa Fad,
Til Pandekag' og Æggemad.

16.
Bevar vor' Gjæs fra alskens Nød,
Gjør Kaalen fed, og Dynen blød.

17.
Til Klæ'er giv Hør og Hamp og Uld,
Til Kroppens Skjul i Hed' og Kuld.

18.
Dertil regjer os med din Aand,
Ved dine Engle gjør os Bistand!
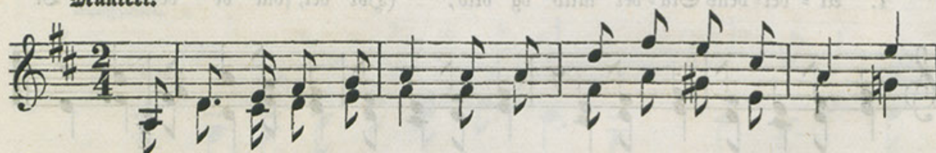
19.
Bevar, o Gud! vor Konge vel,
Velsigne ham til Liv og Sjæl!
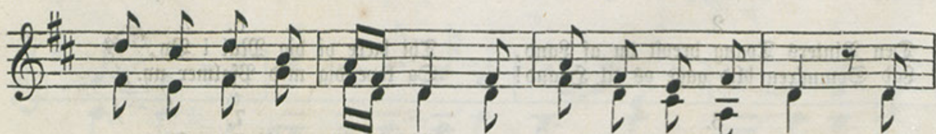
20.
Vor Konges og vort Landets Raad,
Gud vær med dem i Raad og Daad!
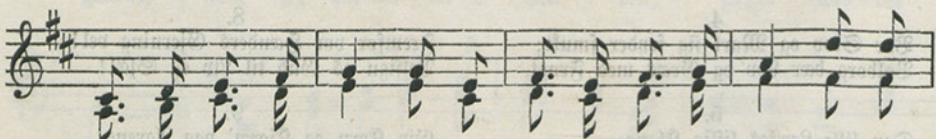
Nr. 47.

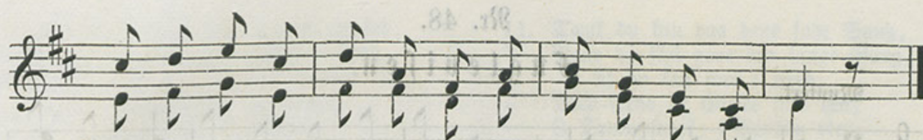
Fuglegildet.

Muntert.

2. At byde Gjæster mange
Den Hane skulde gaae,
Han havde Been saa lange
Med krumme Sporer paa;
Han raabte: Kykliky!
Tre Gange i hver By,
At byde alle Fugle smaa
Til Ørnens Gilde gaae.

3. Den Tømmermand, Herr Spætte,
Han skulde bygge Huus,
Og Svalen Taget tætte
Med Skovens grønne Mos,
Og Salen skulde pyntes,
Hvor Gildet skulde staae,
Med røde Sneglehuse
Og fine Bolstre blaae.

4. Og Ravnen skulde ogsaa
Da være med som Præst,
Hans sorte Kjole viste,
At han var Kaldet næst;
Han var en høilærd Mand,
Klog over al Forstand,
Han holdt den bedste Prædiken,
Som hørtes i vort Land.

5. Og Stæren skulde ogsaa
Jo være med som Degn,
Han kan saa deilig synge,
Skjøndt han er meget klein.
Hans Sang den er en Lyst,
Han har en deilig Røst,
Han er saa reen i Mælen
Og dertil let for Bryst.

6. Og Storken skulde være Skaffer
Og sætte Mad paa Bord,
Thi han var den iblandt dem,
Der var saa grumme stor.
Han havde lange Bene
Og dertil tykke Laar,
At han ei skulde fald' omkuld,
Slaae Fadene i Skaar.

7. Og Skjænkere de havde,
Det var de smaa Graaspurv,
De tænkte ei paa Andet,
End tappe og bær' ind.
„Lad Kanden kuns gaae om,
At den kan blive tom,
Vi den igjen skal fylde,
Vi tappe ei paa Skum!"

8. De havde og to Spillemænd,
Og de var' meget smaa,
Det var den lille Nattergal
Og saa den Lærke graa.
De spilled Menuet,
Og det gik nok saa net,
Til Alle udi Dandsen
Var bleven ganske træt.

9. Og Uglen var til Gilde,
Hun drak sig ganske fuld,
Om Aftenen saa silde
Hun faldt i Græs omkuld.
Hun raabte med stor Klage:
I alle mine Dage,
Ja, alle mine Dage
Stor Nød jeg lide maa!

10. Og Ørnen gik til Hende
Og sagde: „Hør min Ven!
Naar mener du, at du vel
Kan komme dig igjen?"
O vee, o vee, o Plage!
Jeg kan det godt forstaae,
At mine Levedage
De er nu ganske faa!

Nr. 48.

Fuglevisen.

Muntert.

2. Alt først saa vil vi prise
Den smukke Lærkes Vise;
Hun er saa frydefuld,
Og lover Gud saa aarle,
Det vi forsove daarlig,
Naar rømt er Frost og Kuld.

3. Dernæst saa kukker Gjøgen
Og sætter sig paa Bøgen
Og synger, som han har lært.
Kvad bedre, om han maatte[1]),
Thi maa ham Ingen spotte,
Hver nyde lad sit Værd.

4. Og Duen sidder paa Lindekvist,
Hun sukker, hun har sin Mage mist',
Det gjør en dydig Viv;
Det Samme gjør en Dannemand,
Han elsker sin Hjerte=Lillievand,
De leve uden Kiv.

5. Og Turtelduen i Sorg og Tvang
Den bruger ingen større Bang[2]).
At tie og sukk' i Tide,
Det er en Christens Hovedværk,
I Haab og Stilhed at være stærk,
At taale, lide, bide[3]).

6. Om Nattergal! jeg glemmer dig,
Du vredes visselig paa mig;
Dig bør den største Ære.
Saa Christe! dit Ord mig sødest er,
Blandt alle Sange fjern og nær
Det er min største Begjære.

7. Den Skade er en Skvalderpose,
Jeg kan hende ikke rose,
Hun har Bagvaskers Sind;
I ærlig' Folks Ær' at hakke,
Paa hver Mands Ryg at makke[4]);
Her skaanes ei Mand eller Kvind.

8. Æd ei for mange Skade=Æg,
At Blommen ei sidder i dit Skjæg,
Agt: Tand for Tung' er god.
At høre og tie gjør Gammen,
Men Skaden sætter Folk tilsammen,
Og gjør stort Vedermod[5]).

9. Vor Stork er du'lig om sin Føde,
Lægger meget Ukrud øde,
Føder Ungerne med Flid;
Sit Ægteskab han holder reen,
Det skal vi gjøre Hver og En,
Og vare paa vor Tid.

[1]) maatte ɔ: formaaede, kunde. [2]) Bang ɔ: Støi. [3]) bide ɔ: vente. [4]) makke ɔ: sammensætte Usandheder. [5]) Vedermod ɔ: Sorg.

10. En Svanes Sang er meget sød,
Og allermest mod hendes Død.
Saa gaaer det i Verden til:
Vi synge i Lyst og Glæde,
Men Døden er tilstæde,
Vil bruge snart sin Piil.

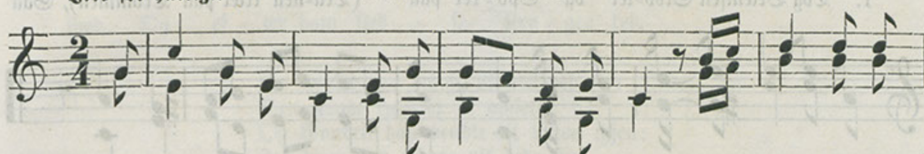
11. Tænk du kun paa dens søde Sang,
Naar du skal gaae den lange Gang,
At du kan fare i Fred,
Med Fryd og Glæde fare hen,
I Troen stærk, i Aanden reen,
Og komme til din Sted.

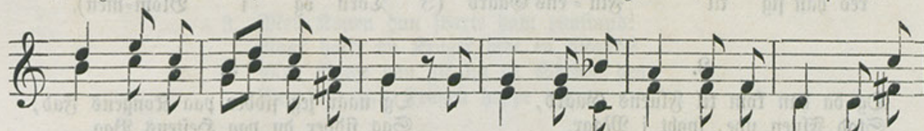
Hieronimus Justesen (1630).
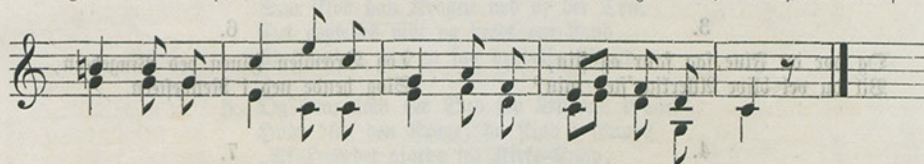
Nr. 49.

Livets Seilads.

Ikke for hurtigt.

2.
Fra Vuggen til Graven maa krydses omkring
Blandt Haabets og Frygtens de stridige Ting,
Snart vippe vi oppe
Paa Bølgernes Toppe,
Snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

3.
Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod,
Een Vagt er saa ond, som en anden er god;
Hver Time i Glasset,
Hver Streg paa Compasset
Forandrer, forhøier, fornedrer vort Mod.

4.
Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
Og puster i Hjertet Dumdristighed ind;
Vil Farten kun føie
Vor Attraa, vort Øie,
Strax blæses vi op af en ønskelig Vind.

5.
Saa slipper Frygtagtighed Roret i Hast,
Naar Forstavnen dukker for Bølgernes Kast;
Naar Vindene suse,
Og Vandene bruse,
Saa skræmmes vi strax for en knagende Mast.
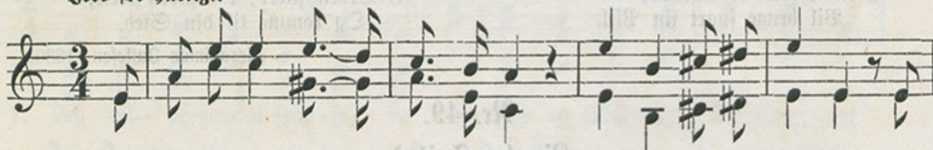
6.
Dit Forsyn, o Fader! det fører os hjem;
Det styrer saa sikkert, hvor Søen er slem.
Vor Gisning kan feile;
Hvor vi end vil seile,
Selv stavne vi mere tilbage, end frem.

Ambrosius Stub (f. 1705; d. 1758).
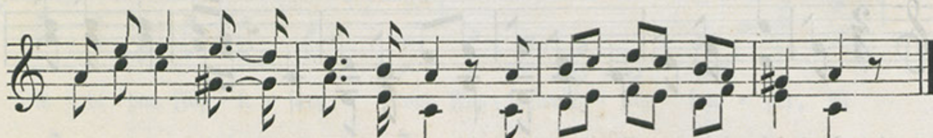
Nr. 50.

Bræmsen og Fluen.

Ikke for hurtigt.

1. Tog Bræmsen Støv=ler og Spo=rer paa (Tra=nen trær paa Trommen), Saa

red han sig til Flu=ens Gaard (I Torn og i Blom=men).

2.

Og da han kom til Fluens Gaard,
Stod Fluen ude, svøbt i Maar.

3.

Og hør du Flue saa faur og fiin,
Vil du vel blive Allerkjær'sten min?

4.

Hvor kan jeg blive Allerkjær'sten din?
Du fattig er og jeg er riig.

5.

Og naar jeg sidder paa Kongens Fad,
Saa sidder du paa Hestens Bag.

6.

Tog Bræmsen Fluen ved Vingebeen,
Slog hende ned i Rendesteen.

7.

Op stod nu Fluen i Hu saa mod:
Og naar skal da vort Bryllup staae?
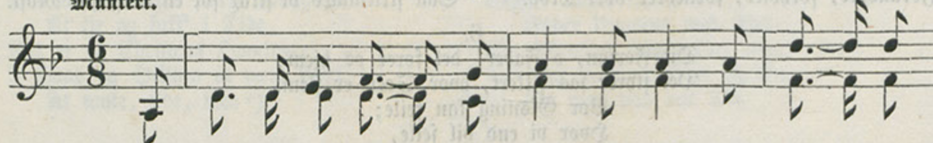
8.

Marie Dag, som falder i Høst —
Thi da er Bræmser og Fluer flest.
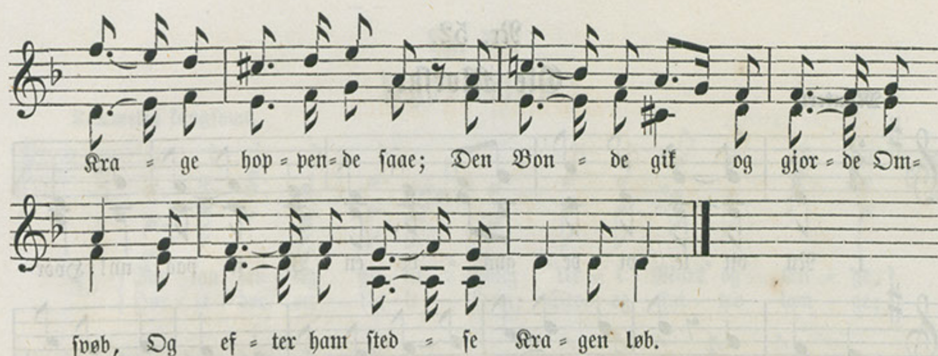
Nr. 51.

Bonden og Kragen.

Muntert.

1. Da Bon=den han vil=de ad Sko=ven gaae, Han der en

2. Da tænkte den bange Bonde ved sig:
Den Krage en Hex er visselig.
Og Bonden han vendte til Byen igjen:
Jeg troer den Krage vil bide En.

3. Men Konen hun svarte ham paastand:
Naar hørte du Krager bide en Mand?
Med Bøsse han gik nu til Skoven hen,
Der saae han Kragen hoppe igjen.

4. Og Bonden satte Bøssen for sit Knæ,
Saa skjød han Kragen ned af det Træ.
Det rygtedes vidt og bredt om Land,
At Bonden var en saa drabelig Mand.

5. Og strax kom der Bud fra Bispens Gaard:
Hvor blev den Krage, du skjød i Gaar?
„Af Hovedet gjorde jeg Kirke=Knap,
Af Næbet saa gjorde jeg Tønde=Tap.

6. Med Fjædrene tækked' jeg alt mit Huus,
Af Tællen jeg støbte mig tolv Pund Ljus.
Af Skindet jeg syede mig tyve Par Sko,
Foruden to Tøfler, jeg skjænkte min Mo'er.

7. Af Kjødet jeg salted mig Tønder og Kar,
Foruden en Steg, jeg forærte min Fa'er.
Af Skroget jeg bygte min Husbond et Skib,
Saa stolt som i Kongens Flaade det gik.

8. Af Tarmene snoede jeg Takkel og Reb;
Af Fødderne gjorde jeg Møge=Greb.
Af Stjerten jeg gjorde de Hatte=Gevær,
Som Fruer nu bære i Solskins=Veir.

9. Nu skal den Krage ei bide mig meer.
Der meget Underligt i Verden skeer.
Om Nogen vil sige, at det er Tant,
Saa sværger jeg paa, at det er sandt."

Nr. 52.

Ole Morske.

Muntert.

1. Nu vil=le vi be=gyn=de en Vi=se paa=ny! Hvor=om? hvor=om? Alt om O=le Mor=ske og hans Ven=ne=viv, og hans Ven=ne=viv, og hans Ven=ne=viv. (Paa Sal=ten i Nor=ge faaer Dask O=le Mor=ske.*) O=le Mor=ske lig=ger krum=pen paa Lof=te; San=de=lig, han skal her=ned, om der staaer no=get Raad der=til.)

2.
Ole Morske han skulde til Marked age, —
Hvad der? hvad der?
At kjøbe sin gamle |: graa Mær en Mage. :|
Paa Salten o. s. v.

3.
Ole Morske var kommen i saa godt et Lag
At spille Kort;
Atten Daler tabte han |: i det første Slag. :|
Paa Salten o. s. v.

4.
Ole Morskes Kone fik Nys derom; —
Hvad hun? hvad hun?
Hun efter stakkels Ole |: til Markedet kom. :|
Paa Salten o. s. v.

5.
Og sidder du her du forfyldte Hund! —
Hvad nu? hvad nu?
Du skal faae Skam |: paa dit Kallun. :|
Paa Salten o. s. v.
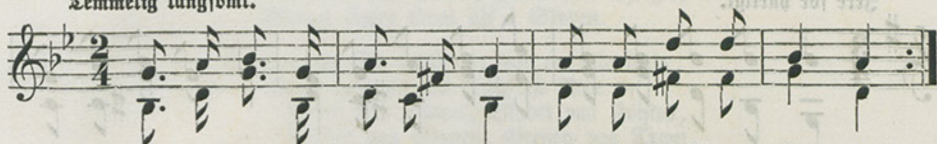
6.
Ole Morskes Kone, den arrige Gast, —
Hvad hun? hvad hun?
Hun slog stakkels Ole, |: han fik Skam og Last. :|
Paa Salten o. s. v.

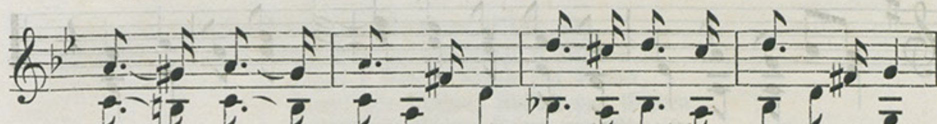
*) Salten, et Fogderi i Nordlandene. — Maaskee Tilnavnet Morske er en Fordreielse af Moskø, og tyder hen paa denne, ikke langt fra Salten's Fogderi liggende Ø, som Oles Hjemstavn.

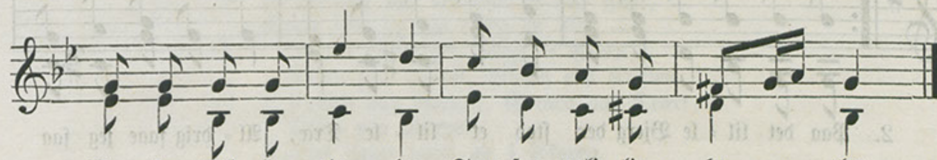
Nr. 53.

Uglevisen.

Temmelig langsomt.

2.
Jeg gik hen at søge op
Denne arme Ugle;
Da den sad i Skovens Top,
Tænkte sig at skjule;
Didhen jeg løb hastelig,
Raabte høit: hvad skader dig?
|: Mens du saadan hyler. :|

3.
„Jeg veed ei, hvad Ondt jeg gjør
Den graaryggede' Krage;
Jeg veed ei, hvad Spurve=Kløer
Har paa mig at rage;
Alle er mig hadelig,
Alle Fugle plukke mig;
|: Maa jeg da ei hyle? :|

4.
Jeg veed ei, hvad Ondt jeg gjør
Udi Bondens Lade;
Jeg bevarer, som jeg bør,
Alt hans Korn fra Skade;
Jeg opæder Musen graa,
Jeg derfor ei Tak kan faae.
|: O, jeg maa vel hyle! :|

5.
Derimod har Katten godt,
Thi naar den kan fange
Musen paa sin Herres Slot,
Da man til den ganger
Med sød Melk udi et Fad,
Mens jeg lider Hunger, Had;
|: Maa jeg da ei hyle? :|

6.
Katten er mit Søskend=Barn,
Den har gode Dage
Fremfor mig, det slemme Skarn;
Jeg maa staae tilbage;
Den gaaer ud og den gaaer ind,
Mens de plukke mig mit Skind;
|: O, jeg maa vel hyle!" :|

Nr. 54.

Det lille Bjerg.*)

Ikke for hurtigt.

1. Langt ud' i Sko = ven laa et lil = le Bjerg, Al = drig saae jeg saa dei = ligt et Bjerg; Bjer = get lig = ger langt ud' i Sko = ven.

2. Paa det lil = le Bjerg der stod et lil = le Træ, Al = drig saae jeg saa dei = ligt et Træ, Træ = et paa Bjer = get; Bjer = get lig = ger langt ud' i Sko = ven.

3. Paa det lille Træ der sad en lille Green,
Aldrig saae jeg saa deilig en Green —
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

4. Paa den lille Green der sad en lille Kvist,
Aldrig saae jeg saa deilig en Kvist —
Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet,
Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

*) Det 3die og alle følgende Vers begyndes fra Gjentagelses=Tegnet, og, eftersom Versene udvide sig, synges den med |: :| betegnede Takt saa ofte, som Ordenes Mængde fordrer.

5. Paa den lille Kvist der sad et lille Blad,
Aldrig saae jeg saa deiligt et Blad —
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

6. Paa det lille Blad der var en lille Rede,
Aldrig saae jeg saa deilig en Rede —
Reden paa Bladet, Bladet paa Kvisten,
Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet,
Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

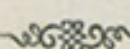
7. I den lille Rede var et lille Æg,
Aldrig saae jeg saa deiligt et Æg —
Ægget i Reden, Reden paa Bladet,
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

8. Af det lille Æg der kom en lille Fugl,
Aldrig saae jeg saa deilig en Fugl —
Fuglen af Ægget, Ægget i Reden,
Reden paa Bladet, Bladet paa Kvisten,
Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet,
Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

9. Paa den lille Fugl der sad en lille Fjer,
Aldrig saae jeg saa deilig en Fjer —
Fjeren paa Fuglen, Fuglen af Ægget,
Ægget i Reden, Reden paa Bladet,
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

10. Af den lille Fjer der blev en lille Pude,
Aldrig saae jeg saa deilig en Pude —
Puden af Fjeren, Fjeren paa Fuglen,
Fuglen af Ægget, Ægget i Reden,
Reden paa Bladet, Bladet paa Kvisten,
Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet,
Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

11. Paa den lille Pude laa en lille Dreng,
Aldrig saae jeg saae deilig en Dreng —
Drengen paa Puden, Puden af Fjeren,
Fjeren paa Fuglen, Fuglen af Ægget,
Ægget i Reden, Reden paa Bladet,
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

Indhold.

Trykfeil i 9de Hefte.

S. 13: den halve Takt, der begynder 6te Nodelinie rettes efter den halve Takt, der begynder Siden.
- 17, 2den Nodelinie, 2den Takt: den 3die Node i Alten skal være $\overline{\text{a}}$.
- 27, 2den Nodelinie, 4de Takt: det andet $\overline{\text{es}}$ i Tenoren rettes til $\overline{\text{c}}$.
- 28: Krydset paa G-Trinet i de to sidste Nodelinier udslettes.

Nr. 16: Det som Fortegn i alle Nodelinierne staaende Kryds udslettes; — i 7de og 8de Takt sættes Kryds foran f'erne i Tenoren; — i 9de Takt sættes Kryds foran den 2den Node i Discanten.

S. 44, 7de Nodelinie: den 1ste Node i Sopranen skal være $\overline{\overline{\text{f}}}$.

S. 57, 1ste Nodelinie, 2den Takt: i Alten tilføies $\overline{\text{fis}}$ som en halv Node. Forfatterens Mærke skal være p. pu.

S. 60, i Anmærkningen til Nr. 39 tilføies: og Nr. 27 i dette Hefte, 12te Vers.

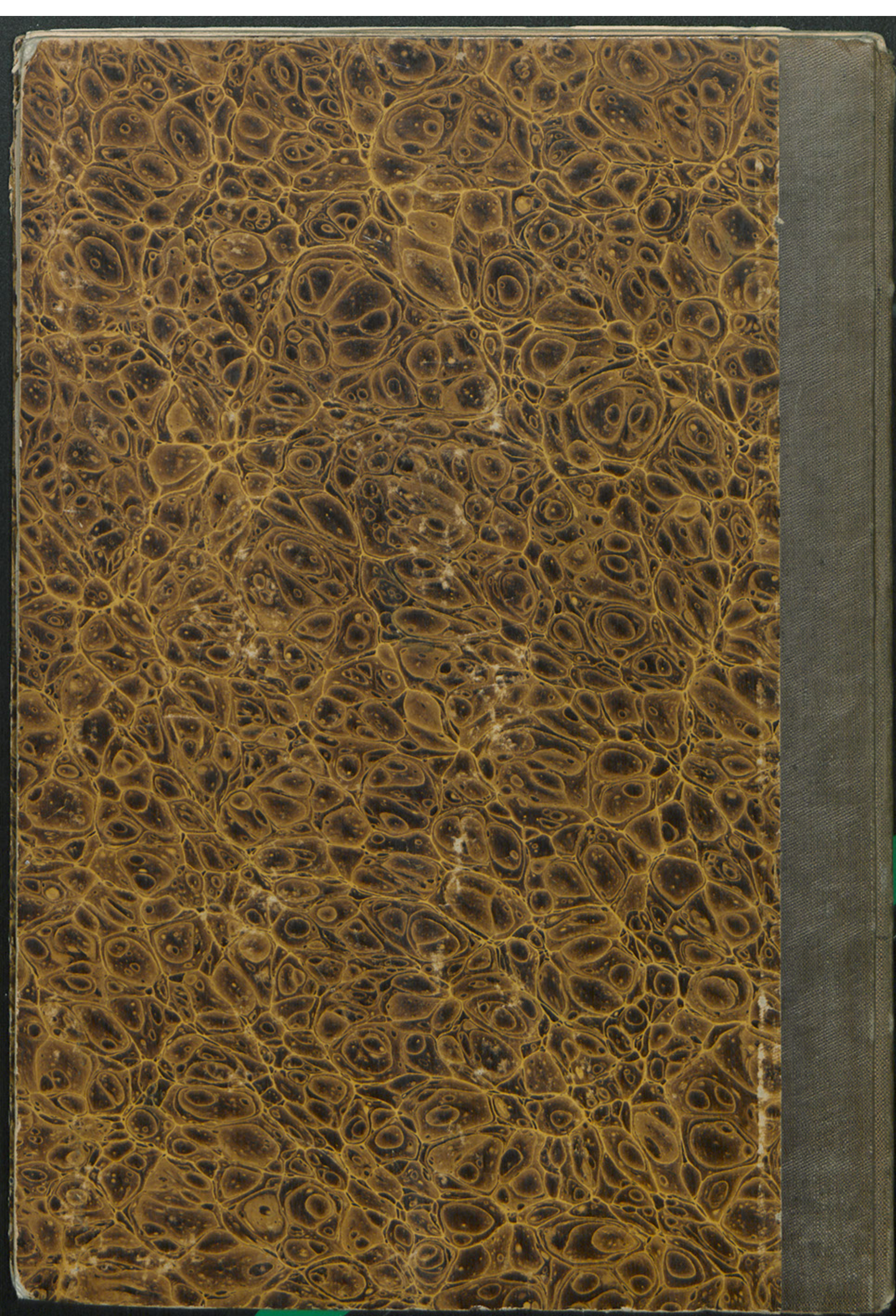
S. 63, 4de Nodelinie, 4de Takt: det første d rettes til f.

Rettelser i 9de Hefte.

S. 13: den halve Takt, der begynder 6te Nodelinie rettes efter den halve Takt, der begynder Siden.
- 17, 5te Nodelinie, 2den Takt: den 3die Node i Alten skal være a.
- 27, 2den Nodelinie, 4de Takt: det andet es i Tenoren rettes til c.
- 28: Krydset for g i de to sidste Nodelinier udslettes.

Nr. 16: Krydset i Fortegningen udslettes i alle Linierne; — i 9de Takt sættes Kryds foran den 2den Node i Discanten; — i 7de og 8de Takt sættes Kryds foran f'erne i Tenoren.

S. 57, 1ste Nodelinie, 2den Takt: i Alten tilføies fis som en halv Node.

Berggreen.

Sange til Skolebrug.

11te Hefte.

3/1871.

D.201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313290

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

11te Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1871.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

3die Samling

for Sopran, Alt og Bas.

Koster stivt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1871.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Nr. 1.

Den allestedsnærværende Gud.

Moderato. J. A. P. Schulz.

mf

1. For dig, som Al = ting veed og seer, Er jeg ei skjult, hvor end jeg er, Om og paa hur = tig Vin = ge Langt bort hen = o = ver Land og Hav Mig Stor = men vil = de brin = ge.

f

2.
Om jeg til Firmanentet foer,
For mig blandt Stjernehæres Chor
I Lys og Glands at gjemme;
Saa er du der, og griber mig,
Min Flugt vil mig beskjæmme.

3.
Og steg jeg for din Vrede ned
I Gravens mørke Gjemmested,
Du er og der tilstæde,
Du ogsaa der med Dommerstav
Bestige vil dit Sæde.

4.
Gak ei til Doms med os, o Gud!
Naar vi vor Pligt og dine Bud
Saa tidt ei Fyldest gjøre.
Lad os i hellig Ærefrygt
For dig vor Vandel føre!

5.
Det, at dit Øie Alt kan see,
Som var, og er, og som skal skee,
Mig skjænker Trøst og Glæde;
Thi Gud, som Alting seer og veed,
Seer og, naar jeg maa græde.

Efter J. P. Uz.

Nr. 2.

Bøn

Andantino. **J. A. P. Schulz.**

1. Gud, naar du til Regnskab kal = der Mig, for hvad jeg her har gjort, Findes, ak, i hver en Al = der Li = vets Tilsvar tungt og stort; Skyld og Gjæld og Synd og Brø = de Man = ge, man = ge Tusind Pund — Ak, hvor = le = des tør jeg mø = de Frem for dig i Regnskabs Stund?

2.

For din Naade-Throne falder
Jeg med ydmyg Anger ned,
Beder, raaber og paakalder:
Herre, hav Taalmodighed!

Jesu, kom med dine Summer,
Og betal min Gjæld for mig,
Frels min Sjæl fra evig Kummer,
Bed mig ind i Himmerig!

Fra **M. B. Landstads** „Kirke-Salmebog", 1861.

Nr. 3.

Guddoms-Ordet.

Andante. **J. A. P. Schulz.**

2.

Dit Ord, o Gud, er Sværd og Flamme!
Det gjennemtrænger Marv og Been.
Det veed at knuse, veed at ramme,
Var Hjertet end som Steen.

3.

Dit Ord, o Gud, er Østens Stjerne,
Det føre os til Christus hen.
Enhver, som Ordet følger gjerne,
Vil finde Frelseren.

Efter **C. J. Boye.**

Nr. 4.

Guds Priis.

Moderato. **J. A. P. Schulz.**

1. Gud, Verd = ners Sty = rer, Verdners Dommer, Hvor naa = dig du os i = hu = kom = mer! Til e = vigt Liv i = gjen = nem Død, Det er den

1ste St. Lov, os Al = magt bød.

Lov, os Almagt bød. Hvor naa = dig du os i = hu = kom = mer!

mf *f* *mf* *f*

2.

Du skal ei Gravens Bytte være,
Min Sjæl; lovsyng den Herre Herre!
Gud tog vor Syndeskyld paa sig,
Han levede og led for mig.
Min Sjæl, lovsyng den Herre Herre!

3.

Gud! lad dit Ord mig undervise!
I Evighed vil jeg dig prise.
Føer du min Fod paa rette Sti,
Og gjør min Sjæl fra Synden fri.
I Evighed vil jeg dig prise!

Efter J. F. v. Cronegk af E. Storm.

Nr. 5.

Hederosen.

Andante. **C. E. F. Weyse.**

1. Drengen saae en Ro = se staae, Ro = se = lil paa He = den, Morgen = dug paa Bladet laa; Dren = gen øn = sked den at faae Og til den sig skynd = te. Ro = se = lil, du Ro = se rød, Ro = se = lil paa He = den.

p

2.
Drengen sa'e: jeg bryder dig,
Roselil paa Heden,
Rosen sa'e: jeg stikker dig,
Saa du tænke skal paa mig,
Ei jeg vil det taale.
Roselil, du Rose rød,
Roselil paa Heden.

3.
Og den vilde Dreng nu brak
Roselil paa Heden,
Rosen værged sig og stak,
Men der hjalp ei Vee, ei Ak,
Den sig maatte bøie.
Roselil, du Rose rød,
Roselil paa Heden.

Efter **Goethe.**

40.549.

Nr. 6.

Konning Volmer.

Andantino. **C. E. F. Weyse.**

Enkelte Stemmer.

1. Konning Vol = mer dra = ger af = sted til Jagt, Hannem føl = ge

hun = dre = de Sven = = de; Dug = gen har sig paa Mar = ken lagt,

Sko = ven luf = ter sin grøn = ne Pragt, For kjø = lig Hil = sen at

Chor.

sen = de. Kon = gen er be = drø = vet, Kon = gen er taus;

Kon = gen er be = drø = vet, Kon = gen er taus.

2.
Konning Volmer han drager ad lønlig Sti
Under Løvet som skygger foroven.
Tyst ham svæver en Skygge forbi,
Følge han vil, han naaer det Fri, —
Men Skyggen svinder i Skoven.
|: Kongen er bedrøvet, Kongen er taus. :|

3.
Konning Volmer vanker ved Søens Bred,
Hvor i Sivene Skummet bruser.
Nærved hører han kjendte Fjed,
Vender sig snelt, kun et øde Sted
Han øined, hvor Vinden suser.
|: Kongen er bedrøvet, Kongen er taus. :|

4.
Konning Volmer vanker i Rosenslund
Under Aftnens Rose paa Himlen,
Blomsten ham dufter fra Kalkens Bund;
Kommer han atter ved natlig Stund,
Da lyser ham Stjernevrimlen.
|: Kongen er bedrøvet, Kongen er taus. :|

6.
Det er tungt, naar Hjerterne skilles ad,
Som da Volmer skiltes fra Tove!
Trøst ei findes i Rosens Blad,
Stjernernes Glimten, Duggens Bad;
Hvad hjælpe de grønne Skove?
|: Kongen er bedrøvet, Kongen er taus. :|

J. L. Heiberg.

Nr. 7.

Terzet af Th. Thaarups „Juse-Cantate“ *).

Andante con moto. **C. E. F. Weyse.**

dolce

Folk og Fyr = ste, knæ=ler ydmygt ned! Sto = ler ei paa

sei = er=van = te Hæ = re! Fyr = ste = væl = de,

pf *mf*

*) Dette er Cantatens 8de Nummer; det 2det staaer under Nr. 26 i Skolesangenes 2det Hefte, 2den Udg., og det 1ste i 9de Hefte under Nr. 2.

Folks Lyk = sa = lig = hed E = ne staaer ved Je = su Chri = sti Læ=

p *mf* *dim.* *p*

re. Folk og Fyr = ste, ly = der Je = su Bud, O da

f *mf*

sig = ner E = der Sandheds Gud! Folk og Fyr = ste

mf *f*

ly = der Je = su Bud, O, da sig = = ner, da

cresc.

p

O, da sig = = = = ner, da

sig = ner E = der Sand = heds Gud.

mf *f*

Nr. 8.

Paa Strandveien.

Moderato. **C. E. F. Weyse.**

mf

1. Rul - len - de hen - ad de stø - ve - de Vei - e, Kjø - re vi mun - tert og let. Træ - er - ne stræk - ke, me - dens de nei - e, Ef - ter os Bla - de - nes Net. Sø - en er speil - klar, Van - de - ne blaae; Stjer - ner - ne spil - le Med Glands der - paa.

2.

Kudskene smelde, Hestene springe.
Mærker du, han vil forbi?
Tværs over Sporet listig vi svinge —
Jeg er en Kudsk med Genie!

Hestene rende;
Træernes Løv
Skjuler os naadig
For Kvalm og Støv.

H. Hertz.

Nr. 9.

I Skoven.

Poco allegretto. **C. E. F. Weyse.**

1. Vin-den vif-ter, Lø-vet skjæl-ver, Træ-et drys-ser fi-ne Duun;
Og den kla-re Him-mel hvæl-ver O-ver os et blaat Pau-lun.
Gjen-nem Luf-tens mil-de Strømme Synker Var-men sag-te ned;
Og Na-tu-ren som i Drøm-me Er for-dy-bet i sin Fred.

p *p* *p* *poco cresc.*

2.

Lad os lytte! hør, de synge!
Sangen gjennem Løvet naaer.
Søndagsklædt en munter Klynge
Nede fjernt paa Veien gaaer.

Helligdagen aarle henter
Byens Folk til Skovens Hjem;
Og i Søndagsklæder venter
Eng og Mark og Skov paa dem.

H. Hertz.

Nr. 10.

Birketræet.

Andantino. **C. E. F. Weyse.**

1. „Hvi staaer du saa een=som, o Bir=ke=træ! Paa He=den i

Vin=ter og Vind?" O Jomfru! hvi væl=ger du Him=len til

Læ? Hvi er du saa hvid om Kind?

p

2.

„Jeg aldrig hviler bag Skov eller Hegn,
Derfor er jeg hvid om Kind!"
Mig aldrig forfrisker den faldende Regn
Paa Heden i Vinter og Vind.

3.

„Min Sjæl er bedrøvet, mit Haab bortveg,
Derfor er jeg hvid om Kind!"
See Maanen er dunkel og Solen er bleg
Paa Heden i Vinter og Vind.

4.

„Ak, Jorden har drukket min Beilers Blod,
Derfor er jeg hvid om Kind!"
Tartaren har myrdet ham ved min Rod
Paa Heden i Vinter og Vind.

C. Hauch.

Nr. 11.

Svend Tveskjæg.

Andantino. **A. P. Berggreen.**

1. { Hvor Sun = det bredt sig bel = ter Om Sjel=lands Blom=ster = kyst, }
{ Og Æ = gir Bøl = gen væl = ter Skumklædt mod Ge=fions Bryst, }

mf

Saa stol = te = lig en Sei = ler Sig nær = mer un = der Ø, Hvor

f *p*

Kon = ge=bor = gen spei = ler Sig i den blan = ke Sø.

2.

Fra Borgen Luren gjalder,
Der toner Strængespil;
Kong Svend i Borgens Haller
Et Gilde feire vil.
Hans frække Kæmper bænke
Sig om det brede Bord,
Mens Mjøden de iskjænke,
De vexle skjemtsomt Ord.

3.

Et Kvad istemmer Skjalden,
Og Egeharpen slaaer;
Da tier Alt i Hallen,
Ei Lyd til Øret naaer.
Om Viggo, Hrolf kvad Skjalden,
Om Skuld's Forræderi, —
Da triner ind i Hallen
En Viking, kjæk og fri.

4.
„Hil sidde du herinde,
Kong Svend saa fredelig!
Jarl Sigvald dennesinde
Sin Hilsen sender dig.
Hans Langskib her er landet,
Han vilde vexle Ord
Med dig om Et og Andet,
Men ligger syg ombord.“

5.
Fulgt af den Kæmpeskare
Til Stranden gaaer han ned,
Han aner ingen Fare,
Saa trygt er hvert hans Fjed.
Saa piilsnart Baaden glider
Mod Vikingsnekken hen.
„Nu siig hvor Jarlen lider?
Jeg gjæster ham som Ven.“

6.
Paa Bolster Sigvald hviler,
Karsk iler han nu hid,
Og lumsk i Skjægget smiler,
Men skjuler det med Flid.
Af Balgen Svend rev Sværdet,
Hans Øie lynte Død;
Men Jarlen uforfærdet
Med haanligt Smiil udbrød:

7.
„Hvordan, min Drot! du agter
Dit Liv saa saare slet,
At Du for Alvor tragter
Med Staal at kjøbe det?
Slig Priis var alt for ringe,
Ja uhørt fast paa Jord;
En Drot bør ikke tinge;
Thi sværger jeg ved Thor:

8.
Hvis ei af Guld du eier
Saameget i dit Land,
At dermed du opveier
Dit Legeme paastand,
Saa høit jeg dig mon skatte,
At ingen anden Priis
Formaaer mig at erstatte,
Min Konge, dit Forliis.“ —

9.
Tak være Danmarks Kvinder,
De guldhaarfagre Møer!
Før Danmarks Navn forsvinder,
Ei deres Roes uddøer!
De hengav gyldne Spange
Og Armbaand, Hovedguld,
Ja Fæstensring, skjøndt Mange
Var den af Hjertet huld.

10.
Da næste Vaar nu smiilte
Til Herthas Moderbryst,
Kong Svend tilbageiilte; —
Hvo deler ei hans Lyst?
Da dufted Bøgelunden,
Og Nattergalen sang;
Saa reent hver Sorg var svunden
Med eet fra Danevang.

11.
Og end, naar Vaaren bygger
Hvert Aar paa Danmarks Øer,
Den altid bringer Smykker
Med til de danske Møer:
Fra Sydens Blomsterhave
En deilig Sommerflor,
For dem, som de bortgave,
De Piger i vort Nord!

H. P. Holst.

Nr. 12.

Morten Borup*).

Allegretto. **A. P. Berggreen.**

1. I Skan = der = bor = rig En = = ge, Alt ved den blan = ke Sø, Der gaae de Pi = ger og Dren = ge At slaae og ri = ve Hø.

p

2.

Og i de Knøses Række
En trasker langt æbag,
Han kan ei Skaaret strække
Med sine tunge Drag.

3.

Naar Skaaret han færdigt haver,
Han stryger ikke sin Lee;
Han staaer og falder i Staver,
Til Jorden han stivt monne see.

4.

Med Svøbeskaft saa krumpen
Den Foged efter ham foer:
„Hvad skader din dovne Kumpen?
Hvi staaer du der og gloer?"

5.

„„Saamænd da, strenge Herr Foged!
Jeg stod og grunded oppaa
Den Blomstervrimmel saa broged,
Hvor den kan komme fraa;

*) Om Morten Borup see 2det Hefte, 2den Udg., S. 57.

6.
Paa alle de favre Blommer,
Jeg ganger nu her og slaaer:
De falde hver evige Sommer,
Og reises igjen hver Vaar.""

7.
„Da skal jeg din Slubbert lære
At tænke, naar du skal slaae;
Jeg skal din Ryg vel hære!
Den bli'er baade bruun og blaa."

8.
Den Foged løfter sin Svøbe;
Men Knøsen kaster sin Lee:
Han giver sig til at løbe,
Og Fogden efter ham seer.

9.
Og, medens han staaer og gaber,
Og tænker: hvor mon han vil hen?
Han Morten af Sigte taber;
De sees ret aldrig igjen.

10.
Som fremad Tiden mon lakke,
Herefter vel en Snees Aar,
Det Huus oppaa Skolebakke
En anden Rector faaer.

11.
Magister og Doctor mon være
Den Rector, høilærd og from;
Han med stor Hæder og Ære
Fra Kølln i Tydskland kom.

12.
Og det er den selvsamme Bonde,
Vi før udi Engen saae
Paa Græs og Blomster at grunde,
Istedet for dem at slaae.

13.
Begav det sig nuomtider,
Fra Vittenberg der opsteg
Hiint Lys, for hvilket omsider
Det romerske Mørke bortveg.

14.
Da nu hiin sachsiske Morten
Den Manddoms Idræt bedrev,
Og fæsted paa Kirkeporten
Mod Paven sit Feidebrev,

15.
Da flytter den danske fra Skolen
Til Kirken — den staaer der endnu —
Og drager i Præstekjolen
Alt med saa glædeligt Hu.

16.
Han tjener sin Gud i det Høie
Derinde eet Aar eller to,
Til, mæt af Dage og Møie,
Han gaaer til den evige Ro.

17.
Imellem Kirken og Skolen
Der sover den trofaste Svend,
Til Dommedags-Morgensolen
Ham vækker til Livet igjen.

St. St. Blicher.

Nr. 13.

De tvende Kirketaarne.

Con moto. A. P. Berggreen.

1. Det var sig Herr A-sker Ryg, Hannem ly-ster i Le-ding at gan-ge; Først træ-der han i den Kir-ke li-den, At hø-re de Ot-te-san-ge.

p

2.

Murene var af det gule Leer,
Og Taget hiint sorte Straa;
Det var sig Herr Asker Ryg
Misnøiet han saae derpaa.

3.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Sit Hoved monne han bøie;
Loftet det var saare lavt,
Og Kæmperne vare saa høie.

4.

Væggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Revne;
Tiden æder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne.

5.

Hør du, allerkjæreste Hustru min,
Jeg siger dig det forsand:
Op skalst du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Land.

6.
Taget du dække med røde Tegl,
Af Steen du opføre den Muur;
Ned da skal du rive saa brat
Det uselig Kirkeskuur.

7.
Hør du, kjære Fru Inge!
Gud haver velsignet dit Liv,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da est du en Dannevív.

8.
Hør du, kjære Fru Inge!
Du est en Kvinde velbaarn,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da bygge du Kirken et Taarn.

9.
Føder du mig en Dotterlil,
Da sætte du kun et Spiir;
Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
Men for Kvinden er Ydmyghed Siir."

10.
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han udi Ledingsfærd,
Som til en Bryllupsfest.

11.
Det stod paa udi Uger,
Ja vel udi Maaneder ni;
Det var sig Herr Asker Ryg
Han seired i alle de.

12.
Det var sig den gjevelig Helt,
Hannem lyster nu hjem at fare;
Hjelmene var af hiint røden Guld,
Hannem fulgte saa fav'r en Skare.

13.
Det var sig Herr Asker Ryg,
Saa listelig da han lo;
Der han kom paa den grønne Bakke,
Da skued han Taarne to.

14.
Tak have stolten Fru Inge,
Hun var sig en Dannevív;
Hun skjænkte sin Husbond Sønner to
Til Gammen og Tidsfordriv.

15.
Den første af de Sønner to,
Ham kaldte han Esbern Snare,
Han blef saa stærk som den vilde Bas,
Og mere snel end en Hare.

16.
Den Anden kaldte han Axel,
Han blef en Biskop from;
Han brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

17.
Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hjemdrager med stolten Skare,
Og finder i Vuggen Tvillinger to
Som Axel og Esbern Snare!

Oehlenschläger.

Nr. 14.

Jægersang.

Andante con moto. **A. P. Berggreen.**

1. Gjennem Mo-ser og ras-len-de Siv vi gaae Med Bøsser og væl-di-ge

mf *f*

(Til sidste Vers.)

Støv-ler paa I Maane-skin. Men naar Da-gen ly-ser paa

p *f*

ø-stre Toft, Kommer Fru-en med Viin ud-i høi-en Loft I Sol-skin.

2.

Til Høire, til Venstre man hører Knald,
Og Vandet rødmer af Maagernes Fald
I Maaneskin.

3.

Den stolte Svane, den hvide Fregat
Seiler høit gjennem Luft udi dunkle Nat
I Maaneskin.

4.

Men den tumler ned og mister sit Vær,
Og med Roser glimre dens Liliefjær
I Maaneskin.

5.

Sin krumme Hals den endnu engang
Løfter høit, og sjunger sin hule Sang
I Maaneskin.

6.

I de lodne Tasker vi gjemme vort Rov,
Thi nu slukkes alt over den sorte Skov
Vort Maaneskin.

7.

Men naar Dagen lyser paa østre Toft,
Kommer Fruen med Viin udi Høienloft
I Solskin.

Poul M. Møller.

Nr. 15.

Frederik den Syvendes Minde.

Andantino. A. P. Berggreen. (Decbr. 1863.)

1. Kong Fred = rik va' en Min = nesk = ven, Han av = ted' it det sto = er Skin; Hans Un = der = da = ner va' ham kjær, Vo' hen han drov, her hel = ler der.

pf

2.
Saa uden Stolt aa uden Pragt,
Ve Verdens hyjest Ær aa Magt,
Aa dog saa venle aa gemæn! —
Vo finder vi vel saadan jen!

3.
Han styrde gjennem Storm aa Træng
De oprhyrt Søer saa trofast hen,
Aa Roerpinnen holdt han fast
Saa læng, inte hans Ojje brast.

4.
Han sov saa tile for vos hen,
Vor Landes Faer aa kjærre Ven,
Da Herren tov ham i sin Favn
Aa førde ham i sikker Havn.

5.
Kong Fredrik har ve frejle Sinn
Meest styert ve kontrære Vinn;
Nu har han nuet æ Frejsens Land;
Men Skibet staar, som han det fand.

6.
Nu overlader Styr aa Land
Han te sin udvalt Eftermand;
Gu gi ham Viisdom, Mo aa Kraft
A styer u' a Stormes Magt!

Af en Bonde i Nykirke Sogn i Angel.

Nr. 16.

Kong Valdemars Jagt.

Allegretto. **N. W. Gade.**

1. Paa Sjølunds fag-re Sletter, Ved Ø-ster-sø-ens Bred, Hvor Skoven Krandse flet-ter Om Engens Blomster-bed, Hvor Søl-ver-kil-den gli-der Nu ved Ru-i-nens Fod, Der stolt i gam-le Ti-der En Kon-ge-bo-lig stod.

2.

I Borgens gyldne Sale
Sig rørte muntert Liv,
Der hørtes skjemtsom Tale
Og lystig Tidsfordriv.
Kong Valdemar der bygged
Saa fast sit Kongehuus,
Som det hans Liv betrygged
Til Verden sank i Gruus.

3.

Da rørtes Horn og Bue,
Med Kongen Hingsten sprang,
Og fnøs i Solens Lue,
Og sig mod Skoven svang;
Med lystig Jægerskare
Paa hviden Ganger fløi
Den Konge tidt med Fare
Henover Stub og Høi.

4.

En hellig Paaskemorgen,
Da Ottesangen lød,
Og af Langfredagssorgen
Den store Fryd frembrød,
Vildt Jægerhornet blanded
Sin Lyd med Klerkers Sang,
Og frygtsom Hare standed
Midt i den Kirkegang.

5.

Da treen mod vilde Skare
Den Biskop, god og from,
Bød i Guds Navn dem fare
Langt fra hans Helligdom;
Med Kirkens Ban dem trued,
Med Gud og Evighed;
Men Kongens Harm oplued,
Han svared stolt og vred:

6.

„Fra mine Fædre raktes
Mig gyldne Krone hen;
Fra Paven Troen bragtes,
Den kan han faae igjen!
Hvis her jeg evigt kunde
Ved Jagten fryde mig,
Jeg vilde ei misunde
Vor Herre Himmerig."

7.

I Muld for længe siden
Kong Valdemar er lagt;
Men sælsomt gjennem Tiden
Gaaer Sagnet om hans Jagt.
Tidt korser arme Bonde
Sig end paa natlig Sti,
Hvor Jægere og Hunde
Ham suse vildt forbi.

8.

Paa Gangeren den hvide,
Med luftig Jægerchor,
Man seer da Kongen ride
Saa bleg i Natten der.
Saalunde, mon man sige,
Han bøde maa med Nag,
Og vente paa Guds Rige
Og Dommens store Dag.

B. S. Ingemann.

Nr. 17.

Niels Ebbesen.

Allegro moderato. **Adam Oehlenschläger.**

1. Niels Eb = be = sen sid = der med Sorg i Sind Og Haand paa Kind, Han

f

sør = ger i Næt = ter og Da = ge; Thi Dan = ske han var, og hans

Fæ = dre = ne = land Blev blo = digt ud = su = get af gru = som Ty = ran. Grev

Geert var de Dan = ne = mænds Pla = ge.

2.

Kjæk drage ved Natten tre Snese og fem
Saa tause frem;
Foran dem Niels Ebbesen drager.
Før Morgensol gryer ved østlige Vig,
Skal Hundene tude ved Blodhundens Lig;
Det Jyden Niels Ebbesen mager.

3.

Knap Dagskjæret tindrer ved Randers Vig,
Da nærme sig
Med Ilen de modige Jyder.
Med Hast de om skingrende Gjæstesal stod;
Nu Glæden berusede Gjæster forlod,
Da Ebbesen ind til dem bryder.

4.

Niels Ebbesen farer ad Døren ind
Med Hævn i Sind,
Og frem mod Herr Greven han triner.
„Blodgjerrige Hund, du gjør Verden ei Gavn;
Dø, Satan, og far til dit Hjem i Guds Navn!"
Alt Sværdet mod Issen ham hviner.

5.

Med Lastefulds Rædsel paa blege Kind
Og Skræk i Sind
Fortvivlende sees han sig vride;
Nu Lysene blaane og Porthunden gjøer,
Fælt Ravnene skrige, da Plageren døer,
Og Gjæsterne staae der saa hvide.

6.

De Jyder foer hastig om over Land,
Og alle Mand
Sig samle med Vaaben paa Thinge,
Fra Aalborg og Vendsyssel ile de frem,
Niels Ebbesen stilles i Spidsen for dem,
Og kjække de Vaabene svinge.

7.

Før Hesten blev gjordet den tolvte Gang,
Med Jammersang
Seer Tydsken til Græadsen at finde;
Thi mandig stred Jyder ved Nat og ved Dag;
Niels Ebbesen faldt i et standende Slag.
Hver Dannemand hædre hans Minde!

J. H. Smidth.

Nr. 18.

Jägare-Sång.

Allegro. **O. Lindblad.**

1. Hal-loh, hal-loh, hal - loh! I slum - ran - de lun - dar, I

f *mf*
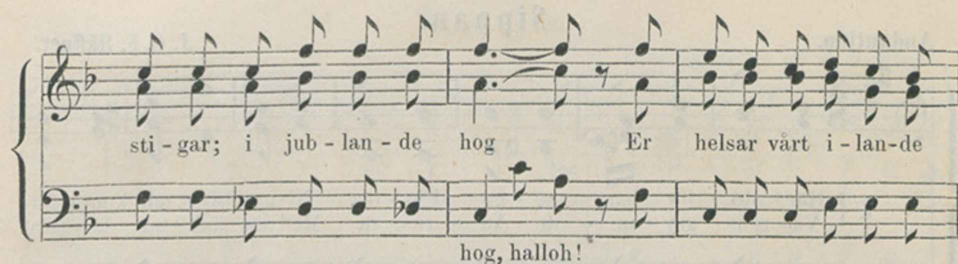
spe-jan - de hun - dar! Hal-loh, hal - loh! I klip - por, som

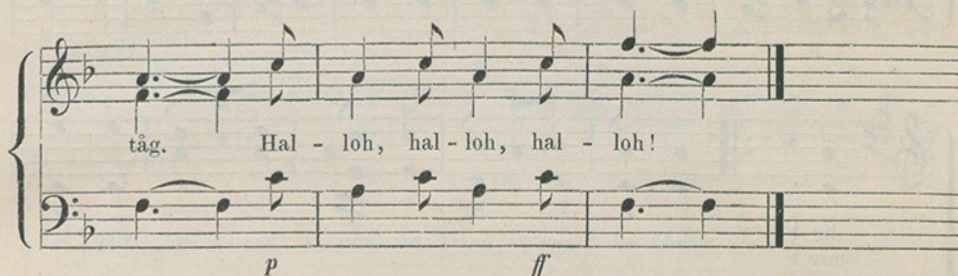
f *p*

sva - ren Ur ljus - nan - de sna - ren, I vild - djur, som

sprin - gen, I fog - lar, som svin - gen Kring Jä - ga - rens

f

2.
Halloh, Halloh!
I fredliga byar,
I tumlande skyar!
Halloh!
I blomstrande dalar,
I grønskande salar,
I klippiga nästen!
Det manar til festen;
Det sjunger i skogarnes innersta vrå:
Till jagten, till jagten; halloh!
Halloh!

3.
Halloh, halloh!
Hvad toner, som svalla,
Hvad echo, som skalla!
Halloh!
Demantprydda händer
Från klippor och stränder
Åt jägaren vinka,
Dryaderna blinka,
Diana framruser från trakt och till trakt,
At leda vår svärmande jagt.
Halloh!

4.
Halloh, halloh!
Långt sorgen försvinne
Från jägarens sinne!
Halloh!
Bland sjungande vindar
I björkar och lindar,
Bland blommande fjellar
I morgnor och qvällar,
Kring sjöar och berg går vårt herrliga lif
Med faran till tidsfördrif.
Halloh!

5.
Halloh, halloh!
Mod växer i barmen
Och kraft uti armen.
Halloh!
Och hoppet är läran,
Och mödan är äran
På jägarens bana,
Och grön är hans fana,
Och frisk är hans blick, såsom källan i lund.
Hurra för vort jägarförbund!
Halloh!

C. H. Sätherberg.

Nr. 19.

Sippan.

Andantino. J. C. F. Häffner.

1. { Här - old för den un - ga Flo - ra, Ni - ger blygt min knopp för dig }
{ Vå - rens gry - en - de Au - ro - ra Med sin nek - tar fo - strat mig }

Smekt af hen - nes ro - sen - fing - rar, Flo - ra klä - der sig till brud, Och af bäc - kens silf - ver sling - rar Skär - pet kring sin grö - na skrud.

p

2.

Ach! jag sjelf, som dig nu bådar
Hjertats vår i gladt behag,
Blott en morganskymt jag skådar
Af din njutnings långa Dag.

Nöjd at förutse din lycka,
Fort och lätt jag tynar af;
Går, när Strålarne mig trycka,
Tålig ned i stilla graf.

Nr. 20.

Min visa.

Allegretto.

Text og Musik af **E. G. Geijer.**

He - la verl-den löper, sägs det, kring, löper, sägs det kring; Jor - den

p He - la verl-den lö - per, sägs det, kring; Jor - den

själf lär dan-sa med i ring, lär dan-sa med i ring. Verldens barn och ha-sta

själf lär dan - sa med i ring. Verl - dens

Vil-ja ic - ke ra-sta, Och för-lö - pa sig för in - gen ting. Verld, tumla

barn för - lö - pa sig för in - gen ting. Verld, tumla

dig! Jag har min sång før mig, Jag har min sång för mig. I det

dig! Jag har min sång för mig. *dolce*

stil - la vill jag bo, Jag vill ha ro, Jag vill ha ro!

Nr. 21.

Bønnens Velsignelse.

Andante. **L. v. Beethoven.**

p

I Je - su Chri - sti Frel - ser - navn Vi

p I Je - su

vo - re Knæ skal bøi - e, Kun da vil

cresc. p

Gud i Fa - der - favn Os kjær - li - gen op-

1ste St. Kun Yd - myg - hed

høi - e; *2den St.* Kun Ydmyg - hed ei dri - ver Spot Ved

cresc.

3die St. Kun Yd - myg - hed

2.

I Jesu Christi hulde Navn,
Søg, o min Sjæl, din Hvile;
Da Hjertet udi Livets Favn
Kan lee ad Dødens Pile!
Stol du paa Frelsernavnet trygt,
See, Naadens Huus, paa Sandhed bygt,
Skal trodse Helveds Porte!

3.

I Jesu Christi dyre Navn
Saa bed nu alle Dage
Den Helligaand, at til dit Gavn
Han kjærlig vil det mage,
At her du luttres meer og meer,
Indtil du hisset klarlig seer
Guds Søn i Faderfavnen.

Efter **Grundtvig** af **Wexels.**

Nr. 22.

Den Christnes Haab.

Con moto. **L. v. Beethoven.**

1. „O Grav, hvor er du mørk og kold, Hvor ræd = sel= fuld din Skygge! Mod dig kan in = tet Sværd og Skjold Den Stær=ke selv be = tryg=ge.

p *cresc.* *f* *mf*

1. St. I Gra = ven Alt maa slet = tes

2. og 3. St. I Graven Alt maa slet=tes ud; Hvo kan i Gra = ven pri = se Gud?"

p

2.
Saalunde lød i Israel
De mørke Klagesange,
Men Herren bød, og Lysets Væld
Brød frem i Straaler mange;
Min Frelser, Alt har du frembragt,
Du brød og Gravens skumle Magt.

3.
For mig er Døden ikke haard,
Skjøndt tidt den haardt mig saared,
Skjøndt jeg paa tause Kirkegaard
Har offret tunge Taarer;
Jeg veed det dog, bag Grav og Død
Fremgryer en herlig Morgenrød!

4.
Hist over Himlens Stjernehær,
Paa Fredens lyse Vange,
Hvor hos Gud Fader Sønnen er
Og beder for de Mange,
Der skal og vorde mig bered
Et lyst og saligt Blivested.

5.
Der skal jeg atter favne dem,
De forudgangne Kjære;
Der skulle vi i Fredens Hjem
Forsamlet evig være,
Og skue klart, med luttret Sands,
Vor Frelser i sin Guddomsglands.

Pastor **Bondesen.**

Nr. 23.

Gjensyns-Haabet.

Andante con moto. **F. Mendelsohn-Bartholdy.**

1. I Herrens Raad be-stemt det er, At vi fra Det, vi mest har kjær, Maa
2. I Rosens Knop dit Haab du seer, Op-fyl-del-sen du troer alt nær; Du

mf *p* *p*

skil-les, maa skil-les. Dog er os in-tet Bud saa svært Som det, fra
skuffer dig, du skuffer dig. Ud-fol-det den om Morgnen staaer, Men visner,

mf

hvad vi ha-ve kjært, At skil-les, at skil-les, at skil-les.
før du Aftnen naaer; Du skuffed dig, du skuffed dig, du skuf-fed dig!

sf *p* *pp*

Verte

3. Dog — naar vi skil = les maae paa Jord, Der Trøst er i det Af = skeds = ord, Som

Vennen si = ger til sin Ven, Det ri = ge Ord: vi sees i = gjen! Vi

sees i = gjen, vi sees i = gjen, vi sees i = gjen!

Tildeels efter det Tydske.

Nr. 24.

Jægerchor af „Euryanthe."

Allegro marcato. **C. M. v. Weber.**

1. { Nu glø = der Bjerget i Morgenpragt,
   { I Skoven su = ser den muntre Jagt,

*) Valdhornet efterlignes.

Nu Dagen gryer med frei=dig Lyst, Og høit sig hæ=ver

hvert et Bryst. Rask frem=ad, I Jæ = gers=

Rask frem=ad, I Jæ = gers = mænd!

mænd! Lad Hor = ne = ne gjal = de, ja gjal = de i Sky, Og

frem=ad, og frem=ad i Sko= ve =nes Ly! Lad Hor=nene gjal=de i Sky, Og

frem=ad i Sko=ve = nes Ly!

2.

Nu seirer hurtigt det gyldne Lys,
Og Pilen udsender Dødens Gys;
Den naaer til Ørnens høie Bo,
Til Slangen dybt i Skovens Ro.
Rask fremad, I Jægersmænd!
o. s. v.

Oversat af P. Pn.

Nr. 25.

Til Friheden.

Andante maestoso. **Groß.**

1. { Fri - hed, du det re - ne Hjer - tes dy - be Trang, }
{ Du, hvis Navn a - le - ne Har en her - lig Klang, }

f

Dvæ - ler du ei gjer - ne Paa vor stak - kels Jord?

Er det kun i Stjer - ne - Him - len at du boer.

2.

Ja, hvor Herrens Flamme
Har i Sjælen Bo;
Hvor ved Fædres Stamme
Hjertet hænger tro;
Hvor der endnu ere
Bolde Mænd, som kjækt
Slaae for Ret og Ære,
Boer den frie Slægt.

3.

Frihed, du det rene
Hjertes dybe Trang,
Du, hvis Navn alene
Har en herlig Klang,
Vi din Priis istemme,
Frihed, stærk og sand,
Som du her har hjemme
I det danske Land.

Tildeels efter det Tydske af **p. pn.**

Nr. 26.

Ved Solnedgang.

Allegretto. **Aug. Mühling.**

1. End So-len paa Him-me-len lu - er I Af-te-nens glø-den-de Skjær; Men snart du ei læn-ger den sku - er, Den syn-ker bag Sko-ve-nes Træer.

p *f*

2.
Fra Taarnet nu Klokkerne ringe
Til Hvile den møisomme Dag,
Og Hyrderne Hjordene bringe
I Læ under skjærmende Tag.

3.
Nu Pløieren spænder fra Ploven
Og søger til hjemlige Bo,
Nu Fuglene tie i Skoven,
Og hele Naturen har Ro.

4.
Min Aften, o Himmel, du sende
Saa kvægende, rolig og skjøn,
Saa klar og venlig som denne.
See, det er min eneste Bøn!

Efter det Tydske af **P. Pn.**

Nr. 27.

Sang til Norges Flag.

Con moto. **L. M. Ibsen.**

1. Mens Nord = ha = vet bru = ser mod fjeld = bygt Strand Og stol = te Er = in = dringer
væk = ker Om Fæ = dre = nes Ry, som til fjer = ne Land Det
bar paa de nor = di = ske Snek = ker. Op, Nordmænd, sjun = ger til
Har = pens Slag En Sang for Nor = ri = ges un = ge Flag!

2.

Du Blomster af Palmen paa Friheds Grund,
Skjøn est du at skue trefarvet.
Det hviden Kors i den røde Bund
Det har du af Dannebrog arvet;
: Men Hjertebladet, det mørkeblaa,
Af Friheds Marv maatte først fremgaae. :

3.

Fra Himlen faldt Dannebrogsfanen ned,
Blev Tvillinglands=Snekkernes Smykke
Og stod gjennem Sekler i Krig og Fred,
Omstraalet af Hæder og Lykke.
: O Flag for Norrig! stand evig saa,
Mist aldrig dit Hjerteblads høie Blaa! :

C. N. Schwach.

Nr. 28.

Kongen i Leire.

Andante. **J. F. Reichardt.**

1. Der var en Kon=ge i Lei = re, Heel tro = fast til sin Grav. Hans
Fæ = ste = mø, hin fei = re, Ham i Dø = den et Guldhorn gav. Det
elsk = te han saa saa = re; I hvert et Gjæ = ste = bud Hans
f *mf*
Øi = e svøm=med i Taa = re, Saa tidt han stak det ud.

2.

Og da sig nærmed hans Ende,
Uddelte han Stad og Land
Til hver en Ven og Frænde;
Kun Hornet gjemte han.
Engang i Høstens Dage
Han sad ved Egebord
Med sine Kæmper fage
Paa Leire ved Isefjord.

3.

Der stod den gamle Brave,
Drak Livets sidste Gløð,
Og kasted den hellige Gave
I Isefjordens Skjød.
Igjennem dybe Taage
Han blank det synke seer;
Da segned hans Øienlaage —
Drak ei en Draabe meer.

Efter **Gøthe** af **Oehlenschläger.**

Nr. 29.

Vermelands pris.

Andantino. **Svensk Folkevise.**

1. { Ack Ver - meland, du skø - na, du herr - li - ga land! Du
{ Ja om jag kom-me midt i det för - lof - va - de land, Till

mf *p*

kro - na för Sve - a - ri - kes län - der! }
Verm - land jag än - då å - ter - vän - der. } Ja, der vill jag

f

lef - va, ja, der vill jag dö; Och en - gång i - från Vermland jag

poco riten. *mf* *a tempo*

ta - ger mig en mö, Så vet jag, att al - drig jag mig ång - rar.

f *p*

2.

Och Vermelands gossen han är så stolt och glad,
Han fruktar för intet uti verlden;
När konungen bjuder, så drager han åstad
Bland kulor och blixtrande svärden.
Ja! vore det Ryssar till tusendetal,
Han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val,
Än dö eller segra med ära.

3.

Och skulle han ej strida med glädje och med mod,
Och lifvet sitt våga, det unga?
Der hemma sitter moder och beder för hans blod
Med bruden, den älskade, unga;
En Vermelands flicka, så huld och så skön!
För kung och land han strider, och hon skall bli hans lön,
Ho kan honom då öfvervinna?

A. Fryxell.

Nr. 30.

Drottningens visa.

Andante. **Vermländsk Folkevise.**

2.

Alla mina glada dagar
Uti sorg förvandlat sig.
Här är ingen, som jag känner,
Fastän alla så känna de mig.

3.

När himm'lens klockar klämta
Sista timmer efter mitt lif,
Då blir mig den glädjen uppenbarad,
Som har varit fördolder för mig.

Nr. 31.

Finsk Folkesang.

Allegretto e risoluto. (Fra Savolax.)

1. Skjult mel-lem Fyr-re-ne lig-ger min Hyt-te, Dybt in-de i mit Soumis skjøn-ne Land, Sø-en frem-tit-ter bag Træ-er-nes Stammer, Morg'nen sig spei-ler i dens stil-le Vand. Tra-la la la la la! Tra-la la la la la! Gjen-lyd du gi-ve, mit Fin-lands Skov!

2.
Gjøgen i Trætoppen sukker saa flittig,
Priser sin Beilers Skjønhed høit i Sang;
Hyrdernes Spil paa den fjerne Græsgang
Fylder mit Øre med liflig Klang.
|: Trala la la la la :|
Gjenlyd Du give mit Finlands Skov! :||

3.
Det er min Sjæls eget Sprog, jeg fornemmer,
Hører jeg Fyrrens Susen, Fossens Fald;
Selv kan jeg ei lægge Baand paa mit Hjerte,
Echoet lokker jeg frem ved mit Kald.
|: Trala la la la la :|
Gjenlyd Du give, mit Finlands Skov! :||

Nr. 32.

Ungarsk Nationalsang.

Andante. **K. Doppler.**

1. Dig mit Fæ=dre=land, til=hø=rer jeg med Sind og Sjæl!
El=sked jeg ei dig, hvem skul=de jeg da el=ske vel?
See, dit Bil=led gjem=mes i mit Hjertes Hel=lig=dom!
Dog, i=fald du tru=es, styr=ter selv jeg Templet om.

2.

Ja, mit sidste Suk endnu skal være Hjertets Tolk:
Din Velsignelse, o Gud, du skjænke Ungarns Folk!
|: Men jeg siger Ingen det, hvor høit jeg elsker Dig,
Og at du det Kjæreste i Verden er for mig. :|

3.

Trofast følger jeg dit Fjed, som var din Skygge jeg,
Dog ei blot imedens Solen skinner paa din Vei;
|: Men som Skyggen længes, nærmer mørke Aften sig,
Saa min Sorg vil voxe, seer jeg Farer true dig. :|

4.

Hvor Pokalen dig til Ære løftes, gaaer jeg hen,
Beder, at dig Lykkens Glands omstraale maa igjen.
|: Tømmer Bægeret, skjøndt Vinen den er bittersød,
Ak, thi Taarer for mit Fædreland jo deri flød! :|

Efter **Alexander Petofi.**

Nr. 33.

Ungarsk Folkevise*).

Andante.

Un-gar-ske Folk, din Nød er haard! Fjen-den med

f *mf*

Ild og Sværd dig slaaer. Hvilken Haan du dog maa li-de,

Sønder-brud-te Skaar! Un-garns Folk, ak, naar

p

Læ-ges dog dit Saar? Du er jo knust som et

mf

*) Under de Rakotziske Uroligheder i Slutningen af det 17de Aarhundrede blev denne Sang digtet og componeret af en af Rokotzis Tilhængere, Beresinyi. Men dens Afsyngelse blev forbudt af Regjeringen.

Skaar! Ørnens Kløer dit Hjer=te sli=de; Ungarn du for=gaaer!

Edv. Lembcke.

Nr. 34.

Mazurek.

Vivace. (Polsk Folkedands.)

1. Slaa med Hæ=le=ne Ma=zu=rer, Saa at Fun=ker der=af[1]) springe,
2. Sno Jer gla=de nu i Rin=gen, Og med Blomster I Jer krandse!

1. Og du Ka=ska[2]), let og ly=stig Med din Ven du nu dig svin=ge.
2. Ja, Ma=zu=re=ren kun le=ver, Naar han kæm=per, naar han dand=ser.

[1]) — nemlig af de jernbeslaaede Støvlehæle. [2]) Kaska, Diminutiv af Katarzyna o: Catharina.

Nr. 35.

De polske Legioners Sang*).

Allegretto. **Oginski.**

1. End har Po=len ei vi mi=stet, Thi end=nu vi le=ve;

p

Hvad os frem=med Vold fra=vri=sted', Vi med Sværdet kræ=ve.

Før os, du, Dom=brow=ski! Lad os hjem=ad i=le

mf *cresc.*

Der med Fol=ket sam=les; Før vi vil ei hvi=le.

*) — som i Aaret 1807 kom tilbage til Polen med den franske Hær.

2.
Over Weichsel, over Warta
Vei vi let vil finde,
Og vi skal af Bonaparte
Lære Seir at vinde.
Føer os, o. s. v.

3.
Som Tjarnjetski kom til Posen
Hist fra Nordens Lande,
Komme vi at frelse Polen;
Her igjen vi stande! —
Føer os, o. s. v.

4.
Gamle Fader, rørt til Taare,
Raaber til sin Datter:
„Pauker hører jeg! Vist Vore
Komme hjem nu atter!"
Føer os, o. s. v.

Efter **Wybitski**.

Nr. 36.

Polsk Soldatervise.

Allegro moderato. (Fra Kredsen Ratibor.)

mf

1. Brev kom fra Ma=jo=ren, Kri=ge=ren maa ly=de; Bort jeg skal mar=sche=re, Bort jeg skal marsche=re, Op til Kri=gen bry=de.

2.
Med min gamle Moder
Maa jeg Afsked tage;
: Hist til Preussens Grændse :
Skal vi Alle drage.

3.
Hist til Preussens Grændse
Skal vi alle ile;
: Men de mørke Tanker :
Tungt paa Sindet hvile.

4.
Snart ved Ratibor skal
Krigstrompeten lyde;
: Ak, som Havets Vande :
Blodet da vil flyde.

5.
Kampens Lue tændes
Da i alle Egne;
: Snart vil mangen Kriger :
Fjernt fra Hjemmet blegne.

6.
Kampens Lue blusser
Blodrød allevegne;
: Snart vil mangen Moder :
See sin Søn at segne!

Julius Paludan.

Nr. 37.

Polsk Soldatervise.

Con moto.

2.
Naar de hverve sig Soldater,
Love dristigt de Dukater;
Siden gi'er de noget Mindre,
Ta'er dog og, maa du erindre, —
Kun dit Liv!

3.
Karabinen de dig give;
Helst du fri derfor gad blive;
Men saa artigt de dig bede,
Gode Stokke har de rede
Til din Ryg!

4.
Sabel skal Soldaten have,
Knæ og Fod bli'er sat ilave;
Om han nok saa strunk polkerer,
Vanskeligt han dog marscherer
Dem tilpas!

5.
Han paa Ordre strax skal „stille",
Kommer han da lidt for silde,
Flaaes hans Ryg med tunge Svøber,
Medens blødende han løber
Rækken ned!

6.

Svigte Kræfterne Krabaten,
Styrter Hesten med Soldaten,
Kammerater hjælpe ikke,
Ride fremad, la'e ham ligge,
Skrige: Marsch!

7.

Liget findes, end det kjendes,
Til en Feltskjær Bud der sendes;
Han forordner da Ligkisten,
Manden stryges ud af Listen —
Og er fri!

8.

Trende Salver man nu skyder,
Og et Reqviem der lyder;
Livet, fuldt af Savn, er omme,
Og en Tambour slaaer paa Tromme
Ved hans Grav!

G. G. W. B.

Nr. 38.

Mazur.

Moderato. (Polsk Folkevise.)

1. Vee os, vee, Ma=zu=rer, vee! Spurgtes før saa svar U=lyk=ke:
2. Som i=blin=de gik vi om, Fryg=ted ei for on=de Da=ge;

f

Vi af Tyd=sken flaa=ed see os, Mens vi drøm=te os saa tryg=ge,
Da lød Her=rens stren=ge Dom, At os Tyd=sken skul=de pla=ge,

Vi af Tyd=sken flaa=ed see os, Mens vi drøm=te os saa tryg=ge.
Da lød Her=rens stren=ge Dom, At os Tyd=sken skul=de pla=ge.

C. G. B.

Nr. 39.

Landmandens Klage.

Andante. (Polsk Folkevise.)

1. Tidt har alt So-lens straa-len-de Lu-e Da-ge-ne smykt med Glands saa rig; Hvi mon min Him-mels Lys fra sin Bu-e End ei vil ly-se ret for mig?

p p p

2.
Kornet saa kraftigt rundtom sig hæver,
Snart sine Ax det sætte vil;
Markerne grønnes; af Frygt jeg bæver:
Min Hvede seer jeg Intet til.

3.
Nattergalsang fra Haverne klinger,
Lundenes hele Chor gi'er Svar,
Skovfugleskaren muntert sig svinger;
Ene for mig den Trøst ei har.

4.
Jorden nu dække Blomster saa mange,
Vandflodens Nød er længst forbi;
Rige paa Farver Engene prange;
Ak, ingen Blomst groer nær min Sti!

5.
Venlige Vaarsol, send mig din Straale!
Hør en bekymret Faders Bøn!
Marken med Taarer væded' jeg Arme!
Nægt mig dog ei mit Arbeids Løn!

G. G. W. B.

Nr. 40.

Tilbedelse.

Andante. (Mährisk Folkevise.)

p

1. Bjer = ge og Høi = e og stil = le Dal! Tan = ken I hæ = ved fra Jor = dens Kval, Naar min Gang til E = der var, Me = dens Maa = nen skin = ned klar.

2.

Stjernerne funklede ned til mig,
Himlen azurblaa hvælvede sig,
|: Og som paa indviet Sted :|
Aanded Alt en hellig Fred.

3.

Tidt mellem Bjergene vandred jeg,
Og gjennem Dalene gik min Vei;
|: Tanken vendt mod Himmelen, :|
Svandt umærket Tiden hen.

4.

Taus priste Hjertet den Herre stor!
Alt skabte han ved sit blotte Ord!
|: Alviis, god, uendelig, :|
Mægtig og saa naaderig.

5.

Himmelens Hvælving forkynder din Magt,
Rige Gaver din Godhed har bragt;
|: Himlen, Jorden prise dig, :|
Hjertet i Kjærlighed bøier sig.

6.

Hele din Skabning paakalder dig:
Fuglen, som høit opsvinger sig,
|: Ormen, som i Støvet gaaer, :|
Træet, som fængslet til Jorden staaer.

7.

Saaledes gaaer jeg i hellig Fred,
Herren paa Veien følger med;
|: Vandrer jeg kun i hans Navn, :|
Fører han mig til Himlens Havn.

Nr. 41.

En mährisk Skjemtevise*).

Allegretto.

1. Hør nu lidt, I go = de Ven = ner! Sæ = re Ting i Bøhmen hæn = der:
Tænk Jer, de har øds=let læn = ge Af en Pung med in=gen Pen = ge.

2.
Videre de drive Spøgen:
Trække Skjorten af en Nøgen,
Af en Fod de Skoen tage,
Som var blottet alle Dage.

3.
Beenløs op i Linden kryber
Efter Fugl, som ikke flyver;
Armløs kaster Stene paa ham,
Mens den Stumme raaber: slaa ham!

4.
Blind Mand sees fra Krattet kige,
Død Mand hører, hvad de sige;
Tandløs lystigt Nødder knækker,
Og en Bid den Døde rækker.

Hr. Sm.

Nr. 42.

Hymne til Maria.

Adagio.

(Folkesang fra Ischia.)

Enkelte Stemmer.

1. Synger høit i Chor til = sam = men: Hil Ma = ri = a, hil dig!

p

*) Lignende Sange kaldes i Norge „bagvendte“ Viser.

A = men! Him=mel, Jord og Hav for = nem = me Glad din

Priis af hver en Stemme. Jublen = de i Fryd og Gam = men, Synger

Al = le nu til = sam = men:

Chor.

Hil Ma = ri = a! Hil Ma=

f

ri = a! Hil Ma = ri = a, hil dig; A = men!

ritard.

2.

Ei kan stjerneklædte Himmel,
Ei kan Engens Blomstervrimmel,
Ei kan Solens lyse Straale
Med din Herlighed sig maale.
Derfor vi med Fryd og Gammen
Synge Alle nu tilsammen:
Hil Maria! o. s. v.

3.

O Maria, Dronning høie!
Vi os Alle for dig bøie,
Af vort Hjertes hele Fylde
Vi med Kjærlighed dig hylde.
Lov og Priis dig være! Amen!
Synger Alle nu tilsammen:
Hil Maria! o. s. v.

Efter det Italienske af **P. M.**

Nr. 43.

Jesusbarnets Tilbedelse.

Andante. (Folkesang fra Palermo.)

p *poco cresc.* *p*

1. See, Je = sus = bar = net fød = tes I Fat = tig = dom saa stor; Ei Svøb, ei Ild til Var = me Han fandt, da han kom til Jord. Ma = ri = a sig glæ = der, Men Sa = ta = nas græ = der, Da han til Ver = den er kom = men, Som frel = ser os Hver og En.

2. Nu hvert et Aasyn straaler,
Thi Frelseren er født,
Og hver en Blomst sig aabner,
Thi Verden er ei forødt.
I Hyrder, I Fromme,
I Alle maae komme
Herhid at tilbede Barnet
I al dets Majestæt.

3. „Gud, Ære i det Høie!"
Saaledes Sangen lød,
Og Englene med Palmer
Vor Frelser Velkommen bød.
Maria, hans Moder,
Og Joseph, hans Fader,
De knæled ned ved hans Krybbe
Og tilbad det spæde Barn.

Efter det Italienske af **p. pn.**

Nr. 44.

Den hellige Jomfrues Priis.

Andante. (Folkesang fra Lombardiet.)

sempre p

1. Jom = fru høi = e, For mit Øi = e Straa = ler du, Ma = ri = a kjær! Du al = e = ne Er den Re = ne; Al = drig No = gen kom dig nær, Al = drig No = gen kom dig nær.

2.
Saligheden
Hist fra Eden
Lyser af dit Aasyn ud.
Mere herlig,
Mere kjærlig
|: Ingen er foruden Gud. :|

3.
Øiets Stjerne
Fra det Fjerne
Vækker Kjærlighedens Lyst.
Dine Blikke
Gjennemstikke
|: Jo som Pile hvert et Bryst. :|

4.
Dine Hænder
Øiet blænder,
Straaler klart som Perlemoer.
Ja, Guds Moder,
Alle Goder
|: Gi'er du Hver, som paa dig troer. :|

5.
Dronning høie!
Dybt sig bøie
For dig Himmel, Hav og Jord.
I dit Hjerte
For hver Smerte
|: Kjærlighedens Lindring boer. :|

Verte

6.
Salig Glæde
Hist at træde
Frem i Himlen, dig at see!
Hjertet luer,
Og jeg gruer
|: Ei for Dødens kolde Vee. :|

7.
Fri os Alle
Fra at falde
For vor Arvefjendes List!
At jeg taber
Ei min Skaber,
|: Dertil hjælper du forvist. :|

8.
Høit vi prise,
Ære vise
Dig for slig en Moder, Gud!
Ja dig være
Lov og Ære
|: For dit høie Skaberbud! :|

9.
Dig skee Ære,
Evig Ære!
Det, Maria, er vor Bøn.
Gid dit Øre
Ønsket høre,
|: Du, Maria, og din Søn! :|

Efter det Italienske af **P. Pn.**

Nr. 45.

Den neapolitanske Baadførers Sang.

Andante.

Me = dens jeg syn = ger: San=ta Lu = ci = a!*) Prøver min let = te

Jol= le, som gyn = ger, Me= dens jeg syn = ger: Santa Lu = ci = a!

2.

|: Zephyr den milde
Sagtelig sukker;
Yndigt paa Bølgen
Baaden sig vugger; :|
|: Damer og Herrer!
Baaden I fylde,
Medens vi hylde
Santa Lucia! :|

3.

|: Her under Seilets
Skjærmende Vinge
Maden vi sætte,
Vinen vi bringe; :|
|: Livet vi nyde paa
Speilklare Vove,
Medens vi love
Santa Lucia! :|

4.

|: Bølgen den klare
Vinden den lette
Lader en Sømand
Sorgen forgjette. :|
|: Saa han paakalder,
Munter i Sinde,
Sin Helgeninde,
Santa Lucia! :|

5.

**) |: Skjønne Neapel,
Byernes Smykke,
Altid du smiler
Stolt i din Lykke. :|
***) |: Her, hvor Naturen
Ødsel sig viser,
Høilig jeg priser
Santa Lucia! :|

6.

|: Tøver ei længer!
Aftnen er herlig,
Kjølige Luftning
Vinker saa kjærlig. :|
|: Prøver min lette
Jolle, som gynger,
Medens jeg synger:
Santa Lucia! :|

Efter det Italienske af **P. Pn.**

*) Santa Lucia, Neapels Helgeninde, efter hvem en af Stadens skjønneste Gader, der gaaer ned til Havet, bærer Navn. **) Synges langsommere. ***) I første Takt.

Nr. 46.

Slaget ved Alcader.

(Den 4de August 1578.)

Andante. (En gammel spansk Folkesang.)

Enkelte Stemmer.

1. An = sigt i = mod An = sigt sto = de Der de tven = de

tap=pre Hæ = re, Hiin blev ført af Kong Ma = lu = co, Den = ne før = te

Kong Se = ba = = stian, Chor. Den Lu = si = ta = ner, Den Lu = si=

ta = = = = ner.

2.
Ynglings-Modet i ham brænder,
Og han higer efter Striden,
Agter ikke Fjendens Mængde,
Men til Angreb giver Tegnet
|: Den Lusitaner. :|

3.
Nu fra begge Sider lyder
Skytset med sin Tordenstemme;
Under Pile-, Kugle-Regnen
Mangen Helt til Jorden strækkes.
|: Den Lusitaner. :|

4.
Snart de Maurers Landsedrag're,
Splittede, paa Flugt sig give,
Og som Seierherrer juble
Kong Sebastians tappre Krig're, —
|: Den Lusitaner. :|

5.
Dog, til Straf for vore Synder,
Seieren kun kort os glæded';
For de Bageste at værne,
Vi for længe forud standsed'.
|: Den Lusitaner. :|

6.
Nu til alle Sider sprede
Sig de Portugisers Række,
Medens Blodet af de Slagne
Til en rædsom Sø sig samler.
|: Den Lusitaner. :|

7.
Kongen overalt man skuer,
Døden i hans Fodspor følger;
Sværdet blodigt, brudt er Landsen,
Og hans stolte Ganger styrtet.
|: Den Lusitaner. :|

8.
Thi med Brystet gjennemboret,
Kan den længer ham ei bære,
Og han Georg d'Albuquerque
Om hans Ganger nu maa bede.
|: Den Lusitaner. :|

9.
Gjerne Georg den ham giver;
Kongen svinger sig i Sadlen,
Men med Eet man seer ham segne,
Snart vist Dødens sikkre Bytte.
|: Den Lusitaner. :|

10.
Medens Død han bringer, søger
Selv sin Død den Lusitaner,
Raaber: „Nu er Timen kommen,
Da en Død saa skjøn og herlig
|: Skal Livet krone!“ : *)

*) De sidste Linier gjengive et af Kong Sebastian ofte gjentaget Udsagn.

Nr. 47.

Fransk Hyrdevise.

Allegretto. (Fra Auvergne.)

pf

Saa gla = de vi gaae Til Mark og til En = ge, Vor Gjer = ning der maa Rask fra Haan=den os gaae. Ved Ar = beid og Spøg Vi Li = vet for = læn=ge, Ved Ar = beid og Spøg Vi Sundhed vil faae.

Nr. 48.

Taras Harpe.

Adagio. (Irsk Melodie.)

p

1. Den Har = pe, som i Ta = ras Hal Klang for = dum fuld og klar, Nu

hæn-ger stum paa Ta-ras Væg, Som flygtet Sjæ-len var. Saa so-ver Fortids

Stolthed nu, Saa Ærens Lyst svandt hen, Og Hjerter, som slog høit for Roes, Slaae

nu ei meer for den.

2.

Ei toner Taras Harpe meer
For Helt og Frue mild;
En enkelt Stræng ved Nattetid
Dog stundom brister vild.
Saa vaagner Frihed sjelden nu,
Og hvis dens Suk end lød,
Det var, naar harmfuldt Hjerte brast
Til Tegn, den er ei død.

Efter **Th. Moore** af **Chr. Thaarup.**

Nr. 49.

Carl Edvard kommer til Skotland.

Con moto. (Skotsk Folkevise.)

2.

Hver Kvinde huer den Ungersvend vel,
Han stjæler hvert Hjerte, han vinder hver Sjæl;
Et Ord eller to af hans Mund er nok,
Saa samles Høvdinger brat i Flok,
Til at kæmpe for Herren, den bolde.

3.

Han er en Spire gjæv og god
Af en reen og ædel Kongerod,
Og Skotlands Hjerte allenstund
Ham sender Hilsen af hver Mund:
Du er velkommen, Herre, du bolde!

— h.

Nr. 50.

Carl Edvard.

Moderato. (Skotsk Folkevise.)

1. O, Charles er min Yndling, min Yndling, min Yndling, O, Charles er min

p

Fine

Yndling, den Un=gersvend prud. Det var en Mandag=Morgen, Jeg mindes det end

ten.

grant, At Char=les kom til vor By Med mangen trofast Mand. 2. O,

Dal segno al Fine.

f

2.

O, Charles er min Yndling, den Ungersvend prud.
Og som han opad Gaden skred,
Lydt Høilands=Piben lød;
Og alle Folk kom løbende
Den unge Helt imod.

3.

O, Charles er min Yndling, den Ungersvend prud.
O, stærkt slog mangt et Hjerte der,
Med Frygt og Haab i Løn:
Og mangen Bøn mod Himlen steg
For ungen Kongesøn.
O, Charles er min Yndling, den Ungersvend prud.

Svend Grundtvig.

Nr. 51.

Carl Edvards Farvel.

Andante. (Skotsk Folkevise.)

1. Far=vel! I, som med mig ha=ve stridt, Og du, far=vel, min Fæ=dre=nestrand! Jeg græ=der for Det, du alt har lidt, Og for hvad end du li=de kan.

p *p*

2.

O Skotland! hvor var din Skjæbne dog ond!
Nu er dit Navn kun en Lyd saa tom,
Du herligste Plet paa Jordens Rund
Er nu Forræderes Eiendom.

3.

Hvi faldt jeg ei i Cullodens Slag,
Der faldt saa mangen Ridder stærk!
O Skotland! at jeg skulde leve idag
Og skue din Ydmygelses Værk.

4.

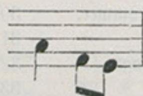
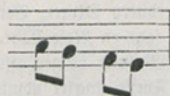
Saa far nu vel, du herlige Land!
O, var jeg dog din Styrke og Trøst!
Jeg aldrig i Evighed glemme dig kan,
Skjøndt jeg er banlyst langt fra din Kyst.

Abs.

Indhold.

Trykfeil.

Nr. 1, 7de Takt, 2den Stemme: læs:

— 8, 7de — 3die — e rettes til d.

— 13, 6te — 3die — foran det sidste c sættes ♯.

— 29, 14de — 1ste — den sidste Node skal være $\bar{\bar{d}}$.

— 41, 5te og 6te — 3die — den sidste Node i 5te og den første Node i 6te Takt skal være d.

— 46, i Overskriften: Alcader læs: Alcacer.

Nr. 6, 8, 9 og 10 ere aftrykte med Forlæggerens Tilladelse (see Skolesangenes 7de Hefte, 1849).

A. P. Berggreen.

Sange til Skolebrug.

12te Hefte.

1872.

D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313274

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

4de Samling

for tre og fire eensartede Stemmer.

Koster stivt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1872.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

12te Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1872.

☞ Disse Sange ere vel nærmest bestemte for
to Sopran- og een eller to Alt-Stemmer;

men kunne ogsaa udføres af:

1) **to Tenor- og een eller to Bas-Stemmer,**
2) **een eller to Sopran-Stemmer, en Alt- og en Bas-Stemme,**
3) **Sopran, Alt, Tenor og Bas.**

Om den sidste Udførelsesmaade see det Nærmere i Forerindringen til 5te Hefte, 2den eller 3die Udgave.

Hr. Syngelærer V. Sanne

venligst tilegnet,

som et Udtryk af Glæde over hans Virksomhed i Skolens Tjeneste,

af

A. P. Berggreen.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Nr. 1.

Lovsang.

Maestoso.

J. A. P. Schulz.

1. Lov Herren høit med Har=pe=klang! Han hø = rer mildt vor Tak = ke=sang; Hans Børn er he = le Fol=ke=vrimlen, Som han gav Bo=lig un=der Him = = len; Hans Mis=kundhed vi fry = des ved Med

2. Lov, Priis og Tak ske, Fa=der, dig! Ved Je = sus Christ e = vin = de=lig! Lad til hvert Land paa Jor=de = ri = ge Din Naa=des Her=lig = hed ned=sti = = ge! Lyk = sa = ligt er det Folk og trygt, Som

Tak og Priis i E - vig - hed. Syng, Brødre, høit i Lovsangsto - ne;
kun sit Haab paa dig har bygt. Je - ho - vas sto - re Navn og Æ - re

Fald ned i Tro for Herrens Thro - ne! Hal - le - lu - ja!
Til e - vig Tid høi - lo - vet væ - re! Hal - le - lu - ja!

pp

Efter det Tydske af X.

Nr. 2.

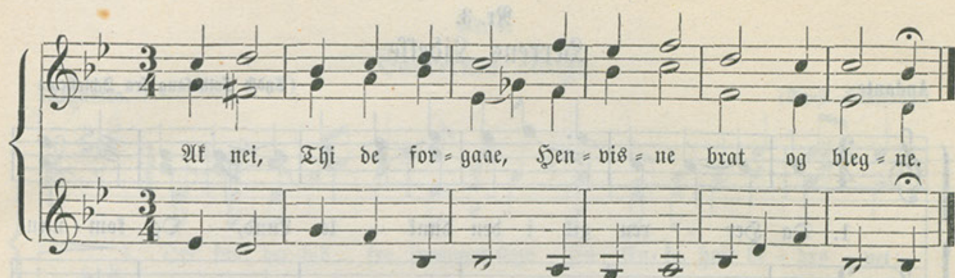
Jesu Skjønhed.

Andantino. (Folkesang fra Franken.)

1. O Blomst fra Na - zareth! Hvad kan vel dig be - teg - ne? Mon Ro - se

p

og Lev - køi? Vi - ol og Glem - mig - ei? Al En - gens Pragt i Mai?

2.

O hulde Himmelbarn!
Med hvem skal jeg dig ligne?
Den skjønne Salomon?
Haarfagre Absalon
I Skjønheds Klædebon?
Ak nei!
Hver Deilighed
Mod dig et Lig mon ligne.

3.

O søde Engleprinds!
Hvo kaldes tør din Lige?
Mon Cherub og Seraph?
Mon de, Gud ellers gav
I Himlen Herskerstav?
Ak nei!
Thi disse selv
I Alt for dig maae vige.

4.

Der er ei Skjønhed til,
Hos Idealet stillet; —
Ei Jordens bedste Krands,
Ei Himlens Stjernedands,
Ei alt det Skabtes Glands;
Thi see,
Selv ere de
Af Skjønhed kun et Billed.

Oversat af C. G. Br.

Nr. 3.

Herrens Lidelse.

Andante. (Tydsk Folkesang fra Schlesien.)

1. Da Her = ren gik i den dunk = le Lund, Og kom = men var hans Li = de = stund, Da før = ged' baa = de Græs og Træer, For = di For = ræ = de = ren var nær.

2.
De falske Jøder i Havens Gange
Den Herre Jesum nu tog til Fange,
Alt under Slag og Spot de voved
At tornekrone det hellige Hoved.

3.
De førte ham ind i Dommerens Gaard
Og ud igjen med svìende Saar;
Paa Kors de hængte den Herre god; —
Det knuste Marias Hjerterod.

4.
Ja gjennem det Hjerte der gik et Sværd;
Hun sagde: „Ak Gud, min Yndling kjær!
Ak, al mit Hjertes Trøst og Skat,
Mit Barn, maa jeg forlade brat!“

5.
Da sagde Jesus: „Og hør mig nu,
Min kjæreste Lærling, Johannes, du!
Antag min Moder, og føer hende bort,
At hun maa skue min Pinsel kort!“

6.
Johannes sagde: „Ak Herre, ja,
Hun skal mig følge fra Golgatha;
Jeg trøster hende i Liv og Død,
Som Barnet trøster sin Moder sød.“ —

7.
Men Rædsel der gik over Jorden brat,
Og Klipper revned, og Dag blev Nat,
I Stormen bugned de høie Træer,
Og alle Smaafugle sad taus og kvær.

Oversat af **C. G. Br.**

Nr. 4.

Taarernes Magt.

Larghetto. (Tydsk Folkesang.)

1. Der kom her=hid fra fremmed Egn En En=ke, høit be=drø=vet;
Thi hen=des Barn, en el=sket Glut, Nys hav=de Dø=den rø=vet.

2.
Saa gik hun ud i grønne Mark,
Derude Trøst at fange;
|: Da kom det kjære Jesusbarn
Med hvide Børn saa mange. :|

3.
Med hvide Klæder uden Plet
Var smykket Børneflokken;
|: Den lyste som med Himmelglands
Og Glorier om Lokken. :|

4.
Da Moderen nu saae sit Barn,
Hun var ei seen at kalde:
|: „Hvad gjør du her, mit kjære Barn,
Saa eensom fra dem Alle?“ :|

5.
„„Ak, Moder kjær, jeg savne maa
Endnu de Andres Glæde;
|: I denne Skaal jeg sanke skal
Hver Taare, som I græde. :|

6.
Er Taaren tørret af engang,
Og dulmet Eders Smerte,
|: Først da dit Barn kan fange Ro
Og Glæde i sit Hjerte.““ :|

Oversat af **C. G. Br.**

Nr. 5.

Den lille Jesus og Johannes.

Allegretto. (Nederlandsk Folkesang.)

2.

Smaa Barbeen havde de som Sne,
Og Kinder som Koral at see;
De søde, trinde Brødre smaa
Nu satte sig ved Dammen blaa,
Og Solen brændte, kan I troe,
Mens Faaret de malkede begge to.

3.

Den Ene kløede, og den Anden kilred,
Saa Faaret det blev kaad og forvildret;
Og der var en Springen,
Og der var en Syngen,
Krøltoppene begge dandsed omkring
Og tripped og hopped paa Engen i Ring.

4.

Da nu de meer ei dandse gad,
Saa skulde jo Lammet have Mad,
Og Jesus fodred det med Brød,
Johannes saftigt Græs det bød —
Jeg saae ei Glæde i mit Liv
Meer yndig, end Fætternes Tidsfordriv.

5.

Saa tog Johannes med et Hop
Og satte Jesus paa Lammet op:
„Nu er den lille Mand til Hest!
At ride hjem det er nok bedst;
Derhjemme Moer sig ængster saa,
Hvi mon saa længe vi tøve maa."

6.

Og Haand i Haand, til Fods, til Hest
De traved som de kunde bedst
Ad sandet Sti med Spring og Hop
Og under alle Slags Spilop;
Og Byens Børn i Flok kom frem
At see det lystige Tog komme hjem.

7.

Nu laved Maria en Havregrød
Med Sukker og Mælk saa sund og sød;
Saa madede hun de Rollinger smaa,
Som Hønen sine Kyllinger smaa;
Og trygt og godt sad begge der,
Som Blommen i Ægget, hos Moder kjær.

8.

Saa lagde de sig paa Knæ og bad
Og sagde Vorherre Tak for Mad.
Maria gav dem, from i Hu,
Et Kors, dertil et Kys endnu,
Sang saa i Søvn dem begge To,
Mens Lammet i Stalden fandt ogsaa Ro.

Oversat af **C. G. Br.**

Nr. 6.

Tilbedelse.

Andante. (Mährisk Folkesang.)

2.
Stjernerne funklede ned til mig,
Himlen azurblaa hvælved sig,
|: Og som paa indviet Sted :|
Aanded Alt en hellig Fred.

3.
Tidt mellem Bjergene vandred jeg,
Og gjennem Dalene gik min Vei;
|: Tanken vendt mod Himmelen, :|
Svandt umærket Tiden hen.

4.
Taus priste Hjertet den Herre stor!
Alt skabte han ved sit blotte Ord!
|: Alviis, god, uendelig, :|
Mægtig og saa naaderig.

5.
Himmelens Hvælving forkynder din Magt,
Rige Gaver din Godhed har bragt;
|: Himlen, Jorden prise dig, :|
Hjertet i Kjærlighed bøier sig.

6.
Hele din Skabning paakalder dig:
Fuglen, som høit opsvinger sig,
|: Ormen, som i Støvet gaaer, :|
Træet, som fængslet til Jorden staaer.

7.
Saaledes gaaer jeg i hellig Fred,
Herren paa Veien følger med;
|: Vandrer jeg kun i hans Navn, :|
Fører han mig til Himlens Havn.

Nr. 7.

Søndagen.

Maestoso. **L. v. Beethoven.**

1. Se, fra sit høi = e Him = mel = hjem Vor Søndag træ = der

fest = lig frem! Du, Her = rens Dag! af Morg = nens Glød Din

Is = se far = ves pur = pur = rød! Du Her = rens Dag! af

Morg = nens Glød Din Is = se far = ves pur = pur = rød!

2. Vær hilset, Hvilens skjønne Dag!
Du gaaer i Spidsen, stolt og strag,
|: Og paa din lyse Himmelvei
De andre Dage følge dig. :|

3. Velkommen hid i Høitidsskrud!
Du gavmild spreder Glæde ud!
|: Til Kongens Slot, til Bondens Bo
Du bringer Fred og stille Ro. :|

4. O, løft mit Sind fra Støvets Gjem
Didop til Fredens Himmelhjem,
|: Og giv, at engang did jeg maa
Paa Morgenrødens Vinger naae. :|

Efter det Tydske af Hr. Sm.

Nr. 8.

Opstandelsen.

Andante. **C. H. Graun.**

2.
Frøet, der blev saaet, nu Spire faaer,
Ud Høstens Herre gaaer
Sæden at finde,
Negene vil han binde,
|: Halleluja! :|

3.
Som af Drømme vakte op vi staae;
Med Jesus da vi gaae
Ind til hans Glæder,
Mødige Pilgrim græder
|: Nu aldrig meer! :|

4.
Ind i Helligdommen føres jeg,
Min Frelser selv mig Vei
Kjærligt nu viser
Ind, hvor hans Navn man priser.
|: Halleluja! :|

Efter **Klopstock** af **S. Schandorph.**

Nr. 9.

Vandrerens Aftensang.

Andante sostenuto. **F. Kuhlau.**

p mf p

Un-der Skovens Top-pe Er Fred; Hvert Blad der-op-pe Har til

No lagt sig ned; Smaafug-le-ne blunde i Sko-ven. Vi du kun,

p

Om en Stund So-ve, so-ve Skal du med; Vi du kun, Om en Stund

So-ve, so-ve Skal du med, So-ve skal du med.

pp ritard.

Efter Gøthe af X.

So-ve skal du med.

Nr. 10.

Aftenen.

Andante. L. de Call.

Kom o = ver Mark og Van = ge, Du stil = le Af = ten ned; Kom, hilst af vo = re San = ge, Saa skjøn i al din Fred!
Nu sæn = ker Af = ten = rø = den Sig ned i Da = lens Læ, Og So = lens sid = ste Glø = den For = gyl = der Tag og Træ.

Trindt = om er tyst og stil = le; Ik = kun fra dunk = le Krat End ly = der Fuglens Tril = le, Der syn = ger sit God = nat. Kom o = ver Mark og Van = ge, Du stil = le Af = ten ned; Kom, hilst af vo = re

San - ge, Saa skjøn i al din Fred, Saa skjøn, saa skjøn i al din Fred.

Efter det Tydske af X.

Nr. 11.
Fremad.

Allegro moderato.

A. Mühling.

Storm og Solskin maae Her paa Jord sig blande; Frem-ad lad os gaae Kjækt med løf - - tet Pan - de; O - ver Jor-dens Vang Gaaer vor Pilgrimsgang Frem mod be - - dre Lan - - de.

O - ver Jor-dens Vang Gaaer vor Pilgrimsgang Frem mod

Oversat af X.

Nr. 12.

Haabet.
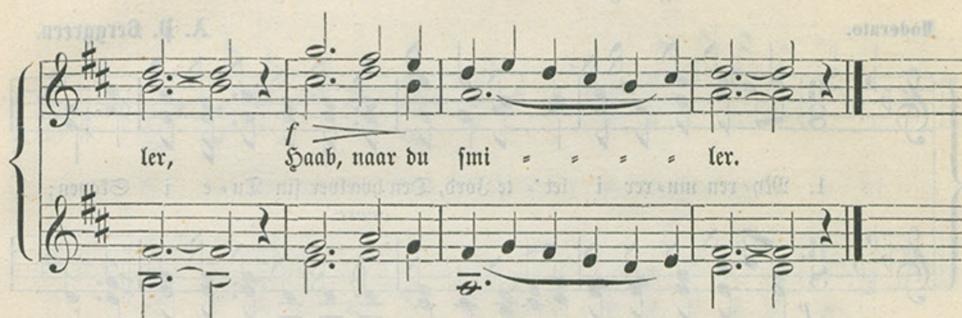
Andantino. **A. P. Berggreen.**

p *cresc.* *f* *p* *ten.* *f*

1. Yng - lin-gen klyn-ger sig til Haa - - bet gjer - ne,
Haa-bet han el - sker som sin Le - - de-stjer-ne; Mo-dig paa
Ba-nen sted - se frem han i - ler, Haab, naar du smi -

*) eller:

el - sker

2.

Sørgende Yngling! under Savn og Smerte,
Ofte med Mismod i dit unge Hjerte,
Lader du Taaren ned ad Kinden trille,
|: Useet og stille. :|

3.

Styrk dig ved Haabet! See det huldt neddale
Til den Betrængte med sin blide Tale,
Venlig dig vise med et Smiil paa Læben
|: Maal for din Stræben. :|

A. K. Bang.

Nr. 13.

„Myren murer i lette Jord".

Moderato. A. P. Berggreen.

Si = den byg=ger den Rum ved Rum Og la = der Storme= ne su = se.

p f

2.

Svalen kommer med Leer og Straa
Og seer ind ad Ruden fortrolig;
Høit ved Tag, hvor du ei kan naae,
Saa snildt den fæster sin Bolig.
Sneglen kryber saa langsomt frem,
Dens Byrde er dog blandt de lette;
Varlig bærer den Huus og Hjem,
I Skyggen vil den det sætte.

3.

Manden murer med Kalk og Steen,
Han gjør sine Huse saa høie;
Tiden gnaver, den er ei seen,
Da synke Taarne og Fløie.
Eet kun stander til evig Tid,
Det synker i Gruus ingensinde:
Sandheds Tanke og Fremtids Id
Og Retfærds lysende Minde.

C. H. Visby.

Nr. 14.

Längtan till landet.

Andante. **O. Lindblad.**

1. Vin-tern ra-sat ut bland vå-ra fjäl-lar, Drifvans blommer smälta ned och dö, Him-len ler i vå-rens lju-sa qväl-lar, So-len kys-ser lif i skog och sjö! Snart är som-marn här; i pur-pur-vå-gor, Guld-be-lag-de, a-zur-skif-tan-de, Lig-ga än-gar-ne i

da - gens lu - gar, Och i lun - den dan - sa kul - lar - ne.

cresc.

2.

Ja, jag kommer! helsen, glada vindar!
Ut till landet, ut till foglarne:
Att jag älskar dem; till björk, till lindar,
Sjö och berg: jag vill dem återse;
Se dem än som i min barndoms stunder,
Följa bäckens dans till klarnad sjö,
Frastens sång i furuskogens lunder,
Vattenfåglens lek kring fjärd och ö.

3.

Lyssna vill jag, huru vinden susar
Uti halfutsprukna björkars lund,
Spegla mig i sjön, der anden krusar
Med sin köl det månbeglänsta sund,
Och i famnen af naturen drömma
Vårens dröm, som ingen tröttat än,
Och min sorg i jagtens lund förglömma,
Fri som skyn der uppå himmelen.

Herm. Sätherberg.

Nr. 15.

Rings Drapa.

(Af „Frithiofs Saga“.)

Maestoso. **B. Crusell.**

p

1. Sit-ter i hö - gen Hög-ät-tad höf - ding, Slagsvärd vid

cresc.

Sit - ter i hö-gen Hög - ät-tad höf-ding,

si - dan, Sköl-den på arm. Gån-ga-ren go - de

p
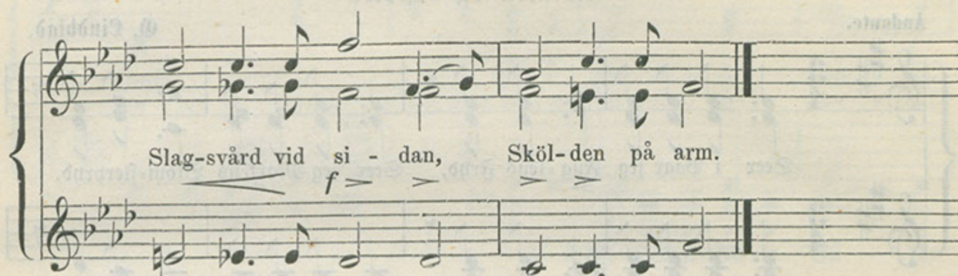
Slagsvärd vid si-dan, Sköl-den på arm.

Gnäg-gar der-in - ne, Skra-par med guld-hof Grund - mu-rad

f

graf. Sit-ter i hö - gen, Hög - ät - tad höf - ding

p

2.

Nu rider rike
Ring öfver Bifrost,
Svigter för bördan
Bågiga bron.
Upp springa Valhalls
Hvalfdörrar vida;
Asarnes händer
Hänga i hans.
Nu rider o. s. v.

3.

Thor är ej hemma,
Härjar i härnad,
Valfader vinkar
Vinbägarn fram.
Ax flättar Frej kring
Konungens krona,
Frigg binder blåa
Blommar deri.
Thor är o. s. v.

4.

Brage, hin gamle,
Griper i guldsträng,
Stillare susar
Sången än förr.
Lyssnande hvilar
Vanadis*) hvita
Barmen mot bordet,
Brinner och hör.
Brage o. s. v.

5.

»Välkommen, vise
Valhalla-arfving!
Länge lär Norden
Lofva ditt namn.
Brage dig helsar
Höfviskt med horndryck,
Nornarnes fridsbud
Nerifrån Nord!
Välkommen, o. s. v.

E. Tegnér.

*) Freja.

Nr. 16.

Naturen og Hjertet.

Andante. **O. Lindblad.**

p

Seer i Vaar jeg Fug=lens Fryd, Seer jeg Markens Blom=sterpryd,

Stil=le Liv, som der sig rø = = rer: Hæ=ver sig til

f 3. og 4. St. Li=vet, som sig rø=rer:

rø = rer,

f

Gud mit Sind, Træn=ger Fred i Hjer=tet ind; Thi kun Fred jeg seer og

decresc.

p

hø = = = rer. Sid = der jeg en Som=mer=

f

3. og 4. St. Naar jeg, naar jeg,

pp

kvæld Ved et stil = = le Kil = de=

sid = der en Sommer = kvæld 3. St. Ved et stil = = le Kil = de=

pp

4. St. Ved et stil = le Kil = de=

f p

væld, Hø = rer Fug = len syn = ge, Da fø = ler, Sjæl, du sa = lig,

væld,

p

f

væld, Hø = rer Fug = len syn = = = ge,

2. St. Da drømmer du saa

sa = lig Fred, Drømmer født om Himlens Herlig=hed, Sa=lig,

3. og 4. St. ja, sa = lig Fred, 2., 3. og 4. St. Og fø = ler sa = lig,

mf

sa = lig Fred, Hvor ei Sorger, hvor ei Sorger me = re tyn = ge.

sa = lig Fred, cresc. X.?

Nr. 17.

„Naar kommer Vaaren vel?“

Allegretto. **V. Sanne.**

1. „Naar kommer Vaaren vel?“ Naar den sortblaa Svale kommer Og be- bu- der næ - re Sommer, Naar den kvid-ren-de ta'er Myggen, Der vil tum- le sig i Skyggen, Da kommer Vaa-ren, Da kommer Vaaren, Da kommer Vaa - ren, Da kommer Vaa - ren.

mf *f* *mf* *f*

2.

„Naar kommer Svalen da?"
Naar den lille Frø i Kjæret
Strækker Halsen op i Veiret
Og med Tungen slaaer paa Trommen:
„Nu er tykke Frømand kommen!" —
Da kommer Svalen!

3.

„Naar kommer Frøen da?"
Naar den lange Stork er kommen
For at putte Frø i Vommen,
Og staaer med de røde Hoser
Fiskende i brune Moser —
Da kommer Frøen!

4.

„Naar kommer Storken da?"
Naar først Sneppen hid er fløiet
Og staaer, over Isen bøiet,
Borende sig der et Bæger,
Hvoraf den med Vand sig kvæger —
Da kommer Storken!

5.

„Naar kommer Sneppen da?"
Naar først komme blot de Dage,
At rundtom paa Byens Tage
Stæren bygger høit sin Rede,
Hvor godt Folk ham Plads berede —
Da kommer Sneppen!

6.

„Naar kommer Stæren da?"
Det kan du jo nok begribe,
Først der komme maa en Vibe!
Først naar Viben, som en Blinker,
Til Armeen „fremad" vinker —
Da kommer Stæren!

7.

„Naar kommer Viben da?"
Naar først efter Vintertide
Vintergjæk af Sneen hvide
Reiser sig med sine Blade
Og gjør alle Hjerter glade —
Da kommer Viben!

8.

„Naar kommer Gjækken da?"
Naar Gudfader det behager,
Vinker han den frem af Ager;
Først naar hans Befaling falder,
Først naar han paa Blomsten kalder —
Da kommer Gjækken!

Carl Bagger.

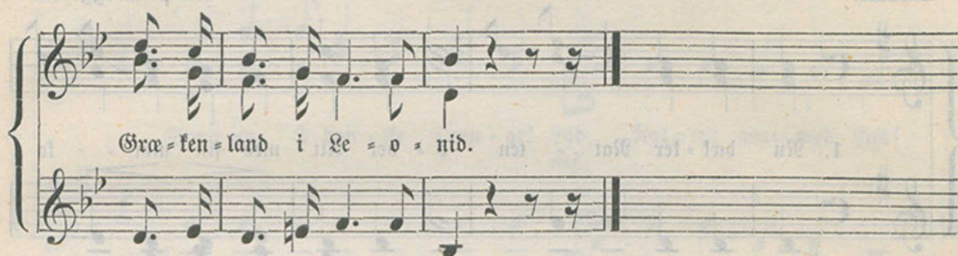
Nr. 18.

Daniel Ranzau.

Allegro moderato. **C. E. F. Weyse.**

mf

1. Hvi sjun=ges e=vigt om Spar=ta=ner, Som gjor=de Fjenden Pas=set trangt? Be=hø=ve vo=re vak=kre Da=ner I Ti=den da at gaae saa langt? Har Hel=te=kraft ei sat sit Stem=pel Paa e=gen Daad, i e=gen Tid? Be=hø=ver Mo=det et Ex=em=pel Fra

2.

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Ranzau er hans Navn,
Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødestavn.
Alt trued Magten lumsk i Hulen
Og vilde mættes af dit Blod;
Men, Daniel i Løvekulen!
Dig frelste Himlen og dit Mod.

3.

Leonidas stod uforfærdet
Bag Bjerget med sin Flok og stred,
Og styrted Perserne med Sværdet,
Indtil han selv i Græsset bed.
Men Daniel stod paa en Hede,
Han intet Ly bag Klippen fandt,
Og slog, til Svensker Græsset bede,
Og slog, indtil han overvandt.

4.

O, kunde Harpens svage Toner
Din Roes udbuldre med en Klang
Af hine tredive Kanoner,
Som vældig du fra Svensken tvang;
O, dirred Strængen med en Brusen,
Liig Skriget af den rædde Hær,
Der veg, skjøndt fem og tyve Tusind
For fire tusind danske Sværd!

5.

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Ranzau er hans Navn;
Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødestavn.
Leonidas stod uforfærdet,
Han Heltedød bag Klippen fandt; —
Men Daniel Ranzau stod bag Sværdet,
Og brugte Sværdet til han vandt.

Oehlenschläger.

Nr. 19.

Natleir.

Andante. **A. P. Berggreen.**

1. Nu dæk = ker Nat = ten o = ver Alt med sin mør = ke Sky, Og fra sit Dag = værk so = ver Trindt om os Stad og By. Mens An = dre er til Sen = ge, Og Alt om = kring os tyst,

p *cresc.* *p* *p*

*) eller:

Og fra sit Dag = værk so = ver

Syng op, I dan-ske Dren-ge! Lad Nat-ten gaae med Lyst!

mf ff

2.

Syng om de glade Dage
I fjerne Fødestavn,
Før Krigens Ild mon brage
Og jog os fra dens Favn.
Da hvæssed vi kun Staalet
Til Høst paa Eng og Vang;
Paa Arnen blussed Baalet
Til Pigens Elskovssang.

3.

Vi red til Sommergilde
Med Blomsterkrands om Hat,
Vi svang de Piger milde
Den lune Sommernat.
Ei Timerne vi talte
I Dands og munter Leg;
Naar da Trompeten kaldte,
Vi gjerne Søvnen sveg.

4.

Nu til langt andre Dandse
Trompeten kalder her;
Blodrøde er de Krandse,
Paa Slagets Mark vi bær'.
Stor Kiv er ved det Gilde,
Vi her indbydes til;
Med Fjender heelt umilde
Vi har alvorligt Spil.

5.

Men munter! Bort med Sorgen;
Ei Helten sørge maa.
Fryd dig i Nat! — i Morgen
Kan Andet forestaae.
Kun flygtig er din Glæde —
Tag den i Flugten med!
Snart Solen skal fremtræde,
Og da til Hest! afsted!

St. St. Blicher.

Nr. 20.

Natten før Slaget.

Andante. **A. P. Berggreen.**

1. Nu hvi=le man=ge træt=te Lem=mer I Søvnens Skjød, Og Kjæ=re=
*)
p
sten der=hjemme drøm=mer Om El=skov sød. Her drømmes kun om
f
Fjen=ders Fald Og Dan=skens Seir paa blo=dig Val.
**)

2. I Morgen tænde vi for Fjenden
Det hede Baal.
Hæt op med Lyst! og kvæd forinden
Vort Bjarkemaal!
Naar Hanen galer Dagen frem,
Da fægtes der for Huus og Hjem.

3. Langt bedre Krigerhjertets Bløden
Paa Ærens Seng,
End draabeviis at drikke Døden
Paa Sotteseng.
Langt bedre døe for Staal og Bly,
End feig til Straadød hjem at tye.

4. Snart skal nu Solen frem at kalde
Til Hildurs Leg.
Væk op, væk op med Sang paa Halde
Til Sværdeleg!
Vi lysteligt til Legen gaae;
Lad falde saa, hvad falde maa!

5.†) Men Danmark staaer. Det er vort Løsen,
Vor Seierskrands:
Ind under Kugleregnens Drøsen
I Krigerdands!
Naar Sol gaaer ned bag Vestervang,
Den hører Danskens Seierssang!

St. St. Blicher.

Eller 3die og 4de St. saaledes:
*) **)

†) Synges *ff*.

Nr. 21.

Fredericia-Slaget.

Andante con moto. **A. P. Berggreen.**

poco riten.

1. Sei-rens En-gel fløi o-ver Ø Med Høisang om Danskens Mod; Han
*)

sempre ff

a tempo **) *poc. rit.*

sang om her-li-ge Stor-daad, Men hans Vinger drypped af Blod.

2.
Mægtigt traf Gjengjældelsens Sværd —
De Meensvornes Bolværk brast —
Forræderflokken spredtes —
Men med Gud de Danske stod fast.

3.
Dyrt med Blod af Hæderens Mænd
Blev Troskabens Seier kjøbt:
Med Ild fra styrtende Skandser
Blev i Dødskamp Heltene døbt.

4.
Kjække Rye! Du Lyn fra Guds Haand!
Din Sjæl var til Seier fød —
Dit Blik var Ild, som dit Hjerte,
Og en Offerflamme din Død.

5.
Tusind tappre Danske med Lyst
Har blødt paa hiin Ærens Dag.
Hver Helt, som segned for Danmark,
Gav sit Blod for hellige Sag.

6.
Tak, hver Sjæl, som fløi gjennem Ild
For Sandhed og Ret — til Gud!
Hav Tak, hver Helt, som til Livsdaad
Drog med Seir af Flammerne ud!

7.
Guds er Æren! — Seiren han gav:
Et Dommedagsslag han slog!
Med Fredericia-Slaget
Staaer en Gudsdom i Tidernes Bog!

B. S. Ingemann.

*) eller: 3die og 4de St.

**) Til 7de Vers deles Noderne saaledes:

Nr. 22.

Til Kong Christian den Niende.

Andante con moto. **A. P. Berggreen.**

1. Du, som kal=det blev til Thronen, For=di mod Danmark tro du blev;

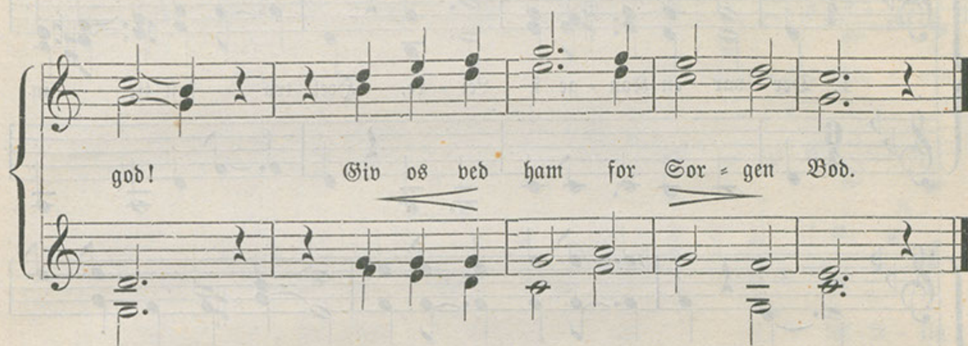
f mf

Du, hvem Folket rak=te Kronen, Mens vildt i Dan=ne=brog man rev,

f

Hør Dan=skes Bøn: Be=skyt, o Gud, vor Kon=ge

f mf

2.

Hvor dit Scepter hen mon række,
En Aarons Stav det vise sig,
Og Velsignelsernes Bække
I Landet flyde rigelig!
Hør Danskes Bøn:
Beskyt, o Gud, vor Konge god!
Giv os ved ham for Sorgen Bod!

3.

Gid du længe Thronen smykke!
— Thi Retsind er en Pryd saa skjøn; —
Gid dit Lands gjenvundne Lykke
Snart blive maa dit Hjertes Løn!
Hør Danskes Bøn:
Beskyt, o Gud, vor Konge god!
Giv os ved ham for Sorgen Bod!

A. P. B.

Nr. 23.

Kongen i Leire.

Andante con moto. **C. E. F. Weyse.**

2.

Det elsked han saa saare;
I hvert et Gjæstebud
Hans Øie svømmed i Taare,
Saa tidt han stak det ud.

3.

Og da sig nærmed hans Ende,
Uddeelte han Stad og Land
Til hver en Ven og Frænde;
Kun Hornet gjemte han.

4.

Engang i Høstens Dage
Han sad ved Egebord
Med sine Kæmper fage
Paa Leire ved Issefjord.

5.

Der stod den gamle Brave,
Drak Livets sidste Glød,
Og kasted den hellige Gave
I Issefjordens Skjød.

6.

Igjennem dybe Taage
Han blank det synke seer.
Da segned hans Øienlaage —
Drak ei en Draabe meer.

Efter **Gøthe** af **Oehlenschläger**.

Nr. 24.

Den fattige Dreng med sin Søster.

Larghetto. (Engelsk Folkesang.)
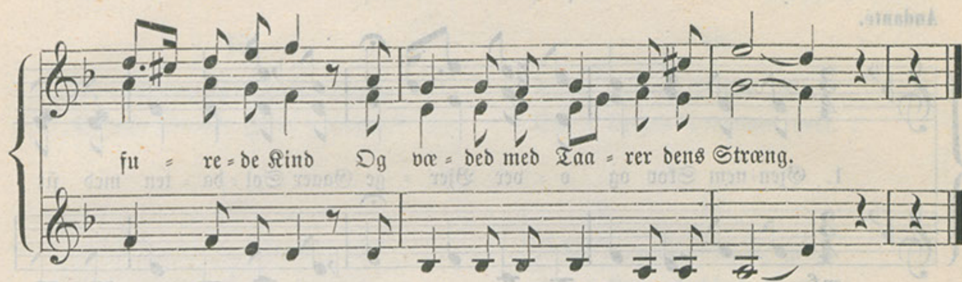
I Graven der hvi = ler min Fa'er, Min Mo'er under Ste = nen haard. Ei mind = ste Skilling vi har, U = lyk = ke = lig om jeg gaaer. I kol = de Luft er vort Hjem, Og Hung = ren er skarp og bit = ter; Ak, Her = re, jeg be = der Dem, Giv os et Ly i Nat.

Nr. 25.

Sangeren.

Larghetto. (Skotsk Folkevise.)

1. Taus San=ge=ren sad, med Sorg i Hu, Han min=de=des For = tids Lyst: Han el=sked sit Land som en Yngling end=nu, Men Har=pen ei læn = ger gav Trøst. I Da=len var død hver Him = me=lens Vind, Og Maa = nen var gaa = et i Seng; Til Har = pen han hvi = led sin

2.

Som Ungersvend sang han for Wallaces Hær,
Han sang i Kong Roberts Hal,
Da Edvard svor, med engelske Spær
Brat Skotland at tvinge til Fald.
Nu Wallaces Kraft er brudt og forødt,
Og Døden paa Robert har kaldt;
Sorttjeldet er Hallen, hvor Kvadene lød
Om Skotlands Helte, der faldt.

3.

Thi sad han saa taus og sorrigfuld:
Hans Fædreland bastet i Baand,
Og alle de Mænd i kolden Muld,
Der førte dets Værge i Haand.
Men tidt, naar Tusmørket tæt havde svøbt
Sit Slør om hans Fædrenedal,
Hans Harpe sukked, i Taarer døbt,
Mens i Stormen han sang sin Kval.

Oversat af **Carl Andersen.**

Nr. 26.

En polsk Soldatervise.

Andante.

mf

1. Gjen=nem Skov og o=ver Bjer=ge Gaaer Sol=da=ten med sit Vær=ge, Gaaer Sol=da=ten med sit Vær=ge.

2.

Laset Dragt mod Kuld ei dækker,
|: Ofte hungrig han sig lægger. :|

3.

Bækkener og Trommer røres,
|: Krigstrompetens Toner høres! :|

4.

Nu i Række Kæmper stilles;
|: Broder da fra Søster skilles. :|

5.

Hun i Krig ham ud maa sende,
|: Giver ham et Sværd ihænde.

6.

Taaren rinder, men han trøster:
|: „Græd ei, græd ei, kjære Søster. :|

7.

Vist om trende Aar tilbage
|: Vil jeg til min Hjemstavn drage." :|

8.

Tiden gik, men end han tøver;
|: Det hans Søster svart bedrøver. :|

9.

Atter høres Luur og Tromme,
|: Kæmper hjem fra Striden komme. :|

10.

„Vær velkommen!“ hilser Pigen,
|: „Er min Broder fjernt i Krigen?“ :|

11.

„„Ikke fjernt; paa Marken øde
|: Finder du ham blandt de Døde. :|

12.

Med en Steen til Hovedpude
Er hans Leie redt derude;
Rundt omkring ham Ræve tude.

13.

Ved hans Side Hesten klager:
|: Ravn og Krager haardt mig plager, :|

14.

Mens jeg staaer her uden Davre,
|: Jeg som forhen kun fik Havre.“ “ :|

15.

Bedre hjemme Ærter smage,
|: End i Krigen Høns at tage. :|

16.

Bedre hjemme Pleilen føre,
|: End i Krigen Trommen høre. :|

17.

Bedre hjemme Gjærder sætte,
|: End i Krig marschere trætte. :|

18.

Bedre hjemme Plov at lede,
|: End i Krig om Liv at bede. :|

19.

Bedre hjemme Korn at skære,
|: End i Krigen Sværdet bære. :|

20.

Der, mens Sværd med Sværde mødes,
|: Mangt et Liv saa brat forødes. :|

21.

Deilig Fryd, som Krig os lader,
|: At i Blod til Knæ man vader! :|

Ved **Fr. N.**

Nr. 27.

Invaliden.

Tempo di marcia. (Polsk Folkevise.)

1. Paa mit Træ-been har jeg slæbt mig Frem et ik-ke rin-ge Styk-ke; Bed-re hav-de Kug-len dræbt mig, End at le-ve i U-lyk-ke, End at le-ve i U-lyk-ke.

2.
Gud kun veed, hvad uforfærdet
Jeg har lidt, hvor Kinder blegned',
Medens modig jeg med Sværdet
|: Stred, hvor tusind Kugler regned'. :|

3.
Hunger, Kuld jeg tidt har døiet,
Mens jeg, støttet til min Landse,
Forpost stod, imedens Øiet
|: Speided fra den høie Skandse. :|

4.
Mangen Fæstning tog vi modig;
Stolt sig Seiersraabet hæved;
Ak, men Kampens Vei er blodig,
|: Tidt i Rædsel Sjælen bæved! :|

5.
Krøbling er jeg tidligt blevet,
End i Saaret Smerten brænder,
Glad jeg veed mit Navn dog skrevet
|: Mellem Polens tappre Venner. :|

6.
Hvi har Lykken, Gud gav Eder,
Rigmænd, døvet Eders Øre
For den Broder, som kun beder
|: Om en Skjærv ved Eders Døre? :|

7.
Høisind under fattig Kofte
Haan til Løn vil Verden skjænke;
Men skjøndt fattig, skuffet ofte,
|: Kan jeg lavt dog ikke tænke. :|

Ved G. G. W. B.

Nr. 28.

Afskeden.

Andantino. (Bøhmisk Folkevise.)

mf

1. Nu vi skul = le ud i Krig, ud i Krig; Hav det Godt her=hjem = me! In=den føi = e Tid gaaer hen, Vil I øn = ske os i = gjen, Seent I vil os glem = me!

2.

Alt min Broder |: har de dræbt, :|
Gyldne Moder kjære!
Hvis jeg ogsaa falde maa,
Hvo skal Eder og de Smaa
En Beskytter være!

3.

Sadler flux min |: Ganger god :|
Ak, det maa nu være!
Bort herfra jeg drage maa,
Bort fra Moder, fra de Smaa
Og min Hjertenskjære!

Ved Hr. Sm.

Nr. 29.

Morgonsång på sjön.

Andante.

1. Böl-jan sig mindre rör, E-ol mindre hvi - ner, När han från stranden hör Vå-ra man - do - li-ner. Månen han ski - ner.

1. St. Vattnet glittrar lugnt och kallt;
2 og 3. St. Vatt - net glit-trar lugnt och kallt! Sy-rén, jas - mi - ner Sprida

4. St. Vatt - net glit-trar kallt;

1. St. Spri-da vällukt öf-ver - allt.
väl - lukt öf-ver - allt. Fjär-iln i guld och grönt

4. St. Fjär - iln i guld och

Glimmar på blomman skönt; Ma - - - sken snart krä - lar

grönt, Glim - mar på blomman;

ten.

ur sitt grus, Ma - - - sken snart krä - lar ur sitt grus.

ten. *p* *f*

2.

Trädet, med stilla sus,
Oss sitt skygd förklarar;
Gömt i sitt gröna hus
Sommarfåglen svarar.
Sin sång han parar
Med vår [lilla]†) mandolin,
Mellan små skarar
Af en svärm förströdda bin.
Fisken i lek och rom,
Dansar på böljan [om:]†)
|: Dagen snart klarnar, glad och ljus. :|

*) Gaaer 1ste St. for høit, kan synges: †) De indklamrede Ord overspringes i 4de St.

- sken snart o. s. v.

Nr. 30.

Vendisk Folkedands.

Tempo di Minuetto.

Sva=le lil = le, Muntre vil = de, Siig, hvor er din Re = de?

Der hist op = pe I de Top = pe Der jeg har min Re = = de.

Nr. 31.

Sømandens Aftensang.

Larghetto. (Nygræsk Folkesang.)

p cresc. f p

Naar, Maa = ne, du paa Him = len staaer, Er jeg end

fjern, saa er det dog, Som om i kjæ = re Hjem jeg gaaer.

Nr. 32.

„Stakkels unge Knøs."*)

Adagio.

1. Stak = = kels un = ge Knøs, u = = = = den Fa'er og Mo'er, In = = = tet Ly du har, van = = = ker hjem = løs om.

2.
Uden Fa'er og Mo'er er du voxet op
Mellem Fremmede, langt fra Fødeegn.

3.
Du har ingen Fa'er, du har ingen Mo'er,
Du har ingen Bro'er eller Søsterlil;

4.
Ingen trofast Sjæl, ei en Hustru øm,
Som med Kjærlighed dig modtage vil. —

5.
Han med tunge Skridt ned ad Gaden gaaer,
Vemod sprænge vil hans beklemte Bryst.

6.
Mørket falder paa, Natten nærmer sig,
Ingen Dør dog vil aabne sig for ham.

7.
Alle see i ham kun en Røver vild,
Lukke Døren i, lukke Vindver til.

8.
Alle frygte de, stænge Porten til;
Alle vise ham hen til Enkens Huus.

9.
„Ak, luk op, luk op! Hør mig, Enke mild!
Ei jeg tænker paa, blive her et Aar;

10.
Ei en Uge jeg blive vil hos dig,
Jeg ikkun en Nat Huusly søger her;

11.
Mens min vaade Dragt tørret bli'er hos dig,
Vil jeg kvæge mig ved din Arnes Fred.

*) Nr. 32–35 russiske Folkesange.

Nr. 33.

„Ak, Moroso, du Kosak“.

Andante.

1. { Ak, Mo-ro-so, du Ko-sak, hvis Roes hver Mund for-tæl-ler,
Al-le i U-krai-na ved din Bortgang Taa-rer fæl-der; }

p

mf

Nødigst dog den stol-te Hær sin Helt saa mi-ste vil-de; — Og Mo-ro-sos

p

Hu-stru kan ei si-ne Taa-rer stil-le!

2.

Ud fra steile Bjerg til Kampen stolte Hær fremskrider,
Og i Spidsen paa sin raske Hest Moroso rider;
Han sit Hoved bøier ned mod Hestens sorte Manke,
Sender til sin Hustru, til sit Hjem en kjærlig Tanke.

3.

Fjenden Skandser havde gravet hisset under Bjerget,
Der Moroso fanget blev, forgjæves han sig værged;
Der Moroso fanget blev, og flux de bandt hans Hænder —
Bandt hans Hænder, og at dømmes bort de ham da sender.

4.

Paa en Træstol maatte nu Moroso ned sig sætte,
De for Pengepungen med Dukaterne ham lette;
Derpaa de Moroso tvang at sætte sig paa Jorden,
Medens gridske de afførte Helten Silkeskjorten.

5.

Bragte de Moroso da til Galgen hen, den høie,
Han til Afsked paa Ukraina hvile lod sit Øie:
„Ak Farvel, Ukraina! bort herfra jeg maa nu fare;
Kjære Gud, mit Land, min Mo'er, min Hustru du bevare!"

Nr. 34.

„Jeg vil saae min Hamp."

Moderato.

1. Jeg vil saae min Hamp saa trø = stigt I den Jord, som ei er pløi = et. Ah, ju = li! ah, ju = li!

pf *f*

2.

Kom da frem i rig'lig Mængde,
Vox, min Hamp, bliv fiin og deilig!
Ah, juli! ah, juli!

3.

Paa den Hamp der sad en kost'lig
Fugl med lysegule Fjædre.
Ah, juli! ah, juli!

4.

Paa den Hamp der sad en kost'lig
Fugl, en ung Kanarifugl.
Ah, juli! ah, juli!

5.

Og dens Trille klang saa lystigt,
Men den Hampen aad saa listigt.
Ah, juli! ah, juli!

Nr. 35.

„Ned ad lille Mo'er Volga."*)

Andante con moto.

1. Ned ad lil = le Mo = 'er Vol = = = = ga, Ned ad
Da = len, den vidt = strak = = = te —

2.
Blæste der saa frisk en Kuling,
Kommende fra Flodens Udspring —

3.
Kommende fra Flodens Udspring;
Bølgerne i Gang den sætte.

4.
Alt hvad sig paa Vandet viser
Er en Baad kun i det Fjerne.

5.
Ingen man kan see i Baaden,
Kun de hvide Seil, som skinne,

6.
Og de Søfolks sorte Hatte,
Deres lyserøde Bælter.

7.
Agterud staaer Skibets Fører;
Klædt han har sig i sin Stadsdragt —

8.
Klædt han har sig i sin Stadsdragt,
I en fiin, kaneelbruun Kaftan.

9.
Og sin Røst Kaptainen hæver:
„Nu vi ville roe, Børnlille,

10.
Nu vi ville roe, Børnlille
Ned ad lille Mo'er Volga.

11.
Ved Helenas Gaard vi lande
Paa Ivànovna at hilse.

*) En for det russiske Folk almindelig Maade at benævne denne Flod.

Nr. 36.

Canon.*)

Andantino. **Martini.**

Klok-ken i Taar - net klin - ger Gjennem den stil - le Luft,

Af - te - nens Kjø - ling brin - ger Ly-den med Blom - ster - duft,

Klok-ken i Taar - net klin - ger Gjennem den stil - le Luft;

brin - - - - - ger Ly-den med Blom - ster-duft.

Af - te-nens Kjø - ling brin - ger Ly-den med Blom - ster-duft.

Klok-ken i Taar - net klin - ger Gjennem den stil - le Luft;

Anm. Det over Tegnet 𝄽 staaende Tal viser, hvorledes Gjentagelsen finder Sted. Naar saaledes 1ste Stemme er kommen til 3, gaaer den tilbage til det tilsvarende Tegn i 3die Nodelinie, synger indtil 2, gaaer derfra til samme Tegn i 2den Nodelinie, synger til 1 og stiger derfra op til samme Tegn i 1ste Nodelinie. Saaledes vedblives, indtil den sidst tiltraadte Stemme har gjennemsunget Melodien, hvorefter Canonen — hvis ikke en længere Fortsættelse iforveien er aftalt — sluttes; hvorpaa i Nr. 38 og 39 følger Codaen.

Nr. 37.

Phønix.*)

Con moto. **A. P. Berggreen.**

mf

1. Naar sløvt et Folk i Af-magt syn-ker Og bugner un-der Kummers Aag, Naar vrantne Gub-be Panden ryn-ker, Og den For-sag-te kal-des klog! Da Skjalden sø-ger Oldtids Slæg-ter Og fin-der i Er-in-dring

f *mf*

*) Da de engelske Tropper efter Capitulationen 1807 toge Holmen i Besiddelse, stod et næsten færdigt Linieskib paa Stabelen. De kunde ikke medtage det, men de ødelagde det, deels ved at vælte det, deels ved at oversave Tømmeret. Alligevel lykkedes det senere, heraf at bygge et mindre Linieskib, som fik det betydningsfulde Navn Phønix. Thi, ligesom de Gamle havde en Fabel om en Fugl af dette Navn: at den, naar dens Død nærmede sig, opbrændte sig selv, og derpaa forynget fremstod af sin Aske, saaledes skulde Navnet her forudsige, hvad nu er gaaet i Opfyldelse, at en nyskabt Flaade atter skulde smykke den gamle Orlogshavn.

(Samling af „Fædrelandshistoriske Digte", udg. af Fr. Fabricins, Kbhvn. 1836.)

mf

Trøst, Thi Modløs-he-den al-drig mæg-ter At næ-re Flammen i hans Bryst.

2.

Men naar et Folk, hvis liden Brimmel
Indskrænkes af et mægtigt Hav,
Fremdeles stoler paa den Himmel,
Som deres Fædre Kraften gav;
Naar raske Kriger ei forsager,
Men sliber tillidsfuld sit Spyd,
Og venter tryg de grumme Drager, —
Da toner Sang og Harpelyd.

3.

Ei første Gang en ærlig Kæmpe,
I Haab til Gud af Hjertets Grund,
Forstod Uhyrets Harm at dæmpe,
Skjøndt Fraaden stod i glubske Mund.
Skarpt Spæret blinker, Øiet flammer,
Hans Arm er stærk, og stærkt hans Mod:
I Edderbug han Dyret rammer,
Og Crocodillen døer i Blod.

4.

Og, maae for Magten Tappre segne,
Hvo klage tør? De fare vel!
Langt større Held som Fri at blegne,
End leve brændemærkt som Træl.
Misundes Timur vel sin Ære,
Der slog en Jord med Bøddelriis?
Vil heller du ei Cocles være,
Som stred og sank paa Romerviis?

5.

Hurra! I danske Helte raske!
Gud Ægir kjækt os haabe bød.
Flux stiger Phønix af sin Aske,
Den stolte Fugl er ikke død.
Den spreder sine hvide Vinger,
Sin Hals den hæver rank med Lyst,
I Næb den Dannebroge svinger,
Og Bølgen spiller om dens Bryst.

6.

Flyd ud paa Dybet som en Svane!
Vor Glædeshilsen følge dig!
Syng, bryst dig efter gammel Vane;
Dit Kors i Æther bade sig.
Lær Bølgen, naar du den bedækker,
Naar Ankerkloen Sandet slaaer:
Om Danmark mister sine Snekker,
Dog aldrig Danskens Mod forgaaer.

7.

Med Ildbogstaver Phønix skrive
Vi paa din kongelige Stavn;
Skjøndt sidste Fugl du ei skal blive,
Som flyver ud fra Kjøbenhavn.
Men Phønix er vor Roes paa Havet,
En kraftig Grif i vilden Sky,
Som, naar man troer, den er begravet,
Af Asken svinger sig paany.

Oehlenschläger.

Nr. 38.*)

Canon.

Allegretto. C. E. F. Weyse.

Nu flink til Bo = gen! Nu læs, og læs paa = ny! Vær

mun = ter, vær mun = = ter som en Kyk = ke = li = ky. Nu

Nu

flink, nu flink til Bo = gen! Nu læs, og læs paa = ny! Vær

flink til Bo = gen! Nu læs, og læs paa = ny! Vær

1

mun = ter, vær mun = = ter som en Kyk = ke = li = ky.

2

mun = ter, vær mun = = ter som en Kyk = ke = li = ky. Nu

3

Nu

*) Om Udførelsen af Nr. 38—41 see Anmærkningen S. 49.

Kyk = ke = li = ky, kyk = ke = li = ky, kyk = ke = li = ky,

flink, nu flink til Bo = = gen! Nu læs og læs paa=

flink til Bo = = gen! Nu læs og læs paa=

kyk = ke = li = ky, kyk = ke = li = ky, kyk = ke=li=ky, kyk = ke = li=

ny! Vær mun = = ter, vær mun = = ter

ny! Vær mun = = ter, vær mun = = ter

Coda.

3

ky, kyk = ke = li = ky, kyk = ke = li = ky. Nu flink, nu flink til

1

som en Kyk = ke = li = ky. Nu flink til

2

som en Kyk = ke = li = ky.

Bo=gen! nu læs og læs paa = ny! Vær mun = ter, vær

Bo = gen! nu læs og læs paa = ny! Vær mun = ter, vær

mun = ter som en Kyk=ke=li=ky. Kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=

mun = ter som en Kyk=ke=li=ky. Kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=

ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=

ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=

ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=ky.

ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=ky, kyk=ke=li=ky.

Nr. 39.

Canon.

Allegretto.

C. E. F. Weyse.

A b c d e f g h i k l m n o

p q r ſ t u v x y z æ ø — See det er A B

A b c d e f

C, Det er det he = = le A B C.

g h i k l m n o p q r ſ t

1

A b c d e f g h i k l m n o p q r ſ

2

u v x y z æ ø — See det er A B

3

A b c d e f

t u v x y z æ ø, det er det he = le, det he = le A B C.
C, det er det he = le A B C.
g h i k l m n o p q r s t
Coda.
Det er det he = le, det he = le A B C,
Det er det he = = le A B C.

Nr. 40.

Canon.

Andantino.

C. E. F. Weyse.

Lif = ligt fra Nat = tens dy = be Him = mel Hil = ser dig

Stjer = ners Brim = mel. Lif = ligt fra Nat = tens

Lif = ligt fra Nat = tens

dy = be Him=mel Hil = ser dig Stjer=ners Brim=

dy = be Him=mel Hil = ser dig Stjer = ners Brim=

mel. 1 Lif = ligt fra Nat = tens dy = be Him=mel

2 mel. Lif = ligt fra Nat = tens dy = be Him=mel

3 Lif = ligt fra Nat = tens dy = be Him=mel

3

Hil - ser dig Stjer - ners Brim - mel.

1

Hil - ser dig Stjer - ners Brim - mel.

2

Hil - ser dig Stjer - ners Brim - mel.

Nr. 41.

Canon.

Moderato.

C. E. F. Weyse.

Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Phø - nix

kal - de; Den er til, det si - ge Al - le, den er til, det si - ge

Al - le; In - gen veed, In - gen veed at si - ge hvor.

Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Phø - nix

Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Phø - nix

kal = de; Den er til, det si = ge Al = le, Den er til, det si = ge

kal = de; Den er til, det si = ge Al = le, Den er til, det si = ge

Al = le; In = gen veed, In = gen veed at si = ge hvor.

Al = le; In = gen veed, In = gen veed at si = ge hvor.

1

Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Phø = nix

2

Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Phø = nix

3

Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Phø = nix

kal = de; Den er til, det si = ge Al = le, Den er til, det si = ge

kal = de; Den er til, det si = ge Al = le, Den er til, det si = ge

kal = de; Den er til, det si = ge Al = le, Den er til, det si = ge

Al = le; In = gen veed, In = gen veed at si = ge hvor.

Al = le; In = gen veed, In = gen veed at si = ge hvor.

Al = le; In = gen veed, In = gen veed at si = ge hvor.

Nr. 42.

Canon.

Moderato. (Mel. „Frà Martin, leva su.")

Klok = kens Lyd Er min Fryd; Den kan Hjer = tet rø = re,

Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Klok = kens Lyd Er min Fryd; Den kan Hjertet

dom dom dom dom dom dom dom dom dom

rø = re, Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom

Klok = kens Lyd Er min Fryd;

dom dom dom dom Klok = kens Lyd
dom dom dom dom dom dom dom dom dom
Den kan Hjer = tet rø = re, Kan den ei? Dom dom dom dom
Er min Fryd; Den kan Hjer = tet rø = re, Kan den ei?
dom dom dom dom dom dom.
dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom
dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom
Klok = kens Lyd Er min Fryd; Den kan Hjer = tet rø = re,
dom dom dom dom dom dom

dom dom dom. Klok- kens Lyd Er min Fryd; Den kan Hjer - tet

Kan den ei?

dom dom.

rø - re, Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom

Klok - kens Lyd Er min Fryd;

dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Den kan Hjer - tet rø - re, Kan den ei? Dom dom dom dom

Klok - kens Lyd

dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Er min Fryd; Den kan Hjer = tet rø = re, Kan den ei?

Klok = kens Lyd Er min Fryd; Den kan Hjer = tet rø = re,

Dom dom dom dom dom dom

Dom dom dom dom dom dvm dom dom dom dom dom dom

Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom. Klok = kens Lyd Er min Fryd; Den kan Hjertet

dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom

rø - re, Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom. Klok - kens Lyd Er min Fryd;

dom dom dom dom. Klok- kens Lyd Den

dom dom dom dom dom dom dom. Klok- kens Lyd Den

Den kan Hjer - tet rø - re, Kan den ei? Klok- kens Lyd Den

er min Fryd, Ja, Klok-kens Lyd Den er min Fryd! Dom dom

er min Fryd, Ja, Klok-kens Lyd Den er min Fryd! Dom dom

er min Fryd, Ja, Klok-kens Lyd Den er min Fryd! Dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom .

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom.

dom dom dom dom dom dom dom.

dom dom dom dom dom dom dom.

Indhold.

Nr. 29 er af Bellmans „Bacchanaliska Ordens-Capitlets Handlingar".

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

A. P. Berggreen.

Sange til Skolebrug.

13. Hefte.

1872.

D-201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313266

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

13de Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1872.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

3die Samling

for to Stemmer.

Koster stivt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1872.

Hr. Rector P. J. Petersen

med Tak for hans utrættelige Bistand ved Udgivelsen af mit Folkesangsværk

venskabeligst tilegnet

af
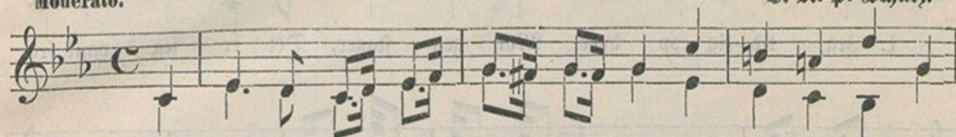
A. P. Berggreen.
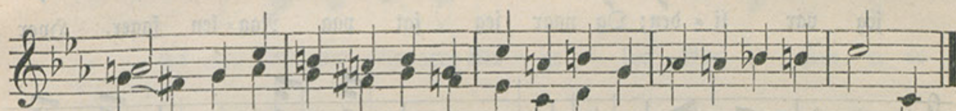

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Nr. 1.

Vinteren.

Moderato. **J. A. P. Schutz.**

2.

Thi Sne og Regn er hans Armee,
Og Storme er hans Garde,
Han giver Alle hvidt Livre
Og bader grøn Cokarde.

4.

Han er just ikke musikalsk,
Et slet Capel I finde;
En Ravn, som skriger hæs og falsk,
Er første Sangerinde.

3.

Han holder Hof paa aaben Mark
Og skyer de lumre Vægge,
Og over Sø og Fjord og Park
Han prægtig Bro kan lægge.

5.

Ved Nordpol residerer vel
Som helst hans Eminentse,
Dog har han og blandt Sveitzes Fjeld
Sin Sommer-Residentse.

6.

O, gid han vilde blive der
Og skaane vore Kyster!
Thi hver en Gang han kommer her,
Alverden staaer og ryster.

Efter **Claudius** af **Rahbek.**

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Nr. 2.

Pigen ved sit Sytøi.

Poco allegretto. **J. A. P. Schulz.**

1. Jeg tid-lig op hver Mor-gen staaer, Det er jeg vant fra jeg var li-den; Og naar jeg fat paa Naa-len faaer, Hvor let hen-smut-ter ik-ke Ti-den! Jeg min-des ved de før-ste Sting, Hvor sødt jeg lil-le Pi-ge hvi-ler, At Him-len til mit Lei-e smi-ler Og gav mig tu-find go-de Ting.

2.

I Kuld jeg ei til Ovnen tyer
For der at gotte kjælne Arme:
Thi naar jeg rask og flittigt syer,
Jeg nøies kan med ringe Varme.
Saa deilig lang hver Aften er:
Da kan jeg skynde mig saa troligt,
Og sidde ved min Dont saa roligt;
Og derfor har jeg Vintren kjær.

3.

Naar Vaaren kommer, bærer jeg
Mit lille Bord udi det Grønne,
Og mener, det mig sinker ei,
At skotte lidt til alt det Skjønne.
Da nyder jeg Naturen fro,
Og takker Gud den eiegode,
Som satte mig paa denne Klode,
Og lønner Flid med Sjælero.
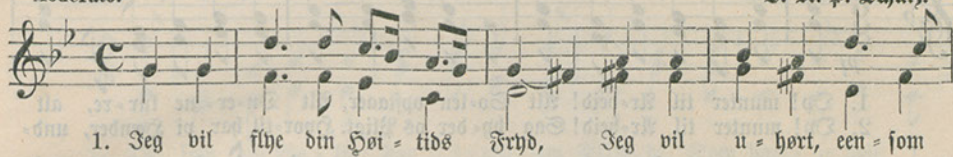
P. H. Haste.
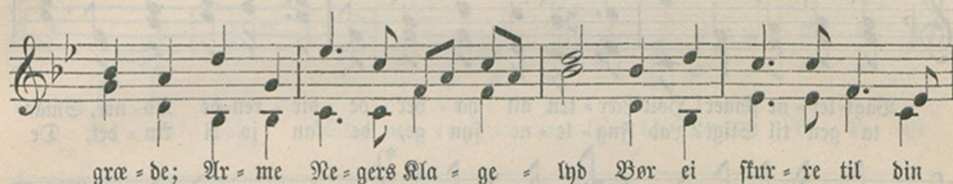
Nr. 3.
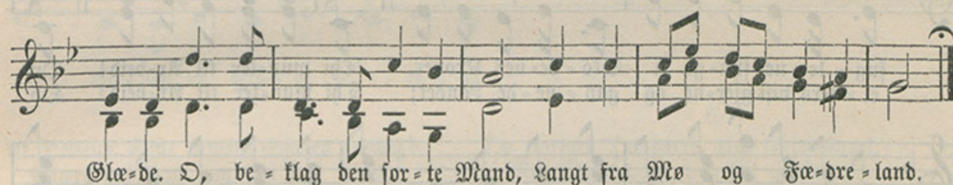
Negerens Klage.

(Af Syngespillet „Peters Bryllup“.)

Moderato. **J. A. P. Schulz.**

2.

Hvad har stakkels Neger gjort,
At den blanke Mand ham hader?
Er han ond, for han er sort,
Er Gud ikke Alles Fader?
O, beklag den sorte Mand,
Han er Træl i fremmed Land!

3.
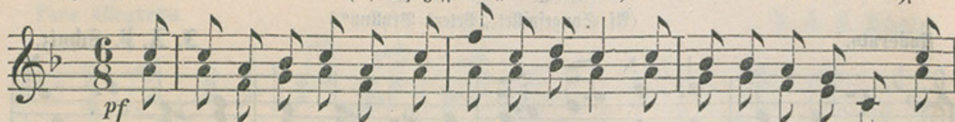
Negres, Christnes, Alles Gud
Vældig Blankes Hjerte røre,
At en Brudgom fra sin Brud
De ei meer til Trældom føre!
O, beklag mig sorte Mand,
Har ei Brud, ei Fædreland!

Th. Thaarup.

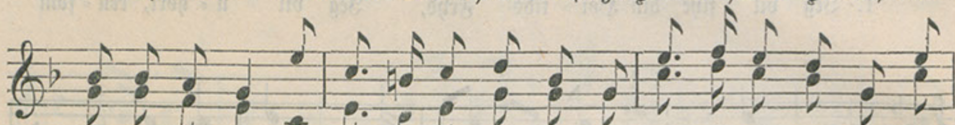
Nr. 4.

„Op! munter til Arbeid!“
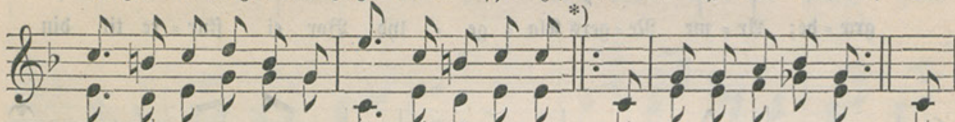
Allegretto. (Af Syngespillet „Sovedrikken“.) **C. E. F. Weyse.**
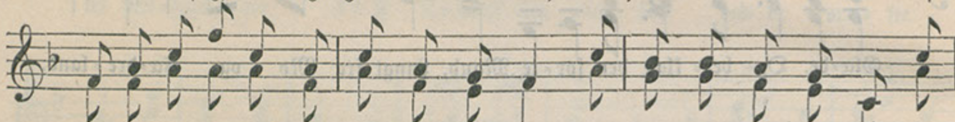

1. Op! munter til Ar=beid! Alt So=len opstaaer, Alt Du=er=ne kur=re, alt
2. Op! munter til Ar=beid! Saa by=der os Pligt. Hvor=til har vi Hænder, und=
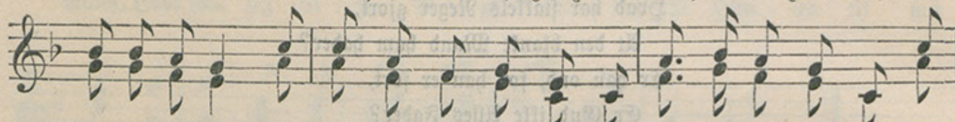

Vagt=ler=ne slaaer! Høit Lær=ken alt hæ=ver de dir=ren=de To=ner, Smaa=
ta=gen til Sligt? Lad Fug=le=ne syn=ge, de kan jo ei An=det, De
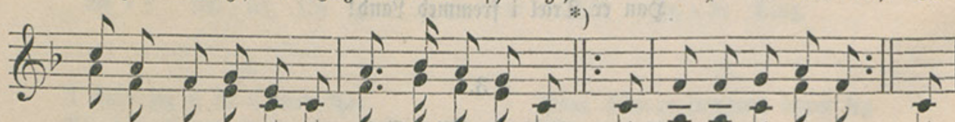

fug=le=ne syn=ge i Sko=ve=nes Kroner. Thi mun=ter til Ar=beid! Op
el=lers vist gjer=ne og gav=ne=de Landet; Thi mun=ter til Ar=beid! Op
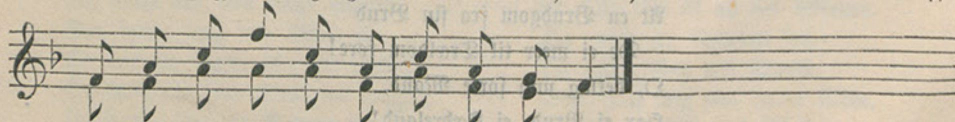

mun=ter til Ar=beid! Alt So=len op=staaer. Alt Du=er=ne kur=re, alt
mun=ter til Ar=beid! Saa by=der os Pligt. Hvor=til har vi Hæn=der, und=

Vagtler=ne slaaer! Høit Lær=ken alt hæ=ver de dir=ren=de To=ner, Smaa=
ta=gen til Sligt, Lad Fug=le=ne syn=ge, de kan jo ei An=det, De

fug=le=ne syn=ge i Sko=ve=nes Kroner; Thi mun=ter til Ar=beid! Op,
el=lers vist gjer=ne og gav=ne=de Landet; Thi mun=ter til Ar=beid! Op,

mun=ter til Ar=beid! Alt So=len op=staaer!
mun=ter til Ar=beid! Saa by=der os Pligt. **Oehlenschläger.**
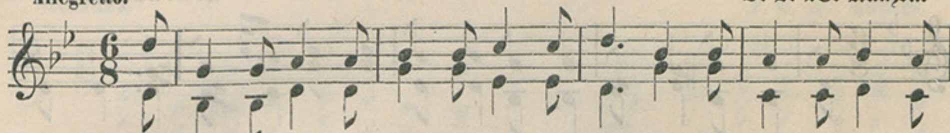
*) Den første Gang af nogle, den anden Gang af andre Stemmer.
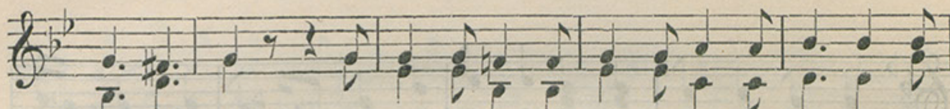
Nr. 5.
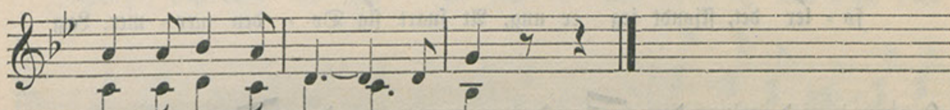
Skjaldens Sang om Alf og Gyrithe.

(Af Tragedien „Hagbarth og Signe".)

Allegretto. **F. L. Æ. Kunzen.**

2.

Af Heltens Øine blinkte Sjælen freidig?
 Stærk stod han som den lyse Klint,
Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte,
 De vifted kun den tunge Lok.

3.

Da saae han den sortøiede Gyrithe,
 Og Møen smelted Heltens Bryst,
Som Foraarssolen, naar dens Blik forvandler
 Snebarken til en Taareflod.

4.

Men, ak! hun blegned, som naar Solen silde
 I Høsten, svøbt i Taagers Dragt,
Besøger Isefjordens dunkle Bølger.
 Alfader tog den Yndige.

5.

Nu higed Alf at følge sin Veninde,
 Men skyede hæderløse Død.
Han frygted, at i Taagerne paa Graven
 Kun skulde vifte Tidslens Skjæg.

6.

Da stormed Hagbarth, liig Geierskagel,
 Med Ørnevinger paa sin Hjelm;
Hans Skjold var blodigt, som den fulde Maane,
 Bag Sværdet trued skumle Død.

7.

De stævned frem, høit bølged deres Glavind,
 Som Markens Ax i Høstens Vind.
Stærkt Jernet sang, fra Buerne fløi Pilen;
 Guulbenet Rovfugl glæded sig.

8.

Læg Hjortens Takker nu ved Gravens Side,
 Læg Sværdet under Askens Kruus!
En Steen skal reise sig med Mos, og tale
 Om Alf til Oldingsegene.

9.

Vi vandred tidt i Sigarsskov tilsammen,
 At fælde dunkelbrune Hjort.
Nu hyle den henfarne Jægers Hunde
 Og døe af Troskab paa hans Grav.

10.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser
 Som Øiet gjennem Taageskjær.
Men hist paa Skyen Alfs, Gyrithes Aander
 Til Freia svæve, Favn i Favn!
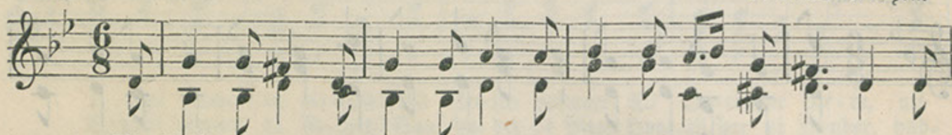
Oehlenschläger.

Nr. 6.
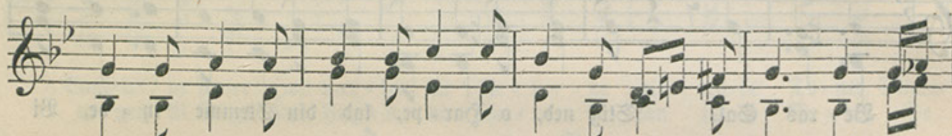
Skjalden synger for Hagbarth.

(Af samme Tragedie.)
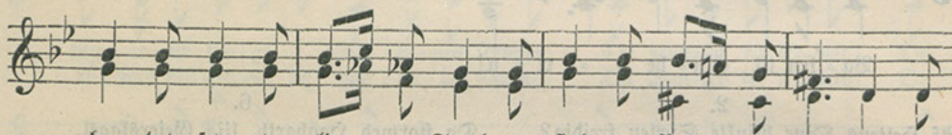
Allegretto. **F. L. Æ. Kunzen.**
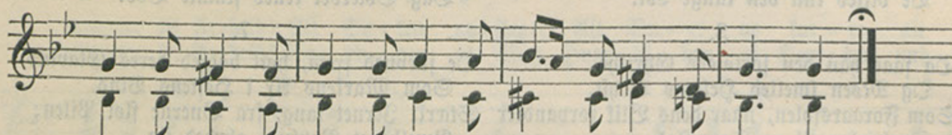

1. Min Hjelm er mig for blank og tung, Mit Skjold mig slet be-skjær-mer; Jeg

fø-ler det, skjøndt jeg er ung, At snart sig Dø-den nær-mer. Læg

hen det fryg-te-li-ge Staal paa Hel-tens Bau-ta-ste-ne. I

Lun-den staaer en Nat-vi-ol, Der hvi-le mi-ne Be-ne.

2.

Jeg Livets bedste Rose brød,
Og Freia være lovet!
Kom, kjære Død, nu i dit Skjød,
Nedlægger jeg mig mit Hoved.
Flyv, raske Fugl, frygt Reisen ei,
Stræk ud de Vinger spæde;
Du flyver til en evig Mai,
Og til en evig Glæde!
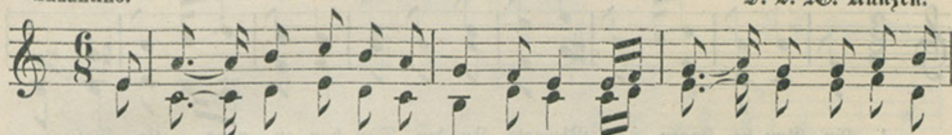
Oehlenschläger.

Nr. 7.
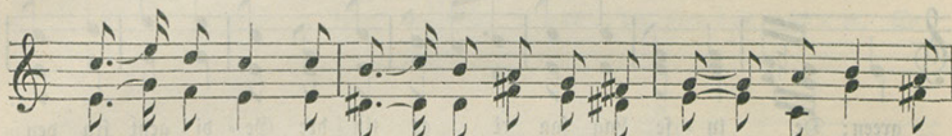
Havfruen.

(Af Tragedien „Correggio".)

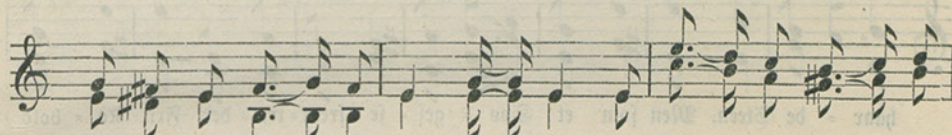
Andantino. **F. L. Æ. Kunzen.**

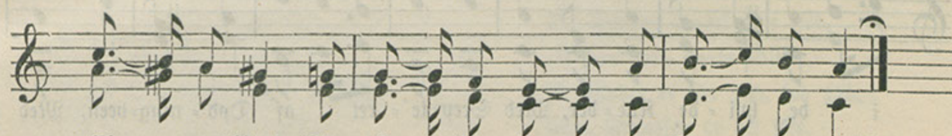
1. Den Hav = fru boer un=der hu = le Fjeld; En Pi = le=grim sid=der ved

Fos = sens Væld. De Bøl = ger skyl = le med Larm og med Støi, Med

sne = hvi = de Skum fra Klip = pen høi. Herr Pi = le=grim, styrt dig fra

El = vens Rand, Saa est du e = vig min Fæ = ste = mand!

2.

Jeg løser fra Legemet Sjælen dig;
Let skal i Skoven du dandse med mig.
Herr Pilegrim, styrt dig ned, vær ei seen,
Som Elfenbeen skyller jeg hvidt dine Been;
Dybt skal du hvile paa røden Koral,
Og over dig nedbruser Fossens Fald.

3.

Forfærd vil flygte den Vandringsmand;
Han staaer som naglet, ei flye han kan.
Den Havfru mild med et Guldhorn staaer;
I Vinden henvifte de guldgule Haar.
Han tørster, og tømmer det Horn saa brat.
Da føler han sig saa svag og mat.

4.

En Gysen ham farer i Marv og Blod,
Thi han har drukket af Dødsens Flod.
Han synker ned i de Blomsters Skjød;
Der ligger den Pilegrim, bleg og død.
Da bovne de skummende Bølger op
Og suger i Svælget den blege Krop.

5.

Fri har nu Sjælen hans Lig forladt,
Nu svæver i Skoven den mangen Nat.
I Vaar, naar stærkest er Fossens Larm,
Han dandser med Havfruen i sin Arm;
Da straaler Maanen fra Busk og fra Green
I Elven ned paa de snehvide Been.

Oehlenschläger.

Nr. 8.

Bjergmændenes Sang.

Allegretto. (Af Tragedien „Hugo von Rheinberg".) **F. Kuhlau.**

1. En Gru=be staaer i Bjergets In=dre, Den har en mæg = tig Søl=ver=

green; De ly = se Lag saa ri = ge tin=dre Ge = di = gent fra den

haar = de Steen. Men som et Spø = gel = se frem=træ=der Fru Ko = bold

i = de hvi = de Klæ=der, Med Scep=te = ret af Død=ning=been, Med

Scep= te = ret af Død=ning=been.

2.

Gak ei derind, før Luften renses,
Den visse Død bag Skatten boer!
Men ei det fromme Varsel ændses,
Den gridske Hugger Intet troer.
Med Lampen tændt, i sorten Trøie,
Han undersøger Gruben nøie
|: Nedgleden af sin Knudesnor. :|

3.

Men neppe har mod Schachtens Side
Sit skarpe Huggejern han sat,
Før hisset alt han seer den Hvide,
Og Lyset bli'er i Lygten mat.
Paa Brystet sig den Bange kaster;
Men fæle Spøgels hurtig haster,
|: Og kvæler Dragen paa sin Skat. :|

4.

Gak ei paa de forbudne Veie,
Indtræder du til Bjergets Aand!
Et ærligt Hjerte ma du eie,
Skal Skatten løses fra sit Baand.
Thi Haabet er med Gru forbundet,
Og Mangen har kun Døden fundet,
|: Som greb med en vanhellig Haand. :|
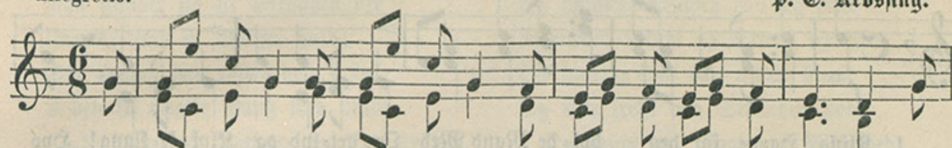
Oehlenschläger.

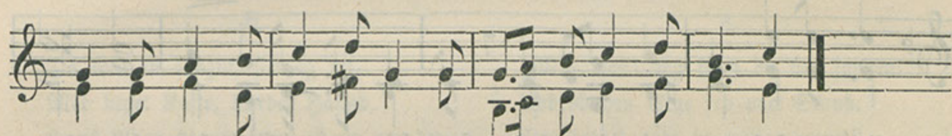
Nr. 9.

Smaapigernes Sang

paa Moderens Fødselsdag.

Allegretto. **P. C. Krossing.**

2.

Vi sad, en Krands at binde dig,
Og paa din Fest at bringe,
Rundtom Smaablomster viste sig,
Men ak! de var saa ringe.

3.

O, eied vi dog noget Skjønt,
Som kunde Moder fryde,
Og blomstred evig frisk og grønt!
Men hvad kan Barnet byde?

4.

Da Taaren i vort Øie stod,
Vi saae med vaade Blikke,
At Moder er saa god, saa god,
Men Krandsen er det ikke.

5.
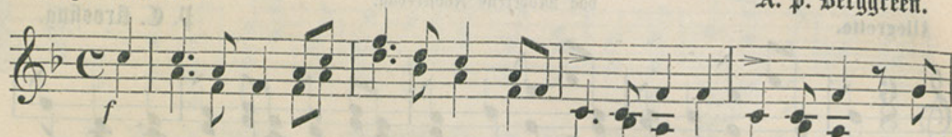
O Moder! hører Gud den Sang,
Som fromt til Gud sig vender,
Saa komme vi til dig engang
Og ei med tomme Hænder.
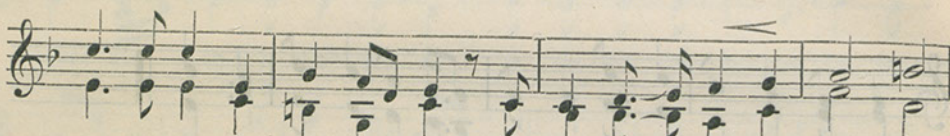
Chr. Wilster.

Nr. 10.
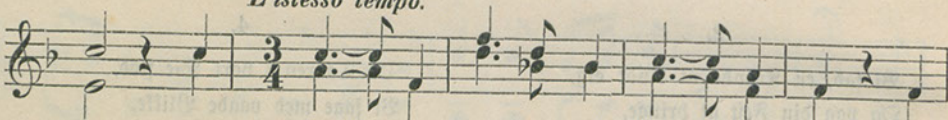
Lars Bagge.
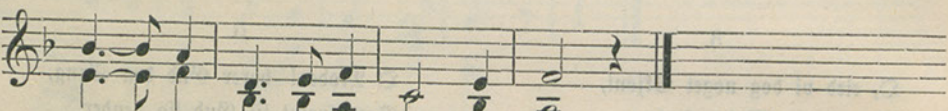
Allegro moderato. **A. P. Berggreen.**

L'istesso tempo.

2.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
Det er et Skib, som skal forgaae.
Halvt opslugt af den vaade Grav
Det lader hid mod Stranden staae.
Syv Mennesker blege, med sidste Mod,
Vil kæmpe sig gjennem den vrede Flod.

3.

Med Hyl sig hen Orkanen svang,
Om Skibet hvinte Storm fra Sky,
Og Skipperen fra Dækket sprang,
Forfærdet ved de stærke Gny.
„Barmhjertige Himmel! du os befri!
Hvo redder os Arme? Det er forbi!"

4.

Rask skynder sig til Stranden der
Fra Axelstad en Borger huld;
Sin Haand han løfter høit i Veir,
I den en vægtig Pung med Guld:
„Halvhundred Dukater jeg skjænker den,
Som vover at redde de arme Mænd!“

5.

Da kom en Søgut, slet og ret,
Med beget Kofte, hærdet Haand,
Hans Mine djærv, hans Gang var let,
I Øiet lued Heltens Aand.
Han hørte til Mængden den Riges Ord,
Og mærked, hisset den Nød var stor.

6.

Og dristig flux, i Herrens Navn,
I lette Fiskerbaad han sprang,
Og trodsed Storm og Bølgefavn,
Og Baaden hen mod Vraget tvang.
Han voved sit Liv; men for Hines Nød
Han agted ikke sin egen Død.

7.

Og muntert kæmped han sig frem
Igjennem Skum og Storm og Flod,
Og snarlig kom han uskadt hjem,
Og Alle frelst paa Stranden stod.
Og neppe var Baaden i Sikkerhed,
Saa brister alt Vraget i Dybet ned.

8.

„Min Ven! tag hvad du har fortjent!“
Udbrød den Rige fro paa Stand.
Var det ei godt og ærligt meent?
Ved Gud, det var en Dannemand.
Men høiere monne dog Hjertet slaae
I Gutten med begede Kofte paa.

9.

„For Guld jeg sælger ei mit Liv;
Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
De Stakler dine Penge giv,
Som misted Alt, som er i Nød.“
Saa talte han med et hjerteligt Blik,
Og vendte den Rige sin Ryg, og gik.

10.

Kling, Harpe, for den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokkeklang!
Hvo saadant Høimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O Held mig, Held, at jeg sjunge kan,
Udødelig sjunge den Dannemand!

Oehlenschläger.

Nr. 11.

„Endnu har vi Sommer."

Allegretto. **Soren Wedel.**

2.

Vort Liv er, o Piger,
Et eneste Aar;
Vor Sommer bortviger,
Vor Vinter fremstaaer.
Er Sommerens Dage
Først engang forbi,
At faae dem tilbage —
|: O nei, o nei! Der er ingen Mulighed i. :|

3.
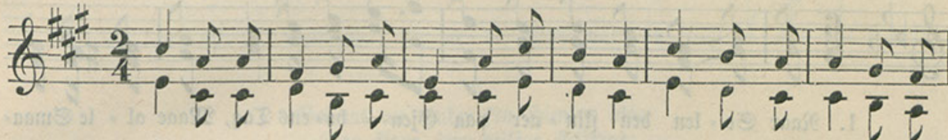
Ei Somren vi lade
Gaae ubrugt sin Gang,
Men nyde den glade
Med Dands og med Sang.
Naar Vintren saa kommer
Med Storm og med Sne,
Paa henrundne Sommer —
|: O ja, o ja! med Fryd vi tilbage kan see. :|
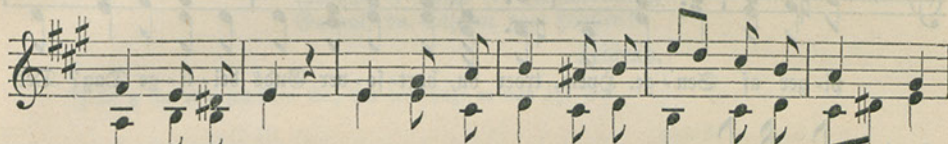
Chr. Pram.
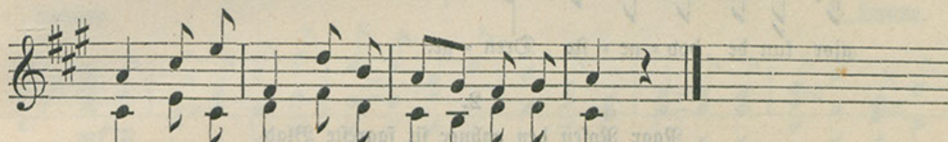
Nr. 12.

„Livet er tidt ved et Blomsterbed lignet."

Andante. (1796.)

2.

Ungdom og Uskyld og Sundhed omringe
Livets den yndigt frembrydende Dag.
See, hvor de herlige Roser udspringe;
Pluk dem og nyd dem, før Alder gjør svag!

3.

Salig, hvem Gud i sin Miskund har givet
Een, ikkun een, men en redelig Ven!
Evighedsblomsten forskjønner ham Livet;
Held ham! i Himlen den spirer igjen.

4.
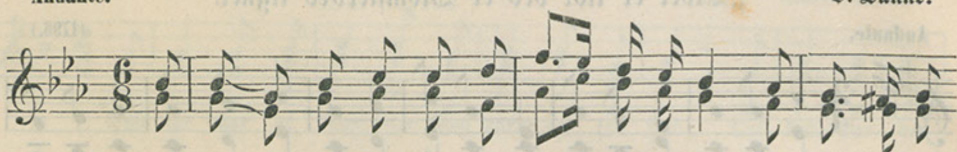
Brødre, saa lifligt de Blomster jo smile;
O, vi vil nyde hver Urt i vort Bed:
Da skal vi let i Cypresseduft hvile,
Og vore Øine sig lukke i Fred.

P. H. Haste.

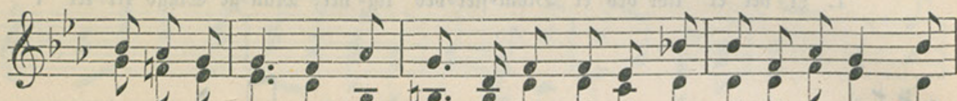
Nr. 13.

Morgensang.

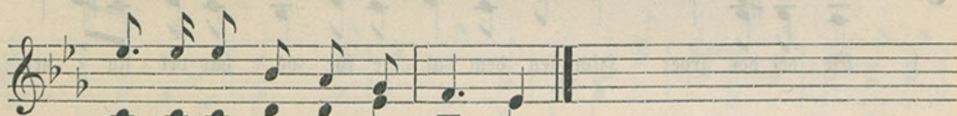
Andante. **V. Sanne.**

1. Naar So - len den skin - ner paa Gjen - bo - ens Tag, Maae al - le Smaa-

pi - ger af Sen - ge. Hvem, troer du, bort - so - ver Guds dei - li - ge Dag? Det

gjør kun de dov - ne - ste Dren - ge.

2.
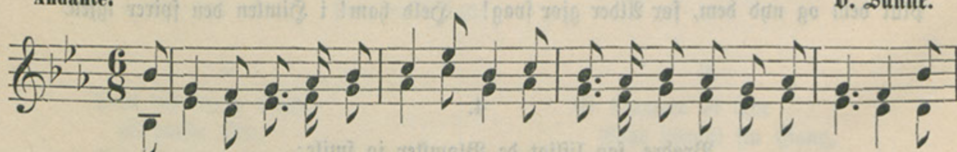
Naar Rosen den aabner sit fagreste Blad
Og spreder den Vellugt, den rummer,
Da aabner Smaapigen sit Øie saa glad,
Saa frisk af den deilige Slummer.

Fristrup.
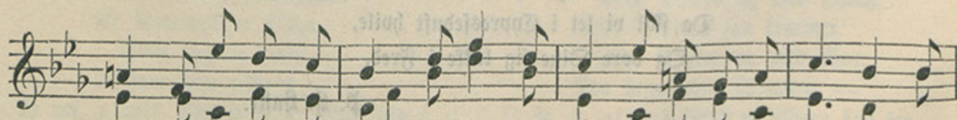
Nr. 14.

Aftensang.
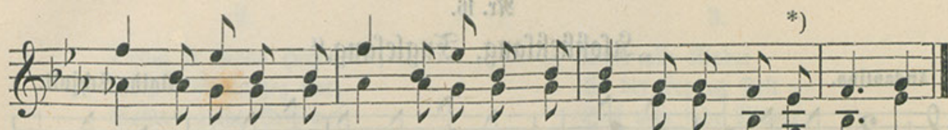
Andante. **V. Sanne.**

1. Godnat sang ny - lig den Fugl i Skov Og gjem - te sit Næb bag sin Vin - ge, Og

al - le Blomster, før sødt de sov, God - nat de maatte mig brin - ge, God-

2.

Godnat nu vinker fra Himlen blaa
Den klare, den deilige Stjerne;
Saa vide monne dens Veie gaae,
Og dog jeg fulgte den gjerne.
Godnat, I Toner fra Fuglevrimlen,
Godnat, du Stjerne paa Himlen!
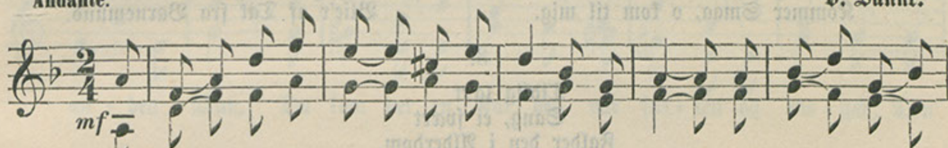
Fristrup.
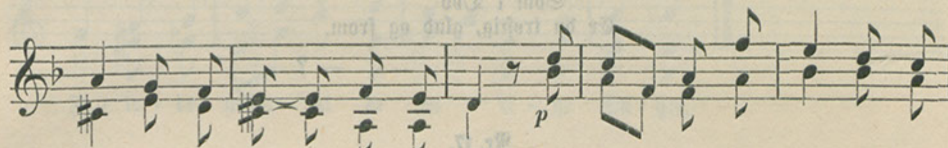
*) Er g for dybt for 2den St., kan den synge es med 1ste St.
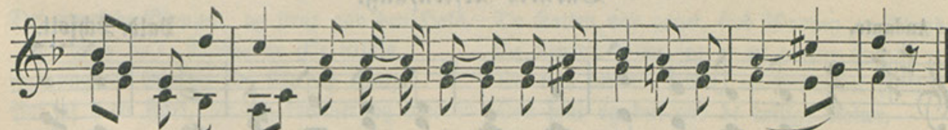
Nr. 15.

Savoyarddrengens Sang.

Andante. **P. Sanne.**

2.

Og tidt maa jeg holde mit Øie paa Klem,
At ikke jeg skal synge mig Taarerne frem;
Thi hvor kan jeg smile
Og hvor kan jeg hvile,
Naar jeg tænker paa de tusinde Mile!

3.
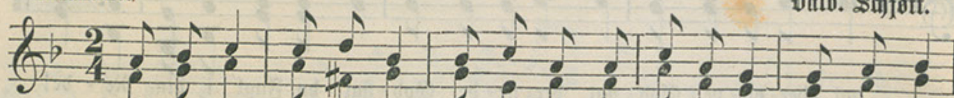
O, vinder jeg tilbage til Bjergene blaa,
Hvor sødt, hvor sødt skal jeg hvile paa Straa
Og juble og tralle; —
Men skulde det falde,
Gud veed, om jeg træffer dem Alle!

Christian Richardt.
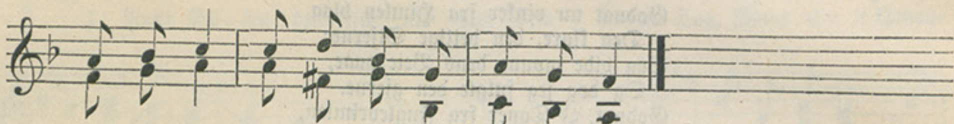
Nr. 16.

„Klokkeklang, Fuglesang."

Andantino. **Vald. Schjøtt.**

1. Klok- ke - klang, Fug - le - sang Klin - ge høit hver paa sin Viis; Barn, syng du

Og - saa nu Høit din kjæ - re Ska- bers Priis.

2.

Bøn og Sang
Mangen Gang
Var den allerbedste Vei
Til din Gud
Og hans Bud:
Kommer Smaa, o kom til mig.

3.

Har du kjær
Gud, da lær
Tidlig synge allenstund,
At du veed
Han ei kjed
Blie'r af Tak fra Barnemund.

3.
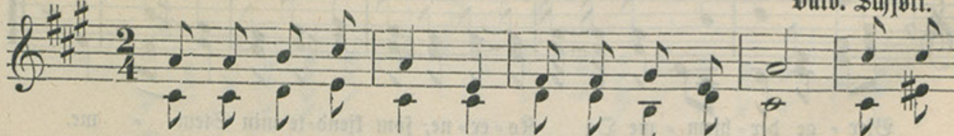
Tidlig lært
Sang, ei svært
Falder den i Alderdom.
Og i Nød
Som i Død
Er du trøstig, glad og from.
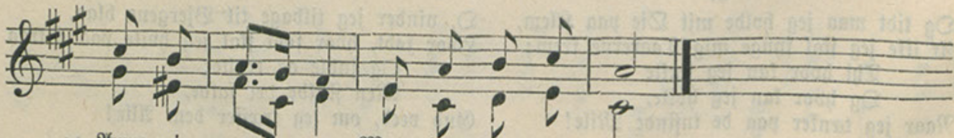
— ?

Nr. 17.

Barnets Aftensang.

Andante. **Vald. Schjøtt.**

1. Snart jeg Øi - et luk - ker Tæt ved Mo - ders Kind, Hen - des

Arm mig vug - ger, Mens jeg slum - rer ind.

2.

Deilig er Guds Himmel,
Som i Drøm jeg seer;
Søstres glade Vrimmel
Rundtomkring mig leer.

3.
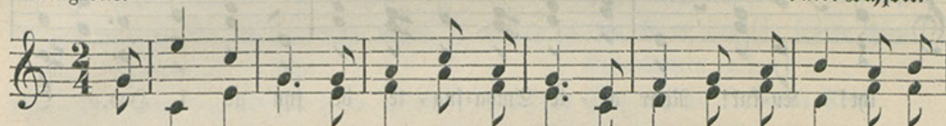
Over alle Kloder
Er der Leg og Fest —
Hos min søde Moder
Er dog allerbedst.

F. J. Hansen.
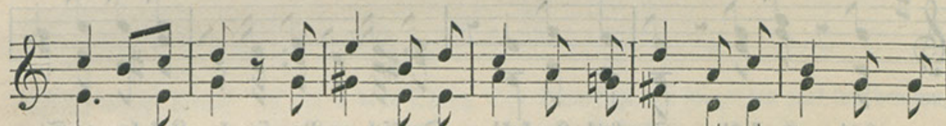
Nr. 18.

Mopsen ved Maden.
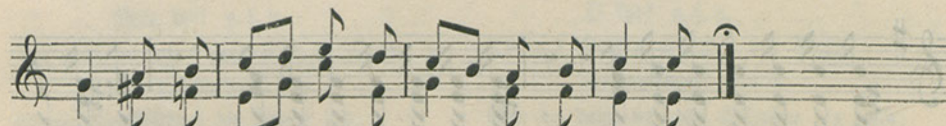
Allegretto. **Vald. Schjøtt.**

1. En Mop = pe sad en = gang ved et Fad MedÆr = ter og Po = stei og

an = den Mad, Da kom der en Kat, der var sul = ten og ma = ger; Den

ste = le = de mildt til de dei = li = ge Sa = ger.

2.

Det mærkede Moppen, og strax gav den Hals,
„Hvi lurer du? Maden er ikke tilfals.
Forhungrede Gjæster slet ikke jeg lider,
Pak af i en Fart, før jeg kommer og bider!"

3.

Da Katten det hørte, blev den grumme forknyt;
Nær var den af Angest traadt ud i en Pyt.
Den hvidsked: „Saa er det vel bedst jeg for-
trækker,
Endskjøndt det er haardt, naar Maden er lækker."

4.

Da Katten var gaaet, stod Moppen en Stund
Og tænkte: Hvor jeg er en tapper Hund!
Da kom der en Pudel, en storsnudet Fætter,
Den saae og den aad de deilige Retter.
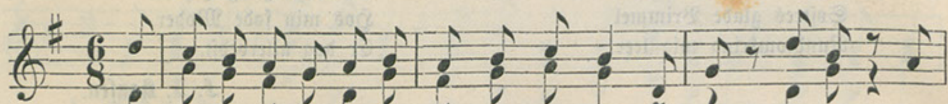
5.
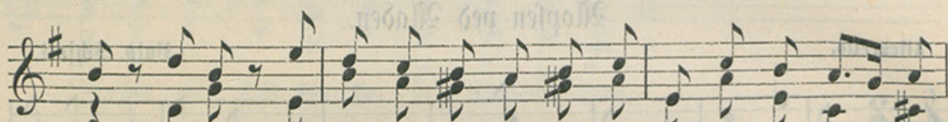
Hvad Moppen end gjøede, den ændsed' det ei:
„Den betlende Kat jog du nylig sin Vei;
Da var du for gjerrig til Maden at dele,
Nu har du til Straf derfor mistet det Hele!"
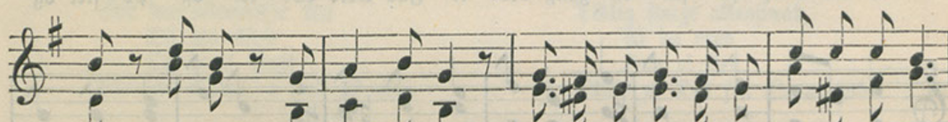
Julius Gerson.
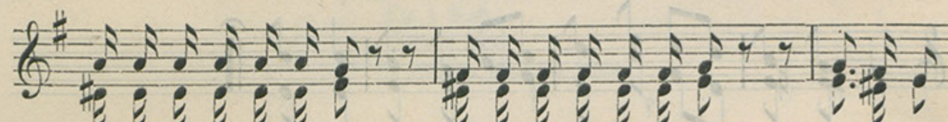
Nr. 19.
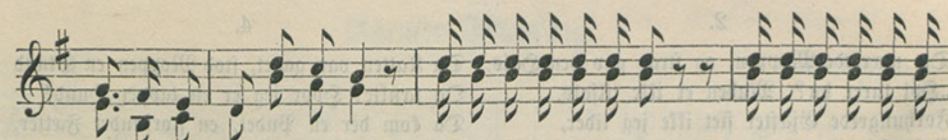
Fuglesang.
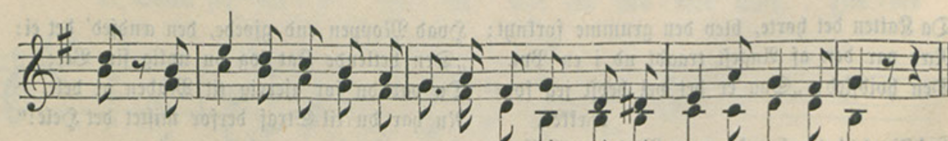

2.

Den Smaafugl, den synger saa liflig en Sang,
O lyt! o. s. v.
For altid den synger af Hjertetrang,
O lyt! o. s. v,
Længsel og Kjærlighed, Vemod og Lyst
Kvirrelirrelit o. s. v.
Komme saa dybt fra det svulmende Bryst,
Kvirrelirrelit o. s. v.
See derfor gaaer jeg saa tidt i den Skov,
Kommer altid glad derfra.

3.

Den Smaafugl synger; for det er dens Sprog,
O lyt! o. s. v.
Og lytter du ikke, saa synger den dog,
Men lyt! o. s. v.
Thi hvis du agter med Øre og Sands —
Kvirrelirrelit o. s. v.
Flyver den snildt i dit Hjerte ind,
Kvirrelirrelit o. s. v.
Og Skovens Jubel opfylder den Vraa,
Hvor en Skovens Sanger boer.

4.

Og føler du Kummer, da risler paa Stand —
O lyt! o. s. v.
Et hjemmefødt Sangvæld og slukker dens Brand;
O lyt! o. s. v.
Søger din Fryd en deeltagende Ven,
Kvirrelirrelit o. s. v.
Strax fra din Sang han dig svarer igjen:
Kvirrelirrelit o. s. v.
Den frie Flugt og det fribaarne Kvad
Maa vel sagtens følges ad.

5.
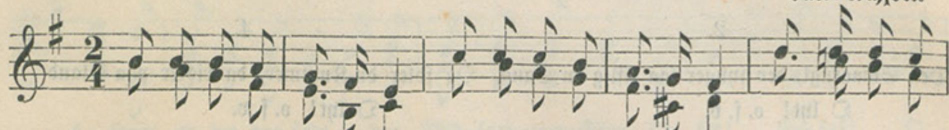
Den Smaafugl, den synger saa godt som den kan,
O lyt! o. s. v.
Og fryder jo dog baade Kvinde og Mand,
O lyt! o. s. v.
Toner i Brystet er bedre end Guld,
Kvirrelirrelit o. s. v.
Eier du dem, var din Skjæbne dig huld;
Kvirrelirrelit o. s. v.
Men deel dem ogsaa da kjærlig med Hver,
Som en Hjertesang har kjær.

Digtet og componeret af **C. Schütz.**

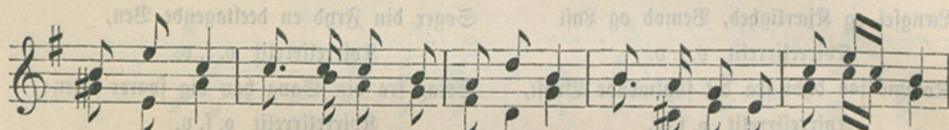
Nr. 20.

Snemanden og Børnene.
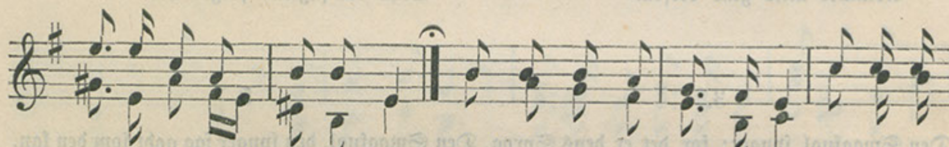
Moderato. **Vald. Schjøtt.**
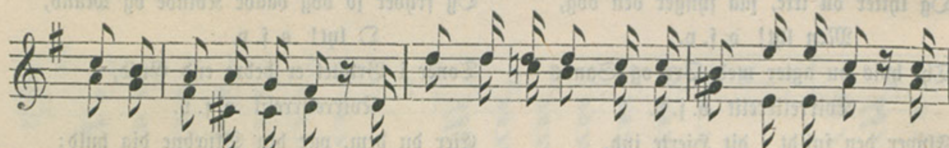

1. See engang den tyk - ke Mand! In - tet han os gjø - re kan; Han seer vred og
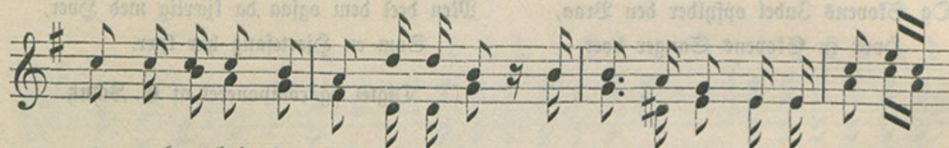

bi - ster ud, Fry - ser ei paa nøg-ne Hud; Kuld og Sneens hvi - de Fnog
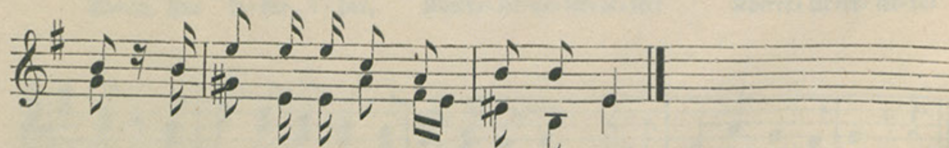

Taa-ler godt hans sto - re Skrog! 2. Men naar So - len skin - ner varm, Da blir han

baa-de us - sel og arm, Da fal - de hans Øi - ne af Ho - ve - det ud, Da

rev - ner hans hvi - de, glind - sen - de Hud, Da kan han slet ik - ke hol - de
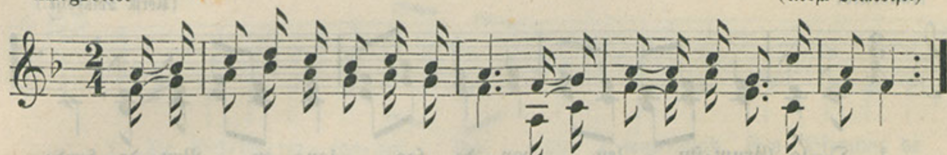

Stand: Da bli - ver han til det ba - re Vand.

(Af „Et Hundrede Digte for Børn", udgivne af J. C. Brøchner.)
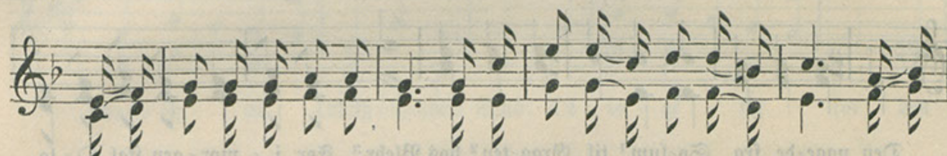
Nr. 21.

Kjølstadgutten.

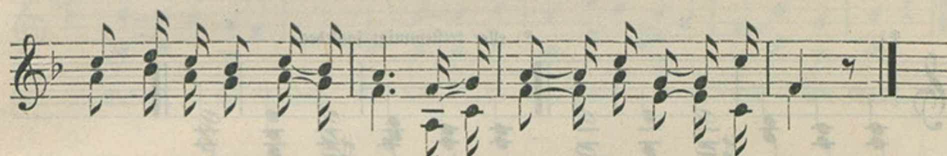
Allegretto. (Norsk Folkevise.)

1. { Jeg tjen=te paa Kjølstad i = fjor Med me = gen Sorg og Møi = e;
{ Tidt syn=tes mig Nø=den var stor; Men jeg maat = te la'e mig nøi = e, }

Jeg sat = te min Lid til Gud, Og til in = gen an= den Mand: Til

Vaa = ren jeg slip = per vel ud, Bort fra den slem = me Mand!

2.

Og Alle vist sige det vil:
Paa Kjølstad er slemt at være;
Længste Dag strækker ikke til,
Selv om Aft'nen paa Arbeid vi ere.
Vi færdes langt ud paa Nat;
— Er det ikke en gruelig Mand? —
Saa er det med ham ei blot fat;
Thi Kvinden er værre end han.

3.

Om Morgnen saa flyver han op
Og Tøiet paa sig kaster;
Derefter han ta'er sig en Sup,
Og saa til Uhret haster:
„Mine Gutter, staae flux dog op,
Nu er Klokken henimod Tre;
Saa reis Eders dovne Krop,
Og sørg for Øgene.

4.

Derpaa ryger Kællingen op
Og kaster paa sig Kjolen;
Derefter saa ta'er hun en Rok
Og slænger sig paa Stolen.
„Mine Piger, staae nu op!
Alt er Klokken slaget Tre,
Kog først Vællingen, øs den saa op,
Og passer siden vort Fæ!"
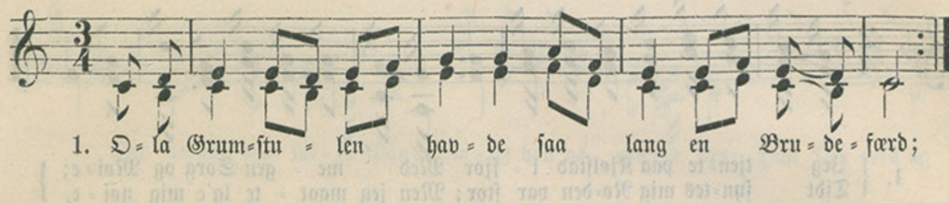
5.
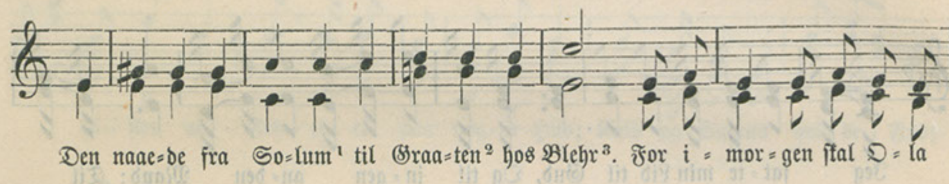
Nu er jeg saa inderlig glad,
Nu har jeg tjent ud Aaret;
Gid paa Bloksbjerg Manden han sad,
For han drog mig saa tidt i Haaret.
Jeg ofte tog Foden i Hand,
Naar Nøden den blev mig for stor;
Farvel da, du Kjølstadmand,
Nu jeg bliver hjemme hos Mo'er!
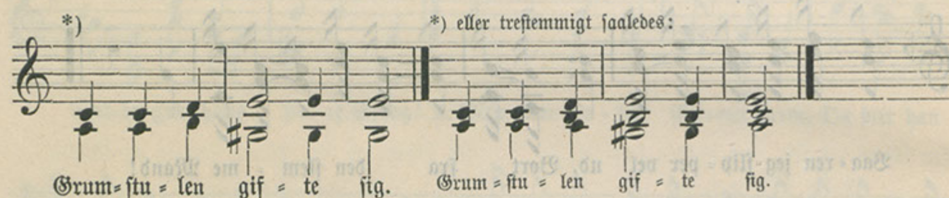
Nr. 22.

Ola Grumstulen.

Moderato. (Norsk Folkevise.)

2.

|: Ola Grumstulen havde en gammel graa Ged; :|
Aa, kjæreste Karen! Gjør Pølsen ret fed.
For imorgen skal Ola Grumstulen gifte sig.

3.
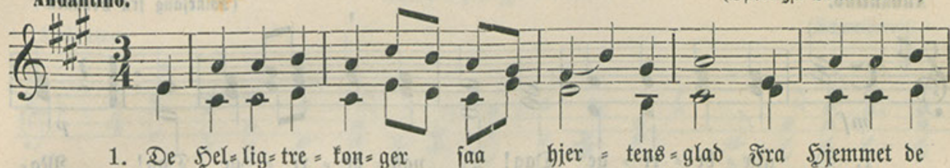
|: Ola Grumstulen havde en halv Skjæppe Malt; :|
Aa, kjæreste Karen! Du brygge op Alt.
Thi imorgen skal Ola Grumstulen gifte sig.
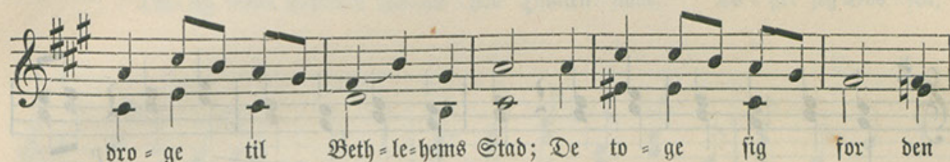
Anm. ¹) Solum, i Nærheden af Skien. ²) Graaten, et Fiskerleie, en Miils Vei fra Solum. ³) Blehr (udt. Blær), en Kjøbmand, der boede i Graaten. — Disse Vers ere et Brudstykke af en Spottevise.
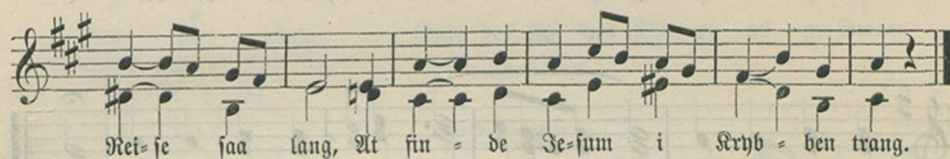
Nr. 23.

Julevise.

Andantino. (Østerrigsk Folkemelodie.)

2.

En Stjerne dem viste til Jødeland
Og hen til den himmelske Frelsermand;
Og Barnet de funde, deilig og skjær,
Hos Oxe og Asen i Stalden der.

3.

Og ned de fulde paa deres Knæ,
Da Barnet de monne for Øie see;
Og Røgelse, Myrrha, røden Guld
De offred den Herre saa frydefuld.

4.

Saa droge de hjemad til deres Land
Og prisede Gud, deres Skabermand;
Lad os ogsaa falde Herren til Fod,
Ham prise af hele vor Hu og Mod!

5.

Alt for den Stjerne fra Jacob klar,
For Kvisten af Israel aabenbar,
For Kilden, som sprang af Naade stor,
For Herren over alt Englechor!

6.
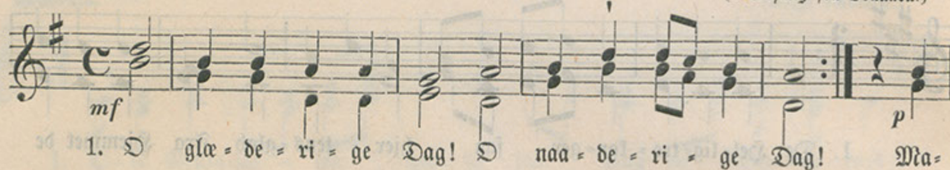
Og synge som Kongerne hjertensglad
En frydefuld Sang udi allen Stad,
Indtil vi hos ham, vor Glæde kom fra,
Kan synge evigt Hallelujah!
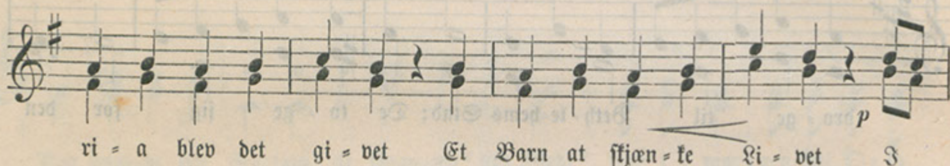
Gl. dansk Folkevise.
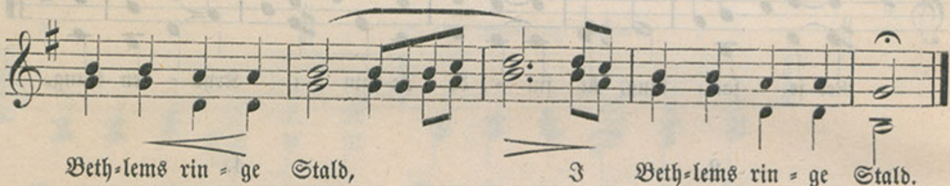
Nr. 24.

Julevise.

Andantino. (Folkesang fra Franken.)

2.

|: Det Barn er Søn af Gud,
Med Almagt rustet ud. :|
Saa lad os Barnet prise,
Det Lov og Ære vise
|: I Bethlems ringe Stald. :|

3.
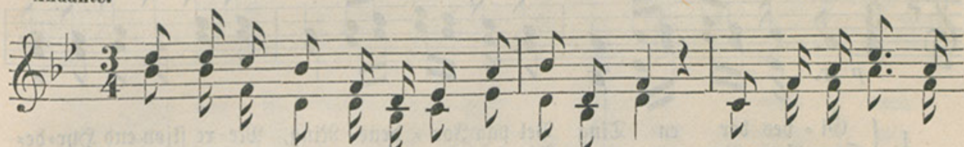
|: Og Engle flokkes skal
Om det i Tusindtal, :|
Det lille Barn at ære
Som deres Gud og Herre
|: I Bethlems ringe Stald. :|
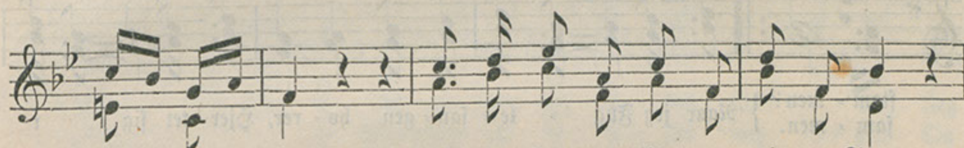
Oversat af **C. G. Br.**
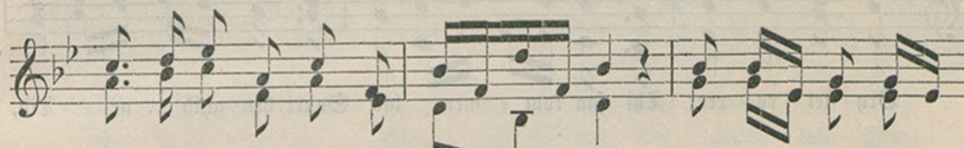
Nr. 25.
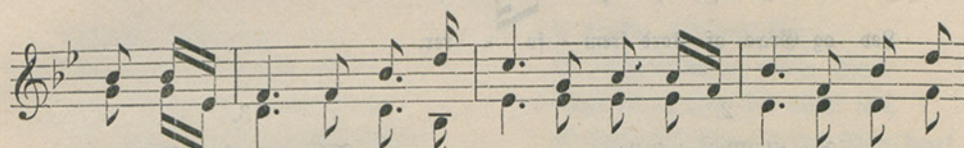
Alpejægeren.

Andante. (Schweitzervise.)
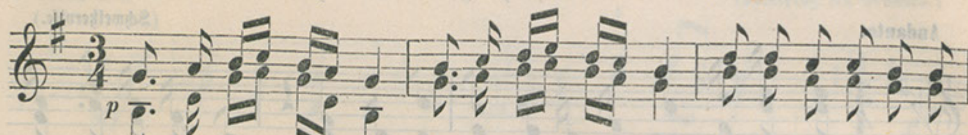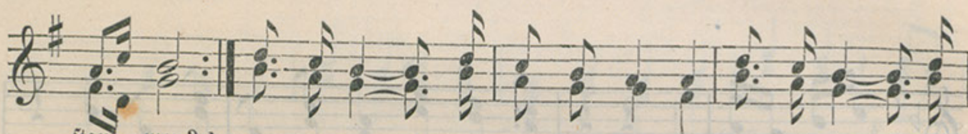

Nr. 26.

Schweizisk Hyrdevise.
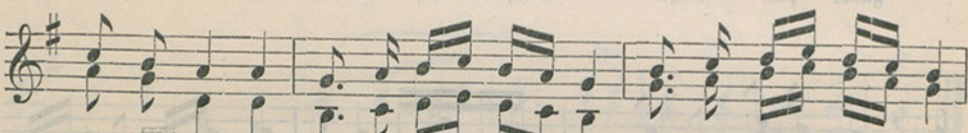
Andantino.
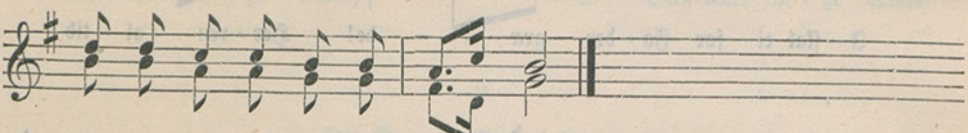

1. { Gi - ves der en Ting Vel paa Jor - dens Ring, Me - re skjøn end Hyr - de -
   { Hver Gang Vaa - ren gryer, Glæ - den sig for - nyer, Og de jub - le Al - le -

stam - men? }
sam - men. } Naar jeg Fug - le - san - gen hø - rer, Hjer - tet sig i

Bry - stet rø - rer; Thi saa kom - mer hid Snart den gyld - ne Tid,

Løv og Græs af Jord frem - fø - rer.

2.

Har til Mai vi stridt,
Bruser overlydt
Sang og Klang i vore Egne!
Klokker af Metal
Over Bjerg og Dal
Klinge lystig allevegne.
Lifligt Tonerne de føre
Smukt harmonisk til vort Øre;
Allemand er Gjæst
Ved den glade Fest,
Lukker Vindu'r op og Døre!

3.

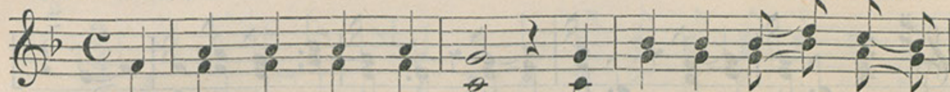
Selv en eensom Stund
I en Sommerlund
Hører med til Hyrdelykken;
Som i bedste Seng
Han paa grønne Eng
Strækker sorgløs sig i Skyggen.
Drømmende med aabent Øie
Høre Fugleskaren støie,
Saa at Skovens Hang
Gjalder trindt af Sang —
Hvad kan Hjertet meer fornøie?
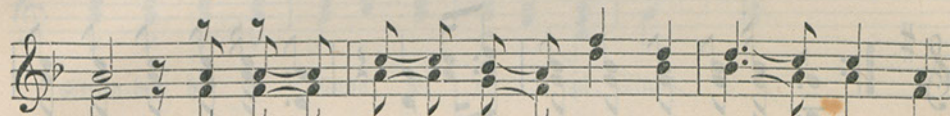
Oversat af **C. G. Br.**
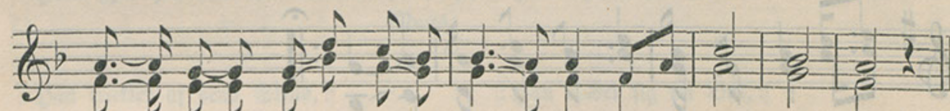
Nr. 27.

Schweizeren.

Andantino. Fr. Silcher.

3.

Imorgen tidlig alt
Jeg bli'er for Fronten kaldt;
Kun lidet nytter da min Bøn,
Jeg faaer da min bestemte Løn —
Det veed jeg vel!

4.

I Brødre, alle Mand!
Idag I see mig sidste Gang.
Hiin Hyrdedreng, hvis Alpetone klar
Hid over Vandet Aftenvinden bar,
Han Skylden har!

5.

I Brødre, end min Nød;
Giv mig en let og hurtig Død!
Skyd til og gjør kun Pinen kort,
At snart mit unge Liv kan flygte bort!
Det er min Bøn!

6.
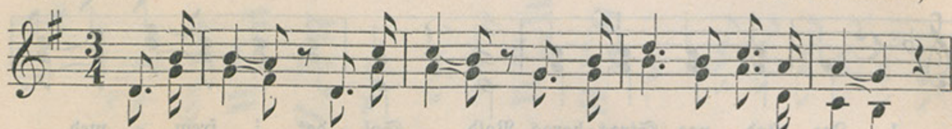
O Gud! bønhør du mig!
Og tag min arme Sjæl til dig!
Giv den din høie Himmels Ro,
Og lad mig evig hos dig boe!
Forglem mig ei!
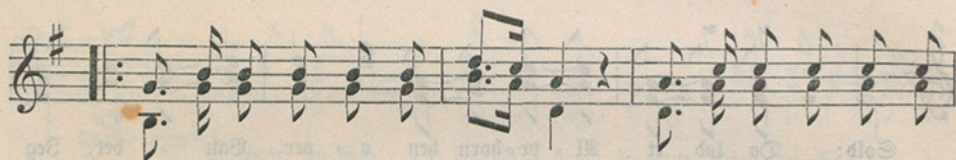
Efter det Tydske af Hr. Sm.
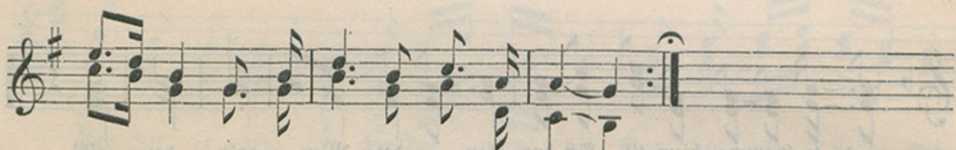
Nr. 28.

Rytterens Morgensang.

Andantino. (Tydsk Folkemelodie.)

2.

|: Juble vi, :|
Ak, den Fryd er snart forbi!
|: End igaar af Hingsten baaret,
Er idag man syg og saaret,
Og imorgen lagt i Grav. :|

3.

|: Ak, saa fort :|
Svinder Livets Skjønhed bort,
|: Praler du med friske Kinder,
Der som Mælk og Purpur skinner,
Tro mig, Rosen blegner snart! :|

4.

|: Og hvad er :|
Mandens Lyst og Glæde her?
|: Under Kval og piint af Sorgen,
Slid og Slæb fra tidlig Morgen
Er hans Lod til sene Kveld. :|

5.

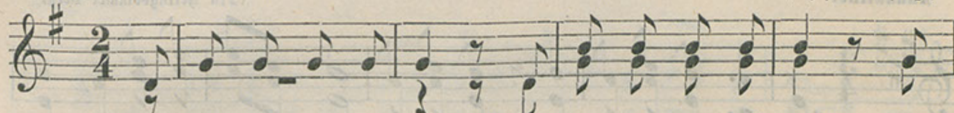
|: Jeg paa dig, :|
Herre, vil fortrøste mig!
|: Uforfærdet vil jeg stride;
Skulde jeg saa Døden lide,
Nu, saa døer en Hædersmand! :|

Efter **Wilh. Hauff** af **Hr. Sm.**

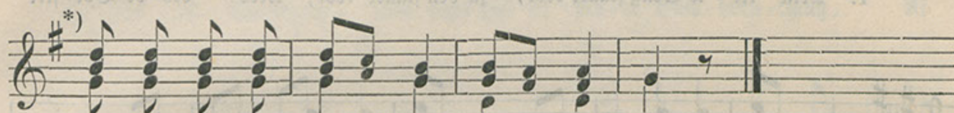
Nr. 29.

„Den Skrædder har en Muus“.

Moderato. (Tydsk Folkesang.)

1. Den Skrædder har en Muus, Den Skrædder har en Muus, Den

Skræd-der har en Muus, Pi pi pi, Muus.

2.

|: Hvad gjør han med den Muus? :|
Hvad gjør han med den Muus? Pi pi pi, Muus.

3.

|: Han trækker af dens Skind, :|
Han trækker af dens Skind. Pi, Museskind.

4.

|: Hvad gjør han med det Skind? :|
Hvad gjør han med det Skind? Pi, Museskind.

5.

|: Han laver sig en Sæk, :|
Han laver sig en Sæk. Pi, Musesæk.

6.

|: Hvad gjør han med den Sæk? :|
Hvad gjør han med den Sæk? Pi, Musesæk.

7.

|: Sin Mønt han gjemmer der, :|
Sin Mønt han gjemmer der. Pi, pi, sin Mønt.

8.

|: Hvad kjøber han for den? :|
Hvad kjøber han for den? Pi pi, for den?

9.

|: Han kjøber sig nu Buk, :|
Han kjøber sig en Gjede —, Gjedebuk.

10.

|: Hvad gjør han med den Buk? :|
Hvad gjør han med den Gjede-, Gjedebuk?

11.

|: Saa rider han i Krig, :|
Saa rider han i Muse-, Muse-Krig,

12.

|: Hvad gjør han i den Krig? :|
Hvad gjør han i den Muse-, Musekrig?

13.

|: Han slaaer dem Alle „todt“, :|
Han slaaer dem Alle „mause-, mausetodt!“

*) Kan synges tostemmig af de to øverste Stemmer.

Nr. 30.

Smaabørnenes Aftensang.

Andantino. (Fra Hertugdømmet Berg.)

mf p mf

1. Min lil = le Seng staaer redt, ja den staaer redt, Med blø = de Bol = stre

bredt; I den vil jeg so = ve, Og Gud vil jeg lo = ve, For =

p mf

di han vog = ter tro, han vog=ter tro Min stil = le Nat = te = ro.

2.

Jeg sover rolig ind,
— Ja rolig ind —
Med Tak og Fred i Sind!
Fra Himlen behænde
Han Engle vil sende,
Som trygt mig skjærme vil
— Mig skjærme vil —
Og mildt mig dække til!

3.
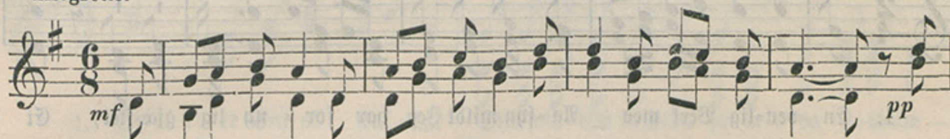
Naar Solen leger Tit,
— Ja, leger Tit —
Da vække de mig blidt,
Af Sengen jeg springer,
Som havde jeg Vinger,
Med Priis og Tak til Gud
— Med Tak til Gud —
Og til hans Englebud!
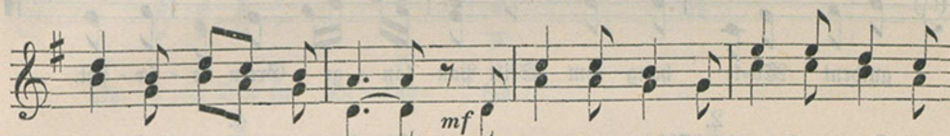
Efter det Tydske af **Hr. Sm.**
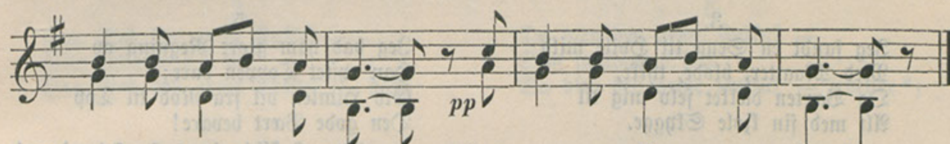
Nr. 31.

Valdhornet.

Allegretto.

2.

Hvert Træ saa grønt
Staaer dobbelt skjønt
|: Med Skygge mere sval. :|
Og Kilden klar
Gaaer dobbelt snar
|: Med Rislen gjennem Dal :|

3.
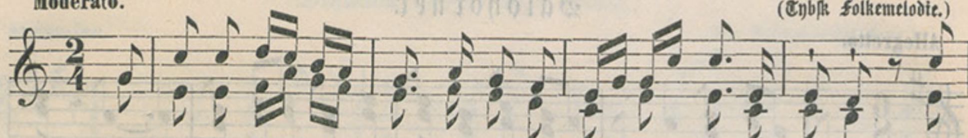
Med Ungdoms Lyst
Hvert sorgfuldt Bryst
|: Nu aander frit paany, :|
Paa Tonens Bud,
Af Hjertet ud
|: Hver Sorg, hvert Savn maa flye.

Efter det Tydske af **S. Schandorph.**

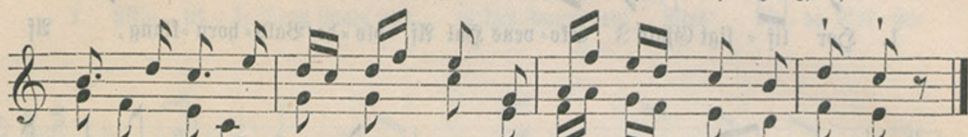
Nr. 32.

Æbletræet.

Moderato. (Tydsk Folkemelodie.)

1. En ven=lig Vert med Aa=syn mildt Jeg har for=ny=lig gjæ=stet, Et

gyldent Æb=le hang som Skilt Paa lan=ge Green be=fæ=stet.

2.
Det var det gode Æbletræ,
Hos hvem jeg nys har været,
Med søden Kost i grønne Bo
Det har mig venlig næret.

3.
Jeg fandt en Seng til Hvile mild
Med Maatter, bløde, tykke,
Og Værten dækket selv mig til
Alt med sin kjøle Skygge.

4.
Der kom en let, bevinget Hær
Hans grønne Huus at gjæste,
Som hopped om, holdt Gilde der
Og kvidred paa det Bedste.
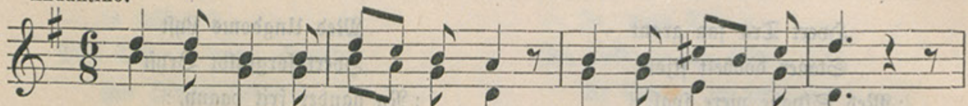
5.
Jeg bad ham gjøre Regning op —
Han rystet Toppen bare;
Gid Himlen vil fra Rod til Top
Den gode Vært bevare!

Efter **L. Uhland** af **S. Schandorph.**

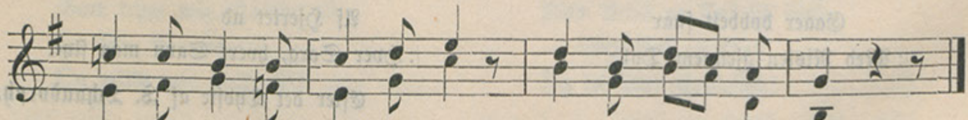
Nr. 33.

Tiden hastig gaaer.

Andantino.

1. Pluk dog Ro=sen! saa=re kort Frisk og rød den staaer.

Kast ei no=gen Ti=me bort; Ti=den ha=stig gaaer!
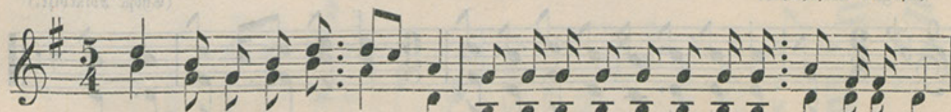
2.
Nyd og virk paa hver din Vei,
Mens du det formaaer,
Hvad kan møde, veed du ei;
Tiden hastig gaaer!

3.
Hør og lyd mit Venneraad:
Virk i Ungdoms Aar!
Opsæt ei en ædel Daad;
Tiden hastig gaaer!

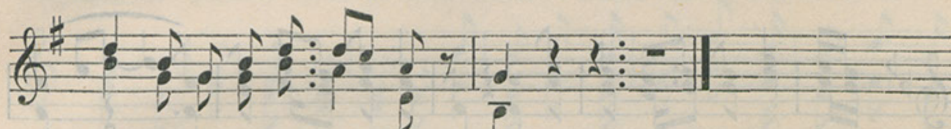
Efter **Gleim** af **S. Schandorph.**

Nr. 34.
Den gjenopstandne Kukkuk.

Con moto. (Tydsk Folkevise.)

1. Op i et Træ en Kuk = kuk — Sim sala= dim bam=ba sa= la = du sa=ladim —

Op i et Træ en Ku = kuk sad.

2.
Da kom saa ung en Jægers —
Sim salidim o. s. v.
Da kom saa ung en Jægers — mand.
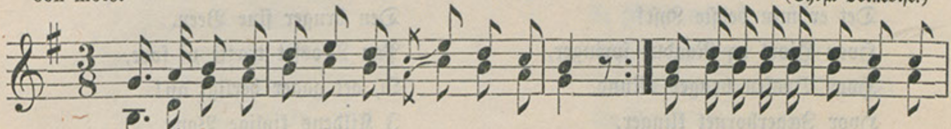
3.
Han skjød den arme Kukkuk —
Sim salidim o. s. v.
Han skjød den arme Kukkuk — død!

4.
Da nu et Aar forgangen —
Sim saladim o. s. v.
Da nu et Aar forgangen — var:

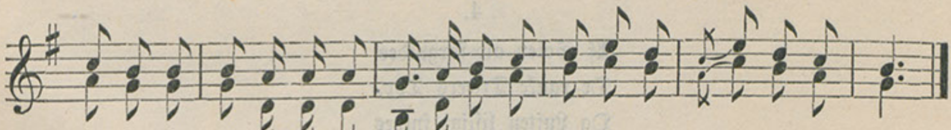
5.
Da blev den arme Kukkuk —
Sim saladim o. s. v.
Da blev den arme Kukkuk — levende*)

Nr. 35.
Fuglesangen.

Con moto. (Tydsk Folkevise.)

1. Fug= le= ne i Gransko=ven kal = de paa mig, Kal=de med deres mun=tre Sang

Paa mig saa mangen en Gang Fug= le = ne i Gran=sko=veu kal = de paa mig.
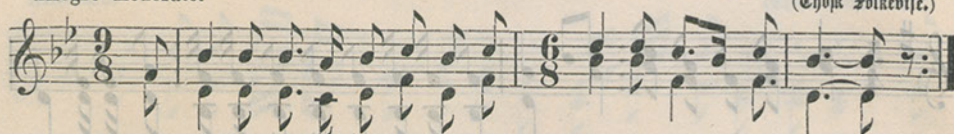
2.
Fuglene ved kjøle Bæk kalde paa mig,
Kalde med deres Sang saa sødt,
Hvor jeg kan hvile saa blødt,
Fuglene ved kjøle Bæk kalde paa mig.

*) Det sidste Ord siges i Chor.
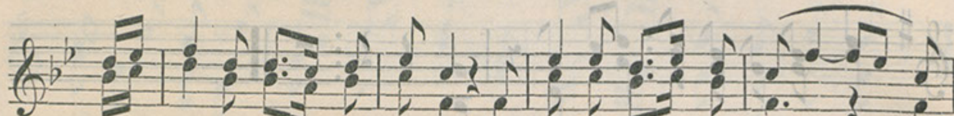
Nr. 36.

Jægersang.
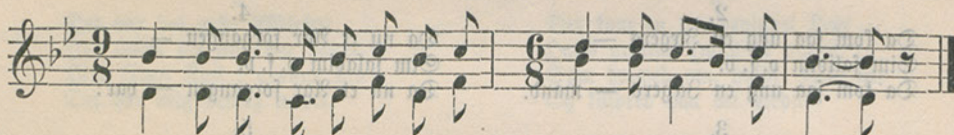
Allegro moderato. (Tydsk Folkevise.)

1. { Af = sted til Jag=ten vi dra=ge I = gjennem Skov og Krat!
Ret snart vil So=len for = ja = ge Den stjer=ne=kla = re Nat.

Smaa = fug = le = ne i Sko=ven Alt vaag=ne op paa = ny, Og

Lær = ken kvid=drer for = o = ven Sin Mor = gen=sang i Sky.

2.

En Jægers festlige Glæde
Opfylder heelt mit Bryst!
Den lille Hind at bede,
Det er min bedste Lyst!
Hvor Hjort og Raadyr springer,
Hvor Bøssen bruger Mund.
Hvor Jægerhornet klinger,
Der aander frit jeg kun.

3.

Og rap maa Jægeren fare
Alt over Stok og Steen;
Den lille vevre Hare
Den bruger sine Been.
Paa Mosset trætte vi sove,
O, det gaaer herligt an!
I Kildens kjølige Vove
Vi svale Kindens Brand.

4.

Af Solen alt forgyldes
De ranke Træers Top,
Og Luften lifligt fyldes
Af Fuglestemmer op.
Affted, I muntre Venner!
Til Jagt i Lund og Krat!
Ak, hurtigt Dagen ender,
Og Lyset slukkes brat

Efter det Tydske af **Hr. Sm.**

Nr. 37.

Tanker er' frie.

Allegretto.

1. Mi=ne Tan=ker er' fri'! Men No=gen dem raa=der! De su = se for = bi Som nat = li = ge Gaa=der. Net In=gen dem kjen = der, Ei Fjen = der, ei Ven = ner. Der er Sand = hed der = i: Mi=ne Tan = ker er' fri'.

2.

Jeg tænker, hvad jeg vil,
Og hvad der mig lyster!
Min Hu er paa Spil
I Vester og Øster!
Rundt Tankerne fare
I myldrende Skare!
Der er Sandhed deri:
Mine Tanker er' fri'!

3.

Og spærres jeg ind
I Mørke og Fængsel,
Ei kues mit Sind,
Ei stilles min Længsel!
Ned bryder hver Tanke
Hver Muur og hver Skranke:
Ud flyver den — thi:
Mine Tanker er' fri'!

4.
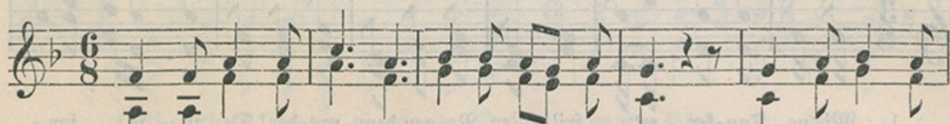
Thi vil som en Mand
Jeg Sorgen forjage,
Og aldrig forsand
Med Griller mig plage!
At lee og at skjemte
Med Hjerter beklemte,
Det kan vi nok — thi:
Vore Tanker er fri'!

Efter det Tydske af Hr. Sm.
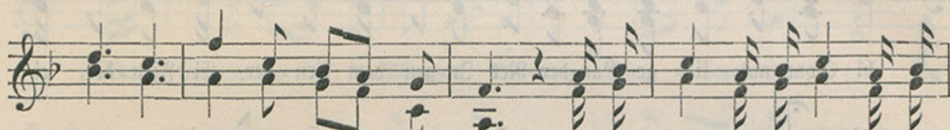
Nr. 38.

Skytten.

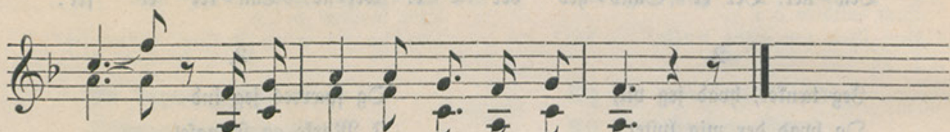
Andantino. **B. A. Weber.**

1. Med sin Piil og Bu = e O= ver Bjerg og Vang, Og ved Mor=gen=

lu = e Skyt=ten gaaer sin Gang. Lal=le = ra lal=le=ra lal=le=

ra = lal=le = ra la lal = le = ra = ra!

2.

Glenten højt sig løfter,
Skyen er dens Slot,
I de dybe Kløfter
Der er Skytten Drot.

3.
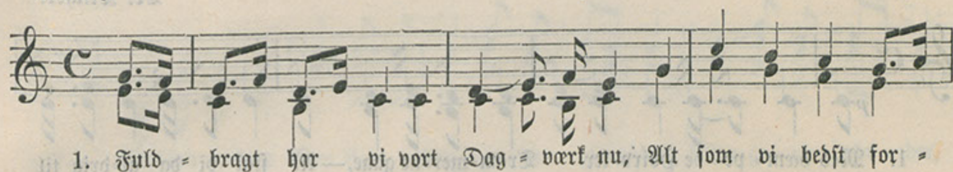
Alting ham tilhører,
Hvad hans Piil kan naae,
Hvad paa Jord sig rører
Og i Luftens Blaa.
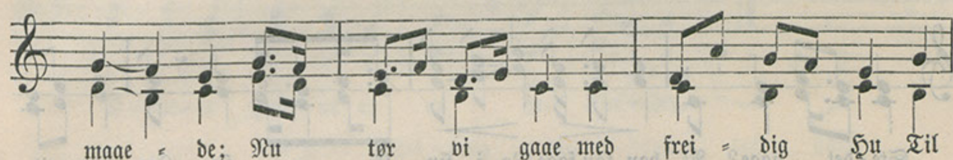
Efter **Schiller** af **S. Schandorph.**
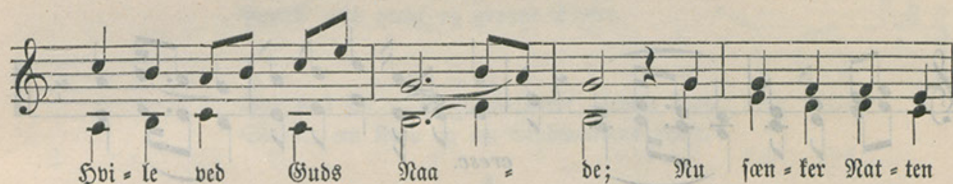
Nr. 39.
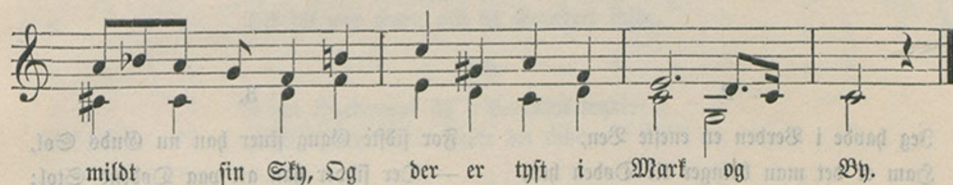
Aftensang.

Andante. C. F. Zelter.

2.

Naar du har gjort din Gjerning tro,
Som Gud dig gav hernede,
Da kvæge sødt dig Nattens Ro
Alt efter Dagens Hede;
Paa Himlen Aftenstjernen staaer
Og om en bedre Hvile spaaer.

3.
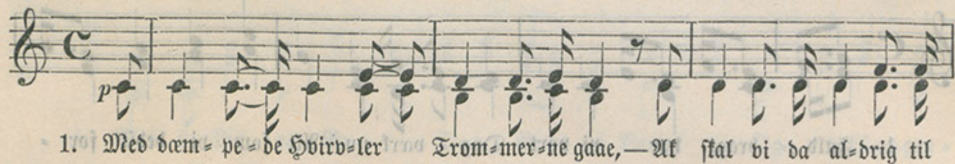
Og redes saa dit Hvilested
I Ly af Grønsværdække!
Hvi stirrer du i Graven ned,
Af Dødens Mørke skrækket?
Guds Røst dig atter kalde kan
Til Liv i Evighedens Land.
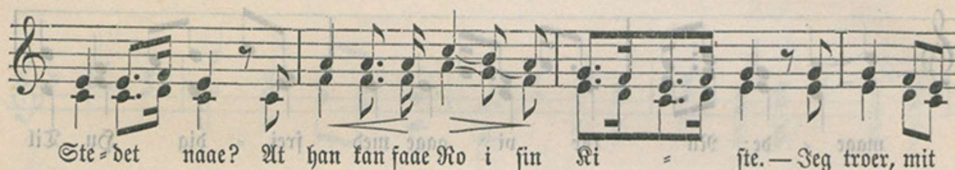
Efter **Voss** af x.
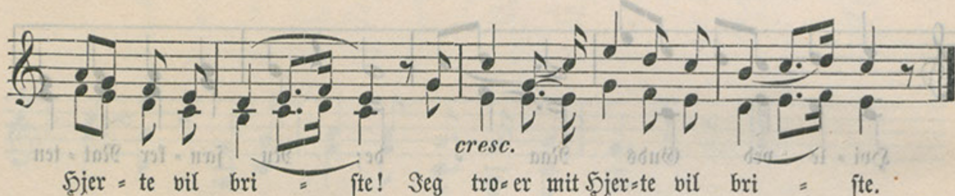
Nr. 40.

Soldaten.

Andante. **Fr. Silcher.**

2.

Jeg havde i Verden en eneste Ven,
Ham er det man bringer til Døden hen,
Med klingende Spil gjennem Gaden,
Og jeg er med i Paraden.

3.

For sidste Gang skuer han nu Guds Sol,
— Der sidder han alt paa Dødens Stol;
De binde ham fast til Pælen,
— Forbarm dig, Gud, over Sjælen!

4.
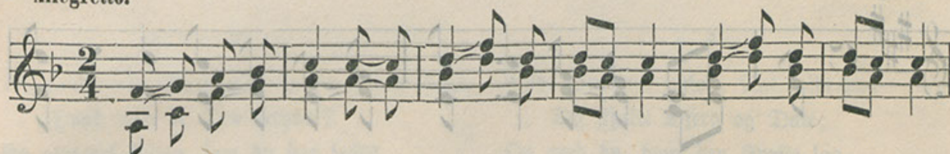
Paa engang sigte de alle Ni;
De Otte skyde jo reent forbi;
De rysted paa Haanden af Smerte,
— Kun jeg traf midt i hans Hjerte!

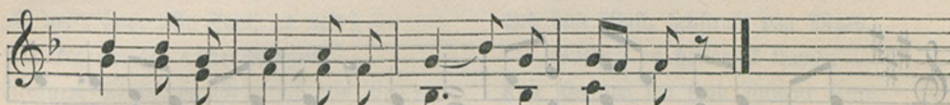
H. C. Andersen.

Nr. 41.

Vendisk Skjemtevise.

Allegretto.

2.

I vor Dam de kvækkende |: Frøer sig fornøier, :|
Pynted' med graae og grønne Trøier.

3.

Bag vort Skuur de Smaaspurve |: travle bygge: :|
Sladdre om Korn og om Landmandens Lykke.

4.

I vor Lade høres |: Musene pibe; :|
Det vil paa Korn vist til Foraaret knibe.

5.

I vor Hvedemark sig |: Vagtelen fryder; :|
„Lykk'lig, lykk'lig!" stedse det lyder.

6.

Paa vor Tagryg fire |: Katte sig lægge, :|
Blommekjærner for Musene knække.

7.

Og i vore Stærkasser |: Stærerne spille: :|
„Vi skal imorgen til Pølsegilde!"

8.

Over vor Brakmark |: Nochtenerne*) kjøre, :|
De til Kirmessen**) Vogntjære føre.

*) Indbyggerne af Byen Nochten. **) Kirmes ɔ: Marked.

Nr. 42.

Skotsk Folkevise.

Larghetto.

1. En lil - le Fugl kom til vor Dør, Den
sang saa sødt ve - mo - digt, Og al - tid lød det,
nu som før: „Ve, ve mig for Prinds Char - lie!“ O,
da jeg hør - te Fug - lens Kluk, Flød mi - ne stil - le
Taa - rer; Jeg blot - ted' Ho' - det med et Suk; Thi
høit jeg el - sked' Prinds Char - lie.

2.

Jeg kvad: min Fugl, min kjønne kjønne Fugl,
Hvad mon de Ord betyder?
En gammel Sang, som du har læst?
Saa sørgeligt den lyder!
„O nei", sang lille Fugl, „o nei"! —
Jeg fløi fra aarle Morgen,
Gjennem Storm og Regn gik min Vei —
O, ve mig for Prinds Charlie!

3.

Forklædt, som Fremmed flakker han
Omkring paa egne Høie;
Ham true Farer overalt,
Han Savn og Nød maa døie.
Igaar jeg ham saae i Dalen hist,
— Mit Hjerte nær var bristet —
Saa bleg han var og syg forvist,
O, ve mig for Prinds Charlie!

4.

Vildt Stormen hyled', Nat faldt paa
Og skjulte Bjerg og Dale;
Og veed du, hvor den Fyrste laa,
Hvis Hjem var gyldne Sale?
Ved lave Busk, henstrakt paa Muld,
Svøbt i en høilandsk Kappe,
Kun skjærmet slet mod Nattens Kuld.
O, ve mig for Prinds Charlie!"

5.
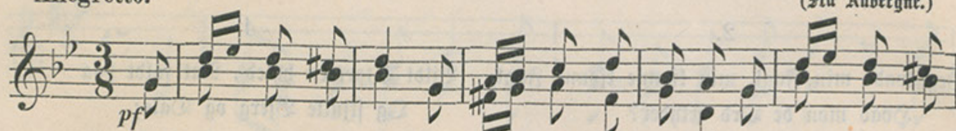
Men Rødkjolers*) Flok nu nærmed' sig,
Og Fuglen op blev skræmmet:
„Ei længer her jeg tøve vil,
Bort maa jeg nu fra Hjemmet!"
Et Øieblik den svævende
Sig hvilte paa sin Vinge,
Da lød til Afsked end dens Sang:
„O, ve mig for Prinds Charlie!"

*) De engelske Soldater.

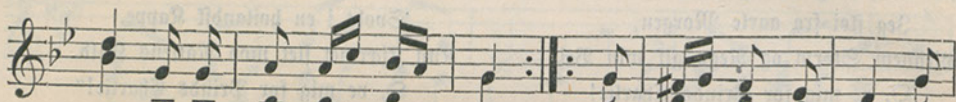
Nr. 43.

Fransk Folkevise.
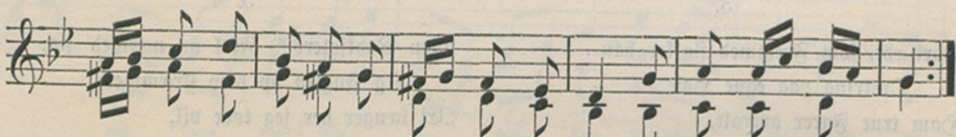
Allegretto. (Fra Auvergne.)

Saa gla = de vi gaae Til Mark og til En = ge, Vor Gjer = ning den

maa Rask fra Haan = den os gaae. Ved Ar = beid og Spøg Vi
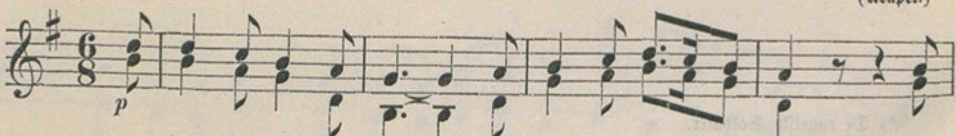

Vi = vet for = læn = ge; Ved Ar = beid og Spøg Vi Sund = hed vil faae
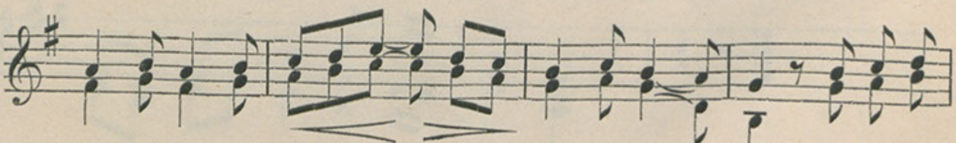
Nr. 44.

Pifferari = Sang.

Larghetto. (Neapel.)

1. Da hist i Beth = le = hem vor Frel = ser fød = tes, Det

Mid = nat var, og dog det Mid = dag syn = tes! Stjerner = ne

lu = ed; Al=drig man sku = ed Him = lens Bu = e i slig en

Glands. Men den, som mest mon skin = ne, Lod Ø = ster = lan = dets

Vi = = se did Vei = en fin = de.

2.

Da saae man ikke Fjender her paa Jorden,
Men Faaret græssed trygt ved Løvens Side.
Ja, uden Fare
Kiddenes Skare
Saae man lege med Leopard,
Og Bjørn og Ulv tilsammen
Med Kalv og Lam de levede i Fryd og Gammen.

3.

Og alle Faar de skued og til Hyrdeu;
Men Englen, mere straalende end Solen,
Gik dem imøde;
Ordene løde:
„Lægger hver en Bekymring bort!
Nu kommer glade Dage;
Thi Paradiis til Jorden er vendt tilbage!"
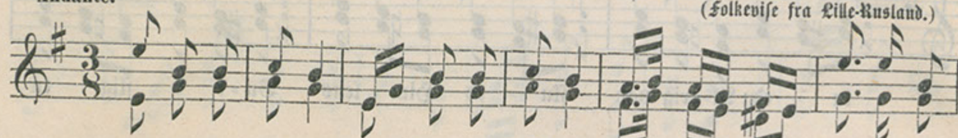
Oversat af **p. pn.**

Anm. De saa kaldte Pifferari (af Pifarro ɔ: en Pibe, Fløite) komme i Juletiden fra Landet ind til Byerne med deres Sækkepiber og Skalmeier, for at synge og spille for Madonnabillederne.
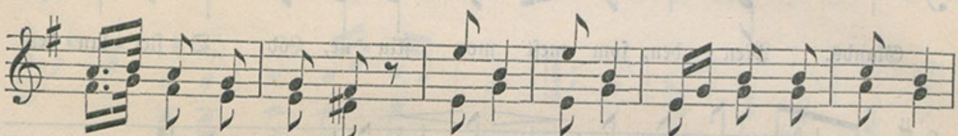
Nr. 45.

„Ve, stakkels Vibe".
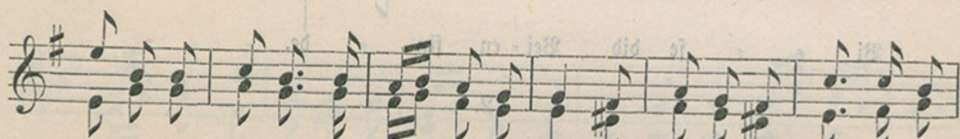
Andante. (Folkevise fra Lille-Rusland.)
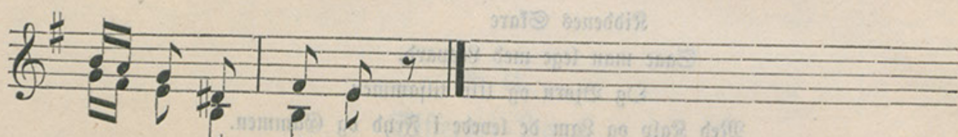

1. Ve, stakkels Vi-be maa sag-tens kla-ge, Som si-ne Un-ger ud-

ru-get ved Vei-en „Ki-vit, ki-vit!" sted-se det ly-der;

Sor-te-Havs Bøl-ger u-ro-ligt sig bry-der, Sor-te-Havs Bøl-ger u-

ro-ligt sig bry-der.

2.

Kornet det gulned, Leen det meied,
Høstfolket Ungerne tage fra Leiet.
„Kivit, kivit!" o. s. v.

3.

Rovgjerrig Maage griber nu Viben:
Angest den skriger: Væk med dig, Maage!
„Kivit, kivit!" o. s. v.

4.

Maagen med „kjo, kjo" svarer den Vibe:
Skrig ikke, Vibe, jeg ellers dig dræber.
„Kivit, kivit!" o. s. v.

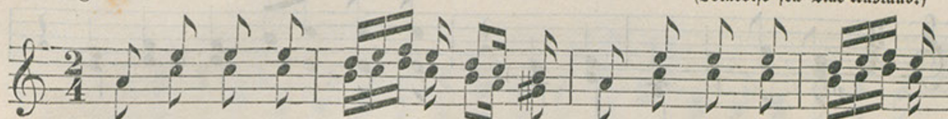
5.
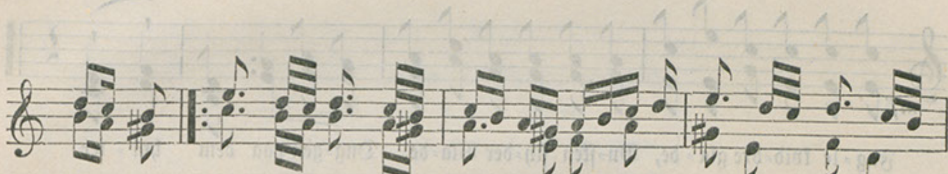
Maa jeg ei skrige, ængstelig flagre,
Mine smaa Unger har de mig røvet.
„Kivit, kivit!" o. s. v.

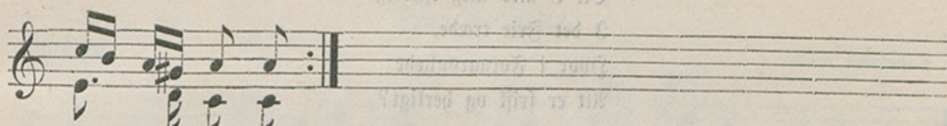
Nr. 46.

„Ak, hvor galt er dog det gaaet".

Allegretto. (Folkevise fra Lille-Rusland.)

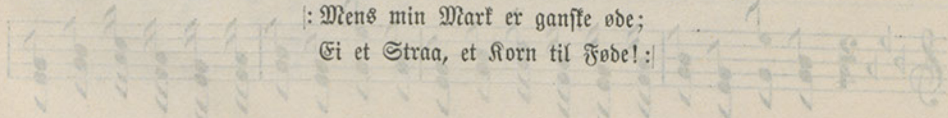

2.

Nabo pløied', Nabo saaede,
Og det grønnedes og groede;
|: Jeg ei pløied', jeg ei saaede.
Maa vel være slet tilmode. :|

3.

Nabo kan sin Flid nu takke
for de mange fulde Stakke;
|: Mens min Mark er ganske øde;
Ei et Straa, et Korn til Føde! :|
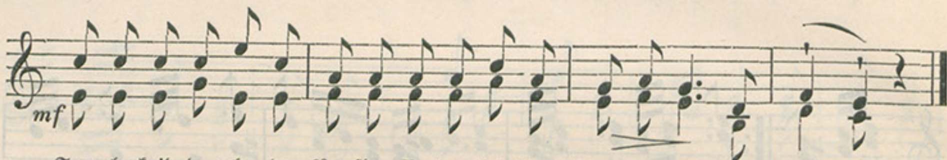

Nr. 47.

Foraaret.

Andantino. (Mährisk Folkevise.)

1. Vaa = ren nu sig nær = mer, So = len yn = dig smi = ler,

Fug = le kvid=dre gla = de, Bu=sken sky=der Bla=de, Dug=gen paa dem hvi = ler.

2.

Kommer, Venner, kommer!
Vil I med mig kjærligt
I det Frie træde,
Hvor i Foraarsglæde
Alt er frisk og herligt?

3.
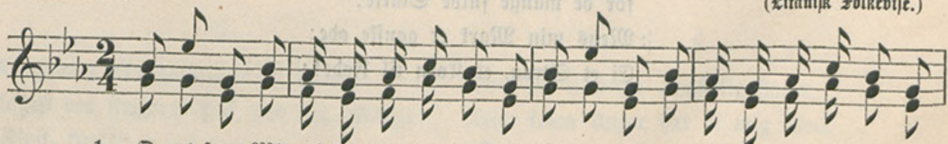
Ud i Lunden vandre
I den kjøle Skygge;
Under Sang og Tale
Mangt et Billed male,
Og vor Fremtid bygge?

Ved p. yn.
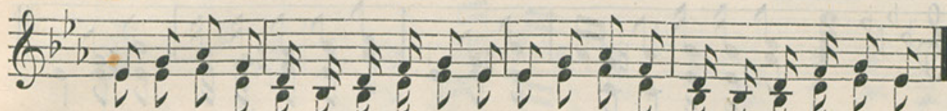
Nr. 48.

„O, et stort Mirakkel“.

Andantino. (Litauisk Folkevise.)

1. O, et stort Mi=rak=kel er der hæn=det, Sø=en er ved Sommertid til=fros=sen.
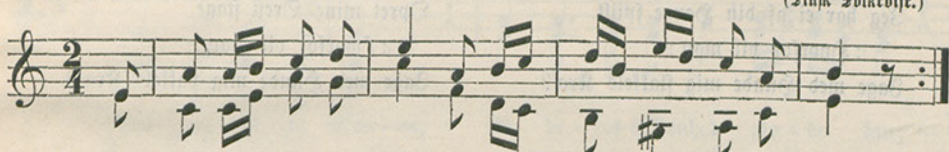

2.

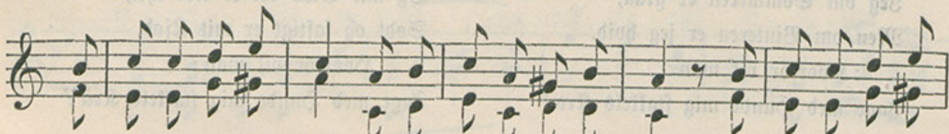
Laima*) har en Solskinsdag nu givet,
Og paa Søen Isen er optøet.
Der min brune Ganger vil jeg vande,
Vil min Spand af Lindetræ der skylle.
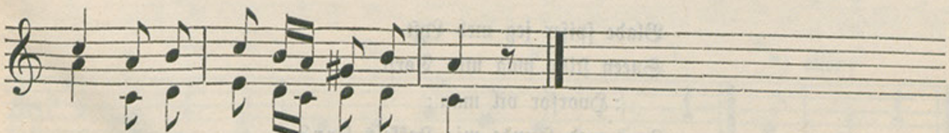
49.

Den Forladte.

Andante. (Finsk Folkevise.)
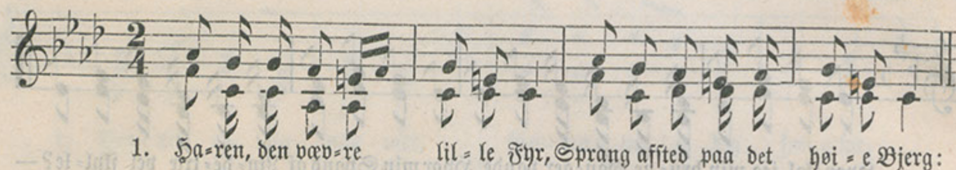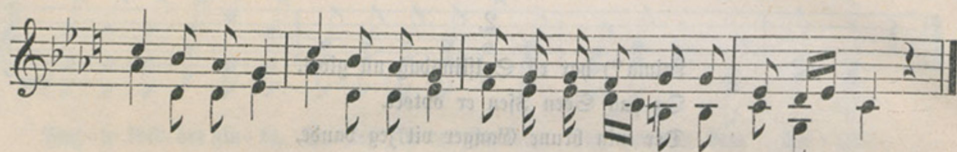

*) Laima, Lykkens, den huslige Lykkes Gudinde.

Nr. 50.

Haren.

Con moto. (Finsk Folkevise.)

2.

Jeg har ei gaaet i din Mark,
Jeg har ei af din Havre spiist.
|: Hvorfor vil man :|
Jage med Hunde mig stakkels Kræ?

3.

Jeg om Sommeren er graa,
Men om Vinteren er jeg hvid.
|: Hvorfor vil man :|
Jage med Hunde mig stakkels Kræ?

4.

Og min Mund har Korsets Form,
Opret mine Øren staae.
|: Hvorfor vil man :|
Jage med Hunde mig pakkels Kræ?

5.

Og mit Blod det er lidt tykt,
Sødt og saftigt er mit Kjød.
|: Hvorfor vil man :|
Jage med Hunde mig stakkels Kræ?
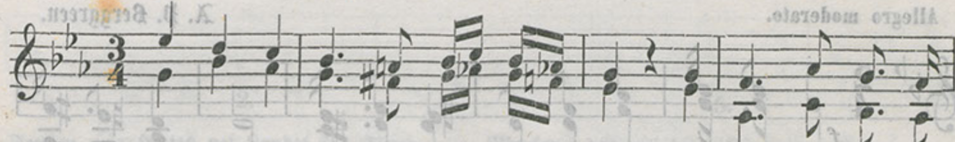
6.

Blade spiser jeg med Lyst,
Sneen stille maa min Tørst.
|: Hvorfor vil man :|
Jage med Hunde mig stakkels Kræ?
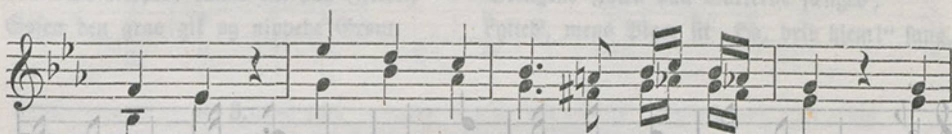
Nr. 51.

Nygræsk Folkesang.
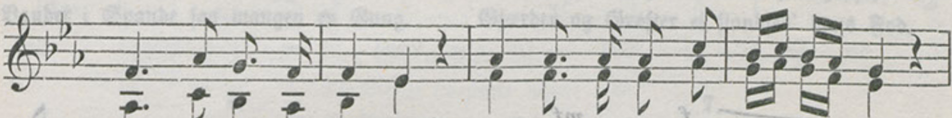
Andante.

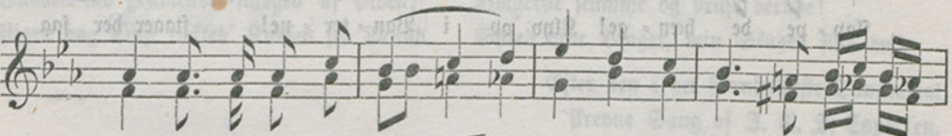
Blad-ri-ge Ro-sers skjøn-ne Krands, Til Pryd for Vaa-ren

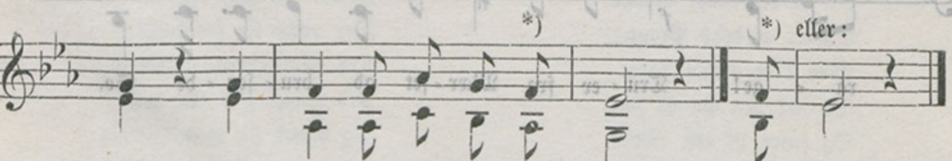
flæt-tet, Blom-ster-nes Flok, Ze-fy-rers Dands, Selv

Sol og hul-de Maa-ne, Ei de-res Skjønhed glæ-de kan; —

Træl-bun-det er vort Land; Ei de-res Skjøn-hed glæ-de

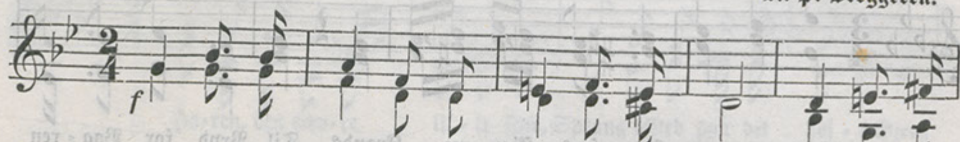

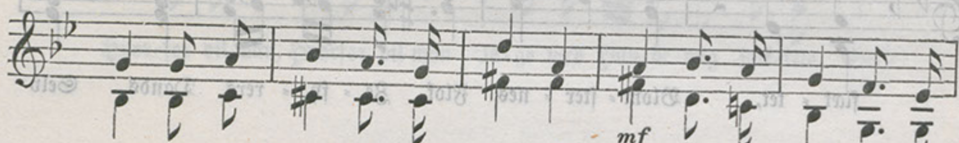
kan; — Thi Træl-bun-det er vort Land.

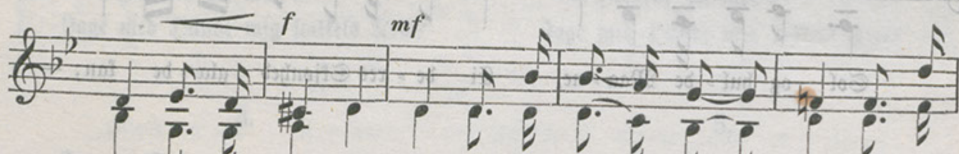
Nr. 52.

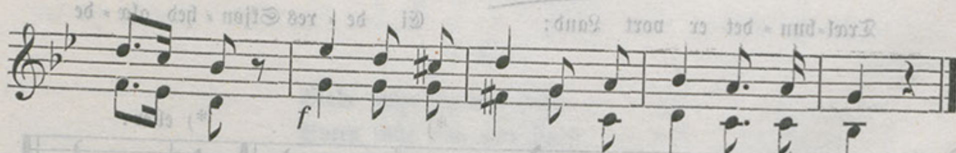
Sømanden.

Allegro moderato. **A. P. Berggreen.**

2.

Forhen mig syntes vel Landet saa skjønt:
Maanen den skinnede klart ned i Vældet,
Stjernerne saae gjennem Bøgenes Kroner,
Lammene trippede rundt om paa Fjeldet,
Gasen den graa gik og nippede Grønt.

3.

Hjemme som Dreng saa taalmodig jeg sang
„Visselul" tidt for min Broder den lille;
Og fra den Kilde, som risled' fra Bakken,
Hented' som Børn vi om Aftenen silde
Vandet i Spande saa mangen en Gang.

4.

Sødt toned Nattergalsangen i Lund;
Ude i Lykken der hoppede Viben,
Drengen bagefter med Salt*) den at fange;
Gubben sad grublende, smøged' af Piben;
Pigen bag Busk rækked' Knøsen sin Mund.

5.

Morsomt det var da i Krat og i Vang:
Blakke heelt glubende Baske tidt stanged'**)
Tyren den brummed', saa Klipperne runged',
Drengene Folen paa Bakkerne fænged',
Lytted', mens Piger sit „Ha, driv hjem!" sang,

6.

Tidlig med Solen alt Drengen opstod,
Klavrede vildt om i Egenes Toppe,
Plyndrede Skovduens Rede deroppe;
Dristig og smidig saa kunde han hoppe,
Gjærder og Grøfter ei standsed' hans Fod.

7.

Dog vilde ikke jeg bytte med nu:
Seilene svulme, rask flyver min Skude.
Tougene pibe, og Stormene tude,
Bølgerne skumme og bruse derude!
Spred dine Vinger, min Skude! flyv du!

Efter den i det bornholmske Tungemaal
skrevne Sang af **J. C. S. Espersen.**

*) — for at kaste det paa Fuglens Hale. **) Blakke ɔ: den blakkede Ko; Baske ɔ: den graablakkede Ko.

~1840

Nr. 53.

Uranienborg.

Andante. **A. P. Berggreen.**

1. Du Van-dringsmand ved Sø - en, O, stands din ra - ske Gang! Vend
his - set dig mod Ø - en, Og hør min Min - de - sang! Vend
der - hen di - ne Tan - ker, Din Læng - sel og din Sorg! Paa
hi - ne gu - le Van - ker Stod før en Rid - der - borg.

2.

I længstforsvundne Dage
Var den i Glands og Magt,
Nu er der knapt tilbage
Ruiner af dens Pragt.
Men i de gamle Tider
Da var den høi og stor,
Og saaes til alle Sider,
Og kneisede fra Jord.

3.

Den ikke monne være
For nogen Viking bygt.
Urania til Ære
Den reiste sig saa trygt.
Fra Menneskenes Brimlen
Ved Havet skilt den laa,
Og hæved sig mod Himlen
Og mod de Stjerner smaa.

4.

Den fromme Ridder trængte
Sig ei i Ledingsfærd,
Paa Væggen bort han hængte
Sit Harnisk og sit Sværd.
Fra Jorden og dens Jammer.
Han gjerne flygte gad,
Naar i sit stille Kammer
Ved Midnatsstund han sad

5.

Da hæved han sit Øie
Alt i den Nat saa lang,
Og spored i det Høie
De lyse Stjerners Gang,
Og Stjernerne hans Rygte
Bar over Land og Sø,
Saa Konger selv besøgte
Ham paa den lille Ø.

6.

Men Stjernerne de blinked
Til andre Lande hen.
Hans Skjæbne bort ham vinked,
Han kom ei meer igjen,
Alt længst de stolte Mure
Er sjunken hen i Gruus,
Og Ploven monne fure,
Urania, dit Huus.

J. L. Heiberg.

Nr. 54.

Thomas Thaarup.*)

~1840

Andante. **A. P. Berggreen.**

1. Hvo hvi = ler her i fri = ske Grav Paa stil = le Lands = by = kir = ke = gaard? For = ladt den gam = le Van = dringsstav Nu stø = vet i hans Kam = mer staaer.

2.

Thi, uden Viv og uden Børn
Vor Gubbe hen ad Veien kom,
Og ene til den faste Tjørn
Han støttede sin Alderdom.

Var han en Bonde? Bønder bar
Hans Kiste til hans Hvilested:
Dog smilte Dagen sølvblaaklar,
Og Egnens Piger fulgte med.

*) Forfatteren til de nationale Syngespil „Høstgildet" og „Peters Bryllup", Han var født den 18de August 1749 i Kjøbenhavn, levede sine sidste Aar i Smidstrup, en Bondeby i Nærheden af Hirschholm, i kjærligt Forhold til den Stand, som han saa smukt har skildret i ovennævnte Stykker. Han døde den 11te Juni 1821.

4.

Et ædelt Ved i grove Bark!
Ei Bonde, skjøndt han selv det skrev,
Kornblomsten voxte paa hans Mark,
Violen i hans Overdrev.

5.

Slet var hans Høst ved Leens Klang;
Han agted ei Pomonas Skat,
Naar Lærken i hans Fælled sang,
Og Stjernen blinked i hans Nat.

6.

Men stolt og rørt hans Stemme lød,
Du ædle Bondestand, for dig,
Da Fredrik Trællelænken brød,
Og Frihedsstøtten reiste sig.

7.

Skjønt bandt en hedenfaren Skjald
Udødeligheds Krands af Siv,
Da Høimod trodsed Stormens Gjald,
Og frelste Brødres dyre. Liv,

8.

Og medens Fiskerleiet staaer
Paa Dannerkyst ved Havets Tang.
Og mens en Baad i Bølgen gaaer,
Forglemmes ikke Ewalds Sang.

9.

Men heller ei forglemmes din,
O Thaarup! aldrig skal den døe,
Saalænge Luft ved Leens Hviin
Faaer Kryder af det friske Hø.

10.

Tag Harpen ned af Hyttens Søm,
Hæng den i Kirken, som en Skat;
Lad Toner, som en hellig Drøm,
Igjennembæve den hver Nat.

11.

Nu er han med sin Schulz*) hos Gud
Fra Himlen lyder begges Røst,
Naar Andagtshymnen bryder ud,
Og styrker Haabet i vort Bryst.

Oehlenschläger.

*) Schulz, den herlige Componist, som satte Musiken til de forannævnte Syngespil og til Taarups Hymne „Gud Jehovah! vi prise dig“ (s. 1ste Hefte af Skolesangene) og flere andre Hymner.

1840 Edur

Nr. 55.

Thomas Kingo.

Allegretto. **A. P. Berggreen.**

mf *p*

1. Der sid = der en Væ = ver i Slan = ge = rup By, Han væ = ver saa aar = le og sil = de, Ret drif = tig han sid = der i fat = ti = ge By, Mens Spo = ler = ne rul = len = de tril = le; Ved Si = den der sid = der i Af = te = nen seen Og Mor = ge = nen aar = le, ved Rok og ved Teen, Hans Hu = stru for Gud og Al = ver = den.

2.

Da Klokken forkyndte med festlige Klang
Den hellige Juledagsgammen;
Hvi gaaer da den Husbond saa ene sin Gang?
Vil ei de lovprise tilsammen?
Ak, hjemme opsendes en Takkebøn sød;
Thi Herren velsignede Hustruens Skjød,
Hun svøber en Dreng i sin Krybbe. —

3.

I Hillerød stander en kongelig Hal,
Hvor Viisdom man lærer i Sale;
Begavede Drenge, saa mange i Tal,
Der lytte til Mesterens Tale.
Sin Reisesko vendte ung Thomas didhen,
Og Barnekjæp red han ei mere igjen,
Den hvilte hos Slangerup-Væver.

4.

Ind traad han i Hvælvingens hellige Chor,
Og sang med den barnlige Stemme;
Sad flittig og stille ved Hørerens Bord,
Og dygtigen monne han nemme.
Den arme, omvandrende Skoleelev,
Der mættet af Rigmands Veldædighed blev,
Er snarlig Høiskolens Udvalgte.

5.

Og engang, da Klokken i Slangerup By
Indbød til at prise den Høie,
Da ginge de Gamle saa froe under Sky
Med himmelske Taarer i Øie;
Thi da var det Thomas, der talte med Klem
Som viet Gudstjener i Fædrenehjem,
Hvor Pogen løb om med sin Rangle.

6.

Og, før han befaled Gud Herren sin Aand,
En Hyrde han blev for saa Mange,
En Bispestav førte han mægtig i Haand,
Gudsfrygtig paa Stierne trange.
Sin Krumstav han førte saa bold og saa brav,
Den lagde man hædrende ned paa hans Grav,
Der pryder den smukt over Mulden.

7.

Men Noget ei lægges i Muld og i Grav,
Som evigt vil aande og virke:
Den hellige Psaltere, henrykt han gav
At synges i Danmarks Kirke;
Et Sekel man priste sin Gud med hans Ord,
Og end, hvor der Gudsfrygt i Hjerterne boer,
Man røres og hæves af Kingo.

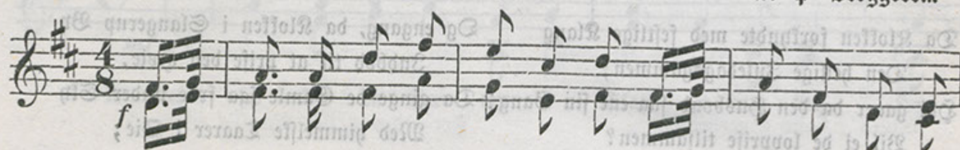
Nikolaj Krossing

1840 C dur

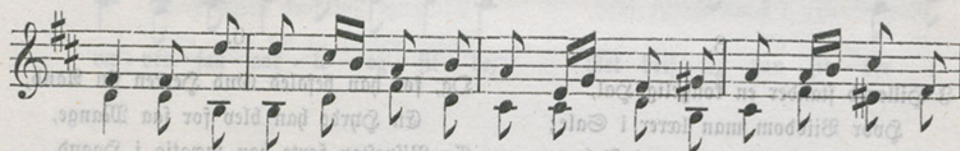
Nr. 56.

Ole Vind.

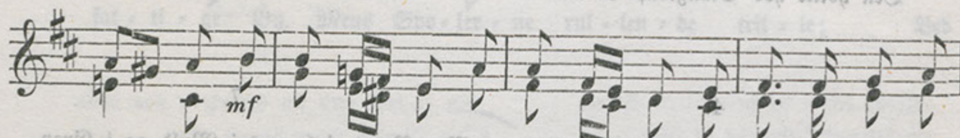
Allegretto. **A. P. Berggreen.**

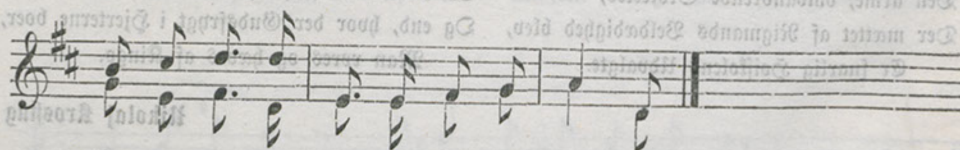
1. Og det var Me - ster O - le Vind, Alt med den skar - pe

Tun - ge, Med Aan - dens Sværd han træng - te ind Paa Gam - le og paa

Un - ge; Det træng - te ind til Marv og Been, Og, ram - te det en

Hjer - te - steen, Da maat - te Ør - en klin - ge.

2.

De Hofmænd ginge spodske ind
Alt paa de høie Stole,
Og dobbelt ivrigt udi Sind,
Da prækede Herr Ole.
Han præked om de bløde Skind,
Hvori sig Daarer svøbe ind,
Om Mænd i Kongens Gaarde....

3.

Og der kom Bud fra Kongens Gaard.
— Nu gjælder det Herr Ole!
En dygtig Tak for Sidst I faaer
Nok fra de høie Stole! —
Og da han kom for Kongen ind:
„God Dag, vor Præst! nu, Mester Vind
Nu skal Guds Ord til Hove!"

4.

„„Nei, ellers Tak, høibaarne Drot!
Det gjør slet ingen Gode,
Jeg siger sandt, og har Kalot,
Men ingen Hofmandsnode;
Man har for Ordsprog hertillands:
Hvad vilde Spurv i Tranedands?
Og Ugle mellem Krager?""

5.

Men det var fjerde Christian,
Og nu tog han til Orde:
„I er en dygtig Præstemand,
Og præked, som I burde.
De Hofmændsnoder lee vi ad,
Tag tre Kalotter, om I gad,
Og Sandhed vil vi høre!"

N. F. S. Grundtvig.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

A. P. Berggreen:

Sange til Skolebrug.

14. Hefte.

1876.

D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130014313258

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Indeholdende:

Sange ved Underviisningens Begyndelse og Slutning, og ved de sig nærmende Højtider,

for

tre eensartede Stemmer.

Koster stivt heftet: 1 Krone 20 Øre.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
Thieles Bogtrykkeri.
1876.

Forord.

Det er en smuk Skik, der finder Sted i de fleste Skoler, at begynde og slutte Underviisningen med en Psalme eller en anden religiøs Sang. Jeg har derfor i længere Tid gaaet med den Tanke, at samle saadanne Sange, som kunde være anvendelige hertil, og har jeg nu efter en opmuntrende Tilskyndelse bragt dette Hefte istand. Jeg har inddeelt Sangene saaledes:

I. Sange ved Underviisningens Begyndelse.
II. Sange ved dens Slutning.
III. Sange, som kunne bruges ved begge Lejligheder.
IV. Sange ved de sig nærmende Højtider.

Valget er naturligviis overladt til Læreren, ligesom de muligviis nødvendige Forkortelser af enkelte Sange. Hertil bemærkes endnu, at da Underviisningen undertiden ophører ved Middagstid, og undertiden ved Aftentid, maa dette jo ogsaa gjøre Forskjel i Valget.

Underligt nok har jeg glemt at sætte Aarstallet ved alle Weyses Melodier, saaledes som jeg har ved de andre. Dette er berigtiget i Rettelserne.

A. P. B.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

14de Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1876.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

I.

Nr. 1.

Morgenstund har Guld i Mund.

A. P. Berggreen (1855).

1. Mor-gen-stund Har Guld i Mund; For Nat-ten Gud vi lo - - ve; Han lær-te os i Je-su Navn, Som Bar-net i sin Mo-ders Favn Vi Al-le født kan so - - - ve.

2.
Morgenstund
Har Guld i Mund;
Vi til vort Arbejd ile,
Som Fuglen glad i Skov og Vang
Udflyver med sin Morgensang
Gjenfødt ved Nattehvile.

3.
Morgenstund
Har Guld i Mund,
Og Guld betyder Glæde;
Og glædelig er hver en Dag,
Som leves til Guds Velbehag,
Om end vi maatte græde.

4.
Sol opstaaer
Og Sol nedgaaer
Naar den har gjort sin Gjerning;
Gud give os at skinne saa
Som Himmellys, skjøndt af de smaa,
Da randt for os Guldtærning.

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 2.

Vaagn og bryd i Lovsang ud.

Fr. Foersom (1846).

1. Vaagn og bryd i Lov=sang ud, Vaagn hver Sjæl paa Jord, som so = ver,
Him=lens Eng = le! tak = ker, lo = ver, Pri = ser med os Li = vets Gud!
Tak for Da = gen, som op = rin = der, Tak for Him=mel = ly = set hist,
Tak for Gra=vens Sej=er=vin=der, Tak, o Gud for Je = sus Christ!

2.

Tak for Aanden, du os gav,
Som ej Nat, ej Dag udslukker!
Tak for Aanden, som oplukker —
Sprænger mægtig Sjælens Grav!
Tak for Livet, som henfarer!
Tak for det, som varer ved!
Livets Herre og Forklarer,
Tak og Priis i Evighed!

B. S. Ingemann.

Nr. 3.

Jeg vil din Priis udsjunge.

Nic. Herrman (d. 1561).

2.

Du vil for al Ting raade,
Og al Ting du formaaer,
Du veed bedst Vej og Maade,
Hvordan det bedst tilgaaer;
Til dig staaer al min Lid,
Du vil mig vel bevare,
Og frelse af al Fare
I al min Levetid.

H. Chr. Sthen.

Nr. 4.

Mel. „Af Højheden oprunden er“.

Ved Ph. Nicolai (1599).

Nu jeg i Je = su Chri = sti Navn Be = gyn = der Da = gen,
Det er Guds Værk, hvad om mig skeer, Det er Guds Værk, hvad

og til Gavn Skal og = saa den mig vor = = de.
med mig skeer, Han, Her = ren, Gud det gjor = = de.

A = men, A = men, Her = ren raa = de! Her = rens Naa = de

Med os væ = re! Ham for Alt skee Priis og Æ = re!

Psbg.

Nr. 5.

Nu rinder Solen op af Østerlide.

En gl. dansk Mel. (s. „Astræa", 1654).

1. { Nu rin = der So = len op Af Ø = ster = li = de,
For = gyl = der Klip = pens Top Og Bjer = gets Si = de; } Vær
glad, min Sjæl, og lad din Stem = me klin = ge! Stig op fra Jor = dens
Bo, Du dig med Tak og Tro Til Him = len svin = ge!

2.

O Gud, min Tarv og Trang
Du bedst jo kjender,
Tilmed er Lykkens Gang
I dine Hænder;
Og hvad mig tjener bedst i hver en Maade,
Du det tilforn jo seer;
Min Sjæl, hvad vil du meer?
Lad Gud kun raade!

Th. Kingo.

Nr. 6.

Mel. „Jeg veed et evigt Himmerig“.

Gl. dansk Folkemelodie.

1. Vel = sig = net væ = re Her = rens Navn, Som mig i Nat be = va = red! En Dag end = nu, min Sjæl til Gavn, Du naa = dig for mig spa = red.

2.

Jeg styrket nu ved Nattens Blund
Gaaer af mit Sovekammer,
Og haaber, af min ringe Mund
Du Tak og Priis annammer.

3.

Lad Bøn og Arbejd lykkes vel,
O fromme Gud og Fader!
Giv, at jeg sørger for min Sjæl,
Og afskyer, hvad du hader.

4.

Giv mig, min Gud, en trofast Haand,
Et godt og venligt Øje,
Et kjærligt Hjerte og en Aand,
Som længes mod det Høje!

M. B. Landstad.

Nr. 7.

Mel. „Jeg vil min Herre love“.

f. Zincks Chbg. (1801).

2.

O Jeſu, Morgenſtjerne!
Vort Liv udi din Vold
Befale vi ſaa gjerne,
Vær du vor Sol og Skjold!
O Hjerte-Fader fromme!
Os Alle Hjælp betee,
Og lad til dig os komme,
En evig Dag at ſee!

Af W. A. Wexels' „Chriſtelige Pſalmer“ (1859).

Nr. 8.

Mel. „O du store Sejerherre“.

Mel. fra Begyndelsen af 18de Aarh.

1. { Sø = de Gud, mit Hjer = tes Glæ = de, E = vig Æ = re
   { At du med din Hjælp til = ste = de Var i den = ne

væ = re dig! }
Nat hos mig! } Tak for Søvn og ro = lig Hvi = le,

Tak for = di mig gik for = bi Al = le on = de

Mag = ters Pi = le, Saa at jeg er frelst og fri!

2.

Nu vil jeg dig overgive
Sjæl og Legem, Fader blid!
Bliv du min og lad mig blive
Din idag og al min Tid!
Dan mit Hjerte til din Bolig,
Herre Gud, o dan det saa,
At det over Alting trolig
Dig i Sandhed elske maa!

M. B. Landstad.

Nr. 9.

Mel. „Hvert et Lys i Livets Nat".

A. P. Berggreen (1870).

2.

Gud ske Tak af Hjertensgrund,
Som har mig saa vel bevaret,
At mig ej er vederfaret
Noget Ondt til denne Stund!
Dig, o Gud, jeg anbefaler
Nu mit Legem og min Sjæl,
Du min Trøster og Husvaler,
Som forstaaer at gjøre vel.

M. B. Landstad.

Nr. 10.

I Jesu Navn.

Dansk Mel. (1632).

I Je = su Navn Bør al vor Gjer = ning skee, Om

den skal vor = de os til Held og Gavn Og ej til For = dær = vel =

se. Al den I = dræt, Som be = gyn = des i

det, Frem til det Go = de gaaer, Ind = til den Maa = let

naaer, At for Le- gem og for Sjæl, Der- ved frem- mes kan vort

Vel, Og Gud der- af Æ- re faaer.

Af en ubekjendt Forf., 1645.

(Til samme Melodie.)

Velkommen hid
I Jesu Christi Navn
Du, Nytaarstid, oprind os god og blid
Til vor Sjæls og Legems Gavn.
Gid at iaar
Fredens Sol os opgaaer,
Omskinner Jordens Bold
Med Lys saa mangefold;
Gid, i Herrens Frygt vi maae
Jordens rige Frugter faae,
Og fra Syndens Veje gaae!

Th. Kingo.

(Til samme Melodie.)

O Jesu, som
Udi Landflygtighed
Paa Jorden var, Foragt og Fattigdom
Her i Verden for mig led!
O kom ihu,
At, Forløser, jeg nu
I Verden fremmed er,
Har ikke hjemme her.
Tænk paa mig og hjælp mig frem,
Med din Naade mig ej glem,
Før mig til mit rette Hjem!

Th. Kingo.

Nr. 11.

Vor Gud han er saa fast en Borg.

Luther (1529).

Vor Gud han er saa fast en Borg, Han kan os

vel be = va = = re; Han var vor Hjælp i al vor

Sorg, Vort Værn i al vor Fa = re; Den gam = le

Fjen = de led Er nu for Al = vor vred, Stor Magt og

Ar = ge = list Han sam = ler mod os vist, Ej Jor = den

har hans Li = = ge. Luther.

(Til samme Melodie.)

Gud Helligaand, vor Trøstermand,
Du Sandheds klare Kilde,
Som spreder Lys i Mørkets Land
Med dine Straaler milde,
Kom hid du høje Gjæst,
Velsign vor Pintsefest,
Flyv, Himmeldue, ind
Dybt i vor Sjæl og Sind
Med Lys fra Livets Rige!

Christensen.

(Til samme Melodie.)

Vi bede: hjælp os, Jesu Christ,
Du vil os jo bønhøre,
Lad Verden ej ved Magt og List
Til Tvedragt os forføre;
Lad os med villig Aand
Hverandre række Haand
Og aldrig bryde Fred;
Lad Broderenighed
Bestandig blandt os herske!

Abrahamson.

Nr. 12.

Lysets Engel gaaer med Glands.

C. E. F. Weyse.

2.
Sol gaaer over Verden ud
Med Guds Lys i Øje:
See, vor Herres Sendebud
Gaaer paa gyldne Skyer i det Høje.

3.
Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Kaabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Vrimmel.

4.
Sol seer ind i Slot og Vraa,
Seer paa Drot og Tigger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysser Barnet, som i Vuggen ligger.

5.
Os han ogsaa favne vil,
Englen i det Høje;
Os han ogsaa smiler til,
Englen med Guds Himmelglands i Øje.

6.
Os har og Vor Herre kjær,
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Morgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

Nr. 13.

I Østen stiger Solen op.

C. E. F. Weyse.

2.
Den kommer fra den favre Kyst,
Hvor Paradiset laa;
Den bringer Lys og Liv og Lyst
Til Store og til Smaa.

3.
Den hilser os endnu saa smukt
Fra Edens Morgenrød,
Hvor Træet stod med evig Frugt,
Hvor Livets Væld udflød.

4.
Den hilser os fra Livets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernen over Bethlehem,
Som Østens Vise fandt.

5.
Og med Guds Sol udgaaer fra Øst
En himmelsk Glands paa Jord,
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hvor Livets Abild groer.

6.
Og alle Stjerner neje sig,
Hvor Østens Sol gaaer frem:
Den synes dem hiin Stjerne liig,
Der stod ved Bethlehem.

7.
Du Soles Sol fra Bethlehem!
Hav Tak og Lov og Priis
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Og fra dit Paradiis!

B. S. Ingemann.

Nr. 14.

Morgenstund har Guld i Mund.

C. E. F. Weyse.

1. Mor = gen = stund har Guld i Mund: Mor = gen = sol Guds Rigdoms Væld op = luk = ker; Glad i gyld = ne Mor = gen = stund Fat = tigst Fugl i Straale = ha = vet duk = ker.

2.

Morgenstund gjør Kinden rød;
Morgenluft Guds Sundhedsbrønd omsuser:
Livets Vel i Morgenglød
Strømmer ud igjennem Himmelsluser.

3.

Op i friske Morgenstund!
Fryd dig, Sjæl, som Fuglen i det Høje!
Fattigst Sjæl er riig og sund
Med Guds rige Herlighed for Øje.

B. S. Ingemann.

Nr. 15.

Nu vaagne alle Guds Fugle smaa.

C. E. F. Weyse.

1. Nu vaag = ne al = le Guds Fug = le smaa, De fly = ve fra Re = den og
sjun = ge; De pri = se Vor Her = re saa godt de for = maae: De
tak = ke for Li = vet og Ly = set med fløj = ten = de Tun = ge.

2.
Nu kviddrer Svalen paa Kirketag
Og Spurven ved Menneskers Huse;
De synge: Godmorgen! de synge: Goddag!
De synge: Gudsfred! Gud ske Lov! og i Luften hensuse.

3.
Smaafuglens Sang vor Herre forstaaer,
Han kjender hver Sjæl i sit Rige,
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
Han seer, hvad de maalløse Skabninger alle vil sige.

4.
Os seer du ogsaa, du kjære Gud!
Du hører vor Røst i din Himmel;
Naar Fuglene flagrer af Rederne ud,
Du hører Smaabørnenes Priis i din jublende Vrimmel.

B. S. Ingemann.

3

Nr. 16.

Nu titte til hinanden.

C. E. F. Weyse.

1. Nu tit- te til hin- an- den de fav- re Blomster smaa; De mun- tre Fug- le kal- de paa hver- an- dre; Nu al- le Jor- dens Børn de- res Øj- ne op- slaae, Nu Sneg- len med Huus paa Ryg vil van- dre.

2. Den kjære Gud og Skaber den mindste Orm er nær,
Han føder Fugl og Markens Lilje klæder;
Dog Menneskenes Børn har han allermest kjær;
Gud aander paa Øjet, naar det græder.

3. Guds Søn var selv et Barn, og paa Krybbestraa han laa,
Hans Vugge stod paa Jord foruden Gjænge.
Guds Himmeriges Fryd har han lovet de Smaa
Og Blomster fra Paradisets Enge.

4. Guds Søn har os saa kjær, han er Børnevennen stor,
Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
Men Børnene leged ham ved Barmen.

5. O du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
En Morgen see vi dig i Paradiset!
Du lærte os til Gud vore Øjne opslaae —
Evindelig være du lovpriset!

B. S. Ingemann.

Nr. 17.

Mel. „Toն, søde Strænge, tolk med Eders Klang“.

C. E. F. Weyse.

1. O Fa = der, du, som kvæ=ger Blomstens Blad Med Duggens Bad, Og la = der Vel=lugt ud=gaae fra dens Kro=ne; Den lil = = le Fugl, som fly = ver un = der Sky, Du gi = ver Ly — Du sku = er og til Bar=net fra din Thro = ne.

2.
Vi gaae saa glade til vort Lærested,
Og du er med;
Dit Øje følger os hen til vort Sæde.
Og hver en Dag, til Bøn og Arbejd brugt,
Du giver Frugt,
Vort Legem Væxt og vore Sjæle Glæde.

3.
O, lad os ligne dine Blomster smaa
Og ydmygt staae,
Og som en Duft skal vore Bønner stige.
Den lille Fugl, der synger til din Lov
I grønne Skov —
Som han, din Priis vi vil i Sang udsige.

F. C.

II.

Nr. 18.

Mel. „Rind nu op i Jesu Navn“.

Skotsk Mel. (Kingos „Aandel. Sjungechor“, 1674).

2.

Ingen Roes jeg har for Gud,
Skjøndt jeg gav mig den saa gjerne.
Jesus, du min Aftenstjerne,
Spred din Straale for mig ud!
Lad dens Glands mit Smykke være!
Dæk mit Brøst for Herrens Blik!
Troen er jo al min Ære;
Alt mit Haab af dig jeg fik.

C. J. Boye.

Nr. 19.

Brødre og Søstre, vi skilles nu ad.

En dansk Folkemelodie.

2.

Gjem nu Guds Ord udi Hjerte og Sind,
Luk ikke Verdens Udyd derind,
Jesus lad Hjerterne eje!

3.

Amen, ja Amen skal være vor Sang,
Det vil vi sjunge med frydefuld Klang,
Alle Guds Børn tilsammen.

Nr. 20.

Den lyse Dag forgangen er.

Gl. dansk Folkemelodie fra Slutn. af det 16de Aarh.

1. Den ly = se Dag for = gan = gen er, Og Nat = ten fal = der paa; O Je = su Chri = ste, Her = re kjær, Du hos os bli = ve maa! Glæ = de os Gud i Him = me = rig!

2.

Bevar os, Gud, i denne Nat,
Den Ondes Raad afvend;
I alskens Fare med os stat,
Din Englevagt os send.
Glæde os Gud i Himmerig!

3.

Vi saa i Morgen love dig
Alt for din Naade mild,
Og engang dig i Himmerig
Vi evig prise vil.
Glæde os Gud i Himmerig!

H. Chr. Sthen. — A. P. B.

Nr. 21.

Mel. „Nu velan, vær frisk tilmode“.

Joh. Shop (1642).

1. { Den = ne Dag er nu for = svun = det, So = lens Skin har os for = ladt,
   { Der = i = mod har os om = vun = det Den = ne mør = ke, kol = de Nat; }

Lad, o Gud, dit Ly = ses Skin Ly = se for min Sjæl og Sind,
Og mit Hjer = te ret an = tæn = de
Og af Kjær = lig = hed det bræn = de.

2.

O du Sjælens Trøst og Glæde,
O du Herlighedens Glands,
Vær i Nat hos mig tilstede,
Og med Engle mig omskands!
Om end Dagen viger brat,
Bliv hos mig i Mulm og Nat,
Lad din Naade mig omfavne,
At jeg ej min Gud maa savne!

Opr. Tydsk.

Nr. 22.

Mel. „Herre, jeg har handlet ilde“.

Joh. Crüger (165—).

1. Stille, stille, o mit Hjerte! Fred nu hvile over dig!
Slukt er Dagens lyse Kjerte, Stjernen smiler blidelig;
Endt er Dagens Kamp og Møje,
Snart sig lukke skal mit Øje.

2.
Snart sig lukke skal mit Øje
I en sød og rolig Blund.
Fader vor hist i det Høje,
Vær hos mig i Mørkets Stund!
Lad din Engel hos mig vaage
Og bortviste Nattens Taage.

3.
Tak, o Gud, for Lys og Varme!
Tak for Naaden, du mig gav;
Tak, at du mig Usle, Arme,
Fører trygt paa Livets Hav!
Tak for Gaver i det Indre,
Tak for Glæder i det Mindre!

4.
O, gid jeg dig maatte prise
Som min Gud og Frelser blid;
O, gid jeg mig maatte vise
Som dit Barn til evig Tid!
Gid mit Hjerte og min Tunge
Lov og Tak dig altid sjunge!

Fr. Wexelsen.

Nr. 23.

Dagen gaaer med raske Fjed.

C. E. F. Weyse.

1. Da = gen gaaer med ra = ske Fjed, Da = gens Børn maa i = le,

Da = gens

Af = ten = rø = den brin = ger Fred, Nat = tens Stjer = ner Hvi = le.

2.

Lykken gjækker Store, Smaa,
  Leger med Guldtærning.
Lykkeligst at hvile paa
  Er fuldendte Gjerning.

3.

Lidt dog Store, Mindre Smaa
  Kan tilgavns fuldbringe;
Viljen seer vor Herre paa,
  Giver Kraften Vinge.

4.

Lykkens lunefulde Spil
  Leger ej med Sjæle;
Alting føjes som Gud vil —
  Her er trygt at dvæle.

5.

Blomst skal bære Frugt engang,
  Høst skal følge Sommer;
Dag er ej saa travl og lang,
  Aftenstund dog kommer.

6.

Lad ved Dag kun op og ned
  Lykkens Tærning rulle!
Fandt ved Kveld kun Sjælen Fred,
  Gik det, som det skulde.

B. S. Ingemann.

Nr. 24.

Der staaer et Slot i Vesterled.

C. E. F. Weyse.

1. Der staaer et Slot i Ve = ster = led, Tæk = ket med gyld = ne Skjol = de; Did gaaer hver Af = ten So = len ned Bag Ro = sen = sky = er = nes Vol = de. Det Slot blev ej med Hæn = der gjort, Ma = ge = løst staaer det

smyk = ket; Fra Jord til Him = mel naaer dets Port; Vor

Her = re selv det har byg = get.

2.

Fra tusind Taarne funkler Guld;
  Porten skinner som Ravet;
Med Straalestøtter underfuld
  Sig Borgen spejler i Havet.
Guds Sol gaaer i sit Guldslot ind,
  Skinner i Purpurklæder.
I Rosensky paa Borgens Tind
  Staaer Lysets Banner med Hæder.

3.

Solenglen svinger Lysets Flag,
  Vandrer til fjerne Lande;
Ham følger Liv og Lys og Dag
  Bag Nattens brusende Vande.
Liig Solen farer Livet hen,
  Gaaer til Forklaringskysten:
Med Glands opdukker Sol igjen
  Fra Paradiset i Østen.

B. S. Ingemann.

Nr. 25.

Til vor lille Gjerning ud.

C. E. F. Weyse.

1. Til vor lil = le Gjer = ning ud Gik vi Smaa fuld =
gla = de; Vil = jen saae den kjæ = re Gud,
Hjalp os som vi ba = de. Nu er
Da = gens Lys ud = slukt, Lukt er snart vort

Øj = = e; Giv vor lil = le Gjer = ning Frugt,

Fa = der i det Høj = e!

2.

Du, som viser Dag og Nat
  Sol og Stjerner Veje;
Livets underfulde Skat
  Gav du os i Eje.
I hver Barnesjæl paa Jord
  Har du lagt en Kjærne
Til en Blomst med himmelsk Flor,
  Herlig som en Stjerne.

3.

Lad den Kjærne underfuld
  Voxe i vort Indre,
Naar der skinner Sol paa Muld,
  Og naar Stjerner tindre!
Lad det Frø opvoxe smukt
  Med din Børnevrimmel,
Til at bære evig Frugt
  I din høje Himmel!

B. S. Ingemann.

Nr. 26.

I fjerne Kirketaarne hist.

C. E. F. Weyse.

Gre = ne; Men Den, ſom har ſlet in = gen Ven, Han

ſid = der ved Kvæld al = e = = ne.

2.

Snart ruller ud den ſtille Nat
  Som Skyggeflor over Himlen,
Og Den, ſom ſidder meeſt forladt,
  Seer op imod Stjernevrimlen.
Og gjennem Himmelſløret ud
  Der ſkinne Øjne fuldklare:
Mildt ſeer den kjære, ſtore Gud
  Herned med ſin Stjerneſkare.

3.

Han ſeer til ſine Børn da viſt,
  Han ſeer til Høje og Ringe,
Selv til den lille Fugl paa Kviſt
  Med Hovedet under ſin Vinge.
Til dem, ſom ſove, ſeer han hen,
  Han vugger Fuglenes Grene;
Og den, ſom har ſlet ingen Ven,
  Han lader ej ſidde ene.

4.

Det Barn, der ſynes meeſt forladt,
  Gud Fader ſelv vil bevare:
Han ſender i den ſtille Nat
  Til Jorden ſin Engleſkare.
De ſprede deres Vinger ud,
  Naar alle Øjne ſig lukke.
Selv vaager hele Verdens Gud
  Ved Skabningens ſtore Vugge.

B. S. Ingemann.

Nr. 27.

Bliv hos os, naar Dagen helder.

C. E. F. Weyse.

1. Bliv hos os, naar Da = gen hel = der, Du kjæ = re Fa = der og Gud! Bliv hos os, naar Mør = ket væl = der Af Nat = tens Slu = ser ud.

2.

Henspred over Dal og Høje
Dit Stjernekllædebons Flig!
Saa lukke vi trygt vort Øje
Og slumre sødt hos dig.

3.

Bliv hos os, og vi vil drømme
Om Englebørnenes Fred;
Din Aand gjennem Himmelstrømme
Vil suse til os ned.

4.

Og Kongen i Livets Rige
Vil favne alle de Smaa;
Paa Englenes Himmelstige
Skal Barnesjæle gaae.

5.

Bliv hos os, naar Dagen helder,
Du kjære Fader og Gud!
Og Paradiset vælder
Af Nattens Sluser ud.

B. S. Ingemann.

Nr. 28.

Saa vil vi nu sige hverandre Farvel.

A. P. Berggreen (1868).

1. Saa vil vi nu si = ge hver = an = dre Far = vel Og øn = ske: Guds

Fred o = ver E = der! Guds Fred med os Al = le i Gry og i

Kveld, Saa = man = ge, som hjer = te = lig be = de, At Chri = stus, Guds

Søn, Maa væ = re vor Løn, Naar vi skal af Ver = den ud = van = dre!

2.

O hjælp os, Gud Fader, o hjælp os, Guds Søn,
Saa glade vort Løb vi fuldende!
Gud Helligaand, himmelske Trøster iløn,
Lad Kjærligheds = Luerne brænde,
At vi kan med Lyst
Og Mod udi Bryst
Saa kjæmpe, at Kronen vi vinde.

En Folkesang.

III.

Nr. 29.

Nu takker, Alle, Gud.

Joh. Crüger (1649).

2.

Den eviggode Gud
Han give os herefter
Til Legem og til Sjæl
Fred, Sundhed, Held og Kræfter;
Men fremfor dette Alt
Han give, at vi maae
Ved Tro og Lydighed
I Naade hos ham staae!

3.

Dig, Fader, evig skee
Lov, Tak og Priis og Ære!
Din Søn, din Helligaand
Højlovet evig være!
Du Kraftens, Naadens Gud,
Som altid var og er,
Velsign al Jordens Slægt
Og Hver af os især!

Efter det Tydske; — H. Kampmann.

Nr. 30.

Du, Herre Christ.

A. P. Berggreen (1852).

2.

Jeg være vil,
O Jesu mild,
Hvor du mig helst vil have;
Jeg lukker ind
I Sjæl og Sind
Dig, Herre min,
Med al din Naadegave!

3.

Da veed jeg vist,
O Jesu Christ,
Du vil mig ej forlade;
Du siger saa:
Kald du mig paa,
Hjælp skal du faae,
Og Intet skal dig skade!

4.

Giv os, o Gud,
Vi paa dit Bud
Maae leve saa tilsammen,
At vi hos dig
Evindelig
I Himmerig
Kan faae din Glæde! Amen!

H. Chr. Sthen.

Nr. 31.

Søde Gud, din Engleskare.

V. A. H. Sanne (1873).

Sø = de Gud, din Eng = le = ska = re Al = le di = ne Smaa be =

va = re! Ja, for = lad os, Fa = der mil = de, Hvad vi gjor = de, som var

il = de! Hjælp os, saa vi vor = de from = me, Saa vi i din Him = mel

kom = me, Smile sødt i Eng = le = favn; Hør du os i Je = su Navn!

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 32.

Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud.

J. P. E. Hartmann (1852).

1. Til Him - le - ne ræk - ker din Mi - skund - hed, Gud, Din Tro - fast - hed naaer di - ne Sky - er; Din Ret - færds - haand o - ver Bjer - ge - ne ud Er strakt, o - ver Da - le og By - er.

2.

Som Himlenes Favn er din Kjærlighed, Gud,
Som Havenes Dyb dine Domme;
Til Frelsen fører du Sjælene ud,
Vil Skabningens Suk ihukomme.

3.

Hvor dyrebar er dog din Miskundhed, Gud,
Hvor Menneskebørnene bygge!
I Mulm er Kjærlighedsvingen bredt ud,
Vi skjule os under dens Skygge.

4.

Du kvæger i Ørken den tørstende Sjæl,
Du bjerger den bævende Due;
Hos dig er Livets det evige Væld,
Og Lys i dit Lys skal vi skue.

B. S. Ingemann.

Nr. 33.

Op, al den Ting, som Gud har gjort.

A. P. Berggreen (1844).

1. Op, al den Ting, som Gud har gjort, Hans Her-lig-hed at pri-se! Det Mind-ste, han har skabt, er stort, Og kan hans Magt be-vi-se.

2.

Gik alle Konger frem i Rad,
I deres Magt og Vælde,
De mægted' ej det mindste Blad
At sætte paa en Nælde.

3.

Det mindste Græs jeg undrer paa
I Skove og i Dale;
Hvor skulde jeg den Viisdom faae,
Om det kun ret at tale.

4.

Op, stemmer alle Folk paa Jord
Med Frydetoner sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Og Himlen svare: Amen!

H. A. Brorson.

Nr. 34.

Lover Gud.

N. W. Gade (1839).

1. Lo = ver Gud! — I Barn=doms stil = le Ur = te = gaard han ført os har, Le = det til sin Kund=skabs Kil = de, Hvor den strøm = mer reen og klar.

2.

Lover Gud! — Hvorhen vi træde,
Hver en Blomst, hver Fuglerøst
Gav han Magt til os at glæde,
Saa vi aldrig savne Lyst.

3.

Lover Gud! — Vi vanke roligt
Ved hans Haand i Verden ud!
Alt omkring os er fortroligt,
Alt er skjønt, — vi gaae med Gud.

E. Aarestrup.

IV.

Nr. 35.

Det kimer nu til Julefest.

C. Balle (1850).

1. Det ki - mer nu til Ju - le - fest, Det ki - mer
for den høj - e Gjæst, Som steg til la - ve Hyt - ter
ned Med Nyt - aars - Ga - ver: Fryd og Fred.

2.

O, kommer med til Davids By,
Hvor Engle sjunge under Sky;
O, ganger med paa Marken ud,
Hvor Hyrder høre Nyt fra Gud!

3.

Og lad os gaae med stille Sind
Som Hyrderne til Barnet ind
Med Glædestaarer takke Gud
For Miskundhed og Naadebud!

Efter Luther af N. F. S. Grundtvig.

Nr. 36.

Et Barn er født i Bethlehem.

Dansk Folkemelodie.

1. Et Barn er født i Beth-le-hem, Beth-le-hem, Thi glæ-der sig Je-ru-sa-lem. Hal-le-lu-jah, Hal-le-lu-jah!

2.

En fattig Jomfru |: sad i Løn :|
Og fødte Himlens Kongesøn.
|: Hallelujah! :|

3.

Han lagdes i et |: Krybberum, :|
Guds Engle sang med Fryd derom
|: Hallelujah! :|

4.

Og Østens Vise |: offred der :|
Guld, Røgelse og Myrrha skjær,
|: Hallelujah! :|

5.

Forvunden er nu |: al vor Nød; :|
Os er idag en Frelser fød.
|: Hallelujah! :|

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 37.

Stille Nat, hellige Nat.

Mich. Haydn. ?

1. Stil = le Nat, hel = li = ge Nat! Tavs er nu Li = vets Larm;
Kun de From=me, de hel = li = ge To Vaa = ge kjær = ligt for Bar=nets Ro.
Sov i Ma=ri = as Arm, Sov i Ma=ri = as Arm!

2.

Stille Nat, hellige Nat! —
Hyrders Flok lytted glad,
Da det lød i Engles Chor:
Eder en Frelser er født paa Jord,
|: Hist i Davids Stad! :|

3.

Stille Nat, hellige Nat! —
Jesu Christ! Kjærlighed
Blidt omsvæver din Barnemund;
Ja, med dig slog Frelsens Stund,
|: Kom til Jorden Fred! :|

Efter det Tydske af A. P. B.

Nr. 38.

Julen har Englelyd.

A. P. Berggreen (1852).

1. Ju=len har Eng=le=lyd, Vi med Fryd Os barnlig paa Gud Fa=der For=la=der; Vi var i Nød saa=læn=ge, Dog hør=te han vor Bøn, Han veed, hvortil vi træn=ge, Vor Frelser blev Guds Søn; Thi vil vi Al=le sjun=ge Med Hjer=te og med Tun=ge Et Æ=re væ=re Gud For sit Ju=le=bud!

2. Ret i en salig Tid
Kom han hid;
Til Levende og Døde
Gjenløde
De Ord, der foer saa vide
Til alle Tider hen
Om ham, som tog vor Kvide
Og gav os Fryd igjen;
Gik ned for os i Døden
Som Sol i Aftenrøden,
Og stod i Morgengry
Op for os paany.

3. Sorg er til Glæde vendt,
Klagen endt,
Vor Glæde skal hver Tunge
Udsjunge.
Syng med Guds Engleskare
Paa Jesu Fødselsdag
Om Fred i Sjælefare,
Gud Faders Velbehag,
Som vil al Sorgen vende
Til Glæde uden Ende,
Bær os paa Børneviis
Ind i Paradiis!

Dansk=catholsk; — N. F. S. Grundtvig.

Nr. 39.

Dejlig er den Himmel blaa.

A. P. Berggreen (1858).

2.
Det var midt i Jule = Nat,
Hver en Stjerne glimted mat,
Men med Eet der blev at skue
En saa klar paa Himlens Bue,
Som en lille Stjerne = Sol.

3.
Stjernen ledte vise Mænd
Til vor Herre Christus hen;
Vi har og en Ledestjerne,
Og naar vi den følge gjerne,
Komme vi til Jesus Christ.

4.
Denne Stjerne lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er hans Guddomsord det klare,
Som han lod os aabenbare
Til at lyse for vor Fod.

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 40.

Kom, lad os nu paa Børneviis.

A. P. Berggreen (1873).

1. Kom, lad os nu paa Bør-ne-viis I - stem - me Je-sus-bar-nets Priis! Og han, som spæd i Kryb-ben laa, Vil ej vor Tak-ke-sang forsmaae. Priis og Æ-re væ-re dig, Du Guds-bar-net fra Him-me-rig! Ho-si-an-na, Ho-si-an-na, Ho-si-an-na! Syn-ge vi Guds Søn!

2.
Vi synge højt med Engles Chor
Hans Priis, som i det Høje boer;
Med ham kom Fred til Jord idag,
Og Gud i os har Velbehag.
Priis og Ære være dig,
Du Gudsbarnet fra Himmerig!
Hosianna! Hosianna! Hosianna!
Synge vi Guds Søn!

Efter det Svenske.

Nr. 41.

Jesus er mit Liv i Live.

Joh. Schop (1641).

1. { Je-sus er mit Liv i Li-ve, Je-sus dø-det har min Død,
{ Du for mig dig vil-de gi-ve I den stør-ste Sjæ-le-nød;
For min Sa-lig-hed at frem-me, Lod du dig saa dybt be-skæm-me; Tak og Ære tu-sind-fold Ske dig der-for, Je-su bold.

2.

Uden Skyld du blev anklaget,
At jeg skulde sikkert boe;
Grumt du blev med Uret slaget,
At jeg skulde nyde Ro;
For med Gud mig at forsone,
Lod du dig med Torne krone;
Tak og Ære tusindfold
Ske dig derfor, Jesu bold!

3.

Tak og Priis af Sjæl og Hjerte,
Jesu, for din Angst og Nød,
For hvert Saar, hver Spot og Smerte,
For din jammerfulde Død,
For dit Suk og dine Klager,
For de tusindfolde Plager,
For hvad Sjæl og Legem led
Tak og Priis i Evighed!

Efter det Tydske af Fr. Rostgaard.

Nr. 42.

Jesu, dine dybe Vunder.

Fransk Folkemelodie (1542).

Je = su, di = ne dy = be Vun = der Jeg ve = mo = dig tæn = ker paa,
Og min rør = te Sjæl be = grun = der, Hvi du vil = de li = de saa!
Ak, du led jo Alt for mig!
Al = drig vil jeg glem = me dig, Dig, som bar min Syn = de = brø = de, Da du gik din Død i = mø = = de.

Efter det Tydske af N. C. Arclander.

Nr. 43.

Paa sit Kors i Dødens Smerte.

1. Paa sit Kors i Dø=dens Smer=te Hæn=ger med van=smæg=tet Hjer=te
Frel=se=ren, Guds e=gen Søn; Selv den e=vig=go=de Fa=der
Ham til Dø=den o=ver=la=der, Hø=rer tavs hans An=gest=bøn.

2.

Han for Verdens Synd maa lide
Al den Marter, al den Kvide,
Taale Spot og Saar og Baand.
Ak! han selv var Livets Kilde;
Men han døer, og døe han vilde,
Lydig han opgav sin Aand.

3.

Af din Naade giv mig Kræfter,
At jeg stedse dig herefter
Maa bekjende redelig;
Du, som atter bød mig leve,
Dig til Ære lad mig leve,
Og i Døden prise dig!

Efter B. J. Sporon af Riber.

Nr. 44.

Christ stod op af Døde.

A. P. Berggreen (1852).

1. Christ stod op af Dø = de I Paa = ske = Mor = gen = rø = de! Thi syn = ger lydt og sjæ = le = glad Hans Me = nig = hed i al = len Stad: Æ = re væ = re Gud i det Høj = e!

2.

Christ stod op af Døde!
Affonet er vor Brøde!
Thi synger lydt og sjæleglad
Hans Menighed i allen Stad:
Ære være Gud i det Høje!

3.

Christ stod op af Døde!
I Himlen vi ham møde!
Thi synger lydt og sjæleglad
Hans Menighed i allen Stad:
Ære være Gud i det Høje!

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 45.

Nu ringe alle Klokker mod Sky.

C. E. F. Weyse.

1. Nu rin = ge al = le Klok = ker mod Sky; Det ki = mer i fjer = ne Ri = ger. Hver Søn = dag = Mor = gen højt paa = ny Stor Glæ = de mod Him = len sti = = ger.

2.
Det toner med Lov og Priis og Bøn
Fra Jord mod Paradiishaven;
Det var en Søndag = Morgen skjøn
Vor Frelser stod op af Graven.

3.
For os han vandred i Gruben ned;
Han gik til de Dødes Rige.
Til Livet med stor Herlighed
Han vilde for os opstige.

4.
Al Verdens Glæde begravet laa;
Nu frydes vi alle Dage;
Den Glæde, Søndagssolen saae,
Den har i Verden ej Mage.

5.
Der sad en Engel paa Gravens Steen
Blandt Liljer i Urtehaven;
Han peged med sin Palmegreen,
Hvor Jesus stod op af Graven.

6.

Og der blev Glæde paa Jorderig,
Liig Glæden i Engles Himmel:
Livskongen løfted op med sig
Til Livet sin Børnevrimmel.

7.

Guds Børn skal holde med Engle Bøn
Med Jubel i Paradiishaven;
Det var en Søndag-Morgen skjøn,
Vor Frelser stod op af Graven.

B. S. Ingemann.

Nr. 46.

Gud Helligaand! o kom.

Chr. Barnekow (1861).

1. Gud Hel-lig-aand! o kom! Med Klar-hed fra det Høj-e! Driv Sor-gen fra vor Sjæl Og Taa-gen fra vort Øj-e!

2.

Lys op vor Synd som Lyn,
Guds Naades Dyb som Solen!
Vejled som Maaneskin
Os blid til Naadestolen!

3.

Neddæmp hos os al Tvivl
Om Jesu Tro og Love,
Indgyd den Kjærlighed,
Som aldrig skal hensove!

4.

Ja byg og bo hos os;
Thi vilde du bortflytte,
Da var vor Fred forbi,
Og vi blev Fjendens Bytte!

Efter det Engelske af N. F. S. Grundtvig.
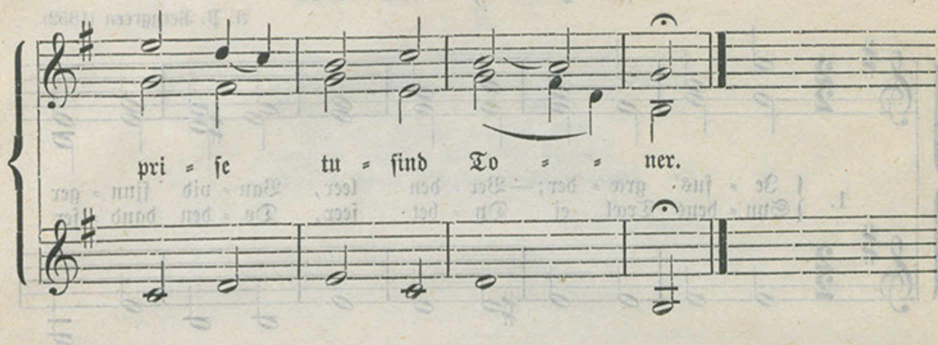
Nr. 47.

Naturen holder Pintsefest.

A. P. Berggreen (1844).

1. { Na = tu = ren hol = der Pint = se = fest I blom = ster = vir = ket Smyk = = ke,
{ Og Lun = den, som den kan det bedst, For = tæl = ler om sin Lyk = = ke. }

Nu Vaa = rens Vind har rin = get ind Dens Fest i Sko = vens Kro = = ner; Guds Aan = des Magt har Li = vet vakt, Ham

2.

I trange Svøb var Bladet svøbt,
  Til Døden overgivet;
Med Skyens Vandbad blev det døbt,
  Da sprang det ud til Livet.
Til Kraft og Haab
Jeg fik min Daab,
  Guds Aand, du var tilstede;
O, lad min Tro
Med Løvet groe,
  Bevar dens Sommerglæde!

3.

Af Haabets grønne Maj jeg vil
  Min Pintseløvsal bygge
Mod Skylregn og mod Dagens Ild,
  Med Hvile og med Skygge.
Om Kjærlighed
Bag Gravens Bred
  Med reen og evig Lue,
Om Glæden hist
Hos Jesum Christ
  Mig synger Skovens Due!

C. J. Boye.

Nr. 48.

Jesus græder, Verden leer.

A. P. Berggreen (1852).

1. { Je - sus græ - der; — Ver - den leer, Van - vid sjun - ger mel - lem Gra - ve;
{ Syn - dens Træl ej Dy - bet seer, Dø - den dand - ser med sin Sla - ve; }
Sjæ - len sig i Læn - ker glæ - der; Ver - den leer; Men Je - sus græ - - der!

2.

Enden kommer; — Ve, o Ve!
Fangne Sjæl, afryst din Lænke!
Kan du Jesu Graad ej see?
Kan du paa din Fred ej tænke?
Græd forgjæves, Verdens Dommer,
Ve da, Ve, naar Enden kommer!

3.

Jesus græder; smelt, hvert Bryst,
Vaagn, hver syndig Sjæl, som sover;
Bæv, o Verden, i din Lyst!
Dig din Frelser græder over.
Brister, brister, Mørkets Kjæder!
Smelt, hvert Hjerte; Jesus græder!

B. S. Ingemann.

(Til samme Melodie.)

1.

Christus staaer ved Kedrons Bæk;
End er Tid at gaae tilbage.
Blomsten vaagner op med Skræk,
Dybe Suk fra Busken klage,
Hviske gjennem Nattens Vinde:
Mørket haver Ondt i Sinde!

2.

Al Naturen har ham kjær;
Tidt han gik i Mark og Skove,
Frydede Guds Blomsterhær
Ved dens Herlighed at love.
Nu den gyser ved hans Fare,
Vil saa gjerne ham bevare.

3.

Christus over Kedron gaaer;
Kjærlig al vor Nød han vejer
Mod den Kval, ham forestaaer;
Kjærligheden vinder Sejer!
Alt han lader Gud beskikke;
Spares kan han, — vil det ikke.

C. J. Boye.

Nr. 49.

Et Aar vi saae hensvinde.

A. P. Berggreen (1844).

1. Et Aar vi saae hen = svin = de, Et nyt vi see op = rin = = de; Kom, la = der os frem = træ = = de Med Tak = ke = sang og Glæ = = de.

2.

Hvor har du, Gud, din Naade
Mod os saa overmaade
Hver Morgen villet vise!
Derfor vi nu dig prise.

3.

Du paa din Vej os føre,
Velsigne, hvad vi gjøre,
Som Naadens Sol du glæde
De Gamle med de Spæde!

4.

Din Aand i Alt os drive
Og Vidnesbyrd os give!
Den os med Naade pryde
Til vi os hjemme fryde!

5.

Giv os til Nytaarsgave,
Hvad vi nu bedet have!
O, du vort Liv i Live,
Os i din Haand vi give.

Efter det Tydske.

(Til samme Melodie.)

1.

Vaagn op, min Sjæl og Psalter!
Træd frem for Herrens Alter,
Dit Offer at frembære
For Gud med Tak og Ære.

2.

Du sagde: Sov, Barnlille,
Trods dem dig skade ville,
Lad Hjertet ikke grue;
Min Sol du vist skal skue.

3.

Du holdt, hvad du tilsagde:
I Fred som jeg mig lagde,
Kan jeg igjen fremtræde,
Ved Dagens Lys mig glæde!

4.

Du vil et Offer have,
Her bringer jeg min Gave:
Min Bøn med Sang og Psalter
Jeg lægger paa dit Alter!

5.

Du Gaven ej foragter,
Thi Hjertet du betragter
Og veed, at jeg i Live
Ej bedre har at give.

6.

Saa vil du og fuldende
Dit Værk og Engle sende,
Som mig idag mod Fare
Kan skjærme og bevare!

Efter P. Gerhard.

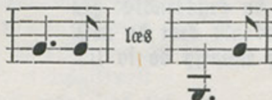
8

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

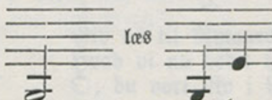
Indhold.

Rettelser.

Side 9, 6te Nodelinie, sidste Takt: læs

- 11, 4de — 2den - : læs

Melodierne Side 14—18 og 50 comp. 1837; Mel. S. 19 comp. 1841; Mel. S. 25, 26, 28, 30 og 32 comp. 1838.